ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்

வன பர்வம்

இரண்டாம் பாகம்

திரிசிரபுரம்,
ஸெண்ட் ஜோஸப் காலேஜ் ஸம்ஸ்க்ருத தலைமை
மஹாவித்வான், ஸாரஸ்வதஸாரஜ்ஞர், கவிசிகாமணி,
மஹாமஹோபாத்யாய,
ஸ்ரீ-உ-வே. T V. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்
அவர்களால் மொழிபெயர்க்கப்பெற்று,

கும்பகோணம் காலேஜ் ரிடயர்ட் தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதர்
பாஷாபாரத துரந்தர, மஹாமஹோபாத்யாய,
ம. வீ. இராமானுஜாசாரியரால்
பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

ஸ்ரீ மஹாபாரதம் பிரஸ்
கும்பகோணம்

[விலை ரூ 5—8—0

ஸ்ரீ

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

வன பர்வம்.

விஷய ஸூசிகை.

ஜடாஸுரவதபர்வம்.

யக்ஷயுத்தபர்வம்.

அத்யாயம்.

நிவாதகவசயுத்தபர்வம்.

ஆஜகர பர்வம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம்.

விஷய ஸூசிகை.

அத்யாயம். பக்கம்.

த்ரௌபதீ ஸத்யபாமாஸம்வாத பர்வம்.

அத்யாயம் பக்கம்

அத்யாயம். பக்கம்.

அத்யாயம். பக்கம்.

அத்யாயம் பக்கம்

அத்யாயம். பக்கம்

அத்யாயம். பக்கம்.

அத்யாயம். பக்கம்.

அத்யாயம் | பக்கம்.

அத்யாயம். பக்கம்.

குண்டலாஹரண பர்வம்.

வனபர்வம் விஷயஸூசிகை முற்றிற்று.

—:0—

ஸ்ரீ.

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

வனபர்வம்

இரண்டாம் பாகம்.

நூற்றைம்பத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

ஜடாஸுரவத பர்வம்.

(பிராம்மணவேஷம் பூண்டு பாண்டவர்களினருகில் நெடுங்காலம் வஸித்த ஜடாஸுரன் பீமஸேனனில்லாதபொழுது திரௌபதியையும் யுதிஷ்டிரர் முதலியவர்களையும் கவர்ந்தோடியதும், நடுவழியில் தற்செயலாக எதிரில் வந்த பீமன் அந்த ஜடாஸுரனைக் கொன்றதும்.)

அந்த ராக்ஷஸர்களும் பீமஸேனனுடைய புத்திரனான கடோத்கசனும் சென்றபிறகு, அந்தச் சிறந்த மலையில் அர்ஜுனன் வருவானென்கிற விருப்பத்தால் பிராம்மணர்களோடு கூட வஸிக்கின்றவர்களும் அந்த இடத்தில் மிக்க நம்பிக்கையுடனிருப்பவர்களும் ஒரு ஸமயம் தற்செயலாகப் பீமஸேனனைவிட்டுப் பிரிந்திருப்பவர்களுமான அந்தப் பாண்டு குமாரர்களான யுதிஷ்டிரரையும் நகுலஸஹதேவர்களையும் திரௌபதியையும் ஓர் அரக்கன் தூக்கிக்கொண்டு சென்றான்" என்று சொல்ல, ஜனமேஜயர், "பிராம்மணரே! ராக்ஷஸன் தர்மராஜரையும் நகுல ஸஹதேவர்களையும் கிருஷ்ணையையும் எவ்வாறு கவர்ந்தான்? (இது) ஆச்சர்யமாக இருக்கிறது. ராக்ஷஸர்களுக்குப் பகைவனான பீமனும் எங்கே சென்றான்? பிராம்மணோத்தமரே! குற்றமற்றவரே! இதனை எனக்குத் தெளிவாகச் சொல்லக் கடவீர்" என்று வினவினார்.

வைசம்பாயனர், "துராத்மாவும் பாவத்தில் புத்தியைச் செலுத்தினவனும் பெயரால் ஜடாஸுரனென்று பிரஸித்திபெற்றவனுமான

அவன், 'நான் எல்லா அஸ்திரங்களிலும் அவற்றின் மந்திரங்களிலும் ஸாமர்த்தியமுள்ள பிராம்மணன்; அஸ்திரங்களை அறிந்தவர்களுள் மிகச்சிறந்தவன்' என்று சொல்லிக்கொண்டு, பாண்டவர்களுடைய அம்புத் தூணிகளையும் விற்களையும் கவரக்கருதியவனும் திரௌபதியைக் கவர்வதற்கு ஸமயத்தை எதிர்பார்ப்பவனுமாக, பாண்டவர்களை எப்பொழுதும் உபாஸித்து வந்தான். ராஜஶ்ரேஷ்டரே! பாண்டவர்களை மகிழ்விப்பவரான யுதிஷ்டிரர் அவனைப் போஷித்துவந்தார்; பாவியான அவன் சாம்பலால் மூடப்பட்ட நெருப்பைப்போலிருந்ததைத் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. மிகக்கெட்ட எண்ணம் கொண்டவனான அவன், பகைவரை அடக்குகிறவனான பீமஸேனன் வேட்டையாடுவதற்காக வெளியில் சென்றிருக்கையில் கடோத்கசனும் அவனுடன் வந்தவர்களும் பல திசைகளிலும் சென்றதைக் கண்டும், மனவடக்கமுள்ளவர்களும் தபோதனர்களுமான லோமசர் முதலிய அந்த மஹரிஷிகள் ஸ்நானத்திற்காகவும் புஷ்பங்களைக் கொண்டுவருவதற்காகவும் சென்றதைக் கண்டும், விகாரமாகவும் பயங்கரமாகவும் பெரிதாகவுமிருக்கிற வேறு உருவத்தை எடுத்து எல்லா ஆயுதங்களையும் எடுத்துக்கொண்டும் திரௌபதியைத் தூக்கிக்கொண்டும், மூன்று பாண்டவர்களையும் எடுத்துக்கொண்டும் ஓடினன். பாண்டு குமாரனான ஸஹதேவனே அவனிடமிருந்து முயற்சியினால் (தன்னை) விடுவித்துக்கொண்டு, உறையிலிருந்து கத்தியைப் பகைவனான அவன் பிடித்திருந்ததிலிருந்து வலிந்து விடுவித்து, மகாபலசாலியான பீமஸேனன் சென்ற வழியை நோக்கி அவனைக் கூவி அழைத்தான். கொண்டுபோகப்படுகிற தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரர் ராக்ஷஸனை நோக்கி, 'மூட! உன்னுடைய தர்மம் குறைவடைகிறது. இதனை நீ பார்க்கவில்லை. மனுஷ்யஜாதியை அடைந்தவர்களும் திர்யக்ஜாதியை அடைந்தவைகளும் ஆகிய எல்லாரும் தர்மத்தை நன்கு பார்க்கிறார்கள். முக்யமாக ராக்ஷஸர்களும் தர்மத்தை நன்கு பார்க்கிறார்கள். ராக்ஷஸர்கள் தர்மத்திற்கு மூலம். அவர்கள் உத்தம தர்மத்தை அறிகிறார்கள். நீ இவைகளெல்லாவற்றையும் ஆராய்ந்து ஸமீபத்தில் நிற்கத் தகுதியுள்ளவனாகிறாய். ராக்ஷஸனே! தேவர்களும் ரிஷிகளும் ஸித்தர்களும் பிதருக்களும் கந்தர்வர்களும் உரகர்களும் ராக்ஷஸர்களும் பறவைகளும் அப்படியே பசுக்களும் மற்ற விலங்கு ஜாதியைச் சார்ந்தவைகளும் புழுக்களும் எறும்புகளும் மனிதர்களை அண்டிப் பிழைக்கின்றனர். ஆகையால், நீயும் (மனிதர்களை அண்டிப்) பிழைக்கிறாய். இந்த உலகத்தினுடைய செழிப்பினால்

உங்களுடைய உலகம செழிப்படைகிறது. இந்த உலகமானது துக்கத்தை அடையும தருணத்தில தேவதைகளும (இந்த உலகத்தின துக்கத்தை) அனுஸரிததுத துககிககிருர்கள. சாஸதிரததில சொலலிய விதிபபடி ஹவயகவ்யஙகளால பூஜிககபபடுவாாகளாகில அநதத தேவர்கள விருததியடைகிருர்கள. ராக்ஷஸ! நாஙகள ராஜயததைப போஷிபபவாகள. (ஆபததுககளிலிருநது) பாதுகாபபவாகளாகவுமிருககிறோம. ராஜயமானது பாதுகாககப்படாமற்போனால ஸம்பதது ஏது? ஸுகம ஏது? குற்றமிருந்தாலனறி ராக்ஷஸர்கள அரசனை ஒருகாலும அவமதிககலாகாது மனிதாகளைப பக்ஷிககிறவனே! எஙகளிடததில் அபசாரமானது அணுவளவுகூட இல்லை. நாஙகள எபபொழுதும ஸதயததுககுக கட்டுபபட்டு [1] விகஸததைப புஜிககினற குருககளையும பிராமமணர்களையும தேவதைகள முதலியவாகளின ஸதானததில சகதிககுதத தககபடி ஏற்படுத்துகிறோம. ஒருவன மிததிராகளிடததிலும நமபினவாகளிடததிலும அன்னமிட்டவர்களிடததிலும வஸிகக இடஙகொடுததவர்களிடததிலும் ஒருபொழுதும துரோகம செயயலாகாது. அபபடிப்பட்ட நீ எஙகளுடைய வீட்டில பூஜிககபபடுகிறவனுக ஸுகமாக வஸிததுவந்தவன. துஷ்டபுததியுளளவனே! எங்களுடைய அன்னஙகளையும புஜிததது எஙகளை எவ்வாறு அபஹரிக்க விரும்புகிறுய? இவ்விதமாகவே வீணை ஆசாரமுள்ளவனும வீணுக வளர்ந்திருபபவனும வீணை புததியையுடையவனும் வீணுக மரணத்தை அடையததகுதியுளளவனுமான நீ இப்பொழுது வீணுக மரிககபபோகிருய். அலலது, நீ துஷ்ட புததியுள்ளவனும எல்லாத காமஙகளாலும விடுபட்டவனுமாயிருந்தால எஙகளுடைய சஸ்திரஙகளை எஙகளிடம் கொடுததுவிட்டு யுததததினுல் திரௌபதியைக் கொண்டு போ. அபபடியினறி நீ தெரிநதுகொளளாமல இநதக் காரியத்தைச செயவாயாகில அதர்மததையும உலகததில அபகீரததியையும மாத்திரம் அடைவாய. ராக்ஷஸனே! இபபொழுது இநத மானிடப் பெண்ணைத் தொட்டு உனனுல இநத விஷமானது நனருகக் கலககிக குடததோடு குடிக்கபபட்டது' எனறு அந்த ராக்ஷஸனைப்பார்த்துச் சொன்னுர். பிறகு, யுதிஷ்டிரர் அந்த ராக்ஷஸனுககு அதிக பாரமுள்ளவரானுர். பாரததால அழுத்தப்பட்ட தேகமுள்ளவனுன அவனே முனசென்றதுபோல விரைந்து செல்பவனுகவில்லை. யுதிஷ்டிரர், பிறகு, திரௌபதியையும் நகுலனையும் பார்தது, 'மூடனுன ராக்ஷஸனிடத

---

1 தேவாகள் முதலியவாகளுககு நிவேதனம செயத மிச்சம்.

தினின்று பயப்படாதீர்கள். இவனுடைய நடையின் வேகமானது என்னால் குறைக்கப்பட்டது. புஜபலம் மிக்க வாயுகுமாரனான பீமன் அதிக தூரம் சென்றிருக்கமாட்டான். அவன் வந்தவுடன், ராக்ஷஸன் ஒரு முகூர்த்தநேரத்தில் உயிர் துறப்பான்' என்று சொன்னார். மன்னரே! ஸஹதேவனே, மூடபுத்தியுள்ள அந்த ராக்ஷஸனைப் பார்த்துவிட்டு, குந்திபுத்திரரான யுதிஷ்டிரரை நோக்கி, 'அரசரே! க்ஷத்திரியனுக்கு யுத்தத்தில் (பகைவனை) எதிர்த்துநின்று உயிரை விடுவதோ, அல்லது, பகைவனை வெல்வதோ இதனைக்காட்டிலும் மேலான நல்ல காரியம் என்ன இருக்கின்றது? பகைவரைவாட்டு பவரே! போர்புரிந்து இந்த ராக்ஷஸனாவது நம்மைக் கொல்லக் கடவன். அல்லது, நாமாவது இவனைக் கொல்லக்கடவோம். மிக்க பாஹுபலமுள்ளவரே! அரசரே! இது தக்க இடமும் காலமுமன்றோ? ஸத்ய பராக்கிரமமுள்ளவரே! க்ஷத்திரியதர்மத்திற்கு ஸமயம் வாய்த்திருக்கிறது. ஜயித்தோ கொல்லப்பட்டோ நற்கதியை அடைவதற்கு நாம் தகுதியுள்ளவர்களாக இருக்கிறோம். பாரதரே! இப்பொழுது ராக்ஷஸன் ஜீவித்திருக்கையில் ஸூரியன் அஸ்தமயத்தை அடைவானாகில் மறுபடியும் நான் க்ஷத்திரியனென்று ஒருகாலும் சொல்லத் துணியேன்' என்கிற வசனத்தைச் சொன்னான். பிறகு, ஸஹதேவன் ராக்ஷஸனைப் பார்த்து, 'ஓ! ஓ! ராக்ஷஸ! நில், நான் பாண்டுவின் புதல்வனான ஸஹதேவன். என்னையாவது கொன்று இவளைக் கொண்டுபோ; அல்லது, நீயாவது கொல்லப்பட்டு இங்கே படு' என்று சொன்னான்.

அப்பொழுது, மாத்ரீபுத்திரன் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையிலேயே, மிக்க தோள்வலிமையுள்ள பீமஸேனன் வஜ்ரபாணியான இந்திரன்போலத் தற்செயலாகக் காணப்பட்டான். அவன் அந்த இடத்தில் பிராதாக்களையும், கீர்த்தியுள்ளவளான பாஞ்சாலியையும், பூமியில் நின்றுகொண்டு ராக்ஷஸனை அப்பொழுது அதட்டுகின்ற ஸஹதேவனையும், வழியினின்று (தவறி) மயங்குகிறவனும் காலத்தால் கெடுக்கப்பட்ட மதியுள்ளவனும் ஆங்காங்கு சுற்றுகிறவனும் தெய்வத்தால் மதி[illegible]க்கமடையும்படி செய்யப்பட்டவனுமான ராக்ஷஸனையும் கண்டான். [illegible]ன் அந்தப்பிராதாக்களும் திரௌபதியும் கொண்டுபோகப்படுவ[illegible] கோபத்தை ஏற்றுக்கொண்டான். அவன் ராக்ஷஸனையும் பார்த்து, 'நீ ஆயுதங்களைப் பரீக்ஷிக்கும் விஷயத்தில் வேலைசெய்பவனாக [illegible]முன்பே அறியப்பட்டிருக்கிறாய். (உன்னைக்கொல்லும் விஷயத்தில்) எனக்கு

விருபபமிலலாததுபறறி அபபொழுது நீ கொல்லபபடாமலிருந்தாய். பிராமமணவேஷததால மறைககபபட்டவனுக இருந்துகொணடு எங்க ளுககு அபரியததை நீ சொலலாமலிருந்தாய. பிரியமான விஷயங் களில மகிழ்கிறவனும் அப்ரியத்தையே செயயாதவனும் பிராமமண வேஷததைதத தரிததிருபபவனும் குற்றம செய்யாதவனுமான உன்னை ராக்ஷஸனெனறு அறிநதிருந்தாலும நான கொலலாமலே இருந்தேன். அபபடிபபடடவனை எவன கொலவனே அவன நரகததை அடை வான. மேலும, [1] காலததால பககுவமாகாத உனககு வதம அப பொழுது இலலை. அதபுதமான செயகையுளள காலமானது கிருஷ் ணையை அபஹரிககும விஷயததில இபபடிபபட்டபுததியை உனககுக் கொடுததுவிட்டபடியால் இப்பொழுது நீ நனகு பக்குவமாக இருக கிருயென்பது திணணம். நீ அபபடி பலசாலியாக இருந்தாலும அப்படிப்பட்ட காலததை அடைநது விட்டமையால் இபபொழுது இருக்கமாடடாய். காலமெனகிற நூலுடன தொங்கவிடப்பட் டிருககிற இநதத தூணடிலானது உனனுல விழுஙகபபட்டுவிடடது. ஜலத்தில் தூணடிலமுளளினுல் வாயகோக்கபபட்ட மீன்போல இபபொழுது எபபடி (விடுபட்டு)ச செலலுவாய? எநத இடத்தைக் குறித்து நீ புறபபட்டாயோ, எநத இடததைக்குறிதது உன்னுடைய மனமானது முந்திச்சென்றதோ அந்த இடத்தை நீ அடையப்போகிற தில்லை. பகன் ஹிடிமபன் ஆகிய இவாகளுடைய வழியை அடை வாய்' எனனும் இதனைச சொன்னுன. பீமனுல் இவவாறு சொல்லப பட்டவனும் யமனுல தூணடபபடடவனுமான ராக்ஷஸனே பயந்த வனுக அவாகளனைவரையும விட்டுவிட்டு யுததததிறகாக அருகில் வநதான. கோபத்தால் உதடுகள மிகததுடிககிறவனுக மீண்டும் பீமனைப்பார்தது, 'பாவி! எனக்குத திசைகள தெரியாமல் போக விலலை. உனககாகவே நான் தாமதித்தேன். யுததததில் எந்த எநத அரக்காகள் உனனுல் கொலலபபட்டார்களெனறு நான் கேட் டிருககிறேனே அவர்களுககு இப்பொழுது உன்னுடைய ரக்தத்தால் ஜலதர்ப்பணம செய்யபபோகிறேன' என்றும் சொன்னுன். ராக்ஷஸன் அபபொழுது பீமனைப்பார்த்து இவ்வண்ண[illegible]ரைததுப் பயங்கர மான முகததுடன் கோப[illegible]ராக்ஷஸனுக்கு அகைப் பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டு யுததத்திநதப்ப[illegible]ர்த்து வந்தான். பிறகு, இவ்வாறு சொல்லககேட்ட பீமன, கடைவாய்களை நககிக்கொணடும், கோபத் தால் சிரித்துக்கொணடும, நேரில்வந்திருககிற காலனுக்கும் அந்தக

[1] மரணகாலம நேராத எனபது.

னுக்குமேலான வனுகி, 'நில, நில' என்று சொல்லிக்கொண்டும், கோபத்தினால் கண்கள் நன்குசிவந்தவனுக்க கைச்சண்டையையே விரும்பி ராக்ஷஸனை எதிர்த்தோடி வந்தான். ராக்ஷஸனும் அப்பொழுது அடிக்கடி வாயைத்திறந்துகொண்டும், இருகடைவாய்களையும் நக்கிக்கொண்டும், போரைவிரும்பி எதிரில் நிற்கின்ற பீமனை, பலனென்கிற அஸுரன் வஜ்ரத்தைத் தரித்த இந்திரனை எதிர்த்து ஓடியதுபோலப் பரபரப்புடன் எதிர்த்து ஓடினன். பீமஸேனனும் கைச்சண்டைக்கு ஆயத்தமாக நின்றான். ராக்ஷஸனும் அதிக உத்ஸாஹத்துடன் கைச்சண்டையை விரும்பினான்.

அரசரே! அவ்விருவருக்கும் மிக்க பயங்கரமான கைச்சண்டை நடந்துவரும்போது, மாத்ரீகுமாரர்களிருவரும் அதிககோபத்துடன் எதிர்த்தோடிவந்தார்கள். குந்திபுத்திரனான பீமன் உரக்கச் சிரித்துக்கொண்டு, 'நானே ராக்ஷஸனை (கொல்ல) வல்லவன்' என்று அவ்விருவரையும் தடுத்தான்; 'பார்த்துக்கொண்டிருங்கள்' என்றும் சொன்னான்; (யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்து,) 'அரசரே! என்மீதும் பிராதாக்கள்மீதும் தர்மத்தின்மீதும் ஸுக்ருதத்தின்மீதும் யாகத்தின்மீதும் ஆணையிடுகிறேன். ராக்ஷஸனை நான் நாசம் செய்வேன்' என்று சொன்னான். (பீமன்) இவ்வண்ணம் கூறியபின், வீரர்களான அந்த ராக்ஷஸனும் பீமஸேனனுமாகிய இருவரும் ஒருவரோடொருவர் போட்டிபோட்டுக்கொண்டு கைகளால் கட்டிச் சண்டைசெய்யத் தொடங்கினார்கள். யுத்தத்தில் (ஒருவரை யொருவர்) பொறாதவர்களும் கோபங்கொண்டவர்களுமான அந்தப் பீமனுக்கும் ராக்ஷஸனுக்கும், இந்திரனுக்கும் சம்பரனுக்கும் நேர்ந்ததுபோல யுத்தம் நேர்ந்தது. அந்த வீரர்களிருவரும் மிக்க கோபங்கொண்டு ஒருவர்மீதொருவர் பாய்ந்தார்கள். மாரிகாலத்து மேகங்கள்போலக் கர்ஜிப்பவர்களும் மிக்க பலசாலிகளுமான அவர்கள் மரங்களை ஒடித்தொடித்து (அவைகளால்) ஒருவரை ஒருவர் அடித்தார்கள். பலசாலிகளுள் சிறந்தவர்களான அவர்கள், ஒருவர்மீது ஒருவர் மிகுந்த கோபமுள்ளவர்களும் ஒருவரை ஒருவர் கொல்வதில் விருப்பமுள்ளவர்களுமாகித் தொடைகளால் பெரிய மரங்களை ஒடித்தார்கள். முற்காலத்தில் வானரர்களுள் சிறந்தவர்களும் பிராதாக்களுமான வாலிசுக்ரீவர்களுக்கு நடந்த யுத்தம் போன்ற அந்த மரச்சண்டையானது மரங்களை அழிப்பதாயிற்று. அந்த இருவரும் அடிக்கடி உரக்கக் கர்ஜித்துக்கொண்டு மரங்களைச் சுழற்றிச் சுழற்றி ஒருவரை ஒருவர் ஒரு முகூர்த்தகாலம் அடித்தார்கள். பாரதரே!

அந்த இடத்தில எல்லா மரஙகளுமே ஒருவரை ஒருவர் கொலவதி லுள்ள விருபபத்தால நூறு நூருகப்பிடுஙகி (நொறுககிக) குவிககப பட்டபின கறகளை எடுததுககொணடு மகாபலசாலிகளான அவவிரு வரும பெரிய மேகஙகளால பொழியபபடுகிற இரணடு பெரிய மலைகள் போல ஒரு முகூாததகாலம போர்புரிந்தாரகள். கோபமுளளவாக ளான அவ்விருவரும பயஙகரமான உருவமுள்ள பெரிய கறகளால் மிக்க வேகமுளள வஜ்ராயுதங்களால அடிததுககொளவதுபோல ஒருவரை ஒருவர் அடிததார்கள். பிறகு, தததம பலததினுல கர்வஙகொண்ட அவவிருவரும மறுபடியும (ஒருவரை ஒருவர்) எதிர்ததோடி இருகைகளாலும கட்டிப்பிடிதது இரண்டு யானைகளை போல இழுததார்களா. அதிகப் பயஙகரமான முஷடிகளால ஒருவரை யொருவா எதிாத்துக குத்தினாகளா. மிக்க பலசாலிகளான அவர்க ளுககு அபபொழுது, ‘கடகட’ எனனும ஒலிஉணடாயிற்று. பிறகு, பீமனே ஐநதுதலைநாகமபோனற முஷ்டியை நனருகபபிடிதது ராக்ஷஸனுடைய கழுததில வேகததோடு குததினுன. பிறகு, பீமஸே னனுடைய கையினுல அடிககபபட்டவனும களைததவனுமான அநத ராக்ஷஸன் மிகக மயககமடைநததைக கண்டு, பீமஸேனன அவனை எதிர்த்து வந்தான. மிக்க புஜபலமுள்ளவனும் தேவனுககு ஒப்பான வனுமான பீமன, பிறகு, அநத ராக்ஷஸனைத தன்னிருகைகளாலும வலிநது உயாததூக்கிப பூமியில நனருகத் தேயததான். பிறகு, கோபம மூணடவனுன பாணடவன இருகைகளாலும் அநத ராக்ஷ ஸனை வலிநது நசுககி அவனுடைய எலலா அவயவஙகளையும நொறுக கினுன. முஷ்டியினுல கழுததை நன்ருக நாற்புறஙகளிலும அடிதது நசுககித தலையை உடலினின்றும் பறிததான. உதடுகளைக கடிததுக கொணடதும் பிதுஙகி வெளியில வநதிருககினற கணகளுடன கூடியதும மரததினினறு நழுவின கனிபோனறதுமான ஜடா ஸுரனுடைய தலையானது பீமஸேனனுடைய பலததால கவரப பட்டதும் ரகததததினுல எஙகும பூசப்பட்டதுமாகப பற்களால் உதடுகளை நனகு கடிததுககொண்டு கீழே விழுந்தது. மகாவிலலாளி யான பீமஸேனன அந்த ராக்ஷஸனைககொன்று தேவர்களால இநதிரன துதிககபபடுவதுபோலப பிராமமணஸ்ரேஷ்டாகளால் துதிககபபடுகினறவனுகி யுதிஷடிராருகில் வந்தான.

ஜடாஸுரவதபர்வம் முற்றிற்று.

நூற்றைம்பத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

யக்ஷயுத்த பர்வம்.

(யுதிஷ்டிரர் பரிஜனங்களுடன் மறுபடியும் நரநாராயணாஶ்ரமத்தில் வஸித்ததும், வ்ருஷபர்வாவின் ஆஶ்ரமமுதலிய இடங்களில் ஸஞ்சரித்ததும், ஆர்ஷ்டிஷேணனுடைய ஆஶ்ரமத்துக்குச் சென்றதும்.)

அந்த ராக்ஷஸன் கொல்லப்பட்ட பிறகு, பிரபுவும் அரசருமான குந்திபுத்ரர் மறுபடியும் நரநாராயணாஶ்ரமத்தை அடைந்து வாஸம் செய்தார். திரௌபதியுடனிருக்கும் அந்த யுதிஷ்டிரர், ஸமயத்தில் பிராதாவான அர்ஜுனனை நினைத்துக்கொண்டு அந்தத் தம்பிமாரனைவரையுமழைத்து, 'க்ஷேமமாக வனத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற நமக்கு நான்கு வருஷங்கள் சென்றன. 'மலைகளுள் சிறந்ததும், பூத்திருக்கிற சோலைகளாலும் மதித்திருக்கிற குயில்களாலும் வண்டுகளாலும் மயில்களாலும் சாதகங்களாலும் நித்யோத்ஸவம்போல அலங்கரிக்கப்பட்டதும், புலிகளாலும் பன்றிகளாலும் எருமைகளாலும் கவயங்களாலும் அப்படியே மான்களாலும் மதயானைபோன்ற துஷ்ட மிருகங்களாலும் புள்ளிமான்களாலும் அடையப்பட்டதும், மலர்ந்திருக்கின்ற [1] ஸஹஸ்ரபத்ரங்களாலும் [2] சதபத்ரங்களாலும் உத்பலங்களாலும் நன்கு மலர்ந்த [3] கமலங்களாலும் கருநெய்தல்களாலும் (விளங்குவதும்,) மிக்க புண்யமானதும், பரிசுத்தமானதும், தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் அடையப்பட்டதும், பர்வத ராஜனுமான கைலாஸத்தைக் குறித்து ஐந்தாவது வர்ஷக் கடைசியில் நான் வருகிறேன்' என்று அர்ஜுனன் ஸங்கேதம் செய்திருக்கிறான். அர்ஜுனனுடைய வரவைக் காண எண்ணங்கொண்ட நம்மாலும் அந்த இடத்தில் (வந்து பார்ப்பதாக) ஸங்கேதம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அளத்தற்கரிய ஆற்றலுள்ள அந்தப் பார்த்தனால், முற்காலத்தில், 'அஸ்திர வித்தையை விரும்பினவனாக ஐந்துவர்ஷங்கள் (ஸ்வர்க்கலோகத்தில்) வசிப்பேன்' என்று என்னிடத்தில் ஸங்கேதம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அஸ்திரங்களைப் பெற்றவனும

1, 2, 3 தாமரையின் வகைகள்.

பகைவரையடக்குபவனும தேவலோகத்தினின்று இவ்வுலகத்திற்குத் திரும்பிவந்தவனும காண்டீவமென்கிற வில்லைக் கையில பிடித்திருக்கிறவனுமான அர்ஜுனனை இந்த இடத்தில் பார்ப்போம்' என்ற வசனத்தைச் சொன்னார். யுதிஷ்டிரர் இவவண்ணமுரைத்துப் பிராம்மணர்களனைவரையும அழைத்தார்; தவசிகளான அவர்களுக்கு அந்தக காரணத்தையும் சொன்னார். உககிரமான தவமுள்ள அந்தப் பிராம்மணர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் யுதிஷ்டிரரை வலமாகச் சுற்றிவந்து 'பரதசிரேஷ்டனே! தர்மங்களை அறிந்தவனே! ஸுகத்தைப் பின் தின பயனைக்கொண்ட இந்தத் துனபத்தை க்ஷத்திரியனுக்குரிய தாமத்தினால் விரைவாகத் தாண்டிப் பூமியைப பரிபாலனம செய்யப் போகிறாய' என்று மங்களத்தோடும் க்ஷேமத்தோடும் சேர்ந்திருக்கும்படி அனபுடன அந்தச சொல்லை ஏற்றுககொண்டார்கள். பகைவரை வாட்டுபவரும திரௌபதியுடனிருப்பவரும ஸ்ரீமானுமான அரசா அந்தத தவசிகளுடைய அந்த வசனத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அப்பொழுது அந்தப் பிராமமணர்களாலும் பிராதாக்களாலும் கடோத்கசன்முதலிய ராக்ஷஸாகளாலும பின்தொடரப்பட்டவராகவும் லோமசரால் பாதுகாக்கப்பட்டவராகவும புறப்பட்டார்.

மிக்க தேஜஸுள்ளவரும் நல்ல விரதமுள்ளவருமான அவர் ஆங்காங்கே தமபிமார்களுடன் சிலவிடங்களில் கால்களால் நடந்து சென்றார்; சிலவிடங்களில அரக்காகளால தூக்கிச செல்லப்பட்டார். பிறகு, யுதிஷ்டிரராஜா பல துன்பங்களைச் சிந்தித்துககொண்டு சிங்கங்களாலும் புலிகளாலும யானைகளாலும் நிரம்பின வடதிசையை நோக்கிச் சென்றார். அவர் கைலாசததையும் மைனுகமலையையும் கந்தமாதனத்தைச் சார்ந்த குன்றுகளையும மேரு பர்வதத்தையும் மலையின் மேன்மேலான இடங்களில மஙகளகரமான பல நதிகளையும் பாாததுக்கொண்டு பதினேழாவது நாளில் புண்ணியமான இமயமலையின உச்சியை அடைந்தார். வேந்தரே! பாண்டவர்கள், கந்தமாதனத்திற்கு அருகில், புணயமானதும பலவகை மரங்களாலும கொடிகளாலும சூழப்பட்டதுமான இமயமலையின் மேற்பிரதேசத்தில் நீர்நிலைகளில முளைததவைகளும் புஷ்பித்திருப்பவைகளுமான மரஙகளால் சூழப்பட்ட மிகக புண்யமான விருஷபர்வாவினுடைய ஆ[illegible]த்தைக கண்டார்கள். பகைவர்களை அடக்குகிறவர்களான பாண[illegible]ர்கள ராஜரிஷியும் தர்மாதமாவுமான அந்த விருஷபர்வாவை

அணுகிக் கலைதீர்ந்தவர்களாகி நமஸ்கரித்தார்கள். ராஜரிஷியான அவன் பரதஸ்ரேஷ்டர்களான அவர்களைப் புத்திரர்களைப்போல வரவேற்றான். பகைவர்களை அடக்குகிறவர்களான அவர்கள் அவனால் பூஜிக்கப்பட்டவர்களாக அங்கே ஏழுநாள் வசித்தார்கள். எட்டாவதுநாள் வந்தவுடன், உலகத்தில் பிரசித்திபெற்ற அந்த விருஷபர்வா என்கிற ரிஷியிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு புறப்பட விரும்பினார்கள். அரசரே! பிறகு, அந்தப் பாண்டவர்கள் தங்களிடத்தில் அடைக்கலமாக இருப்பவர்களும் காலம் தவறாமல் பந்துக்களைப்போல் நன்கு பூஜிக்கப்பட்டவர்களுமான அந்தப் பிராம்மணர்களை ஒவ்வொருவராக விருஷபர்வாவினிடம் தெரிவித்து மிச்சமிருக்கிற அந்தப் பரிஜனங்களை மகாத்மாவான அவனிடம் ஒப்பித்து யஜ்ஞபாத்திரங்களையும் ரத்தினங்களையும் ஆபரணங்களையும் விருஷபர்வாவின் ஆஸ்ரமத்தில் வைத்தார்கள். சென்றதிலும் வருவதிலும் சிறந்த ஞானமுள்ளவனும் திறமையுள்ளவனும் கடமைகளனைத்தையுமறிந்தவனும் தர்மங்களை அறிந்தவனுமான அந்த விருஷபர்வா பரதஸ்ரேஷ்டர்களான அவர்களுக்கு, புத்திரர்களுக்கு உபதேசிப்பதுபோல உபதேசித்தான். அனுமதிபெற்ற வீரர்களான அந்த மஹாத்மாக்கள் கிருஷ்ணையுடனும் மகாத்மாக்களான பிராம்மணர்களுடனும் சேர்ந்து வடதிசையை நோக்கிச் சென்றார்கள். மிக்க தேஜஸுள்ள விருஷபர்வாவானவன், அப்பொழுது பாண்டவர்களைப் பிராம்மணர்களுக்குத் தெரிவித்துப் புறப்பட்டுச் செல்லுகின்ற அரசர்களான அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து சென்றான். விருஷபர்வாவானவன் குந்திபுத்திரர்களைப் பின்தொடர்ந்து சென்று ஆசீர்வாதங்களால் மகிழ்வித்து வழியையும் சொல்லிவிட்டுத் திரும்பினான். ஸத்தியமான பராக்கிரமமுள்ளவரும் குந்திநந்தனருமான யுதிஷ்டிரர் தம்பிமார்களுடன் கால்களால் நடந்தே பலவகை மிருகக்கூட்டங்களால் அடையப்பட்ட வழியில் சென்றார். அந்தப் பாண்டவர்கள் பலவகை மரங்களால் நெருங்கிய மலையின் சரிவுகளில் வஸிப்பவர்களாகி நான்காவது நாளில் அந்தமலையில் பிரவேசித்தார்கள். அவர்கள் விருஷபர்வாவினால் சொல்லப்பட்ட வழியை அடைந்து பெரிய நீருண்டமேகம்போன்றதும் ஜலமுள்ளதும் மங்களகரமானதும் ரத்தினங்களாலும் பொன்னாலும் அழகியதும் பலவகைக்கொடுமுடிகளுள்ளதுமான மலையையும், பல குகைகளையும் அருவிகளையுமுடையதும் கற்பிளவுகளால் விசாலமாக இருப்பதும் கொ[illegible] மரங்களாலும் நெருங்கியதும் அழகியதுமான இமயம[illegible]ழவரையையும், பலவித மலைகளையும் பார்க்கின்றவர்களாகிக் குறிப்பிட்ட

இடத்தைநோக்கிச் சென்றார்கள். அவர்கள் மலையின் மேன்மேலான இடங்களில் அடைதற்கு மிக அரியவைகளான குகைகளையும் நடந்து செல்வதற்கு மிக அரியவையான மிகப்பல இடங்களையும் ஸுகமாகவே தாண்டிச் சென்றார்கள். தௌம்யரும் கிருஷ்ணையும் பார்த்தர்களும் லோமசமஹரிஷியும் ஒன்றுசேர்ந்தவர்களாகச் சென்றார்கள். அந்த இடத்தில் ஒருவராவது தளரவில்லை. மிக்க பாக்கியசாலிகளான அவர்கள் மிருகங்களாலும் பக்ஷிகளாலும் ஒலிக்கப்பெற்றதும் பல வகை மரங்களோடும் கொடிகளோடும் சேர்ந்ததும் குரங்குக் கூட்டங் களால் அடையப்பட்டதும் மனத்தை மிக மகிழ்விப்பதும் புண்யமா னதும் தாமரை ஓடைகளோடு கூடியதும் குட்டைகளும் பெருங்காடு களுமுள்ளதுமான மால்யவானென்கிற பெரியமலையை அடைந்தார் கள். அவர்கள் அதற்கு அப்புறத்தில் கிம்புருஷர்களுக்கு இருப்பி டமும் ஸித்தர்களாலும் சாரணர்களாலும் அடையப்பட்டதும் வித்யா தரர்களாலும் கின்னரப்பெண்களாலும் ஸஞ்சரிக்கப்பட்டதும் யானைக் கூட்டங்களுக்கு இருப்பிடமானதும் சிங்கக் கூட்டங்களோடும் புலிக் கூட்டங்களோடுங் கூடியதும் சரபங்களின் பேரொலியினால் முழக் கப்பட்டதும் பலவித மிருகங்களால் அடையப்பட்டதுமான கந்தமா தனமலையை மயிர்புளகிதத்தவர்களாகிக் கண்டார்கள். மகிழ்ச்சி அடைந் தவர்களும் வீரர்களுமான அந்தப்பாண்டுபுத்ரர்கள் நந்தனவனம் போன்றதும் மனத்தையும் கண்களையும் மகிழ்விப்பதும் [1] வஸிக்கத் தக்கதும் அழகிய சோலைகளுள்ளதுமான அந்தக் கந்தமாதனவனத் தில் முறையே நுழைந்தார்கள். வீரர்களான அவர்கள் திரௌபதி யுடனும் மஹாத்மாக்களான அந்தப் பிராம்மணர்களுடனும் சேர்ந்து கந்தமாதன மலைவெளிகளில் மகிழ்ச்சியை உண்டுபண்ணுகின்றவையும் அழகியவையும் மந்தமாகவும் தெளிவில்லாமலும் இனிமையாகவுமிருப் பவையும் மங்களகரமானவையும் காதுக்கினியவையும் மிக்க மதுர மானவையும் பறவைகளுடைய வாய்களால் வெளியிடப்பட்டவையு மான சப்தங்களைக் கேட்டுக்கொண்டும், எல்லாருதுக்களிலுமுண்டா கிற பழங்களின் பாரங்களால் நிறைந்தவையும் எல்லாருதுக்களிலு முண்டாகிற புஷ்பங்களால் பிரகாசிக்கின்றவையும் பழங்களின் பாரத் தால் வளைக்கப்பட்டவையுமான பூத்திருக்கிற [2] மா, ஆம்ராதகம், தென்னை, திந்துகம், முஞ்சாதகம், ஆஞ்சீரம், மாதுளை, கொய்யா, பலா, எலுமிச்சை, வாழை, பேரீந்து, புளி, வஞ்சி, பரா, சண்பகம்,

1 வேறுபாடம் 2 சிலமரங்களின்பெயர் இரட்டித்து வருகின்றன.

மனததுக்கு இன்பத்தைத் தருகின்ற கடம்பு, வில்வம், விளா, நாவல், காஸ்மரி, இலந்தை, இறலி, அததி, ஆல், அரசு, [1] க்ஷீரிகம, சேமரம, நெலலி, கடுமரம், தான்றி, புனகு, கரமர்த்தம, அதிகமான பழங்களுள்ள திந்துகம் ஆகிய பலவிதமான இந்த மரஙகளையும் அம்ருதம போன்ற ருசியுள்ள பழங்களால நிறைக்கப்பட்டிருக்கிற அப்படிப பட்ட மற்றவிருக்ஷஙகளையும் பார்த்துக்கொண்டும நுழைந்தார்கள். அப்படியே, அந்தப் புருஷஸ்ரேஷ்டர்கள கந்தமாதன மலைவெளி களில செவிக்கினிமையாகவும மிக மதுரமாகவும கூவுகினற சகோ ரங்களாலும சதபத்ரங்களாலும் வலியன்குருவிகளாலும கிளிகளா லும் குயில்களாலும ஊாகருருவிகளாலும பச்சைககுருவிகளாலும் ஜீவஜீவகப் பறவைகளாலும வலலூறுகளாலும சாதகபக்ஷிகளாலும அப்படியே ேவறு பலவகைப பறவைகளாலும அடையபபட்ட சமபகம, அசோகு, தாழை, மகிழ், புன்னை, ஏழிலைம்பாலை, தாழைக ளோடுகூடின கோங்கு, பாதிரி, அழகிய வெட்பாலை, மந்தாரம, நீலோதபலம, பாரிஜாதம், மலையகததி, தேவதாரு, ஆச்சா, பனை, பசசிலை, திப்பிலி, பெருங்காயம, இலவு, பலாசு, அசோகம், சிம சுபை, ஸர்ஜகம ஆகிய மரஙகளையும, ஜலததில் ஸஞ்சரிககினற பற வைகளால நானகு பககங்களிலும மனததைக கவர்கின்றவைகளும் அல்லிகளாலும [2] புணடரீகஙகளாலும [3] கோகநதஙகளாலும கரு நெய்தலகளாலும் செஙகழுநீர்களாலும [4] கமலஙகளாலும் நான்கு பககததிலும் நிறைக்கப்பட்டவைகளும், [5] கலஹம்ஸஙகள், சககிரவா கங்கள், அன்றில்கள், நீர்க்கோழிகள், காரண்டவங்கள், வாததுக்கள, அன்னங்கள, கொக்குககள், நாரைகள் ஆகிய இவைகளும் மற்றவை களுமான நீர்வாழ் பறவைகளால் எஙகும் நிரமபினவைகளுமான தடாகங்களையும், அவ்வாறே ஸந்தோஷமுளளவைகளும தாமரை மலாகளிலுள்ள ரஸமாகிற மதயததைப் பானம செய்வதினாலுண டான மதததால் ஆலஸ்யமுள்ளவைகளும தாமரை மலர்களின் மததியினின்று நழுவி விழுகின்ற மகரந்தஙகளாலும் கிஞசல்கஙக ளாலுமுண்டான சிவப்பு நிறததால அலங்கரிககப்பட்டவைகளும இனிய குரலுள்ளவைகளுமான வண்டுகளால் ஒலிமிககவைகளும்

---

1 பாலுள்ள ஆல்முதலிய மரஙகள். 2, 3, 4 தாமரையின் வகைகள்.

5 கூட்டமாக வஸிப்பவையும் இனிய குரலுள்ளவையுமான ஒருவகை அன் னஙகள். இவறறுககுக் காதம்பம் எனறும் பெயா.

அவ்வாறே தாமரை மலர்களின் கூட்டங்களால் எல்லாப்பக்கங்களி லும் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளுமான தாமரை ஓடைகளேயும் பார்த் தார்கள். கொடிகளடர்ந்த புதர்களினமீது பெண்மயில்களோடு சேர்ந்திருப்பவைகளும், மேகமாகிற தூர்யவாத்தியத்தின் சப்தத்தி ஞல் விருத்தியடைந்திருக்கிற மன்மத விகாரத்திஞல் மிகவும் மனங் கலங்கியவைகளும், இனிய குரலுடன் கேகா என்கிற தவனியிஞல் மதுரமாயிருக்கிற பாடலைப் பாடிக்கொண்டே பல நிறங்களுள்ள தோகைகளை விரித்துக்கொண்டு விலாஸத்துடன்கூடியவைகளாகவும் மதத்திஞல் ஆலஸ்யமுள்ளவைகளாகவும் ஆடுகின்றவைகளும், ஸந் தோஷமுள்ளவைகளும், வனங்களில் அதிக ஆவலுள்ளவைகளுமான மயில்களைக் கண்டார்கள். சில மயில்கள் பிரியமான பேடுகளோடு சேர்ந்து விளையாடுவதையும் சில மயில்கள் சிறுகொடிகளாலும் பெருங் கொடிகளாலும் நெருக்கமாகச் சுற்றப்பட்டிருக்கிற வெட்பாலை மரங்க ளிலிருப்பதையும் சில மயில்கள் வெட்பாலை மரங்களின் கிளைகளில் அதிகமதங்கொண்டவைபோன்றவைகளும் தோகைகளிஞல் அழகிய ஆடம்பரங்களால் கவரப்பட்டவைகளும் அந்த மரங்களுக்குக் கிரீடம் போன்றவைகளுமாக மரங்களின் சந்துகளில் அழகாக வீற்றிருப்ப தையும் அவர்கள் கண்டார்கள். அவர்கள் அப்படியே நன்ருகப் பிரகாசிக்கின்றவைகளும் மன்மதனுடைய தோமராயுதம்போன்ற வைகளுமான 1 ஸிந்துவாரங்களையும், மலைகளுடைய சிகரங்களில் பொன்னிறமான மலர்களுள்ளவைகளும் சிறந்த காதணிகள் போன்ற வைகளும் மலர்ந்திருப்பவைகளுமான கோங்குகளையும், அவ்வாறே வனவரிசைகளில் பூத்திருப்பவைகளும் காமவசப்பட்டவர்களுக்கு ஆவலை உண்டுபண்ணுகிறவைகளும் மன்மதனுடைய அம்புக்கூட்டம் போன்றவைகளுமான மருதோன்றிகளையும், அப்படியே வனவரிசை களாகிற ஸ்திரீகளுக்கு ஒழுங்காக நெற்றியிலிடப்பட்ட திலகங்கள் போல நன்ருக ப்ரகாசிக்கின்ற மஞ்சாடிமரங்களையும் கண்டார்கள். அரசரே! அப்படியே, மன்மதனுடைய பாணங்கள் போன்றவை களும் மனத்தை மகிழ்விப்பவைகளுமான மாம்பூக்களையும் பூங்கொத் துக்களோடு பிரகாசிக்கிற வண்டுகளையும் கண்டார்கள். மலையின் தாழ்வரைகளில் பூத்திருக்கிற மரங்கள், பொன்போன்றவைகளும் காட்டுத்தீபோன்றவைகளும் சிவந்தவைகளும் மைந்நிறமுள்ளவை களும் வைடூர்யம்போன்றவைகளுமான புஷ்பங்களால் அதிகமாகப்

1 வெண்ணொச்சி; 'ஒருவகைத் தாமரைகள்' என்பது பழையவுரை.

பிரகாசித்தன. குந்திபுத்திரர்களும் வீரர்களும் பாண்டவர்களுமான அவர்களனைவரும், அப்படியே மலைகளுடைய சிகரங்களில் போடப்பட்ட மாலைகள்போல விளங்குகிற ஆச்சாமரங்களையும், பச்சிலை மரங்களையும், பாதிரிமரங்களையும், மகிழமரங்களையும், நிர்மலமான படிகம்போல விளங்குகின்றவையும் வெண்மையான இறகுகளுள்ள பக்ஷிகளோடும் கலஹம்ஸங்களோடும் சேர்ந்தவையும் ஸாரஸ பக்ஷிகளால் எங்கும் ஒலிக்கப்பெற்றவையும் தாமரையும் உத்பலமும் கலந்திருப்பவையும் இனிய குளிர்ந்த ஜலமுள்ளவையுமான தடாகங்களையும் மலையின் தாழ்வரைகளில் பலவாகப் பார்த்துக்கொண்டும், இவ்வண்ணம் முறையே வாஸனையுள்ள புஷ்பங்களையும், நல்லசுவையுள்ள பழங்களையும், மனத்தை மகிழ்விப்பனவான தடாகங்களையும், மிக்க மனோஹரமான மரங்களையும் எல்லாப்பக்கங்களிலும் பார்த்துக்கொண்டும், ஆச்சர்யத்தால் மலர்ந்தகண்களுள்ளவர்களாகவும் தாமரை கருநெய்தல் செங்கழுநீர் வெண்டாமரை ஆகிய இவைகளுடைய நறுமணம் பொருந்தியதும் இனிமையான பரிசமுள்ளதுமான காற்றினால் வீசப்படுகின்றவர்களாகவும் அந்தவனத்தில் புகுந்தார்கள். பிறகு, யுதிஷ்டிரர் பீமனைப்பார்த்து, 'பீம! இந்தக் கந்தமாதனவனமானது ஆச்சர்யமாக இருக்கிறது; சிறந்த காந்தியுடன் கூடியது. ஏனெனில் மனத்துக்கினியதான இந்தக்காட்டில் மரங்களும் கொடிகளும் காட்டிலுண்டானவையாயினும் தேவஸம்பந்தம் பெற்றவையும் பலவிதமான வடிவமுள்ளவையும் இலைகளுடனும் மலர்களுடனும் கனிகளுடனும் கூடினவையும் மலர்ந்தபுஷ்பங்களுடன் கூடியவையும் ஆண் குயில்களின் கூட்டத்தால் நிறைந்தவையுமாக இதோ பிரகாசிக்கின்றன. இந்தக்காட்டில் முள்ளுள்ளமரங்கள் சிலவும் இல்லை; பூவாதமரங்களும் இல்லை. கந்தமாதனத்தின் தாழ்வரைகளில் மரங்கள் அழகிய இலைகளுடனும் பழங்களுடனும் இருக்கின்றன. வண்டுகளின் சப்தத்தால் இனிமையுள்ளவையும் மலர்ந்த தாமரை மலர்களுள்ளவையும் பெண் யானைகளுடன் சேர்ந்த ஆண் யானைகளால் கலக்கப்படுகின்றவையுமான இந்தத்தாமரை ஓடைகளைப்பார். கமலங்கள் உத்பலங்கள் ஆகிய இவைகளின் வரிசைகளையுடையதும் மாலையை அணிந்துகொண்டு சரீரத்துடன் நேராக வந்திருக்கிற வேறு ஒரு லக்ஷ்மியைப்போன்றதுமான இந்த வேறு தாமரை ஓடையையும் பார். அந்தக்கந்தமாதன மலையின் உத்தமமான காட்டில் பலவகை மலர்களின் நறுமணங்களால் நிறைந்தவைகளான இந்தச்சோலைவரிசை

கள் வண்டுகளால் பாடப்பட்டு விளங்குகின்றன. பீம! எங்கும் தேவர்களுக்கு உரியான வனங்களால் மங்களகரமான இடங்களைப் பார். விருகோதர! நாம் மனிதர்களால் அடையமுடியாத இடத்தை அடைந்தவர்களாகவும் நன்கு ஸித்திபெற்றவர்களாகவுமிருக்கிறோம். பார்த்த! கந்தமாதன பர்வதத்தின் தாழ்வரைகளில் சிறந்த மரங்கள் பூத்தவைகளாகவும் பூத்திருக்கிற நுனிகளுடன் கூடின கொடிகளால் நன்கு சுற்றப்பட்டவைகளாகவும் விளங்குகின்றன. பீம! பர்வதத்தின் தாழ்வரைகளில் பெண்மயில்களுடன் சேர்ந்து ஸஞ்சரிக்கின்றவைகளும் கூவுகின்றவைகளுமான ஆண்மயில்களுடைய ஒலியைக் கேள். சகோரங்களும் சதபத்திரங்களும் மதித்திருக்கிற குயில்களும் நாகணவாய்ப்புட்களும் பூத்திருக்கின்ற இந்தப் பெரிய மரங்களை நோக்கிப் பறந்து வருகின்றன. குந்திநந்தன! [1] சிவப்பாகவும் மஞ்சளாகவும் [2] சிவப்பாகவுமிருக்கிற அநேகம் ஜீவஜீவகபக்ஷிகள் மரங்களின் உச்சியை அடைந்து ஒன்றை மற்றொன்று நன்கு பார்க்கின்றன. மலை அருவிகளிலும் பசுமை நிறமுள்ளவையும் சிவப்பு நிறமுள்ளவையுமான புல் தரைகளின் பக்கத்தில் ஸாரஸ பக்ஷிகள் காணப்படுகின்றன. பிருங்கராஜங்களும் வல்லூறுகளும் போத்துக்களும், எல்லாப் பிராணிகளுடைய மனத்தையும் கவர்கின்ற மதுரமான ஒலிகளை வெளியிட்டுக் கூவுகின்றன. நான்கு கொம்புகளுள்ளவைகளும் தாமரை மலர்போன்ற நிறமுள்ளவைகளுமான இந்த யானைகள் பெண் யானைகளோடு கூடியவைகளாகி வைடூரியத்தின் நிறம் போன்ற நிறமுள்ள பெரிய குளத்தைக் கலக்குகின்றன. அநேகம் பனைமரங்களளவு உயர்ந்தவைகளும் மலைச்சிகரங்களிலிருந்து நழுவினவைகளுமான நீர்த்தாரைகள் பலவித அருவிகளிலிருந்து விழுகின்றன. சூரியனுடைய ஒளிபோன்ற ஒளி பொருந்தியவைகளும் பயங்கரமானவைகளும் சரத்காலத்திலுள்ள மேகங்கள் போன்றவைகளுமான பலவித வெள்ளித் தாதுக்கள் பெரிய மலையைப் பிரகாசிக்கச் செய்கின்றன. சில இடங்களில் மையின் நிறம்போலப் பிரகாசிப்பவைகளும் சில இடங்களில் பொன்போன்றவைகளுமான அரிதார தாதுக்களும், சில இடங்களில் சாதிலிங்க தாதுக்களும், சில இடங்களில் மாலைக்கால மேகங்களின் கூட்டத்துக்கு ஒப்பான

1, 2 'ரகத' என்பதும், 'அருண' என்பதும் மூலம்; ரகதம் போன்ற சிவப்பு என்பதும், செவ்வானம் போன்ற சிவப்பு என்பதும் பொருள்.

மஞ்ஜேசிலையின குகைகளும, சில இடங்களில் முயலிரததமபோலப பிரகாசிக்கின்றவைகளும வெணமையும கருமையுமான மேகம போன்றவைகளும பாலசூரியனபோனற ஒளி பொருநதியவை களும் அதிக காந்தியுளளவைகளும பலவிதமாயிருபபவைகளும மலையிலுண்டானவைகளுமான இநதத தாதுககளும மலையைப் பிர காசிககச் செயகினறன. பார்தத! பயஙகரமான பராககிரமமுள்ள கந்தர்வர்கள் மலையுச்சிகளில இஷடபபடி நாயகிகளுடனும் கிமபுரு ஷர்களுடனுங்கூடக காணபபடுகிறாகள. பீம! எலலாப பிராணிக ளுடைய மனததைதயும் கவருகினற ஸமமான தாளங்களுடன் கூடின கானஙகள் ஸாமஙகள ஆகிய இவறறின் ஒலியானது பலவாறு கேட்கிறது. புணயமானதும மஙகளங்களை உணடுபணணுகிறதும கலஹமஸங்களுடைய கூடடஙகளாலடையபபட்டதும் ரிஷிகளா லும் கின்னராகளாலும அடையபபடடதும தேவநதியுமாகிய மஹா கங்கையைப் பார்ப்பாயாக. கௌநதேய! பகைவாகளை அடககுகிற வனே! எலலாப்பககஙகளிலும, தாதுககளுடனும நதிகளுடனும கின்னரர்களுடனும் மிருகஙகளுடனும பறவைகளுடனும கந்தா வர்களுடனும அபஸரஸுகளுடனும அழகிய காடுகளுடனும பலவித வடிவமுளளவைகளும நூறு தலைகளுளளவைகளுமான ஸர்பபஙகளுடனும கூடியிருககிற சிறநத மலையைப பாரப பாயாக' என்று இப்படிப்படட அனபுளள வசனததை உரைத தார். பகைவரை வாட்டுபவர்களும் சூரர்களுமான அவர்கள் [illegible]கிழந்தவர்களும ஒப்புயாவற்ற ஸதானத்தை அடைநதவா களுமாகி, சிறநத அநத மலையைப பார்பபதில (போதுமென்கிற) திருப்தியை அடையவில்லை. புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும நிறைந்த மரஙகளோடு கூடிய ராஜ ரிஷியான ஆர்ஷ்டிஷேண ருடைய ஆஶ்ரமததை அபபொழுது கணடாாகள். பிறகு, அவர் கள் கடுமையான தவமுளளவரும் இளைத்திருப்பவரும நரம்புகள் நிறைந்தவரும் எலலா வித்தைகளிலும கரைகணடவருமான ஆர்ஷ்டிஷேணரை அணுகினர்கள்.

நூற்றறுபதாவது அத்யாயம்.

யக்ஷயுத்த பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஆர்ஷ்டிஷேணர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கைலாஸ மலையைப்பற்றிக் கூறி அவர்களை அர்ஜுனன் வருகிற வரையில் தம்முடைய ஆஸ்ரமத்திலேயே வஸிக்கச் சொல்லியது)

யுதிஷ்டிரர், தவத்தினல் பாவத்தை எரித்தவரான அந்த ஆர்ஷ்டிஷேணரை அடைந்து, பிரியத்துடன் தமது நாமதேயத்தைச் சொல்லித் தலையால் (வணங்கி) அபிவாதனம் செய்தார். பிறகு, கிருஷ்ணையும் பீமனும் நல்ல தவமுள்ள நகுலஸஹதேவர்களும் அந்த ராஜரிஷியை முடிகளால் வணங்கிச் சூழ்ந்து நின்முர்கள் அப்படியே தாமங்களை அறிந்தவரும் பாண்டவர்களுக்குப் புரோஹிதருமான தௌம்யர் விரதங்களை நன்கு அனுஷ்டித்தவரான அந்த ரிஷியை முறைப்படி அணுகினார். தர்மங்களை அறிந்த அந்த முனிவர் ஞானக்கண்ணால் குருஸ்ரேஷ்டர்களான பாண்டுபுத்திரர்களை நன்முக அறிந்துகொண்டார்; 'உட்காரலாம்' என்றும் சொன்னார். மிக்க தவமுள்ள அவர், கற்றறிந்தவரான கௌரவஸ்ரேஷ்டரைப் பூஜித்துத் தம்பிமார்களுடன் உட்கார்ந்த அவரை [1] அநாமயத்தை வினவினர் ஆர்ஷ்டிஷேணர். 'பொய்யில் எண்ணத்தைச் செலுத்தாமலிருக்கிருயா? தர்மத்தில் செல்லுகிருயா? பார்த்தனே! தாய்தந்தையரிடத்தில் உன்னுடைய பணிதொழிலானது குறைவடையாமலிருக்கிறதா? குருக்களனைவரும் முதியவர்களும் கல்வியினல் பிரஸித்திபெற்றவர்களும் உன்னல் பூஜிக்கப்பட்டு வருகிருர்களா? பார்த்த! பாப காரியங்களில் மனத்தை வைக்காமலிருக்கிருயா? குருஸ்ரேஷ்டனே! நன்மையைச் செய்வதற்கும் தீமையை விடு

---

1 'ஸந்தித்தபோது பிராமணனை, 'குசலம்' என்றும், க்ஷத்ரியனை, 'அநாமயம்' என்றும், வைஸ்யனை, 'க்ஷேமம்' என்றும், சூத்ரனை, 'ஆரோக்யம்' என்றும் வினவ வேண்டும்' என்பது மனுஸ்மிருதி 2வது அத்யாயம் 127-வது ஸ்லோகம்

வதற்கும் முறைப்படி நீ தெரிந்துகொண்டிருக்கிறாயா? தற்புகழ்ச்சி செய்துகொள்ளாமலிருக்கிறாயா? ஸாதுக்கள் தகுதிக்குத் தக்கபடி உன்னால் பூஜிக்கப்பட்டு மகிழுகிறார்களா? காடுகளில் வஸித்துக்கொண்டிருந்தாலும் தாமத்தையே பின்பற்றுகிறாயா? பார்த்த! தௌம்யர் உன்னுடைய நடைகளால் மனவருத்தமடையாமலிருக்கிறாரா? குருநந்தன! தானத்தாலும் தாமத்தாலும் தவத்தாலும் சுத்தியினாலும் உள்ளும் புறமும் ஒத்திருத்தலாலும் பொறுமையினாலும் தகப்பன்பாட்டன்மார்களுடைய தான நடையை நீ அனுஸரிக்கிறாயா? பாண்டவ! ராஜரிஷிகள் சென்ற வழியில் நீ செல்லுகிறாயா? தத்தம் குலத்தில் புத்திரனோ பௌத்திரனோ பிறந்தால், பித்ருலோகத்திலுள்ள பிதருக்கள், 'இவனுடைய கெட்ட செய்கையால் நம்மால் எது அடையத்தக்கதாகுமோ? இவனுடைய நல்ல செய்கையினால் நம்மால் எந்த நன்மை அடையத்தக்கதாகுமோ?' என்று துக்கத்தையும் ஆனந்தத்தையும் அடைகிறார்கள். பார்த்தனே! எவனால் மாதாவும் பிதாவும் அப்படியே அக்னியும் குருவும் ஐந்தாவதான ஆத்மாவும் பூஜிக்கப்படுகிறார்களோ அவனால் இந்த உலகம் பரலோகம் இரண்டும் ஜயிக்கப்பட்டனவாகும்' என்று சொன்னார்.

யுதிஷ்டிரர், 'பகவானே! ஆரியரே! உள்ளபடி இந்த தாம நிச்சயத்தைத் தேவரீர் என்னை உத்தேசித்து உபதேசித்தீர். என்னால் சக்திக்குத் தக்கபடி நியாயம் தவறாமல் விதிப்படி (தர்மம்) செய்யப்படுகிறது' என்று சொன்னார். ஆர்ஷ்டிஷேணர், 'ஜலத்தையே ஆகாரமாகக்கொண்டவர்களும் காற்றையே ஆகாரமாகக் கொண்டவர்களுமான ரிஷிகள் ஆகாச மார்க்கமாகப் பறந்து வந்து மலைகளுள் சிறந்த இந்த மலையைப் [1] பர்வஸந்திகளில் அடைகிறார்கள். அரசனே! காதல்கொண்டவர்களான கிம்புருஷர்கள் தங்கள் காதலிகளுடன் ஒருவரை ஒருவர் அனுஸரித்தவர்களாகவும் மலையினுடைய சிகரங்களிலிருப்பவர்களாகவும் காணப்படுகிறார்கள். பார்த்த! அழுக்கில்லாத ஆடைகளையும், பட்டு வஸ்திரங்களையும் உடுத்த கந்தர்வர்கள் அப்ஸரஸுகள் ஆகிய இவர்களுடைய கூட்டங்கள் பல காணப்படுகின்றன. மாலைகளை அணிந்தவைகளும் காட்சிக்கினியவைகளுமான வித்யாதரர்களுடைய கூட்டங்களும் மஹாநாகர்களுடைய கூட்டங்களும்

---

1 பூர்ணிமை அல்லது அமாவாஸையையும் பிரதமையையும் ஸந்திக்கும் காலம்.

ஸுபர்ணர்களும் சாரணர் முதலியவர்களும் காணப்படு கிறார்கள். இந்த மலையினுடைய மேற்பிரதேசத்தில் பர்வ ஸந்திகளில் பேரிவாத்தியங்கள், பணவங்கள், சங்கங்கள், மிருதங் கங்கள் ஆகிய இவைகளின் சப்தமானது கேட்கப்படுகிறது. பரத ஶ்ரேஷ்டர்களே! நீங்கள் இந்த இடத்திலிருந்துகொண்டே அவை அனைத்தையும் கேட்கவேண்டும். அவ்விடத்தை நோக்கிச் செல் வதில் நீங்கள் எவ்விதத்தாலும் புத்தியைச் செலுத்தலாகாது. பரதஶ்ரேஷ்டர்களே! இதற்குமேல் செல்வதும் இயலாது. அந்தஇடமானது தேவர்களுடைய விளையாட்டிடம். அது மனிதர் களால் அடைய முடியாததன்றோ? பாரத! இந்த இடத்தில் சிறிது சபலமான செய்கைகளையுடைய மனிதனையும் எல்லாப் பிராணி களும் பகைக்கின்றன; ராக்ஷஸர்களும் அடிக்கிறார்கள். யுதிஷ் டிர! மிக்க ஸித்தியடைந்த தேவர்கள் ரிஷிகள் ஆகிய இவர்களின் ஸ்தானமானது இந்தக் கைலாஸசிகரத்துக்கப்பால் பிரகாசிக்கிறது பாரத! பகைவர்களை அழிப்பவனே! [1] சாபலயத்தால் அதற் கப்பாலுள்ள [2] வழியில் செல்பவர்களை ராக்ஷஸர்கள் இரும்பினால் செய்யப்பட்ட சூலம் முதலிய ஆயுதங்களால் கொல்லுகிறார்கள். அப்பா! இந்த இடத்தில் விஶ்ரவஸின் புதல்வனான குபேரனும், (செல்வப்பெருக்கினால்) மனிதர்களையே வாகனமாக உடையவ னும் அப்ஸரஸுகளால் சூழப்பட்டவனுமாகப் பர்வஸந்திகளில் காணப்படுகிறான். சிகரத்தில் வீற்றிருப்பவனும் யக்ஷர்களுக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்கும் அதிபனுமான அவனை எல்லாப் பிராணிகளும் (உதயபர்வதத்தில்) உதித்திருக்கிற சூரியனைப்போலப் பார்க்கின் றன. பரதஶ்ரேஷ்டனே! மலையினுடைய இந்தச் சிகரமானது தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் ஸித்தர்களுக்கும் அப்படியே குபேரனுக்கும் உத்யானவனமாக இருக்கிறது. ஐயா! குபேரனை உபாஸிக்கின்ற தும்புருவினுடைய கானம்பண்ணப்படுகின்ற ஸாமங்களின் தொனியானது பர்வஸந்திகளில் கந்தமாதனத்தில் கேட்கப்படுகிறது அப்பா! யுதிஷ்டிர! இந்த இடத்தில் இப்படிப் பட்ட இந்த ஆச்சரியத்தை எல்லாப் பிராணிகளும் பர்வஸந்தி களில் பலவாறாகக் காணுகின்றன. பாண்டவஶ்ரேஷ்டர்களே! முனிவர்களால் புஜிக்கத்தக்க சுவையுள்ள பழங்களைப் புஜித்துக்

---

[1] மனவுறுதியின்மை; அல்லது, முரட்டுத்தனம்; உத்யோகபர்வம் 174-ம் பக்கத்திலும் சாந்திபர்வம் 375-ம் பக்கத்திலும் குறிப்புகளிற் காண்க. [2] வேறுபாடம்.

கொண்டு அர்ஜுனனைக் காணுகிறவரையில் (இங்கே) வாஸம் செய்யுங்கள். ஐயா! இந்த இடத்தை அடைந்தவர்கள் எவ்வித்ததாலும் சாபலயமுள்ளவர்களாக இருக்கக்கூடாது. சபலனுன மனிதன எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் விரோதியாகிறான். சிறப்புடையவனே! இந்த இடத்தில இஷ்டப்படி வாஸம் செய்தும், மனக்கவலையைவிட்டு ஸுகமாக விளையாடியும, பிறகு, சஸ்திரங்களால ஜயிக்கப்பட்ட பூமியைப் பரிபாலிப்பாய்' என்று கூறினார்" என்றார்.

நூற்றறுபத்தோராவது அத்யாயம்.

யக்ஷயுத்தபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(திரௌபதி கருடனுடைய சிறகுக்காற்றினால் கொண்டுவரப்பட்ட அத்புதமான ஒரு தாமரைமலரைக் கண்டு அப்படிப்பட்ட பல மலர்களைக் கொண்டுவரும்படியும் துஷ்டர்களான யக்ஷர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் கொல்லும்படியும் பீமனை வேண்டியதும், அவன் அதற்காகக் கந்தமாதன மலையின் சிகரத்தில் ஏறியதும், மணிமான் முதலியவர்களை யுத்தத்தில் கொன்றதும்.)

ஜனமேஜயர், "மகாத்மாக்களும் திவ்யமான பராக்கிரமமுள்ளவர்களும் என்னுடைய முந்தின பாட்டனமார்களுமான பாண்டு புத்திரர்கள் கந்தமாதன பர்வதத்தில் அந்த ஆர்ஷ்டிஷேணருடைய ஆஸ்ரமத்தில் எவ்வளவு காலம் வஸித்தார்கள்? மகாவீர்யமுள்ளவர்களும் வலிமையும ஆண்மையும் மிக்கவர்களுமான அந்தப் பாண்டவர்களனைவரும் என்ன செய்தார்கள்? அங்கே வஸிக்கின்றவர்களும மகாத்மாக்களும் உலகத்தில பிரஸித்திபெற்ற வீரர்களுமான அவர்களுக்கு எவைகள் ஆகாரமாயின? ஸாதுக்களுள் உத்தமரே! அவற்றைச் சொல்லுவீராக. மிக்க புஜபலமுள்ள பீமஸேனன் அந்த இமயமலையில் எதை எதைச் செய்தானே அந்த அந்தப் பீமஸேனனுடைய பராக்கிரமத்தை எனக்கு விரித்து உரைப்பீராக. பிராம்மணோத்தமரே! குபேரனுல வாஸம் செய்யப்பட்ட அந்தப் பர்வதத்தில் நிதயமாக வஸிக்கின்ற அந்தப் பீமஸேனனுக்கு யக்ஷர்களோடு மறுபடியும் யுத்தம உண்டாகவில்லையா? அவர்களுக்கும் குபேரனுக்கும ஸந்திப்பு நேர்ந்

தகா? ஆர்ஷ்டிஷேணர் சொன்னவண்ணம் அந்தப் பர்வதத்திற்குக் குபேரன் வந்துகொண்டிருந்தானே? தபோதனரே! நான் இதனை விஸ்தாரமாகக் கேட்க விரும்புகிறேன். அவர்களுடைய செய்கையைக் கேட்கிற எனக்கு (போதுமென்கிற) திருப்தியுண்டாகவில்லையன்றோ?" என்று வினவினார்.

வைசம்பாயனர், "பரதஸ்ரேஷ்டர்கள், நிகரற்ற தேஜஸுள்ள அந்த ஆர்ஷ்டிஷேணருடையதும் தங்களுக்கு ஹிதமுமான இந்த வசனத்தைக் கேட்டு அப்படியே அவருடைய கட்டளையை எப்பொழுதும் செய்துவந்தார்கள். பரதஸ்ரேஷ்டர்களான அந்தப் பாண்டவர்கள் அந்த இமயமலையின் மேல் பாகத்தில் முனிவர்களால் புஜிக்கத்தக்க ஆகாரங்களையும் சுவையுள்ள பழங்களையும் சுத்தமான பாணங்களால் அடிக்கப்பட்ட மிருகங்களுடைய மாம்ஸங்களையும் புஜிக்கின்றவர்களாகவும் பரிசுத்தமான பலவகை மதுக்களைக் குடிப்பவர்களாகவும் இவ்வண்ணம் வஸித்தார்கள். லோமசரால் சொல்லப்பட்ட பலவித வாக்கியங்களைக் கேட்டுக்கொண்டு அவ்விடத்தில் வஸிக்கின்ற பாண்டவர்களுக்கு ஐந்தாவது வர்ஷம் சென்றது. பிரபுவே! கடோத்கசன், 'காரியகாலத்தில் வந்து சேருவேன்' என்று சொல்லிவிட்டு எல்லா ராக்ஷஸர்களுடனும் முந்தியே போய்விட்டான். ஆர்ஷ்டிஷேணருடைய ஆஸ்ரமத்தில் வஸிப்பவர்களும் மிக்க ஆச்சரியங்களைப் பார்ப்பவர்களும் மஹாத்மாக்களுமான அந்தப் பாண்டவர்களுக்குப் பல மாதங்கள் சென்றன. அவ்விடத்தில் விளையாடுபவர்களும் மனக்களிப்புள்ளவர்களுமான அந்தப் பாண்டவர்களால் அன்பு உண்டுபண்ணப்பட்டவர்களும் மிக்க பாக்கியசாலிகளும் பரிசுத்தமான மனமுள்ளவர்களும் விரதங்களை நன்கு அனுஷ்டிப்பவர்களுமான முனிவர்களும் அவ்வாறே சாரணர்களும் பாண்டவர்களைப் பார்ப்பதற்கு வந்தார்கள். பரதஸ்ரேஷ்டர்களான அந்தப் பாண்டவர்கள் அவர்களோடு திவ்யமான கதைகளைப் பேசினார்கள். பிறகு, சிலநாட்கள் செல்லவே, ஒரு பெரிய மடுவில் வாஸஞ்செய்துகொண்டிருந்த கொழுத்த ஒரு பெரிய ஸர்ப்பத்தைக் கருடன் வேகத்துடன் கவர்ந்தான். பெரியமலை மிக நடுங்கியது. பெரிய மரங்கள் நன்கு முறிக்கப்பட்டன. எல்லாப் பிராணிகளும் பாண்டவர்களும் அந்த ஆச்சர்யத்தைக் கண்டார்கள். பிறகு, பெரிய மலையின் உச்சியிலிருந்து பாண்டவர்களை நோக்கி, காற்றானது நல்ல மணமுள்ள மங்களகர

மான புஷ்பங்களைத்தையும் அடித்துக்கொண்டு வந்தது. அந்த இடத்தில் அன்பர்களோடு கூடிய பாண்டவர்களும் கீர்த்தியுள்ளவளான பாஞ்சாலியும் ஐந்துவர்ணங்களுள்ள திவ்ய புஷ்பங்களைக் கண்டார்கள்.

பிறகு, கிருஷ்ணையானவள் மலையைச்சார்ந்த ஏகாந்தமான ஓரிடத்தில் சுகமாக வீற்றிருப்பவனும் மிக்க புஜபலமுள்ளவனுமான பீமஸேனனைப் பார்த்து, தக்க ஸமயத்தில், 'பரதச்ரேஷ்டரே! கருடனுடைய சிறகுக் காற்றினால் வேகங்கொண்ட வாயுவினால் ஐந்து வர்ணமுள்ள புஷ்பங்கள் மிகவலிந்து உதிர்க்கப் படுகின்றன. பரதஸ்ரேஷ்டரே! திவ்ய வர்ணமுள்ளவையும் திவ்ய வாஸனையுள்ளவையுமான திவ்ய புஷ்பங்கள் வாஸனையினால் என் மனத்தைக் களிப்படைவிக்கின்றனபோலும். பகைவரைத் தவிக்கச் செய்பவரே! பார்ப்பதனாலும் தொடுவதனாலும் அப்படியே வாஸனையினாலும் என்னுடைய இந்த மனத்துயரத்தைப் போக்குகின்றவையும் திவ்ய வாஸனையுள்ளவையும் மங்களமாயுள்ளவையுமான சிறந்த மலர்களால் தேவதைகளை ஆச்ரித்து நான் உமமோடு சேர விரும்புகிறேன். புருஷஸ்ரேஷ்டரே! அவற்றுள்ளும் நறுமணம் நிரம்பினதும் என்னுடைய மனத்திற்கு உத்ஸாஹத்தை வளர்ப்பதும் மங்களகரமாயிருப்பதுமான இந்தத் தாமரைமலரோ எல்லா உலகத்தாராலும் நேரில் பார்க்கப்பட்டிருக்குமென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. வாஸுதேவரைத் துணையாகக்கொண்டவரும் வாஸுதேவருக்கு நண்பரும் சொல்தவறாதவரும் மகாத்மாவும் உமமுடைய பிராதாவுமான அர்ஜுனரால் காண்டவவனத்தில் கந்தர்வர்களும் உரகர்களும் ராக்ஷஸர்களும் இந்திரனும் தோல்வி அடைவிக்கப்பட்டார்கள்; கொடியவர்களான மாயாவிகளும் கொல்லப்பட்டார்கள்; காண்டீவமென்கிற வில்லும் அடையப்பட்டது. இந்திரனையொத்த பராக்கிரமமுள்ளவரே! உம்முடைய தேஜஸும் மிகப்பெரிது. உம்முடைய தோள்வலிமையும் பெரிது; பகைவரால் தாங்குதற்கரியது. அவமதிக்கவும் முடியாதது. பீமஸேனரே! உமமுடைய கைவன்மையின் வேகத்தால் பயமுறுத்தப்பட்ட எல்லா ராக்ஷஸர்களும் மலையை விட்டுவிட்டுப் பத்துத் திக்குக்களையும் அடையக்கடவர். பிறகு, உமமுடைய நண்பர்கள் அச்சமும் மதிமயக்கமுமற்றவர்களாகப் பலவகை மலர்களைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறதும் மங்களகரமாயிருப்பதுமான சிறந்த மலையினுடைய உச்சியைப் பார்க்கக்கடவர். பீமஸேனரே!

என்மனமானது நெடுங்காலத்துக்கு முன்னிருந்தே இவ்விதமான எண்ணத்துடனிருக்கிறது. உம்முடைய கைவன்மையை அறிந்து மலையின் உச்சியைப் பார்க்க விரும்புகிறேன். பரதர்களுள் சிறந்தவரே! நரஸ்ரேஷ்டரே! உம்மால் விரைவாகக் கொண்டுவரப்படுகின்ற இப்படிப்பட்ட மலரை நான் நேரில் காணவிரும்புகிறேன்' என்கிற வசனத்தைக் கூறினாள்.

பிறகு, பகைவர்களைத் தவிக்கச் செய்பவனும் மிக்கபாஹுபலமுள்ளவனுமான அந்தப் பீமன் திரௌபதியினால் தன்னை அவமதிக்கப்பட்டவன்போலெண்ணிக்கொண்டு அந்த அவமதிப்பை, நல்ல யானையானது அடியைப் பொறுத்தது போலப் பொறுக்கவில்லை. பலசாலியும் சிங்கம்போலவும் காளைபோலவும் நடப்பவனும் சிறந்த காந்தியுள்ளவனும் உதாரமனமுள்ளவனும் பொன்போன்ற ஒளியுடையவனும் கம்பீரமான மனமுள்ளவனும் செருக்குள்ளவனும் தன்மதிப்புடையவனும் சூரனும் சிவந்தகண்களுடன் கூடியவனும் பருத்த சிறந்த தோள்களையுடையவனும் மதயானை போன்ற வலிமையமைந்தவனும் சிங்கத்தின் கோரப்பற்கள் போன்ற பற்களுள்ளவனும் காளையின் தோள் போன்ற தோள்களை உடையவனும் உயர்ந்து வளர்ந்திருக்கின்ற இளமையான ஆச்சா மரம் போன்றவனும் மகாத்மாவும் அழகிய எல்லா அங்கங்களுமுள்ளவனும் வலம்புரிச் சங்கம்போன்ற கழுத்துள்ளவனும் பருத்த தோளுள்ளவனுமான அந்தப் பீமஸேனன் பொன்மயமான பின்புறமுள்ள வில்லையும் கத்தியையும் அம்புத்தூணிகளையும் தரித்துக்கொண்டு, கர்வமுள்ள சிங்கம்போலவும் மதப்பெருக்குண்ட யானை போலவும் அச்சமும் மதிமயக்கமுமற்றவனாக மலையின்மீதேறினான். கத்தியையும் வில்லையும் கையில் பிடித்தவனும் சிங்கம்போலவும் மதப்பெருக்குண்ட யானைபோலவும் வருகின்றவனுமான அந்தப் பீமனை எல்லாப்பிராணிகளும் பார்த்தன. பாண்டவனான பீமன் திரௌபதிக்கு ஸந்தோஷத்தை விருத்தியடையச்செய்யும் பொருட்டுக் கதையை எடுத்துக்கொண்டு அச்சமும் மயக்கமுமற்றவனாகச் சிறந்த மலையில் ஏறினான். வாயுவினுடைய புத்திரனான பீமனை வாட்டமும் பயமும் ஊக்கமின்மையும் பிறராக்கம் பொறாமையும் ஒருபொழுதும் அணுகவில்லை. மகாபலசாலியான பீமஸேனன் மேடுபள்ளமாக இருப்பதும் பயங்கரமான தோற்றமுள்ளதுமான அந்த ஒற்றையடிப்பாதையை அடைந்து பல பனைமரங்களளவு உயர்ந்திருக்கிற மலையின் உச்சியில் ஏறினான். மகா பலசாலியான

பீமஸேனன் கின்னரர்களையும் மகாநாகர்களையும் முனிவர்களையும் கந்தர்வர்களையும் அரக்கர்களையும் மகிழ்வித்துக்கொண்டு மலையின் உச்சியில் ஏறினான். பிறகு, பரதஸ்ரேஷ்டனான பீமன் ஸ்வர்ணமய மாயும் ஸ்படிகமயமாயுமிருக்கிற வீடுகளாலலங்கரிக்கப்பட்டிருப்பதும், எல்லா ரத்தினங்களுடைய காந்திகளுடனுங்கூடியதும், அப்படியே எல்லா உத்யானவனங்களுமுள்ளதும், மலையைவிட மேலான வளர்ச்சியுடையதாயும் மதில்களுக்கு ஆதாரவாகச் சுற்றிக் கட்டப்பட்டிருக்கிற அடிமேடைகளாலும் கொத்தளங்களாலும் விளங்குகின்றதாயும் உள்வாசல்களாலும் வெளி வாசல்களாலும் மரங்களால் கட்டப்பட்ட கொடுங்கைகளாலும் கொடிகளாலும் கொடிமரங்களை நாட்டுகிற மேடைகளாலும் பிரகாசிக்கின்றதாயுமிருக்கிற பொன்னாலாகிய மதிலால் எல்லாப்பக்கங்களிலும் சூழப்பட்டதும், எல்லாப்பக்கங்களிலும் அளவுகடந்து நர்த்தனம் செய்கின்ற பெண்களாலும் காற்றினால் அலைக்கப்படுகிற கொடிகளாலும் அலங்கரிக்கப்பெற்றதுமான குபேரனுடைய அரண்மனையைக் கண்டான். பீமன் வளைந்திருக்கிற கையினால் வில்லின் நுனியைப் பிடித்துக்கொண்டும் தனங்களுக்கு அதிபதியான குபேரனுடைய பட்டணத்தை மனவருத்தத்தோடு பார்த்துக்கொண்டும் ஸஞ்சரித்தான். அந்த இடத்தில் எல்லாப் பிராணிகளையும் மகிழ்விக்கின்றதும் எல்லா வாஸனைகளையும் கொண்டுவருகின்றதும் கந்தமாதனத்திலுண்டானதுமான காற்றானது மிக இனிமையாக வீசியது. அந்த இடத்தில் விசித்ரமானவைகளும் பலவித நிறங்களால் பிரகாசிக்கின்றவைகளும் விசித்திரமான பூங்கொத்துக்களைத் தரித்தவைகளும் சிந்திக்கமுடியாதவைகளும் நிகரற்றகாந்தியுள்ளவைகளுமான பலவகை மரங்கள் காணப்பட்டன. பரதஸ்ரேஷ்டனான பீமன் ரத்தினஸமூகங்களால் எல்லாப்பக்கங்களிலும் இழைக்கப்பட்டதும் பலவித மலர்மாலைகளால் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான குபேரனுடைய இருப்பிடத்தையும் பார்த்தான். மிக்க புஜபலமுள்ள பீமஸேனன் கதாயுதத்தையும் கத்தியையும் வில்லையும் கையில்பிடித்தவனாகவும் உயிரையும்விடத்துணிந்தவனாகவும் மலைபோல அசைவற்றுநின்றான். பிறகு, பகைவர்களுக்கு மயிர்சிலிர்த்தலைச் செய்கிற சங்கத்தை ஊதியும் நாணொலியையும் தலத்வனியையும் செய்தும் பிராணிகளை மயக்கமடையச் செய்தான்.

பிறகு, யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் கந்தர்வர்களும் மயிர்சிலிர்த்தவர்களாக அந்த ஒலியை நோக்கிப் பீமனுடைய

ஸமீபத்தில் ஓடிவந்தார்கள். யக்ஷர்கள் ராக்ஷஸர்கள் ஆகிய இவர்களுடைய கைகளால் பிடிக்கப்பட்ட கதாயுதங்களும் பரிகங்களும் [1] நிஸ்தரிம்சங்களும சூலங்களும் சக்திகளும கோடாலிகளும் மிக விளங்கின. பாரதரே! பிறகு, அவர்களுக்கும் அவனுக்கும் யுத்தம் தொடங்கியது. மஹா மாயாவிகளான அந்த யக்ஷராக்ஷஸர்களால் பிரயோகிக்கப்பட்ட சூலங்களையும் சக்திகளையும் கோடாலிகளையும பீமன பயஙகரமான மிக்க வேகமுள்ள அர்த்த சந்திரபாணங்களால் துண்டித்தான. மகா பலசாலியான பீமன், ஆகாயத்தை அடைந்தும் பூமியிலிருந்தும் கர்ஜிக்கின்ற ராக்ஷஸர்களுடைய சரீரங்களை அம்புகளால் அடித்தான். பாரதரே! ராக்ஷஸர்களுடைய தேகங்களினின்று எல்லாப் பக்கங்களிலும பெருகி வருகின்ற இரத்த தாரைகள் மேகங்களினின்று நீர்த்தாரைகள் விழுவதுபோல விழுந்தன. [2] கதைகளையும் ஈட்டிகளையும் கையில பிடித்தவர்களான ராக்ஷஸர்களுடைய சரீரங்களிலிருந்து உண்டான அந்தப் பெரிய இரத்த மழையானது மஹா பலசாலியான பீமன்மீது எல்லாபபக்கத்திலும் பொழிந்தது. ராக்ஷஸர்களுடைய சரீரங்களிலிருந்து எல்லாப்பக்கங்களிலும் இரத்ததாரைகள பெருகின. பீமனுடைய புஜபலத்தால் பிரயோகிக்கப்பட்ட ஆயுதங்களால் யக்ஷராக்ஷஸர்களுடைய சரீரங்களும் தலைகளும் அறுக்கப்பட்டவைகளாகக் காணப்பட்டன. ராக்ஷஸர்களால நன்கு மூடப்படுகின்றவனும இனிய தோற்றமுள்ளவனுமான பாண்டவனை எல்லாப் பிராணிகளும் மேகக் கூட்டங்களால் மூடப்படுகின்ற சூரியனைப்போலப் பார்த்தன. நீண்ட கைகளுள்ளவனும் சிறந்த பலமுள்ளவனும் ஸத்யமான பராக்கிரமமுள்ளவனுமான பீமன், சூரியன் கிரணங்களைப் பாய்ச்சுவது போல, பகைவரை வீழ்த்துகிற அம்புகளை அனைவர்மீதும் பாய்ச்சினான். எதிர்த்து அதட்டுகின்றவர்களும பேரிரைச்சலிடுகிறவர்களுமான எல்லா ராக்ஷஸர்களும் பீமஸேனனுடைய ஸன்னாஹத்தைக் கண்டார்கள். அவர்கள், எல்லா அங்கங்களும் காயம் பண்ணப்பட்டவர்களும் பீமஸேனனிடமிருந்து உண்டான பயத்தால் பிடிக்கபபட்டவர்களும் மகாயுதஙகள் சிதறினவர்களுமாகிப் பயங்கரமான தீனஸ்வரத்தை வெளியிட்டார்கள். உறுதியான வில்லுள்ள பீமனால் பயமுறுத்தப்பட்ட அந்த ராக்ஷஸர்கள் கதாயுதங்களையும் சூலங்களையும் கத்திகளையும் சக்திகளையும்

1 முப்பது அங்குலத்துக்குமேல் நீண்ட கத்தி. 2 வேறுபாடம்.

கோடாலிகளையும எறிந்துவிட்டுத தெற்குத திசையை நோக்கி ஓடிவந்தாாகள.

அந்த இடததில் சூலத்தையும் கதையையும் கையில பிடித தவனும அகன்ற மாாபுளளவனும நீணட கைகளுளளவனும குபேரனுககுத தோழனுமான மணிமானெனகிற ராக்ஷஸன் இருந தான். மகாபலசாலியான அவன பீமனுடைய செய்கைககுப பரிகாரததையும தனது ஆணமையையும காணபிப்பவனாகி, திரும்பிவந்த அந்த ராக்ஷஸாகளைபபார்தது, சிரிததுககொணடு, 'ஒருமனிதனால் பலராக்ஷஸாகள யுததததில தோலவியடைவிககப படடாாகள. குபேரனுடைய அரணமனையை அடைநது அவனைப பாாதது என்ன சொலலபபோகிறீாகள?' எனறு சொனனான. ராக்ஷஸன் அவர்களனைவரையும பாாதது இவவணணமுரைததுச சக்தியையும சூலததையும கதையையும கையில எடுததுககொணடு பாணடவனை எதிர்தது விரைவாகச சென்றான. வேகத்தோடு வருகினறவனும மதததைப பெருககுகிற யானை போனறவனுமான அநத மணிமானைப பீமஸேனன மூனறு வதஸதநதமெனகிற பாணஙகளால விலாவில நனறாக அடிததான. மகாபலமுளளவனான மணிமானும மிகக கோபங்கொணடு பெரிய கதையை எடுததுச சுழற்றிப பீமஸேனனமீது எறிநதான். பீமஸேனன ஆகாயததில மினனலபோலப பிரகாசிக்கினற மிசக பயஙகரமான பெரிய கதாயு ததைதைச சாணையில தீடடபபடட அனேகபாணங்களால அடித தான். அந்த எல்லாப் பாணங்களும் கதையை அடைந்து திருபபி அடிககபபடடன. வேகபபடுத்தப்படட பாணங்கள் கதையில மிகக தேர்ச்சியுளள மணிமானுடைய (கதையின) வேகததைத தாஙக விலலை. அவனுடைய அந்தக கதையடியை, கதாயுதத முறையை அறிநதவனும நல்ல வீரியமுளளவனும பயங்கரமான பராககிரம முளளவனுமான அநதப பீமன் வீணாக்கினான. பிறகு, சிறந்த புததி யுளளவனான அந்த ராக்ஷஸன அதே ஸமயததில மிகக்கோரமான தும் பொற்காமபுள்ளதும உருக்கினால செய்யபபட்டதுமான சக்தி யைப பீமஸேனன மீது எறிந்தான. பயங்கரமான சப்தத்துடன கூடியதும அக்னிஜ்வாலைகளுடன்கூடியதும மகாபயஙகரமாயிருப் பதுமான அந்தச சக்தியானது பீமனுடைய வலக்கையைப பிள ந்துகொணடு விரைவாகப் பூமியில விழுந்தது. சக்தியினால மிக அடிக்சப்படடவனும் வெகு தூரத்தினின்றே அமபுகளை எய்பவ னும் அளவுகடந்த பராககிரமமுள்ளவனுமா கதாயுதததில்

ஸாமர்த்யமுள்ளவனுமான அந்தக் குந்திநந்தனன் கதையைக் கையிலெடுத்தான். பிறகு, பீமன் பொற்பட்டங்களால் கட்டப்பட்டிருப்பதும் சத்ருக்களுக்குப் பயத்தை விருத்தியடையச் செய்கின்றதும் பகைவர்களை அவமதிக்கின்றதும் முழுதும் உருக்குமயமாயிருப்பதுமான அந்தக் கதையை எடுத்துக் கர்ஜித்துக்கொண்டு மகாபலசாலியான மணிமானை நோக்கி விரைவாக ஓடினான். மணிமானும் ஜ்வலிக்கின்ற பெரிய சூலத்தை எடுத்துக் கர்ஜித்துக்கொண்டு அதிவேகத்தோடு பீமஸேனன்மீது பிரயோகித்தான். கதாயுத்தத்தின் பாகுபாடுகளை நன்றாக அறிந்தவனான பீமன், சூலத்தைக் கதையின் நுனியினால் அடித்து நொறுக்கிக் கருடன் பாம்பை நோக்கி ஓடுவதுபோல அந்த மணிமானைக் குறித்து விரைவாக ஓடினான். மிக்க புஜபலமுள்ள பீமன் யுத்தமுனையில் சிங்கநாதம் செய்து ஆகாயத்தில் எழும்பி விரைவாகக் கதையைச் சுழற்றி மணிமான்மீது எறிந்தான். இந்திரனால் பிரயோகிக்கப்பட்ட வஜ்ராயுதம்போன்ற அந்தக் கதாயுதமானது ராக்ஷஸனைக் கொன்று பூமியை அடைந்து பிசாசுபோலக் கீழே விழுந்தது. பீமஸேனனுடைய பலத்தால் கொல்லப்பட்ட மகாபலசாலியான அந்த ராக்ஷஸனை, சிங்கத்தால் கொல்லப்பட்ட காளையைப்போல எல்லாப் பிராணிகளும் கண்டன. கொல்லப்பட்டுப் பூமியில் விழுந்து கிடக்கிற அந்த மணிமானைப் பார்த்து மாண்டவர்கள் போக மிகுந்திருக்கிற ராக்ஷஸர்கள் பயங்கரமான தீனஸ்வரத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டு கீழ்த்திசையை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

நூற்றறுபத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

யக்ஷயுத்தபர்வம். (தொடர்ச்சி)

பீமனைக் காணாமையால் மனம் வருந்தின யுதிஷ்டிரர் முதலியவர்கள் மலையுச்சியில் ஏறி அவனுடைய ஸமீபத்தை அடைந்ததும், பீமனால் கொல்லப்பட்டவர்கள் போக மிகுந்திருப்பவர்கள் மணிமான் முதலியவர்களின் வதத்தைச் சொல்லக்கேட்ட குபேரன் யுத்தம் செய்ய விரும்பிப் பீமனை நோக்கி வந்ததும், அவ்விடத்தில் யுதிஷ்டிரர் முதலியவர்களைக் கண்டு கோபந்தணிந்து தனக்கு அகஸ்திய சாபம் வந்ததைச் சொல்லிப் பீமஸேனனுடைய காரியத்துக்கு மகிழ்ந்ததும்.)

பலவித சப்தங்களால் முழக்கப்படுகின்ற மலையின் குகையினின்று வெளிப்படும் சப்தத்தைக் கேட்டு, குந்திபுத்திரரான

அஜாதசத்ருவும் மாத்ரீபுத்திரர்களிருவரும் தௌம்யரும் கிருஷ்ணையும் பிராமணர்களும் அப்படியே எல்லா ஜனங்களும் பீமஸேனனைக் காணாமையால் எல்லோருமே மனமிழந்தவர்களாயினர். அப்பொழுது, சூரர்களும் மகாரதர்களுமான பாண்டவர்கள் திரௌபதியை ஆர்ஷ்டிஷேணரிடம் அடைக்கலமாக ஒப்புவித்து, ஒன்றுசேர்ந்து ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு மலையின் மீதேறினார்கள். பிறகு, மகாரதர்களும் சிறந்த விலலாளிகளுமான அந்தப்பார்த்தர்கள் மலையுச்சியை அடைந்து பார்க்கின்றவர்களாகிப் பகைவரையடக்குபவனான பீமஸேனனையும் பீமஸேனனாலே அடித்துக் கீழேதள்ளப்பட்டவர்களும் மிக்க பலமுள்ளவர்களும் மிக்க முயற்சியுள்ளவர்களும் பெரிய சரீரமுள்ளவர்களும் துடிக்கின்றவர்களும் உயிரை இழந்தவர்களுமான ராக்ஷஸர்களையும் கண்டார்கள். மிக்கதோள்வலியமைந்தவனும் கதையையும் கத்தியையும் வில்லையும் தரித்தவனுமான அந்தப்பீமன், யுத்தத்தில் அஸுரர்களை இந்திரன் கொன்றதுபோல ராக்ஷஸர்களைக் கொன்று விளங்கினான். பிறகு, அந்தப்பார்த்தர்கள் வழியைத்தாண்டிச் சென்று பீமஸேனனைத் தழுவி மிகச்சிறந்த ஓரிடத்தை அடைந்து அந்த இடத்தில் உட்கார்ந்தார்கள். தூரத்திலிருந்தே லக்ஷ்யத்தில் அம்புகளை எய்பவர்களான அந்த நான்குபாண்டவர்களும் வீற்றிருக்கிற அந்தமலையின் சிகரமானது, மகாபாக்கியமுள்ளவர்களும் தேவர்களுள் சிறந்தவர்களுமான லோகபாலர்களால் ஸ்வர்க்கம் பிரகாசிப்பதுபோலப் பிரகாசித்தது. பிராதாவான யுதிஷ்டிரர், குபேரனுடைய அரண்மனையையும் கீழே தள்ளப்பட்டிருக்கிற ராக்ஷஸர்களையும் பார்த்து, உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிற பிராதாவான பீமனை நோக்கி, 'பீம! ஸாஹஸத்தாலோ அறியாமையாலோ இந்தப்பாவம் (உன்னால்) செய்யப்பட்டுவிட்டது. வீரனே! முனிவன்போலக் காட்டில் வஸிக்கிற உனக்கு நிஷ்காரணமான இந்த ராக்ஷஸக்கொலையானது தகுந்ததன்று. ராஜத்வேஷத்தை உண்டுபண்ணுகிற காரியம் செய்யத்தக்கதன்றென்று தர்மத்தை அறிந்தவர்கள் அறிகிறார்கள். பீமஸேன! தேவர்களுக்குப்பகையை உண்டுபண்ணுகிற இந்தக்காரியம் உன்னால் செய்யப்பட்டது. பார்த்த! அர்த்தத்தையும் தர்மத்தையும் விட்டுவிட்டு எவன் பாவத்தில் மனத்தைச் செலுத்துகிறானோ அவன் பாவச்செய்கைகளுடைய பலனை நிச்சயமாக அடைகிறான்; கஷ்டம், ஸாஹஸமானது தேவர்களுக்கும் அப்ரியமானது. உனக்கு மங்களம்.

எனக்கு ப்ரியததை விரும்புகிறாயாகில் மீண்டும இவ்வாறு செய்ய லாகாது' என்று சொன்னார். தர்மாத்மாவும் அர்தத தததுவங்க ளின் பாகுபாட்டை அறிநதவரும அதிகதேஜஸ்ஸுள்ளவரும குந்தீநந்தனருமான பிராதாவான அந்தயுதிஷ்டிரர், பகைவரைக கொலலுகிற விரததததினினறு நழுவாதவனும புஜபலமிக்கவனும (பகைவர்களால) அவமதிககமுடியாத பராககிரமமுள்ளவனும் பிராதாவுமான பீமஸேனனைபபார்த்து இவ்வண்ணம் உரைததுவிட்டு, அதேவிஷயததை அதிகமாக நினைககின்றவராகிப பேசாமலிருந்தார்.

பிறகு, பீமஸேனனால் கொல்லபபட்டவர்களபோக மிகுந்திருந்த ராக்ஷஸர்கள்ஒன்றுசேர்ந்து குபேரனுடைய இருப்பிடததைநோக்கி ஓடினார்கள். பீமஸேனனிடததிலிருந்துணடான பயததால் பீடிக் கப்படடவர்களும அதிவேகமுள்ளவர்களுமான அநத ராக்ஷஸர் கள் வேகததோடு குபேரனுடைய அரணமனையை அடைந்து பயங் கரமான தீனஸவரததை வெளியிட்டனர். வேந்தரே! சஸ்திரங் களையும் ஆயுதங்களையும் கீழேவைததுவிட்டவர்களும் வாட்டமுற்ற வர்களும் ரகதத்தால் நனைககபபட்டிருக்கிற கவசம வஸ்திரம் ஆயுதம் முதலியவைகளையுடையவர்களும் நன்குவிரிந்த தலைமயிர்க ளுள்ளவர்களுமான அந்த ராக்ஷஸாகள் யக்ஷர்களுககு அதிபதி யாகிய குபேரனை நோக்கி, 'தேவனே! கதைகளாலும் ஈட்டிகளாலும பட்டாக்கததிகளாலும தோமரங்களாலும் ப்ராஸங்களாலும் போர்புரிகின்றவர்களும உனக்கு முநதிசசெல்பவர்களுமான எல்லா ராக்ஷஸர்களும கொல்லபபட்டார்கள். தனேசுவர! பலத்தினால் மலையை மிக அழித்து ஒரு மனிதனால் யுத்தத்தில் க்ரோதவசர்களென்கிற ராக்ஷஸர்களுடைய கூட்டங்கள் கொல்லப்பட்டன. நராதிபனே! தேவனே! ராக்ஷஸஸ்ரேஷ்டர்களுள்ளும யக்ஷர்களுள்ளும் மிகச்சிறந்தவர்கள் ஆயுதங்களால் அடிககப்பட்டு ஆண்மையை இழந்தவர்களும் உயிரை இழந்தவர்களுமாகிப் படுததிருக்கிறாகள். மலை நொறுக்கப்பட்டது; நாங்கள் முறிய அடிக்கப்பட்டோம. உன்னுடைய தோழனான மணிமானும் கொல்லபபட்டான். ஒருமனிதனால் இந்தக்கார்யம் செய்யப்பட்டது. அடுத்துச்செய்யவேண்டியதைச்செய்' என்று சொன்னார்கள். எல்லாயக்ஷகணங்களுக்கும் அதிபதியான குபேரன், அதைக் கேட்டு மிக்க கோபங்கொண்டவனாகவும், கோபததால் கண்கள் நன்குசிவந்தவனாகவும், 'எப்படி!' என்கிறவசனத்தை உரைத்தான். யக்ஷர்களுக்கு அதிபதியான தனேசுவரன் பீமன் இரண்டாமுறை

குற்றஞ்செய்துவிட்டானென்பதைக் கேட்டுக் கோபங்கொண்டான். 'தேரைப்பூட்டுங்கள்' என்றும் சொன்னான். பிறகு, நீருண்ட மேகத்துக்குச்சமமாக இருப்பதும் மலையினகொடுமுடிபோல உயர்ந்திருப்பதுமான ரதத்தில் பொன்மாலைகளை அணிந்த குதிரைகளைப் பூட்டினார்கள். எல்லாக்குணங்களும் அமைந்தவைகளும் குற்றமற்ற [1] பத்துச்சுழிகளுள்ளவைகளும் தேஜஸோடும் பலத்தோடும் நற்குணங்களோடும் கூடியவைகளும் பலவிதரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளும் ரதத்தில் பூட்டப்பட்டவைகளும் பிரகாசிக்கின்றவைகளுமான அந்தக் குபேரனுடைய சிறந்த குதிரைகள் (ஆகாசத்தைத்) தாண்டப்போகின்றவைகள்போல வேகமாகச்சென்றன. பிறகு, அந்தயக்ஷாதிகாரிகள் தனேசுவரன் கோபமுற்றதைப் பார்த்து, வெற்றியை உண்டுபண்ணுகின்ற இங்கிதங்களால் ஒருவரை ஒருவர் ஸந்தோஷிக்கச்செய்தார்கள். சிறந்த ஐசுவர்யமுள்ளவனான அந்த ராஜராஜன் அந்தப் பெரிய ரதத்தின் மீதேறித் தேவர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும் துதிக்கப்படுகின்றவனாகவும் மிக்க ஒளிபொருந்தியவனாகவும் சென்றான். ரதத்தின் மீதேறிச்செல்பவனும் [2] மகாத்மாவும் தனேசுவரனுமான அந்தக் குபேரனைப் பயங்கரமான தோற்றமுள்ளவர்களான எல்லா யக்ஷர்களும் பின்தொடர்ந்தார்கள். சிவந்த கண்களையுடையவர்களும் பொன்போன்ற காந்தியையுடையவர்களும் பருத்ததேகத்தையுடையவர்களும் மிக்கவலிமையுள்ளவர்களும் ஆயுதங்களைத் தரித்தவர்களும் கத்திகளைக்கட்டிக்கொண்டவர்களும் நூற்றுக்கணக்கான ஆயுதங்களையுடையவர்களுமான அந்த யக்ஷர்கள், மிக்கவேகமுள்ளவர்களாக ஆகாயத்தில் வேகத்துடன் பறந்துகொண்டு, ஆகாசத்தை நன்றாக இழுத்துக்கொண்டுவருகிறவர்கள்போலக் கந்தமாதனபர்வதத்தைநோக்கி வந்தார்கள். குதிரைகளுடைய பெருங்கூட்டங்களால் வியாபிக்கப்பட்டதும் குபேரனால் காக்கப்பட்டதும் அழகியதும் பாண்டவர்கள் இருக்குமிடமுமான கந்தமாதனபர்வதத்தின் சிகரத்தை அடைந்தார்கள். பாண்டவர்கள் மயிர்க்கூச்சலுள்ளவர்களாக மகாத்மாவும் யக்ஷராக்ஷஸர்களுடைய கூட்டங்களால் நாற்புறங்களிலும் சூழப்பட்டவனும் காட்சிக்கினியவனுமான குபேரனைக் கண்டார்கள். குபேரனோ அப்பொழுது அதிக்பலமுள்ளவர்களும் மகா

1 253-ம் பக்கம் பார்க்க.

2 இரட்டித்தலால் ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

ர்தர்களும விறகளையும கத்திகளையும் கையிலெடுத்தவர்களுமான பாண்டுவின புதலவர்களைப பார்த்துப் பிரீதியுள்ளவனுனன். 'இந்திரனுக்குச சமமான சௌர்யமுள்ள இந்தப புருஷரேஷ்டர்களனைவரும் தேவகார்யத்தைச செய்யபபோகிறார்கள' என்று மனத்தினால ஸந்தோஷித்தான. தனேசுவரனுக்கு முந்திச் செலபவர்களான அந்தயக்ஷர்களும் கந்தர்வர்களும அதிகவேகமுள்ளவர்களாகப பறவைகள்போல மலையின சிகரத்தில வந்து இறங்கினார்கள்; அந்தபபார்த்தர்களுடைய பக்கத்தில வந்து நின்றார்கள்.

பாரதரே! பிறகு, பாண்டவர்களைக குறித்து மனத்தில் ஸந்தோஷமடைந்த அந்தக குபேரனைக கண்டு யக்ஷர்களும் கந்தர்வர்களும பேர் முயறசியின்றி நின்றார்கள். மகாத்மாக்களும மகாரதர்களும பாண்டுபுத்ரர்களுமான நகுலன ஸஹதேவன் தாமங்களை நன்றாக அறிந்தவரான தர்மபுத்திரர் இவர்கள் எல்லாரும் தங்களைக் குற்றம் செய்தவர்களைப்போல எண்ணிப் பிரபுவான குபேரனை நமஸ்கரித்தாக கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு தனேசுவரனைச சூழ்ந்து நின்றார்கள். குபேரன், சயனங்களுடனும் ஆஸனங்களுடனும கூடியதும காந்தியுள்ளதும விசுவகர்மாவினால் உண்டுபண்ணபபட்டதும் நாற்புறமும் விசித்திரமாயிருப்பதுமான புஷபக விமானத்தில இருந்தான். பருத்தசரீரமுள்ளவர்களும முளைபோன்ற காதுகளையுடையவர்களும அதிகவேகமுள்ளவர்களுமான யக்ஷர்களும ராக்ஷஸர்களும விமானத்தில் வீற்றிருக்கின்ற குபேரனை அடுத்து ஆயிரமாயிரமாக வீற்றிருந்தார்கள்: நூறுநூறாகக கந்தர்வர்களும அப்படியே அப்ஸரஸுகளுடைய கூட்டங்களும் தேவர்கள இந்திரனைத துதிப்பது போலச் சூழ்ந்துகொண்டு துதித்தார்கள். பொன்னாலாகியதும மங்களகரமுமான மாலையை முடியில அணிந்திருப்பவனும பாணங்களையும கத்தியையும விலலையும கையில பிடித்தவனுமான பீமஸேனன் தனாதிபனை ஏறிட்டுப்பார்த்தான. ராக்ஷஸர்களால் நன்றாக அடிக்கப்பட்டிருந்தும் குபேரனைபபார்த்தும் பீமஸேனனுக்கு அந்தநிலைமையில பயமும உண்டாகவில்லை; வாட்டமும உண்டாகவில்லை. குபேரன, கூர்மையுள்ள பாணங்களை எடுக்கிறவனும யுத்தமபண்ணுவதில விருப்பங்கொண்டு நிற்பவனுமான பீமனைப்பார்த்து, தர்மபுத்திரரை நோக்கி, 'குந்திநந்தன! எல்லாப பிராணிகளும உன்னைப பிராணிகளுக்கு நன்மையைச் செய்வதில் பற்றுதலுள்ளவனென்று அறிந்திருக்கின்றன. நீ பந்துக்க

ளுடன்கூட மலையின் சிகரத்தில் பயமில்லாமல் வாஸம் செய்வாயாக. பாண்டவ! பீமஸேனன் விஷயத்தில நீ கோபிக்கலாகாது. இவர்கள் காலத்தால் முந்தியே கொல்லப்பட்டார்கள். உன்னுடைய இளையஸஹோதரன நிமித்தமாத்திரமாக ஏற்பட்டான். பீமனால் செய்யப்பட்ட ஸாஹஸமான இந்த விஷயத்தில் நீ வெட்கப்படலுமாகாது. தேவர்களால் முந்தியே யக்ஷர்கள ராக்ஷஸர்கள் ஆகிய இவர்களுடைய அழிவானது கண்டறியப்பட்டிருக்கிறது. பரதர்களுள சிறந்தவனே! நான் ப்ரீதியுள்ளவனாக இருக்கிறேன. பீமஸேனனிடத்தில் எனக்குக கோபமில்லை. பீமஸேனனுடைய செய்கையினால எனக்கு ஸந்தோஷமானது முந்தியே உண்டாகிவிட்டது' என்று சொன்னான். அந்தக குபேரன் யுதிஷ்டிரராஜரைப் பாாத்து இவ்வண்ணமுரைத்து, பீமஸேனனைப்பார்த்து, 'கௌரவர்களுள சிறந்தவனே! அப்பனே! இதை நான மனத்தில் வைக்கவில்லை. பீம! உனது புஜபலத்தையே அடுத்து என்னையும தேவர்களையும் அலக்ஷயம் செய்து திரௌபதிக்காக யக்ஷர்கள ராக்ஷஸர்கள் இவர்களுடைய விநாசமாகிற நீ செய்த ஸாஹஸகாரியத்தினால் நான் உன்னிடத்தில் பிரீதியுள்ளவனாக இருக்கிறேன. விருகோதர! கோரமான சாபத்தினின்று இப்பொழுது நான விடுபட்டேன. நான முற்காலத்தில் கோபம் கொண்ட அகஸ்தியமகரிஷியினால ஒரு குற்றத்துக்காகச் சபிக்கப்பட்டேன். அதற்கு இது பிராயச்சித்தம; நிச்சயம். பாண்டவர்களை மகிழ்விக்கிறவனே! (யக்ஷராக்ஷஸ வதமாகிற இந்தத்) துக்கம் வருமென்பது எனனால் முந்தியே அறியப்பட்டிருக்கிறதன்றோ. பாண்டவ! எவ்விதத்தாலும் இந்த விஷயத்தில் நீ குற்றவாளியல்லை' என்று சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், 'பகவானே! மகாத்மாவான அகஸ்தியரால் எதற்காகச் சபிக்கப்பட்டாய்? தேவனே! இந்தச் சாபத்திற்குககாரணம் ஏற்பட்டவிதத்தைக் கேட்க விரும்புகிறேன். சிறந்த புத்தியுள்ளவரான அந்த அகஸ்தியருடைய கோபத்தால் அப்பொழுதே சேனையுடனும் பின்தொடர்ந்துவந்த பரிவாரங்களுடனும் நீ எரிக்கப்படாமலிருந்தாயெனனும் இது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது' என்று வினவ, தனேஶ்வரன் சொல்லலானான்.

'நரேஶ்வரனே! தேவதைகளுக்குக் குசஸ்தலி என்னுமிடத்தில் மந்திராலோசனை ஸபை ஏற்பட்டது. நான் பலவித ஆயுதங்களைத் தரித்தவர்களும கோரரூபமுள்ளவர்களுமான முந்நூறு

[1] மகாபத்மஸங்கியை அளவுள்ள யக்ஷர்களால் சூழப்பட்டவனாக அந்த இடத்திற்குச் செல்லலானேன். பிறகு, பலவகைப் பறவைக் கூட்டங்களால் வியாபிக்கப்பட்டுப் பூத்திருக்கிற மரங்களால் விளங்குகின்ற யமுனையின் கரையை அடைந்து கடுந்தவஞ்செய்கின்ற அகஸ்தியமஹரிஷியை நான் வழியில் பார்த்தேன். அரசனே! கைகளை மேலே தூக்கிக்கொண்டிருப்பவரும் சூரியனுக்கு எதிரில் நிற்பவரும் தேஜஸ்ஸுகளின் குவியலாக இருப்பவரும் நன்கு மூட்டப்பட்ட அக்னிபோல ஜ்வலிப்பவருமான அந்த அகஸ்தியரைப் பார்த்தவுடனே, ராக்ஷஸர்களுக்கு அதிபதியும் ஐஸ்வர்யமுள்ளவனும் எனக்குத்தோழனுமான மணிமானென்பவன் ஆகாசத்திலிருந்துகொண்டு மூர்க்கத்தன்மையினாலும் (அகஸ்தியரென்று) தெரிந்துகொள்ளாமையினாலும் செல்வச் செருக்கினாலும் (செல்வம் நிலையற்றதென்று) அறியாமையினாலும் அந்த அகஸ்தியமகரிஷியினுடைய தலையில் எச்சிலை உமிழ்ந்தான். அதனால் கோபங்கொண்ட தபோதனரான அந்த அகஸ்தியபகவான், 'தனேஸ்வர! கெட்ட எண்ணமுள்ளவனும் உனக்குத்தோழனுமான இந்த மணிமான் என்னை அவமதித்து நீ பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே இந்த அக்கிரமத்தைச் செய்தானாதலால் அப்படிப்பட்ட இந்தச் சேனைகளுடன் மணிதனிடத்தினின்று வதத்தை அடைவான். கெட்டபுத்தியுள்ளவனே! நீயும் இந்தச் சேனைகள் கொல்லப்படுவதனால் வருத்தத்தை அடைவாய்; அந்த மணிதனையே கண்டு பாவத்தினின்று விடுபடுவாய். உன்னுடைய இந்தச் சேனாவீரர்களுடைய புத்திரர்களோடும் பௌத்திரர்களோடும் கூடின சேனையானது கோரமான இந்தச் சாபத்தை அடையாது; போ, உன்னுடைய கட்டளையை அந்தச் சேனையானது செய்யும்' என்று சொன்னார். முற்காலத்தில் ரிஷிகளுள் மிகவும் சிறந்தவரான அந்த அகஸ்தியரிடத்தினின்று இந்தச் சாபம் என்னாலடையப்பட்டது. மஹாராஜனே! அந்தச்சாபத்திலிருந்து உன்னுடைய பிராதாவான பீமனால் நான் விடுவிக்கப்பட்டேன்.

---

1 ஸபாபர்வம் 276-ம் பக்கம் குறிப்பிற் காண்க.

நூற்றறுபத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

யக்ஷயுத்தபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(குபேரன் யுதிஷ்டிரரைப்பார்த்துக் கட்டளையிட்டுவிட்டுத் தன் அரண்மனை சென்றதும், குபேரனுடைய கட்டளையினால் ராக்ஷஸர்களால் பூஜிக்கப்பட்ட யுதிஷ்டிரர் முதலியவர்கள் அன்றிரவு அவனுடைய மாளிகையில் ஸுகமாக வஸித்ததும்.)

யுதிஷ்டிர! தைர்யம், விடாமுயற்சி, தகுந்த இடம், காலம், பகைவர்களை அவமதிப்பதற்குக்காரணமான செய்கை ஆகிய ஐந்துவிதமான இவை உலகிலுள்ள ஜனங்களின் கார்ய ஸித்திக்குக்காரணம். பாரத! மனிதர்கள் க்ருதயுகத்தில் தத்தம்கார்யத்தில் தைர்யமுள்ளவர்களாகவும் விடாமுயற்சியுள்ளவர்களாகவும் பராக்கிரமத்தை உபயோகிக்குமமுறையை அறிந்தவர்களாகவுமிருந்தார்கள். க்ஷத்திரியஶ்ரேஷ்டனே! தைர்யமுள்ளவனும் தேசகாலங்களை அறிந்தவனும் எல்லாத்தர்மங்களின் அநுஷ்டானமுறையையும் அறிந்திருப்பவனுமான க்ஷத்திரியன் பூமியை நெடுங்காலம் ஆளுகிறான். பாரத! வீர! எல்லாக் காரியங்களிலும் இவ்வண்ணமிருக்கும் மனிதன் இவ்வுலகத்தில் கீர்த்தியை அடைகிறான்; மறுமையிலும் நற்கதியை அடைகிறான். தேசகாலங்களுடைய அநுகூலத்தை எதிர்பார்த்திருந்த இந்திரன் பராக்கிரமத்தை வெளியிட்டு வ்ருத்ரனைக்கொன்று வஸுக்களோடு கூட ஸ்வர்க்கத்தில் தேவராஜ்யத்தை அடைந்தான். எவன் வீணானகோபத்தால் தன்னுசக்தியை அறியவில்லையோ, எவன் கெட்டகாரியங்களில் மனத்தைச்செலுத்தினவனாகவும் பாபபுத்தியுள்ளவனாகவும் பாபத்தையே அநுஸரிக்கிறானோ கர்மங்களுடைய பாகுபாடுகளை அறியாதவனான அந்த மனிதன் இம்மையிலும் மறுமையிலும் நாசமடைகிறான். காலத்தை அறியாதவனும் மிகவும் கெட்டபுத்தியுள்ளவனும் கார்யங்களுடைய விசேஷங்களை அறியாதவனும் வீணானசெய்கையும் முயற்சியுமுள்ளவனுமான மனிதன் இம்மையிலும் மறுமையிலும் நாசமடைகிறான். ஸாஹஸத்தில் நிலைபெற்றிருப்பவர்களும் வஞ்சனையில் முக்கியமான நோக்குள்ளவர்களும் கெடுமதியுள்ளவர்களும் அர்த்தத்தில் பேராவலுள்ளவர்களுமான எல்லாருக்கும் பாவத்தை விளைவிக்கக்கூடிய நிச்சயம் உண்டாகிறது. புருஷஶ்ரேஷ்டனே! இந்தபீமஸேனன்

தர்மங்களை அறியாதவன; காவங்கொண்டவன்; சிறுபிள்ளையின் புத்தியுள்ளவன; கோபமுள்ளவன்; பயமற்றவன. அப்படிப் பட்ட இந்தப்பீமனுக்கு உபதேசிப்பாயாக. ஆர்ஷ்டிஷேண னென்கிற ராஜரிஷியினுடைய ஆஸ்ரமத்தை நீ மீண்டுமடைந்து அந்த ஆஸ்ரமத்தில [1] இருளடாந்ததும ராக்ஷஸாகளுக்குரியது மான பக்ஷமுழுவதும் சோகமும பயமுமறறு வஸிப்பாயாக. மிக்கபுஜபலமுள்ளவனே! நான கந்தாவாகளோடும யக்ஷாக ளோடும கின்னரர்களோடும அளகாநகரிக்குச செல்வேன. நீயும் பதரிகாஸ்ரமத்தைக குறித்துச செலவாயாக. நீணடகைகளுள்ள வனே! அரசனே! என்றால உத்தரவளிக்கப்பட்ட மலைவாஸிக ளனைவரும பிராமமணோததமர்களோடு சேர்ந்திருக்கிற உன்னைப் பாதுகாக்ககடவர். வேந்தே! தார்மிகாகளுள சிறந்தவனே! மலையில ஸாஹஸகாரியங்களில நிலைபெற்றிருக்கிற இந்த விருகோ தரனை நீ நனகு தடுக்கவேண்டும. அரசனே! இதற்குப்பிறகு, காட்டில் வஸிப்பவர்கள உங்களைப் பார்ப்பாாகள; அரசனே! உங்களைத துதிப்பார்கள; உஙகளை எப்பொழுதும் பாதுகாப்பார் கள. புருஷஸ்ரேஷடர்களே! என்னுடைய வேலைக்காரர்கள் அப்படியே சுவையுள்ள அன்னபானங்களை எப்பொழுதும் உங்க ளுககு மிகுதியாகக கொண்டுவந்து கொடுப்பார்கள். யுதிஷ்டிர! அப்பா! அர்ஜுனன மகேந்திரனுக்கும, விருகோதரன் வாயுவுக் கும, யோகமகிமையினால் உண்டுபண்ணப்பட்ட தன புத்திரனை நீ தாமதேவனுககும, ஆதமகுணஙகளால நிறைந்த குமாரர்களான நகுலஸஹதேவர்கள் இருவரும் அஸ்வினீதேவர்களுக்கும எவ்வாறு ரக்ஷிககத்தக்கவர்களோ அவ்வாறே எனககும் நீங்களெல்லோரும் இப்பொழுது ரக்ஷிக்கததக்கவர்கள். அர்த்தததுவங்களின் முறையை அறிந்தவனும் எலலாத்தர்மங்களுடைய விதிகளையும் நனகு அறிந்தவனும பீமஸேனனுக்கு இளைய ஸஹோதரனுமான பல்குனன் ஸ்வர்க்கத்தில க்ஷேமமாக இருககிறான். ஐயா! உலகத்தில எந்தச சிறந்த ஸம்பததுக்கள் ஸ்வர்க்கத்திற்கு ஹிதமானவையென்று எண்ணபபட்டனவோ அவை அனைததும் தனஞ்சயனிடத்தில பிறந்ததுமுதல் நிலைபெற்றிருககின்றன. அதிகமான பலமுள்ளவனும் அளவுகடந்த தேஜஸுள்ளவனுமான அர்ஜுனனிடத்தில ஐம்பொறி அடக்கல், தானம், பலம், புத்தி, அகார்யத்தில் வெட்கம், தைரியம், உததமமான தேஜஸ்

1 வேறு பாடம்.

இவைகளும் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. பாண்டுநந்தன! அர்ஜுனன் மதிமயக்கத்தால் நிந்திக்கத்தக்க செய்கையைச் செய்கிறதில்லை. மனிதர்கள் வேறு மனிதர்களிடம், 'அர்ஜுனனுடைய வசனங்கள் பொய்யானவைகள்' என்று சொல்லுகிறதில்லை. பாரத! கௌரவர்களுக்குக் கீர்த்தியை விருத்திபண்ணுகிற அந்த அர்ஜுனன் தேவர்களாலும் பிதருக்களாலும் கந்தர்வர்களாலும் அழைத்துவரப்பட்டு இந்திரனுடைய அரண்மனையில் அஸ்திரங்களைப் பயிற்சி செய்கிறான். பார்த்த! எவன் எல்லா அரசர்களையும் தர்மத்தால் தனக்கு வசப்படும்படி செய்தானோ மிக்க தேஜஸுள்ளவனும் உன்னுடைய பிதாவுக்குப் பாட்டனுமான அந்தச்சந்தனு மகாராஜன் ஸ்வர்க்கத்தில் காண்டீவத்தை வில்லாகக்கொண்டவனை பார்த்தனால் பிரீதி அடைகிறான். அதிகவீர்யமுள்ளவனை அந்தச் சந்தனுசக்கரவர்த்தியானவன நன்னடையுடன் கூடியவனைக் கௌரவவம்சத்தில் குலத்தைத் தாங்குபவன்போலிருந்தான். பெரும்புகழ் வாய்ந்த சந்தனுவானவன் பிதருக்களையும் தேவர்களையும் ரிஷிகளையும் பிராம்மணர்களையும் பூஜித்து யமுனையினருகில் முக்கியமான ஏழு மகாயாகங்களைச் செய்தான். அரசே! சக்கரவர்த்தியும் ஸ்வர்க்கத்தை ஜயித்தவனும் இந்திர லோகத்திலிருப்பவனும் உன் பாட்டனுக்குத் தந்தையுமான அந்தச் சந்தனு சக்ரவர்த்தி க்ஷேமத்தை விசாரிக்கிறான்' என்று சொன்னான்.

குபேரனால் சொல்லப்பட்ட இந்தவசனத்தைக் கேட்டுப் பாண்டவர்கள் பிறகு அந்த வசனத்தினால் அதிக ஸந்தோஷமுள்ளவர்களானார்கள். பரதஸ்ரேஷ்டனை விருகோதரன், பிறகு, சக்தியையும் கதையையும் கத்தியையும் வில்லையும் வைத்துவிட்டுக் குபேரனுக்கு நமஸ்காரம் செய்தான. பிறகு, சரண்யனை தனத்தியக்ஷன் சரணமடைந்திருப்பவனை பீமனைப் பார்த்து, 'பகைவர்களுடைய மானத்தையழிப்பவனாகவும் நண்பர்களுடைய செல்வத்தைப் பெருக்குகிறவனாகவுமிருப்பாயாக. அப்பா! மலையின் உச்சியில பந்துக்களுடன பயமில்லாதவனாக வஸித்துக்கொண்டு கருடனுக்கும் பித்ருக்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் எப்பொழுதும் பூஜையைச் செய்பவனாக இருப்பாயாக. ருஜுவாகப் பாருங்கள்; கோணலாகப் பாராதீர்கள்; உண்மையைப் பேசுங்கள்; பொய்யைச்சொல்லாதீர்கள்; தீர்க்கமாகப் பாருங்கள்; குறுகலாகப் பாராதீர்கள்; மேலான பொருளைப் பாருங்கள்; கீழ்ப்பட்ட பொருளைப் பாராதீர்கள். பகைவரை வாட்டுபவர்களே! அழகிய நம்முடைய வீடுக

ளில வஸியுங்கள். பரதஶ்ரேஷ்டாகளே! உஙகளுடைய விருப்பங்களை யக்ஷர்கள குறைககமாட்டாாகள்; செய்யவே செயவார்கள். [1] சோமபலிலலாதவனும் அஸதிரஙகளில் நலல பயிற்சியுளளவனும புருஷஶ்ரேஷ்டனுமான தனஞ்சயன மகிமையுடையவனை இந்திரனாலனுபபபபட்டுச சீககிரமாகவே வருவான்' என்று சொன்னை. குஹ்யகாகளுக்கு அதிபதியாகிய குபேரன நல்ல செய்கைகளுடன் கூடின யுதிஷ்டிரரைப பாாததது இவ்வண்ணம கட்டளையிட்டு ஸூர்யன் அஸதகிரியை நோககிச செல்வதுபோல (அளகையைக குறிதது) ச் சென்றான். அப்படிச் செல்லுகின்ற குபேரனை யக்ஷர்களும் ஆயிரக்கணக்கான ராக்ஷஸர்களும சித்திர கம்பளங்களால் செய்யப்பட்ட மேல் விரிப்புடன் கூடியவைகளும் பலவித ரததினங்களால அலங்கரிககப்பட்டவைகளுமான வாகனங்களுடன் பின்தொடர்நது சென்றாகள். குபேரனுடைய வீட்டை நோக்கிச செலலுகின்ற உத்தமமான குதிரைகளுடைய கனைபபானது இந்திரனுடைய நகரததைச் சார்நத இடத்தில் பக்ஷிகளுடைய சப்தம்போலத தோனறியது. அந்தத தனதிபனுடைய குதிரைகள் மேகங்களை இழுக்கின்றவைகள்போலவும் காற்றைப் பானம்பண்ணுகிறவைகள்போலவும் ஆகாயத்தை அடைந்து விரைவாகச் சென்றன. பிறகு, உயிர்போன ராக்ஷஸர்களுடைய அந்தச சரீரங்களைக குபேரனுடைய கட்டளையினால் யக்ஷர்கள் மலையுசசியிலிருந்து இழுததெறிந்தாாகள. அவர்களுக்குச சிறந்த புததியுள்ளவரான அகஸ்தியரால் அது சாபம் (பலிக்கிற) காலமாக ஏற்படுததப்பட்டிருந்தன்றோ? அதனால், அவர்கள் யுததத்தில் கொல்லப்பட்டார்கள். அப்பொழுது சாபததிற்கு முடிவு ஏற்பட்டது. மஹாதமாக்களான பாண்டவர்கள் அச்சமற்றவர்களாகவும் பூஜிக்கப்பட்டவர்களாகவும் ராக்ஷஸர்களோடுகூட அந்தக் குபேரனுடைய மாளிகைகளில் அந்தஇரவு முழுமையும் ஸுகமாக வஸித்தார்கள்.

---

1 'குடாகேச:' என்பது மூலம்.

நூற்றறுபத்துநான்காவது அத்யாயம்.

யக்ஷயுத்தபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தௌம்யர் மேரு மந்தரங்களைப்பற்றிக் கூறிச் சந்திரன் ஸூர்யனி முதலிய கிரஹங்கள் செல்லும் முறையைத் தெரிவித்தது)

பிறகு, ஸூர்யோதய காலத்தில் தௌம்யர் ஆர்ஷ்டிஷேணரோடு, பாஞ்சாலியுடனிருக்கிற அந்தப் பாண்டவர்களை வந்தடைந்தார். அவர்களனைவரும் ஆர்ஷ்டிஷேணர் தௌம்யர் இவர்களுடைய பாதங்களில் தண்டனிட்டு, பிறகு, கைகூப்பி அந்தப் பிராம்மணர்களைப் பூஜித்தார்கள். பரதர்களுள் சிறந்தவரே! மிக்க தவமுள்ள அந்தத் தௌம்ய மகரிஷியானவர் புத்திரனைப் போல ஆர்ஷ்டிஷேணரைக் கட்டிக்கொண்டும் தர்மராஜரைக் கையில் கையினால் பிடித்துக்கொண்டும் கீழ்த்திசையை நோக்கி, 'மஹாராஜனே! இந்த மந்தரமென்கிற பெரிய மலையானது ஸமுத்திரத்தினால் சூழப்பட்ட பூமியைச் சூழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது. பாண்டவ! நான்கு பக்கங்களையும் பிரகாசிக்கச்செய்கின்ற மந்தர கிரியானது இந்திரனோடும் குபேரனோடும் சேர்ந்திருக்கிற திசையைப் பாதுகாக்கிறது. ஐயா! எல்லாத்தருமங்களையுமறிந்திருக்கிற ரிஷிகளும் எல்லா வித்வான்களும் மலைகளோடும் காட்டு வெளிகளோடும் காடுகளோடும் பிரகாசிக்கின்ற இந்த மலையை மஹேந்திரனுக்கும் அரசனான குபேரனுக்கும் உரியதென்று சொல்லுகிறார்கள். பிரஜைகளும் தர்மங்களை அறிந்தவர்களான ரிஷிகளும் ஸித்தர்களும் ஸாத்தியர்களும் தேவதைகளும் இந்தமலையினின்று உதிக்கின்ற ஸூர்யனை மந்திரங்களால் துதிக்கிறார்கள். தர்மங்களை அறிந்தவனும் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் தலைவனுமான யமதர்மராஜன் மரித்த பிராணிகளால் அடையத்தக்க இந்தத் தென்திசையை அடைந்திருக்கிறான். புண்யமானதும் மிகவும் அத்புதமானதும் காட்சியுள்ளதும் சிறந்த செல்வப் பெருக்குடன் கூடியதுமான இந்த ஸம்யமநீ நகரமானது ப்ரேதராஜனான யமனுக்கு வாஸஸ்தானம். அரசனே! ஸூர்யன், எதை அடைந்து ஸத்யத்தோடு நிலைபெற்றிருக்கிறானோ அப்படிப்பட்ட இந்தச் சிறந்த பர்வதத்தை அஸ்தகிரி என்று அறிஞர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இவ்விதப் பர்வத ராஜாவான அஸ்தகிரியிலும் மகோததி என்கிற ஸமுத்திரத்திலும் வருண

ராஜன் வஸித்துக்கொண்டு பிராணிகளைப் பாதுகாக்கிறான். மிக்க பாக்கியமுள்ளவனே! புகழ்பெற்றதும மங்களகரமானதும் பிரம்ம வித்துக்களுக்கு அடையத்தக்க ஸ்தானமுமான இந்த மகாமேரு வானது வடதிசையைப் பிரகாசிக்கச் செய்துகொண்டிருக்கிறது. இதில் பிரம்மஸபை இருக்கிறது. எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவான பிரம்மாவானவர் ஜங்கமங்களாகவும ஸ்தாவரங்களாகவு மிருக்கிற எல்லா வஸ்துக்களையும படைத்துக்கொண்டு இங்கு நிலை பெற்றிருக்கிறார். தக்ஷரை ஏழாமவராகக் கொண்டவர்களும பிரம்மாவினுடைய மானஸபுத்திரர்களாகச் சொல்லப்படுகிறவர்களுமான அவர்களுக்குங்கூட மகாமேருவானது மங்களகரமான ஆரோக்கியஸ்தானமாக இருக்கிறது. அப்பா! வஸிஷ்டரை முதன்மையாகக் கொண்ட ஏழு தேவரிஷிகளும இந்தப் பாவதத்திலேயே அஸ்தமிக்கிறார்கள; மீண்டும உதிக்கிறார்கள். எந்த இடத்தில் பிரம்மா ஆத்மத்தியானத்தினால் திருப்தியடைந்த தேவர்களோடு வஸிக்கிறாரோ அப்படிப்பட்ட ரஜோகுண ஸமபந்தமில்லாத மேருவினுடைய உத்தமமான சிகரப்பிரதேசத்தைப் பாரப்பாயாக. தேவரும் பிரபுவுமான எந்த நாராயணரைச் சராசரங்களினத்துக்கும் மூலகாரணமான மூலப்ரக்ருதிக்கும சாச்வதமான காரணமென்றும் ஆதியந்தமில்லாதவரென்றும் பரமபொருளென்றும் சொல்லுகிறார்களோ அவருடைய ஸ்தானமானது பிரம்மதேவருடைய வாஸஸ்தானத்தைக்காட்டிலும் சிறப்புள்ளதாகப் பிரகாசிக்கிறது. எல்லாத்தேஜஸுகளின உருவமுமாக இருப்பதும மங்களகரமானதும சூரியனையும் அக்கினியையுமவிட அதிகமாகப் பிரகாசிப்பதுமான மகாத்மாவான விஷ்ணுவினுடைய அந்த ஸ்தானத்தைத் தேவர்களும் பெருமுயற்சியால பார்க்கிறார்கள. மேவநதே! ஐயா! எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அதிபதியும் எல்லாவஸ்துக்களுக்கும மூலகாரணரும் தாமே தோன்றினவருமான ஸ்ரீமந்நாராயணர் நல்ல காந்தியினால எல்லாப்பிராணிகளையும பிரகாசிக்கச் செய்துகொண்டு தாமும பிரகாசிக்குமிடமும தனனுடைய ஒளியினாலேயே தேவர்களாலும அஸுரர்களாலும பார்க்கமுடியாததுமான நாராயணருடைய ஸ்தானமானது மேருவில கீழ்த்திசையில் மிகப் பிரகாசிக்கின்றது. அப்பா! இங்கே மனத்தினால் பரமாத்மாவைத் தியானிக்கின்ற யதிகளால் அடையத்தக்க இந்தஸ்தானத்தைப் பிரம்மரிஷிகளே அடைகிறதில்லை. அவ்வாறிருக்க, மஹரிஷிகள் எவ்வாறு அடைவார்கள்? பாண்டவ! அந்தஸ்தானத்தை அடைந்து

எல்லாஜோதிகளும் பிரகாசிக்கிறதில்லை. தமக்குத்தாமே பிரபு வாக இருப்பவரும் இவ்விதமென்று நினைக்க முடியாத ஸவ ரூபத்துடன் கூடியவருமான நாராயணர் அந்த இடத்தில் மிகவும் பிரகாசிக்கிறாரன்றோ? சிறந்த தவத்தையுடையவர்களும் மங்களகர மான செய்கைகளால் பகவானை ஆராதிக்கின்றவர்களும் யோக ஸித்திபெற்றவர்களும மகாத்மாக்களும் அஜ்ஞானத்தாலும் மயக் கத்தாலும் விடுபட்டவர்களுமான யதிகள் அந்த இடத்தில பக்தி யினால் நாராயணரான ஹரியை அடைகிறார்கள். பாரத! அந்த இடத்தில் ஸ்வயம்புவும் மகாத்மாவும் தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவ ரும் சாஸ்வதருமான ஹரியை அடைந்தவர்கள் மீண்டு இந்த உல கத்துக்கு வருகிறதில்லை. [1] பெருமபாக்கியமுள்ளவனே! இது நித்யமாயும் நாசமற்றதாயும் குறைவற்றதாயுமிருக்கிற ஈஸ்வரரு டைய ஸ்தானம். யுதிஷ்டிர! எப்பொழுதும் இந்த இடத்தில இதனை நமஸ்காரம் செய்வாயாக. குருநந்தன! சூரியனும சந்திரனும் சாஸ் வதமாக இருக்கிற இந்தமேருவைத் தினந்தோறும [2] வலமாகச் சுற்றிவருகிறார்கள். குற்றமற்றவனே! மஹாராஜனே! எல்லாச் சோதிக் கிரஹஙகளும் மிகுதியினறி மலைகளுள் சிறந்த மஹா மேருவை நாற்புறமும வலமாகச் சுற்றிவருகின்றன. இருளைப் போக்குகிற செயகையுடன கூடின ஸூர்ய பகவானும எல் லாச் சோதிக் கிரஹங்களையும் இழுத்துக்கொண்டு இந்த மலையைப் பிரதக்ஷிணம் செய்கின்றான். பிறகு, திவாகரன அஸ்தமயத்தை அடைந்து பிறகு ஸந்தியைக்கடந்து [3] பர்வஸந்தி களில் பலமுறை வடதிசையை அடைகிறான். பாண்டவ! எல்லாப பிராணிகளுக்கும நன்மையைச் செய்வதில் பற்றுதலுள்ள தேவ னை அந்தச் சூரியன் கிழத்திசையைநோக்கினவனாக மீண்டும் ஸுமேருபர்வதத்தை அணுகிச் செல்லுகிறான. அபபடியே அந் தச் சந்திரபகவான் நக்ஷத்திரங்களோடுகூடக் காலங்களைப் பல வாறு பகுத்துக்கொண்டு பர்வஸந்திகளில் செல்லுகிறான. சந்திர னும் இவ்வண்ணம் இந்த மகாமேருவைத் தவறாமல தாண்டிக் காலத்தைப் பலவாறு பகுத்துக்கொண்டு பர்வஸந்திகளில் எல்

---

1 வேறு பாடம்.

2 'இடமாகச் சென்றுகொண்டே ஜோதிச்சக்கர வேகத்தினால், குயவனுடைய சக்கரத்தில் எதிர்த்துச் சுற்றும் எறும்புபோல வலமாகச் சுற்றிவருகிறார்கள் என்பது கருத்து' என்பது பழையவுரை.

3 582-ம பக்கம குறிப்பிற காணக.

லாப் பிராணிகளையும் பிரகாசிக்கச் செய்கின்றவனாகி மறுபடியும் ஸமுத்திரத்தை அடைகிறான். அப்படியே, இருளை நாசம்பண்ணு கிற ஆதித்யதேவன், கிரணங்களால் உலகத்தைப் பிரகாசிக்கச் செய்துகொண்டு, விசாலமான இந்த வழியில் சுற்றிவருகிறான். குளிர்காலங்களை உண்டுபண்ணவேண்டித் தென்திசையை அடைகி றான். அதனால், எல்லாப் பிராணிகளும் குளிர்காலத்தை அடைகின் றன. தென்திசையிலிருந்து திரும்புகின்ற அந்த ஸூர்யன் ஸ்தாவ ரங்களும் ஜங்கமங்களுமான பொருள்களுடைய தேஜஸுகளைத் தன் தேஜஸினால் நன்கு கவர்கிறான். அதனால், வேர்வையும் மனத் தளர்ச்சியும் சோம்பலும் உடல் தளர்ச்சியும் மனிதர்களை அடை கின்றன. பிராணிகளால் எப்பொழுதும் உறக்கமானது அடிக்கடி அனுபவிக்கப்படுகிறது. சூரியபகவான் இவ்வண்ணம் இந்த ஆகாச மார்க்கத்தில் சுற்றிக்கொண்டு பிரஜைகளைப் பிரகாசிக்கச்செய் கின்றவனாக மறுபடியும் மழைகளை உண்டுபண்ணுகிறான். மிக அதிகமான தேஜஸுள்ள ஸூர்யன் ஸுகத்தை உண்டுபண்ணு கிற மழைகளாலும் காற்றுக்களாலும் வெப்பத்தாலும் ஸ்தாவரங் களையும் ஜங்கமங்களையும் வளரச் செய்துகொண்டு மீண்டும் திரும்பி வருகிறான். பார்த்த! இவ்வண்ணம் இந்த ஸூர்யன் ஆலஸ்யமில் லாதவனாகக் காலசக்ரத்தில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டும் எல்லாப் பிராணிகளுடைய (ஆயுளையும்) அபஹரித்துக்கொண்டும் சுற்றி வருகிறான். பாண்டவ! இந்தச் சூரியனுடைய கதியானது ஓய்வில் லாதது. இவன் நிற்கிறதில்லை. பிராணிகளுடைய தேஜஸை எடுத்தே மறுபடியும் விடுகிறான். பாரத! எங்கும் வியாபித்திருக்கிற இந்த ஸூர்யன் எப்பொழுதும் எல்லாப் பிராணிகளுடைய ஆயுளை யும் செய்கைகளையும் பகுத்துக்கொண்டு பகலையும் இரவையும் விநா டிகளையும் நாழிகைகளையும் உண்டு பண்ணுகிறான்' என்று சொன்னார்.

நூற்றறுபத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

யக்ஷயுத்தபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(இந்திரனிடம் அஸ்திரங்களைக் கற்றறிந்த அர்ஜுனன் ஸ்வர்க்கத்தி லிருந்து கந்தமாதனமலையில் வசிக்கின்ற யுதிஷ்டிரர் முதலியவர்களிடம் திரும்பிவந்தது.)

அந்த மலையில் வாஸம்செய்பவர்களும் மஹாத்மாக்களும் நல்ல விரதங்களை அனுஷ்டிப்பவர்களும் அர்ஜுனனுடைய தர்ச

னத்தை விரும்புகின்றவர்களுமான அந்தப் பாண்டவர்களுக்கு ஆவலும் ஸந்தோஷமும் உண்டாயின. வீர்யத்துடன்கூடியவர்களும் மிகவும் சுத்தமான அந்தக்கரணத்தையுடையவர்களும் தேஜஸுள்ளவர்களும் ஸத்தியத்தையும் தைர்யத்தையும் பிரதானமாகக்கொண்டவர்களுமான அந்தப் பாண்டவர்களை நோக்கி நல்ல ப்ரீதியுள்ளவர்களான அநேக கந்தர்வர்களும் மஹரிஷிகளும் கூட்டம் கூட்டமாக வந்தார்கள். புஷ்பங்களும் பழங்களுமுள்ள மரங்களோடு சேர்ந்திருக்கின்ற அந்தச் சிறந்த மலையை அடைந்த மஹாரதர்களான பாண்டவர்களுக்கு ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்த தேவகணங்களுக்கு மனத்தெளிவுண்டாவதுபோல நிகரற்ற மனத்தெளிவு உண்டாயிற்று. அவர்கள் மயில்களின் சப்தங்களாலும் அன்னங்களின் சப்தங்களாலும் ஒலியுள்ளவைகளாகச் செய்யப்பட்டவைகளும் புஷ்பங்களால் இறைக்கப்பட்டிருப்பவைகளுமான மிக்க காந்தியுள்ள மலையினுடைய சிகரங்களையும் தாழ்வரைகளையும் பார்த்துக்கொண்டு அதிக ஸந்தோஷத்தை அடைந்திருந்தார்கள். அந்தச் சிறந்த மலையில் மகிமை பொருந்திய குபேரனால் ஏற்படுத்தப்பட்டவைகளும் மரங்களின் நுனிகள் மறைக்கப்பட்டுக் கொடிகளடர்ந்த புதர்களுடன் கூடியவைகளும் [1] காதம்பங்களாலும் காரண்டவங்களாலும் [2] ஹம்ஸங்களாலும் அடையப்பட்டிருப்பவைகளும் தாமரைமலர்களால் நிறைக்கப்பட்டவைகளுமான ஓடைகளைக் கண்டார்கள். அழகு நிறைந்தவையும் மேடைகளோடு கூடியவையும் நன்றாக அமைக்கப்பட்டவையும் ரத்தினங்களால் நன்கு இழைக்கப்பட்டவையும் அரசனான குபேரனுடைய விளையாட்டிடங்கள்போல மனத்தை மகிழ்விக்கின்றவையுமான விளையாட்டிடங்களில் அவர்கள் வஸித்தார்கள். எப்பொழுதும் தவத்தைப் பிரதானமாகக்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கின்ற பாண்டவர்கள் பலநிறங்களுள்ளவைகளும் நறுமணம் பொருந்தியவைகளுமான பெரிய மரங்களாலும் மேகங்களுடைய கூட்டங்களாலும் அடர்ந்திருக்கிற மலையினுடைய சிகரத்தை நினைக்கவும் சக்தியற்றவர்களானார்கள். [3] புருஷஸ்ரேஷ்டரே! அந்தச் சிறந்த மலையினுடைய ஒளியினாலும் அப்படியே மஹிமை பொருந்திய ஓஷதிகளின் பிரகாசத்தாலும் பகல்களுக்கும் இரவு

---

1 576-ம் பக்கம் 5-வது குறிப்பைக் காண்க.

2 வெண்மையான சிறகும் வட்டமான அங்கங்களுமுள்ள அன்னங்கள் 3 வேறுபாடம்.

களுக்கும் வேறுபாடொன்றும் உண்டாகவில்லை. அந்தப் பர்வதத்திலிருக்கின்றவர்களும் வீரர்களும் புருஷஶ்ரேஷ்டர்களுமான அந்தப் பாண்டவர்கள், எந்த ஸூர்யனை ஆஶ்ரயித்து அக்கினியானது ஸ்தாவரங்களையும் ஜங்கமங்களையும் (இராக்காலத்தில்) பிரகாசிப்பிக்கிறதோ அந்த ஸூர்யனுடைய உதயத்தையும் அஸ்தமயத்தையும் அவ்விடத்திலிருந்து பார்த்தார்கள். அந்த வீரர்களான பார்த்தர்கள் ஸூர்யனுடைய உதயாஸ்தமன ஸ்தானங்களையும் அப்படியே உதயகிரியையும் அஸ்தகிரியையும் ஸூர்யனுடைய கிரண ஸமூகங்களால் சூழப்பட்டிருக்கிற திசைகளையும் திக்கோணங்களையும் பார்த்து வேதாத்யயனத்தையும் இடையறாத கர்மானுஷ்டானத்தையுமுடையவர்களாகவும், தர்மத்தைப் பிரதானமாகக்கொண்டவர்களாகவும், சுத்தமான விரதமுள்ளவர்களாகவும், ஸத்யத்தில் நிலைபெற்றவர்களாகவும், ஸத்யத்தைக் கைவிடாதவனும் மகாரதனுமான அந்த அர்ஜுனனுடைய வரவை எதிர்பார்க்கின்றவர்களாகவும், 'அஸ்திரங்களில் விரைவாகத் தேர்ச்சியுற்ற தனஞ்சயனோடு சேர்க்கையைப் பெற்றவர்களாகி நமக்கு இவ்விடத்திலேயே ஸந்தோஷமுண்டாகட்டும்' என்று சிறந்த தங்களுடைய மனோரதங்களைச் சொல்லுகின்றவர்களாகவும் தவத்தையும் யோகத்தையும் பிரதானமாக அனுஷ்டித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மலையில் விசித்திரமான காடுகளைப் பார்த்துக் கிரீடியை அடிக்கடி நினைக்கின்ற அந்தப் பாண்டவர்களுக்கு ஓர் இரவும் பகலும் ஒரு வருஷத்தோடொப்பாகவே இருந்தன. மகாத்மாவான அந்தஜிஷ்ணுவானவன் தௌம்யருடைய அனுமதியினால் சடையை அமைத்துக்கொண்டு சென்றபொழுதே, அவர்களுக்கு ஸந்தோஷம் போய்விட்டது. அவனையே அடைந்த மனமுள்ள பார்த்தர்களுக்கு ஆனந்தம் எப்படி உண்டாகும்? யானை போல நடப்பவனான அந்த அர்ஜுனன் பிராதாவான யுதிஷ்டிரருடைய கட்டளையினால் காம்யக வனத்தினின்று எப்பொழுது சென்றானோ, அப்பொழுதே, அவர்கள் துக்கத்தால் துன்பமடைவிக்கப்பட்டவர்களானார்கள். பாரதரே! அப்படியே அஸ்திரங்களைக் கற்கவேண்டி இந்திரனை அடைந்த அந்த ஶ்வேதவாகனனை நினைக்கின்ற பாண்டவர்களுக்கு அந்த மலையில் 1 நீண்ட அந்தக் காலமானது அரிதில்சென்றது. அர்ஜுனன் இந்திரனுடைய அரண

---

1 'அப்பொழுது ஒரு மாதம் பிரயாஸத்தால் சென்றது' என்பது வேறுபாடத்தின் பொருள்.

மனையில் ஐந்துவர்ஷகாலம் வாஸஞ்செய்து தேவராஜனிடத்தி னின்று ஆக்னேயமும் வாருணமும் ஸௌம்யமும் வாயவ்யமும் வைஷ்ணவமும் ஐந்திரமும் பாசுபதமும் பிராமமமும் பாரமேஷ்ட் யமும் ப்ரஜாபதி, யமன், தாதா, ஸவிதா, த்வஷ்டா, வைஸ்ரவணன் ஆகிய இவர்களுடைய அஸ்திரங்களும் ஆகிய திவ்யாஸ்திரங்க ளனைத்தையும் இந்திரனிடத்தினின்று அடைந்து அவனை நமஸ் கரித்து அவனால் அப்பொழுது அனுமதி கொடுக்கப்பட்டு அவனைப் பிரதக்ஷிணமும் செய்து ப்ரீதியுடன்கூடியவனாகவும் ஸந்தோஷ முள்ளவனாகவும் கந்தமாதன வரையை வந்தடைந்தான்.

யக்ஷயுத்தபர்வம் முற்றிற்று.

நூற்றறுபத்தாறாவது அத்யாயம்.

நிவாதகவசயுத்தபர்வம்.

(அர்ஜுனன் தான் ஸ்வர்க்கத்தில் வஸித்த விதத்தை யுதிஷ்டிரர் முத லியவர்களுக்குச் சுருக்கமாகச் சொல்லியது)

பிறகு, ஒரு ஸமயத்தில் குதிரைகள் பூட்டப்பட்டதும் விரை வாக வந்ததும் மின்னலொளி போன்ற ஒளி பொருந்தியதுமான இந்திரனுடைய ரதத்தைப் பார்த்து, அர்ஜுனனை நினைத்துக் கொண்டிருக்கிற மகாரதர்களான பாண்டவர்களுக்கு ஸந்தோஷ முண்டாயிற்று. பிரகாசிக்கின்றதும் விரைவாக ஆகாசத்தைப் பிர காசிக்கச்செய்கின்றதும் மாதலியினால் நடத்தப்படுகின்றதுமான அந்த இந்திரனுடைய ரதமானது மேகத்தின் நடுவிலிருக்கிற பெரிய உற்கைபோலவும், ஜ்வலிக்கின்றதும் புகை இல்லாததுமான அக்னியின் ஜ்வாலைபோலவும் விளங்கியது. கிரீடியானவன் அந்த ரதத்தில் வீற்றிருப்பவனாகக் காணப்பட்டான். மாலையை அணிந்த வனும் புதிய ஆபரணங்களைப் பூண்டவனும் வஜ்ராயுதத்தைத் தரித்த இந்திரனுடைய ப்ரபாவம் போன்ற ப்ரபாவமுள்ளவனு மான தனஞ்சயன் காந்தியினால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு கந்த மாதன பர்வதத்தை நோக்கி வந்தான். கிரீடதாரியான அந்த அர் ஜுனன் மலையை அடைந்து அந்த மஹேந்திரனுடைய ரதத்தி னின்று இறங்கி முதலில் தௌம்யருடைய பாதங்களில் நமஸ் கரித்தும் அதற்குப் பிறகு அஜாதசத்ருவின் பாதங்களிலும்

விருகோதரனுடைய பாதங்களிலும வந்தனம்செய்தும் மாத்ரீ புததிரர்களால் வந்தனம செய்யபபடடும் கிருஷ்ணையை அடைந்து அவளுககு இனசொல் கூறியும பிராதாவான யுதிஷ்டிரருகில் வணககததுடன் நின்றுன். அங்கே அளததற்கரிய மகிமையுள்ள அந்த அரஜுனனேடு சோககைபெற்று அந்தப பாணடவர் களுக்கு அதிக ஸந்தோஷம உணடாயிற்று. கிரீடதாரியான அவனும அவர்களைப பாாதது யுதிஷ்டிரராஜரைப புகழ்ந்து ஸந்தோஷித்தான். நமுசி என்கிற அஸுரனைக் கொன்ற இந் திரன் எந்தத தேரிலேறித தைத்யர்களுடைய ஏழு கூட்டங் களைக கொன்றுனே அந்த இந்திரனுடைய தேரினை அடைந்து தளராத மனமுளள பார்ததர்கள் பிரதக்ஷிணம செயதார்கள். குருராஜபுததிரர்களான அவாகள், அதிக ஸநதோஷமுளள வர்களாக, தேவராஜனுககுச் செய்வதுபோல மாதலிக்குச் சிறந்த பூஜையைச செயதார்கள். உளளபடி, தேவர்களுடைய ஸமூக முழுமையையுமபற்றி அந்த மாதலியை முறைபபடி குசலப்ரஶ்னம செய்தார்களை. அந்த மாதலியும அந்தப பார்த் தர்களுககு, தகப்பன் புததிரர்களுக்கு உபதேசிப்பதுபோல உபதேசிதது மகிழ்ந்தான்; நிகரற்ற ஒளியுடன்கூடின ரதத் தோடு மறுபடியும் தேவராஜனிடம் சென்றுன்.

இந்திரனுடைய குமாரனும எல்லாப பகைவர்களையும் அழிப்ப வனும ஸாக்ஷாத இந்திரனபோலப பிரஸிததிபெறறவனும சிறந்த காநதியுள்ளவனும் மகாதமாவுமான அர்ஜுனன அந்தச சிறந்த தேவ ரதமானது சென்றபிறகு, இந்திரனல் கொடுக்கப்பட்டவை களும் அதிக விலைமதிப்புள்ளவைகளும் சிறந்த தோற்ற முள்ளவைகளும் சூரியனைப்போலப் பிரகாசிக்கின்றவைகளுமான பூஷணங்களைத் தன்னுடைய தேகத்தினின்று கழற்றி அன்புடன் ஸுதஸோமனுக்கு மாதாவான திரௌபதிக்குக் கொடுத்தான். பிறகு, அந்த அர்ஜுனன் அந்தக் குருபுஙகவர்களுக்கும் சூரி யனும அக்னியும் போன்ற காந்தியுடையவர்களான பிராம்ம ணேத்தமர்களுக்கும் நடுவில் உட்கார்ந்து எல்லா விருத்தாந் தங்களையும உள்ளபடி உரைத்தான். 'என்னால் இவ்வண்ண மாக இந்திரனிடத்தினின்றும் வாயுவினிடத்தினின்றும் ஸாக்ஷாத் சிவபிரானிடத்தினின்றும் அஸ்திரங்கள் கற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. அப்படியே என்னுடைய நல்ல ஒழுக்கததாலும் ஸமாதியினுலும் இந்திரனேடு சேர்ந்த தேவர்களை ஒன்றுகூடி என்விஷயத்தில்

பிரியத்தை அடைந்தார்கள்' என்று சொன்னான். பரிசுத்தமான செய்கைகளுள்ள அந்தக் கிரீடியானவன் அவர்களுக்குத் தான் ஸ்வர்க்கத்துக்குச் சென்றதைச் சுருக்கமாகச் சொல்லி மாதரீபுத்திரர்களுடன்கூட அந்த இரவில் ஸுகமாக உறங்கினான்.

நூற்றறுபத்தேழாவது அத்யாயம்.

நிவாதகவசயுத்தபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(தம்பிமார்களுடனிருக்கிற யுதிஷ்டிரரிடம் இந்திரன் வந்து ஜயத்தைக் கொடுக்கிற ஆசீர்வசனத்தைக் கூறி மறுபடியும் ஸ்வர்க்கம் சென்றது.)

பிறகு, இரவு விடிந்தவுடன், எல்லாப் பிராதாக்களுடனும் சேர்ந்த தனஞ்சயன் தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரரை வந்தனம் பண்ணினான். இந்த ஸமயத்திலேயே, ஆகாசத்தில் தேவர்களுடைய நான்குவிதவாத்தியங்களின் நெருங்கிய ஒலியானது உண்டாயிற்று. பாரதரே! தேரினுடைய சக்கரத்தின் ஓசையும் மணியோசையும் இறைச்சியுண்ணும் மிருகங்கள் மற்ற மிருகங்கள் பறவைகள் இவற்றின் தனித்தனி ஒலியும் எங்கும் தோன்றின. குருவம்சத்தைத் தாங்குபவரே! சத்தம் வந்த வழியை நோக்கின அந்தப் பாண்டவர்கள் தேவர்களோடுகூட ஆகாயவழியால் வருகின்ற இந்திரனைப் பிரியத்துடன் பார்த்தார்கள். பகைவர்களை அடக்குகிற தேவராஜனை அந்தகந்தர்வர்களும் அப்படியே அப்ஸரஸுகளும் சூரியனுக்கு ஸமமான விமானங்களோடு நான்குபக்கத்திலும் தொடர்ந்துவந்தார்கள். பிறகு, பகைவர்பட்டணங்களை அழிப்பவனான அந்தத் தேவராஜன் குதிரைகள் பூட்டப்பட்டதும் பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் மேகம்போல ஒலிக்கின்றதுமான ரதத்தின் மீதேறி நிகரில்லாத காந்தியோடு ஜ்வலித்துக்கொண்டு பார்த்தர்களை நோக்கி விரைவாக வந்தான். இந்திரன் வந்து ரதத்திலிருந்து இறங்கினான். மகாத்மாவான அந்த இந்திரனைக் கண்டவுடனே, ஸ்ரீமானும் தர்மத்தால் பிரகாசிப்பவருமான யுதிஷ்டிரர் தம்பிமார்களுடன்கூடத் தேவராஜனான அவனை அடைந்தார். பிறகு, அதிகமான ஔதார்ய குணமுள்ள யுதிஷ்டிரர் அளவுகடந்த புத்தியுள்ளவனான இந்திரனைச் சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய செய்கையினால் தக்கவாறு முறைப்படி பூஜித்தார். அதிக தேஜஸுள்ள

தனஞ்சயனும புரந்தரனை நமஸ்கரித்துத் தேவராஜனுன அவ னுடைய ஸமீபத்தில வேலைக்காரனபோல வணக்கமுள்ளவனாக நின்ருன். அதிக தேஜஸுள்ள குந்தீபுத்திரரான யுதிஷ்டிரர் இந்திரனுடைய ஸமீபத்தில் வணக்கத்துடனிருப்பவனும் சடை களைத்தரித்தவனும் தவத்துடன்கூடியவனும் பாவமிலலாதவனு மான அந்தத் தனஞ்சயனை நேரில பார்த்து அவனுடைய உச்சியை முகர்ந்து அந்தப் பல்குனனுடைய காட்சியினு லுண்டான அதிக ஸந்தோஷத்தால் கவரப்பட்டுத் தேவராஜனைப பூஜித்து நிகரிலலாத பிரீதியுள்ளவரானுர். புத்திமானுன புரந்தரன், அவ்வாறு உறுதியான மனமுள்ளவரும் ஆனந்தத்தில முழுகின வருமான அந்த யுதிஷ்டிரராஜரைப் பார்த்து, 'வேந்தே! பாண்டு நந்தன! நீ இந்தபபூமியை ஆளப்போகிருய். குந்தீபுத்திர! நீ க்ஷேமமாக மீண்டு காமயகவனத்திலுள்ள ஆஶ்ரமத்தை அடை வாயாக. அரசனே! பரிசுத்தனுன அர்ஜுனனுல் என்னிடத்தி லிருந்து எலலா அஸ்திரஙகளும அடையப்பட்டன. தனஞ்சயனுல் பிரியமான காரியம் செய்யப்பெற்றவனுக இருக்கிறேன். இந்த அர் ஜுனன் மூன்று உலகங்களாலும ஜயிக்க முடியாதவன்' என்று சொன்னுன். இந்திரன் குந்தீபுத்திரரான யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்து இவ்வண்ணம் உரைத்துவிட்டு மகரிஷிகளால துதிக்கப்படுகின்றவனுக வும் ஸந்தோஷமுள்ளவனுகவும ஸ்வர்க்கலோகத்திற்குச் சென்ருன்.

கற்றறிந்தவனும் ஒரு வருஷம் பிரம்மசர்யத்துடனிருந்த வனும நியமமுள்ளவனும கடுமையான விரதமுள்ளவனுமான எந்த மனிதன் தனேஶ்வரனுடைய மாளிகையிலிருப்பவர்களான பாண்டவர்களுக்கு இந்திரனேடு நேர்ந்த ஸந்திப்பைச சொல்லுகிற இந்த அத்யாயத்தை மன அடக்கத்துடன் அத்யயனம் செய் வானே அவன் துன்பமிலலாதவனும் நலல ஸுகமுள்ளவனுமாக நூறு வருஷகாலம உயிர்வாழ்ந்திருப்பான.

நூற்றறுபத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

நிவாதகவசயுத்தபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் தனக்குச் சிவவேடனேடு யுத்தம் நடந்ததையும் பாசுபதாஸ்திரத்தைத் தானடைந்ததையும் சொல்லியது.)

இந்திரன் வந்தபடி திரும்பிச் சென்றவுடன், பீபத்ஸுவான வன் பிரார்தாக்களோடும் திரௌபதியோடும் சேர்ந்து தர்மராஜ

ரைப் பூஜித்தான். நமஸ்கரிக்கின்ற அந்த அர்ஜுனனை உச்சியில் முகர்ந்து மிக்க மனக்களிப்புடன் ஸந்தோஷத்தால் தடுமாற்ற முள்ள வாக்கினால் அவனைப் பார்த்து, 'அர்ஜுன! இந்தக் கால மானது ஸ்வர்க்கத்தில் உனக்கு எவ்வாறு சென்றது? எவ்வாறு அஸ்திரங்கள் அடையப்பட்டன? தேவராஜனும் எவ்வாறு (உன்னால்) ஸந்தோஷப்படுத்தப்பட்டான்? பாண்டவ! அஸ்திரங்கள் உன்னால் நன்றாகக் கற்றுக்கொள்ளப்பட்டனவா? தேவராஜனும் ருத்திரரும் பிரீதியை அடைந்து உனக்கு அஸ்திரங்களைக் கொடுத் தார்களா? இந்திரனும் பினாகத்தைத் தரித்திருக்கிற பகவானும் எவ்வண்ணம் உன்னால் பார்க்கப்பட்டார்கள்? எவ்விதம் அஸ்தி ரங்கள் அடையப்பட்டன? எவ்வாறு அவர்கள் உன்னால் ஆராதிக் கப்பட்டார்கள்? பகைவர்களை அடக்குகிறவனே! பகவானான இந்திரன், 'உன்னால் பிரியமான காரியம் செய்யப்பெற்றவனாக இருக்கிறேன்' என்று உன்னை நோக்கிச் சொன்னானே? அப்படிப் பட்டு எந்தப் பிரியமான காரியம் உன்னால் அவனுக்குச் செய்யப் பட்டது? மிக்க காந்தியுள்ளவனே! நான் இதை விஸ்தாரமாகக் கேட்க விரும்புகிறேன். தோஷமில்லாதவனே! மகாதேவரும் தேவராஜனும் எப்படி மகிழ்ந்தனர்? பகைவரை அடக்குபவனே! தனஞ்சய! இந்திரனுக்கு எந்தப் பிரியமானது உன்னால் செய்யப் பட்டதோ அஃதனைத்தையும் மிச்சமின்றி எனக்குச் சொல்வா யாக' என்று வினவினார்.

அர்ஜுனன், 'மஹாராஜரே! நான் எந்த விதியினால் தேவனான இந்திரனையும் பகவானான சங்கரரையும் கண்டேனோ அதனை ஸந்தோஷத்துடன் கேளும். அரசரே! பகைவரை அழிப்பவரே! உம்மால் உபதேசிக்கப்பட்ட அந்த வித்தையை அத்யயனம் செய்து உம்மால் கட்டளையிடப்பட்டுத் தவம்புரி வதற்காகக் கானகம் சென்றேன். பிறகு, காம்யகவனத்திலிருந்து ப்ருகுதுங்கத்தை அடைந்து தவம் செய்தேன். ஓர் இரவு அவ் விடத்தில் வஸித்து வழியில் ஒரு பிராம்மணனைக் கண்டேன். அவன் என்னைப் பார்த்து, 'குந்திநந்தன! நீ எங்கே செல்லுகி றாய்? எனக்குச் சொல்வாயாக' என்று வினவினான். குருநந்த னரே! அவனுக்கு எல்லாவற்றையும் உள்ளபடி உரைத்தேன். ராஜ ஶ்ரேஷ்டரே! அந்தப் பிராம்மணன் என்னுடைய அந்த உண்மை யான வசனத்தைக் கேட்டு என்னைப் புகழ்ந்தான். அரசரே! என்னிடத்தில் அன்புள்ளவனுமானான். பிறகு, பிரீதியுடைய

வனை அந்தப் பிராம்மணன் என்னைப் பார்த்து, 'பாரத! தவத்தைச்செய்வாயாக. தவத்தைச செய்கின்றவனை நீ விரைவில் தேவராஜனைப் பார்ப்பாய்' என்று சொன்னான். மகாராஜரே! பிறகு, நான் அந்தப் பிராம்மணனுடைய வசனத்தினால பனி நிறைந்த மலையிலேறி ஒருமாதகாலம் கிழங்குகனிகளைச் சாப்பிட்டுக்கொண்டு தவம் புரிந்தேன். எனக்குத தண்ணீரைப் பருகி இரண்டாவது மாதமும் சென்றது. பாண்டவர்களை மகிழ்விப்பவரே! பிறகு, மூன்றாவது மாதத்தில் ஆகாரமிலலாதவனாக இருந்தேன். நான்காவதுமாதத்தில கைகளை உயரத தூக்கிககொண்டு நின்றேன். அப்பொழுதும எனக்குப் பலம் குறையவேயிலலை. அது ஆச்சர்யமாயிருந்தது. பிறகு, ஐந்தாவது மாதம் வந்து முதல் நாள் செல்லவே, பன்றிவடிவங் கொண்ட ஒரு பிராணியானது பூமியை மூக்கினால் கல்லிக்கொண்டும் கால்களால் பறித்துக்கொண்டும் வயிற்றினால் பூமியை நன்றாகத் தேய்த்துக்கொண்டும் அடிககடி [1] இங்குமங்கும் திரிந்துகொண்டும என்பக்கத்தில் வந்தது. வேடவடிவம்கொண்டதும் விலலும் அம்புகளும் கத்தியும் தரித்ததும் ஸ்த்ரீகளுடைய கூட்டங்களால் பின்தொடரப்பட்டதுமான வேறொரு பெரிய பூதமானது அப்பொழுது அந்தப் பன்றியைப் பின்தொடர்நது வந்தது. பிறகு, நான் வில்லையும் அப்படியே அக்ஷயமான பெரிய தூணீரங்களையும எடுத்துக் கொண்டு, மயிர்ககூச்சலை உண்டுபண்ணுகிற அந்தப் பன்றியைப் பாணததால் அடித்தேன். கிராதனோ விலலை வளைநது இழுத்துப் பூமியை நடுஙகச் செய்துகொண்டு ஒரே ஸமயத்தில் அந்தப் பன்றியை மிக்க திடமாக அடித்தான். அந்த வேடன், என்னைப் பார்த்து, 'அரசனே! என்னால முந்திக் குறிவைக்கப்பட்ட இந்தப் பனறியானது, வேட்டை முறையை விட்டு, எதற்காக உன்னால் அடிக்கப்படடது? கூருள்ள அம்புகளால உன்னுடைய கொழுப்பை அழிக்கிறேன். உறுதியாக நில' என்று சொன்னான். பிறகு, பருத்த தேகமுள்ள அவன் சண்டைசெய்யும் விருப்பத்துடன் என்னை எதிர்த்தோடி வந்தான். பிறகு, அவன் மலைபோல நிற்கிற என்னைப் பெரியபாணஙகளால மிகமூடினான். நானும் அவன்மீது பெரிய அம்புமழையைப் பொழிந்தேன். பிறகு

[1] 'கெட்ட எண்ணத்துடனிருந்துகொண்டு எனினுமாம்' என்பது பழையவுரை.

நான் ஜ்வலிக்கின்ற வாயுள்ளவைகளும் வில்லில் பூட்டி இழுக்கப் பட்டவைகளுமான அம்புகளால், வஜ்ராயுதங்களால் மலையை அடிப்பதுபோல அவனைத் திருப்பியடித்தேன். அவனுடைய அந்த உருவமானது நூறு விதமும் ஆயிரம் விதமுமாயிற்று. நான் அவனுடைய அந்தச் சரீரங்களையும் அம்புகளால் அடித்தேன். பாரதரே! மறுபடியும் அந்தச் சரீரங்கள் ஒன்று சேர்ந்தவைகளாகக் காணப்பட்டன. மகாராஜரே! அவைகளை நான் மறுபடியும் அடித்தேன். அரசரே! அவன் பெரிய தலையுள்ள சிறிய உருவமுள்ளவனும் சிறிய தலையுள்ள பெரிய உருவமுள்ளவனுமாகி மறுபடியும் ஒன்று சேர்ந்து அப்பொழுது யுத்தத்தில் என்னை எதிர்த்தோடிவந்தான். பரத ச்ரேஷ்டரே! நான் அவனை யுத்தத்தில் அம்புகளால் தோற்கச் செய்யச் சக்தியற்றவனானபொழுது வாயுவைத் தேவதையாகக் கொண்ட மகாஸ்திரத்தை எடுத்தேன். வாயவ்யாஸ்திரத்தால் அவனை அடிப்பதற்குச் சக்தியற்றவனானேன். அது ஆச்சரியமாயிருந்தது. அந்த அஸ்திரமானது முறிய அடிக்கப்பட்டவுடன், எனக்குப் பெரிதும் ஆச்சரியமுண்டாகியது. மகாராஜரே! அந்தச் சமயத்திலும் நான் பெரிய அஸ்திரக்குவியலைப் பூதத்தின் மீது இறைத்தேன். பிறகு, ஸ்தூணாகர்ணத்தையும் வாருணாஸ்திரத்தையும்[1] மிகுதியான அம்பு மழையையும் சலபாஸ்திரத்தையும் அச்மவர்ஷத்தையும் ப்ரயோகித்துக்கொண்டு நான் எதிர்த்தேன். அரசரே! என்னுடைய அந்த எல்லா அஸ்திரங்களையும் பலாத்காரத்தால் அந்தப் பூதம் விழுங்கிவிட்டது. அந்த அஸ்திரங்கள் விழுங்கப்பட்டவுடன், பெரிதான பிரமமாஸ்திரத்தை நான் பிரயோகித்தேன். அதிலிருந்து நன்றாக ஜ்வலிக்கின்ற பாணங்களால் அவனை எல்லாப்பக்கங்களிலும் நிரப்பினேன். மஹாஸ்திரத்தால் நிரப்பப்படுகிற அவன் அப்பொழுது விருத்தியடைந்தான். பிறகு, என்னால் உண்டுபண்ணப்பட்ட தேஜஸினால் மூன்று உலகங்களும் மிகவும் வாட்டப்பட்டன. ஒரு க்ஷணத்தில் திசைகளும் ஆகாயமும் எங்கும் நன்கு ஜ்வலிக்கும்படி செய்யப்பட்டன. மிக்கதேஜஸ்வியான அவன் அந்த அஸ்திரத்தையும் ஒரு நொடியிலே தணியச்செய்துவிட்டான். அரசரே! பிரம்மாஸ்திரமானது நாசம் பண்ணப்பட்டவுடன், என்னைப் பெருமபயம் வந்தடைந்தது. பிறகு, நான் வில்லையும் அக்ஷய

1 வேறு பாடம்.

தூணீரங்களையும் எடுத்து விரைவாக அந்தப் பூதத்தை அடித்தேன். அது அந்த அஸ்திரங்களையும் விழுங்கியது. பூதத்தால் இந்த அஸ்திரங்களும் ஆயுதங்களும் பக்ஷிக்கப்பட்டவுடன், எனக்கும் அந்தப் பூதத்துக்கும் கைச்சண்டை நேர்ந்தது. முஷ்டிகளால் ஒருவரை ஒருவர் குத்திச் சண்டைசெய்து உள்ளங்கைகளால் மிக அடிக்கப்பட்டவர்களானோம். அந்தப் பூதமானது என்னைக் கீழே தள்ளியது. நானும் அந்தப் பூதத்தைப் பூமியில் தள்ளினேன். மகாராஜரே! பிறகு, ஆச்சரியமான அந்தப் பூதமானது உரக்கச் சிரித்துக்கொண்டு நான் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே, ஸ்திரீகளோடுகூட அந்த இடத்திலேயே மறைந்தது. மகாராஜரே! [1] பகவானும் தேவேசுவரருமான மஹேசுவரர், பிறகு, தம்முடைய முக்கியமான வேறு தேவரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டு அற்புதமான வஸ்திரத்தை உடுத்தார்; கிராதவடிவத்தை விட்டுத் தமது திவ்ய ஸ்வரூபத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அந்த இடத்தில் நின்றார். பிறகு, சிறந்த விருஷபத்தைக் கொடியாகவுடையவரும் அனேக ரூபங்களுள்ளவரும் பிநாகத்தைத் தரித்தவரும் பகவானுமான அந்த ஸாக்ஷாத் பரமசிவன் [2] கையில் வில்லைப் பிடித்துக்கொண்டு நிற்பவராக அப்பொழுது காணப்பட்டார். பிறகு, சூலத்தைக் கையிலேந்தியவரான அந்தப் பரமசிவன் யுத்தத்தில் அப்படியே எதிரில் நிற்கின்ற எனக்கு எதிராகவந்து, 'பகைவரை வாட்டுபவனே! நான் ஸந்தோஷமுள்ளவனாக இருக்கிறேன்' என்று சொன்னார். பிறகு, ருத்ரபகவான் அந்த வில்லையும் அம்புகள் வற்றாத இரண்டு தூணிகளையும் எடுத்து எனக்கே கொடுத்தார். 'குந்தீநந்தன! உன்விஷயத்தில் ஸந்தோஷமுள்ளவனாக இருக்கிறேன். சொல்; உனக்கு நான் எதைச் செய்யக் கடவேன்? வீர! உன்னுடைய மனத்திலிருக்கிறதைச் சொல்வாயாக. வேண்டிய வரன்களை நீ வரிப்பாயாக. நான் அவைகளைக் கொடுக்கிறேன். சாவாமையைத் தவிர மற்ற உன்மனத்திலுள்ள விருப்பத்தைச் சொல்வாயாக' என்று சொன்னார். பிறகு, அஸ்திரங்களில் மனம் வைத்த நான் கைகூப்பி ஈசுவரரைத் தலையினால் வணங்கி, பிறகு, 'பகவானே தேவரீர் என் விஷயத்தில் பிரஸன்னராயிருந்தால் தேவர்க

---

1 இரட்டித்தலால் ஒரு சொல் விடப்பட்டது

2 'உமையை ஸஹாயமாகக்கொண்டு ஸாபங்களைத் தரித்து' என்பது வேறு பாடத்தின் பொருள்.

னிடம் எந்த அஸ்திரங்களுண்டோ அவைகளை நான் அறிவதற்கு விரும்புகிறேன். இதுதான் என்னால் விரும்பப்பட்ட வரன்' என்று சொன்னேன். பகவானான முக்கண்ணரும் என்னை நோக்கி, 'அவைகளை நான் உனக்குக் கொடுக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்' என்றே சொன்னார். பிரபுவான அந்தப் பரமசிவன், 'பாண்டவ! என்னுடையதான ரௌத்ராஸ்திரமானது உன்னை அடையப் போகிறது' என்று சொல்லிப் பிரியத்துடன் பாசுபதாஸ்திரத்தை எனக்குக் கொடுத்தார்; மகாதேவர் சாச்வதமான அஸ்திரத்தை எனக்குக் கொடுத்துவிட்டு, 'அர்ஜுன! இந்த அஸ்திரமானது எவ்விதத்தாலும் மனிதர்கள்மீது பிரயோகிக்கத்தக்கதாகாது. அப்படி அல்பவீர்யமுள்ளவர்களிடம் பிரயோகிக்கப்பட்டால் இந்த அஸ்திரமானது உலகத்தையே எரித்துவிடும். தனஞ்சய! (பகைவர்களால்) மிகத்துன்பப்படுத்தப்படுகின்றவனால் இது பிரயோகிக்கத்தக்கதாகும். அஸ்திரங்கள் முழுமையும் அற்றபோது பிரயோகிப்பாயாக' என்று சொன்னார். பிறகு, விருஷபத்வஜர் பிரஸன்னரானவுடன், தடையற்றதும் திவ்யமானதும் எல்லா அஸ்திரங்களையும் தடுப்பதும் பகைவர்களை அழிப்பதும் பகைவர்களுடைய சேனையை அறுப்பதும் அடையமுடியாததும் தேவர்களாலும் தானவர்களாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் தாங்கமுடியாததுமான பாசுபதாஸ்திரமானது உருவமெடுத்துக்கொண்டு என்னுடைய பக்கத்தில் வந்து நின்றது. நான் அந்தப் பரமேச்வரரால் அனுமதி கொடுக்கப்பட்டு அவ்விடத்திலேயே உட்கார்ந்தேன். மஹாதேவர் நான் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே அந்த இடத்திலேயே மறைந்தார்.

நூற்றறுபத்தொன்பதாவது அத்யாயம்.

நிவாதகவசயுத்தபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் தான் இந்திரலோகத்திற்குப் போனதையும்
அங்கே வஸித்ததையும் இந்திரனிடத்தினின்று
அஸ்திரங்களைப் பெற்றதையும்
சொல்லியது.)

பாரதரே! பிறகு, தேவதேவரும் மகாத்மாவுமான முக்கண்ணருடைய அருளால் பிரீதியுள்ளவனான நான் அந்த இடத்தில் அந்த இரவு முழுதும் வஸித்தேன். அந்த இரவு கழிந்து விடிந்த

வுடன், நான் காலையில செயயததகக வைதிக கிரியைகளைச் செய்து முடித்துவிட்டு, எநதப பிராமமணஶ்ரேஷ்டனை முந்திப் பார்த்தேனே அநதப பிராமமணஶ்ரேஷ்டனையே பார்ததேன. பாரதரே! 'நான பகவானுன மகாதேவரை அடைந்தேன' என்று அனைத்தை யுமே அவனுக்கு நடந்தபடி தெரிவிததேன. ராஜஶ்ரேஷ்டரே! ப்ரீதியை அடைந்த அந்த பராம்மணோததமன் என்னைப்பார்தது, 'ஒருவராலும பார்ககபபட்டிராத மகாதேவர் உன்னால் பார்க்கப் பட்டார். தோஷமற்றவனே! யமன் முதலிய எலலா லோகபாலர்க ளுடனும சேர்ந்திருககிற தேவேந்திரனைப பார்ப்பாய். அவன் உனக்கு அஸ்திரஙகளைக கொடுப்பான்' என்று சொன்னன். அரசரே! ஸூர்யனுக்குஸமமான அந்தப்ராமமணன் இவ்வணணம என்னைப் பார்த்துச் சொலலி அடிக்கடி என்னைத தழுவிக்கொணடு தன னிஷ்டபபடி சென்றான். பகைவரைக கொல்பவரே! பிறகு, அந்தப் பகலின் பிற்பாதியில் பரிசுததமான காற்றானது இநத உல கத்தை மறுபடியும் புதிதாகச செயகின்றதுபோல வீசியது. தேவ லோகத்திலுள்ள நறுமணம்பொருந்திய புதியமலர்கள் ஸமீபததில இமயமலையைச் சார்ந்த தாழ்வரையில் தோன்றின. எல்லாப்பக்கங் களிலும் நல்ல சப்தத்துடன்கூடின தேவலோகத்திலுள்ள நான்கு வித வாத்தியங்களும் இந்திரஸம்பந்தமானவையும் மனத்தை மகிழுவிபபவையுமான ஸ்தோத்திரங்களும கேட்கப்பட்டன. அப் ஸரஸுகளின் கூட்டங்களும் அப்படியே கந்தர்வர்களின் கூட்டங் களும் தேவதேவனுக்கு எதிரில் எல்லாவிதமான கானங்களையும் பாடின. இந்திரனுடைய வேலைக்காரர்களும் தேவராஜனுடைய அரண்மனையில் வஸிக்கிற இந்திராணி ஜயந்தன் முதலியவர்களும் தேவர்களுடைய கூட்டங்களும் விமானங்களோடு அந்த இடத்தில் வந்தனர். பிறகு, இந்திரன் இந்திராணியுடன்கூடினவனாக ரதத்தில் பூட்டபபட்டவையும் நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் பசுமை நிறமுள்ளவையுமான குதிரைகளுடனும் எலலாத் தேவர்களுடனும் அபபொழுது அஙகுவந்தான். அரசரே! இதே ஸமயத்தில் மனி தர்களை வாகனமாகக்கொண்ட குபேரன் ஒப்பற்ற காந்தியுடன் எனக்குக் காட்சிகொடுத்தான். தென்திசையில் நிலைபெற்றிருக்கிற யமனையும் தன்தன் ஸ்தானத்திலிருக்கிற வருணனையும், தேவராஜ னையும் பார்ததேன்.

மஹாராஜரே! அந்தத் தேவஶ்ரேஷ்டர்கள் எனக்கு இன் சொற்கூறி, 'ஸவ்யஸாசியே! நேரில் நிற்கின்ற லோகபாலர்களான

எங்களை நன்றாகப்பார். தேவகார்யத்தின்பயனை கைகூடும்பொருட்டுச் சங்கரரை நீ கண்டவனாக இருக்கிறாய். நீ எங்களிடத்தினின்றும் அஸ்திரங்களெல்லாவற்றையும் பெற்றுக்கொள்' என்று சொன்னார்கள். பிறகு, நான் பரிசுத்தனாக இருந்துகொண்டு தேவச்ரேஷ்டர்களைத் தண்டனிட்டு அப்பொழுது பலவித மஹாஸ்திரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டேன். பாரதரே! அஸ்திரங்களைப் பெற்றுக்கொண்ட நான், பிறகு, தேவர்களால் அனுமதி கொடுக்கப்பட்டவனானேன். பகைவர்களை அடக்குகிறவரே! பிறகு, தேவர்களனைவரும் வந்தவண்ணம் திரும்பிச் சென்றார்கள். அதிக கீர்த்தியுள்ள தேவனான இந்திரபகவானும் என்னை நல்ல ஒளிபொருந்திய தேரிலேற்றிவைத்துக்கொண்டு புன்சிரிப்புடன், 'தனஞ்சய! இங்கு வருவதற்குமுந்தியே நான் உன்னை அறிவேன். பரதச்ரேஷ்டனே! நானோ இதற்குப்பின்னும் உன்னைப் பார்ப்பேன். முன்பு உன்னால் தீர்த்தங்களில் அடிக்கடி ஸ்நானம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. பாண்டவ! இந்தப் பெரிய தவமும் செய்யப்பட்டது. ஸ்வர்க்கத்தைச் சீக்கிரம் நீ அடையப்போகிறாய். ஒருவராலும் அனுஷ்டிக்கமுடியாததும் கோரமானதும் உன்னுடைய அஸ்திரங்களுக்கும் தவத்துக்கும் வலிமையை உண்டுபண்ணக்கூடியதுமான உத்தமமான தவத்தை நீ மறுபடியும் செய்வாயாக. பகைவர்களை நாசம் செய்பவனே! நீ ஸ்வர்க்கத்துக்கு அவச்யம் வரவேண்டும். என்னுடைய கட்டளையினால் மாதலியானவன் உன்னை ஸ்வர்க்கத்தை அடையும்படி செய்வான். பாண்டவச்ரேஷ்டனே! ஒருவராலும் செய்யமுடியாத தவத்தைச் செய்துகொண்டு நீ இங்கிருப்பவனாக மகாத்மாக்களான தேவர்களாலும் முனிவர்களாலும் அறியப்பட்டிருக்கிறாய்' என்று சொன்னான்.

பிறகு, நான் இந்திரனை நோக்கி, 'பகவானே! என் விஷயத்தில் அனுக்ரஹம் செய்யவேண்டும். தேவராஜனே! நான் உன்னை அஸ்திரங்களைக் கற்பதற்காக ஆசார்யனாக வரிக்கிறேன்' என்று சொன்னேன். இந்திரன், 'ஐயா! பகைவர்களைத் தவிக்கச்செய்பவனே! குரூரமான காரியங்களைச்செய்கிற அஸ்திரங்களை அறிந்தவனாவாய். பாண்டவ! எதற்காக நீ அஸ்திரங்களை அடைவதற்கு விரும்புகிறாயோ அந்த விருப்பத்தை அடைவாயாக' என்று சொன்னான். பிறகு, நான், 'பகைவரைக் கொல்பவனே! மற்ற அஸ்திரங்கள் முறிய அடிக்கப்பட்டு வீணாகப்போனாலொழியத் திவ்யாஸ்திரங்களை மனிதர்கள் மீது பிரயோகிக்கமாட்டேன். தேவர்களுக்கு அதிபதியே! அந்தத்

திவ்யாஸ்திரங்களை எனக்குக் கொடு. தேவர்களுள் சிறந்தவனே! பிறகு, அஸ்திரங்களால ஜயிக்கப்பட்ட உலகங்களை அடையக் கடவேன்' என்று வேண்டினேன். இந்திரன், 'தனஞ்சயனே! உன்னைப் பரீக்ஷிப்பதற்காக என்னால் இந்தவாக்கியமானது உரைக்கப்பட்டது. என்னுடைய புத்திரனான உனக்கு இந்த வசனமானது மிகப் பொருத்தமுள்ளது. பாரத! என்னுடைய மாளிகையை அடைந்து என்னிடத்தினின்று எல்லா அஸ்திரங்களையும் கற்றுக் கொள். குருவம்சத்தைத் தாங்குபவனே! வாயுவினிடத்தினின்றும் அக்னியினிடத்தினின்றும் வஸுக்களிடத்தினின்றும் மருத்துக்களுடையகணத்துடன் கூடின வருணனிடத்தினின்றும் அடையத்தக்க அஸ்திரங்களையும் பிரம்மாஸ்திரத்தையும் காந்தர்வாஸ்திரத்தையும் நாகாஸ்திரத்தையும் ராக்ஷஸாஸ்திரத்தையும் விஷ்ணுவைத் தேவதையாகக்கொண்ட எல்லா அஸ்திரங்களையும் அப்படியே நிருருதியைத் தேவதையாகவுடைய அஸ்திரங்களையும் என்னிடத்திலுள்ள மற்ற எல்லா அஸ்திரங்களையும் அறிந்து கொள்வாயாக' என்று இவ்வண்ணம் என்னைப் பார்த்து உரைத்து அந்த இடத்திலேயே மறைந்தான்.

வேந்தரே! பிறகு, குதிரைகள் பூட்டப்பட்டதும் தேவலோகத்ததும் மிக ஆச்சர்யமானதும் புண்யமானதும் மாதலியினால் நடத்தப்பட்டதுமான இந்திரனுடைய ரதம் அருகில் வந்திருப்பதைப் பார்த்தேன். லோகபாலர்கள் சென்றபிறகு, மாதலியானவன் என்னைப்பார்த்து, 'மகாதேஜஸுடன் கூடியவனே! தேவராஜனான இந்திரன் உன்னைப் பார்க்க விரும்புகிறான். மிக்க புஜபலமுள்ளவனே! நீ நன்றாக ஸித்திபெற்று நிகரற்ற கார்யத்தைச் செய்வாயாக. நல்வினையைச் செய்தவர்களாலடையத்தக்க உலகங்களைப்பார். சரீரத்துடனே ஸ்வர்க்கத்தை அடைவாயாக. பாரத! ஆயிரம் கண்களையுடையவனான தேவராஜன் உன்னைப் பார்க்க விரும்புகிறான்' என்று சொன்னான். மாதலியினால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட நான் இமயமலையினிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு ஒப்பற்ற ரதத்தை வலமாகச்சுற்றிவந்து அதிலேறினேன். குதிரைகளின் இயல்புகளை உள்ளபடி அறிந்தவனும் மிக்க ஸமர்த்தனும் ஸாரதியுமான அந்த மாதலியானவன் வாயுவேக மனோவேகமுள்ள குதிரைகளை ஓட்டினான். பிறகு, அந்த ஸாரதியானவன் (ரதத்தில்) உறுதியாக இருக்கிற என்னுடைய முகத்தைப் பார்த்தான். அரசரே! ரதமானது அப்படிச் சுழலவே, ஆச்சர்யமடைந்

தவனாக என்னைப் பார்த்து, 'அர்ஜுன! திவ்யரதத்தில் வீற்றிருக்கிற நீ இருந்த இடம் விடடுச் சிறிதும் அசையாமலிருக்கிறாயென்னும் மிகக ஆச்சரியமான உன்னுடைய இந்த இருப்பானது இப்பொழுது எனக்கு விசித்ரமாகத் தோன்றுகிறது. பரதஸ்ரேஷ்டனே! குதிரைகள் முதலில தாவும்போது இந்தரததில் தேவராஜன்கூட அசைகினறதை நான தினமும் கணடிருக்கிறேனன்றோ? குருக்களைத தாங்குகிறவனே! நீயோ சுழலுகின்ற இநத ரதததில அசைவறறவனாகவே இருக்கிறாய். உன்னுடைய தான இதெல்லாம் இந்திரனுடைய செயகையை மீறி இருபபதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது' என்று சொன்னான். வேநதரே! பாரதரே! மாதலியானவன் இவ்வணணமுரைதது ஆகாயததில பிரவேசிதது, தேவர்களுடைய மாளிகைகளையும் விமானங்களையும் எனக்குக் காணபிததான். புருஷஸ்ரேஷ்டரே! குதிரைகளுடன் பூட்டப்படடிருக்கிற அந்த ரதமானது அந்த இடத்தினின்று மேலே எழும்பிச்சென்றது. ரிஷிகளும் தேவதைகளும் பூஜித்தார்கள். பிறகு, விரும்பினபடி செலலககூடிய தேவரிஷிகளுடைய உலகங்களையும் அளவுகடநத சக்தியுள்ள கநதர்வர்கள் அப்ஸரஸுகள இவர்களுடைய பிரபாவததையும பார்ததேன். இந்திர ஸாரதியான மாதலியானவன நநதனம் முதலிய தேவர்களுடைய வனஙகளையும உபவனங்களையும் எனக்குச் சீக்கிரமாகக காண்பிததான. பிறகு, தேவலோகத்திலுண்டானவையும இஷ்டமான பலன்களைக் கொடுப்பவையுமான மரஙகளாலும ரததினஙகளாலும் நனகு அலஙகரிககப்பட்டிருக்கிற இந்திரனுடையவாஸஸ்தானமான அமராவதியைக் கணடேன். வேந்தரே! அநத நகரியைச் சூரியன் [1] காயகிறதில்லை. அங்கே சீதோஷ்ணங்களில்லை; வாட்டமிலலை. அந்த இடததில் ரஜோகுணமானது ஒருவரையும துன்பபபடுத்துகிறதில்லை; மூப்பும் இல்லை. அந்த இடத்தில சோகமாவது எளிமையாவது நிறம்மாறுதலாவது காணபபடுகிறதில்லை. மகாராஜரே! பகைவரை நொறுக்குபவரே! தேவர்களுக்குக் களைப்பு இலலை. பிரஜைகளுக்கு நாதரே! அந்த இடததில் கோபமாவது லோபமாவது அமங்களமாவது இல்லை. வேந்தரே! தேவர்களுடைய வாஸஸ்தானமான ஸ்வர்க்கத்தில் அந்தத தேவர்கள் நிதயம் மகிழசசியுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். அந்தஸவர்க்கததில மரங்கள் எப்பொழுதும் புஷ்பங்களும பழங்களுமுள்ளவை

1 வேறு பாடம்.

களாகவும் பசுமையான இலைகளுள்ளவைகளாகவும் இருக்கின்றன. பலவிதமான ஓடைகள் தாமரைமலர்களோடும் ஸௌகந்திகமலர்களோடும் என்றும் சேர்ந்திருக்கின்றன. அந்த இடத்தில் குளிர்ந்ததும் நல்ல வாஸனையுள்ளதும் [1] உற்சாகத்தைத் தருவதும் பரிசுத்தமுமான காற்று வீசிற்று. தரையானது எல்லா ரத்தினங்களாலும் பலநிறமுள்ளதாகவும் புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதாகவுமிருக்கிறது. பல மிருகங்களும் பட்சிகளும் அழகியவைகளாகவும் இனிய குரலுள்ளவைகளாகவுமிருக்கின்றன. அந்த இடத்தில் அநேக தேவர்கள் விமானங்களால் ஸஞ்சரிப்பவர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். பிறகு, வஸுக்களையும் ருத்திரர்களையும் ஸாத்தியர்களையும் மருத்கணங்களுடன் கூடின தேவர்களையும் அசுவினீதேவர்களையும் கண்டேன். அவர்களனைவரையும் பூஜித்தேன். அவர்கள் என்னை, 'வீர்யத்தோடும் கீர்த்தியோடும் தேஜஸோடும் பலத்தோடும் அஸ்திரங்களோடும் யுத்தத்தில் விஜயத்தோடும் சேரக்கடவை' என்று அனுக்ரஹித்தார்கள். திவ்யமானதும் தேவர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டதுமான அந்த நகரியில் பிரவேசித்து ஆயிரமகண்ணனை தேவராஜனைக் கைகூப்பித் துதித்தேன். கொடையாளிகளுள் சிறந்தவனான இந்திரன் மகிழ்ந்து எனக்குத் தன்னுடைய ஆஸனத்தில் பாதியைக் கொடுத்தான். இந்திரன் நன்மதிப்புடன் என்னுடைய சரீராவயவங்களைத் தடவிக்கொடுத்தான். பாரதரே! நான் அந்த ஸ்வர்க்கத்தில் மிக்க உதாரர்களான தேவர்களோடும் கந்தர்வர்களோடும் கூடி அஸ்திரங்களை அறிவதற்காக அவற்றைக் கற்றுக்கொண்டு ஸ்வர்க்கத்தில் வஸித்தேன். விச்வாவஸுவின் குமாரனான சித்திரஸேனன் எனக்குத் தோழனானன். அரசரே! அவன் எனனைக் காந்தர்வவித்தை அனைத்தையும் கற்றுக்கொள்ளும்படி செய்தான். அரசரே! நான் அஸ்திரங்களைக் கற்றுக்கொண்டும் நன்கு கௌரவிக்கப்பெற்றும் விரும்பிய எல்லாவற்றுடனும் சேர்ந்தும் ஸ்வர்க்கத்தில் இந்திரனுடைய அரண்மனையில் ஸுகமாக வஸித்தேன். பரதச்ரேஷ்டரே! பாரதரே! பாட்டொலியையும் சிறந்த தூர்யவாத்தியங்களின் முழக்கத்தையும் கேட்டுக்கொண்டும் சிறந்த அப்ஸரஸுகள் நடிப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டும் அவை அனைத்தையும் அலட்சியம் செய்யாமல் உள்ளபடி புருஷார்த்தமென்று கருதிக் கிரகித்துக்கொண்டும் அஸ்திரங்களிலேயே நிலைபெற்றிருந்

1 வேறு பாடம்.

தேன. பிறகு, பிரபுவான ஆயிரங்கண்ணனான இந்திரன் எனக்கு அஸ்திரங்களிலுள்ள அந்த விருப்பத்தால் ஸந்தோஷமடைந்தான. வேந்தரே! ஸ்வர்க்கத்தில் வசிக்கின்ற எனக்கு இந்தக் காலம் இவ் விதம் சென்றது.

நூற்றேழுபதாவது அத்யாயம்.

நிவாதகவசயுத்தபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அஸ்திரவித்தை கற்று முடிந்தவுடன், நிவாதகவசர்களுடைய வதத் தைக் குருதக்ஷிணையாகக் கேட்ட இந்திரனுடைய விருப் பத்தை நிறைவேற்றுதற்காக அர்ஜுனன் புறப்பட்டது.)

பிறகு, அதிக நம்பிக்கைகொண்ட மஹேந்திரன் அஸ்திரங் களைக் கற்றறிந்தவனான என்னை இருகைகளாலும் தலையில் நன்றா கத் தொட்டுக்கொண்டு, 'அர்ஜுன! நீ இப்பொழுது தேவர்க ளுடைய கூட்டங்களாலும் யுத்தத்தால் ஜயிக்கமுடியாதவன. அவ்வாறிருக்க, மானிடலோகத்தில் திவ்யாஸ்திரப்ராப்தி பெறாத மனிதர்களால் எவ்வாறு ஜயிக்கத்தக்கவனாவாய்? நீ அளத்தற் கரிய சக்தியுள்ளவன். ஒருவராலும் ஜயிக்க முடியாதவன. அப் படியே, யுத்தங்களில் நிகரில்லாதவன். நீ யுத்தத்தில் தேவாஸுரர் களனைவராலும் ஜயிக்க முடியாதவனன்றோ?' என்று சொன்னான. பிறகு, மீண்டும், மகேந்திரன மிக்க புளகமுற்று, 'வீர! அஸ்திர யுத்தத்தில் உனக்கு ஸமானனாக ஒருவனும் இரான. கௌரவர்க ளுள் சிறந்தவனே! நீ எப்பொழுதும் அஜாக்கிரதை இல்லாதவன; ஸாமர்த்தியமுள்ளவன; உண்மை பேசுகிறவன்; இந்திரியங்களை அடக்கினவன; பிராம்மணர்களுக்கு நன்மையைச் செய்பவன்; அஸ்திரங்களை நன்கு அறிந்தவனாகவுமிருக்கிறாய்; சூரனாகவுமிருக் கிறாய். பார்த்த! உன்னால் பதினைந்து அஸ்திரங்கள் நன்கு அடை யப்பட்டன. ஐந்துவிதிகளால் உனக்கு ஸமானனான மனிதன் இல்லை. தனஞ்சய! நீ பிரயோகிப்பதையும், திருப்பியழைப்பதை யும், திரும்பத் திரும்பப் பிரயோகித்துத் திருப்பியழைப்பதையும், [1] பிராயச்சித்தத்தையும் பகைவனுடைய அஸ்திரத்தினாலடிக்கப்

---

1 'அஸ்திராக்கினியினால் எரிக்கப்பட்ட குற்றமற்றவர்களை மறுபடி பிழைப்பித்தல்' என்பது பழையவுரை.

பட்ட தன்னுடைய அஸ்திரத்தை மறுபடி மிகப் பிரகாசிக்கச் செய்ததையும் எல்லாவற்றையும் அறிந்திருக்கிறாய். பகைவர்களைத் தவிக்கச் செய்பவனே! நீ குருதக்ஷிணை கொடுப்பதற்குக் காலம் இதோ நேர்ந்திருக்கிறது. அதைச் செய்வதற்கு நீ உறுதி கூறுவாயாக. நான் பிறகு செய்யவேண்டிய காரியத்தைத் தெரிவிப்பேன்' என்று சொன்னான்.

வேந்தரே! பிறகு, நான் தேவராஜனைப் பார்த்து, 'என்னால் எது செய்வதற்கு ஸாத்தியப்படுமோ அந்தக் காரியத்தைச் செய்யப்பட்டதென்றே நீ தெரிந்துகொள்' என்னும் இந்த வசனத்தைச் சொன்னேன். வேந்தரே! பிறகு, பலனையும் விருத்திரனையும் கொன்றவனான இந்திரன் உரக்கச் சிரித்து என்னைப்பார்த்து, 'மூவுலகங்களிலும் உனக்குச் செய்யத்தகாதது ஒன்றுமே இல்லை. ஒத்த உருவமும் பலமும் ஒளியுமுள்ளவர்களும் பிரசித்திபெற்றவர்களும் எனக்குப் பகைவர்களுமான நிவாதகவசர்களென்கிற மூன்றுகோடி அஸுரர்கள் ஸமுத்திரத்தின் நடுவை அடைந்து பிரவேசிக்கமுடியாத இடத்தில் வசிக்கின்றார்கள். குந்தீ நந்தன! அந்த இடத்திலிருக்கிற அவர்களைக் கொல்வாயாக. அது உன்னுடைய குருதக்ஷிணையாகும்' என்று சொன்னான். பிறகு, இந்திரன் மாதலியுடன்கூடியதும் மயில்நிறம்போன்ற நிறமுள்ள மயிர்களையுடைய குதிரைகள் பூட்டியதும் அதிக ஒளிபொருந்தியதுமான திவ்யரதத்தை எனக்குக் கொடுத்தான். என்னுடைய தலையில் இந்த உத்தமமான கிரீடத்தையும் சூட்டினான். தன் உருவத்திற்குத் தகுந்த அங்கபூஷணத்தையும் உடைக்க முடியாததும் தொடுதற்கினியதும் அழகியதுமான உத்தமமான இந்தக் கவசத்தையும் கொடுத்தான். பழையதாகாத இந்த நாணகயிற்றையும் காண்டீவத்தில் நன்றாகக் கட்டிக்கொள்ளும்படி செய்தான். பிறகு, முற்காலத்தில் தேவராஜன் எந்தரதத்தால் விரோசனனுடைய புத்திரனான பலியை ஜயித்தானோ அப்படிப்பட்ட பிரகாசிக்கின்ற ரதத்தோடு நான் யுத்தத்திற்காகச் சென்றேன். பிரஜைகளுக்கு அதிபதியே! பிறகு, அந்த ரதகோஷத்தால் யுத்த யாத்திரையை அறிவிக்கப்பட்டவர்களான எல்லாத் தேவர்களும் என்னைத் தேவராஜனென்று எண்ணிவந்தார்கள். அவர்கள் என்னைப்பார்த்து, 'பல்குன! நீ என்ன செய்யப்போகிறாய்?' என்று கேட்டார்கள். நான் அவர்களைப்பார்த்து நடந்ததைச் சொன்னேன். 'யுத்தத்தில் இதைச் செய்யப்போகிறேன். மகாபாக்கியசாலிகளே! நிவாத

கவசர்களுடைய வதத்தை விரும்பிப் புறப்பட்டவனாக என்னைத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள். தோஷமில்லாதவர்களே! எனக்கு மங்களத்தை விரும்புங்கள்' என்று சொன்னேன். பூமிக்குத் தலைவரே! பிறகு, பிரஸன்னர்களான அந்தத்தேவர்கள் சிறந்தவாக்குக்களால் தேவனான புரந்தரனைத் துதிப்பதுபோல என்னைத் துதித்தார்கள். 'இந்திரன் இந்த ரதத்தால் யுத்தத்தில் சம்பரனையும் நமுசியையும் பலனையும் விருத்ரனையும் பிரஹலாதனையும் நரகனையும் ஜயித்தான். இந்திரன் யுத்தத்தில் இந்த ரதத்தால் ஆயிரக் கணக்காகவும் பதினாயிரக்கணக்காகவும் [1] அர்ப்புதக் கணக்காகவுமுள்ள அஸுரர்களையும் ஜயித்தான். குந்தீநந்தன! நீயும் இந்த ரதத்தால் முற்காலத்தில் பிரபுவான இந்திரன்ஜயித்தது போல யுத்தத்தில் பராக்கிரமத்தை வெளியிட்டு நிவாதகவசர்களை ஜயிப்பாய். எதனால் அஸுரர்களை ஜயிப்பாயோ அப்படிப்பட்ட சிறந்த சங்கம் இதோ இருக்கிறது. மகாத்மாவான இந்திரனாலும் இதனால் உலகங்கள் ஜயிக்கப்பட்டன' என்று சொன்னார்கள். அப்பொழுது தேவர்களால் துதிக்கப்படுகின்றவனாகித் தேவர்களால் கொடுக்கப்பட்ட தேவதத்தமென்கிற இந்தச் சங்கத்தை நான் பெற்றுக்கொண்டேன். அப்படிப்பட்ட நான் சங்கத்தைக் கையில் பிடித்தவனாகவும் கவசமணிந்தவனாகவும் பாணங்களுள்ளவனாகவும் விற்பிடித்தவனாகவும் யுத்தம் செய்யும் விருப்பத்தால் மிகவும் உக்கிரமான தானவர்களுடைய வாஸஸ்தானத்தைக் குறித்துச் சென்றேன்.

நூற்றெழுபத்தோராவது அத்யாயம்.

நிவாதகவசயுத்தபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பார்த்தன் நிவாதகவசர்களுடன் யுத்தம்செய்ய விரும்பி மாதலியினால் செலுத்தப்படும் இந்திரரதத்துடன் அவர்களுடைய பட்டணம் சென்றதும், அர்ஜுனனுடைய சங்க முழக்கத்தினால் ஸன்னத்தர்களான அவர்களோடு அவன் சண்டை தொடங்கியதும்)

பிறகு, நான், ஆங்காங்கு, தேவர்களாலும் ரிஷிகளாலும் துதிக்கப்படுகின்றவனாகிப் பயங்கரமானதும் குறைவில்லாததும்

---

1 ஸபாபர்வம் 276-ம் பக்கம் குறிப்பிற் காண்க.

ஜலங்களுக்கு நாதனுமான ஸமுத்திரத்தைக் கண்டேன். நுரையுள்ளவையும் சிதறுகின்றவையும் மோதுகின்றவையும் மிக எழும்பினவையுமான அலைகள் அந்த ஸமுத்திரத்தில் அசைந்துகொண்டிருக்கின்ற மலைகள்போலக் காணப்பட்டன. அந்த ஸமுத்திரத்தில் ரத்தினங்களால் நிறைக்கப்பட்ட கப்பல்கள் ஆயிரமாயிரமாக ஆகாயத்தில் விமானங்கள் ஸஞ்சரிப்பதுபோல எங்கும் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு விளங்கின. அந்த ஸமுத்திரத்தில் திமிங்கிலங்களும் ஆமைகளும் திமிதிமிங்கிலங்களும் சுறுமீன்களும் ஜலத்தில் முழுகி இருக்கிற மலைகள்போலக் காணப்பட்டன. இரவில் மெலிவான மேகத்தால் மூடப்பட்டிருக்கிற நக்ஷத்திரங்கள்போல எல்லாப் பக்கங்களிலும் ஜலத்தில் முழுகி இருக்கின்ற ஆயிரக்கணக்கான சங்கங்கள் காணப்பட்டன. அப்படியே, அந்த ஸமுத்திரத்தில் ஆயிரமாயிரமாக ரத்னங்களின் குவியல்கள் மிதந்தன. பயங்கரமான வாயுவும் சுழன்று வீசியது. அது ஆச்சரியமாயிருந்தது. மிக்கவேகமுள்ளதும் எல்லாத்தீர்த்தங்களுக்கும் நிதியும் சிறந்ததுமான அந்த ஸமுத்திரத்தைத்தாண்டி ஸமீபத்தில் தானவர்களால் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிற அந்த அஸுரர்களுடையபட்டணத்தைக் கண்டேன். மாதலியானவன் அந்த இடத்திலேயே ரதத்தின் கோஷத்தால் பூமியில் தானவர்களை விரைவாகக் கீழே விழும்படி செய்து அந்த நகரத்தில் விரைவாக ரதத்தை நடத்தினான். தானவர்கள் ஆகாயத்தில் மேகத்தின் இடிமுழக்கம்போன்ற அந்த ரதத்தின் சப்தத்தைக்கேட்டு என்னைத் தேவராஜனுக எண்ணிப் பயம் மிக்கவர்களானார்கள். எல்லாரும் பரபரப்புள்ள மனத்துடன் அம்புகளையும் விற்களையும் தரித்து அப்படியே கத்திகளையும் சூலங்களையும் கோடாலிகளையும் கதைகளையும் உலக்கைகளையும் கையில் எடுத்துக்கொண்டு நின்றார்கள். பிறகு, தானவர்கள் பயந்த மனமுள்ளவர்களாகி வாயில்களை மூடினார்கள். நகரத்தில் காவலை நன்றாக அமைத்துவிட்டு, ஒருவனும் வெளியேகாணப்படவில்லை. பிறகு, நான் பேரொலியுள்ள தேவதத்தமென்கிற சங்கத்தை எடுத்து அதிக ஸந்தோஷத்தை அடைந்து அதை மெதுவாக ஊதினேன். அந்தச் சத்தமோ ஆகாயத்தில்பரவி எதிரொலியை உண்டுபண்ணியது. மிகப் பெரிய பிராணிகளும் அதிகமாகப்பயந்தன; ஒளிந்தன. பாரதரே! பிறகு, திதியின் புத்திரர்களான நிவாதகவசர்களனைவருமே ஸந்நத்தர்களும் பலவிதக் கவசங்களுடன்கூடியவர்களும் விசித்திரமான ஆயுதங்களைக் கைகளில்

பிடித்தவர்களும் உருக்குமயமான பெரிய சூலங்களோடும் கதாயுதங்களோடும் உலக்கைகளோடும் பட்டஸங்களோடும் கத்திகளோடும் ரதசக்கரங்களோடும் சதக்னிகளோடும் புசுண்டிகளோடும் பலவிதமானவையும் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் நன்கு பிடிக்கப்பட்டவையுமான கத்திகளோடும் ஆயிரமாயிரமாகத் தோன்றினார்கள். பரதஸ்ரேஷ்டரே! பிறகு, மாதலியானவன் அந்தக் குதிரைகளை ரதமார்க்கங்களில் பலவாறாக நடத்தி ஸமமான இடத்தில் விரைவாக ஓட்டினான். அந்த மாதலியினால் நன்றாக ஓட்டப்பட்டு விரைவாகச் செல்லுகிற அந்தக் குதிரைகளின் வேகத்தால் அப்பொழுது [1] ஒன்றையும் நான் பார்க்கவில்லை. அது எனக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது. பிறகு, அந்தத் தானவர்கள் அந்த இடத்தில் விகாரமான குரலும் உருவமுமுள்ள போர்வீரர்களுடைய கூட்டங்களனைத்தையும் பலவாறு யுத்தத்திற்காக மிகத் தூண்டினார்கள். அந்தச் சத்தத்தால் மலைபோன்ற லக்ஷக்கணக்கான மீன்கள் அறிவிழந்து ஸமுத்திரத்தில் பயந்தோடின. பிறகு, தானவர்கள் நூறுநூறாகவும் ஆயிரமாயிரமாகவும் கூர்மையுள்ள பாணங்களைப் பிரயோகித்துக்கொண்டு அதிவேகத்துடன் என்னை நோக்கி அருகில் ஓடிவந்தார்கள். பாரதரே! அவர்களுக்கும் எனக்கும் அதிகோரமானதும் நிவாதகவசர்களுக்கு முடிவைச் செய்கிறதுமான அப்படிப்பட்ட ஸங்குலயுத்தமானது நடந்தது. பிறகு, அந்த மகாயுத்தத்தைப் பார்ப்பதற்காகத் தேவரிஷிகளும் தானவரிஷிகளின் கூட்டங்களும் பிரமரிஷிகளும் ஸித்தர்களும் வந்து சேர்ந்தார்கள். ஜயத்தை விரும்புகின்ற அந்த முனிவர்கள் தகுதியான இனிய வாக்குகளால் தாரகாஸுர யுத்தத்தில் இந்திரனைத் துதித்ததுபோல என்னைத் துதித்தார்கள்.

நூற்றெழுபத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

நிவாதகவசயுத்தபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(அர்ஜுனனுக்கு நிவாதகவசர்களோடு யுத்தம்.)

பாரதரே! பிறகு, நிவாதகவசர்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு யுத்தத்தில் வேகத்தோடு என்னை எதிர்த்து ஓடிவந்தார்கள். மகாரதர்களான அந்த

1 வேறு பாடம்.

நிவாதகவசர்கள் ரதம் செல்லும் வழியை மறைத்துக்கொண்டும் உரத்த சிம்மநாதத்தைச் செய்துகொண்டும் நாற்புறங்களிலும் என்னைச் சூழ்ந்துகொண்டும் அம்புமழைகளைப் பொழிந்தார்கள். பிறகு, அதிக வீர்யமுள்ளவர்களான மற்றத் தானவர்கள் சூலங்களையும் பட்டஸங்களையும் கையில் பிடித்தவர்களாக என்மீது சூலங்களையும் புசுண்டிகளையும் பிரயோகித்தார்கள். அவர்களால் எப்பொழுதும் விடப்படுகின்றதும் மிகப்பெரிதும் கதைகளும் சக்திகளும் பரவினதுமான நெருங்கின ஆயுதமழையானது என் ரதத்தின்மீது விழுந்தது. கூர்மையான சஸ்திரங்களும் ஆயுதங்களுமுள்ளவர்களும் பயங்கரமானவர்களும் யமன்போன்றவர்களும் நன்கு அடிப்பவர்களுமான நிவாதகவசர்கள் சிலர் யுத்தத்தில் என்னை எதிர்த்து ஓடிவந்தார்கள். நான் யுத்தத்தில் அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் வேகமுள்ளவைகளும் நேராகச்செல்பவைகளும் காண்டீவத்தினின்று விடுபட்டவைகளுமான பலவகையான பத்துப்பத்து அம்புகளால் அடித்தேன். அவர்களனைவரும் என்னால் பிரயோகிக்கப்பட்டவையும் சாணையில் தீட்டப்பட்டவையுமான அம்புகளால் புறங்காட்டி ஓடுகிறவர்களாகச் செய்யப்பட்டார்கள். பிறகு, மாதலியினால் அந்தக் குதிரைகள் விரைவாகத் தூண்டப்பட்டு, பிறகு, வாயுவேகமுள்ளவைகளாகப் பல வழிகளில் ஸஞ்சரித்தன; மாதலியினால் நன்கு அடக்கி நடத்தப்பட்டுத் தைத்யர்களை நன்றாக மிதித்துக் கொன்றன. அந்தப் பெரியரதத்தில் கட்டப்பட்டிருக்கிற பதினாயிரம் குதிரைகள் அப்பொழுது மாதலியினால் நடத்தப்பட்டவைகளாகிச் சிலவேபோல ஸஞ்சரித்தன. அந்த அஸுரர்கள் அந்தக் குதிரைகளுடைய கால்களின் மிதியினாலும் தேருருளையின் ஒலியினாலும் என்னுடைய அம்புகளின் வீழ்ச்சிகளாலும் நூறுநூறாகக் கொல்லப்பட்டார்கள். பாண்டவர்களுள் சிறந்தவரே! அப்படியே, அந்த யுத்தத்தில் சில அஸுரர்கள் உயிரிழந்தும் ஸாரதி கொல்லப்பட்டும் குதிரைகளால் நன்கு இழுக்கப்பட்டார்கள். அடிப்பவர்களான அந்த அஸுரர்களனைவரும் திசைகளையும் திக்கோணங்களையும் மறைத்துக்கொண்டு பலவித ஆயுதங்களால் எதிர்த்தடித்தார்கள். அதனால், என்மனமானது துன்பமடைந்தது. பிறகு, வேகமுள்ள குதிரைகளைப் பிரயத்தனமின்றி அப்படி நடத்தினமையால் மாதலியினுடைய அற்புதமான வல்லமையை நான் நன்கு கண்டேன். வேந்தரே! பிறகு, யுத்தத்தில் ஆயுதங்களுடன் கூடின அந்த அஸுரர்களை நான் விரைவாகச் செல்லுகின்ற

பலவித அஸ்திரங்களால் நூறு நூறாகவும் ஆயிரமாயிரமாகவும் துண்டாடினேன். பகைவர்களைக் கொல்பவரே! அந்த யுத்தத்தில் இவ்வாறு முழுமுயற்சியுடன் ஸஞ்சரிக்கின்ற என் விஷயத்தில் வீரனும் இந்திரனுக்கு ஸாரதியுமான மாதலியானவன் பிரீதியுள்ளவனானான்.

பிறகு, சில அஸுரர்கள் அந்தக் குதிரைகளாலும் அந்தரதத்தாலும் கொல்லப்பட்டு நாசமடைந்தார்கள். அப்படியே சிலர் திரும்பிச் சென்றார்கள். யுத்தத்தில் நிவாதகவசர்கள் எங்களோடு போட்டியுடையவர்கள்போல அம்புகளால் துன்பமடைவிக்கப்பட்ட என்னைப் பெரிய அம்புமழைகளால் தடுத்தார்கள். நான் பாணவேகங்களால அம்புமழையை நாசஞ்செய்து அம்புகளைத் தடுப்பவைகளும் பிரகாசிப்பவைகளும் நிகரில்லாதவைகளும் விரைவாகச் செல்பவைகளுமான அஸ்திரங்களால் அந்த அஸுரர்களை ஆயிரமாயிரமாக அடித்தேன். பிறகு, நன்றாக அடிக்கப்படுகின்ற அந்த மகாஸுரர்கள் கோபத்தினால் மூடப்பட்டவர்களாகவும் ஒன்று சேர்ந்தவர்களாகவும் சக்திகள், சூலங்கள், கத்திகள் இவைகளின் மழைகளால என்னைத் துன்பமடையச் செய்தார்கள். பாரதரே! பிறகு நான் தேவராஜனுக்குப் பிரியமானதும் [1] சிறந்ததும் கடுமையாக எரிப்பதுமான [2] மாதவமென்கிற அஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தேன். பிறகு, நான அவர்களால விடப்பட்ட கத்திகளையும் திரிசூலங்களையும் ஆயிரமாயிரமாகப் பிரயோகிக்கப்பட்ட தோமரங்களையும் அஸ்திர வீர்யத்தினால் நூறுதுண்டாகத் துண்டித்தேன். நான் அந்த அஸுரர்களுடைய ஆயுதங்களைத் துணடித்துப் பிறகு அவர்களனைவரையும் கோபத்தால் பத்துப்பத்து பாணங்களால் திருப்பி அடித்தேன். அப்பொழுது, யுத்தத்தில் காண்டீவத்தினின்று வண்டுகளின் வரிசைகள்போலப் பெரியபாணங்கள் புறப்பட்டன. அதை மாதலி புகழ்ந்தான். அந்த அஸுரர்களுடைய அந்தப் பாணங்களும் பலவாயிருப்பதால் விட்டிற்பூச்சிகளபோல என்னை மொய்த்துக்கொண்டன. நான் பலசாலியாயிருப்பதனால அம்புகளால் அவைகளை நாசஞ்செய்தேன். பிறகு, கொல்லப்படுகின்ற நிவாதகவசர்கள் மீண்டும் பெரிய அம்புமழைகளால என்னை நாற்புறங்களிலும் சூழ்ந்து அடித்தார்கள். நான் அஸ்திரங்களை அழிப

---

1 வேறு பாடம்.

2 'மது என்னும் அஸுரனைக் கொல்வதற்காகச் செய்யப்பட்ட அஸ்த்ரம்' என்பது பழையவுரை.

பவைகளும் ஜ்வலிப்பவைகளும் சிறந்தவைகளும் விரைவாகச் செல்பவைகளுமான அஸ்திரங்களால் (அந்தப்) பாணவேகங்களைத் தடுத்து அவர்களையும் ஆயிரமாயிரமாக அடித்தேன். அஸ்திரங்களால் பிளக்கப்பட்ட அவர்களுடைய சரீரங்கள் மழைக்காலத்தில் நாற்புறங்களிலும் மேகங்களால் பொழியப்பட்ட மலைகளினுடைய சிகரங்கள் ஜலத்தைச் சொரிவதுபோல இரத்தத்தைச் சொரிந்தன. இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதம்போலத் தாக்குகின்றவையும் வேகமுள்ளவையும் நேராகச் செல்லுகின்றவையுமான என்னுடைய பாணங்களால் அடிக்கப்படுகின்ற அந்த அஸுரர்கள் அதிக பயத்தை அடைந்தார்கள். நூறு துணுக்காகப் பிளக்கப்பட்ட தேகமுள்ளவர்களும் ஆயுதங்களும் சௌர்யமும் குறைந்துபோனவர்களுமான அந்த நிவாதகவசர்கள், பிறகு, என்னுடன் மாயையினால் போர்புரிந்தார்கள்.

நூற்றெழுபத்துமூன்றுவது அத்யாயம்.

நிவாதகவசயுத்தபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் திவ்யாஸ்திரங்களால் அஸுரர்களுடைய மாயையை ஒழித்து அவர்களை வதம் செய்தது)

பிறகு, மலைகள் போன்ற கல்துண்டுகளோடு மிகவும் பெரிதான கல்மழையானது எல்லாப்பக்கங்களிலும் தோன்றியது. அது என்னை மிகத் துன்பத்தையடையச்செய்தது. நான் யுத்தத்தில் அதனை ஒவ்வொன்றையும் ஐந்திராஸ்திரமந்திரத்துடன் விடப்பட்டவைகளும் வஜ்ராயுதம்போன்றவைகளும் வேகமுள்ளவைகளுமான அம்புகளால் நூறு துணுக்குகளாகும்படி நொறுக்கினேன். கல்மாரியானது பொடிபண்ணப்படும்பொழுது நெருப்பு உண்டாயிற்று. அதில் நெருப்புக்குவியல்கள்போலக் கற்பொடிகள் விழுந்தன. பிறகு, கல்மழையானது அழிக்கப்பட்டவுடன், மிகப் பெரிய ஜலவர்ஷமானது தேரச்சின் அளவுள்ள தாரைகளோடு என்பக்கத்தில் தோன்றியது. ஆகாசத்திலிருந்து ஆயிரமாயிரமாக விழுகின்ற கடுமையான வேகமுள்ள நீர்த்தாரைகள் ஆகாயத்தையும் திசைகளையும் அப்படியே திக்கோணங்களையும் எங்கும் மூடின. தாரைகள் விழுவதாலும் காற்றின் மிகுதியினாலும் மேகங்களுடைய கர்ஜனத்தினாலும் ஒன்றும் அறியப்பட

விலலே. ஆகாயத்திலும் பூமியிலும எல்லா இடங்களிலும் தொடாச்சியுளளவைகளும எபபொழுதும தரையில் விழுகினறவை களுமான நீாததாரைகள அந்த ரணகளததில் எனனே மயங கசசெயதன. அநத ஸமயததில, இந்திரனுல உபதேசிக்கபபட்ட தும ஜலததை மிகவும் வற்றசசெய்கிறதும் ஜ்வலிககிறதும கோர மாயிருபபதுமான திவ்யாஸதிரததைப பிரயோகிததேன். அந்த அஸ்திரத்தினுல அநத ஜலமானது வற்றியது. பாரதரே! எனனுல கன்மாரியும அடிககப்பட்டு, ஜல வாஷமும வறளச செயயப பட்டபொழுது தானவர்கள மாயாமயமான அகனியையும் வாயு வையும பிரயோகிததாாகள். பிறகு, நான வாருணஸதிரததினுல் அகனியை முழுமையும நாசமசெய்தேன. பெரிதான சைலாஸதி ரத்தினுல் வாயுவின வேகததையும் தடுதது நிறுததினேன. பாரதரே! அநத மாயை அழிககபபட்டவுடன, யுததததில கெட்ட மதங்கொண்டவர்களான அந்தத தானவாகள் பலவித மாயையை ஒரே ஸமயததில வெளியிட்டாாகள. பிறகு, மிகப பெரியதும் மயிாசிலிர்ககச் செயகிறதுமான கோரரூபமுளள வைகளான அக்னி வாயு சிலே இவற்றினுடைய அஸதிர வாஷ மானது தோன்றியது. அந்த மாயாமயமான மழையானது யுததத்தில் எனனைத துன்பமடையச செயதது. பிறகு, கோரமாக வும கடுமையாகவுமிருககிற இருளானது எலலாபபககங்களிலும தோன்றியது. கோரமான கொடிய இருட்டினுல் உலகமானது நனருக மூடப்படவே குதிரைகள திரும்பினவைகளாயின; மாதலி யும [1] தடுமாறினுன். அவனுடைய கையிலிருநது பொனனுலாகிய குறடாவும் பூமியில விழுநதது. அவன பயநது எனனைப பார்தது, 'என்ன செயயப்போகிறோம?' எனறும் அடிககடி சொன்னுன். அவன புததியிழநதிருககும் தருணததில் தீவிரமான பயமானது என்னையும வநதடைநதது.

அறிவிழந்தவனுன அந்த மாதலியானவன் எனனைப பார்தது, 'பாாத்த! முற்காலததில் தேவர்களுக்கும் அஸுராகளுககும அம்ரு ததிற்காக மிகப்பெரிய போா நடந்தது. தோஷமறறவனே! அது வும எனனுல பார்க்கப்பட்டிருக்கிறது. சம்பரனுடைய வதததுககாக மிகப பெரிய கோரமான யுத்தம் நடந்தது. நான் அந்த யுததததிலும் தேவராஜனுக்கு ஸாரத்யம் செய்தேன். அபபடியே, விருதரனே

---

1 'பராஸ்கலத' எனபது வேறுபாடம; 'விழுநதான' எனபது இங் கிலீஷ் மொழிபெயாபபு.

வதம செயவதறகாக நடநத யுததததிலும் எனனுல குதிரைகள பிடிதது நடததபபடடன. மிகக பயங்கரமான பலியினுடைய யுததமும என்னுல பாாககபபடடது. மிக்க பயங்கரமான இந்த யுததஙகள் என்னுல நேரில அனுபவிககபபட்டிருககினறன. பாண் டவ! இதறகுமுன நான எக்காலததிலும பிரஜைகளை தப்பினவனுன திலலை. பிரமமதேவரால பிரஜைகளுககு ஸமஹாரமானது ஏற் படுததப்பட்டுவிடடது நிசசயம். உலகததுக்கு நாசகாலததைத தவிர மற்ற ஸமயததில இநத யுததம் பொருந்தாதனறோ?' என்று மிகக பயததுடனகூடின இதனைச் சொனனுன. அவனுடைய அந்த வசனததைககேட்டு நான் எனனை நானுகத் திடப்படுத்திக் கொண்டு அஸுரர்களுடைய பெரிய மாயாபலததை வினைகக விரும்பி, பயந்திருககிற மாதலியைப் பாாதது, 'இப்பொழுது என கைகளுடைய பலததையும அஸதிரஙகள காணடீவமென்கிற வில இவற்றினுடைய பிரபாவததையும பார். இபபொழுது அஸ்திர மாயையினுல் இவாகளுடைய மிகவும பயங்கரமான இநத மாயையையும் கொடிய இருளையும நாசமசெயகிறேன். ஸாரதியே! பயப்படாதே. உறுதியாக இரு' என்று சொன்னேன. வேந்தரே! இவ்வாறு சொலலிவிட்டு, நான எலலாப் பிராணிகளையும் மயங்கச்செய்கிற அஸ்திர மாயையைத் தேவர்களுடைய நன்மை யினபொருட்டு உண்டுபணணினேன். அந்த அந்த மாயைகள் அழிககப்படவே, அஸுரஶ்ரேஷ்டாகள அளவு கடந்த சௌரி யததுடன் மீண்டும் பலவிதமான மாயைகளை வெளியிடடார்கள். மறுபடி பிரகாசமுணடாயிற்று. மறுபடியும், இருளால உலகம விழுங்கப்பட்டது. உலகம் கண்ணுக்குப் புலபபடாததாயிற்று. மீணடும் ஜலததில் முழுகியது. பிரகாசமுணடாகவே மாதலியான வன மயிர்பொடிக்கச்செய்கிற யுததத்தில குதிரைகள நன்கு நடத் தபபடுகினற சிறந்த ரததுடன் ஸஞ்சரித்தான். பிறகு, கொடிய வர்களான நிவாதகவசர்கள் என்மீது எல்லாப்பக்கங்களிலும் தாக்கினுர்கள். நான அவாகளை ஸமயமபார்த்து யமலோகத் திற்கு அனுப்பினேன். நிவாதகவசர்களுக்கு நாசததை உண்டு பண்ணுகிற அப்படிபபட்ட யுத்தம் நடந்துவரும் தருணத்தில், திடீரென்று மாயையினுல் மூடபபடட எல்லா அஸுரர்களையும் நான் காணவில்லை.

நூற்றெழுபத்து நான்காவது அத்யாயம்.

நிவாதகவசயுத்தபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(அர்ஜுனன் நிவாதகவசர்களைக் கொன்றபிறகு மீண்டும் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போனது.)

அந்தத் தைத்யர்கள் மாயையினால் கண்ணுக்குப் புலப்படாதவர்களாக இருந்துகொண்டு போர்புரிந்தார்கள். நானும் (அவர்களால்) பார்க்கமுடியாத அஸ்திர வீர்யத்தால் அவர்களுடன் போர்புரிந்தேன். காண்டீவத்தினின்று விடுபட்டவைகளும் அஸ்திரமந்திரத்தினால் நன்கு பிரயோகிக்கப்பட்டவைகளுமான பாணங்கள் அவர்களிருந்த இடங்களில் அவர்களுடைய தலைகளை அறுத்தன. பிறகு, என்னால் யுத்தத்தில் கொல்லப்படுகின்ற நிவாதகவசர்கள் மாயையை அடக்கிக்கொண்டு விரைவாகத் தங்களுடைய பட்டணத்தில் நுழைந்தார்கள். தைத்யர்களும் ஓடி, வெளிச்சமும் ஏற்படவே, அந்த ரணகளத்தில் தானவர்கள் லக்ஷக்கணக்காகக் கொல்லப்பட்டிருக்கிறதைப் பார்த்தேன். அந்த இடத்தில் நன்கு நொறுக்கப்பட்ட அந்த அஸுரர்களுடைய சஸ்திரங்களும் ஆபரணங்களும் சரீரங்களும் கவசங்களும் நூறு நூறாகக் காணப்பட்டன. குதிரைகளுக்கு ஓரடியிலிருந்து மற்றோரடி நகருவதற்குக்கூட இடைவெளி இல்லை. அதனால், விரைவாக மேலே எழும்பி ஆகாயத்தில் செல்பவைகளாக இருந்தன. பிறகு, நிவாதகவசர்கள் ஆகாயத்தைமாத்திரம் நன்றாக மூடிக்கொண்டு கண்ணுக்குப்புலப்படாதவர்களாகவும் மலைகளைப் பிரயோகிக்கின்றவர்களாகவும் என்னை எதிர்த்து வந்தார்கள். பாரதரே! பிறகு, பயங்கரமான தானவர்கள் சிலர் பூமிக்குள் இருந்துகொண்டு குதிரைகளின் கால்களையும் தேருருளைகளையும் இறுகப் பிடித்தார்கள். சிலர் யுத்தம் செய்கின்ற என்னுடைய குதிரைகளையும் ரதத்தையும் நகரவொட்டாமல் பிடித்து, ரதத்துடனிருக்கிற என்னை மலைகளால் எல்லாப்பக்கங்களிலும் அடித்தார்கள். விருத்தியடைகின்ற மலைகளாலும் அப்படியே விழுகின்ற வேறு மலைகளாலும் நானிருந்த இடம் குகைபோலாயிற்று. மலைகளால் மூடப்பட்டவனும் நடக்கமுடியாதபடி தடுக்கப்பட்ட குதிரைகளுள்ளவனுமான நான் அதிகத்துன்பத்தை அடைந்தேன். அதை மாதலி கண்டான். அவன், நான் பயந்திருப்பதைக்கண்டு

'அர்ஜுன! அர்ஜுன! நீ பயப்படாதே. வஜ்ராஸ்திரத்தைப் பிரயோகம் செய்' என்கிற இந்த வசனத்தைச் சொன்னான். வேந்தரே! பிறகு, நான் அவனுடைய அந்த வசனத்தைக்கேட்டுத் தேவராஜனுக்குப் பிரியமான வஜ்ராஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தேன். அசைவில்லாத ஸ்தானத்தை அடைந்து காண்டீவத்தை அபிமந்திரணம் செய்து இடிபோலத் தாக்குகின்றவைகளும் நீண்டவைகளும் கூருள்ளவைகளுமான அம்புகளைப் பிரயோகித்தேன். பிறகு, வஜ்ராஸ்திரத்தினால் பிரயோகிக்கப்பட்ட அந்தப்பாணங்கள் வஜ்ரங்களாகி அந்த எல்லாமாயைகளையும் அந்த நிவாதகவசர்களையும் நன்றாகத் தாக்கின. வஜ்ரவேகத்தாலடிக்கப்பட்ட மலைபோன்ற அந்தத்தானவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் கட்டிக்கொண்டு பூமியில் விழுந்தார்கள். பூமிக்குள் எந்தத் தானவர்கள் தேரையும் குதிரைகளையும் நகராமல் பிடித்தார்களோ அவர்களையும் அந்தப்பாணங்கள் உள்ளே புகுந்து யமலோகத்திற்கு அனுப்பின. கொன்று தள்ளப்பட்டவர்களும் மலைபோன்றவர்களுமான அந்த நிவாதகவசர்களால் அந்தஇடமானது, சிதறிக்கிடக்கிறமலைகளால் மூடப்படுவதுபோல நன்றாக மூடப்பட்டது. குதிரைகளுக்காவது ரதத்திற்காவது மாதலிக்காவது எனக்காவது அப்பொழுது ஒருவிதமான கெடுதியுங்காணப்படவில்லை. அது ஆச்சர்யமாயிருந்தது. அரசரே! பிறகு, மாதலியானவன் உரக்கச் சிரித்துக்கொண்டு என்னைப் பார்த்து, 'அர்ஜுன! உன்னிடத்தில் காணப்படுகிற இந்த வீர்யம் தேவர்களிடம் இல்லை' என்று சொன்னான். அஸுரக்கூட்டங்கள் கொல்லப்பட்டவுடன், அவர்களுடைய மனைவிகளனைவரும் சரத்காலத்தில் ஸாரஸபட்சிகளின் பேடுகள்போல அந்த நகரத்தில் உரக்க அலறினார்கள். பிறகு, நான் மாதலியுடன்கூடியவனாக ரதத்தின் சப்தத்தால் நிவாதகவசர்களுடைய மாதர்களைப் பயமடையச் செய்துகொண்டு அந்தப்பட்டணத்தை நோக்கிச் சென்றேன். மயிலுக்கு ஒப்பான நிறமுள்ள அந்தப் பதினாயிரம் குதிரைகளையும் ஸூர்யனுக்கொப்பான ரதத்தையும் பார்த்து, ஸ்திரீகள் கூட்டம் கூட்டமாக ஓடினார்கள். பயமுறுத்தப்பட்ட அந்த மாதர்களின் ஆபரணங்களால் உண்டுபண்ணப்பட்ட ஒலியானது அப்பொழுது மலைகளின்மீது விழுகின்ற கற்களின் ஒலிபோலாகியது. அதிகமாகப் பயந்திருக்கிற அந்த அஸுரஸ்திரீகள், பிறகு, அனேக ரத்தினங்களால் விசித்திரமாகவும் ஸ்வர்ணமயமாகவுமிருக்கிற தத்தம் வீடுகளில் புகுந்தார்கள். ஆச்சர்யமான வடிவமுள்ளதும் தேவர்

களின் நகரத்தைக்காட்டிலும் அதிக மேன்மைவாய்ந்ததுமான அந்த உத்தமமான நகரத்தைப் பார்த்து, பிறகு, நான் மாதலியை நோக்கி, 'இப்படிப்பட்ட இந்த நகரத்தில் யாதுகாரணத்தால தேவதைகள் பிரவேசிக்கிறதில்லை? இந்த நகரத்தை இந்திரனுடைய நகரத்தைக்காட்டிலும் மேன்மைபெற்றதெனக் காண்கிறேன்' என்று சொன்னேன். மாதலியானவன், 'பார்த்த! முற்காலத்தில் இந்த நகரமானது நம்முடைய தேவராஜனது நகரமாக இருந்தது. பிறகு, நிவாதகவசர்களால் தேவர்கள் இந்தநகரத்திலிருந்து துரத்தப்பட்டார்கள்; பெரிய கடுந்தவத்தைச்செய்து பிரம்மதேவரை மகிழ்வித்து, வசிப்பதற்காக இந்தநகரமும் யுத்தத்தில் தேவர்களிடத்திலிருந்து பயமின்மையும் வேண்டப்பட்டன. பிறகு, இந்திரன், தனக்கு ஹிதத்தைத் தேடிக்கொள்ளவதில் விருப்பத்தால், 'இந்த விஷயத்தில் பகவானான தேவரீர் தகுந்த பரிஹாரம் செய்யவேண்டும்' என்று பகவானான பிரம்மதேவரை வேண்டிக்கொண்டான். பாரத! பிறகு, பகவானான பிரம்மதேவர், 'விருத்திரனைக் கொன்றவனே! இந்த விஷயத்தில் நீயே வேறுதேகத்தால இந்த அஸுரர்களுக்கு நாசத்தை உண்டுபண்ணுகிறவனாவாய்' என்று சொன்னார். அதனால், இவர்களைக் கொல்வதற்காக இந்திரன உனக்கு அஸ்திரங்களைக் கொடுத்தான். உன்னால கொல்லப்பட்ட இந்த அஸுரர்கள தேவர்களால கொல்வதற்கு ஸாத்தியப்படாதவர்கள். பாரத! இவர்களழியுங்காலம் வந்ததாதலால நீ இந்த ஸமயத்தில இவர்களுக்கு நாசத்தை உண்டுபண்ணுகிறவனாக வந்தாய். உன்னாலும அது அப்படியே செய்யப்பட்டது. புருஷஶ்ரேஷ்டனே! தானவர்களை அழிப்பதற்காக மகாஸ்திரங்களுடைய பெரிதான அந்தச சிறந்த பலத்தை இந்திரனால் நீ பெற்றுக கொள்ளும்படி செய்யப்பட்டாய்' என்று சொன்னான். பிறகு, நகரத்தை நன்கு அடக்கி அந்தத் தானவர்களையும் கொன்று மீண்டும் மாதலியுடன அந்தத தேவராஜனுடைய இருப்பிடத்தை நோக்கிச் சென்றேன்.

நூற்றெழுபத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

நிவாதகவசயுத்தபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(அர்ஜுனன் ஸ்வர்க்கத்தைக்குறித்து திரும்பிவருகையில் நடுவழியில் ஹிரண்யபுரத்தைப் பார்த்ததும், அதில் வஸிக்கின்ற பௌலோமர்களையும் காலகேயர்களையும் கொன்று ஸ்வர்க்கத்துக்கு வந்ததும்)

அந்த இடத்திலிருந்து திரும்பிவருகின்ற என்னால் பெரிதும் விசித்ரவண்ணம் செல்லுவதும் ஆகாயத்திலுள்ளதும் அக்நியும் ஸூர்யனும்போன்ற காந்தியுள்ளதுமான வேறொரு பட்டணம் பார்க்கப்பட்டது வேந்தரே! பலவகை ரத்தினமயமான மரங்களாலும், 1 இனிய குரலுள்ள பக்ஷிகளாலும் எப்பொழுதும் ஸந்தோஷமுள்ள பௌலோமர்களாலும் காலகேயர்களாலும் அடையப்பட்டதும், கோபுரங்களோடும் 2 அட்டாலகங்களோடும் சேர்ந்திருப்பதும், நான்கு வாயில்களுள்ளதும் அடைய முடியாததும, எல்லா ரத்தினங்களாலும் இழைக்கப்பட்டதும, திவ்யமானதும, ஆச்சர்யமான காட்சியுள்ளதும, புஷ்பங்களோடும் பழங்களோடுமகூடினவைகளும் எல்லா ரத்னங்களாலும் இழைக்கப்பட்டவைகளுமான மரங்களால் சூழப்பட்டதும, அப்படியே திவ்யமானவையும் மிக அழகியவையுமான பறவைகளோடு கூடியதும, என்றும் ஸந்தோஷமுள்ளவர்களும் சூலங்களையும் ரிஷ்டிகளையும் உலக்கைகளையும ஆயுதமாக உடையவர்களும் விற்களையும் குண்டாந்தடிகளையும கையில பிடித்தவர்களும் மாலைகளை அணிந்தவர்களுமான அஸுரர்களால எல்லாப்பக்கங்களிலும் சூழப்பட்டதும், அற்புதமான காட்சியுள்ளதுமான தைத்யர்களுடைய அந்தப் பட்டணத்தைப பார்த்து, நான், 'காணப்படுகிறதே இதென்ன?' என்று மாதலியைக் கேட்டேன.

மாதலி, 'புலோமை என்றும காலகை என்றும் சொல்லப்படுகிற திதியின் புத்திரிகளான இரண்டு பெரிய அஸுரஸத்ரீகள் தேவவர்ஷத்தில ஆயிரம வர்ஷகாலம் சிறந்த தவத்தைச செய்தார்கள். பிறகு, தவத்தின முடிவில பிரம்மதேவர் அவ்விருவருக்கும வரத்தைக் கொடுத்தார். ராஜச்ரேஷ்டனே! அந்த இரண்டு அஸு

1 வேறுபாடம். 2 மேல்மாடி.

ரபபெணகளும் தஙகள புததிரர்களுககு, [1] அறப துககததையும் தேவர்களாலும ராக்ஷஸாகளாலும பனனகர்களாலும கொலலப படாமையையும, மிக அழகியதும ஆகாயததில ஸஞசரிககிறதும நனகு ஒளியுளளதாகசசெயயபபெற்றதும எலலா ரதனங்களோடும சேர்ந்திருப்பதும தேவாகளாலும் மஹரிஷிகளாலும யக்ஷர்களா லும கந்தர்வர்களாலும பன்னகாகளாலும அஸுரர்களாலும ராக்ஷஸாகளாலும் எவ்விததாலும் ஜயிககமுடியாததும விருமபத தக்க எலலாப பொருள்களுடனுங கூடியதும சோகமறறதும நோயற றதுமான பட்டணத்தையும வரனகளாக வேண்டினார்கள். பிர புவே! வீரனே! பிரமமாவினுடைய இருபபிடததைககாட்டிலும சிறந்ததும காலகேயாகளுககாகப படைககபபட்டதும பூமி ஸம் பநதமில்லாததுமான அபபடிப்பட்ட இந்த ஆகாசபட்டணமா னது தேவாகளால விடுபட்டுத தானவர்களான பௌலோமர்க ளாலும் காலகேயாகளாலும வஸிககப்பெற்று ஆகாயததில ஸஞ சரிககிறது. பெரிய அஸுராகளான காலகேயர்களாலும பௌலோமர்களாலும காக்கபபட்ட பெரிதான இநதபபட்டண மானது ஹிரணயபுரமெனறு பெயர் பெற்றிருக்கிறது. ராஜேந் திர! அபபடிபபட்ட இநத அஸுராகள ஸநதோஷமுளளவர் களும எலலாத தேவாகளாலும கொல்லததகாதவர்களும் பயமற்றவர்களும ஒனறிலும விருபபமிலலாதவர்களுமாக இநத நகரததில வஸிககிறாகள. தனஞசய! தேவர்களாலும் அஸுராகளாலும கொலலததகாதவாகளான இநத அஸுரர்க ளுக்கு முறகாலததில பிரம்மதேவரால மனிதனால மரணமானது ஏற்படுததபபட்டிருக்கிறது. பார்த்த! நெருங்கமுடியாதவாகளும மிக்க பலசாலிகளுமான இநதக் காலகேயாகளையும யுததததில் நீ வஜ்ராஸதிரததினால விரைவாக நாசமடையச செயவாயாக' எனறு சொனனான்.

பிரஜைகளுக்கு அதிபதியே! அவர்கள் அபபடி தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் கொல்லக்கூடாமலிருததலை அறிநது, நான, ஸநதோஷமுள்ளவனாக மாதலியைப் பாாதது, 'விரைவாக இந்தப பட்டணததைக் குறிததுச் செல். இநதிர சததுருக்களை நான அஸ் திரங்களால நாசததை அடையச் செயவேன. தேவ சத்துருக களான அந்தப பாவிகள எவவிதத்தாலும் எனக்குக கொல் லததகாதவாகளாகமாட்டார்கள்' என்று சொனனேன. பிறகு,

---

1 'துககமிலலாமையையும' எனபது இஙகிலீஷ மொழிபெயாபபு.

மாதலியானவன், குதிரைகள் பூட்டின அந்தத் திவ்ய ரதத்தால் என்னை ஹிரண்யபுரத்தின் ஸமீபத்தை அடையச் செய்தான். விசித்திரமான ஆபரணங்களையும் ஆடைகளையும் தரித்தவர்களான அந்தத் தைத்தேயர்கள் என்னைப்பார்த்து, கவசத்தைத் தரித்துத் தேர்களிலேறிக்கொண்டு மிக்க வேகமுள்ளவர்களாக எதிர்த்துவந்தார்கள். பிறகு, கோபங்கொண்டவர்களும் கடுமையான பராக்கிரமமுள்ளவர்களுமான அஸுரஸ்ரேஷ்டர்கள் நாளீகங்களாலும் நாராசங்களாலும் அர்த்தசந்திரபாணங்களாலும் சக்திகளாலும் ரிஷ்டிகளாலும் தோமரங்களாலும் என்னை எதிர்த்தடித்தார்கள். வேந்தரே! நான் அஸ்திரவித்யாபலத்தை அடுத்துப் பெரிதான அந்த ஆயுத மழையைப் பெரிய ஆயுத மழையினால் தடுத்தேன்; யுத்தத்தில் ரதமார்க்கங்களால் ஸஞ்சரித்து அவர்களெல்லோரையும் மயங்கவும் செய்தேன். அந்தத் தானவர்கள் மயங்கினவர்களாக ஒருவரை ஒருவர் அடித்துத் தள்ளினார்கள். இவ்வண்ணம் மிக மயங்கினவர்களாக ஒருவரையொருவர் எதிர்த்தோடுகிற அவர்களுடைய தலைகளை ஜ்வலிக்கின்ற பாணங்களால் நூற்றுக்கணக்கான கூட்டம் கூட்டமாக வெட்டினேன். கொல்லப்படுகின்ற அந்தத் தைதயர்கள் மீண்டும் அந்த நகரத்தை அடைந்து அஸுரர்களுக்குரிய மாயையைக் கைக்கொண்டு நகரத்துடன் கூடியவர்களாக ஆகாயத்தில் எழும்பிவிட்டார்கள். குருநந்தனரே! பிறகு, நான் பெரிய பாணவர்ஷத்தால் தைதயர்களுடைய வழியைச் சூழ்ந்துகொண்டு அவர்களுடைய போக்கைத் தடுத்தேன். ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கிறதும் அத்புதமானதும் இஷ்டப்படி செல்லுகிறதும் திவ்ய தேஜஸுள்ளதுமான அந்தப் பட்டணத்தைத் தைதயர்கள் வரம் பெற்றிருந்தமையால் எளிதில் காப்பாற்றினார். அந்த நகரமானது பூமிக்குள் நுழைகிறது; மீண்டும் மேலே எழும்பி ஸஞ்சரிக்கிறது; மறுபடியும் விரைவில் குறுக்காகப் போகிறது; திரும்பவும் ஜலத்தில் முழுகுகிறது. பகைவர்களை வாட்டுபவரே! நான் அமராவதிக்கொப்பானதும் இஷ்டப்படி செல்லுகிறதும் பெரிதுமான அந்தப் பட்டணத்தைப் பலவித அஸ்திரங்களால் எதிர்த்து அடித்தேன். புருஷஸ்ரேஷ்டரே! பிறகு, நான் திவ்யாஸ்திர மந்திரங்களால் பிரயோகிக்கப்பட்ட அம்புக்கூட்டத்தால் தைத்தேயர்களோடுகூட அந்தப் பட்டணத்தை அடித்தேன். அரசரே! என்னால் பிரயோகிக்கப்பட்டவைகளும் நேராகச் செல்லுகிறவைகளுமான உருக்குமயமான பாணங்களால் அடிக்கப்பட்ட அந்த

அஸுரபட்டணமானது மிக உடைபட்டுப் பூமியில் விழுந்தது. அரசரே! வஜ்ராயுதத்தின் வேகம்போன்ற வேகமுள்ள உருக்கினாலாகிய என்னுடைய பாணங்களால் அடிக்கப்படுகின்ற அந்த அஸுரர்கள் காலத்தால் தூண்டப்பட்டவர்களாக எல்லாப் பக்கங்களிலும் சுழன்றார்கள். பிறகு, மாதலியானவன் உயர ஏறி நேரில் விழுகிறவன்போல ஸூர்யனுடைய காந்திபோன்ற காந்தியுள்ள ரதத்தோடு ஆகாயத்தினின்று விரைவாகப் பூமியில் இறங்கினான்; பாரதரே! பிறகு, கோபமுள்ளவர்களும் என்னோடு சண்டைசெய்வதில் விருப்பமுள்ளவர்களுமான அந்த அஸுரர்களுடைய அறுபதினாயிரம் ரதங்கள் என்னைச் சூழ்ந்துகொண்டன. நான், அவைகளைக் கழுகிறகுகளால் பிரகாசிக்கின்ற கூர்மையுள்ள பாணங்களால் அடித்தேன். அவர்கள் கடலின் அலைகள் திரும்புவதுபோல யுத்தத்தில் என்னிடத்தினின்று திரும்பிவிட்டார்கள். பிறகு, நான், 'இவர்களை மனிதர்களால் செய்யத்தக்க யுத்தத்தால் ஜயிப்பதற்கு ஸாத்தியப்படாது' என்று நனகு ஆலோசித்து, பிறகு, வரிசையாகத் திவ்யாஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்தேன். பிறகு, என்னுடைய திவ்யாஸ்திரங்கள் சித்திரயுத்தம் செய்கின்ற அந்த ஆயிரக்கணக்கான ரதிகர்களை மெதுவாக எதிர்த்தடித்தன. மிக்கபலசாலிகளான அந்த அஸுரர்கள் விசித்திரமான ரதமார்க்கங்களில் ஸஞ்சரிக்கின்றவர்களாகி யுத்தத்தில் நூறு நூறாகவும் ஆயிரமாயிரமாகவும் காணப்பட்டார்கள். விசித்திரமான கிரீடங்களைத் தலையிலணிந்தவர்களும் விசித்திரமான கவசத்துடனும் த்வஜத்துடனும்கூடியவர்களும் விசித்திரமான ஆபரணங்களை அணிந்தவர்களுமான அஸுரர்கள் எனக்குப் பிரீதியை உண்டுபண்ணுகிறவர்களானார்கள். நானோ, யுத்தத்தில் திவ்யாஸ்திரமந்திரங்களால் பிரயோகிக்கப்பட்ட அம்புமழைகளால் அவர்களைத் துன்புறுத்துவதற்குச் சக்தியற்றவனானேன். அவர்களோ, என்னைத் திருப்பித் துன்புறுத்தினார்கள். அஸ்திரங்களில் பயிற்சியுள்ளவர்களும் யுத்தத்தில் ஸமர்த்தர்களும் அநேகர்களுமான அந்த அஸுரர்களால் துன்புறுத்தப்படுகின்ற நான் துன்பமடைந்தவனானேன். பெரும்போரில் அதிக பயமும் என்னை அடைந்தது. பிறகு, நான் மிக்க முயற்சியுள்ளவனாக மாதலியைப் பார்த்து, 'திவ்யாஸ்திரங்களால் அபிமந்திரணம் செய்யப்பட்டவைகளும் மிக்க கோரரூபமுள்ளவைகளுமான என்னுடைய அம்புக்கூட்டங்களால் இந்த அஸுரர்கள் ஏன் கொல்லப்

படவில்லை; கேட்கின்ற எனக்கு உண்மையை உரைப்பாயாக' என்று வினவினேன். பரதஸ்ரேஷ்டரே! அவன் என்னைப்பார்த்து, 'நீ இவர்களைக்கொல்வதில் போதுமான திறமையுள்ளவன். ஆகலால், அவர்களை மாடங்களில் குறிவைத்து அடித்தலைச் செய்வாயாக' என்று சொன்னான். ராஜஸ்ரேஷ்டரே! இந்த வசனத்தைக் கேட்டு நான் மிக்க மனக்களிப்படைந்து அந்த மாதலியைப்பார்த்து, 'ரதத்தைச் சீக்கிரம் திருப்பு; என்னால் இவர்கள் அடித்துத் தள்ளப்படுவதைப் பார்' என்று சொன்னேன். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட மாதலியானவன் அந்த இடத்தில் தேரைத் திருப்பினான்.

மகாராஜரே! பிறகு, தானவர்கள் யுத்தத்தில் என்னைத் தோற்றவனாக எண்ணி மிக்க மனக்களிப்புற்றவர்களாக, 'எவராலும் போர்த்தலையில் தோல்வி அடைவிக்கப்படாத இந்தப் பாண்டவன் நம்மால் யுத்தத்தில் தோல்வியடைவிக்கப்பட்டான்' என்று இவ்விதம் அப்பொழுது கூட்டம் கூட்டமாக உரத்த குரலுடன் அடிக்கடி கத்தினார்கள். பிறகு, நான் தேவதேவரும் அவ்யக்தமூர்த்தியும் மகாத்மாவுமான ருத்திரரை நமஸ்கரித்துப் பரிசுத்தனாகவும் வணங்கினவனாகவுமிருந்து, 'பூதங்களுக்கு மங்களம்' என்று சொல்லி ரௌத்திரமென்று பிரசித்திபெற்றதும் எல்லாச் சத்துருக்களையும் நாசம்பண்ணுவதும் திவ்யமானதும் எல்லா உலகத்தாராலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டதுமான பாசுபத மஹாஸ்திரத்தைப் பூட்டினேன். பகைவர்களைக் கொல்பவரே! பிறகு, மூன்று தலைகளுடன்கூடியவனும் ஒன்பது கண்களுள்ளவனும், மூன்றுமுகமுள்ளவனும், ஆறுகைகளுள்ளவனும், ஜ்வலிக்கின்றவனும், ஸூரியனைப்போன்றதும் அக்னியைப்போன்றதுமான தலைமயிருள்ளவனும், கடைவாய்களை அடிக்கடி நக்குகிற பெரிய ஸர்ப்பங்களால் அடையாளமிடப்பட்டவனுமான ஒரு புருஷனைப் பார்த்தேன். பரதஸ்ரேஷ்டரே! பாரதரே! பிறகு, நான் பயமற்றவனாகக் கோரமாகவும் சாஸ்வதமாகவுமிருக்கிற அந்த ரௌத்ராஸ்திரத்தைக் கண்டு அதைக் காண்டீவத்தில் சேரச் செய்து சர்வரும் அளவுகடந்த தேஜஸுள்ளவருமான த்ரியம்பகருக்கு நமஸ்காரம் செய்து தானவஸ்ரேஷ்டர்கள் அழிவதன்பொருட்டு அந்தப் பாசுபதாஸ்திரத்தை விடுத்தேன். அரசரே! அந்த அஸ்திரமானது விடப்பட்டவுடன், மான்கள், சிங்கங்கள், புலிகள், கரடிகள், எருமைகள், ஸர்ப்பங்கள், பசுக்கள், சரபங்கள், யானைகள், கூட்டம் கூட்டமான குரங்குகள், காளைகள், பன்றிகள்,

பூனைகள், செந்நாய்கள், பிரேதங்கள், புருண்டங்கள், கழுகுகள், கருடன்கள், கவரிமான்கள், தேவர்கள், ரிஷிகள், கந்தர்வர்கள், யக்ஷர்கள், பிசாசங்கள், அஸுரர்கள், குஹ்யகர்கள், ராக்ஷஸர்கள், யானைமுகமுள்ள மீன்கள், கோட்டான்கள், மீன்களுக்கும் குதிரைகளுக்கும் ஸமமான ரூபமுள்ளவர்களும் பலவித ஆயுதங்களையும் கத்திகளையும் கையிற்பிடித்தவர்களும் கதைகளையும் முத்கரங்களையும் தரித்திருப்பவர்களுமான ராக்ஷஸர்கள் இவைகளுடைய உருவங்கள் ஆயிரமாயிரமாகத் தோன்றின. அப்பொழுது அந்த அஸ்திரம் பிரயோகிக்கப்பட்டவுடன், உலகமனைத்தும் இவைகளாலும் பலவித ரூபங்களைத் தரித்த மற்ற அநேகம் பிராணிகளாலும் வியாபிக்கப்பட்டதாயிற்று. மூன்று தலைகளையுடையவைகளும் நான்கு தெற்றிப் பற்களையுடையவைகளும் நான்கு முகங்களுள்ளவைகளும் நான்கு கைகளுள்ளவைகளும் பல ரூபங்களுடன்கூடியவைகளும் மாம்ஸத்துடனும் கொழுப்புடனும் ஊனீருடனும் எலும்புடனும் கூடினவைகளுமான பூதங்களால் அடிக்கடி கொல்லப்படுகிற அந்தத் தானவர்கள் [1] நாசத்தை அடைந்தார்கள். பாரதரே! சூரியனும் அக்னியும்போன்ற தேஜஸுள்ளவைகளும் வஜ்ராயுதத்திற்கும் அசனிக்கும் ஸமமான ஒளியுடையவைகளும் எஃகினலானவைகளும் அழிக்கிறவைகளுமான மற்றப் பாணங்களாலும் ஒரு முகூர்த்தகாலத்திற்குள்ளாகவே எல்லா அஸுரர்களையும் வதம் செய்தேன். அஸுரர்கள் காண்டீவத்தினின்று புறப்பட்ட பாசுபதாஸ்திரத்தினால் தூக்கி எறியப்பட்டு உயிர் துறந்து ஆகாயத்திலிருந்து கீழே விழுந்ததைப் பார்த்து, நான், முப்புரங்களை அழித்தவரான பரமசிவனை உத்தேசித்து மறுபடியும் வந்தனம் செய்தேன். திவ்யாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அஸுரர்கள் அவ்வாறு பாசுபதாஸ்திரத்தால் பொடிபண்ணப்பட்டதைப் பார்த்துத் தேவஸாரதியானவன் அதிக ஸந்தோஷத்தை அடைந்தான். இந்திரஸாரதியான மாதலியானவன் ஸஹிக்கமுடியாததும் தேவர்களால்கூட எவ்விதத்தாலும் நாடமுடியாததுமான அந்தக் காரியம் என்னால் செய்யப்பட்டதைக் கண்டு என்னைப் புகழ்ந்தான்.

என்னால் யுத்தத்தில் அந்தத் தானவர்கள் ஆயிரமாயிரமாகக் கொல்லப்பட்டதைப் பார்த்து மகிழ்ந்த மாதலியானவன், கை குவித்துக்கொண்டு என்னை நோக்கி, 'உன்னால் செய்யப்பட்ட இந்

1 வேறு பாடம்.

தக் காரியம் தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலுங்கூடச் செய்ய முடியாததன்றோ? தேவராஜனுங்கூட யுத்தத்தில் இதனைச் செய்வதற்கு வல்லமையுள்ளவனல்லன். தனஞ்சய! அஸுர பட்டணத்தை அழித்தவனே! உன்விஷயத்தில் இந்திரன் பிரீதியை அடைந்துவிட்டான்; நிச்சயம். வீர! தேவர்களா லும் அஸுரர்களாலும் நாசஞ்செய்யத்தகாததும் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிப்பதும் பெரிதுமான இந்தப் பட்டணமானது உன்னால் சொந்தமான வீர்யபலத்தாலும் தபோபலத்தாலும் நன்குகொறுக் கப்பட்டதன்றோ?' என்னும் இந்த வசனத்தைச் சொன்னான். அந்த ஆகாச பட்டணமானது நாசஞ் செய்யப்பட்டுத் தானவர்க ளும் கொல்லப்பட்டபொழுது, பெண்களனைவரும் அதிகமாக அலறிக்கொண்டு நகரத்தினின்று வெளியில் வந்தார்கள். கூந் தலை விரித்துக்கொண்டவர்களும் மனவருத்தமுற்றவர்களும் அன் றிற்பேடுகள்போலத் துக்கித்தவர்களும் புத்திரர்களையும் தகப்பன் களையும் பிராதாக்களையும் குறித்துத் துக்கிப்பவர்களும் அழுகிற வர்களும் தீனமான குரலுள்ளவர்களும் உரக்க அலறுகின்றவர் களும் நாதர்கள் கொல்லப்பெற்றவர்களுமான அஸுர ஸ்திரீகள் மாலைகளும் பூஷணங்களும் நழுவக் கைகளால் மார்புகளில் அடித்துக்கொண்டு பூதலத்தில் விழுந்தார்கள். சோகத்துடன் கூடியதும் அழகிழந்ததும் துக்கத்தாலும் தைன்யத்தாலும் தாக்கப்பட்டதுமான அந்த அஸுர பட்டணமானது ஒளி கெடுக்கப்பட்டதும் தலைவரை இழந்ததுமாகிப் பிரகாசிக்கவில்லை. அந்த நகரமானது (ஆகாயத்தில் தோன்றி மறைகிற மேகக் கூட்டமாகிய) கந்தர்வ நகரம் போலவும் [1] நாகம்பிடிக்கப்பட்ட மடுப்போலவும் மரங்கள்பட்டுப்போன காடுபோலவும் பார்க் கத்தகாததாயிற்று. மாதலியானவன் மனம் மிக்ககளித்தவனும் காரியத்தை முடித்தவனுமான என்னை யுத்தரங்கத்தினின்று தேவ ராஜனுடைய அரண்மனைக்குச் சீக்கிரம் அழைத்துவந்தான். ஹிரண்யபுரத்தை அழித்தும், மகாஸுரர்களையும் நிவாதகவசர் களையும் கொன்றும், பிறகு, நான் இந்திரனை அடைந்தேன். மகா காந்தியுள்ளவரே! மாதலியானவன், ஹிரண்யபுரத்தை அழித்த தும், மாயைகளைத் தடுத்ததும், யுத்தத்தில் மிக்க பலசாலிகளான நிவாதகவசர்களுடைய வதமும், அத்புதமானதும் மயிர்சிலிர்க்கச் செய்வதுமான காலகேயர்களுடைய வதமும் ஆகிய என்னுடைய

1 'யானை' என்பது இங்கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

அந்தச் செய்கைகளனைத்தையும் நடந்தபடி தேவராஜனுக்கு விஸ்தாரமாகச் சொன்னேன்.

பிறகு, ஆயிரம் கண்களையுடையவனும் தேவர்களுடனிருப்பவனும் ஸ்ரீமானுமான இந்திரபகவான் அதனைக்கேட்டு மகிழ்ந்து புன்னகையுடன் என்னை அன்போடு தழுவியும் உச்சியில் முகாந்தும், 'நல்லது! நல்லது!' என்று கூறினன். பிறகு, தேவராஜன் தேவர்களுடன் கூட என்னை அடிக்கடி இனசொற்கூறி, 'பார்த்தா! யுத்தத்தில் தேவாஸுரர்களுடைய செய்கைக்கு மேற்பட்ட செய்கையே உன்னால் செய்யப்பட்டது. என்னுடைய பெரும் பகைவர்களைக் கொன்று உன்னால் குருதக்ஷிணையும் கொடுக்கப்பட்டது. தனஞ்சய! நீ இவ்வண்ணமே எப்பொழுதும் யுத்தத்தில் உறுதியாயிருக்கவேண்டும். மயக்கமலிருந்துகொண்டு அஸ்திரங்களைப் பிரயோகிக்கவேண்டும். நீ யக்ஷர்களுடனும் [1] அஸுரர்களுடனும் கந்தர்வர்களுடனும்கூடியவர்களும் பக்ஷிகளின் கூட்டங்களோடும் பன்னகர்களோடும்கூடினவர்களுமான தேவர்களாலும் தானவர்களாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் யுத்தத்தில் ஸஹிக்க முடியாதவனென்றே குந்திநந்தன! தர்மாத்மாவும் குந்தீபுத்திரனுமான யுதிஷ்டிரன் உன்னுடைய புஜபலத்தால் ஜயிக்கப்பட்ட பூமியைப் பரிபாலிக்கப்போகிறான்' என்று சொன்னான்.

நூற்றெழுபத்தாறுவது அத்யாயம்.

நிவாதகவசயுத்தபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன், இந்திரன் தனக்கு அனுக்ரஹத்துடன் கவசம் கிரீடம் முதலியவைகளைக் கொடுத்ததை யுதிஷ்டிரனுக்குச் சொல்லியதும், அவர் திவ்யாஸ்திரங்களைப்பார்க்க விரும்பியதும், அர்ஜுனன் மறுநாள் காட்டுவதாகச் சொல்லியதும்)

பிறகு, அதிக நம்பிக்கைக்குரியவனும் தேகத்தில் பாய்ந்த அம்புகளால் மிக்க காயப்படுத்தப்பட்டவனுமான என்னைத் தேவராஜன் அனுக்கிரஹித்து, ஸமயத்தில், 'பாரத! திவ்யாஸ்திரங்கள் அனைத்தும் உன்னிடத்திலிருக்கின்றன. பூமியில் மனிதனொருவனாவது உன்னை அவமதிப்பதற்குச் சக்தியுள்ளவனல்லன். புத்திர!

---

[1] அஸுரா தானவா என்று வருதலால் அஸுரா தனுபுத்ரரல்லாத மற்றவரென்று கொள்ளவேண்டும்.

பீஷ்மர், த்ரோணர், க்ருபர், கர்ணன், சகுனி ஆகிய இவர்களை (மற்ற) அரசர்களோடு சேர்ந்து யுத்தத்தில் நிற்கின்ற உன்னுடைய பதினாறில் ஓர் அம்சத்துக்கும் ஈடாகார்' என்னும் இந்தவசனத்தை உரைத்தான். பிரபுவும் தேவனுமான இந்திரன் சரீரத்தைக் காக்கிறதும் உடைக்கமுடியாததுமான இந்தத் திவ்யகவசத்தையும் பொன்மயமான மாலையையும் பெரியோசையுள்ள தேவதத்தமெனகிற சங்கத்தையும் [1] எனக்குக் கொடுத்தான். இந்திரன் தானே இந்தத் திவ்ய கிரீடத்தையும் (என்தலையில்) சூட்டினன். இந்திரன், பிறகு, அழகியவைவயும் பெரியவைவயுமான இந்தத் திவ்ய வஸ்திரங்களையும் திவ்யாபரணங்களையும் எனக்குக் கொடுத்தான். வேந்தரே! இவ்வண்ணம் நன்றாகப் பூஜிக்கப்பட்டுப் புண்ய மான அந்த இந்திரனுடைய அரண்மனையில் கந்தர்வச் சிறுவர்களோடுகூடி ஸுகமாக வஸித்துக்கொண்டிருந்தேன். பிறகு, தேவர்களோடுகூட மகிழ்ந்த இந்திரன் என்னைப் பார்த்து, 'அர்ஜுன! உனக்குச் செல்வதற்கு இது ஸமயம். ஏனெனில், உன்னுடையப்ராதாக்கள் நினைக்கிறார்கள்' என்று சொன்னன். பாரதரே! அரசரே! சூதாட்டத்தாலுண்டான துன்பத்தை நினைத்துக்கொண்டு நான் இப்படி ஐந்துவர்ஷகாலம் இந்திரனுடைய அரண்மனையில் வஸித்தேன். பிறகு, ப்ராதாக்களால் சூழப்பட்டிருக்கிற உம்மை இந்தக் கந்தமாதனமலையை அடைந்து இதனுடைய சிகரத்தில் கண்டேன்' என்று சொன்னன.

யுதிஷ்டிரர், 'பாரத! தனஞ்சய! பாக்கிய விசேஷத்தால் உன்னால் அஸ்திரங்கள் அடையப்பட்டன; தேவர்களுக்கு ஈச்வரனும் பிரபுவுமான தேவராஜனும் பாக்கிய விசேஷத்தால் ஆராதிக்கப் பட்டான்; பகைவர்களை வாட்டுபவனே! பகவானன ஸ்தாணுவும் பார்வதியுடன்கூடப் பாக்கிய விசேஷத்தால் நேரில் காணப் பட்டார்; குற்றமற்றவனே! உன்னால் சொந்தயுத்தத்தினால் மகிழ் விக்கப்பட்டார். பரதச்ரேஷ்டனே! பாக்கிய விசேஷத்தால் நீ லோகபாலர்களோடு சேர்க்கைபெற்றாய். பாரத! பாக்கிய விசேஷத்தால் விருத்தி அடைகிறோம். பாக்கிய விசேஷத்தால் நீ திரும்பிவந்தாய். குந்திநந்தன! பட்டணங்களுடைய வரிசை களுள்ள இந்தப் பூதேவியை நீ முழுமையும் ஜயித்து எனக்குக் கொடுத்துவிட்டதாக இப்பொழுது நான் பார்க்கிறேன். திருத ராஷ்டிரருடைய புத்திரர்களையும் வசப்படுத்தப்பட்டவர்களாக

1 இரட்டித்தலால் ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

நான் எண்ணுகிறேன். பாரத! எந்த திவ்யாஸ்திரங்களால் அப்படி வல்லவர்களான அந்த நிவாதகவசர்கள் கொல்லப்பட்டார்களோ அப்படிப்பட்ட இந்தத் திவ்யாஸ்திரங்களை நான் பார்க்கவும் விரும்புகிறேன்' என்று சொல்ல, அர்ஜுனன், 'கோரர்களான நிவாதகவசர்கள் என்னால் எந்த அஸ்திரங்களால் நாசம்பண்ணப் பட்டார்களோ அந்தத் திவ்யாஸ்திரங்களனைத்தையும் நீர் நாளைக் காலையில் பார்ப்பீர்' என்று சொன்னான். தனஞ்சயன் அவ்விடத்தில் இவ்வண்ணமாகத் தனவரலைச் சொல்லிவிட்டு, அந்த ராத்திரி எல்லாப் பிராதாக்களோடும் வஸித்தான்.

நூற்றெழுபத்தேழாவது அத்யாயம்.

நிவாதகவசயுத்தபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(அர்ஜுனன் யுதிஷ்டிரருக்குத் திவ்யாஸ்திரங்களைக் காட்டியதும், அஸ்திரங்களின் தேஜஸினால் உலகங்களுக்குக் கலக்கம் உண்டாகவே, இந்திரனுடைய தூண்டுதலால் நாரதர் அர்ஜுனனைக்கண்டு அஸ்திரங்களைக் காட்டக்கூடாதென்று தடுத்ததும்)

அந்த இரவு சென்றவுடன், தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரர் எழுந்திருந்து பிராதாக்களோடுகூட அவசியமாகச் செய்யத்தக்க காரியங்களைச் செய்தார். பிறகு, அந்த யுதிஷ்டிரர் மாதாவுக்கு ஸுகத்தை உண்டுபண்ணுகிற அர்ஜுனனை நோக்கி, 'குந்தீநந்தன! உன்னால் எந்த அஸ்திரங்களால் தானவர்கள் ஜயிக்கப்பட்டார்களோ அந்த அஸ்திரங்களைக் காண்பிப்பாயாக' என்று கட்டளையிட்டார்.

அரசரே! பாரதரே! பிறகு, பாண்டுவின் புதல்வனான தனஞ்சயன், தேவர்களால் கொடுக்கப்பட்ட அந்தத் திவ்யாஸ்திரங்களைக் காட்டலானான். மகாதேஜஸ்வியும் பாண்டுவின் புதல்வனும் பிரகாசிப்பவனும் நீண்டபுஜங்களுள்ளவனும் கௌந்தேயனுமான அந்தத் தனஞ்சயன், அதிகமான சுத்தியைப் பெற்றவனாகி நியாயப்படி தரியம்பகருக்கும் இந்திரனுக்கும் நமஸ்காரம் செய்து மலைகளாகிற மூக்கணையுடனும் சக்கரங்களுடனும் அச்சுடனும் கூடியதும் மங்களகரமான மூங்கில்களையுடையதும் 1 த்ரிவேணு

---

1 'அச்சையும் மூக்கணையையும் சேர்க்கும் முப்பட்டையான மரம்' என்பது பழைய உரை.

வள்ளதுமான மனததினுல் ஏற்படுத்தப்பட்ட பூமியாகிற ரதத்திலேறி விளங்குகிறவனுகவும நல்ல ஒளி பொருந்திய அந்தத் திவ்ய கவசததால நனகு மூடபபட்டவனுகவும் காணடீவ மென்கிற வில்லேயும தேவதத்தமெனகிற சஙகத்தையும் எடுதது மிக விளங்குகிறவனுகவும் வரிசையாக அந்தத திவ்யாஸ்திரஙகளேக் காண்பிககததொடஙகினன. பிறகு, அந்தத திவ்யாஸ்திரங்கள பிரயோகிக்கப்படுமபொழுது, (அர்ஜுனனுல) கால்களால திடமாக மிதிக்கப்பட்ட பூமியானது மரஙகளுடன்கூட நடுக்கமுற்றது; நதிகளும கலஙகின; அப்படியே பெருஙகடலும் ததளிததது; மலேகளும வெடிததன; காற்று வீசவில்லே; ஸூர்யன் பிரகாசிக்கவில்லே; நெருப்பு ஜ்வலிககவில்லே; பிராமமணர்களுக்கு என்ன பிரயாசைப்படடும வேதங்கள் நினேவுககு வரவில்லே; ஜனமேஜயரே! பூமிக்குளளிருந்த பிராணிகள் துன்பபபடுததப்பட்டு மேலே எழுந்து பாண்டவனேச சூழந்துகொணடன. நடுக்கமுற்றவைகளும் அஸ்திரங்களால எரிககப்படுகினறவைகளும் முகம வேறுபட்டவைகளுமான அந்தப பிராணிகளனேததும கைகுவித்துக்கொண்டு அப்பொழுது தனஞ்சயனே (உயிருக்கு) வேண்டிக கொணடன. பிறகு, பிரமமரிஷிகளும ஸித்தர்களும மஹரிஷிகளும் ஜங்கமங்களான எலலாப் பிராணிகளுமே நேரில் வந்தன. சிறந்த தேவரிஷிகளும தேவர்களும் யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் கந்தர்வர்களும அபபடியே பக்ஷிகளும ஆகாயததில ஸஞ்சரிக்கினற எல்லாப் பிராணிகளுமே நேரில வந்தனர். பிறகு, பிரமமதேவரும் எலலா லோகபாலர்களும ப்ரமதககணங்களுடனகூடின பகவான் மகாதேவரும அப்பொழுது நேரில் வநதாரகள. மகாராஜரே! பிறகு, தேவலோகததிலுணடான புஷபங்களோடுகூடின காற்றானது அர்ஜுனனமீது நாற்புறங்களிலும விசித்திரமான புஷபங்களே வாரி இறைத்தது. தேவர்களால ஏவபபட்ட கந்தர்வர்கள் பலவிதக்காதைகளேப் பாடினுர்கள. வேந்தரே! அப்ஸரஸுகளின் கூட்டங்கள கூடிக்கூடி நடித்தன.

அரசரே! அபபடிப்பபட்ட அந்த ஸமயத்தில், தேவர்களால் ஏவபபட்ட நாரதர் வந்து அர்ஜுனனேப பார்தது, 'பாரத! அர்ஜுன! அர்ஜுன! திவ்யாஸதிரங்களேப பிரயோகம் செய்யாதே. இந்த அஸ்திரஙகள், குறிவைத்தடிக்கத்தகக லக்ஷ்யமில்லாமலிருக்கும் தருணத்தில் எவ்விததததாலும் பிரயோகிக்கத் தக்கவைகளல்ல. குருநந்தன! லக்ஷ்யததிலும் ஆபத்தை அடை

யாதவன் ஒருபொழுதும் பிரயோகிக்கக்கூடாது. அப்படி அஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்தால் பெரிதான தோஷம் நேரும். தனஞ்சய! இந்த அஸ்திரங்கள் சாஸ்திரப்படி ரக்ஷிக்கப்படுமாகில் நல்ல பலமுள்ளவைகளும் ஸுகத்தை உண்டுபண்ணத் தக்கவைகளுமாகும்; ஸம்சயமில்லை. பாண்டவ! இவைகள் ரக்ஷிக்கப்படாமற்போனால் மூவுலகங்களுடைய விநாசத்திற்கும் காரணமாகும். மீண்டும் இவ்வண்ணம் ஒருபொழுதும் செய்யாதே. அஜாத சத்துருவே! அர்ஜுனனால் பகைவர்களைக் கொல்வதற்காகப் பிரயோகிக்கப்படுகின்ற அந்த அஸ்திரங்களை யுத்தத்தில் நீயும் பார்ப்பாய்' என்று சொன்னார். பரதஸ்ரேஷ்டரே! பிறகு, எல்லாத் தேவர்களும் மற்றும் அங்கு வந்திருந்தவர்களும் பார்த்தனைத் தடுத்துவிட்டு வந்தபடியே சென்றார்கள். குருவம்சத்தில் உதித்தவரே! அவர்களனைவரும் திரும்பிப்போனபிறகு, அந்தப் பாண்டவர்கள் ஸந்தோஷத்துடன் கூடினவர்களாக அத்தவனத்தில் திரௌபதியுடன் வாஸஞ்செய்தார்கள்" என்று கூறினார்.

நிவாதகவசயுத்தபர்வம் முற்றிற்று.

நூற்றெழுபத்தெட்டாவது அத்யாயம்.

[1] ஆஜகர பர்வம்.

(அர்ஜுனன் வந்தபின் யுதிஷ்டிரர் கந்தமாதனமலையினின்று இறங்க முயன்றதும், லோமசர் பாண்டவர்களுக்கு ஜயத்தைக்கொடுக்கிற ஆசீர்வசனங்களைக்கூறி ஸ்வர்க்கம் சென்றதும்.)

ஜனமேஜயர், "அஸ்திரங்களில் தேர்ச்சிபெற்றவனும் ரதிகர்களுள் சிறந்த வீரனுமான அந்த அர்ஜுனன் இந்திரனுடைய மாளிகையிலிருந்து திரும்பி வந்தபிறகு, பார்த்தர்கள் சூரனை தனஞ்சயனுடன் சேர்ந்து, அதற்குப்பின்பு என்ன செய்தார்கள்?" என்று வினவ, வைசம்பாயனர் சொல்லலானார்.

"குபேரனுடைய உத்யானவனத்தை அடைந்த வீரர்களான அந்த அரசர்கள் இந்திரனுக்கு நிகரான அர்ஜுனனோடு அந்த வனங்களிலும் மிக அழகிய அந்தச் சிறந்த மலையிலும் விளையாடினார்கள். வில்லாளியும் அஸ்திரங்களில் எப்பொழுதும் முயற்சியுள்ளவனும் அரசனுமான அந்தக் கிரீடியானவன் இணையில்லாதவைகளான அந்த வீடுகளையும் பலவகை மாங்

---

1 அஜகரம் = மலைப்பாம்பு.

களால் சூழப்பட்ட விளையாட்டிடங்களையும் பார்த்துக்கொண்டு பலவாறு ஸஞ்சரித்தான். அரசரே! ராஜகுமாரர்களான பாண்டவர்கள் அரசனான குபேரனுடைய அனுக்ரகத்தாலுண்டான வாஸஸ்தானத்தைப்பெற்றபின் மனிதர்களுடைய ஐசுவர்யத்தை விரும்பவில்லை. அவர்களுக்கு அந்தக்காலம் மங்களகரமாயிருந்தது. பாண்டவர்கள் அந்தக் கந்தமாதனத்தில் அர்ஜுனனோடு சேர்ந்து நான்கு வருஷகாலம் ஒருதினம்போல ஸுகமாக வஸித்தார்கள். வனங்களில் வஸிக்கின்ற பாண்டவர்களுக்கு முந்தின ஆறுவருஷங்களும் பிந்தின நான்குவருஷங்களுமாகச் சேர்ந்து பத்துவருஷங்களும் மங்களகரமாகச் சென்றன. பிறகு, பலசாலியான பீமஸேனனும் அர்ஜுனனும் தேவராஜனுக்கு ஸமானர்களும் வீரர்களுமான நகுல ஸஹதேவர்களும் அரசரான யுதிஷ்டிரருடைய ஸமீபத்தில் உட்கார்ந்து ஏகாந்தமான ஸமயத்தை அடைந்து கூறலாயினர்.

'குருராஜரே! உம்முடைய பிரதிஜ்ஞையை உண்மையாகச் செய்யக்கருதியும் உம்மை அனுஸரித்து உமக்குப் பிரியத்தைச் செய்ய விரும்பியும் நாங்கள் பரிஜனங்களுடன்கூடின துர்யோதனனைக் கொல்வதற்காகக் காடுகளைவிட்டுச் செல்லவில்லை. ஸுகத்துக்குத் தகுந்தவர்களான நாம் துர்யோதனனால் ஸுகம் கவரப்பட்டவர்களாக இந்தப் பதினோராவது வருஷத்தில் வனத்தில் வஸிக்கிறோம். அதமமான புத்தியும் நடையுமுள்ள அந்தத் துர்யோதனனை வஞ்சித்து அஜ்ஞாதவாஸத்தை ஸுகமாக அடைவோம். வேந்தரே! உம்முடைய கட்டளையினால் சங்கையற்றவர்களாகக் கௌரவத்தைவிட்டுக் காடுகளில் ஸஞ்சரிக்கிறோம். ராஜ்யானுபவத்தில் பேராசையுள்ளவர்களான அந்தக் கௌரவர்கள் ஸமீபத்தில் வாஸம்செய்தால் நம்மை அறிந்துவிடுவார்கள்; தூரதேசத்திலிருந்தால் நம்மை அறியமாட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட தூரதேசத்தில் ஒருவருஷகாலம் மறைந்து ஸுகமாக வஸித்துச் சத்துருவதமாகிற புஷ்பத்துடனும் ராஜ்யப்ராப்தியாகிற பழத்துடனும்கூடின வைரத்தை அரசர்களுள் அதமனும் பரிஜனங்களால் சூழப்பட்டவனுமான அந்தத் துர்யோதனனுக்குத் [1] திருப்பிக்கொடுத்து மனிதர்களுள் அதமனான அந்தத் துர்யோதனனை எளிதில் ராஜ்யத்தினின்று எடுத்துவிடுவோம். தர்மராஜரே! பிறகு, பூமியை அடைவீராக. நரதேவரே! ஸ்வர்க்கம்

1 தீமை செய்தவனுக்குத் தீமையே செய்து என்பது கருத்து.

போன்ற இந்த இடத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற நாம் சோகத்தைப் போக்கிக்கொள்ளலாம். பாரதரே! ஆனால், புண்யஸம்பந்தம் பெற்ற உம்முடைய கீர்த்தியானது ஜங்கமங்களும் ஸ்தாவரங்களுமான உலகங்களில் அழிந்துபோய்விடுமன்றோ? ஆகையால், கௌரவஶ்ரேஷ்டர்களுடைய ராஜ்யத்தை அடைந்து, பிறகு, பெரும்புகழையும், அதற்குமேல், நல்ல கிரியைகளையும் அடைதல் கூடும். அரசரே! குபேரனிடத்தினின்று அடைகிற இந்த ஸுகமோ உம்மால் எப்பொழுதும் அடையக்கூடியது. பாரதரே! குற்றம் செய்தவர்களான பகைவர்களைக் கொல்வதிலாவது அவர்களைச் சிறைசெய்வதிலாவது புத்தியைச் செலுத்தும். வேந்தரே! வஜ்ராயுதத்தைக் கையில் தாங்கின மகேந்திரனும் நேரில் யுத்தரங்கத்தை அடைந்து உம்முடைய உக்கிரமான தேஜஸைத் தாங்கமாட்டான். தர்மராஜரே! உம்முடைய கார்யஸித்தியின்பொருட்டு முயற்சியுள்ளவர்களான அந்தக கிருஷ்ணனும் ஸாத்யகியும் யுத்தத்திற்காகத் தேவர்களால் எதிர்க்கப்பட்டாலும் ஒருபொழுதும் மனவருத்தத்தைப் பாராட்ட மாட்டார்கள். அரசரே! கிருஷ்ணன் எப்படி பலத்தினால் நிகரில்லாதவரோ அப்படியே ஸாத்யகியும் நிகரில்லாதவன். ராஜஶ்ரேஷ்டரே! கிருஷ்ணன் எவ்வாறு அந்த யாதவர்களோடு கூடி உம்முடைய கார்யஸித்தியின்பொருட்டு முயற்சியுள்ளவரோ அவ்வாறே வீரர்களும் அஸ்திரப்ரயோகத்தில் ஸமர்த்தர்களுமான இந்த நகுலஸஹதேவர்களும் முயற்சியுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். உம்முடைய தனலாபத்தையும் ஐஶ்வர்யத்தாலுண்டான மேன்மையையும் பிரதானமாகக்கொண்டவர்களான நாங்கள் பகைவர்களை எதிர்த்துப் போர்புரிந்து வைரசாந்தியைச் செய்யப் போகிறோம்' என்று ஹிதமாயும் பிரியமாயுமிருக்கிற வசனத்தை உரைத்தார்கள்.

பிறகு, பெரிய மனமுள்ளவரும் மிகச்சிறந்தவருமான தர்மபுத்திரர், அவர்களுடைய அந்த அபிப்ராயத்தைத் தெரிந்துகொண்டு, அரசனான வைஶ்ரவணனுடைய வாஸஸ்தானத்தை அடைந்து வலமாகச் சுற்றிவந்தார். தர்மராஜர் வீடுகளையும் நதிகளையும் தடாகங்களையும் எல்லா ராக்ஷஸர்களையும் கேட்டு விடைபெற்றுக்கொண்டு வந்தவழியை நோக்கலானார். பிறகு, பெரிய மனமுள்ளவரும் பரிசுத்தமான புத்தியுள்ளவருமான அந்த யுதிஷ்டிரர் மலைகளுள் சிறந்த மலையை மறுபடியும் நோக்கி, 'பர்வதராஜனே! காரியங்களை முடித்தவனாகவும் ஸுஹ்ருத்துக்களுடன்

சேர்ந்தவனாகவும் சத்துருக்களை ஜயித்து ராஜ்யத்தையும் திரும்பியடைந்து தவம்புரிவதற்காக மனத்தை அடக்கினவனாகவும் உன்னை நான் மறுபடியும் பார்ப்பேன்' என்று சொல்லிவிட்டுப் பிரயாணத்தில் புத்தியைச் செலுத்தினர்; எல்லாத் தம்பிமார்களாலும் பிராம்மணர்களாலும் சூழப்பட்டவராக மீண்டும் அந்த வழியினாலேயே திரும்பினர். இவர்களைக் கூட்டம் கூட்டமாக மலையருவிகளில் கடோத்கசன் முன்போலவே சுமந்தான். மனமகிழ்ந்தவரும் நிலைத்த பிரம்மதேஜஸுள்ளவருமான அந்த லோமச மஹரிஷியானவர், புறப்பட்ட அந்தப் பாண்டவர்களனைவருக்கும் தகப்பன் புத்திரர்களுக்கு உபதேசிப்பதுபோல உபதேசித்து அப்பொழுது அவர்களுக்கு விஜயத்தையும் சொல்லி ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தார். புருஷஶ்ரேஷ்டர்களான பாண்டவர்கள் அந்த ஆர்ஷ்டிஷேணராலும் அவ்வாறே உபதேசிக்கப்பட்டவர்களாக அழகிய தீர்த்தங்களையும் தர்மாரண்யங்களையும் மற்றப் பெரிய தடாகங்களையும் பார்த்துக்கொண்டு சென்றார்கள்.

நூற்றெழுபத்தொன்பதாவது அத்யாயம்.

ஆஜகரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்கள் கந்தமாதனத்தினின்று இறங்கி முறையே கைலாஸத்தையும் வ்ருஷபர்வா ஸுபாது முதலியவர்களின் இருப்பிடத்தையுமடைந்து திரும்பவும் த்வைதவனம் வந்து ஸரஸ்வதீநதியின் கரையில் ஸுகமாக மகிழ்ந்திருந்தது.)

மலை அருவிகளோடும் திக்கஜங்களோடும் கின்னரர்களோடும் பறவைகளோடுங்கூடியதும ஸுகமான இருப்பிடமுமான சிறந்த கந்தமாதன மலையை விட்டு அகலுகின்ற பாரதஶ்ரேஷ்டர்களான அந்தப் பாண்டவர்களுக்கு மகிழ்ச்சி உண்டாகவில்லை. பிறகு, குபேரனுக்குப் பிரியமானதும் மேகங்களால் பிரகாசிப்பதுமான கைலாய மலையைப் பார்த்துப் பரதஶ்ரேஷ்டர்களான அவர்களுக்கு மறுபடியும் பெருமகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று. வீரர்களும் பிரஸித்திபெற்றவர்களும் வில்லாளிகளும் கத்தியைப் பிடித்தவர்களுமான அந்தப் புருஷஶ்ரேஷ்டர்கள் மிக மேடான இடங்களையும் மலைக்கணவாய்களையும் சிங்கங்களிருக்குமிடங்களையும் மலைக்குகைகளையும் ஆங்

காங்குப பலவிதமான பள்ளததாககுககளையும் நன்ருகப பார்த் துககொண்டும் அப்படியே மிருகஙகளாலும பறவைகளாலும யானைகளாலும் வியாபிககபபட்ட மற்றப் பெரிய காடுகளையும பார்ததுககொண்டும் சென்ருாகள். அழகிய காடுகள, நதிகள், தடாகங்கள் மலைகளிலுளள சிறிய குகைகள மலையிலுள்ள பெரிய குகைகள் இவைகள அடிக்கடி இரவு வந்தபொழுது அந்தப் புருஷ ஶ்ரேஷ்டர்களுககு இருபபிடமாயின. அவர்கள பலவாருன தூக் கங்களில் வாஸம செய்து நினைத்தற்கரிய உருவமுளள கைலாஸத் தைத தாண்டி, மிக அழகியதான விருஷபர்வாவினுடைய அந்தச் சிறந்த ஆஶ்ரமத்தை அடைந்தார்கள. அந்தப் பார்ததர்கள் அரசனை விருஷபர்வாவுடன சேர்நது அவனால உபசரிககபபட்டுக் களைதீாநது மஙகளகரமான தேசாந்தரப பிரயாணததை விரிவாக உள்ளபடி அந்த விருஷபர்வாவுக்குச் சொன்ஞர்கள. வீரர்களான அநதப பாணடவர்கள் தேவர்களாலும் மகரிஷிகளாலும அடையபபட்ட அவனுடைய புணயாஶ்ரமததில ஓரிரவு ஸுகமாக வஸிதது மறுபடியுமே வாஸததைத (விருமபி) விசாலையெனனும பதரியை நோககி ஸுகமாக வநதாாகள்.

பிறகு, மஹானுபாவாகளும நாராயணருடைய ஸதானததை அடைநதவாகளுமான பாணடவர்களனைவரும குபேரனுககுப பிரியமானதும தேவாகளாலும ஸிததர்களாலும அடையபபட்டதுமான தாமரை ஓடையை நனகுபாாத்துத துககம நீஙகினவர்களாகி அந்த இடத்தில வஸிததார்கள. எலலா மனிதர்களுள்ளும் தலைமைவாயநதவாகளான பாணடுவின் புதலவாகள அநதத தாமரைஓடையைக் கணடு சோகம் நீஙகி நந்தனவனத்தில வாஸததைபபெற்று மனமாசறறவர்களான பிரமமரிஷிகள்போல மகிழநதாாகள. நரஶ்ரேஷ்டர்களான பாணடவாகளனைவரும ஸுகமாக ஒருமாதகாலம் பதரிகாஶ்ரமததில மகிழநதிருந்து, பிறகு, முனபோனவழியிலேயே அடைவில கிராதாகளுககு அரசனை ஸுபாகுவினுடைய தேசததை நோககி வநதாாகள ; சீனதேசததையும துஷாரதேசத்தையும் தரததேசத்தையும மிக அழகிய குளிந்தனுடைய தேசமனைததையும் பிரவேசிக்கமுடியாத இமயமலையைச் சார்நத பிரதேசஙகளையும தாண்டி ஸுபாகுவினுடைய நகரததைக் கண்டார்கள். அந்த ஸுபாகுவென்கிற அரசன் ராஜபுததிராகளும் ராஜபௌததிரர்களுமான அந்தப பாணடவர்களனைவரும தன் தேசத்தில் வந்திருப்பதைக் கேட்டு அன்புடன் அவர்களை எதிர்

கொண்டு வரவேற்றான். கௌரவஶ்ரேஷ்டர்களான பாண்டவர்களும் ஸுபாகுவை மகிழ்வித்தார்கள். அந்தப் பாண்டவர்களனைவரும், ஸுபாகுவென்கிற அரசனோடும் 1 விசோகன் முதலிய புத்திரர்களோடும் இந்திரசேனனுடன் சேர்ந்த பரிசாரகர்களோடும் சமையல் கட்டிலிருந்த 2 சமையற்காரர்களோடும் சேர்ந்து, அந்த இடத்தில் ஓர் இரவு ஸுகமாக வாஸம் செய்து, ஸாரதிகளையும் எல்லா ரதங்களையும் அழைத்துக்கொண்டு, அநுசரர்களோடுகூடின கடோத்கசனை அனுப்பி விட்டு, பிறகு, யமுனையின் உத்பத்திஸ்தானமான சிறந்த மலையை நோக்கிச் சென்றார்கள். புருஷர்களுள் சிறந்த வீரர்களான பாண்டவர்கள் அருவிகளுடன்கூடியதும் பனியாகிற உத்தரீயத்தையும் வெளுப்பும் சிவப்புமான தாழ்வரையாகிற (தலைப்பாகையையும்) உடையதுமான அந்த மலையில் விசாகயூபமென்கிற ஸ்தலத்தை அடைந்து அப்பொழுது வாஸம் செய்தார்கள். வேட்டையில் அதிகப்பற்றுதலுள்ள பாண்டவர்கள் பன்றிகளாலும் பலவகை மிருகங்களாலும் பலவகைப் பறவைகளாலும் வியாபிக்கப்பட்டதும் குபேரனுடைய உத்யானவனம்போலப் பிரகாசிக்கின்றதுமான பெரிய காட்டை க்ஷேமமாக அடைந்து அங்கே ஒரு வருஷகாலம் மகிழ்ந்திருந்தார்கள். அந்த இடத்தில் அதிக பலமுள்ளதும் பசியினால் பீடிக்கப்பட்டதும் யமன்போலப் பயங்கரமான ரூபமுள்ளதும் மலையினுடைய குகையில் இருப்பதுமான பெரும் பாம்பின்வாயில் அகப்பட்டுப் பீமஸேனன் வ்யஸனத்தாலும் மதிமயக்கத்தாலும் துன்பமுற்ற மனமுள்ளவனானான். அங்கே, தர்மவான்களுள் சிறந்தவரும் முடிவற்ற தேஜஸுள்ளவருமான யுதிஷ்டிரர் மலைப்பாம்பினால் உடம்புமுழுவதும் சுற்றப்பட்ட பீம

---

1 'ஸுதை:' என்பது கிருஷ்ணாசாரியர் பதிப்பின் பாடமும் நீலகண்ட வியாக்யானம் பம்பாய்ப் பதிப்பின் பாடமுமாம்; 'விசோகன் முதலிய தேர்ப்பாகர்களோடும்' என்பது இங்கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்பு. அதற்கு, 'ஸூதை:' என்னும் பாடம் இருக்கவேண்டும். பாண்டவர் புத்ரர்களில் விசோகனென்னும் பெயருடையவன் காணப்படாமையாலும் அவர்கள் பாண்டவர்களுடன் வனம் வந்தது சொல்லப்படாமையாலும் பீமஸேனனுடைய தேர்ப்பாகனுக்கு விசோகனென்ற பெயரிருத்தலாலும், 'ஸூதை:' என்ற பாடமே பொருத்தமுடையதென்று தோன்றுகிறது.

2 'பௌரோகவை:' என்பது மூலம்; 'கூடார முதலியவற்றைச் சுமந்து முன்னே செல்பவர்களுடன்' என்பது பழைய உரை.

ஸேனனுக்குத் திட்டுப்போலாகி அவனை விடுவித்தார். பிரஸித்தர்களான அந்தக் கௌரவர்கள், பிறகு, ஸமீபித்து வருகின்ற பன்னிரண்டாவது வருஷம் முழுவதும் வனத்தில் ஸுகமாக மகிழ்ந்து வஸிப்பதற்காகக் குபேரனுடைய உத்யானம்போலப் பிரகாசிக்கின்ற அந்த வனத்தினின்று காந்தியினால் ஜ்வலிப்பவர்களாகவும் தவத்துடன்கூடியவர்களாகவும் புறப்பட்டார்கள். பிறகு, எப்பொழுதும் வில்வித்தை பயிலுதலையே முக்கியமான பொழுதுபோக்காகவுடைய பாண்டவர்கள் அந்த இடத்தினின்று பாலைவனங்களின் ஓரமாகச்சென்று வஸிக்கவிரும்பி ஸரஸ்வதீ நதியை அடைந்து அங்கிருந்து த்வைதவனதடாகத்தைநோக்கி வந்தார்கள். அந்தப் பாண்டவர்கள் த்வைதவனத்தில் வஸிப்பதற்காக வந்ததைக் கண்டு, தவத்தையுடையவர்களும் ஐம்பொறியடக்கினவர்களும் ஆசாரமுள்ளவர்களும் சமாதியுள்ளவர்களும் தாபஸத்தையும் தீர்த்தயாத்திரத்தையுமுடையவர்களும் கற்களால் பொடிபண்ணப்பட்ட தான்யங்களைப் பக்ஷிப்பவர்களுமான மஹரிஷிகள் அங்கே பாண்டவர்களைநோக்கி வந்தார்கள். இறலிமரங்களும் ருத்திராக்ஷமரங்களும் 1 ரௌஹீதகமரங்களும் வஞ்சிமரங்களும் அப்படியே இலந்தைமரங்களும் கருங்காலிகளும் வாகைமரங்களும் பில்வமரங்களும் புன்கமரங்களும் பீலுவிருக்ஷங்களும் வன்னிமரங்களும் மூங்கில்களும் ஸரஸ்வதி நதியின் கரையில் முளைத்து வளர்ந்திருந்தன. ராஜகுமாரர்களான பாண்டவர்கள் யக்ஷர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும் மஹரிஷிகளாலும் ரமணீயமானதும் தேவர்களுக்கு வாஸஸ்தானம்போலிருப்பதுமான அந்த ஸரஸ்வதிநதியின் கரையில் ப்ரீதியுடன்கூடியவர்களாக ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு ஸுகமாக மகிழ்ந்திருந்தார்கள்" என்று கூறினர்.

நூற்றெண்பதாவது அத்யாயம்.

ஆஜகரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமன் வனத்தில் வேட்டைக்காகத் திரிகையில் பெரிய மலைப் பாம்பினால் பிடிக்கப்பட்டது)

ஜனமேஜயர், "மகரிஷியே! பதினாயிரம் யானைகளின் பலமுள்ளவனும் பயங்கரமான பராக்கிரமமுள்ளவனுமான பீமன் அந்த

1 ஆல் அரசு முதலிய சில மரங்களின் பொதுப்பெயர்.

யிலப்பாம்பினிடத்தினின்று எவ்வாறு மிக்க பயத்தை அடைந் தான் ? காவமுள்ளவனும் எவன் தாமரைஓடையில் சண்டை செய்து யக்ஷர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் கொன்று புலஸ்தியவம்சத்தில் பிறந்தவனான குபேரனை யுத்தத்திற்காக அழைத்தானோ பகைவர்களைக்கொல்பவனான அந்தப் பீமஸேனனைப் பயத்தால் கவரப்பட்டவனாகவும் ஆபத்தை அடைந்தவனாகவும் சொல்லுகிறீர். நான் இதைக் கேட்க விரும்புகிறேன். எனக்கு ஆவல் அதிகமாக இருக்கின்றதன்றோ?" என்று வினவ, வைசம்பாயனர் சொல்லலானார்.

"அரசரே! அநேக ஆச்சரியங்களுள்ள காட்டில் வஸிப்பவர்களும் உக்கிரமான விற்களுள்ளவர்களுமான அந்தப் பாண்டவர்கள் ராஜரிஷியான வ்ருஷபர்வாவினுடைய ஆச்ரமத்தை அடைந்திருக்கும்போது, விற்பிடித்தவனும் கத்தியைக் கட்டிக்கொண்டவனுமான பீமஸேனன், அழகியதும் தேவர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும் அடையப்பட்டதுமான அந்தக் காட்டைத் தற்செயலாகக் கண்டான். அந்தப் பீமஸேனன் அப்பொழுது தேவர்களாலும் ரிஷிகளாலும் ஸித்தர்களாலும் ஸஞ்சரிக்கப்பெற்றவையும், அப்ஸரஸுகளுடைய கூட்டங்களால் அடையப்பட்டவையும், சகோரங்களாலும் சக்கரவாகங்களாலும் ஜீவஜீவகங்களாலும் குயில்களாலும் பிருங்கராஜங்களாலும் ஆங்காங்கு ஒலிக்கப்பெற்றவையும், எப்பொழுதும் புஷ்பங்களோடும் பழங்களோடும் கூடியவைகளும் குளிர்ந்த பரிசத்துடன் மெத்தென்றிருப்பவைகளும் அதிக நிழலுள்ளவைகளும் உள்ளத்தையும் கண்களையும் மகிழ்விப்பவைகளுமான மரங்களோடுகூடியவையுமான இமயமலையைச் சார்ந்த மங்களகரமான இடங்களைப் பார்த்தான். மஹாபலசாலியான அந்தப் பீமஸேனன் வைடூர்யமணிபோன்ற ஜலத்துடனும் பனிபோன்ற நிறமுள்ள பதினாயிரக் கணக்கான அன்னங்களுடனும் காரண்டவங்களுடனுங் கூடிய மலையருவிகளையும் மேகங்களுக்கு வலைகள்போன்ற தேவதாருமரங்களுடைய காடுகளையும் ஹரிசந்தன மரங்களோடு கலந்திருக்கின்ற துங்கமரங்களும் காளீயகமரங்களுமுள்ள காடுகளையும் பார்த்துக்கொண்டும் மேடு பள்ளமில்லாதவையும் தண்ணீரில்லாதவையுமான மலைவெளிகளில் வேட்டையைக் குறித்து அலைந்துகொண்டும் சுத்தமான அம்புகளால் மிருகங்களை அடித்துக்கொண்டும் திரிந்தான். அநேக யானைகளின் பலமுள்ளவனும் அதிக பலசாலியும்

பருத்ததோள்களுள்ளவனும் பயங்கரமான பராக்கிரமத்தை யுடையவனும் பிரஸித்திபெற்றவனும் பயங்கரனுமான பீம ஸேனன் அந்தக் காட்டில் பெரிய பன்றியை அடித்துப் பன்றிகளுடன் கூடின மான்களையும் எருமைகளையும் ஆங்காங்கு அடித்தான். அநேக யானைகளின் பலமுள்ளவனும் அநேக மனி தர்களைத் தடுத்து யுத்தம் செய்யக்கூடியவனும் சிங்கமும் புலியும் போன்ற பராக்ரமமுள்ளவனுமான அந்தப் பீமஸேனன் பூமி யின் பிரதேசங்களையும் காடுகளையும் ஒலிக்கச்செய்துகொண்டு அந்தக் காட்டில் மரங்களை வேரோடு பறித்தான்; வேகத்தால் அவைகளை ஒடிக்கவும் ஒடித்தான். அச்சத்தைச் செய்பவனும் அஞ்சாதவனும் நெடுநாளாகச் சேர்ந்த கொழுப்புள்ளவனுமான பீமஸேனன் மலையினுடைய சிகரங்களை நொறுக்கிக்கொண்டும் ஒலிக்கச்செய்துகொண்டும் கவலையற்று மரங்களைக் கீழே தள்ளிக் கொண்டும் நாதத்தினால் பூமியை எங்கும் நிரப்பிக்கொண்டும் அடிக் கடி தோள்களைத் தட்டிக்கொண்டும் சிங்கநாதம் செய்துகொண் டும் கைத்தாளம்போட்டுக்கொண்டும் அப்பொழுது வனத்தில் வேகத்தோடு திரிந்தான். அதிக பலமுள்ள சிறந்த யானைகளும் அதிக பலமுள்ள சிங்கங்களும் பீமஸேனனுடைய சத்தத்தாலுண் டான பயத்தினால் குகைகளை விட்டன. மிக்க பயங்கரமான காட் டில் மிருகங்களை அடைய விருப்பமுள்ள பீமஸேனன் பயமில்லா மல் ஓரிடத்தில் ஓடுகிறவனாகவும் ஓரிடத்தில் நிற்கிறவனாகவும் அப்படியே ஓரிடத்தில் உட்காருகிறவனாகவும் ஸஞ்சரித்தான். மனிதர்களுள் சிறந்தவனும் காட்டில் ஸஞ்சரிக்கின்ற வேடன் போன்றவனும் மஹாபலசாலியுமான அந்தப் பீமஸேனன் அந் தக் காட்டில் எங்கும் கால்களாலேயே நடந்து சென்றான். அதிக மனோதைர்யத்துடனும் பராக்ரமத்துடனும்கூடிய அந்தப் பீமஸே னன் பெரிய காட்டில் பிரவேசித்து, எல்லாப் பிராணிகளையும் நடுங்கச் செய்துகொண்டு அற்புதமான நாதங்களைச் செய்தான். பிறகு, பீமனுடைய சத்தத்தினால் பயந்தவைகளும் குகையில் படுத்துக்கொண்டிருப்பவைகளுமான ஸர்ப்பங்கள் வேகத்தோடு வெளியில் சென்றன. பிறகு, தேவஸ்ரேஷ்டன்போலப் பிரகா சிப்பவனும் மஹாபலசாலியுமான பீமஸேனன் மெதுவாக அவை களைப் பின்தொடர்ந்து சென்றான்.

அந்தப் பீமஸேனன், பருத்த தேகமுள்ளதும், மயிர் சிலிர்த் தலைச் செய்கிறதும், உடலினால் குகை முழுமையும் வியாபித்த

துக்கொண்டு கிரிதுர்க்கத்தில் வஸிப்பதும், மலைபோலப் பெரிதான தேகமுள்ளதும் [1] தேகத்துக்குமிஞ்சின பெரிய பலமுள்ளதும், உடலிலுண்டான பலவித புள்ளிகளால் விசித்ரமான தேகமுள்ளதும், மஞ்சளுக்கொப்பான காந்தியுள்ளதும், குகைபோன்றதும் நான்கு கோறைப்பற்களுடன்கூடியதும் பிரகாசிக்கின்றதுமான வாயையுடையதும், மிகச் சிவந்த ஜ்வலிக்கின்ற கண்களுள்ளதும், அடிக்கடி கடைவாய்களை நக்குகிறதும், எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் பயத்தை உண்டுபண்ணுகிறதும், காலனுக்கும் அந்தகனுக்கும் யமனுக்கும் ஒப்பாயிருப்பதும், விஷமயமான மூச்சினால் ஒலிக்கிற காற்றின் ஓசையினால் அதட்டுகிறதுபோலிருப்பதுமான ஒரு ஸர்ப்பத்தைக் கண்டான். மிகப்பசித்திருக்கிற அந்த மலைப்பாம்பானது விரைவாக எதிரில் வந்து பீமஸேனனை இரண்டு கைகளிலும் வளைந்து பிடித்துக்கொண்டது. அந்தப் பாம்புக்குக் கொடுபட்டிருக்கிற வரத்தின்படி அந்தப் பாம்பினால் சரீரம் நன்கு பிடிக்கப்பட்ட பீமஸேனனுக்கு அப்பொழுது அறிவானது உடனே மயங்கியது. பதினாயிரம் யானைகளுக்குள்ளதும் மற்றவைகளோடு ஒப்பிடக்கூடாததுமான பலமானது பீமஸேனனுடைய இருகைகளுக்குமிருக்கிறது. அந்தப் பாம்பினால் அவ்வாறு வசப்படுத்தப்பட்ட பராக்ரமசாலியான அந்தப் பீமன் மெதுவாகத் துடித்துக்கொண்டு அசைவதற்குச் சக்தியற்றவனானான். பதினாயிரம் யானைகளுக்குச் சரியான தேகபலமுள்ளவனும் சிங்கத்தினுடைய தோள்போன்ற தோள்களையுடையவனும் மிக்க தோள்வலியமைந்தவனுமான பீமஸேனன் பிடிக்கப்பட்டு ஸர்ப்பத்திற்கு ஏற்பட்டிருக்கிற வரதானத்தினால் மதிமயங்கிப் பலத்தை இழந்தான். வீரனான அந்தப் பீமஸேனன் தன்னை விடுவித்துக்கொள்வதில் தீவ்ரமான பிரயத்தனத்தைச் செய்தான்; எவ்விதத்தினாலும் அந்த மலைப்பாம்பைத் திருப்பி அடிப்பதற்குச் சக்தியுள்ளவனாகவில்லை.

---

1 வேறு பாடம்.

நூற்றெண்பத்தோராவது அத்யாயம்.

ஆஜகரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மலைப்பாம்பானது பீமனை நோக்கித் தான் மலைப்பாம்பானதற்குக் காரணத்தைச் சொல்லியதும், கெட்ட நிமித்தங்களைக் கண்டு மனவருத்தமடைந்த யுதிஷ்டிரர் பீமன் சென்ற வழியைத் தொடர்ந்து சென்று அவன் மலைப்பாம்பினால் பிடிக்கப்பட்டிருக்கிறதைக் கண்டதும்.)

சௌர்யமுள்ளவனான அந்தப் பீமஸேனன், அப்பொழுது ஸர்ப்பத்திற்குவசப்பட்டு, அந்த ஸர்ப்பத்தினுடைய வல்லமையானது மிகவும் ஆச்சரியமானதென்றும் பெரிதென்றும் எண்ணினான். அவன் பெரும்பாம்பைப் பார்த்து, 'பன்னக! உன் இஷ்டப்படி சொல். ஓ! புஜகச்ரேஷ்ட! நீ யார்? என்னைக்கொண்டு என்ன செய்யப்போகிறாய்? பாண்டுவின் புதல்வனும் தர்மராஜரை அடுத்துப் பிறந்திருப்பவனும் பதினாயிரம் யானைகளுக்குச் சமமான பலமுள்ளவனுமான பீமஸேனன் என்கிற நான் உன்னால் எவ்வாறு வசப்படுத்தப்பட்டேன்? யுத்தத்தில் எதிர்த்துவந்த பிடரிமயிருள்ள சிங்கங்களும் புலிகளும் எருமைகளும் யானைகளும் பலமுறை என்னால் கொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஸர்ப்பங்களுள் மிகச் சிறந்தவனே! ராக்ஷஸர்களும் பிசாசங்களும் அதிக பலமுள்ள ஸர்ப்பங்களும் என்னுடைய புஜவேகத்தைத் தாங்குவதற்குச் சக்தியுள்ளவைகளாகா. முயற்சியைச் செய்கின்றவனாக இருந்தும் நான் உன்னால் வசப்படுத்தப்பட்டவனாக இருக்கிறேன். இது வித்யாபலமா? அல்லது, உனக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற வரதானமா? நாகனே! என்னுடைய பெரிதான இந்தப் பலமானது உன்னால் தோல்வியடைவிக்கப்பட்டதாதலால் மனிதர்களுக்கு உடல் வலிமை நிலையற்றதென்ற எண்ணம் எனக்கு உண்டாகிவிட்டது' என்று சொன்னான்.

இவ்வாறு சொல்லுகின்றவனும் கார்யங்களை எளிதிற் செய்பவனும் வீரனுமான பீமனை அந்த ஸர்ப்பமானது தன் பெரிய உடலினால் எல்லாப் பக்கத்திலும் நன்றாகக்கட்டிச் சுற்றிக்கொண்டது. பிறகு, அந்த ஸர்ப்பமானது அப்பொழுது மிக்க புஜபலமுள்ள அந்தப் பீமனை அடக்கி அவனுடைய பருத்த இருகைகளையும் விட்டுவிட்டு அவனைப்பார்த்து, 'மிக்க புஜபலமுள்ளவனே!

பசித்திருக்கிற எனக்கு, நீ, என்பாக்கிய விசேஷத்தால், நெடுங்காலத்திற்குப்பிறகு, இப்பொழுது. தேவர்களால் ஆகாரமாகக் கொடுக்கப்பட்டாய். பிராணிகளுக்குப் பிராணன் பிரியமானதன்றோ? பகைவரை அடக்குபவனே! என்னால் இந்த ஸர்ப்பரூபம் அடையப்பட்டவிதத்தை நீ என்னிடத்தினின்று அவசியம் கேட்கவேண்டும். என்னுடைய அதனை நீ கேட்பாயாக. நான் மஹரிஷியினால் கோபத்தினால் இந்த நிலைமையை அடையும்படி செய்யப்பட்டேன். சாபத்தினுடைய முடிவை அடையவேண்டுமென்கிற எண்ணமுள்ளவனாக அவை அனைத்தையும் உனக்குச் சொல்லுகிறேன். உன்னுடைய முன்னோர்களுக்கெல்லாம் மூத்தவனும் வம்சத்தைத் தரிப்பவனும் ஆயுவின் புத்திரனுமான நகுஷன் என்கிற ராஜரிஷியானவன் உன்னால் தெளிவாகக் கேட்கப்பட்டிருக்கலாம். அப்படிப்பட்ட நான் பிராமணர்களை அவமதித்து அகஸ்தியருடைய சாபத்தால் இந்த நிலைமையை அடைந்தேன். என்னுடைய இந்த விதியைப் பார். இங்கு வந்துகொண்டிருக்கிறவனும் மிக்க பிரியமான தோற்றமுள்ளவனும் கொல்லத்தகாதவனுமான உன்னை நான் இப்பொழுது ஆஹாரமாக உபயோகிக்கப் போகிறேனென்றால் விதியானது எவ்விதமிருக்கிறதென்பதைப் பார். புருஷச்ரேஷ்டனே! தினத்தினுடைய ஆறாவது பாகத்தில் யானையோ எருமைக்கடாவோ ஏதொன்று என்னால் பிடிக்கப்படுகிறதோ அது எவ்வித்தாலும் என்னால் விடப்படுகிறதில்லையன்றோ? குருகுலத்தில் பிறந்தவர்களுள் உத்தமனே! திர்யக்ஜாதிகளில் பிறந்திருக்கிற ஸாமான்யமான ஸர்ப்பத்தினால் நீ பிடிக்கப்படவில்லை. இது எனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வரதானம். இந்திரன் வீற்றிருக்கிற விமானத்தின்மேலிருந்து விரைவாகக் கீழே விழுகின்ற என்னால், 'சாபத்துக்கு முடிவை ஏற்படுத்தும்' என்று சொல்லப்பட்டவரும் ரிஷிகளுள் மிகச் சிறந்தவரும் தேஜஸுள்ளவருமான அந்த அகஸ்தியபகவான் கருணையினால் மூடப்பட்டு என்னை நோக்கி, 1 'அரசனே! சிலகாலஞ் சென்றபின் உனக்கு (ச் சாபத்தினின்று) மோக்ஷம் உண்டாகும்' என்று சொன்னார். பிறகு, நான் பூமியில் விழுந்தேன். என்னை ஞாபகமானது விடவில்லை. (சாபமானது) நெடுங்காலத்துக்கு முந்திய தானாலும் அடையப்பட்டபடியே எனக்கு நினைவிலிருக்கிறது. அகஸ்தியமஹரிஷியானவர் என்னைப்பார்த்து, 'ஆத்மா, ஆத்மாவல்

1 பொருந்தாமையால் அதிக பாடமான அரைஸ்லோகம் விடப்பட்டது.

லாதது இவற்றின் பாகுபாட்டை அறிந்த எவனை உன்னால் கேட்கப்பட்ட வினாக்களுக்கு விடை கூறுவனோ அவன் உன்னைச் சாபத்தினின்று விடுவிப்பான்' என்று சொன்னார்.

தயையுள்ளவர்களும் என்னிடத்தில் இரக்கமுண்டானவர்களுமான அந்தப் பிராமணர்களுடைய, 'வேந்தே! உன்னால் பிடிக்கப்பட்ட பிராணிகள் (உன்னிலும்) அதிக பலசாலிகளாக இருந்தாலும் அவைகள் எல்லாவற்றுக்கும் பலக்குறைவானது விரைவாக உண்டாகும்' என்ற வசனத்தையும் நான் கேட்டேன். பிறகு, அந்தப் பிராமணர்கள் மறைந்து போய்விட்டார்கள். அதிக காந்தியுள்ளவனே! நிகரற்ற தீமையைச் செய்த அப்படிப்பட்ட நான் இந்த ஸர்ப்பப்பிறப்பை அடைந்து காலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு, அசுத்தமான நரகத்தில் வஸிக்கிறேன்' என்று கூறியது. மிக்க கைவலிமையுள்ள பீமஸேனன், அந்த ஸாப்பத்தைப் பார்த்து, 'மஹாஸர்ப்பமே! நான் உன் விஷயத்தில் கோபிக்கவில்லை. என்னையும் நிந்திக்கவில்லை. மனிதன் ஸுகத்தையோ துக்கத்தையோ வருவிப்பதிலோ போக்குவதிலோ சில ஸமயம் திறமையுள்ளவனும் சில ஸமயம் திறமையில்லாதவனும் ஆகிறான். ஆதலால், அந்த விஷயத்தில் மனத்தை வருத்தக்கூடாது. எந்த மனிதன் தன் வல்லமையினால் தெய்வத்தை வஞ்சிப்பதற்கு ஸாமர்த்தியமுள்ளவனாவான்? தெய்வத்தையே சிறந்ததாக நினைக்கிறேன். மனித முயற்சியோ பயனற்றது. பாகுபலத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டவனும் காரணமின்றி இவ்விடத்தில் வந்து இப்பொழுது துரதிர்ஷ்டத்தினால் இந்த நிலைமையை அடைந்திருக்கிறவனுமான என்னைப் பார். எவ்வாறு ராஜ்யத்தினின்று துரத்தப்பட்டவர்களும் காட்டில் வஸிக்கும்படி செய்யப்பட்டவர்களுமான பிராதாக்களைக் குறித்துத் துக்கமடைகிறேனோ அவ்வாறு நான் அழிவதைப்பற்றி இப்பொழுது நான் துக்கிக்கவில்லை. யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் நிரம்பியிருக்கிற இந்த இமயமலையானது செல்லுதற்கு மிக அரியது. அந்தப் பாண்டவர்கள் மனவருத்தமுற்று என்னைப் பார்க்க விரும்பி முயலுவார்கள். பிறகு, நான் அழிந்ததைக்கேட்டு முயற்சியற்றவர்களாவார்கள். ராஜ்யத்தை அடைவதில் பேராவலுள்ள என்னாலே தர்மசீலர்களான அந்தப் பாண்டவர்கள் துன்புறுத்தப்படுகிறார்களன்றோ? அல்லது, எல்லா அஸ்திரங்களையும் அறிந்தவனும் தேவர்களாலும்

கந்தர்வர்களாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் ஜயிக்கமுடியாதவனும் சிறந்த புத்தியுள்ளவனுமான அர்ஜுனன் விசனமடையமாட்டான். மிகுந்த பலமுள்ளவனும் நீண்ட கைகளையுடையவனுமான அந்த அர்ஜுனன் ஒருவனாயிருந்தாலும் தேவராஜனைக்கூட ஸ்தானத்தினின்று விரைவாக நழுவச்செய்யத் திறமையுள்ளவன். அப்படியிருக்க, கெட்ட சூதாட்டத்தை விளையாட்டாகக்கொண்டவனும் உலகத்தாரனைவராலும் பகைக்கப்பட்டவனும் டம்பத்திலும் அறியாமையிலும் பற்றுள்ளவனுமான திருதராஷ்டிரனுடைய புத்திரனை ராஜ்யத்தினின்று நழுவும்படி செய்வானென்பதில் ஸந்தேகமென்ன? எங்களுக்குப் பகைவர்களைக்காட்டிலும் அதிகமான மேன்மையைத் தினந்தோறும் விரும்புகிறவளும் புத்திரர்களிடத்தில் பேராவலுள்ளவளும் இரக்கப்படத்தக்கவளுமான என் தாயைப்பற்றியும் விசனமடைகிறேன். ஸர்ப்பமே! நாதனற்றவளான அந்தக் குந்திதேவி என்னால் நிறைவேறுமென்று நினைத்திருந்த அந்த எல்லா விருப்பங்களும் நான் நாசமடைந்தால் எவ்வாறு நிறைவேறினவையாகும்? பெரியோர்களுக்கு வசப்பட்டவர்களும் என் புஜபலத்தால் நன்றாகப் பாதுகாக்கப்பட்டவர்களும் எப்பொழுதும் ஆண்பிள்ளைகளென்கிற கர்வமுள்ளவர்களும் இரட்டைப்பிள்ளைகளுமான நகுலஸஹதேவர்கள் என்னுடைய விநாசத்தினால் உத்ஸாகத்தை இழந்தவர்களும் வீர்யமும் பராக்கிரமமும் நழுவினவர்களும் விசனமுறுபவர்களும் ஆவார்களென்பது எனது எண்ணம்' என்று சொன்னான்.

பீமஸேனன் ஸர்ப்பத்தினுடைய உடலினால் நன்றாக இறுக்கப்பட்டவனாகி அப்பொழுது இவ்வண்ணம் மிகப் புலம்பினான்; கைகாலை அசைப்பதற்குச் சக்தியற்றவனுமானான். குந்தீபுத்திரரான யுதிஷ்டிரரோ, அனிஷ்டத்தைத் தெரிவிக்கின்ற கோரமான உத்பாதங்களை நன்றாகச் சிந்திக்கின்றவரும் நல்ல நிலைதப்பின புத்தியுள்ளவருமானார். எரிச்சலுடன் கூடின திசையில் குள்ளநரியானது அவருடைய ஆஶ்ரமத்திற்குத் தென்புறத்தில் நின்றுகொண்டு அதிக பயமுள்ளதாகிப் பயங்கரமும் அமங்களகரமுமான சப்தத்துடன் ஊளையிட்டது. ஒரு சிறகும் ஒரு கண்ணும் ஒரு காலுமுள்ளதும் கோரமான காட்சியுள்ளதும் பிரகாசமில்லாததுமான விச்சுளி என்கிற பக்ஷியானது சூரியனுக்கு எதிரில் ரக்தத்தைக் கக்குகின்றதாகக் காணப்பட்டது. வறண்டதும் அதிவேகமுள்ளதும் பாறைகளை அடித்து வருகின்

றதுமான காற்றும் வீசியது. மிருகங்கள் பறவைகள் ஆகிய இவற்றின் சத்தங்களனைத்தும் அமங்களகரமாக இருந்தன. கறுத்த காக்கையானது பின்புறத்தில் இருந்துகொண்டு, 'செல்; செல்' என்று கரைந்தது. அப்படியே, இவருடைய வலக்கையும் அடிக்கடி துடித்தது. இவருடைய மனமும் இடக்காலும் சோர்வை அடைந்தன. அனிஷ்டமான இடக்கண் துடித்தலும் ஏற்பட்டது. பாரதரே! மேதாவியான தர்மராஜரும் பெருமபயம்சேர்ந்ததாக ஸந்தேகித்துத் திரௌபதியைப் பார்த்து, 'பீமன் எங்கே?' என்று கேட்டார். பாஞ்சாலியானவள், பீமஸேனன் நெடுநேரத்திற்கு முந்தியே (வெளியே) சென்றதாக அவருக்குச் சொன்னாள். மஹாபாகுபலமுள்ள அந்தத் தர்மராஜா தௌம்யரோடு கூடியவராகப் புறப்பட்டார். தனஞ்சயனைப் பார்த்து, 'திரௌபதியின் ரக்ஷணமானது உன்னால் செய்யப்படத்தக்கது' என்று சொன்னார். நகுலனையும் ஸஹதேவனையும் பிராமணர்களைப் பாதுகாக்கும்படி கட்டளையிட்டார். குந்தீபுத்ரரும் பிரபுவுமான அந்தத் தர்மராஜர் அந்த ஆச்ரமத்திலிருந்தே பீமஸேனனுடைய காலடியை உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டு பெருங்காட்டில் அவனைத் தேடினார். அந்த யுதிஷ்டிரர், கீழ்த்திசையை அடைந்து பெரிய கஜயூதபதிகளையும் பீமனுடைய காலடிகளால் பூமி எங்கும் அடையாளமிடப்பட்டிருக்கிறதையும் கண்டார். பிறகு, அரசர், வனத்தில் கொன்றுதள்ளப்பட்டிருக்கிற ஆயிரக்கணக்கான மிருகங்களையும் நூற்றுக்கணக்கான சிங்கங்களையும் மிருகங்களுக்காக ஓடுகின்றவனும் காற்றின் வேகம்போன்ற வேகமுள்ளவனும் வீரனுமான அந்தப் பீமஸேனனுடைய தொடையினால் உண்டுபண்ணப்பட்ட காற்றினால் முறிக்கப்பட்டு வழியில் நிலைகுலைந்து கிடக்கின்ற மரங்களையும் கண்டு அவனுடைய வழியில் சென்றார். அந்த யுதிஷ்டிரர், அப்பொழுது அந்த அடையாளங்களால் சென்று, வறள்காற்று மிகுந்ததும் இலைகளில்லாத மரங்களால் நெருங்கியதும் உவர்நிலமுள்ளதும் ஜலமில்லாததும் முண்மரங்களால் அடர்ந்ததுமான ஓர் இடத்தில் கற்களாலும் மொட்டை மரங்களாலும் சிறிய மரங்களாலும் எல்லாப்பக்கங்களிலும் வியாபிக்கப்பட்டதும் செல்லுதற்கு மிக அரியதும் மேடுபள்ளங்கள் மிகுந்ததுமான மலையின் குகையில் பெரும்பாம்பினால் பிடிக்கப்பட்டு அசைவற்றிருக்கிற தம்பியான பீமனை அப்பொழுது கண்டார்.

நூற்றெண்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

ஆஜகரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரருக்கும் மலைப்பாம்புக்கும் ஸம்வாதம்.)

சிறந்த புத்தியுள்ள யுதிஷ்டிரர் ஸர்ப்பத்தின் உடலினால் சுற்றப்பட்டிருக்கிற அந்தப் பிரியமான தம்பியை அடைந்து, 'குந்தியைத் தாயாராக உடையவனே! நீ இந்த ஆபத்தை எவ்வாறு அடைந்தாய்? மலைபோலப் பருத்த உடலுடன் கூடின இந்தப் பன்னக ஸ்ரேஷ்டன் யார்?' என்னும் இந்த வசனத்தைச் சொன்னார். ஸஹோதரனான அந்தப் பீமஸேனன் தமையனாரான தர்மராஜரைப் பார்த்து, 'அண்ணா! பக்ஷிப்பதற்காக என்னைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறதும் ஸர்ப்பம்போலிருப்பதும் அதிக பலமுள்ளதுமான இந்தப் பிராணியானது நகுஷன் என்கிற ராஜரிஷி' என்று தன்னைப் பிடித்தது முதலான அந்தச் செய்கைகளனைத்தையும் கூறினான்.

யுதிஷ்டிரர், ஸர்ப்பத்தைப் பார்த்து, 'ஆயுஷ்மானே! அளவு கடந்த வல்லமையுள்ள என்னுடைய இந்த ப்ராதாவை விட்டுவிடு. நாம் உனக்குப் பசியைப் போக்கக்கூடிய வேறு ஆகாரத்தைக் கொடுப்போம்' என்று சொன்னார். ஸர்ப்பம், 'என் வாயில் வந்து விழுந்திருக்கிற இந்த ராஜபுத்திரன் எனக்கு ஆகாரமாக அடையப்பட்டான். நீ போகலாம். இந்த இடத்தில் நீ இருக்கக்கூடாது. இருந்தால், நாளைத்தினம் எனக்கு நீயும் ஆகாரமாகிவிடுவாய். அதிக பாகுபலமுள்ளவனே! இது என்னுடைய விரதம்: எவன் நான் இருக்குமிடத்தை அடைவானோ அவன் எனக்கு ஆகாரமாகவேண்டும். அப்பனே! நீயும் என்னுடைய இருப்பிடத்தில்வந்து சேர்ந்துவிட்டாய். நெடுங்காலம் கழிந்ததனால் உன்னுடைய இந்தத்தம்பி இப்பொழுது ஆகாரமாக அடையப்பட்டான். நான் இவனைவிடமாட்டேன். வேறொன்றையும் விரும்பவுமாட்டேன்' என்று சொல்லிற்று.

யுதிஷ்டிரர், 'ஸர்ப்பமே! நீ தேவனோ? அல்லது, அஸுரனோ? அல்லது, ஸர்ப்பமா? உண்மையான வசனத்தைச் சொல். யுதிஷ்டிரன் உன்னைக் கேட்கிறேன். ஸர்ப்பமே! பீமஸேனன் உன்னால் எதற்காகப் பிடிக்கப்பட்டான்? ஸர்ப்பமே! எதை ஆஹாரமாகக் கொண்டால், அல்லது, எதை அறிந்தால் உனக்குப் ப்ரீதியுண்டாகும்? நான் உனக்கு எந்த ஆஹாரத்தைக் கொடுப்பேன்? எப்படி

நீ இவனை விடுவாய்?' என்று வினவினார். ஸர்ப்பம், 'தோஷமில்லாதவனே! அரசனே! நான் பிரஸித்திபெற்றவனும் சந்திரனிலிருந்து ஐந்தாமவனும் ஆயுவின் மைந்தனும் உன்குலத்தில் முந்தினவனுமான நகுஷன் என்கிற அரசனாக இருந்தேன். யாகங்களாலும் தவத்தினாலும் வேதாத்தியயனத்தினாலும் இந்திரிய நிக்கிரஹத்தினாலும் விக்கிரமத்தினாலும் யான் மூவுலகங்களுடைய ஆட்சியையும் கவலையற்று அடைந்தேன். அந்த ஐஶ்வர்யத்தைப் பெற்றதனால் அப்பொழுது கர்வமானது என்னை வந்தணுகியது. ஆயிரம் பிராம்மணர்கள் என் பல்லக்கைத் தூக்கினார்கள். பிறகு, நான் ஐஶ்வர்யமத்தால் இறுமாப்படைந்து பிராம்மணர்களை அவமதித்து அகஸ்தியரால் இந்நிலைமையை அடைவிக்கப்பட்டேனென்று எனக்கு நினைவிருக்கிறது. அரசனே! [1] பாண்டவ! மஹாத்மாவான அந்த அகஸ்தியருடைய அனுக்கிரஹத்தினாலேயே பிரஜ்ஞை இதுவரையும் என்னை விடவில்லை. பகலினுடைய ஆறுவது பாகத்தில் உன்னுடைய இளைய ஸகோதரன் என்னால் ஆஹாரமாக அடையப்பட்டான். நான் இவனை விடப்போகிறதில்லை. மற்றொன்றையும் நான் விரும்பவில்லை. என்னால் இப்பொழுது கேட்கப்படுகிற வினாக்களுக்கு விடைகூறுவாயாகில் அதற்குப் பிறகு உன்னுடைய பிராதாவான பீமஸேனனை விடுவேன்' என்று சொல்லியது.

யுதிஷ்டிரர், 'ஸர்ப்பமே! உன்னிஷ்டப்படி வினவுவாயாக. ஸர்ப்பமே! உனக்குப் பிரீதியை உண்டுபண்ணுவதற்கு நான் சக்தியுள்ளவனாக இருந்தால், உன் கேள்விகளுக்கு மறுமொழி உரைப்பேன். இவ்வுலகில் பிராம்மணனால் எது அறியத்தக்கதோ அதை நீ முழுமையும் அறிகிறாய். ஸர்ப்பராஜனே! ஆகையால், உன் வசனத்தைக் கேட்டு உனக்கு மறுமொழி உரைப்பேன்' என்று சொன்னார். ஸர்ப்பம், 'வேந்தே! எவன் பிராம்மணனாகிறான்? யுதிஷ்டிர! எது அறியத்தக்கது? சொல். உன்னுடைய வாக்கியங்களால் உன்னை அதிகபுத்திசாலி என்று ஊகிக்கிறேன்' என்று சொல்லியது.

யுதிஷ்டிரர், 'நாகேந்திர! எவனிடத்தில் உண்மை, கொடை, பொறுமை, நல்லொழுக்கம், இரக்கம், தவம், கருணை இவைகள் காணப்படுகின்றனவோ அவன் பிராம்மணனென்று கருதப்படு

1 வேறு பாடம்.

கிறன். ஸர்ப்பமே! எது விசேஷங்களில்லாததாயும் தேசத்தாலும் காலத்தாலும் வஸ்துக்களாலும் அளவிடமுடியாததாயும் துக்கமில்லாததாயும் ஸுகமில்லாததாயும் இருக்கிறதோ, அதனிடம் ஏகரஸமாக இருக்கிற எந்த வஸ்துவினிடத்தில் சென்று மனிதர்கள் மீண்டு ஸம்ஸாரத்தை அடைகிறதில்லையோ அது அறியத்தக்கது. நீ இதனுடைய எதைச் சொல்ல விரும்பு கிறாய்?' என்று சொன்னார். ஸர்ப்பம், 'யுதிஷ்டிர! பிர மாணமும் ஸத்யமும் வேதமும் நான்கு வர்ணத்தார்களுக்கும் ஹிதமாயிருக்கின்றன. சூத்திரர்களிடத்திலும் உண்மையும் கொடையும் கோபமின்மையும் மன இளக்கமும் அஹிம்ஸையும் கருணையும் இருக்கின்றன. அரசனே! இவ்வுலகில் துக்கமில்லாததும் ஸுகமில்லாததுமான எது அறியத்தக்கதென்று சொல்லப்பட் டதோ ஸுகம் துக்கம் இரண்டினாலும் விடப்பட்ட அவ்வாறான அறியத்தக்க வேறு வஸ்துவானது இருக்கிறதென்று நான் காணவில்லை' என்று சொல்லிற்று.

யுதிஷ்டிரர், 'சூத்திரனிடத்தில் எந்த அடையாளமிருக் கிறதோ அது பிராம்மணனிடத்திலில்லை. சூத்திரஜாதியில் பிறந் ததனால் சூத்திரன் சூத்திரனாகான். பிராம்மணஜாதியில் பிறந் ததனால் பிராம்மணனும் பிராம்மணனாகான். ஸர்ப்பமே! எவ னிடத்தில் இந்தச் சமதமாதிகுணங்கள் காணப்படுகின்றனவோ அவன் பிராம்மணனாக எண்ணப்படுகிறான். ஸர்ப்பமே! எவ னிடத்தில் இந்தச் சமதமாதிகுணங்களில்லையோ அவனைச் சூத்ர னென்று குறிக்கவேண்டும். ஸர்ப்பமே! அறியத்தக்கதில்லையென் றும் ஸுகதுக்கங்களால் விடப்பட்ட ஸ்தானமானது இந்த இடத்தைக்காட்டிலும் வேறிடத்தில் இல்லை என்றும் எது உன்னால் கூறப்பட்டதோ இந்த உன்னபிப்ராயம் இவ்வண்ணமே. ஸுகம் துக்கம் இரண்டினாலும் விடப்பட்டிருக்கிற ஸ்தானம் இல்லை. எவ்வாறு சீதவஸ்துவின் நடுவில் உஷ்ணமும் உஷ்ணவஸ்துவின் நடுவில் சீதமும் இராவோ அவ்வாறே ஸுகமுள்ளவஸ்துவில் துக்கமும் துக்கமுள்ளவஸ்துவில் ஸுகமும் இரா. இவ்வாறான (பிராகிருத) ஸுகதுக்கங்களால்விடப்பட்ட (ஆனந்தமயமான) ஸ்தானம் ஓரிடத்திலிருக்கிறது. இது எனது எண்ணம். ஸர்ப் பமே! நீ எப்படி எண்ணுகிறாயோ?' என்று கூறினார். ஸர்ப்பம், 'அரசனே! ஆயுஷ்மானே! உன்னால் ஒழுக்கத்தால் ஒருவன் ப்ராம் மணனென்று சொல்லப்படுவானேயாகில் அப்பொழுது பிராம்

மனுக்குரிய செய்கை இல்லாதவரையில் ஜாதி பயனற்றது' என்று சொல்லிற்று.

யுதிஷ்டிரர், 'மகா ஸர்ப்பமே! பேரறிவாளனே! இந்த மனித ஜாதியில் இப்பொழுது எல்லாப் புருஷர்களும் எல்லா ஸ்திரீகளிடமும் குழந்தைகளை உண்டுபண்ணுகிறார்கள். ஆகையால், எல்லாவர்ணங்களும் கலந்துபோவதால் ஜாதியானது எவ்விதத்தாலும் பரீக்ஷிக்கத்தகாததென்பது என்னுடைய எண்ணம். மனிதர்களுக்கு வாக்கும் ஆண்பெண்களின் சேர்க்கையும் பிறப்பும் இறப்பும் ஸமமானவை. 'நாங்கள் பிராம்மணர்களாயிருக்கிறோமோ அப்பிராம்மணர்களாயிருக்கிறோமோ எப்படியிருந்தாலும் யாகஞ்செய்கிறோம்' என்கிற பொருளுள்ள (யேயஜாமஹே என்கிற) வேதவாக்யமும் (ஜாதி, பிறப்பினால் நிச்சயிக்கத்தக்கதன்று) என்னும் விஷயத்தில் பிரமாணம். ஆகையால், தத்துவத்தைக் கண்டறிந்தவர்கள் ஆசாரமே (இந்தவிஷயத்தில்) முக்யமாகக் கருதப்பட்டதென்று அறிகிறார்கள். தொப்புள்கொடி அறுப்பதற்குமுன்னம் புருஷனுக்கு ஜாதகமே ஸம்ஸ்காரமானது விதிக்கப்படுகிறது. அப்படியே, இருபிறப்புடையவர்களான மூன்றுவர்ணத்தார்களுக்கும் முறையே உபநயனம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த உபநயன ஸம்ஸ்காரத்தில் இவனுக்கு ஸாவித்ரீ மாதாவாகிறாள்; ஆசார்யன் பிதாவாகச் சொல்லப்படுகிறான். பிராம்மணன் வேதந்தொடங்குகிறவரையில் செய்கையினால் சூத்ரனுக்கொப்பானவன். இப்படிப்பட்ட அந்த ஸமயத்தில் ஸ்வாயம்புவமனுவானவர், 'வைதிக ஸம்ஸ்காரமில்லாவிட்டால் மூன்று வர்ணத்தார்களும் சூத்ரர்களுக்கு ஸமானர்களாவார்கள்' என்று இவ்வண்ணம் கூறி இருக்கிறார். ஸர்ப்பராஜனே! ஸம்ஸ்காரமில்லாத விஷயத்தில் வர்ண ஸாங்கர்யமே முக்யகாரணமென்று காணப்பட்டிருக்கிறது. ஸர்ப்பராஜனே! மகாஸர்ப்பமே! எவனிடத்தில் இக்காலத்தில் வைதிக ஸம்ஸ்காரத்துடன் கூடின நல்லாசாரமிருக்கிறதாக எண்ணப்படுகிறதோ அவனையே பிராம்மணனாக முன்னே சொல்லியிருக்கிறேன்' என்று கூறினர். ஸர்ப்பம், 'யுதிஷ்டிர! அறியவேண்டியதை அறிந்திருக்கிற உன்னுடைய வாக்கியமானது கேட்கப்பட்டது. நான் உன்னுடைய பிராதாவான பீமஸேனனை ஏன் பக்ஷிப்பேன்?' என்று கூறியது.

நூற்றெண்பத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

ஆஜகரபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(தன் வினாக்களுக்கு உத்தரமளித்ததனால் மகிழ்ந்தவனும் மலைப் பாம்பு வடிவத்துடனிருப்பவனுமான நகுஷன் தனக்கு அவ்வு ருவம்வரக் காரணத்தை யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறிப் பீமனை விட்டுவிட்டு மீண்டு ஸ்வர்க்கம் சென்றது)

யுதிஷ்டிரர், 'இப்படிப்பட்ட நீ உலகத்தில் வேதங்களை வேதாங்கங்களை இவற்றின் கரையை அடைந்தவன். எந்தக் கர்மாவைச் செய்தவனுக்கு அதனினும் சிறந்ததில்லாத கதியானது ஏற்படும்? சொல்' என்று வினவ, ஸர்ப்பம், 'பாரத! பாத்திரத்தில் கொடுத்தும் இனியவை கூறியும் உண்மையைப் பேசியும் அஹிம்சையில் பற்றுதலுள்ள மனிதன் ஸ்வர்க்கத்தை அடைவானென்பது என்னுடைய நிச்சயம்' என்று சொல்லிற்று.

யுதிஷ்டிரர், 'ஸர்ப்பமே! தானத்தைக்காட்டிலும் ஸத்யமா, ஸத்யத்தைக்காட்டிலும் தானமா எது பெரியதென்று காணப்படுகிறது? அஹிம்ஸை இன்சொல் இரண்டனுள் எது பெரிது? எது சிறிது? சொல்லுவாயாக' என்று வினவ, ஸர்ப்பம், 'தானம் [1] ஸத்யம் அஹிம்ஸை இன்சொல் இவைகளுள் பயனால் பெருமையும் சிறுமையும் காணப்படுகின்றன. சில ஸமயத்தில் தானம் செய்வதைக்காட்டிலும் ஸத்தியமே மேலாகிறது. ராஜேந்திர! சில ஸமயத்தில் ஸத்தியவாக்கியத்தைக்காட்டிலும் தானமே மேலாகிறது. பெரிய விற்பிடித்தவனே! அரசனே! இவ்வண்ணமே, சிலசமயம் இன்சொற்கூறுவதைக்காட்டிலும் அஹிம்ஸையானது பெரிதாகக் காணப்படுகிறது. சிலவேளை அந்த அஹிம்ஸையைக்காட்டிலும் இன்சொல் பெரிதென விரும்பப்படுகிறது. வேந்தே! இவ்வாறு, இவற்றின் இந்தப்பெருமை சிறுமைகள் பயனைப்பொறுத்தவை. இன்னும் வேறு கேட்க விரும்பியதைச் சொல். நான் மறுமொழியுரைப்பேன்' என்று சொல்லிற்று.

யுதிஷ்டிரர், 'ஸர்ப்பமே! சரீரத்தை விட்டவனுக்கு ஸ்வர்க்கத்தில் கதியும் காமங்களுடைய பலன் அழியாமலிருப்பதும் விஷயானுபவமும் எப்படி காணப்படும்? எனக்குத் தெளிவாகச் சொல்' என்று வினவ, ஸர்ப்பம், 'அரசனே! தனனுடைய கர்மங்

---

1 பொருள் இரட்டித்தலால் ஒரு சொல் விடப்பட்டது

களால் உண்டாகிற கதிகள் மனிதனாகப் பிறப்பது, ஸ்வர்க்கத்தில் வஸிப்பது, திர்யகஜாதியில் பிறப்பது என மூன்றுவிதமாகக் காணப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளுள், அஹிம்ஸையுடன்கூடின அநாதியான தானமுதலிய காரணங்களால் (தேஹியானவன்) மானிட உலகத்தினின்று ஸ்வர்க்கத்தை அடைகிறான். ராஜேந்திரனே! (இவற்றுக்கு) மாறுபட்ட காரணங்களால் மனிதனாகவும் அப்படியே விலங்காகவும் பிறக்கிறான். ஐயா! விலங்குப்பிறவியில் விசேஷத்தைச் சொல்லுவேன். காமக்ரோதங்களுடன்கூடின வனும் ஹிம்சையுடனும் பேராசையுடனுங்கூடினவனுமான மனிதன் மானிடப்பிறவியிலிருந்து தவறி விலங்குஜாதியில் பிறக்கிறான். மனிதப்பிறப்புக்காக விலங்குஜாதியிலிருந்து வேறுபாடு (=உயர்தல்) வேதத்தில் விதிக்கப்படுகிறது. யாகங்களில் உபயோகிக்கப்படுகிற கோ முதலியவற்றுக்கும் குதிரைகளுக்கும் (அந்த விலங்குப்பிறவிகளிலிருந்தே) தேவனாதலும் காணப்படுகிறது. ஐயனே! இருவினைகளுள்ள அப்படிப்பட்ட இந்த ஜீவன (பிறப்பிறப்புக்களாகிய) இந்தக் கதிகளை அடைகிறான் இருவினைகளில்லாத பிராம்மணன் நித்யமான பிரம்மத்தினிடம் ஆத்மாவைக் கலக்கச்செய்கிறான். தேகாபிமானியான ஜீவாத்மாவானவன் அதிருஷ்டத்தால் கவரப்பட்டுப் பிறந்து பிறந்து ஸுகத்தில் விருப்பமுள்ளவனாகித் தேகஸம்பந்தத்தாலுண்டான பலனை அனுபவிக்கிறான். பயனில் பற்றில்லாதவன் பிரஜைகளுக்கு அறிகுறிகளான ஜனனம் மரணம் முதலியவைகளைத் தோஷங்களாகப் பார்க்கிறான்' என்று சொல்லியது.

யுதிஷ்டிரர், 'ஸர்ப்பமே! சப்தம், ஸ்பர்சம், ரூபம், ரஸம், கந்தம் ஆகிய இவைகள் அறியப்படும் ஸமயத்தில், அறிகிற ஜீவனுக்கும் அறியப்படுகிற அந்தவிஷயங்களுக்கும் ஆதாரத்தை ஒருவழிப்பட்ட மனத்துடன் உள்ளபடி கூறுவாயாக. அதிக புத்தியுள்ளவனே! நீ ஏன் விஷயங்களை ஒரே ஸமயத்தில் அறிகிறதில்லை பன்னகங்களுள் மிகச் சிறந்தவனே! கேட்கப்பட்ட இவையனைத்தையும் சொல்லுவாயாக' என்று வினவ, ஸர்ப்பம், 'ஆயுஷ்மானே! ஸுகம் துக்கம் முதலிய குணங்களுக்கு ஆதாரமாயிருக்கிற ஆத்ம வஸ்துவானது தேஹரூபமான உபாதியுடன் கூடியதாகவும் கரணங்களால் அடையப்பட்டதாகவுமிருந்துகொண்டு தன் வினைகளுக்குத் தக்கபடி போகங்களை அனுபவிக்கிறது. பரதஸ்ரேஷ்டனே! அந்த ஆத்மாவின் போகங்களுக்கு ஆதாரமான இந்த

தேஹத்தில் ஞானமும் புத்தியும் மனமும் காரணங்களென்று என்னிடத்திலிருந்து தெரிந்துகொள். ஐயனே! ஜீவன் விஷயங்களை அறிவதற்கு ஸாதனமான இந்திரியங்களில் நிலைபெற்றிருக்கிற மனத்தின் வழிபாய்த நேத்ரத்தினின்று வெளிப்புறப்பட்டு, முறையே, இந்த விஷயங்களை அடைகிறான். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! ஜீவனுக்கு அந்த விஷயத்தை அறியவேணடியபொழுது, மனமானது புத்தியினால் வேலையுடன் கூடியதாகச் செய்யப்படுகிறது. ஆதலால், இந்த ஜீவனுக்கு இந்தச் சரீரத்தில் ஒரே ஸமயத்தில் எல்லா விஷயங்களுடைய அறிவும் பொருந்துகிறதில்லை. புருஷோத்தமனே! அந்த ஜீவாத்மாவானவன் புருவங்களுடைய மத்தியத்தை அடைந்திருக்கிறான். ரூபம் முதலிய குணங்களுடன் கூடின பலவித வஸ்துக்களை அறியவேண்டியபொழுது உயர்ந்ததும் தாழ்ந்ததுமான புத்தியை ஏவுகிறான். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! புத்தியுண்டானதற்கு அடுத்த க்ஷணத்தில் ஸாக்ஷிரூபமாக யோகிகளால் காணப்படுகிற ஞானம்தான் ஆத்மாவைப் பிரகாசப்படுத்துகின்ற ஸ்வயம்பிரகாச ஞானம்' என்று சொல்லிற்று.

யுதிஷ்டிரர், 'மனம் புத்தி இவற்றின் சிறந்த லக்ஷணத்தை எனக்குச் சொல். இது அத்யாத்ம சாஸ்திரத்தை அறிந்தவர்களுக்குச் சிறந்த காரியமாக விதிக்கப்படுகிறது' என்று வினவ, ஸர்ப்பம், 'புத்தியானது ஆத்மாவோடு மிகவும் ஒற்றுமையை அடைந்து விஷயங்களில் நாணடிச் செலுத்தலால், ஆத்மாவை வசப்படுத்துகிறது. அந்தப் புத்தியானது அந்த ஆத்மாவைச் சார்ந்திருப்பதாக அறியத்தக்கது. அந்தப்புத்தி தன் ஸ்வரூபம் ஸித்திப்பதன்பொருட்டு அதிஷ்டானமாக ஆத்மாவை விரும்புகிறதாகும். புத்தியானது விஷயேந்திரியங்களுடைய ஸம்பந்தரூபமான காரியத்தால் உண்டாகிறது. மனமோ முந்தியே நிலைபெற்றிருக்கிற காரணவஸ்துவாயிருக்கிறதன்றோ? புத்தியை மனத்துக்குக் குணமாகச் சொல்லியிருப்பதால், மனமானது அந்தப் புத்தியைக் குணமாகவுடைய தாமியாக இருக்கிறது. ஐயனே! மனம் புத்தி இவ்விரண்டிற்கும் பேதத்தைத் துலக்கிக்காட்டுகிற லக்ஷணம் இது. இந்த விஷயத்தில் நீயும் விசேஷமான அறிவுடையவன். நீ எவ்வாறு நினைக்கிறாய்?' என்றுசொல்லியது.

யுதிஷ்டிரர், 'புத்தியுடையவர்களுள் சிறந்தவனே! மங்களகரமான உன்னுடைய இந்தப் புத்தியானது அற்புதமாக இருக்கிறது. நகுஷா! அறியத்தக்கது உன்னால் அறியப்பட்டிருக்கிறது.

என் கேட்கிறாய்? இவ்வாறு அற்புதமான கர்மங்களுடன்கூடியவனும் எல்லாமறிந்தவனும் ஸ்வர்க்கத்தில் வஸிப்பவனுமான உன்னை எவ்வாறு மோஹம் வந்தடைந்தது? இந்த விஷயத்தில் எனக்குப் பெரிய ஸம்சயம்.'' என்று வினவினார். ஸர்ப்பம், 'ஐச்வர்யமானது மனிதனை நல்ல விவேகமுள்ளவனும் சூரனுமாயிருந்தாலும் மயங்கச் செய்கிறது. ஸுகத்திலிருப்பவரனைவரும் (பின்வருவதை) அறிகிறதில்லை என்பது என்னுடைய எண்ணம். யுதிஷ்டிர! அப்படிப்பட்ட நான் ஐச்வர்யத்தினாலுண்டான புத்திமயக்கத்தால் மதத்தால் கவரப்பட்டவனாக (ஸ்வர்க்கத்தினின்று) கீழே விழுந்தேன். மீண்டும் அறிவடைந்த நான் உனக்கு அறிவிக்கிறேன். மஹாராஜனே! பகைவரை வாட்டுபவனே! உன்னால் என்னுடைய காரியம் செய்யப்பட்டு விட்டது. மிக்க கஷ்டத்தை உண்டுபண்ணிக்கொண்டிருந்த என்னுடைய சாபமானது ஸாதுவான உன்னுடன் ஸம்பாஷித்ததனால் நாசம் அடைந்தது. நான் முற்காலத்தில் ஆகாயத்தில் திவ்விய விமானத்தினால் ஸஞ்சரிப்பவனும் அஹங்காரத்தினால் மதமுள்ளவனுமாகி வேறொருவனையும் மதிக்கவில்லை. மூவுலகங்களிலும் வாஸம்செய்கின்ற பிரமரிஷிகள், தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், யக்ஷர்கள், ராக்ஷஸர்கள், பன்னகர்களாகிய அனைவரும் எனக்குக் [1] கப்பங்களைக் கொடுத்தார்கள். பூமிக்கதிபதியே! கண்ணால் எந்தப் பிராணியைப் பார்க்கிறேனோ அந்தப் பிராணியினுடைய வல்லமையை விரைவில் கவர்கிறேன். எனது பார்வையின் பலம் அப்படிப்பட்டதன்றோ? அரசனே! ஆயிரம் பிரமரிஷிகள் என் பல்லக்கைத் தூக்கினார்கள். அந்த அநீதியானது என்னை ஸம்பத்தினின்று நழுவும்படி செய்துவிட்டது. அந்த ஸமயத்தில் பல்லக்குத் தூக்குகின்ற அகஸ்திய மஹரிஷியானவர் (என்னால்) காலால் தொடப்பட்டார். அதனால் உண்டான கோபத்தினால் அகஸ்தியரால், 'நீ ஸர்ப்பமாகி நாசமடை' என்று சொல்லப்பட்டேன். பிறகு, அந்தச் சிறந்த விமானத்தினின்று நழுவி (மனித)லக்ஷணங்கள் போய்க் கீழே விழுகின்ற நான் என்னைப் பாம்பாகித் தலைகீழே விழுபவனாகத் தெரிந்துகொண்டேன். நான் அந்தப் பிராம்மணரை, 'பகவானே! தவறுதலால் புத்திமயங்கிய என்னைப் பொறுக்கக்கடவீர். சாபத்திற்கு முடிவேற்படவேண்டும்' என்று வேண்டினேன். பிறகு, அந்த அகஸ்தியர் கீழே விழு

---

1 வேறு பாடம்.

கின்ற என்னைக் கருணையுடன் நோக்கி, 'தர்மராஜனான யுதிஷ்டிரன் சாபத்தினின்று உன்னை விடுவிப்பான். அரசனே! மஹாராஜனே! அப்படிப்பட்ட அஹங்காரத்திற்கும் பலத்துக்கும் பயனானது நீங்கினதபிறகு புண்ணியபலனை அடைவாய்' என்றும் இதனைச் சொன்னார். பிறகு, அந்தத் தவத்தினுடைய வலிமையைக் கண்டு எனக்கு ஆச்சரியமுண்டாயிற்று. அதனால், உன்னைப் பிரம்மத்தைப்பற்றியும் பிராம்மணத்தன்மையைப்பற்றியும் வினவினேன். அரசனே! சாதுக்களுக்கு ஸத்தியம், தமம், தவம், யோகம், அஹிம்சை, தானத்திலேயே எப்பொழுதும் நிலைபெற்றிருத்தல் ஆகிய இவைகள் (நற்கதிக்கு) ஸாதனங்கள். ஜாதியும் குலமும் ஸாதகங்களாகா. நீண்ட கைகளுள்ளவனே! உன் பிராதாவான இந்தப் பீமன் க்ஷேமமுள்ளவனாகவே என்னால் விடப்பட்டான். மஹாராஜனே! உனக்கு க்ஷேமமுண்டாகட்டும். நான் மீண்டும் ஸ்வர்க்கம் செல்வேன். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! அப்படிப்பட்ட நற்காலமும் இதோ வந்துவிட்டது. பார்த்த! இந்தக் காரணத்தினால் [1] அப்படிப்பட்ட பெரிய காரியம் உன்னால் என் விஷயத்தில் செய்யப்பட்டது' என்று கூறியது.

பிறகு, அந்த முகூர்த்தத்தில், இஷ்டப்படி செல்லுகிற அப்படிப்பட்ட உத்தம விமானமானது அதிவேகத்துடன் அவ்விடம் வந்தது. அந்த நகுஷ மஹாராஜன் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, அந்த மலைப்பாம்புடலைவிட்டுத் திவ்ய சரீரத்தைப் பெற்று ஸ்வர்க்கத்தைக் குறித்துச் சென்றான். தர்மாத்மாவாய் ஸ்ரீமானுமான யுதிஷ்டிரரும் பிராதாவான பீமனோடு சேர்ந்து தௌம்யரோடு மீண்டும் ஆஸ்ரமத்துக்குவந்தார். பிறகு, தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரர், அவை அனைத்தையும் ஒன்று சேர்ந்திருக்கிற எல்லாப் பிராம்மணர்களுக்கும் உள்ளபடி சொன்னார். வேந்தே! அந்த எல்லாப் பிராம்மணர்களும் இவருடைய அந்த மூன்று பிராதாக்களும் கீர்த்தியுள்ளவளான பாஞ்சாலியும் அதனைக்கேட்டு மிக வெட்கினவர்களானார்கள். பிராம்மணஸ்ரேஷ்டர்களான அவர்களனைவரும் பாண்டவர்களுடைய ஹிதத்தைச் செய்வதிலுள்ள விருப்பத்தினால் பீமனைப் பார்த்து அவனுடைய முரட்டுத்தனத்தைப்பற்றி நிந்தித்து, 'இனி இவ்வாறு செய்யவேண்டாம்' என்று சொன்னார்கள். பாண்டவர்களோ, பாபத்தினின்று விடுபட்டிருக்கிற மிக்க பலசாலியான பீமனைப்

1 இரட்டித்தலால் ஒருசொல் விடப்பட்டது.

பார்த்துக் களிப்படைந்தார்கள்; ஆனந்தத்துடன் ஸுகமாக வஸித்தார்கள்.

ஆஜகரபர்வம் முற்றிற்று.

நூற்றெண்பத்துநான்காவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம்.

(வர்ஷருது சரத்ருதுக்களின் வர்ணனையும், யுதிஷ்டிரர் முதலியவர்கள் த்வைதவனத்தினின்று மறுபடியும் காம்யகவனம் வந்ததும்)

அந்த இடத்திலேயே வஸித்துக்கொண்டிருக்கிற பாண்டவர்களுக்கும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஸுகத்தை உண்டுபண்ணுகிறதும் கோடைக்கு முடிவைச் செய்வதுமான மாரிக்காலமானது வந்தது. பெருமுழக்கமுள்ளவைகளும் ஆகாயத்தையும் திசைகளையும் மூடுகின்றவைகளும் கறுத்திருப்பவைகளும் மாரிக்காலத்தில் மண்டபங்கள்போலிருப்பவைகளும் ஸூர்யனுடைய ஒளிக்கூட்டங்களை விலக்கினவைகளும் மின்னற்கூட்டங்களின் ஒளியுடன் கூடியவைகளுமான மேகங்கள், அப்பொழுது, நூறுநூறாகவும் ஆயிரமாயிரமாகவும் இரவுபகலாக விடாமல் மழை சொரிந்தன. பூமியானது, புற்கள் நன்கு முளைத்ததும் மதங்கொண்டிருக்கிற காட்டீக்களும் ஸர்ப்பங்களுமுள்ளதும் ஜலத்தால் நனைக்கப்பட்டதும் புகைபோன்ற புழுதிக்கூட்டங்கள் தணிந்ததுமாயிற்று. ஜலத்தினால் எல்லாம் மறைக்கப்பட்டிருக்கும் தருணத்தில், ஸமதரையோ மேடுபள்ளமோ நதிகளோ தாவரங்களோ ஒன்றும் அறியப்படவில்லை. மாரிக்காலத்தில் கலங்கின தண்ணீரையுடையவைகளும் அதிக வேகமுள்ளவைகளும் சீறுகின்ற ஸர்ப்பங்கள்போல விரைவாகச் செல்லுகின்றவைகளுமான நதிகள் காடுகளை விளங்கச் செய்தன. வனங்களில் மழைகளால் அடிக்கப்படுகின்றவைகளும் வீரிடுகின்றவைகளுமான பன்றிகள் மான்கள் பறவைகள் இவைகளுடைய பலவித ஒலிகள் கேட்கப்பட்டன. சாதகங்களும் ஆண்குயிலின் கூட்டங்களும் மயில்களும் கொழுத்த தவளைகளும் மதங்கொண்டு எல்லாப்பக்கங்களிலும் சஞ்சரித்தன. மலைச்சாரந்த உலாந்த இடங்களில் ஸஞ்சரிக்கின்ற அந்தப் பாண்டவர்களுக்கு, அப்பொழுது பலவிதமான தோற்றமுள்ளதும் மேகங்களின் முழக்கமுள்ளதுமான மாரிக்காலமானது இனிதாகச் சென்

றது. அன்றில்களாலும் அன்னங்களாலும் நிரம்பியதும் புற்கள் மிக முளைத்திருக்கிற காடுகளும் மலைச்சரிவுகளுமுள்ளதும் ஜலம் தெளிந்த நதிகளுள்ளதுமான சரத்காலமானது மிக்க மகிழ்ச்சியை உண்டுபண்ணுகிறதாயிற்று. அந்த மஹாத்மாக்களுக்கு ஆகாசமும் நக்ஷத்திரங்களும் மாசற்றிருப்பதும், மிருகங்களும் பறவைகளும் நிரம்பியதுமான சரத்காலமானது மங்களகரமாயிற்று. இரவுகள் புழுதி தணிந்தவைகளும் மேகத்தினால் குளிர்ந்தவைகளும் கிரஹங்களாலும் நக்ஷத்திரங்களுடைய கூட்டங்களாலும் சந்திரனாலும் பிரகாசிக்கிறவைகளுமாகக் காணப்பட்டன. அவர்கள் குளிர்ந்த ஜலத்தையுடைய மங்களகரமான நதிகளையும் அல்லிகளாலும் தாமரைகளாலும் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட ஓடைகளையும் கண்டார்கள். ஆகாசம் போலத் தெளிவான ஜலமுள்ளதும் கரைகளில் வஞ்சிமரங்களடர்ந்ததும் புண்யதீர்த்தங்களுள்ளதுமான ஸரஸ்வதி நதிக்கரையில் ஸஞ்சரிக்கிற அந்தப் பாண்டவர்களுக்கு ஸந்தோஷமுண்டாயிற்று. உறுதியான வில்பிடித்த அந்த வீரர்கள் தெளிந்த ஜலமுள்ளதும் மங்களகரமானதும் நிறைந்திருப்பதுமான ஸரஸ்வதிநதியைப் பார்த்து மகிழ்ந்தார்கள். ஜனமேஜயரே! பர்வஸந்தியில் மிக்க புண்யமானதும் சரத்காலத்தைச்சார்ந்ததுமான கார்த்திகைமாதத்துப் பூர்ணிமைராத்திரியானது, அவர்கள் அவ்விடத்தில் வஸிக்கையிலேயே சென்றது. பரதஸ்ரேஷ்டரே! புண்ணியம் செய்தவர்களும் அதிகமான ஸத்வகுணமுடையவர்களுமான ரிஷிகளோடுகூடிய பாண்டவர்கள் எல்லா வாகனங்களிலும் பாரமேற்றினார்கள். தௌம்யரோடுகூடிய பாண்டவர்கள் அந்தக் கிருஷ்ணபக்ஷத்தொடக்கத்தில் ஸாரதிகளோடும் சமையற்காரர்களோடும் காம்யகவனத்தை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

நூற்றெண்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்கள் மீண்டும் காம்யக வனத்திற்கு வந்ததைக் கேட்ட கிருஷ்ணன் ஸத்யபாமையுடன் அங்கேவந்ததும், நாரதரும் மார்க்கண்டேயரும் வந்ததும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய தூண்டுதலால் மார்க்கண்டேயர் புராணகதைகளைச் சொல்லத் தொடங்கியதும்.)

குருவம்சத்தில் பிறந்தவரே! யுதிஷ்டிரரைத் தலைவராகக் கொண்ட பாண்டவர்கள் காம்யகவனத்தை அடைந்து முனிவர்

களின் கூட்டங்களால் ஆதித்யம் செய்யப்பெற்றுத் திரௌபதியுடன் வீற்றிருந்தார்கள். பிறகு, அங்கே நம்பிக்கையுள்ளவர்களாக வசிக்கின்ற அந்தப்பாண்டவர்களை அநேகம் பிராம்மணர்கள் அந்த இடத்தில் எல்லாப் பக்கங்களிலும் சூழ்ந்திருந்தார்கள். பிறகு, அர்ஜுனனுக்கு இனிய தோழரான ஒரு பிராம்மணர் பாண்டவர்களைப் பார்த்து, 'குருவம்சத்தைத் தாங்குபவர்களே! மிக்க தோள்வலிமையுள்ளவரும் பிரபுவும் பேரறிவாளருமான அப்படிப்பட்ட வாஸுதேவர் வரப்போகிறார். நீங்கள் இங்கு வந்துவிட்டது, ஹரியான அவருக்குத் தெரியுமன்றோ? ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் எப்பொழுதும் உங்களைப் பார்ப்பதில் விருப்பமுள்ளவர், உங்களுடைய நன்மையைத் தேடிக்கொண்டிருப்பவர். அநேக வர்ஷகாலம் ஜீவிப்பவரும் பெரிய விரதமுள்ளவரும் வேதாத்தியயனத்தோடும் தவத்தோடுங்கூடியவருமான மார்க்கண்டேயர் விரைவாக உங்களை வந்தடைவார்' என்று சொன்னார். அந்தப்பிராம்மணர் அவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே, தேராளிகளுள் சிறந்தவரான கேசவர் சைப்யம் ஸுக்ரீவமென்கிற குதிரைகள் பூட்டின ரதத்தோடு காணப்பட்டார். தேவகீபுத்திரர் அந்தக் கௌரவஸ்ரேஷ்டர்களைப் பார்க்க விரும்பி, இந்திரன் இந்திராணியுடன் சேர்ந்துவருவதுபோல் ஸத்யபாமையுடன் சேர்ந்து வந்தார். சிறந்த புத்தியுள்ளவரான கிருஷ்ணபகவான் ரதத்தினின்று இறங்கி விதிப்படி தர்மராஜரையும் பலசாலிகளுள் சிறந்த பீமனையும் மகிழ்ச்சியுடன் வந்தனம்பண்ணினார். நகுல ஸஹதேவர்களால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவராகித் தௌம்யரையும் பூஜித்தார் [1] அர்ஜுனனைத் தழுவிக்கொண்டு திரௌபதிக்கு இன்சொல் கூறினார். பகைவர்களை அழிப்பவரான அந்தத் தாசார்ஹர் நெடுங்காலம் கழித்துவந்தவனும் வீரனும் நண்பனுமான அர்ஜுனனைப்பார்த்து அடிக்கடி கட்டிக்கொண்டார். அப்படியே கிருஷ்ணனுடைய அன்புள்ள மனைவியான ஸத்யபாமையும் பாண்டவர்களுடைய அன்புள்ள மனைவியான திரௌபதியைத் தழுவிக்கொண்டாள். பிறகு, அந்தப் பாண்டவர்களனைவரும் பார்யையுடனும் புரோஹிதருடனும் கூடியவர்களாகி, செந்தாமரைக்கண்ணரைப் பூஜித்து எல்லாப்பக்கங்களிலும் சூழ்ந்திருந்தார்கள். கற்றறிந்தவரான கிருஷ்ணனோ, அஸுரர்களை அழித்தவனும் குந்தியின் புதல்வனுமான தனஞ்சயனோடு சேர்ந்து, மஹாத்மாவும் பகவானும் பூதபதியுமான

---

1 வேறு பாடம்.

ஸாக்ஷாத் சிவபெருமான் ஸுப்ரமண்யரோடு சேர்ந்து பிரகாசிப்பது போலப் பிரகாசித்தார். பிறகு, அர்ஜுனன் தனக்கு மூத்தவரான கிருஷ்ணனிடம் வனங்களில் நடந்த எல்லா விருத்தாந்தங்களையும் உள்ளபடி சொல்லிவிட்டு, மறுபடியும், அவரிடத்தில் ஸுபத்ரையைப் பற்றியும் அப்படியே அபிமன்யுவைப் பற்றியும் வினவினான். தசார்ஹர்களுள் சிறந்தவரான கிருஷ்ணனும் தௌம்யரையும் திரௌபதியையும் யுதிஷ்டிரரையும் நகுல ஸஹதேவர்களையும் பீமனையும் பார்த்து, 'உங்களுடைய பாக்கிய விசேஷத்தால் அர்ஜுனன் அஸ்திரங்களில் தேர்ச்சியடைந்து ஸந்தோஷத்துடன் க்ஷேமமாக வந்து சேர்ந்தான்' என்று சொன்னார். அந்த மதுஸூதனர், தக்கப்படி பார்த்தர்களையும் திரௌபதியையும் புரோஹிதரையும் பூஜித்து யுதிஷ்டிரராஜரை நேரில் புகழ்ந்துகொண்டு அவருடன் கூட உட்கார்ந்து, 'பாண்டவரே! அரசரே! ராஜ்யலாபத்தைக்காட்டிலும் தர்மம் சிறந்தது. அதற்குத் தவத்தையே மூலமாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஸத்யத்துடனும் உள்ளும்புறமும் ஒத்திருத்தலுடனும் ஸ்வகர்மத்தை அனுஷ்டிக்கின்ற உம்மால் இந்த உலகமும் பரலோகமும் ஜயிக்கப்பட்டன. முற்காலத்தில் பிரம்மசர்ய விரதங்களை அனுஷ்டிக்கின்ற உம்மால் அத்தியயனத்தைச் செய்து, தனுர்வேதம் முழுவதையும் நன்கு அடைந்து, க்ஷத்திரியனுக்குரிய தர்மத்தினால் தனங்களைத் தேடி, புராதனமான யாகங்களனைத்தும் நன்கு செய்யப்பட்டன. அரசரே! கிராம்ய தர்மங்களில் உமக்குப் பற்றுதலில்லை. காமத்தினால் ஒன்றையும் நீர் செய்கிறதில்லை. பொருளிலுள்ள பேராவலால் தர்மத்தை நீர் விடுகிறதில்லை. அந்தப் பிரபாவத்தால் தர்மராஜராக இருக்கிறீர். குந்திநந்தனரே! அரசரே! தேசங்களையும் தனங்களையும் போகங்களையும் அடைந்திருக்கிற உமக்கு, தானம், ஸத்யம், தவம், பொறுமை, சாந்தி, இந்திரிய நிக்கிரஹம், மனோதைர்யம் இவைகளிலேயே எப்பொழுதும் இப்படிப்பட்ட சிறந்த பற்றுதலிருக்கிறது. பாண்டவரே! [1] உம்மைக்காட்டிலும் வேறு எவன், குரு ஜாங்கலதேசங்கள் பகைவரால் கவரப்பட்டதையும் ஸபையில் திரௌபதி பரவசமானதையும் பார்த்துக்கொண்டு சாஸ்திரத்துக்கும்

---

1 'குரு ஜாங்கலதேசத்து ஜனக்கூட்டமானது ஸபையில் திரௌபதி பரவசமாயிருந்ததைப் பார்த்தபொழுது உம்மைக்காட்டிலும் வேறெவன் சாஸ்திரத்துக்கும் வழக்கத்துக்கும் விலக்கான அந்தக் கெட்ட நடையைப் பொறுப்பான்' என்பது வேறு பாடத்தின் பொருள்.

வழக்கத்துக்கும் விலக்கான அந்தக் கெட்ட நடையைப் பொறுப்பான்? நீர் ஐயமின்றி எல்லா விருப்பங்களும் நிறைவேறி விரைவில் பிரஜைகளை நன்கு பரிபாலிக்கப் போகிறீர். உம்முடைய பிரதிஜ்ஞையானது முடிக்கப்பட்டுவிட்டால், கௌரவர்களைச் [1] சிக்ஷிப்பதில் இதோ நாங்கள் ஸித்தமாயிருக்கிறோம்' என்று சொன்னார்.

தசார்ஹர்களைப் போஷிப்பவரான ஸ்ரீகிருஷ்ணன், நண்பர்களோடு கூடியவராக யஜ்ஞஸேனனுடைய குமாரியான கிருஷ்ணையைப் பார்த்தும், 'பாக்ய விசேஷத்தினால் தனஞ்சயனோடுசேர்ந்து (விருப்பம்) நிறைவேறினவளாகிறாய். கிருஷ்ணையே! யஜ்ஞஸேனனுடைய குமாரியே! உன்னுடைய குமாரர்களான அந்தச்சிறுவர்கள் தனுர்வேதத்தில் முக்கியமான பற்றுள்ளவர்களும் நல்லொழுக்கத்தையுடையவர்களுமாகிய பெரியோர்களால் எப்பொழுதும் அனுஷ்டிக்கப்பட்டுவருகிற ஸமாதியை அனுஷ்டிக்கிறார்கள். கிருஷ்ணையே! உன்னுடைய பிள்ளைகள் உன் பிதாவான த்ருபதராஜனாலும் உன் ஸகோதரர்களாலும் அரசாட்சியையும் நாடுகளையும் கொடுத்து அழைக்கப்பட்டும் யஜ்ஞஸேனனுடைய அரண்மனைகளிலும் அம்மானமார்களுடைய மாளிகைகளிலும் மகிழ்ச்சியை அடையவில்லை. கிருஷ்ணையே! உன்னுடைய குமாரர்கள் தனுர்வேதத்தில் முக்கியமான பற்றுதலுள்ளவர்களாகி ஆனர்த்த தேசத்தையே நோக்கி க்ஷேமமாகச் சென்று வ்ருஷ்ணிகளுடைய பட்டணமான த்வாரகையில் பிரவேசித்தபின் தேவர்களாயிருந்தாலும் விரும்பவில்லை. அவர்களிடம் நீயும் சிறப்புடையவளான குந்திதேவியும் நடந்துகொள்வதுபோலவே ஸுபத்திரையும் தவறாமல் நடந்துவருகிறாள். கிருஷ்ணையே! ருக்மிணியின் புதல்வனான ப்ரத்யும்னன், அநிருத்தனுக்கும் அபிமன்யுவுக்கும் ஸுநீதனுக்கும் பானுவுக்கும் அஸ்திரவித்தையைக் கற்பிப்பதுபோலவே உன்புத்திரர்களுக்கும் அஸ்திரவித்தையைக் கற்பிக்கிறான்; பாதுகாவலாயுமிருக்கிறான். நன்றாகக் கற்பிப்பவனான [2] ப்ரத்யும்னன் கதைகளையும் கத்திகளையும் கேடகங்களையும் பிடிப்பதிலும் அஸ்திரங்களிலும் ஆயுதசிக்ஷைகளிலும் ரதங்களையும் குதிரைகளையும் நடத்துவதிலும் சூரர்களான அந்த உன்குமாரர்களையும் அபிமன்யுவையும் எப்பொழுதும் சோம்பலின்றிக் கற்பிக்கிறான். அந்தப் ப்ரத்யும்னனும், இவர்களுக்கு நன்கு பயிற்சியைச் செய்வித்து

1 வேறு பாடம்.

2 'ராஜகுமாரனை அபிமன்யு' என்பது வேறுபாடத்தின் பொருள்.

விதிப்படி சஸ்திரங்களையும் கொடுத்து உன் குமாரர்களும் அபிமன்யுவுமாகிய இவர்களுடைய பராக்கிரமங்களால் ஸந்தோஷமடைகிறான். யஜ்ஞஸேனனுடைய குமாரியே! உன் புத்ரர்கள் விளையாட்டிடங்களைப் பார்ப்பதற்காக வெளியில் செல்லும் பொழுது அங்கே இவர்களுள் ஒவ்வொருவனையும் ரதங்களும் வாகனங்களும் யானைகளும் பின் தொடர்ந்து செல்லுகின்றன' என்று சொன்னார்.

பிறகு, கிருஷ்ணன், தர்மராஜரைப் பார்த்து, 'அரசரே! இந்த யுத்தவீரர்களான தாசார்ஹர்களும் குகுரர்களும் அந்தகர்களும் எந்த இடத்தில் நீர் விரும்புகிறீரோ அந்த இடத்தில் உம்முடைய கட்டளையைப் பரிபாலனம் செய்கின்றவர்களாக இருக்கக்கடவர். வேந்தரே! விற்களுடைய வேகத்தால் காற்றை உண்டுபண்ணுவதும் பலராமரைத் தலைவராகக் கொண்டதுமான மதுரைவாஸிகளுடைய சேனையானது, குதிரைவீரர்களோடும் காலாட்களோடும் குதிரைகளோடும் ரதங்களோடும் யானைகளோடும் கூடினதாக உம்முடைய காரியங்களில் ஸன்னத்தமாயிருப்பதாகுக. பாண்டவரே! பாவிகளுள் மிகச்சிறந்தவனும் திருதராஷ்டிரபுத்திரனுமான அந்தத் துர்யோதனன், பந்துக்களுடனும் நண்பர் கூட்டங்களுடனும், நரகாஸுரன் ஸௌபதேசாதிபதியான ஸாலவன் இவர்களின் வழியை அடைந்து செல்லும்படி செய்யப்படக்கடவன். அரசரே! நீர் ஸபையில் செய்த அந்தப் பிரதிஜ்ஞையில் நன்கு நிலைத்திரும். தாசார்ஹவீரர்களால் பகைவீரர்கள் கொல்லப்பட்டு, ஹஸ்தினபுரம் மிக அழிக்கப்பட்டதை நீர் பார்க்கலாம். நீர் கோபம் தணிந்தவரும் பாவம் நீங்கினவருமாகி விரும்பின இடத்தில் நன்கு மகிழ்ந்திருந்து, பிறகு, சோகம் நீங்கி, ஸம்பத்துக்களுக்குப் பிறப்பிடமும் தேசங்களுடன் கூடினதுமான ஹஸ்தினபட்டணத்தை அடைவீர்' என்று சொன்னார். பிறகு, மஹாத்மாவான தர்மராஜர் புருஷோத்தமரால் உள்ளபடி சொல்லப்பட்ட அந்த அபிப்பிராயத்தை அறிந்து கேசவரைப் புகழ்ந்தும் பார்த்தும் கைகூப்பிக்கொண்டு, 'கேசவரே! ஸம்சயமில்லாமல் பாண்டவர்களுக்கு நீர்தாம் கதி. பார்த்தர்கள் உம்மையே சரணமாகக் கொண்டவர்களன்றோ? காலம் வரும்பொழுது அந்தக் காரியத்தை மீண்டும் நீர் செய்வீர். அதில் ஸம்சயமில்லை. ஜனஸஞ்சாரமில்லாத காடுகளில் பிரதிஜ்ஞை செய்தபடி பன்னிரண்டு வருஷங்கள் முழுமையும் ஸுகமாக வஸித்தோம். கேசவரே!

பாண்டவர்கள் அஜ்ஞாதவாஸத்தை விதிப்படி நிறைவேற்றியபின் உம்மை அடைவார்கள். கேசவரே! உம்மை அடைந்திருக்கிற பாண்டவர்களுக்கு எப்பொழுதும் இதுவே எண்ணம். பாண்டவர்கள் ஸத்தியத்திலிருப்பவர்கள். தங்கள் மக்களுடனும் ஜனங்களுடனும் மனைவிகளுடனும் பந்துக்களுடனும் சேர்ந்தவர்களான பார்த்தர்கள் உம்மை ரக்ஷகராகக்கொண்டவர்களன்றோ?' என்று சொன்னார்.

பாரதரே! பிறகு, கிருஷ்ணனும் தர்மராஜனும் அவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருக்கும் தருணத்தில், தவத்தினால் முதிர்ந்தவரும் பல்லாயிரம் வருஷங்களாக ஜீவித்திருப்பவரும் தர்மாத்மாவும் பெருந்தவமுள்ளவருமான மார்க்கண்டேயர் காணப்பட்டார். மூப்பில்லாதவரும் மரணமில்லாதவரும் ரூபத்தையும் ஔதார்ய குணத்தையும் உடையவருமான அந்த மார்க்கண்டேய மஹரிஷியானவர் இருபத்தைந்து வயதுள்ளவர்போலக் காணப்பட்டார். முதிர்ந்தவரும் பல்லாயிர வருஷங்களாக ஜீவித்திருப்பவரும் வந்தவருமான அந்த ரிஷியை அந்தப் பாண்டவர்கள் எல்லாரும் யாதவர்களோடு கூடியவர்களாக நன்கு பூஜித்தார்கள். அர்ச்சிக்கப்பட்டவரும் நல்ல விச்வாஸமுள்ளவரும் வீற்றிருப்பவருமான அந்த ரிஷிச்ரேஷ்டரைப் பார்த்து, கிருஷ்ணன், பிராமணர்களும் பாண்டவர்களுமாகிய இவர்களின் அபிப்பிராயத்தின் மேல், 'மார்க்கண்டேய மஹரிஷியே! பாண்டவர்களும் கூடியிருக்கின்ற பிராமணர்களும் திரௌபதியும் ஸத்தியபாமையும் அப்படியே நானும் தேவரீருடைய நிகரற்ற வசனத்தைக் கேட்க விரும்புகிறோம். முன் நடந்த புண்ணிய கதைகளையும் அரசர்கள் ஸ்திரீகள் ரிஷிகள் ஆகிய இவர்களுடைய தொன்றுதொட்டுவரும் ஸதாசாரங்களையும் எங்களுக்குச் சொல்லுவீராக' என்று கூறினார். அவர்கள் அங்கு உட்கார்ந்திருக்கும்பொழுது பரிசுத்தசித்தரும் தேவரிஷியுமான நாரதரும் பாண்டவர்களைப் பார்ப்பதில் விருப்பத்துடன் வந்தார்.

பிறகு, கற்றறிந்தவர்களான அந்தப் புருஷச்ரேஷ்டர்களனைவரும் மஹாத்மாவான அந்த நாரதரைப் [1] பாத்யத்தாலும் [2] அர்க்கியத்தாலும் நியாயப்படி பூஜித்தார்கள். பிறகு, தேவரிஷியான நாரதரோ, அவர்களனைவரையும் (மார்க்கண்டேயருடைய சொல

---

1 கால் கழுவக் கொடுக்கும் நீர். 2 பூஜைக்குரிய பொருள்கள்; இக்காலத்தில் சுத்த ஜலத்தைக் கொடுக்கிறார்கள், அது மதுபர்க்கஸ்தானத்தில் கொடுக்கப்படுகிறதென்று தெரிகிறது.

லக் கேட்பதில்) பற்றுள்ளவர்களாக அறிந்து சொல்லுகிற மார்க்கண்டேயருடைய அந்தக் கதையைப் பாராட்டிப் பேசினர். அந்த நாரதர், புன்சிரிப்புடன், காலத்தை அறிந்தவரான அந்த மார்க்கண்டேயரைப் பார்த்து, 'பிரம்மரிஷியே! பாண்டவர்கள் விஷயத்தில் சொல்லக்கருதியதைச் சொல்லக்கடவீர்' என்று சொன்னார். இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவரும் பெருந்தவமுள்ளவருமான மார்க்கண்டேயர், 'மனத்தை ஒருவழிப்படுத்திக்கொள்ளுங்கள். சொல்லவேண்டிய விஷயம் விரிவாக இருக்கும்' என்று மறுமொழி கூறினார். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்தப் பாண்டவர்கள், அந்தப் பிராமணர்களோடுகூட, நடுப்பகலிலுள்ள சூரியனைப்போன்ற மஹரிஷியையே பார்ப்பவர்களாகி மனத்தை ஒருவழிப்படுத்திக்கொண்டார்கள்.

நூற்றெண்பத்தாறுவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர், யுதிஷ்டிரர் முதலியவர்களுக்குப் பிராணிகளுடைய புண்யபாப கர்மங்களுக்குப் பயனான ஸுகதுக்கங்களின் அனுபவ முதலியவற்றின் முறையை நிரூபித்தது.)

குரு ராஜரான தர்மபுத்திரர், மஹரிஷியான அந்த மார்க்கண்டேயர் சொல்ல விருப்பமுள்ளவராயிருப்பதைக்கண்டு (சொல்ல வேண்டிய) கதையைக் குறிப்பிடுவதற்காக, 'தேவரீர் தேவர்கள், தைத்யர்கள், மஹாத்மாக்களான ரிஷிகள், எல்லா ராஜரிஷிகள் ஆகிய இவர்களுடைய சரித்திரங்களை அறிந்தவர்; புராதனர். தேவரீர் எங்களால் அடையத்தக்கவரென்றும் வழிபடத்தக்கவரென்றும் எண்ணப்பட்டிருக்கிறீர்; நெடுநாளாகவும் விரும்பப்பட்டீர். இந்தத் தேவகிபுத்திரரும் எங்களைப் பார்ப்பதற்காக வந்திருக்கிறார். ஸுகத்தினின்று நழுவியிருக்கிற என்னையும், கெட்ட நடையுள்ளவர்களும் செல்வப் பெருக்குடையவர்களுமான திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களையும் பார்த்து, என்னுடைய புத்தியானது சுழல்வே சுழலுகிறதன்றோ? நல்ல கர்மங்களையோ கெட்ட கர்மங்களையோ மனிதன் செய்கிறான்; தான் செய்த அந்த வினைப்பயனை அனுபவிக்கிறான். அவ்வாறிருக்க, ஈச்வரன் எவ்வாறு காரணகர்த்தா ஆவான்? பிரமஜ்ஞானிகளுள் சிறந்தவரே! அல்லாமலும், மனிதர்களுக்கு ஸுகதுக்

கங்களைக்கொடுக்கும் விஷயத்தில் வினையானது (செய்தவினை) இந்தச் சரீரத்திலேயே பின்தொடர்கிறதா? அல்லது, வேறு தேகத்திலா? பிராம்மணர்களுள் சிறந்தவரே! நல்வினைகளாலும் தீவினைகளாலும் தேடப்படுகின்ற தேஹியானவன் அவற்றுடன் எவ்வாறு சேர்கிறான்? தேகத்தைவிட்டுப் பரலோகத்திலா? இவ்வுலகத்திலா? பிருகுகுலத்தில் பிறந்தவரே! இந்த வினைப்பயன் இந்த லோகத்திலேயே அனுபவிக்கப்படுகின்றதா? அல்லது, பரலோகத்திலா? உடல் துறந்த ஜீவனுடைய நல்வினை தீவினைகள் எங்கேதான் இருக்கின்றன?' என்று வினவினார்.

மார்க்கண்டேயர், 'பேசுகிறவர்களுள் சிறந்தவனே! உள்ளபடி உன்னால் கேட்கப்பட்ட இந்தக் கேள்வியானது உனக்குத் தகுந்தது. அறியத்தக்கதை நீ அறிந்திருக்கிறாய். ஆயினும், உலகங்களைக் காப்பதின்பொருட்டு நீ என்னைக் கேட்கிறாய். அதனை இங்கே உனக்குச் சொல்லுவேன். மனிதன், இம்மையிலும் மறுமையிலும் ஸுகதுக்கங்களை அடையும் விதத்தை இப்பொழுது ஒரே மனத்துடன் கேள். முதலில் தோன்றின பிரமதேவர் பிராணிகளுக்குக் குற்றமற்றவையும் மிக்க பரிசுத்தியுள்ளவையும் தர்மத்தை முக்கியமாகக்கொண்டவையுமான சரீரங்களைப் படைத்தார். கௌரவர்களுள் மிகச்சிறந்தவனே! பண்டைக்காலத்து மனிதர்கள் எண்ணியவற்றை எண்ணியபடி அடைபவர்களும் நல்ல விரதமுள்ளவர்களும் உண்மை பேசுகிறவர்களும் பரிசுத்தர்களுமாயிருந்து பிரமமமானர்கள். எல்லோரும் தேவர்களோடு ஒப்பானவர்கள்; தமமிஷ்டப்படி ஆகாயத்தில் போவார்கள்; அங்கிருந்து திரும்பிவருவார்கள். எல்லோரும் தமமிஷ்டப்படி ஸஞ்சரிப்பார்கள். மனிதர்கள் தம இஷ்டப்படி மரிப்பவர்களும் தம இஷ்டப்படி உயிர்வாழ்கிறவர்களும் துக்கமில்லாதவர்களும் கவலையற்றவர்களும் விருப்பம் நிறைவேறினவர்களும் துன்பமில்லாதவர்களுமாயிருந்தார்கள். மனிதர்கள் தேவர்களுடைய கூட்டங்களையும் மஹாத்மாக்களான ரிஷிகளையும் பார்ப்பவர்களும் எல்லாத் தர்மங்களையும் நேரில் அறிந்தவர்களும் அடங்கினவர்களும் [1] மத்ஸரம் அற்றவர்களும் பலலாயிர வருஷங்கள் ஜீவித்திருப்பவர்களும் அப்படியே பல ஆயிரம் பிள்ளைகளுள்ளவர்களுமாயிருந்தார்கள். அதன் பிறகு, வேறொரு காலத்தில் மனிதர்கள் பூதலத்தில் ஸஞ்சரிப்பவர்களும், காமக்ரோதங்

---

1 பிறர் செழிப்பைக்கண்டு பொறாமைப்படுதல்.

காரால கரைப்பட்டவாகளும, கபடததையும் டம்பததையும அநுததுப பிழைப்பவாகளும, பேராசையாலும் அஜ்ஞானத்தினுலும மூடப்பட்டவாகளும், தேவர்களால விடப்பட்டவர்களும் ஆனூர்கள். [1] பாவிகள தீச்செயல்களால் பலவிதமான பிறப்பிறப்புக்களில விலஙகுப் பிறவியையும நரகத்தையும அடைகிறவாகளும், திரும்பததிரும்ப வேவிக்கப்படுகிறவர்களும், விருப்பங்கள வீணனவர்களும, எணணங்கள வீணனவாகளும, ஞானம வீணனவாகளும, மனமிழந்தவாகளும, [2] எல்லாப்பொருளகளையும் விருமபுகின்றவர்களும, [3] நாஸ்திகாகளும், தர்மமாகிற அணையை உடைக்கிறவர்களும, எல்லா விஷயஙகளிலும ஸமசயமுள்ளவர்களும, (பிறருக்குத) துனபததைக கொடுப்பவர்களும, பெருமபாலும தீய செடகைகளால அடையாளமிடப்பட்டவர்களும், கெட்ட குலத்தில பிறபபவாகளும, பலவகை நோயுள்ளவர்களும, துராதமாககளும், எல்லாருககும தாபததை உணடுபண்ணுகிறவாகளும், அறப ஆயுளுள்ளவாகளும், பாவிகளும், பயஙகரமான செய்கைகளின் பயன விளையபபெற்றவாகளும, எல்லாப்பொருள்களையும் வேண்டுகின்றவர்களும, நாஸ்திகாகளும, மனம் உடைந்தவர்களும ஆகிறூர்கள். குருநநதன! உடல துறந்து லோகாந்தரம் செல்லுகின்ற ஜீவனுக்கு இவ்வுலகததில் செய்த தன்னுடைய வினைகளால் கதி ஏற்படுகிறது. 'கற்றறிந்தவன் புததியில்லாதவன் ஆகிய இவாகளுடைய வினைபபோக்கசமானது எங்கிருககிறது? அவன எவ்விடத்திலிருநதுகொணடு நல்வினைப்பயனையோ தீவினைபபயனையோ அனுபவிககிறூன்?' என்று நீ அறியவிரும்பிய விஷயத்திலும் ஸித்தாநதததைக்கேள்.

இந்தமனிதன் ஈஸ்வரனுலபடைக்கபபட்ட முதற்சரீரததால் நல்வினைகள் தீவினைகளுடைய பெரிய குவியலைச செய்கிறூன்; வாழநாளுடைய முடிவில பெரும்பாலும க்ஷீணித்திருக்கிற இநதச் சரீரததை விட்டு அதேஸமயத்தில் வேறு பிறவியில தவறுமல் பிறக்கிறூன; இடையில் சரீரமில்லாமை இல்லை. தனனுல செய்யபபட்ட வினையானது அந்த இவனுடைய வேறு சரீரததில் எப்பொழுதும நிழலபோலத் தொடர்நதுகொண்டு பலனைக் கொடுக்கிறது. அதனுல ஸுகததை அனுபவிப்பதற்கோ துக்கத்தை அனுபவிப்பதற்கோ தகுதியுள்ளவனுகிறூன். அந்த ஜீவனவன் ஞானதருஷ்டியுடையவர்களாலோ நல்ல அடையாளங்களாலோ

---

[1] இது இரண்டுதரம் வருகிறது. [2, 3] இவை இரட்டித்து வருகின்றன.

கெட்ட அடையாளங்களாலோ யமனால் (ஸுகதுக்கானுபவத்தில்) கட்டளையிடப்பெற்றவனென்றும், தன்னை அடைந்த ஸுகத்தையோ துக்கத்தையோ விலக்குவதற்குச் சக்தியற்றவனென்றும் அறியப்படுகிறான். யுதிஷ்டிர! அஜ்ஞானிகளுடைய இந்தக்கதி உரைக்கப்பட்டது.

இதற்குமேல் ஞானிகளுடைய உத்தமகதியைத் தெரிந்துகொள். ஞானிகள் கடுந்தவம்புரிகிறவர்களும் எல்லாச் சாஸ்திரங்களிலும் பற்றுள்ளவர்களும் உறுதியான விரதமுள்ளவர்களும் ஸத்தியத்தைப் பிரதானமாகக்கொண்டவர்களும் குருக்களுடைய பணிவிடைகளில் பற்றுள்ளவர்களும் நல்லொழுக்கமுடையவர்களும் யோகத்தாலுண்டாகிற ஞானத்தைத் தேடுவதிலேயே நோக்கமுள்ளவர்களும் பொறுமையுள்ளவர்களும் இந்திரியங்களை அடக்கினவர்களும் நல்லதேஜஸுள்ளவர்களும் சுத்தமான பிறப்பை அடைந்தவர்களும் பெரும்பாலும் நல்ல லக்ஷணமுள்ளவர்களும் இந்திரியங்களை ஜயித்திருப்பதனால் சுதந்திரர்களும் [1] நல்வினைகளால் ஆசையில்லாதவர்களும் துக்கமும் பயமும் அற்றவர்களும் துன்பமற்றவர்களும் ஆகிறார்கள். ஞானக்கண்ணுடையவர்களும் தம்ஆத்மாவும் பிறஆத்மாவும் (சரீரத்தினின்று) கிளம்புவதையும் வேறு ரூபத்தில் வஸிப்பதையும் பிறப்பதையும் முழுமையும் அறிகிறார்கள். பரதஸ்ரேஷ்டனே! மகாத்மாக்களும் சாஸ்திரங்களை நேரில் கண்டறிந்தவர்களுமான அப்படிப்பட்ட ரிஷிகள் இந்தக் கர்மபூமியை அடைந்து ஞானத்தினால் நல்ல கர்மங்களைச் செய்து மறுபடியும் ஸ்வர்க்கத்தை அடைகிறார்கள். அரசனே! மனிதர்கள் [2] தெய்வத்தினால் சிலவற்றையும் ஹடாத்காரத்தால் சிலவற்றையும் தம் செய்கைகளால் சிலவற்றையும்

---

1 'ஶாந்தாக்ஷேத்ரோ ஶிணோ' என்பது வேறுபாடம்; 'சுத்தாங்களாக இருப்பதால்' என்று பொருள் கூறி அந்தச் சுத்தியை யோகமென்று கொண்டு சரீரத்தை யோகாக்நிமயமாக்கினவனுக்குச் சோகமும் மூப்பும் மரணமுமில்லை என்னும் பொருளுள்ள வேதவாக்கியத்தை எடுத்துக் காட்டுவதும், மேலும் வேறுவிதமாகப் பாடங்கொண்டு வேதாந்த பரமாகப் பொருள்கூறுவதும் பழையவுரை.

2 'மூடர் பித்தர் ஜடபரதர் முதலியோர் வந்ததை அனுபவித்தது தெய்வத்தால்' என்றும், 'யோகஸித்திபெற்ற விஶ்வாமித்திரர் முதலியவர்கள் வலிந்து அடைந்தது பிடிவாதத்தால்' என்றும், 'மற்றவர்கள் அடைந்தது தம் வினைகளால்' என்றும் கூறுவது பழைய உரை

அடைகிறார்கள். இந்த மூன்றையும் ஒன்றுதானென்றெண்ணும் எண்ணம் உனக்கு வேண்டாம். பேசுகிறவர்களுள் சிறந்தவனே! இந்த விஷயத்தில் இந்த உவமையையும் தெரிந்துகொள். யுதிஷ்டிர! மானிடவுலகத்திலுள்ள ஸுகத்தையே சிறந்ததென்று எண்ணுகிறேன். ஒருவனுக்கு இந்த உலகத்தில்மட்டுமே ஸுகம் உண்டாகிறது; பரலோகத்தில் இல்லை. மற்றொருவனுக்குப் பரலோகத்தில்மட்டுமே ஸுகம் உண்டாகிறது, இவ்வுலகிலில்லை. வேறு ஒருவனுக்கு இவ்வுலகத்திலும் பரலோகத்திலும் ஸுகம் உண்டாகிறது. ஒருவனுக்கு இவ்வுலகத்திலும் ஸுகம் உண்டாகிறதில்லை; பரலோகத்திலும் இல்லை. வலிய பகைவர்களையுங் கொல்பவனே! எவர்களுக்கு ஏராளமான பொருள்கள் இருக்கின்றனவோ, எவர்கள் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட அங்கங்களுடன் எப்பொழுதும் ஸுகத்தை அனுபவிக்கிறார்களோ, எப்பொழுதும் கிராம்ய ஸுகத்தில் பற்றுதலுள்ள அந்த மனிதர்களுக்கு இந்த லோகஸுகம் மாத்திரம் உண்டு; பரலோகஸுகம் இல்லை. பகைவர்களைக் கொல்பவனே! எவர்கள் யோகஞ்செய்பவர்களும் தவத்தில் மிக்க பற்றுள்ளவர்களும் இந்திரியங்களை அடக்கினவர்களும் பிராணிகளுக்கு நன்மை செய்வதில் ஊக்கமுள்ளவர்களுமாகி வேதமோதலையே முக்கியமாகக்கொண்டு தேகங்களை க்ஷீணமாகச்செய்கிறார்களோ அவர்களுக்குப் பரலோகஸுகமே உண்டு. இந்த உலகஸுகம் இல்லை. எவர்கள் தர்மத்தையே முதன்மையாக அனுஷ்டிக்கிறார்களோ, தர்மத்தினால் தக்க ஸமயத்தில் தனங்களைத் தேடியும் மனைவியை அடைந்தும் யாகங்களால் தேவர்களைப் பூஜிக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு இம்மையும் மறுமையுமுண்டு. பாக்கியமில்லாத எந்த மூடர்கள் கல்வியைக் கற்காமலும் தவத்தைச் செய்யாமலும் ஒன்றையும் கொடாமலும் இருந்துகொண்டு புத்திரனை உண்டுபண்ணுவதில் முயலவுமில்லையோ, மங்களங்களையும் அடைகிறதில்லையோ, அவர்களுக்கு இவ்வுலகமுமில்லை; பரலோகமுமில்லை. நீங்களெல்லோரும் வீர்யமும் பலமும் மிக்கவர்களும் தெய்வசக்தியுள்ளவர்களும் தேகக்கட்டுள்ளவர்களும் வித்தைகளை நன்கு கற்றவர்களுமாகத் தேவகாரியநிமித்தம் பரலோகத்தினின்று பூமியை அடைந்திருக்கிறீர்கள். சூரர்களும் தவத்தையும் இந்திரிய நிக்கிரஹத்தையும் ஆசாரத்தையும் ஸஞ்சாரத்தையும் இயற்கையாகக்கொண்டவர்களுமான நீங்கள் பெரிய காரியங்களைச் செய்தே எல்லாத் தேவர்களையும் ரிஷிகளையும் பிதி

ருக்களையும் சிறந்தவிதியினால் நன்கு திருப்தி அடையச்செய்து உங்களுடைய கர்மங்களால் புண்ணியஞ் செய்தவர்களுக்கு இருப்பிடமான சிறந்த ஸ்வர்க்கத்தைக் காலக்ரமத்தில் அடைவீர்கள். கௌரவ ராஜனே! உன்னுடைய இந்தத் துன்பத்தைப் பார்த்து லோகவிஷயத்தில் உனக்குச் சம்சயம் வேண்டாம்' என்று கூறினார்.

நூற்றெண்பத்தேழாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(மார்க்கண்டேயர் மரித்தவனை மீண்டும் பிழைக்கச்செய்கிற சக்தி முதலிய பிராம்மண மகிமையை யுதிஷ்டிரர் முதலியவர்களுக்குச் சொல்லியது)

அப்பொழுது, பாண்டுவின் புதல்வர்கள் மஹாத்மாவான மார்க்கண்டேயரைப் பார்த்து, 'சிறந்த பிராம்மணர்களுடைய மகிமையைக் கேட்க விரும்புகிறோம். சொல்லக்கடவீர்' என்று சொன்னார்கள். இவ்வாறு சொல்லக்கேட்டவரும் பெருந்தவமுள்ளவரும் மிகப்பெரிய தேஜஸுள்ளவருமா எல்லாச் சாஸ்திரங்களிலும் தேர்ந்தவருமான அந்த மார்க்கண்டேயர், பார்த்தர்களைப் பார்த்து, 'ஹைஹயதேசத்து அரசர்களுடைய வம்சத்தை விருத்தி செய்பவனும் பகைவர்களுடைய பட்டணங்களை ஜயிப்பவனும் அழகு நிரம்பினவனும் பலசாலியுமான ஒரு ராஜகுமாரன் வேட்டையாடுவதற்காகக் காட்டில் ஸஞ்சரித்தான். புதர்களாலும் கொடிகளாலும் நன்கு மூடப்பட்ட காட்டில் ஸஞ்சரிக்கின்ற அந்த ராஜகுமாரன், மானதோலைப் போர்த்துக்கொண்டிருக்கிற ஒரு முனிவரைப் பக்கத்தில் கண்டான். காட்டில் அவனால் அவர் மிருகமென்றெண்ணிக் கொல்லப்பட்டார். பூமிக்கு நாதனே! தாமரைமலர்போன்ற கண்களையுடைய அந்த ராஜகுமாரன், அந்தக் காரியத்தைச் செய்து துன்பமுற்றவனும் சோகத்தால் தாக்கப்பட்ட புத்தியுள்ளவனுமாகி, பிரஸித்தி பெற்றவர்களான ஹைஹயராஜர்களின் ஸமீபத்தில் சென்றான். அந்த ராஜகுமாரன் அப்பொழுது அந்த விருத்தாந்தத்தை அந்த ஹைஹயராஜர்களிடத்தில் உள்ளபடி உரைத்தான். அப்பனே! அந்த அரசர்கள் கிழங்குகனிகளைப் புஜிக்கின்ற அந்த முனிவர் கொல்லப்பட்டதைக் கேட்டும் அங்கே

(கோபப்)பார்த்தும் மனவருத்தமுள்ளவர்களானார்கள். அவர்களனைவரும், 'இந்த முனிவர் யாரைச்சேர்ந்தவர்?' என்று அங்கங்கே தேடிக்கொண்டு, பிறகு, கச்யபருடைய புத்திரரான அரிஷ்டநேமியின் ஆச்ரமத்தை விரைவாக அடைந்தார்கள். அவர்களனைவரும் மஹாத்மாவும் கடுமையான விரதமுள்ளவருமான அந்தமுனிவரை வணங்கி நின்றார்கள். பிறகு, அந்த முனிவர் அவர்களுக்குப் பூஜைக்குரிய பொருள்களைக் கொண்டுவந்தார். அவர்கள் மஹாத்மாவான அந்தமுனிவரைப் பார்த்து, 'முனிவரே! செய்கைக்குற்றத்தால் நாங்கள் உம்மிடத்திலிருந்து உபசரணையைப் பெறுவதற்குத் தகுதியுள்ளவர்களல்லோம். எங்களால் பிராம்மணர் கொல்லப்பட்டாரன்றோ?' என்று சொன்னார்கள். அந்தப்பிரம்மரிஷியானவர், அவர்களைப் பார்த்து, 'உங்களால் எவ்வாறு பிராம்மணன் கொல்லப்பட்டான்? அவன் எங்கிருக்கிறான்? சொல்லுங்கள். ஒன்றுசேர்ந்தவர்களான நீங்கள் என்னுடைய தபோபலத்தைப் பாருங்கள்' என்று சொன்னார். அவர்களோ அந்தமுனிவருக்கு அவை அனைத்தையும் மிச்சமின்றி உள்ளபடி உரைத்துவிட்டுத் திரும்பிவந்து (பார்க்கையில்) அந்த இடத்தில் உயிர்துறந்த அந்தமுனிவரைக் காணவில்லை. உயிர்துறந்த முனிவரைத் தேடுகின்ற அந்த அரசர்கள் லஜ்ஜையுள்ளவர்களும் உறங்குகிறவர்கள்போல மனமிழந்தவர்களுமாயினர். பகைவர்களுடைய பட்டணங்களை ஜயிப்பவனே! அந்த ஹைஹயதேசத்தரசர்களைப் பார்த்துக் கச்யபருடைய குமாரரான அரிஷ்டநேமிமுனிவர், அச்சமயத்தில், 'உங்களால் கொல்லப்பட்டவன் இந்தப் பிராம்மணனாக இருக்கலாம். அரசர்களே! இவன் தபோபலத்துடன்கூடின என்னுடைய புத்திரன்' என்று சொன்னார்.

வேந்தே! அந்த ரிஷியைப் பார்த்தவுடனே நிகரில்லாத ஆச்சர்யத்தை அடைந்த அந்த அரசர்கள், 'இது பெரிய ஆச்சர்யம்' என்று சொன்னார்கள். 'இந்த முனிவர் இந்த இடத்தில் உயிர் துறந்தவராகக் காணப்பட்டார்; எவ்வாறு உயிரை அடைந்தார்? இந்த முனிவர் மறுபடியும் பிழைப்பிக்கப்பட்டது தவத்தின் வீர்யத்தினாலா? பிராம்மணரே! இது கேட்கத்தக்கதாயிருந்தால் கேட்க விரும்புகிறோம்' என்று வேண்டினார்கள். அவர் அந்த அரசர்களைப் பார்த்து, 'அரசர்களே! எங்கள்விஷயத்தில் ம்ருத்யுவானவன் அதிகாரஞ் செலுத்தத் திறமையுள்ளவனல்லன். ச்ரேஷ்டர்களே! எங்கள்திறத்தில் ம்ருத்யு

வானவன் திறமையில்லாதவனானதற்குக் காரணத்தை [1] யுக்தியுடன் சுருக்கமாகச் சொல்வேன். நாங்கள் சுத்தமான ஆசாரத்திலே ஆலஸ்யமற்றவர்களும் ஸாத்திகர்களுக்கு பிரம்மோபாஸனத்தில் முக்கியமான நோக்கமுள்ளவர்களும் சுத்தமான அன்னத்தைப் புஜிப்பவர்களும் சுத்தமான வீட்டில் வஸிப்பவர்களும் பிரம்மசர்ய விரதத்தையுடையவர்களுமாகி உண்மையையே அறிகிறோம். பொய்யில் மனத்தைச் செலுத்துவதில்லை. எங்களுக்குரிய தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கிறோம். ஆதலால், எங்களுக்கு மிருத்யுபயம் இல்லை. பிராம்மணர்களுக்கு நன்மையைச் சொல்லுகிறோம். அவர்களுடைய நன்னடையைப் பேசுகிறோம். அதனால், எங்களுக்கு மிருத்யுபயமில்லை. அதிதிகளை அன்னபானங்களாலும், எங்களையடுத்தவர்களை அதிக ஆகாரத்தாலும் நன்கு உண்பித்து மிச்சத்தைப் புஜிக்கிறோம். அதனால் எங்களுக்கு மிருத்யுபயமில்லை. மனவமைதியுள்ளவர்களும் இந்திரியங்களை அடக்கினவர்களும் பொறுமையை இயற்கையாகக்கொண்டவர்களும் தீர்த்தயாத்திரையிலும் கொடையிலும் மிக்க பற்றுள்ளவர்களுமாகப் புண்ணிய தேசங்களில் வஸிக்கிறோம். அதனால், எங்களுக்கு மிருத்யுபயமில்லை. யோகத்தால் ஸித்திபெற்றவர்களுடைய ஸமீபத்தில் நாங்கள் வாஸம்பண்ணுகிறோம். அதனால், எங்களுக்கு மிருத்யுபயமில்லை. பொறுமையில்லாதவர்களே! இந்த விஷயம் ஒரு சிறிதே உங்களுக்குச் சொல்லப்பட்டது. நீங்களனைவரும் ஒன்றுசேர்ந்து செல்லுங்கள். உங்களுக்குப் பாவத்தினின்று பயமில்லை' என்று சொன்னார். பரதர்களுள் சிறந்தவனே! அந்த அரசர்களனைவரும், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று மஹரிஷியைப் பூஜித்து ஸந்தோஷமுள்ளவர்களாகத் தம் தேசத்தைக் குறித்துச் சென்றார்கள்.

---

1 வேறு பாடம்.

நூற்றெண்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

மார்க்கண்டேய ஸமாஸ்யா பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர் பிருது சக்ரவர்த்தியினுடைய அச்வமேத யாகத்தில் அத்ரிக்கும் கௌதமருக்கும் நடந்த விவாதத்தைச் சொல்லுமுகத்தால் பிராம்மண மகிமையைக் கூறுவது.)

பிராம்மணர்களுடைய மகிமையை என்னிடமிருந்து பின்னும் தெரிந்துகொள். இவ்வுலகில், [1] வைன்யன் என்கிற ராஜரிஷியானவன் அச்வமேத யாகத்தின்பொருட்டுத் தீக்ஷையை அடைந்தான். அத்ரிமஹரிஷியானவர் பொருள் நிமித்தம் அவனை அடையத் தொடங்கினாரென்று நமக்குக் கேள்வி. அவர் தர்மத்தை அறியாமல் சாகரும் எண்ணத்தால் மறுபடியும் பொருளை விரும்பவில்லை. பேராற்றலுள்ள அந்த அத்ரியானவர் நன்கு ஆலோசித்துக் காட்டையே விரும்பினார். அவர் தம்பத்னியையும் புத்ரர்களையும் அழைத்து, 'முடிவில்லாததும் அதிகமானதும் குறைவுபடாததுமான மோக்ஷத்தை நாம் அடைவோம். குணம் மிகுந்த வனம்செல்லுகையை நீங்கள் விரைந்து விரும்பக்கடவீர்' என்று சொன்னார்.

பிறகு, மனைவியானவள் பொருளையே விரும்பினவளாக அவரைப்பார்த்து, 'மஹாத்மாவான வைன்யனை அடைந்து அதிகமான பொருளை வேண்டுவீராக. யாகம் செய்கின்ற அந்த ராஜரிஷியானவன் வேண்டுகிற உமக்குப் பொருளைக் கொடுப்பான். பிரம்மரிஷியே! அவனிடத்திலிருந்து மிகுதியான தனத்தை வாங்கிக்கொண்டு போஷிக்கத்தக்கவர்களுக்கும் புத்ரர்களுக்கும் நன்றாகப் பங்கிட்டுக்கொடுத்துவிட்டுப் பிறகு உமதிஷ்டப்படி செல்வீராக. இதுதான் இணையில்லாத தர்மமென்று தர்மத்தை அறிந்தவர்களால் சொல்லப்பட்டது' என்று விடை கூறினாள். அத்ரி, 'மஹாபாக்யமுள்ளவளே! வைன்யனை, தர்மத்தோடும் பொருளோடும் சேர்ந்தவனென்றும் ஸத்யமான விரதத்தோடு சேர்ந்தவனென்றும் மஹாத்மாவான கௌதமர் எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறார். ஆனால், ஒன்றிருக்கிறது. கௌதமர் சொல்லியவண்ணம் அவ்விடத்தில் என்னைப் பகைக்கின்ற பிராம்மணர்கள் வஸிக்கிறார்

1 வேனன் குமாரனான பிருது சக்கரவர்த்தி.

களன்றோ? அதனால் நான் முயலவில்லை. அங்கே, அவர்கள், என்னால் சொல்லப்பட்டதும் மங்களகரமானதும் அறம் பொருளினங்களோடு கூடியதுமான சொல்லைப் பொருளில்லாததென்று மறுத்துப் பேசுவார்கள். அதிகம் கற்றறிந்தவனே! (ஆயினும்) உன் வசனமானது எனக்குப் பிடிக்கிறது. செல்வேன். வைன்யன் எனக்குப் பசுக்களையும் ஏராளமான பொருட்குவியல்களையும் கொடுப்பான்' என்று சொன்னார். பெருந்தவமுள்ள அத்ரியானவர் இவ்வண்ண முரைத்து வைன்யனுடைய யாகத்தைக் குறித்து விரைவாகச் சென்றார். அவர் யஜ்ஞசாலையை அடைந்து அந்த அரசனைத் துதிக்கலானார். அத்ரியானவர், மங்களங்களோடு கூடின வாக்கியங்களால் புகழுகின்றவராகி, 'அரசனே! நீ பாக்யசாலி. நீ பிரபு. பூமியில் நீ முதன்மையான அரசன். உன்னை ரிஷிகணங்கள் துதிக்கின்றன. தர்மத்தை அறிந்தவன் உன்னைக்காட்டிலும் வேறொருவனுமில்லை' என்கிற வசனத்தைச் சொன்னார்.

பெருந்தவமுள்ள கௌதமரிஷியானவர், கோபங்கொண்டு அந்த அத்ரியைப் பார்த்து, 'ஓ! அத்ரியே! நீர் மறுபடியும் இவ்வாறு சொல்லாதீர். உமக்கு அறிவானது நல்ல நிலையில் இல்லை. இவ்வுலகில் நமக்கு முதன்மையான அரசன் மஹேந்திரன். அவன்தான் பிரஜைகளுக்கு ரக்ஷகன்' என்று சொன்னார். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! பிறகு, அத்ரியும், கௌதமரைப் பார்த்து, 'இந்த அரசனே சக்ரவர்த்தி, அப்படியே இந்திரன்; பிரஜைகளைக் காப்பவன். நீர்தாம் மயங்குகிறீர். மயக்கத்தினால் உமக்கு நல்ல அறிவு இல்லை' என்று சொன்னார். கௌதமர், 'நான் நல்ல அறிவுள்ளவனாக இருக்கிறேன். நான் மயங்கவில்லை. பேச விரும்பிய நீர் மயங்குகிறீர். ஜனங்கள் நிறைந்த ஸபையில் நீர் அரசனுடைய பார்வையை அடைய விரும்பி அவனைத் துதிக்கிறீர். நீர் உத்தமதர்மத்தை அறியவில்லை; (அதன்) பயனையும் [1] அறியவில்லை. நீர் சிறுபிள்ளையாகவும் மூடராகவும் இருக்கிறீர். ஏதோ ஒரு காரணத்தினால் நீர் முதியவராகிவிட்டீர்' என்று சொன்னார். அவனுடைய யாகசாலையில் வந்திருந்தவர்கள், அவ்வாறு விவாதப்படுகின்றவர்களும் ரிஷிகளுடைய முன்னிலையில் இருப்பவர்களுமான அவ்விருவரையும் பார்த்து, 'யாரால் இவ்விருவருக்கும் வைன்யனுடைய ஸபையில் பிரவேசம் கொடுக்கப்பட்டது? இவர்கள் இருவரும் என்ன காரியத்துக்காக

---

1 வேறு பாடம்.

உரக்கப் பேசிக்கொண்டு நிற்கிறீர்கள்?' என்று கேட்டார்கள். பிறகு, எல்லாத் தர்மங்களையும் அறிந்தவரும் பரமதார்மிகருமான காச்யபர், யாகசாலையில் ஸந்திருப்தவர்களாய் விளக்கப்பட்டுக்கொண்டிருப்பவர்களுமான அவ்விருவரையும் ஸபையோர்களுக்குத் தெரிவித்தார். பிறகு, கௌதமமுனிவர், ஸபையில் வீற்றிருக்கின்ற புரோஹிதர்களைப் பார்த்து, 'பிரம மேதைகளே! எங்களிருவருடைய (விவாத ஸம்பந்தமான) விஷயங்கள் சொல்லப்படுவதாக நேருகிறது. இந்த ஸபையில் மையமான அதிபரானவர் உட்கார்ந்திருப்பவனைச் சொல்லுகிறார். இந்த விஷயத்தில் எங்களுக்கு ஸந்தேகம் பெரிதாயிருக்கிறது' என்று சொன்னார். பிறகு, வைனதனுடைய ஸபையில் கௌதமரால் சொல்லப்பட்ட வாக்கியத்தைக் கேட்டவுடனே, மஹாத்மாக்களான முனிவர்கள், தர்மங்களை அறிந்தவரான ஸநத்குமாரரிடம் ஸந்தேகத்தைத் தீர்த்துக்கொள்வதற்காக விரைவாக ஓடினார்கள். எல்லோரும், தேவர்கள் பிரமனை வணங்குவது போல, அந்த ஸநத்குமாரரை வணங்கி வினவினார்கள்.

பெருந்தவமுள்ள அந்த ஸநத்குமாரர், அவர்களுடைய அந்த வார்த்தையை உள்ளபடி கேட்டு, பிறகு, அவர்களெல்லோரையும் நோக்கி, 'பிரமதேஜஸானது க்ஷத்திரிய தேஜஸோடு சேர்ந்து கொண்டும் க்ஷத்திரிய தேஜஸானது பிரம தேஜஸோடு சேர்ந்து கொண்டும், நெருப்பும் காற்றும் காடுகளை எரிப்பதுபோலப் பகைவர்களை எரிக்கின்றன. அரசன் பிரவிருத்தியை அடைந்தவன்; தர்மத்தை நிலைநாட்டுகிறவன்; பிரஜைகளுக்குப் பதியாகவே இருப்பவன். அவனே ரக்ஷகன். அவனே நீதியை அறிந்தவன். அதனாலேயே ஜனகன் (=தந்தை), ஹிதத்தை உபதேசிப்பவன். அவனே பிரஜைகளுக்குப் பதி. அவனே விராட். அவனே ஸம்ராட். அவன் க்ஷத்திரியன். அவனே பூமிக்கு இறைவன். அவனே மனிதர்களைப் பாதுகாப்பவன். எவன் இந்த சொற்களால் துதிக்கப்படுகிறானோ அவனே எவன்தான் பூஜிப்பதற்குத் தகுதியுள்ளவனாகான்? அரசன், தர்மங்களை நடத்துவதனால் (உலகத்துக்கு) முதன்மையான காரணமென்றும், யுத்தத்தில் ஜயத்தை அடைவதனால் துன்பங்களை ஒழிப்பவனென்றும், ஜனங்களுடைய க்ஷேமத்தின்பொருட்டு எல்லாப்பக்கத்திலும் செல்லுபவனென்றும், ஈச்வரனென்றும (பிரஜைகளை) ஸ்வர்க்கத்தை அடைவிப்பவனென்றும், பகைவரை எதிர்த்தவுடனே வெல்பவனென்றும், விஷ்ணுவென்றும, ஸத்யத்திற்குப் பிறப்பிடமென்

னும், புராதனமான தர்மங்களை அறிபவனென்றும், ஸத்யத்தையும் தர்மத்தையும் நடத்துபவனென்றும் சொல்லப்படுகிறான். ரிஷிகள் அதர்மத்தினின்று பயந்தவர்களாகக் க்ஷத்திரியனிடத்தில் பலத்தை நன்கு அமைத்தார்கள். அதனால், பிரம்மதேஜஸினால் க்ஷத்திரியதேஜஸும், க்ஷத்திரிய தேஜஸினால் பிரம்மதேஜஸும் குறைவற்றிருக்கின்றன. தேவர்களுள் ஸூர்யன் தேஜஸினால் எவ்வாறு ஆகாயத்தில் இருளைப் போக்குகிறானோ அவ்வாறே அரசன் பூமியில் அதர்மங்களை முழுமையும் போக்குகிறான். ஆகையால், சாஸ்திரத்தினுடைய பிரமாணத்தைப் பார்த்தால் அரசனுக்குத் தலைமை ஏற்படுகிறது. அரசன் இவ்வாறு (பெருமையுள்ளவனென்று) சொல்லியவருடைய பக்ஷம் ஸித்தாந்தமாக நிலைக்கிறது' என்று தர்மத்தோடும் அர்த்தத்தோடுங்கூடிய வசனத்தை மறுமொழியாக உரைத்தார்.

பிறகு, (அத்ரியினுடைய) கக்ஷியானது ஸித்தாந்தமானவுடன், உதார மனமுள்ள அந்த அரசன் மிகமகிழ்ந்தவனும் பிரீதியடைந்தவனுமாகி முன்பு தன்னைப் புகழ்ந்த அத்ரியைப் பார்த்து, 'பிரம்மரிஷியே! இச்சபையில் முன்பு என்னை மனிதர்களுள் மிகச் சிறந்தவனென்றும் எல்லாத் தேவர்களோடும் ஒப்பானவனென்றும் பரமேஷ்டியென்றும் சொன்னீராதலால் நான் உமக்கு அதிகமான பலவித தனங்களையும் நல்ல வஸ்திரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட [1]ஸ்யாமைகளான ஆயிரம் வேலைக்காரிகளையும் பத்துக்கோடி பொன்னாணயங்களையும், பத்துப் பாரம் பொன்னையும் கொடுப்பேன். பிரம்மரிஷியே! உம்மை எல்லாமறிந்தவரென்று நான் எண்ணுகிறேன். அதனால், இவற்றைக் கொடுக்கிறேன்' என்று சொன்னான். நன்றாக மர்யாதை செய்யப்பட்டவரும் நல்ல தேஜஸுள்ளவரும் தவம் மிக்கவருமான அத்ரியானவர் நியாயமாக அவையனைத்தையும் பெற்றுக்கொண்டு தம் வீட்டைக்குறித்துத் திரும்பிச்சென்றார். பரிசுத்த மனமுள்ள அத்ரியானவர் ப்ரீதியுள்ளவராகப் புத்ரர்களின்பொருட்டுத் தனத்தைக் கொடுத்துவிட்டுத் தவத்தை எண்ணி வனத்தையே அடைந்தார்.

---

1 நடு யௌவனத்திலிருப்பவள், வனபர்வம் 243-ம் பக்கம் குறிப்பிற் காண்க.

நூற்றெண்பத்தோன்றதாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(மார்க்கண்டேயர், தானம் அக்னிஹோத்ரம் மோக்ஷம் முதலியவை களை நிரூபிக்கிறதான தார்க்ஷ்யருக்கும் ஸரஸ்வதிக்கும் நடந்த ஸம்வாதத்தை யுதிஷ்டிரர் முதலியவர்களுக்குக் கூறியது)

பகைவர்பட்டணத்தை அழிப்பவனே! வீரனே! சிறந்த புத்தியுள்ள தார்க்ஷ்யமுனிவர் வினவ, ஸரஸ்வதி சொல்லிய விஷயத்தைக் கேள். தார்க்ஷ்யர், 'கல்யாணி! இவ்வுலகில் மனிதனுக்கு எது நன்மை? எதைச்செய்கிறவன் தனக்குரிய தர்மத்தினின்று நழுவாமலிருக்கிறான்? அழகிய எல்லா அங்கங்களையுமுள்ளவளே! எல்லாவற்றையும் எனக்குச் சொல்லவேண்டும். உன்னால் உபதேசிக்கப்பட்டு எனக்குரிய தர்மத்திலிருந்து நான் நழுவாமலிருக்கக்கடவேன். எந்தக்காலத்தில் அக்னியில் எவ்வாறு ஹோமம் செய்வேன்? எவ்வாறு பூஜிப்பேன்? எதனால் தர்மமானது அழியாமலிருக்கும்? நல்ல மஹிமையுள்ளவளே! நான் ரஜோகுணத்தைவிட்டு எவ்வாறு உலகங்களில் ஸஞ்சரிப்பேன்? இவை அனைத்தையும் எனக்கு கூறவேண்டும்' என்று வினவினார். ப்ரீதியுள்ளவரும் கேட்கவிரும்புகிறவருமான அவரால் இவ்வாறு வினவப்பட்ட ஸரஸ்வதியானவள் சிறந்த புத்தியுடன்கூடின தார்க்ஷ்யரென்கிற பிராமணரைப் பார்த்து, 'எவன் வேதாத்தியயனத்தில் எப்பொழுதும் பற்றுள்ளவனாகவும் சுத்தனாகவும் தவறுதலில்லாதவனாகவும் உபதேசித்தவண்ணம் வேதத்தை அறிகிறானோ அவனே முதலில் தேவலோகத்துக்குப் போகிறவன்; தேவர்களோடுகூட அன்புள்ள ஸௌக்யத்தைப் பெறுபவன். அந்தத் தேவலோகத்தில் அழகியவையும் விசாலமானவையும் ஸௌக்யத்தைப் போக்குபவையும் நன்றாக மலர்ந்திருக்கின்ற புஷ்பங்களோடு கூடியவையும் மிகப் புண்ணியமானவையும் சேறில்லாதவையும் மீன்களுள்ளவையும் நல்லதீர்த்தமுள்ளவையும் பொற்றாமரை மலர்களால் சூழப்பட்டவையுமான ஓடைகள் இருக்கின்றன. நறுமணமுள்ளவர்களும் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களும் பொன்னிறமுள்ளவர்களுமான அப்ஸரஸுகளாலே தனித்தனி பூஜிக்கப்படுகின்றவர்களும் மிக்கமகிழ்ச்சியுள்ளவர்களுமான புண்ய புருஷர்கள் அவற்றின் கரைகளில் இருக்கிறார்கள். பசுவைத்தானம்

பண்ணுகிறவர்கள் சிறந்த உலகத்தை அடைகிறார்கள். காளையைத் தானம்பண்ணுகிறவர்கள் ஸூர்யலோகத்தை அடைகிறார்கள். வஸ்திரத்தைக் கொடுப்பவர்கள் சந்திரலோகத்தை அடைகிறார்கள். பொன்னைத் தானம்செய்பவர்கள் தேவத்தன்மையை அடைகிறார்கள். நல்ல காந்தியுடையதும் நல்ல கறவையுள்ளதும் அழகிய கன்றுள்ளதும் வெருண்டு ஓடாமலிருப்பதுமான புதிதாக ஈன்ற பசுவைத் தானம் செய்பவர்கள் அந்தப் பசுவினுடைய தேஹத்தில் எவ்வளவு உரோமங்களிருக்கின்றனவோ அவ்வளவு வருஷகாலம் தேவலோகத்திலிருக்கின்றார்கள். எவன் நன்கு அடங்கினதும் கலப்பையை இழுக்கிறதும் அதிக வீர்யமுள்ளதும் பாரத்தைச் சுமக்கக்கூடியதும் சிறந்த பலமுள்ளதும் இளம் வயதுள்ளதுமான விருஷபத்தைத் தானம் செய்கிறானோ அவன் பத்துப்பசுக்களைத் தானம் செய்தவனுக்குள்ள லோகங்களை அடைகிறான். எவன் வஸ்திரத்தோடுகூடியதும் கறக்க வெண்கலப்பாத்திரமுள்ளதுமான கபிலப்பசுவைப் பின்னே கொடுக்கப்படும் தக்ஷிணை முதலிய திரவியங்களோடு தானம்பண்ணுகிறானோ (அவன் மரித்த) பின் [1] அந்தப் பசுவானது தனது அந்த அந்தக் குணங்களாலே அவனுக்கு விருப்பமானதைக் கொடுப்பதாகிக் கொடுத்து அவனை அடைகிறது. பசுவைத் தானஞ்செய்தால் அதன் தேகத்தில் எவ்வளவு ரோமங்களிருக்கின்றனவோ அவ்வளவு பலன்களை அடைகிறான். அவன் தனது புத்திரர்களையும் பௌத்திரர்களையும் [2] குலமனைத்தையும் ஏழுதலைமுறைவரையில் பரலோகத்தில் உத்தாரணம் செய்கிறான். தக்ஷிணையுடன் கூடியதும் பொன்னாற்செய்த அழகிய கொம்புகளுள்ளதும் கறக்க வெண்கலப்பாத்திரமுள்ளதும் பின்பு கொடுக்கப்படுகிற தக்ஷிணைமுதலிய திரவியங்களையுடையதுமான திலதேனுவைப் பிராம்மணனுக்குத் தானம் செய்பவனுக்கு வஸுக்களுடைய உலகங்கள் எளிதில் அடையக்கூடியவையாகின்றன. தன்னுடைய தீவினைகளால் அஸுரர்கள் நிரம்பின கடுமையான இருளுள்ள நரகத்தில் விழுகின்றவனை, மஹாஸமுத்திரத்தில் முழுகுகிறவனை அனுகூலமான காற்றுடன்கூடின படகு கரையேற்றுவதுபோல், கோதானமானது பரலோகத்தில் கரையேற்றுகிறது. தானம் செய்யத்தக்க தன் கன்னிகையைப் பிராம்மவிவாகவிதிப்படி கொடுக்கிறவனும் பூமியைப் பிராம்மண

---

1 வேறுபாடம். 2 'குலம் ஸர்வம்' என்பது மூலம், 'முன்னோர்களையும்' என்பது இங்கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

த்தைக் கொடுக்கிறவனுடைய விருப்பு (எப்படி) தானங்களையும் செய்கிறவனுடைய இஷ்டத்தைப் போலத் தோன்றுமோ அடைகின்றனர். தார்க்ஷ்ய! எவன் சிட்டபூர்வமானதும் நல்லொழுக்கமுள்ளவனுமாக வ்ருக்ஷங்கள் இல்லாத அக்னியில் ஹவிஸை ஹோமஞ் செய்கிறானோ அந்த மனிதன் தன்காரியங்களால் புண்ணியத்தைப் பெற்று புண்ணிய பாட்டாமாங்களையும் பின்னும் நன்மையுள்ள பாரமையும் தன்னையும் பரிசுத்தப்படுத்துகிறான்' என்று தார்க்ஷ்யனுக்கு ஸரஸ்வதி இந்த வாக்கியத்தை உரைத்தாள்.

தார்க்ஷ்யர், 'அழகிய ரூபமுள்ளவளே! அக்னிஹோத்திரத்தினுடைய புராதனமான முறை எது? நான் இப்பொழுது இந்த இடத்தில் உன்னால் உபதேசிக்கப்பட்ட புராதனமான அக்னிஹோத்திர விரதத்தை அறியக்கடவேன் என்று சொல்லவேண்டும்' என்று வினவ, ஸரஸ்வதியானவள், 'சுத்தியில்லாதவனுடைய கைகளைச் சுத்திசெய்துகொள்ளாதவனும் வேதங்களை அறியாதவனும் வேதார்த்தங்களை அறிந்தும் அனுஷ்டியாதவனும் அக்னியில் ஹவிஸை ஹோமஞ் செய்யக்கூடாது. பிறர் மனத்தை அறிய விரும்புகிறவர்களும் சுத்தியில் விருப்பமுள்ளவர்களுமான தேவர்கள் சிரத்தையில்லாதவனிடமிருந்து ஹவிஸைப் பெற்றுக்கொள்ளார். வேத கோத்ரம் முதலியவற்றை அறிவதற்கு முன் பவனறியா வேதபாரகர்களைத் தேவதைகளுக்கு உத்தேசமான ஹவிஸைக் கொடுப்பது முதலியவற்றுக்கு (ரித்விக்காக) நியமிக்கலாகாது. அப்படிப்பட்ட (ச்ரோத்ரியன்) அல்லவோ ஹோமஞ் செய்யத்தக்கவன்? வேதமானது தன்னை ஓதாதவனைக் குலமும் ஒழுக்கமும் அறியப்படாதவனென்று சொல்லுகிறது. தார்க்ஷ்ய! இப்படிப்பட்ட (ச்ரோத்ரியனல்லாதவன்) அக்னிஹோத்திர ஹோமஞ் செய்யக்கூடாது. எவர்கள் ச்ரத்தையுள்ளவர்களாகவும் ஸத்தியத்தை விரதமாகக்கொண்டவர்களாகவும் ஹோமஞ்செய்தமிச்சத்தைப் புஜிப்பவர்களாகவும் அக்னியில் ஹோமஞ் செய்கிறார்களோ அவர்கள் புண்ணியப்பயனுள்ள கோலோகத்தை அடைந்து சேர்ந்து பிரமதேவனையும் (பிறகு, அடைவில்) சேர்ந்து பிரமத்தையும் பார்க்கிறார்கள்' என்று சொன்னாள்.

தார்க்ஷ்யர், 'நல்ல மகிமையுள்ளவளே! பரமாத்மஸ்வரூபியும், ஆத்மஸ்வரூபவிஷயத்திலும் காம்ய விஷயத்திலும் மிகச் சிறந்த புத்தியை அடைந்திருப்பவளும், ஞானஸ்வரூபியுமான உன்னை ஆத்ம

தத்வம் கர்மதத்வம இரண்டினையும பிரகாசிக்கச் செய்பவளென்று அறிந்து வினவுகிறேன. அழகிய உருவமுள்ளவளே! நீயார்?' என்று வினவினார். ஸரஸ்வதி, 'பிராமமணமரேஷ்டாகளுடைய ஸங்கேதததைப போககுவதற்காக (ப பராபரவிதயாஸவரூபியான ஸரஸ்வதியெனகிற) நான அகனிஹோததிரததிலிருநது வநதிருக் கிறேன. உளளத்தில் நிலைபெறறிருககிற நான உனனுடைய ஸமீ பததை அடைந்து உணமையான இநத [1] அாததததை உளளபடி உரைததேன்' என்று கூறினாள்.

தார்க்ஷயர், 'உனககு நிகரானவா ஒருவரும இல்லை. லக்ஷ்மி போல மிகமிஞசிப பிரகாசிககிறாய. நலல கீாததியுள்ளவளே! உனனுடைய ரூபமானது தேவஸமபநதமுளளதாயும முடிவறற ஒளியுள்ளதாயுமிருககிறது. பிரகாசிககினற அறிவையும தாிக கிறாய' என்று கூறினா. ஸரஸவதி, 'மனிதாகளுள பெருமையுடை யவனே! கறறறிநதவனே! பிராம்மணனே! யாகஞ் செயபவாகள யாகஙகளில நலல ஸவரததுடன உசசரிககிற சிறநத மநதிரஙகளா லேயே நான நன்றாக வளாந்தவளும திருபதிசெயயபபட்டவளும ரூபவதியும் ஆகிறேன. விதவானே! அகனிஹோததிரஙகளில மரததினாலோ இருமபினாலோ மணணாலோ செயயபபட்ட பாத திரம உபயோகிககபபடுநலாலேயே எனககுத திவயரூபமும பிரஜ் ஞையும ஸிததிககினறனவென்று அறிவாயாக' என்று சொன்னாள்.

தார்க்ஷயர், 'மிகக பிரஸிததிபெறறவர்களான முனிவாகள இதைச சிறந்த நனமையெனறெணணி முயலகினறாகள. அறிஞா கள் சிறந்த எந்தப பதததை அடைகிறாகளோ நிகரிலலாததும சோகமிலலாததுமான அநத மோக்ஷததைத எனககுச சொலவா யாக. ஸாஙகயாகளும யோகிகளும எதை ஸர்வோததமமெனறு அறிகிறாகளோ புராதனமான அநதபபதததைந நான அறியேன' என்று சொனனா. ஸரஸவதி, 'வேதததைந அறிந்தவாகளும தவத தைப பொருளாககொணடவர்களும துககமற்றவாகளும ஸம ஸாரபநததநிலிருநது விடுபட்டவாகளுமான ஸதபுருஷாகள வேதாததியயனததாலும் தானததாலும விரதஙகளாலும புணயத தாலும் யோகததாலும சிறந்த வஸ்துககளைககாட்டிலும சிறநத தும பிரஸிததிபெறறதும புராதனமாக இருபபதுமான அநத உத்தமமான பதததை அடைகிறாகள். அதன மததியில் நலல

---

1 'காமாககள பரம்பரையாக மோக்ஷஸாதனமெனபதையும் ஸகுண ப்ரம்மவிதததையையும' எனபது பழைய உரை.

வாலுள்ளதும் ஆயிரம் கிளைகளுள்ளதுமான பெரிய நீர்நொச்சி மரமானது பிரகாசிக்கிறது. அதனுடைய அடியிலிருந்து தேனைப் போல ருசியான நீர்ப்பெருக்குள்ள மிக்க புண்யமான நதிகள் பெருகுகின்றன. அதனுடைய ஒவ்வொரு கிளையிலிருந்தும் பொரிகளும் பணிகாரங்களும் மாமிசங்களும் கீரைகளும் பாயஸமாகிற சேறும் எப்பொழுதுமுள்ள மஹாநதிகள் மணற்பாங்கான கரைகளில் ஓடுகின்றன. ரிஷியே! எந்த இடத்தில் அக்னியைத் தலைவனாகக்கொண்டவர்களும் இந்திரனோடு கூடியவர்களும் மருத்துக்களுடைய கணங்களோடு கூடியவர்களுமான தேவர்கள் சிறந்த யாகங்களைச் செய்தார்களோ அந்த ஸ்தானம் நிகரற்றது' என்று கூறினான்' என்றார்.

நூற்றுத்தொண்ணூறுவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர், மத்ஸ்யரூபியானவிஷ்ணு வைவஸ்வதமனு இவர்களின் சரித்ரமான மத்ஸ்யோபாக்யானத்தை யுதிஷ்டிரர் முதலியவர்க்குச் சொல்லியது)

பிறகு, அந்தப்பாண்டவர் மீண்டும் மார்க்கண்டேயரைப் பார்த்து, 'வைவஸ்வதமனுவினுடைய சரித்திரத்தைச் சொல்வீராக' என்று வினவ, மார்க்கண்டேயர், 'அரசனே! புருஷஸ்ரேஷ்டனே! நல்ல பிரதாபமுள்ளவரும் பிரமதேவரைப்போன்ற காந்தியுள்ளவரும் ஸூர்யனுடைய புத்திரருமான மஹரிஷி ஒருவர் இருந்தார். அந்த மனுவானவர் சௌர்யத்தாலும் தேஜஸாலும் காந்தியினாலும் முக்கியமாகத் தவத்தினாலும் தம் பிதாவுக்கும் பிதாமஹருக்கும் மேற்பட்டிருந்தார். அரசரான அந்த மனுவானவர் விசாலையென்னும் பதரியில் கைகளை உயரத் தூக்கிக்கொண்டும் ஒரு காலால் நின்றுகொண்டும் கடுமையான மிகப் பெரியதவத்தைச் செய்தார். அப்பொழுது, அவர் தலைகீழாக நின்றுகொண்டும் அவ்வாறே கண்கொட்டாமலும் பதினாயிரம் வருஷம் கோரமும் உறுதியுமான தவத்தைச்செய்தார். தவம் செய்கின்றவரும் நனைந்திருக்கின்ற மரவுரியையும் சடைகளையும் தரித்திருப்பவருமான அவரை ஒரு ஸமயத்தில் ஒரு மத்ஸ்யமானது சீரிணீநதியின் கரை

யண்டை வந்து, 'பகவானே! நான் சிறிய மீனாக இருக்கிறேன். பலமுள்ள மீன்களிடத்தில் எனக்குப் பயமுண்டாகிறது. நல்ல விரதமுள்ளவரே! ஆதலால், நீர் என்னை அந்தப் பயத்தினின்று பாதுகாக்கத்தக்கவராகிறீர். பலமுள்ள மீன்கள் பலமில்லாத மீன்களை மிகத்தின்னுகின்றன. எங்களுக்குச் சாசுவதமான இந்த ஜீவனமானது எப்பொழுதும் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. மிகவும் முழுகுகிற என்னைப் பெரிதான அந்தப்பயமாகிற வெள்ளத்தினின்று காக்கக்கடவீர். இந்த உபகாரத்தைச் செய்வீராகில் நான் உமக்குப் பிரதியுபகாரம் செய்வேன்' என்று சொல்லியது.

அந்த வைவஸ்வதமனுவானவர் மத்ஸ்யத்தினுடைய வசனத்தைக் கேட்டுக் கருணைமேலிட்டு அந்த மத்ஸ்யத்தைத் தாமே கையினால் எடுத்தார். வைவஸ்வதமனுவானவர் சந்திரகிரணம் போன்ற ஒளிபொருந்திய அந்த மத்ஸ்யத்தை [1] ஜலம் வைக்குமிடத்திற்குக் கொண்டுபோய்த் தண்ணீர் நிறைந்த ஒரு சாலில் போட்டார். அரசனே! அந்த மத்ஸ்யமானது மிகப்போஷிக்கப்பட்டு அந்தச் சாலில் வளர்ந்தது. மனுவானவர் அந்த மத்ஸ்யத்தினிடம் புத்திரனிடம் அன்பு வைப்பதுபோல மிக்க அன்பு வைத்தார். அந்த மத்ஸ்யமானது, நெடுங்காலம் சென்றபிறகு, மிகப் பெரிதாகிவிட்டது. அந்த மத்ஸ்யம் அந்தச் சாலஜலத்தில் அடங்காமல் போய்விட்டதாம். பிறகு, மத்ஸ்யமானது மறுபடியுமே மனுவைப்பார்த்து, 'பகவானே! இப்பொழுது எனக்கு வேறு ஒரு நல்ல இடத்தைக்கொடும்' என்று சொல்லியது. பிறகு, பகவானான அந்த மனு அந்தச்சாலினின்று மத்ஸ்யத்தை மேலே எடுத்து அப்பொழுது ஒரு பெரிய தடாகத்திற்குக் கொண்டுபோனார். பகைவர்பட்டணங்களை ஜயிப்பவனே! மனுவானவர் அந்த மத்ஸ்யத்தை அதில் போட்டார். பிறகு, அந்த மத்ஸ்யம் அங்கேயே மிகப்பல வருஷங்கள் வளர்ந்தது. [2] தாமரை மலர்போன்ற கண்களுள்ளவனே! அந்தத்தடாகமானது இரண்டு யோஜனை நீளமும் ஒரு யோஜனை அகலமுமுள்ளதாக இருந்தது. குந்திநந்தன! பிரஜைகளுக்கு இறைவனே! அந்த மத்ஸ்யமானது அந்தத் தடாகத்தில் அடங்கவில்லை, அசைவதற்கும் முடியவில்லை.

---

1 'உதகாந்தம' என்பது மூலம்

2 'ராஜீவலோசந' என்பது மூலம்; 'ராஜீவலோசந:' என்று கொண்டு மத்ஸ்யத்துக்கு அடைமொழியாக்குவது பழையவுரை.

பிறகு, மத்ஸ்யமானது [1] மனுவைப் பார்த்து, 'பகவானே! ஸாதுவே! புத்திமான்களுள் சிறந்தவரே! நான் இந்தத் தடாகத்திலும் வஸிக்கச் சக்தியற்றவனாக இருக்கிறேன். ஆகலால், ஸமுத்திரராஜனுக்குப் பிரிய மஹிஷியான கங்கையில் என்னைச் சேர்த்துவிடும். நான் அங்கே வருத்தமில்லாமல் உம்முடைய கட்டளையில் நிற்பேன். தோஷமற்றவரே! உமது செய்கையாலன்றோ ஒப்பற்ற வளர்ச்சியை நான் அடைந்தேன்'' என்று சொல்லிற்று. இவ்வாறு சொல்லக் கேட்டவரும் ஸ்வதந்திரரும் பகவானுமான மனுவானவர் தாமே அந்த மத்ஸ்யத்தைக் கங்காநதிக்குக் கொண்டுபோய் அதில் விட்டார். பகைவர்களை அழிப்பவனே! அந்த மத்ஸ்யமானது அந்தக் கங்கையில் சிலகாலம் வளர்ந்தது. மறுபடியும், மத்ஸ்யமானது மனுவை அடைந்து அவரைப் பார்த்து, 'பிரபுவே! நான் பருத்திருப்பதனால் கங்கையில் அசைவதற்குச் சக்தியற்றவனாக இருக்கிறேன். பகவானே! என்னை விரைவாக ஸமுத்திரத்தில் கொண்டு சேர்த்துவிடும்; கிருபை செய்யும்' என்று வேண்டிக் கொண்டது. பார்த்த! மனுவானவர், பிறகு, தாமே அந்தக் கங்கா ஜலத்திலிருந்து மத்ஸ்யத்தை எடுத்து ஸமுத்திரத்திற்குக் கொண்டு போய் அதிலும் அதனை விட்டார். அந்த மத்ஸ்யமானது மிகப் பெரிதாயிருந்தும், அதைத் தூக்கிச் செல்லுகிற மனுவுக்கு அப்பொழுது இஷ்டப்படி கொண்டுபோகத்தக்கதும், தொடுவதற்கு இனியதும் வாஸனையுள்ளதுமாயிருந்தது. அந்த மத்ஸ்யமானது, மனுவினால் ஸமுத்திரத்தில் போடப்பட்டபொழுது, புன்சிரிப்புடன் அவரைப் பார்த்து, இந்த வாக்கியத்தை உரைக்கலாயிற்று.

'பகவானே! உம்மால் விசேஷமாக ரக்ஷணமுழுமையும் செய்யப்பட்டது. ஸமயம் வந்தபொழுது செய்யத்தக்கதை என்னிடமிருந்து நீர் கேளும். மகாபாக்கியசாலியே! பகவானே! பூமியிலுள்ள இந்த ஸ்தாவரம் ஜங்கமம் அனைத்துமே அதிசீக்கிரத்தில் நாசமடையப்போகின்றன. உலகங்களெல்லாம் மஹாஜலத்தில் முழுகிப்போகிற காலம் வந்துவிட்டது. ஆகையால், இப்பொழுது எது உமக்கு ஒப்பற்ற நன்மையோ அதனை உமக்குத் தெரிவிக்கிறேன். ஜங்கமங்களுள்ளும் ஸ்தாவரங்களுள்ளும் அசைவன அசையாதனவாகிய எல்லாவற்றிற்கும் அதிபயங்கரமான காலம் வந்துவிட்டது. நீர் நல்ல கயிறுள்ள உறுதியான ஓர் ஓடத்

1 'பகவானே! ஸாதுவே! என்னை ஸமுத்ரத்துக்குப் பிரியமஹிஷியான கங்கையை அடைவிப்பீராக. அதில் வஸிப்பேன் தந்தையே! அல்லது நீர் எண்ணுகிறபடி செய்வீராக' என்பது வேறு பாடத்தின் பொருள்.

தைச் செய்யக்கடவீர். மஹர்ஷியே! அந்த ஓடத்தில் ஸப்த ரிஷிகளுடன் கூட ஏறுவீராக. என்றல் முன் சொல்லப்பட்ட வித்துக்களெல்லாவற்றையும் வகை வகையாக நன்றாகக்கட்டி ஓடத்தில் ஏற்றுவீராக. முனிஜனங்களுக்குப் பிரியமானவரே! பிறகு, நீர் ஓடத்திலிருந்துகொண்டு என்னை எதிர்பார்க்கக்கடவீர். முனிவரே! நான் கொம்புள்ளவனாக வருவேன். தவமுள்ளவரே! அதனால், என்னை அறியக்கடவீர். இதனை நீர் இவ்விதம் செய்ய வேண்டும். நான் உம்மிடம் விடைபெற்றுச் செல்லுவேன். நான் இல்லாவிடில் அந்தப் பெரிய வெள்ளமானது உம்மால் தாண்ட முடியாது. பிரபுவே! என்னுடைய இந்த வசனத்தையும் நீர் ஸந்தேகிக்கலாகாது' என்று சொல்லிற்று. மனுவானவர், 'இவ்வண்ணமே செய்வேன்' என்று அந்த மத்ஸ்யத்தைப் பார்த்து மறுமொழிகூறினர். (இருவரும்,) ஒருவரை ஒருவர் கேட்டு விடைபெற்றுக்கொண்டு, இஷ்டப்படி சென்றார்கள்.

மஹாராஜனே! பகைவர்களை அடக்குபவனே! வீரனே! பிறகு, மனுவானவர் மத்ஸ்யம் சொல்லியபடி எல்லாவித்துக்களையும் சேகரித்துக்கொண்டு நல்ல ஓடத்தினால் பெரிய அலைகளுடன்கூடின ஸமுத்திரத்தில் அப்பொழுது மிதந்தார். பூமிக்கிறைவனே! அந்த மனுவானவர் அந்த மத்ஸ்யத்தை நினைத்தார். பகைவர் நகரங்களை ஜயிப்பவனே! பரதர்களுள் மிகச் சிறந்தவனே! அந்த மத்ஸ்யமானது, அந்த மனுவினுடைய எண்ணத்தை அறிந்து, கொம்புள்ளதாக அந்த இடத்தில் அப்பொழுது விரைவாக வந்தது. புருஷ ஸ்ரேஷ்டனே! மனுவானவர் ஜலத்தால் நிறைந்த கடலில் தான் சொல்லியபடியுள்ள உருவத்தால் மலைபோல உயர்ந்திருப்பதும் கொம்புள்ளதுமான [1] அந்த மத்ஸ்யத்தைப் பார்த்து, பிறகு, அந்த மத்ஸ்யத்தின் தலையிலுள்ள கொம்பில் முறுக்கின கயிற்றைப் போட்டார். பகைவர் பட்டணத்தை ஜயிப்பவனே! அந்தக் கயிற்றால் கட்டப்பட்ட மத்ஸ்யமானது ஓடத்தை உப்புநீரில் அதிவேகமாக இழுத்தது. மனிதர்களுக்கிறைவனே! அந்த மனுவானவர் அலைகளால் கூத்தாடுகிறதுபோலிருப்பதும் ஜலத்தினால் காஜிக்கின்றதுபோலிருப்பதுமான ஸமுத்திரத்தை அந்த ஓடத்தால் தாண்ட ஆரம்பித்தார். பகைவர் பட்டணங்களை ஜயிப்பவனே! பெருங்கடலில் பெருங்காற்றுகளால் அலைக்கப்படுகிற அந்த ஓடமானது, மதங்கொண்டு நிலைதவறியிருக்கிற மாதுபோலச்

---

1 இரட்டிச்சதலால் ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

ட்டுனட்டது. பூமியும் திசைகளும் உபதிசைகளும் பிரகாசிக்கவில்லை. நரஸ்ரேஷ்டனே! ஆகாயமும் ஸ்வர்க்கமும் எல்லாம் ஜலமாகவே ஆயின. பரதஸ்ரேஷ்டனே! அப்பொழுது, உலகம் முழுகிப்போன ஸமயத்தில், ஸப்தரிஷிகளும் மனுவும் அப்படியே மத்ஸ்யமும் காணப்பட்டனர் அரசனே! பிறகு, அந்த மத்ஸ்யமானது சோம்பலின்றி அந்த நீர்ப்பெருக்கில் அந்த ஓடத்தை இவ்வண்ணம் மிகப் பல வருஷங்கள் இழுத்தது. பரதஸ்ரேஷ்டனே! குருநந்தன! பிறகு, இமயமலையைச் சார்ந்த உயர்ந்த சிகரத்தினருகில் அந்த மத்ஸ்யம் ஓடத்தை இழுத்துச் சென்றது. பிறகு, அந்த மத்ஸ்யமானது அப்பொழுது அந்த ரிஷிகளைப் பார்த்து மெல்லச் சிரித்துக்கொண்டு, 'இந்த இமயமலையினுடைய சிகரத்தில் ஓடத்தைத் தாமதமில்லாமல் கட்டுங்கள்' என்று சொல்லியது. பரதஸ்ரேஷ்டனே! மத்ஸ்யத்தினுடைய சொல்லைக்கேட்டு, அந்த ரிஷிகள் அந்த ஓடத்தை அப்பொழுது அந்த இமயமலையின் சிகரத்தில் விரைவாகக் கட்டினர். குருநந்தன! பரதஸ்ரேஷ்டனே! சிறந்த அந்த இமயமலையின் சிகரமானது இன்றுங்கூட [1] நௌபந்தனமென்று பிரஸித்திபெற்றதாக இருக்கிறது. அதைத் தெரிந்துகொள்.

பிறகு, மத்ஸ்யமானது, அப்பொழுது ஒன்று சேர்ந்திருக்கிற அந்த ரிஷிகளைப்பார்த்து, 'நான் பிரஜைகளுக்குப் பதியான பிரம்மா; என்னைவிடச் சிறந்த வஸ்து இல்லை; மத்ஸ்யவடிவங்கொண்டிருக்கிற என்னால் நீங்கள் இந்தப் பயத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டீர்கள். (இந்த) மனுவினால் தேவர்களோடும் அஸுரர்களோடும் மனுஷ்யர்களோடும் கூடின எல்லாப் பிரஜைகளும் எல்லா உலகங்களும் அசைவன அசையாதன ஆகிய அனைத்தும் படைக்கப்படத்தக்கவைகள். கடுந்தவத்தினால் இவருக்கு நல்ல புத்திசக்தி உண்டாகும். என் அனுக்கிரஹத்தால் பிரஜைகளை ஸ்ருஷ்டிக்கும் விஷயத்தில் மயக்கத்தை அடையமாட்டார்' என்று சொல்லியது. மத்ஸ்யமானது இவ்விதமான சொல்லைச் சொல்லி ஒரு க்ஷணத்தில் மறைந்துபோய்விட்டது. பிரஜைகளைத் தாமே படைக்க எண்ணங்கொண்ட வைவஸ்வதமனுவானவர் பிரஜைகளைப் படைப்பதில் மிக மயக்கமுள்ளவரானார். பிறகு, பெருந்தவம் புரிந்தார். பரதஸ்ரேஷ்டனே! பெருந்தவத்தோடு கூடின அந்த மனுவானவர், பிறகு, தாமே முறைப்படி எல்லாப் பிரஜைகளையும் படைக்கத்தொடங்கினார். புராதன கதை என்று

---

1 ஓடங்கட்டினது.

சொல்லப்பட்டதும் எல்லாப் பாவங்களையும் போக்குவதுமான இந்த மாதஸ்யோபாக்யானமானது இவ்வண்ணம் என்னால் சொல்லப்பட்டது. இந்த மநுவின் சரித்திரத்தைத் தினந்தோறும் ஆதிதொடங்கிக் கடைசிவரையில் கேட்கும் மனிதன் ஸுகமுள்ளவனாகவும் எல்லா விருப்பங்களும் நிறைவேறினவனாகவும் எல்லா உலகங்களையும் அடைவான்' என்று சொன்னார்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றோராவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(மார்க்கண்டேயர் நான்கு யுகங்களுடைய தர்மங்களையும் கூறிப் பிரளயத்தை வர்ணித்துப் பிரளயஜலத்தில் மிதக்கின்ற தாம் ஆலிலையில் குழந்தைவடிவத்துடன் படுத்திருந்த ஹரியின்வயிற்றினுள்புகுந்து பிரம்மாண்டங்களைப் பார்த்துத் திரும்பிவந்ததையும் யுதிஷ்டிரர் முதலியவர்களுக்குக் கூறியது.)

பிறகு, வினயத்துடன்கூடியவரும் தாமங்களால் பிரகாசிப்பவருமான அந்த யுதிஷ்டிரர் தவசியான மார்க்கண்டேயரைப் பார்த்து, மறுபடியும், 'மஹரிஷியே! உம்மால் பல்லாயிரம் யுகங்கள் பார்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. மகாத்மாவும் ஸத்யலோகத்திலிருப்பவருமான பிரம்மதேவரைத்தவிர உமக்கொப்பான ஆயுளுள்ளவர் ஒருவரும் இவ்வுலகில் காணப்படவில்லை. பிராம்மணோத்தமரே! தேவர்களும் அஸுரர்களுமில்லாத இந்த அந்தரிக்ஷலோகத்தில் ஆயுளினால் உமக்கு ஒப்பாக ஒருவரும் இல்லை. பிராம்மணரே! நீரே பிரளயத்தில் பரமமாவை அடைந்து துதிக்கிறீர் பிரம்மரிஷியே! பிரளயம் முடிந்து, பிரம்மதேவரும் விழித்துக்கொண்டவுடன், பிரம்மதேவரால் திசைகளைக் காற்று (நிரம்பினவை) ஆகச் செய்து ஜலங்களை அங்கங்கே உரியஇடங்களில் விலக்கி உள்ளபடி [1] நான்கு விதமான பிராணிகளும் இவ்வுலகில் படைக்கப்படுவதை நீர் ஒருவரே பார்க்கிறீர். பிராம்மணஶ்ரேஷ்டரே! உம்மால் உலகங்களுக்குக் குருவும் எல்லா உலகங்களுக்கும் பிதாமஹருமான பிரம்மதேவர் அவரையே விஷயமாகக்கொண்ட தியா

---

1 ஆதிபர்வம் 57-ம் பக்கத்திலும் ஸபாபர்வம் 198-ம் பக்கத்திலும் குறிப்பிற் காண்க.

னத்தால் நேரில் ஆராதிக்கப்பட்டார். பிராமணரே! மேலும், பிரமதேவர் பலமுறை உலகத்தைப் படைப்பதை நீர் நேரில் பார்த்திருக்கிறீர். நீர் கடுமையான தவத்தில் அமிழ்ந்து (மரீசி முதலிய) பிரமாக்களை ஜயித்தீர். நீர் பரலோகத்தில் நாராயணருடைய ஸமீபத்திலிருக்கிற பிரஸித்திபெற்ற உத்தமபக்தரென்று மிகப்புகழப்படுகிறீர். எங்கும் வியாபித்திருப்பதும் நினைத்த உருவமெடுப்பதுமான பிரம்மத்தை நேரில் பார்க்கும்படியான ஹ்ருதய புண்டரீகத்தை யோகக்கலையினால் திறந்து உலகத்தை உண்டுபண்ணுகிறவரான பகவான் உம்மால் பலமுறை சிறந்த வைராக்யம் அப்யாஸம் என்கிற இரண்டு கண்களால் முற்காலத்தில் பார்க்கப்பட்டார். பிரமரிஷியே! பரமாத்மாவினுடைய அந்த அனுக்கிரஹத்தால், முடிவைச் செய்கிற யமனும் தேகத்தைக்கெடுக்கிற மூப்பும் உம்மை அடைகிறதில்லை. எக்காலத்தில் ஸூர்யன், அக்னி, வாயு, சந்திரன், ஆகாயம், பூமி ஒன்றும் மிச்சமின்றி அழிந்துபோகின்றனவோ, உலகம் ஒரே ஸமுத்திரமாகி ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களும் நாசமடைகின்றனவோ, தேவாஸுரர்களுடைய கூட்டங்களும் மஹோரகர்களும் முற்றிலும் அழிந்துபோகின்றனவோ அக்காலத்தில் தாமரைமலரில் படுத்திருப்பவரும் பெரிய மனமுள்ளவரும் தாமரைமலரை இருப்பிடமாகக்கொண்டவரும் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அதிபதியுமான பிரம்மதேவரை நீர் ஒருவர் அடைகிறீர். பிராமணோத்தமரே! முற்காலத்தில் நடந்த இவையனைத்தும் உம்மால் நேராகக் காணப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலால், நான் பிரமாணத்தோடுகூடிய எல்லாக் கதைகளையும் உம்மிடமிருந்து கேட்க விரும்புகிறேன். பிராமணஸ்ரேஷ்டரே! உம் ஒருவராலேயே பலவாறு புராதன வ்ருத்தாந்தங்கள் நேரில் காணப்பட்டிருக்கின்றனவன்றோ? எல்லா உலகங்களிலும் எப்பொழுதும் உமக்குத்தெரியாதது ஒன்றுமில்லை' என்று வினவினார்.

மார்க்கண்டேயர், 'பிறப்பில்லாதவரும் நிரம்பினவரும் என்றும் ஒரே ரூபமுள்ளவரும் ஆகியற்றவரும் என்றுமிருப்பவரும் எவருக்கும் புலப்படாத மகிமையுள்ளவரும் மிக்க ஸூக்ஷ்மமாக இருப்பவரும் [1] நிர்க்குணரும் சுத்த ஸத்வகுண ரூபியுமான பரமாத்மாவுக்கு வந்தனம்பண்ணி ஸந்தோஷத்துடன் கதையை

---

1 குணங்களில்லாதவர்; பிராகிருத குணங்களொன்றும் தம்மிடம் பற்றுதவர் எனினுமாம்.

உனக்குச் சொல்லுவேன். அகன்று நீண்ட கண்களுள்ளவரும் பீதாம்பரம் தரித்தவரும் ஜனார்த்தனருமான இந்தக்கிருஷ்ணனே உலகத்தைப் படைப்பவர்; அழிப்பவர்; பிராணிகளிடத்தில் அந்தராத்மாவாக இருப்பவர்; பிராணிகளுக்கு நன்மையையளிப்பவர்; பிரபுவாயிருப்பவர். இந்தப் பகவான் நினைக்கமுடியாததும் பெரிதும் ஆச்சர்யமானதும் பரிசுத்தமானதும் ஆதி அந்தமில்லாததும் உலகங்களை வடிவமாகக்கொண்டதும் குறைவற்றதும் அழிவற்றதுமான வஸ்துவென்று சொல்லப்படுகிறார். இவர் படைக்கிறார்; படைக்கப்படுகிறாரில்லை. மனிதமுயற்சிக்கும் இவரேகாரணம். எவன் இந்தப்புருஷரை அறிவான்? இவரைத் தேவர்களும் அறியார். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! புருஷஸ்ரேஷ்டனே! ஆதியில் எல்லா உலகத்திற்கும் நாசம் வந்தபோது இவரால் செய்யப்படுகிற படைப்புமுழுமையும் ஆச்சர்யமே. (தேவவருஷத்தில்) நாலாயிரம் வருஷங்களடங்கின அந்த யுகத்தைக் கிருதயுகமென்று சொல்லுகிறார்கள். அதற்கு [1] ஸந்தியும் ஸந்தியாம்சமும் தனித்தனியே நானூறு நானூறு வருஷ அளவுள்ளனவாகும். பிறகு, இவ்வுலகில் மூவாயிரம் தேவ வருஷங்கள் திரேதாயுகம் என்று சொல்லப்படுகின்றன. அந்த யுகத்திற்கு ஸந்தியும் ஸந்த்யாம்சமும் தனித்தனி முந்நூறு முந்நூறு வருஷங்கள் என்று கூறப்படுகின்றன. அவற்றுக்குப் பிறகு, இரண்டாயிரம் வருஷங்கள் த்வாபரயுகத்தின் அளவென்று சொல்லப்படுகின்றன. அந்த த்வாபரயுகத்திற்கும் ஸந்தியும் ஸந்த்யாம்சமும் அப்படியே தனித்தனி இருநூறு இருநூறு வருஷங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன. பிறகு, கலியுகமானது ஆயிர வருஷமென்று கருதப்பட்டது. அதனுடைய ஸந்தியும் ஸந்த்யாம்சமும் தனித்தனி நூறு நூறு வருஷங்களென்று கருதப்பட்டன. ஸந்திக்கும் ஸந்த்யாம்சத்துக்கும் கால அளவானது ஸமமென்று அறிந்துகொள். கலியுகம் சென்றவுடன், கிருதயுகம் தொடங்குகிறது. இந்த யுகங்களின் கால அளவானது பன்னீராயிரம் வருஷங்களென்று சொல்லப்பட்டது. இப்படி ஆயிரம் சதுர்யுகங்கள் பிரம்மாவுக்கு ஒருபகல் என்று சொல்லப்பட்டன. உலகமனைத்தும் பிரம்மதேவருடைய பகற்காலத்தில் எங்கும் நடைபெற்றுவருகிறது. புருஷஸ்ரேஷ்டனே! பிரம

---

1 'யுகதர்மங்கள் கலக்குங்காலம் யுகத்தின் தொடக்கம் சந்தி; முடிவு ஸந்தியாம்சமாம் ஆயினும், யுகங்களினிடையில் இங்ஙனம் கூறப்படுங்காலம் முன்யுகத்தை நோக்க ஸந்தியாம்சமும் பின்யுகத்தை நோக்க ஸந்தியுமாம்' என்பது பழையவுரையின் கருத்து.

தேசர் கள்ளராகிற காலத்தை அறிஞர்கள் உலகங்களுக்குப் பிரளயமென்று அறிகிறார்கள். பரதஸ்ரேஷ்டனே! ஆயிரம்வருஷ அளவுள்ள கலியுகத்தின் முடிவானது சிறிது மிச்சமிருக்கும்பொழுது எல்லா மனிதர்களும் பெரும்பாலும் பொய் சொல்லுவார்கள். பார்த்த! அக்காலத்தில் யாகத்திற்கு [1] ப்ரதிநிதியும் அப்படியே தானத்திற்கு ப்ரதிநிதியும் விரதத்திற்குப் பிரதிநிதியும் ஏற்படுகின்றன. இந்த யுகமுடிவில், பிராம்மணர்கள் சூத்திரர் தொழிலைச் செய்வார்கள். அப்படியே, சூத்திரர்கள் க்ஷத்திரிய தொழிலால் பொருளைத் தேடுவார்கள். கலியுகத்தில், பிராம்மணர்கள் யாகத்தையும் வேதாத்தியயனத்தையும் இழந்தவர்களும் தண்டத்தையும் மான்தோலையும் இழந்தவர்களும் எல்லாவற்றையும் தின்பவர்களும் ஆவார்கள். ஐயனே! பிராம்மணர்கள் மந்திர ஜபத்தை இழந்துவிடுவார்கள் சூத்திரர்கள் மந்திர ஜபத்தைப் பிரதானமாகக் கைக்கொள்ளுவார்கள். உலகமானது விபரீதப்படுகிற காலத்தை, அழிவுக்கு முந்தின அடையாளமென்று அறியவேண்டும். அரசனே! பூமியில் மிலேச்ச அரசர்கள் பலர் கொடுமையாக ஆளகிறவர்களும் பாவிகளும் பொய் சொல்வதிலேயே பற்றுள்ளவர்களுமாக இருப்பார்கள். மனிதருட்சிறந்தவனே! சூரர்களான ஆந்தரர்களும் சகர்களும் புளிந்தர்களும் யவனர்களும் காம்போஜர்களும் பாஹ்லிகர்களும் அவ்வாறே ஆபீரர்களும் அரசர்களாக இருப்பார்கள். அப்பொழுது, ஒரு பிராம்மணனாவது தன் தொழிலைக் கொண்டு ஜீவனம் செய்யமாட்டான். அரசனே! க்ஷத்திரியர்களும் வைசியர்களும் தமக்குரியனவல்லாத தொழில்களில் நிலைபெறுபவர்களும் அல்பாயுளுள்ளவர்களும் ஸ்வல்ப பலமுள்ளவர்களும் ஸ்வல்பமான வீர்யமும் பராக்கிரமமுமுள்ளவர்களும் அல்ப வல்லமையுள்ளவர்களும் சிறிய தேகமுள்ளவர்களும் அவ்வாறே உண்மைபேசாதவர்களும் ஆவார்கள். தேசங்கள் பெரும்பாலும் சூனியமாகும் திசைகள் மிருகங்களாலும் மாமிசங்களைப் புசிக்கின்ற பிராணிகளாலும் சூழப்பட்டவைகளாகும். யுகத்தின் முடிவானது நெருங்கியபொழுது, பிரம்மவாதிகள் (அனுபவமில்லாமையால்) வீண்பெயரை வஹிப்பார்கள். அப்படியே, சூத்திரர்கள் உயர்ந்த வர்ணத்தார்களை, 'அடே!' என்று அழைப்பார்கள். பிராம்மணர்கள் கிழவர்ணத்தார்களை, 'ஆர்ய!' என்று அழைப்பார்கள். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! யுகம் முடியும் தருணத்தில்

1 பிரதியாகச் செய்யப்படுகின்றவை.

அனேக ஜந்துக்கள் உண்டாகும். அரசனே! அப்படியே எல்லா
மணங்களும் முகர்த்தக்கவையாகா. புருஷஶ்ரேஷ்டனே! அப்
படியே ரஸங்களும் ருசியோடு சேர்ந்தவைகளாகா. அரசனே!
யுகமுடிவு வரும்போது, ஸ்திரீகள் பலகுழந்தைகளை உடையவர்களும்
குறுகின தேகமுள்ளவர்களும் நல்ல ஸ்வபாவத்தாலும் ஆசாரத்தா
லும் விடுபட்டவர்களும் முகத்தினாலேயே ஸம்போகஸுகத்தை உண்டு
பண்ணுகிறவர்களும் ஆவார்கள். வேந்தே! தேசங்கள் அன்னவிக்
கிரயம் செய்பவைகளும் பிராம்மணர்கள் வேதத்தை விற்கிறவர்
களும் ஸ்திரீகள் 1 அங்கத்தை விற்பவர்களும் ஆவார்கள். அரசனே!
அப்படியே, பசுக்கள் சிறிதுபாலுள்ளவைகளாகும். மரங்கள் மலர்
களும் கனிகளும் குறைந்தவையும் காக்கைகள் நிறைந்தவையும்
ஆகும். அரசனே! பிராம்மணர்கள் பிரம்மஹத்திதோஷமுள்ளவர்
களும், அப்படியே பொய் சொல்பவர்களுமான அரசர்களிடத்தி
னின்று பிரதிக்ரஹத்தைச் செய்வார்கள். அரசனே! பேராசை
யும் அறியாமையும் மேலிட்டவர்களும் கபடமான தர்மங்களைப்
பிரஸித்திக்காகச் செய்பவர்களுமான ஆங்காங்கு வஸிக்கின்ற
ஜனங்கள், பிக்ஷைக்காகத்திரிகின்ற பிராம்மணர்களால் அடிக்கடி
துன்புறுத்தப்படுவார்கள். க்ருஹஸ்தர்கள் அதிக வரியினாலுண்
டான பயத்தால் நடுக்கமுறுபவர்களும் எல்லாவிடங்களிலும் திருடு
கிறவர்களும் கபடமான முனிவேஷத்தால் மறைந்தவர்களுமாகி
வாணிபம் செய்து ஜீவிப்பார்கள். அப்பொழுது, பிராம்மணர்கள்
வீணாக நகங்களையும் உரோமங்களையும் தரித்திருப்பார்கள். புருஷ
ஶ்ரேஷ்டனே! பிரம்மசாரிகள் பொருளிலுள்ள பேராசையினால்
அந்த ஆஶ்ரமங்களில் வீணாக வஸிப்பவர்களும் வீணான ஆசார
முள்ளவர்களும் கள்குடிப்பவர்களும் குருவின் மனைவியை அடைப
வர்களுமாயிருப்பார்கள். ஜனங்கள், மாம்ஸத்தையும் ரத்தத்தை
யும் விருத்திபண்ணுகின்றவையும் இவ்வுலகில் மாத்திரம் பயன்
படத்தக்கவையுமான அன்னபானங்களை விரும்புவார்கள். ஜனங்
கள் பரலோக ஸாதகமான காரியங்களில் ஊக்கமில்லாதவர்களும்
மிக்க நாஸ்திகர்களும் பெரும்பான்மையாகப் 2 பாஷண்டர்களுடன்
கலந்தவர்களும் பரான்னங்களின் குணங்களைப் பேசுகிறவர்களும்
ஆவார்கள். புருஷஶ்ரேஷ்டனே! யுகமுடிவில் (நான்கு) ஆஶ்ரமங்
களும் இரா. அப்படியே பகவானான இந்திரன் ருதுக்கள் தவறாமல்

---

1 'கேசசூலா:' என்பது மூலம்.

2 வேதத்துக்கு விலக்கான ஒழுக்கமுள்ளவர்கள்.

மழை பொழியமாட்டான். பாரத! எல்லா விதைகளும் நன்கு முளையா. ராஜஸ்ரேஷ்டனே! எல்லா இடத்திலும் தர்மத்தினுடைய பலன் குறைவடைகிறது. அப்படியே, ஜனங்கள் ஹிம்சையில் விருப்பமுள்ளவர்களும் அசுத்தர்களும் ஆகிறார்கள். தோஷமற்றவனே! அப்பொழுது, அதர்மப்பலனான துக்கமானது அதிகமாகிறது. பூமியை ரக்ஷிப்பவனே! அப்பொழுது எந்த மனிதன் தர்மத்தைச் செய்கிறானோ அவன் குறைந்த ஆயுளுள்ளவனென்று எண்ணத்தக்கவன். அக்காலத்தில் தர்மம் சிறிதும் இராதன்றே? ஜனங்கள் விற்கவேண்டியவற்றைப் பெரும்பாலும் கபடமான அளவுகளால் விற்கிறார்கள். நரஸ்ரேஷ்டனே! வியாபாரிகள் நிச்சயமாக மிக்க கபடிகளாகிறார்கள். தார்மிகர்கள் குறைவடைகிறார்கள். கொடிய பாவஞ்செய்கிற ஜனங்கள் விருத்தியடைகிறார்கள். தர்மத்திற்குப் பலக்குறைவு உண்டாகும். அதர்மம் பலமுள்ளதாகிறது. யுகமுடிவுக்காலத்தில், தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கின்ற மனிதர்கள் அல்பாயுளுள்ளவர்களும் தரித்திரர்களும், தர்மத்தை விட்டவர்கள் தீர்க்காயுளுள்ளவர்களும் செல்வமுள்ளவர்களும் ஆகிறார்கள். யுகக்ஷயகாலத்தில், பிரஜைகள் தர்மத்தை விட்டு நகரங்களைச்சார்ந்த பொதுவிடங்களில் தர்மவிரோதமான உபாயங்களால் வழக்குப்பேசுகிறார்கள். அப்படியே, சிறிதுபொருள் சேர்ந்ததனால், 'நாம் தனிகர்களாக இருக்கிறோம்' என்கிற மதமுள்ளவர்களாகிறார்கள். அரசனே! மனிதர்கள் நம்பிக்கையினால் அடைக்கலமாக வைக்கப்பட்ட பொருளைப் பெரும்பாலும் ரஹஸ்யத்தில் அபஹரிக்க முயற்சியுள்ளவர்களும் கெட்ட நடையுள்ளவர்களும் வெட்கமில்லாதவர்களும், 'இது என்னிடமில்லை' என்று சொல்லுகிறவர்களுமாக இருப்பார்கள். மனிதர்களைத் தின்னுகின்ற (ஓநாய் புலி முதலிய) ஜந்துக்களும் பறவைகளும் அவ்வாறே மற்ற மிருகங்களும் நகரங்களுடைய பொதுவிடங்களிலும் மேடை கட்டின மரத்தினடிகளிலும் படுக்கின்றன. வேந்தே! ஏழெட்டுப் பிராயமுள்ள ஸ்திரீகள் கர்ப்பம் தரிப்பார்கள். பத்து அல்லது பன்னிரண்டு பிராயமுள்ள புருஷர்களுக்குப் புத்திரனுண்டாவான். அப்படியே, பதினாறாவது பிராயத்தில் மனிதர்கள் நரைத்தமயிருடையவர்களாவார்கள். மனிதர்களுக்கு ஆயுள் முடிவானது சீக்கிரமாகவே உண்டாகிறது. மஹாராஜனே! யௌவனமுள்ளவர்கள் முதிர்ந்தவனுடைய தன்மையுடையவர்களும் ஆயுள்குறைந்தவர்களும் ஆகிறார்கள். யௌவனமுள்ளவர்

களுக்குரிய தன்மை ஶூத்திரர்களிடம் உண்டாகிறது. அப்பொழுது ஸ்திரீகள் இயற்கைமாறுபட்டவர்களும் கெட்ட நடையுள்ளவர்களுமாகி, யோக்யர்களான கணவர்களை வஞ்சித்து, வேலைக்காரர்களோடும் மிருகங்களோடும் வ்யபிசரிப்பார்கள். அரசனே! அப்படியே, வீரபத்னிகளான ஸ்திரீகள் ஸாமான்ய மனிதர்களை அடைகிறார்கள். கணவன் ஜீவித்திருக்கும்பொழுதே, பிறரை அடைந்து வ்யபிசரிக்கிறார்கள். மஹாராஜனே! அந்த ஆயிரம் (சதுர்) யுகமுடிவு வந்து ஆயுளுக்கும் அழிவு வரும்பொழுது, பல வருஷங்கள் மழையின்மை உண்டாகிறது. பூமிக்கதிபதியே! பிறகு, பூமியில் பிராணிகளெல்லாம் அல்ப வலிமையுள்ளவைகளாகவும் பசியுள்ளவைகளாகவும் பெரும்பான்மையாக நாசமடைகின்றன. அரசனே! பிறகு, ஜ்வலிக்கின்ற [1] ஏழுசூரியர்களால் ஸமுத்திரங்களிலும் நதிகளிலுமுள்ள ஜலமனைத்தும் உறிஞ்சப்படுகிறது. பாரத! பரதஶ்ரேஷ்டனே! உலர்ந்தவையும் ஈரமாயிருப்பவையுமான கட்டையும் புல்லும் அனைத்தும் சாம்பலானவையாகக் காணப்படுகின்றன. பாரத! பிறகு, ஸம்வர்த்தகம் என்ற அக்னியானது காற்றோடுகூட முந்திச் சூரியர்களால் வறட்டப்பட்டிருக்கிற உலகத்தில் பிரவேசிக்கிறது. பிறகு, அந்த நெருப்பானது பூமியைப்பிளந்து பாதாளத்தில் பிரவேசித்துத் தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் யக்ஷர்களுக்கும் அதிகபயத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. பூமியைக்காப்பவனே! நாகலோகத்தையும் இந்தப் பூமியிலுள்ள பொருள்களனைத்தையும் நன்கு எரிக்கின்ற அந்த அக்னியானது பாதாளலோகத்திலுள்ள எல்லாப்பொருள்களையும் ஒரு க்ஷணநேரத்தில் நாசம் செய்கிறது. பிறகு, அமங்களகரமான காற்றுடன்கூடின ஸம்வர்த்தகாக்னியானது இருபது லக்ஷயோஜனை தூரம் (உலகத்தை) எரிக்கிறது. பிறகு, எங்கும் பரவினதும் ஜ்வலிக்கின்றதுமான அந்த அக்னியானது தேவர்களோடும் அஸுரர்களோடும் கந்தர்வர்களோடும் யக்ஷர்களோடும் உரகர்களோடும் ராக்ஷஸர்களோடும் கூடின உலகமனைத்தையுமே எரிக்கிறது. பிறகு, யானைக்கூட்டங்கள்போலப் பிரகாசிக்கின்றவையும் மின்னல்களின் வரிசையினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட

---

1 'பன்னிரண்டு சூரியர்களாலும் ஸமுத்திரங்களிலும் நதிகளிலுமுள்ள ஜலமனைத்தும் குடிக்கப்படுகிறது; ஊழித்தீயினால் உலர்ந்தவையும் ஈரமாயிருப்பவையுமான கட்டையும் புல்லும் அனைத்தும் சாம்பலாக்கப்பட்டவையாகக் காணப்படுகின்றன' என்பது பழைய உரை.

வையும் அற்புதமான காட்சியுள்ளவையுமான பெரிய மேகங்கள் ஆகாயத்தில் எழுகின்றன. சில மேகங்கள் கருநெய்தல் புஷ்பங்களைப்போலக் கருமைநிறமுள்ளவைகள். சில அல்லிப்பூப்போல வெண்மைநிறமுள்ளவைகள். சில தாமரைமலரின் உள்ளிதழ் போன்ற நிறமுள்ளவைகள். சில பொன்னிறமுள்ளவை கள். சில மஞ்சள்போன்றவைகள். சில காரண்டவமென்னும் பறவைக்கு ஒப்பானவைகள். சில தாமரைமலரின் இதழ் போன்ற காந்தியுள்ளவைகள். சில சாதிலிங்கத்துக்கொப்பான ஒளியுள்ளவைகள். சில சிறந்தபட்டணம்போன்ற உருவ முள்ளவைகள். சில யானைக்கூட்டம்போன்றவை. சில மைபோன றவைகள். சில முதலைகளுக்கு ஒப்பானவை. மஹாராஜனே! இவ்வண்ணம் மேகங்கள் பயங்கரமான உருவமுள்ளவைகளும் கோரமான சத்தத்திலுல் எதிரொலி உண்டுபண்ணுகிறவை களும் மின்னற்கொடிகளின் வரிசைகளால் கட்டப்பட்ட மேனி யுள்ளவைகளுமாக நன்கு மேலே எழும்புகின்றன. பூமியை ரக்ஷிப்பவனே! பிறகு, மலைகளுக்கொப்பான மேகங்கள் இடிமுழக்கத் துடன் கூடியவைகளாக ஆகாயமனைத்தையும் வியாபிக்கின்றன. மஹாராஜனே! அந்த மேகங்களால் மலைகளுக்கும் வனங்களுக் கும் இருப்பிடமான இந்தப் பூமியனைத்தும் நீர்ப்பெருக்கினால் நனைக்கப்பட்டு எங்கும் ஜலத்தால் நிறைக்கப்படுகிறது. புருஷ ஸ்ரேஷ்டனே! பிறகு, கோரரூபமுள்ளவையும் இடிமுழக்கத்துடன் கூடியவையுமான அந்த மேகங்கள் பிரமதேவரால் ஏவப்பட்டு மலைகளை விரைவாக நனைக்கின்றன. அதிக ஜலத்தைப் பொழி கின்றவைகளும் பூமியை நிரப்புகின்றவைகளுமான மேகங்கள் மிக்க கோரமானதும் அமங்களகரமானதும் பயங்கரமாயுள்ளது மான நெருப்பை நாசம் செய்கின்றன. பிறகு, அந்த மேகங்கள் அந்த யுகமுடிவுக்காலத்தில் மஹாத்மாவான ப்ரமதேவரால் ஏவப்பட்டுப் பன்னிரண்டு வருஷகாலம் இடைவிடாமல் மழைத் தாரைகளால் உலகத்தை நிறைக்கின்றன. பாரத! பிறகு, கடலானது தன் கரையைத் தாண்டுகிறது; மலைகளும் பிளக்கப்படுகின்றன; பூமியும் பிளக்கப்படுகிறது. ஆகாசத் தைச் சூழ்ந்து எல்லாப் பக்கத்திலும் விரைவாகச் சுற் றிக்கொண்டிருக்கிற மேகங்கள் வாயுவேகத்தினால் அடிக் கப்பட்டு நாசமடைகின்றன. மனிதர்களுக்கதிபதியே! பாரத! பிறகு, முதலில் தோன்றியவரும் தாமரைமலரை இருப்பிடமாகக்

கொண்டவருமான பிரமதேவர், அந்தக் கோரமான காற்றைப் பானம் செய்துவிட்டு நித்திரை செய்கிறார். அரசனே! அந்த உலகமானது கோரமான ஒரே ஸமுத்திரமாக இருக்கும் தருணத்தில் ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களும் அழிந்து தேவாஸுர கணங்களும் நாசமடைந்து யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் மனிதர்களும் துஷ்ட மிருகங்களும் செடி கொடி மரங்களும் அற்று ஆகாயமும் இல்லாமல் போனபோது, இந்த உலகத்தில் நான் ஒருவன் கவலையுற்றவனாகச் சுற்றுகிறேன். அரசர்களுள் சிறந்தவனே! கோரமான ஒரே ஸமுத்ரமான ஜலத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற நான் எல்லாப் பிராணிகளையும் பாராதவனாக மிகுந்த மனவருத்தத்தை அடைந்தேன். பூமிக்கதிபதியே! பிறகு, மிதந்துகொண்டிருக்கிற நான் சோம்பலின்றி நெடுந்தூரம் சென்று களைத்து ஓரிடத்திலும் ரக்ஷகரை அடையவில்லை. அரசனே! பிறகு, ஒரு ஸமயத்தில் அந்த ஸமுத்திரத்தில் மிகப் பெரிதாயிருக்கிற விசாலமான ஓர் ஆலமரத்தைக் கண்டேன். மனிதர்களுக்கதிபதியே! பூமியைப் பாதுகாப்பவனே! மஹாராஜனே! பாரத! விசாலமாயிருக்கிற அந்த மரத்தினுடைய கிளையில் திவ்யமான விரிப்பினால் மூடப்பட்டிருக்கிற கட்டிலில் வீற்றிருப்பவனும் தாமரைமலருக்கும் சந்திரனுக்கும் ஒப்பான முகமுள்ளவனும் மலர்ந்திருக்கின்ற செந்தாமரைமலர்போல விசாலமான கண்களுள்ளவனுமான ஒரு சிறு குழந்தையைக் கண்டேன். பூமியை ரக்ஷிப்பவனே! பிறகு, உலகம் நாசமடைந்திருக்கும் தருணத்தில் இக்குழந்தை எவ்வாறு படுத்துறங்குகிறதென்று எனக்குப் பெரிய ஆச்சரியமுண்டாகியது. அரசனே! சென்றதையும் நிகழ்கின்றதையும் வருவதையும் நான் அறிகிறவனாக இருந்தும், தவத்தினாலே ஆலோசித்துத் தெரிந்துகொள்ளுகிறவனாக இருந்தும், அந்தக் குழந்தையை அறியவில்லை. காயாம்பூவினுடைய நிறம்போன்ற காந்தியையுடையதும் ஸ்ரீவத்ஸமென்கிற மறுவினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான அந்தக் குழந்தையானது அப்பொழுது ஸாக்ஷாத் லக்ஷ்மிக்கு இருப்பிடம்போல எனக்குத் தோன்றியது. பிறகு, தாமரைமலர்போன்ற கண்களுள்ளவனும் ஸ்ரீவத்ஸத்தைத் தரித்திருப்பவனும் காந்தியுள்ளவனுமான அந்தப்பாலன், என்னைப்பார்த்து, 'அப்பனே! உன்னைக் களைத்திருப்பவனென்றும், களைப்பாறுதலை விரும்புகிறவனென்றும் நான் அறிகிறேன். மார்க்கண்டேய! பிருகுகுலத்தில் பிறந்தவனே! முனிவர்களுள் சிறந்தவனே!

ந் விரும்புகிற அதிகமான தேகபலத்தை அடைகிறவரையில் என் சரீரத்தில் உட்புகுந்து இரு. இந்தச் சரீரத்தில் உனக்கு வாஸம் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்றால் உனக்கு அநுக்கிரஹம் செய்யப்பட்டது' என்று செவிகளுக்கு இன்பத்தை உண்டுபண்ணுகிற வசனத்தை உரைத்தான்.

பாரத! பிறகு, அந்தச் சிறுவனால் இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட எனக்கு, அப்பொழுது, நீண்ட வாழ்நாளிலும் மானிடத்தன்மையிலும் வெறுப்புண்டாயிற்று. பிறகு, அந்தப்பாலனால் வாயானது விரைவாகத் திறக்கப்பட்டது. நான் என்வசமற்று அவனுடைய வாயில் தெய்வச்செயலால் நுழையும்படி செய்யப்பட்டேன். மனிதர்களுக்குக்கதிபதியே! பிறகு, அவனுடைய வயிற்றில் நான் விரைவாகப் பிரவேசித்து நாடுகளும் நகரங்களும் நிரம்பின பூமி முழுமையையும் பார்த்தேன். பாரத! மஹாராஜனே! புருஷ ஸ்ரேஷ்ட! நான் அந்த மகாத்மாவின் வயிற்றில் அங்குமிங்கும் திரிகையில், கங்கை, சதத்ரு, ஸீதை, யமுனை, கௌசிகி, சர்மண்வதி, வேத்ரவதி, சந்திரபாகை, ஸரஸ்வதி, ஸிந்து, விபாசை, கோதாவரி நதி, வஸ்வோகஸாரை, நளினி, நர்மதை, தாம்ரநதி, பரிசுத்தஜலத்துடன்கூடியதும் மங்களத்தை உண்டுபண்ணுகிறதுமான வேணை, ஸுவேணை, கிருஷ்ணவேணை, மஹாநதியான இராமை, விதஸ்தை, மஹாநதியான காவேரி, துங்கபத்ரை, கிருஷ்ணவேணி, மஹாநதியான கபிலை, சோணம், விசல்யை, கிம்புனை ஆகிய இந்த நதிகளையும் இன்னும் பூமியிலுள்ள மற்ற நதிகளையும் கண்டேன். பகைவரைக்கொல்பவனே! பிறகு, ஜலஜந்துக்களுடைய கூட்டங்களால் அடையப்பட்டதும் ரத்தினங்களுக்குப் பிறப்பிடமும் ஜலத்திற்குச் சிறந்த இருப்பிடமுமான ஸமுத்திரத்தையும் பார்த்தேன். பிறகு, சந்திரஸூர்யர்களால் அதிகப்ரகாசிக்கிறதும் மற்ற (நக்ஷத்ரமுதலிய) ஒளிகளால் மிகவிளங்குவதும் அக்னிக்கும் ஸூர்யனுக்கும் ஸமமான ஒளியுள்ளதுமான ஆகாயத்தையும் கண்டேன். அரசனே! அரண்யங்களால் விளங்குவதும் மலைகளும் காடுகளும் தீவுகளுமுள்ளதும் பலநதிகள் நிரம்பினதுமான பூமியையும் பார்த்தேன். அரசனே! பிராமணர்கள் அந்தப்பூமியில் பல யாகங்களால் தேவதைகளைப் பூஜித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். க்ஷத்திரியர்களும் எல்லாவர்ணத்தார்களையும் மகிழ்விக்கின்ற செய்கைகளால் முயலுகின்றார்கள். அரசனே! வைஸ்யர்கள் முறைப்படி பயிர்த்தொழிலைச் செய்கிறார்கள். அப்படியே, சூத்ரர்கள் மற்ற

மூன்றுவர்ணத்தார்களுக்கும் பணிவிடைசெய்வதில் பற்றுதலுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். வேந்தே! பிறகு, அந்த மஹாத்மாவினுடைய வயிற்றில் எல்லாப்பக்கங்களிலும் ஸஞ்சரிக்கிற நான் இமயமலையையும் ஹேமகூடபர்வதத்தையும் பார்த்தேன். நிஷத்தத்தையும் வெள்ளியோடுகூடின ச்வேதகிரியையும் பார்த்தேன். பூமியைக்காப்பவனே! கந்தமாதனமலையையும் கண்டேன். புருஷச்ரேஷ்ட! மகாராஜ! மந்தரத்தையும் நீலமென்கிற பெரிய மலையையும் மேருவென்கிற ஸ்வர்ணமலையையும் கண்டேன். மஹேந்திரகிரியையும், உத்தமமான விந்தியமலையையும் கண்டேன். மலயபர்வதத்தையும் பாரியாத்ரமலையையும் கண்டேன். இவைகளும் இன்னும் ரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மற்றப் பல மலைகளுமாகிய அனைத்தும் என்னால் அந்தப்பாலனுடைய வயிற்றில் காணப்பட்டன. மனிதர்களுக்கதிபதியே! சிங்கங்களையும் புலிகளையும் பன்றிகளையும் பார்த்தேன். பூமியைப் பாதுகாப்பவனே! பூமியில் மற்றுமுள்ள பிராணிகளெல்லாவற்றையும் நான் அவ்விடத்தில் பார்த்துக்கொண்டு அப்பொழுது எல்லாப்பக்கத்திலும் ஸஞ்சரித்தேன். நரச்ரேஷ்டனே! பூபதியே! மானிடர்க்கிறைவனே! அவனுடைய வயிற்றில் நுழைந்தவனும் திசைகளில் ஸஞ்சரிப்பவனுமான நான் இந்திரன் முதலிய எல்லாத் தேவகணங்களையும் ஸாத்தியர்களையும் ருத்திரர்களையும் ஆதித்யர்களையும் குஹ்யகர்களையும் பிதருக்களையும் ஸர்ப்பங்களையும் [1] நாகர்களையும் ஸுபர்ணர்களையும் வஸுக்களையும் அச்வினீதேவர்களையும் கந்தர்வர்களையும் அப்ஸரஸுக்களையும் யக்ஷர்களையும் ரிஷிகளையும் தைத்யதானவர்களுடைய கூட்டங்களையும் நாகர்களையும் ஸிம்ஹிகையினுடைய புதல்வர்களையும் இன்னும் மற்றுள்ள தேவசத்துருக்களையும் பார்த்தேன். அரசனே! உலகத்தில் என்னால் ஸ்தாவரமோ ஜங்கமமோ ஏதொன்று பார்க்கப்பட்டிருக்கிறதோ அவ்வனைத்தையும் நான் மஹாத்மாவான அந்தப் பாலனுடைய வயிற்றில் பார்த்தேன். பிரபுவே! விரைவுபடுகிறவனும் பழங்களை ஆஹாரமாகக்கொண்டவனுமான நான் அந்தப் பாலனுடைய சரீரத்தினுள் பல நூற்றாண்டுகள் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு உலகமனைத்தையும் கண்டேன். நான் ஒருபொழுதும் அந்தப் பாலனது தேகத்தினுடைய எல்லையைக் காணவில்லை. பிரஜைகளுக்கு நாயகனே! பூமியைப்பாதுகாப்பவனே! அரசனே! அந்தச

---

1 இது இரண்டுமுறை வருகிறது.

சரீரத்தில் எப்பொழுதும் இருக்கின்றவனும் சிந்திக்கின்றவனும் மிகப் பல வருஷங்களு சுற்றுகின்றவனுமாயிருந்தும் மஹாதபஸ்வான அந்தப் பாலனுடைய தேகத்தின் எல்லையை நான் அடையாமற் போனபொழுது, ச்ரேஷ்டரும் வரங்களைக் கொடுப்பவருமான அந்தத் தேவரையே மனத்தினாலும் செய்கையினாலும் விதிப்படி சரணமடைந்தேன். அர்ச்சனே! புருஷோத்தமனே! பிறகு, நான் திறக்கப்பட்டிருக்கிற அந்த மஹாத்மாவினுடைய வாயினின்று வாயுவேகத்தால் விரைவாக வெளிப்படுத்தப்பட்டேன். பிரஜைகளுக்கு ரக்ஷகனே! புருஷச்ரேஷ்டனே! பிறகு, அந்த ஆலமரத்தின் கிளையில் எல்லா உலகத்தையும் வயிற்றிலடக்கிக்கொண்டு அந்தப் பாலவேஷத்தோடே இருப்பவரும் ஸ்ரீவத்ஸமென்கிற மறுவினால் அடையாளமிடப்பட்டவரும் அளவிறந்த தேஜஸுள்ளவருமான அவரைக் கண்டேன். பிறகு, ஸ்ரீவத்ஸமென்கிற மச்சத்தைத் தரித்திருப்பவரும் காந்தியுள்ளவரும் பீதாம்பரத்தைத் தரித்தவரும் மிக்க தேஜஸுள்ளவருமான அந்தச் சிறுவர் ப்ரீதியுள்ளவராக நகைத்துக்கொண்டு என்னைப் பார்த்து, 'முனிச்ரேஷ்டனே! இப்பொழுது இந்த என் சரீரத்தில் வஸித்து நீ களைத்துவிட்டாயா? மார்க்கண்டேயா! நீ எனக்குச் சொல்' என்று சொன்னார்.

பிறகு, அந்த க்ஷணத்தில் புதிய கண்ணுணர்வு எனக்கு மறுபடியும் உண்டாயிற்று என்னை மாயையினின்று விடுபட்டவனும் தத்வஞானத்தை அடைந்தவனுமாகக் கண்டேன். ஐயனே! உள்ளங்கால்கள் சிவந்தவையும் நன்கு அமைந்தவையும் மிக அழகியவையும் மிருதுவான சிவந்த விரல்களால் விளங்குகின்றவையுமான அவருடைய இருசரணங்களும் என்னால் முயற்சியுடன் பிடிக்கப்பட்டு முடியினால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டன. அளவுகடந்த சௌர்யமுள்ள அவருடைய அபரிமிதமான மகிமையைக்கண்டு வினயத்துடன் கைகளைக் குவித்து முயற்சியுடன் ஸமீபத்தில் நெருங்கி, எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அந்தர்யாமியாக இருப்பவரும் தாமரைமலர்போன்ற கண்களுள்ளவருமான அந்தத் தேவரை நான் கண்டேன். நான், அவரைக் கைகூப்பினவனாகி நமஸ்கரித்து அவரைப் பார்த்து, 'தேவரே! உம்மையும் உம்முடைய உத்தமமான இந்த மாயையையும் அறியவிரும்புகிறேன். பகவானே! நான் உம்முடைய சரீரத்தில் உமது வாயினால் புகுந்தேன்; உம்முடைய வயிற்றில் எல்லா உலகங்களையும் கண்டேன். தேவரே! தேவர்களும் அஸுரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் யக்ஷர்களும் கந்தர்வர்களும

நாகர்களும் உம்முடைய சரீரததில் இருக்கிறாகள். ஸ்தாவரங்க ளாலும ஜஙகமங்களாலும அடர்ந்த உலகமும் இருக்கிறது. தேவரே! விரைவாக உமமுடைய சரீரத்தினுள எப்பொழுதும் சுற்றிவருகின்ற எனக்கு உம்முடைய அனுக்கிரகத்தினால் ஞாபக சக்தியானது குறையவில்லை. மஹாப்ரபுவே! வெளிவருவதற்கு விருப்பமிலலாத நான் உம்முடைய இசசையினால வெளிபபடுத தபபட்டேன். செந்தாமரைககண்ணரே! இகழபபடாதிருக்கிற உம்மை நான் அறிவதற்கு முயல்வேன். தேவரீா இந்த உலக மனைத்தையும் பக்ஷிததுவிட்டு ஏன் இங்கே ஸாக்ஷாத குழந்தையா யிருக்கிறீர்? இதனைத் தேவரீர் எனக்குச சொல்வீராக. தோஷ மற்றவரே! எதற்காக உலகமனைத்தும் உமது சரீரததிலிருக்கிறது? பகைவர்களை அடக்குகிறவரே! இநத இடததில நீர் எவ்வளவு காலம இருககவேண்டும? தேவநாதரே! தாமரைமலர்போன்ற கண்களுள்ளவரே! அறியும் விஷயததில் இயற்கையாகப பிராம்மண னுக்குள்ள ஆவலால உமமிடத்தினின்று இதை விஸதாரமாக உள்ளபடி கேடக விருமபுகிறேன். பிரபுவே! நான கணடது பெரிதாயும சிநதிககமுடியாததாயுமிருககிறது' எனறு சொன னேன். எனறால இவ்வண்ணம உரைக்கபபட்டவரும தேவதேவ ரும் பேரொளியுளளவரும பேசுகிறவர்களுள சிறந்தவரும் இணை பிரியாத லக்ஷ்மியுடன கூடினவருமான அந்தப பகவான் எனக்கு இன்சொற் கூறி இந்த வாககியததை உரைக்கலானார்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றிரண்டாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(மார்க்கண்டேயர், விஷ்ணு தமதுமகிமையைக்கூறி மறைந்ததை யும் கோவிந்தர் ஸர்வோத்தமரென்பதையுங் கூறி யுதிஷ்டிரர் முதலியவர்களை அவரைச் சரணமடையும்படி கட்டளையிட்டதும், கோவிந்தர் அவர்களுக்குத் தேறுதல் கூறியதும்.)

பகவான், 'பிராம்மண! தேவர்களும என்னை உளளபடி அறி கிறதில்லையன்றோ? நான் இந்த உலகததைப் படைக்கும விதததை உன்னிடததிலுள்ள ப்ரீதியினால் நன்கு சொல்வேன. பிரம்ம ரிஷியே! நீ பிதிருபக்தியுள்ளவனாக இருக்கிறாய்; என்னையும சரண

மடைந்தாய. அதனால், உன்னால் நான் நேரில் காணப்படேன். உன்னுடைய பிரமசாயம பெரிது. ஜலம நாரம் என்று சொல்லபபடுகிறது. என்னால அதற்கு அந்தப பெயர் இடபபட்டது. எனக்கு அது எபபொழுதும் வாஸஸ்தானம. அதனால், நான நாராயணனென்று சொல்லப்படுகிறேன. ப்ராம்மணோத்தம! நாராயணனென்று சொல்லப்படுகிற நான் (எல்லாவற்றிற்கும) காரணனும அழிவற்றவனும் குறைவுறறவனும எல்லாப் பிராணிகளேயும் படைக்கிறவனும் அழிக்கிறவனுமாயிருக்கிறேன். பிராம்மணோத்தம! நான் விஷ்ணு. நான் பரமமா. நான தேவர்களுக்குத தலைவனை இந்திரன். நான் அரசனை குபேரன; அப்படியே, உயிர் துறந்தவர்களுக்கு அதிபதியான யமன. நான சிவன; சந்திரன; பிரஜைகளேப படைபபவரான கஸ்யபர். நான் உலகங்களேப படைப்பவன். நான் ரக்ஷிப்பவன். நான் யஜ்ஞனும். எனக்கு அகனி முகம; பூமி கால்கள்; சந்திரசூரியர் கண்கள; ஆகாயம் தலை; திசைகள் காதுகள். அப்படியே, ஜலம் என் வேர்வையிலுணடானது. ஆகாயம் முழுவதும எனக்குத தேஹம. என் மனத்தில் வாயுவானது நிலைபெற்றிருக்கிறது. என்னால் பூர்ணமான தக்ஷிணையுள்ள நூற்றுக்கணக்கான யாகங்கள் செய்யபபட்டன. தேவர்களுடைய யாகத்தில் இருக்கிற என்னே வேதங்களை அறிந்தவர்கள் யாகங்களால பூஜிக்கிறார்கள். ஸ்வர்க்கத்தில் விருபபமுள்ள க்ஷத்திரியஶ்ரேஷ்டர்களான அரசர்களும அபபடியே ஸ்வர்க்கத்தை விரும்புகிற வைஶ்யர்களும, பூமியில என்னே யாகஙகளால ஆராதிக்கிறார்கள. நான்கு ஸமுத்ரஙகளே எல்லையாகவுடையதும் மேருவையும் மநதரததையும் அலங்காரமாககொண்டதுமான இந்தப் பூமியை நானே சேஷனாக உருவமெடுததுத தாஙகுகிறேன். பிராம்மண! முற்காலததில் ஜலத்தில முழுகுகின்ற இந்தப பூமியானது என்னால் வராகவடிவமெடுத்துப பலததினால் நன்கு மேலே கொண்டுவரபபட்டதாயிற்று. பிராமமணஶ்ரேஷ்டனே! நான் பெண்குதிரையினுடைய (=வடவையினுடைய) வாயில் நெருப்பாகததோன்றி ஜலததை எபபொழுதும் உறிஞ்சுகிறேன். கற்றறிந்தவனே! நான் அந்த ஜலததையே வெளியே விடுகிறேன். எனது வல்லமையினால முறையே எனக்குப் பிராமமணர்கள் முகமும் க்ஷத்திரியர்கள் இருபுஜங்களும வைஶ்யர்கள் இருதொடைகளும் ஆகிறார்கள்; இநதச்சூத்ரர்கள் இருகால்களாகிறார்கள். இந்த ருக்வேதமும் ஸாமவேதமும் யஜுர்வேதமும் அதர்வண வேதமும்

என்னிடத்தினின்று உண்டாகின்றன; என்னிடத்திலேயே பிரவேசிக்கின்றன. நல்ல முயற்சியுள்ளவர்களும் சாந்தியைப் பிரதானமாகக் கொண்டவர்களும் மனத்தை அடக்கினவர்களும் மோக்ஷத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களும் காமம், க்ரோதம், த்வேஷம் இவைகளால் விடுபட்டவர்களும் பிரஸித்தியில் பிரியமில்லாதவர்களும் பாவமில்லாதவர்களும் ஸத்வகுணத்தில் நிலைபெற்றிருக்கிறவர்களும் அஹங்காரமில்லாதவர்களும் எப்பொழுதும் அத்யாத்ம சாஸ்திரத்தை அறிந்தவர்களுமான பிராம்மணர்கள் இடைவிடாமல் என்னையே சிந்தித்துக்கொண்டு வழிபடுகிறார்கள். நான் பிரளயகாலத்து நெருப்பு. நான் பிரளயத்தை உண்டுபண்ணுகிற யமன். நான் பிரளயத்தைச் செய்கிற சூரியன். நான் பிரளய காலக்காற்று. பிராம்மணோத்தமனே! ஆகாயத்தில் நக்ஷத்திர வடிவமாகக் காணப்படுகிற தேஜஸ்ஸுகளை நீ என்னுடைய ரூபங்களாக அறியக்கடவாய். ரத்தினங்களுக்குப் பிறப்பிடமான எல்லா ஸமுத்திரங்களையும் நான்கு திசைகளையும் எனக்கு ஆடையாகவும் படுக்கையாகவும் இருப்பிடமாகவும் அறிவாயாக. அவைகள் தேவர்களுடைய கார்யங்களின்பயனை ஸித்திப்பதன்பொருட்டு என்னாலேயே நன்றாகப் பகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மிகச்சிறந்தவனே! காமம், கோபம், ஸந்தோஷம், பயம் அப்படியே மோஹம் இவைகளனைத்தையும் என்னுடைய ரோமங்களென்று அறிவாயாக. பிராம்மணா! எந்தக்காமத்தைச்செய்து மனிதர்கள் மங்களத்தை அடைகிறார்களோ ஸத்தியம் தானம் கடுந்தவம் பிராணிகளை ஹிம்ஸை செய்யாமை ஆகிய இவைகள் என்னுடைய கட்டளையினால் ஏற்படுத்தப்பட்டவை. என்னுடைய தேகத்திலுள்ள ஸஞ்சரிப்பவர்கள் என்னால் அறிவு வசப்படுத்தப்பட்டவர்களாகி இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிக்கிறதில்லை. நன்றாக வேதத்தை அத்தியயனம் செய்கிறவர்களும் சாந்தமான மனத்தையுடையவர்களும் குரோதத்தை அடக்கினவர்களுமான பிராம்மணர்கள் பலவித யாகங்களால் என்னை ஆராதிக்கிறார்கள்; அடையவும் அடைகிறார்கள். கற்றறிந்தவனே! பாவச்செயல்களுள்ளவர்களும் பேராசையினால் கவரப்பட்டவர்களும் இழிகுணமுள்ளவர்களும் அயோக்யர்களும் அசுத்த புத்தியுடையவர்களுமான மனிதர்களால் அடைவதற்கு முடியாததும் புண்யம் செய்தவர்களால் அடையத்தக்கதும் மூடர்களால் எவ்விதத்தாலும் அடைய முடியாததும் யோகங்களால் அடையப்படுவதும் தேடத்தக்கதுமான பதத்தைப் பெரும்பயனுள்ள

றென்று அறிவாயாக. மிக்க சிறந்தவனே! எப்பொழுது எப்பொழுது தர்மத்திற்குக் கேடுண்டாகுமோ அதர்மத்திற்கு அபிவிருத்தியுண்டாகுமோ அப்பொழுது அப்பொழுது நான் என்னை அவதரிக்கும்படி செய்வேன். ஹிம்ஸையில் பற்றுள்ளவர்களும் சிறந்த தேவர்களால் கொல்லமுடியாதவர்களுமான தைத்யர்களும் ராக்ஷஸர்களும் பயங்கரர்களாக இவ்வுலகில் எப்பொழுது உண்டாவார்களோ அப்பொழுது நான் நல்வினை செய்பவர்களுடைய வீடுகளில் பிறக்கிறேன். மனுஷ்ய தேகத்தில் பிரவேசித்து நான் எல்லாவற்றையும் அடக்குகிறேன். நான் என்னுடைய மாயையினால் தேவர்களையும் மனுஷ்யர்களையும் கந்தர்வர்களையும் உரகர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் ஸ்தாவரங்களையும் ஜங்கமங்களையும் படைத்து அழிக்கிறேன். தர்மத்தின் எல்லை கட்டுப்படுத்தற்காக நான் மனுஷ்ய சரீரத்தில் பிரவேசித்துக் (காரியம் செய்யுங்) காலம் வந்தபோது ஆலோசித்து மறுபடியும் தேகத்தை உண்டுபண்ணிக்கொள்ளுகிறேன். க்ருதயுகத்தில் எனக்கு வெண்மை நிறம்; த்ரேதாயுகத்தில் மஞ்சள் நிறம்; த்வாபரயுகத்தை அடைந்தால் எனக்கு நீலவர்ணம். அப்படியே, கலியுகத்தில் கருமை நிறம். பிராம்மணோத்தம! எப்பொழுது என்னுடைய நிறமானது கருமையாயிருக்கிறதோ அப்பொழுது அதர்மத்தினுடைய மூன்று பாகங்கள் இருக்கின்றன. முடிவுக்காலம் வந்தவுடன், நான் ஒருவனே அதிபயங்கரனான காலனாகி ஸ்தாவரங்களாலும் ஜங்கமங்களாலுமடர்ந்த மூவுலகங்களையும் முழுதும் நாசம் செய்கிறேன். நான் மூன்று வழிகளையுடையவன். உலகத்துக்கே ஆத்மாவாயிருப்பவன்; எல்லா உலகங்களுக்கும் ஸுகத்தை உண்டுபண்ணுகிறவன்; ஜயிக்கப்படாதவன்; எல்லா இடத்திலும் செல்பவன்; முடிவில்லாதவன்; இந்திரியங்களை நடத்துபவன்; பெரிய காலடிகளால் (உலகத்தை) அளந்தவன். பிராம்மண! நானொருவன் உருவமற்றதும் எல்லாப் பிராணிகளையும் அழிப்பதும் எக்காலங்களிலும் முயற்சிசெய்வதுமான காலசக்ரத்தை நடத்துகிறேன். முனிவர்களுள் ஸ்ரேஷ்டனே! இவ்வாறு மாயையினால் நான் எல்லாப் பிராணிகளிடமும் நன்கு வியாபித்திருக்கிறேன். பிராம்மணோத்தமனே! ஒருவரும் என்னை அறிவதில்லை. பக்தர்கள் எல்லா உலகங்களிலும் என்னை எல்லா விதங்களாலும் பூஜிக்கிறார்கள். பிராம்மண! தோஷமில்லாதவனே! உன்னால் என்னிடத்தில் அடையப்

பட்ட துன்பங்களெல்லாம் உனக்கு ஸுகமுண்டாவதற்கும் நன்மைக்கும் ஆகின்றன. உலகத்தில் உன்னால் காணப்பட்ட ஸ்தாவர ஜங்கமமெல்லாம் எல்லா விதத்தாலும் பிராணிகளைப்போஷிக்கின்ற என்னுடைய சரீரமாகச் சொல்லப்படுகின்றன. எல்லா உலகங்களுக்கும் பிதாமஹரான பிரம்மதேவர் என் சரீரத்தினுடைய பாதியாக இருக்கிறார். நான் சங்கத்தையும் சக்ரத்தையும் கதாயுதத்தையும் தரித்துக்கொண்டிருக்கிற நாராயணனென்று பிரஸித்திபெற்றவன். பிரம்மரிஷியே! எல்லா உலகங்களையும் சரீரமாகக் கொண்டவனான நான் எல்லாஉலகங்களுக்கும் பிதாமஹனாயிருந்துகொண்டு யுகங்கள் ஆயிரம்முறை சுற்றிவருகிறவரையில் தூங்குகிறேன். முனிவர்களுள் மிகச்சிறந்தவனே! பிரம்மா விழித்துக்கொள்ளுகிறவரையில், சிசுவல்லாதவனான நான் சிசுவின் ரூபத்தோடு இவ்வண்ணம் எப்பொழுதும் இவ்விடத்திலிருக்கிறேன். பிராமணோத்தம! பிரம்மரிஷிகளுடைய கூட்டங்களால் பூஜிக்கப்பட்டவனே! அடிக்கடி ஸந்தோஷமடைந்த என்னால் பிரம்மாவின் ரூபத்துடனிருந்து உனக்கு வரம் கொடுக்கப்பட்டது. ஸ்தாவர ஜங்கமமெல்லாம் நாசமடைந்து ஒரே ஸமுத்திரமாயிருப்பதைக்கண்டு நீ பயந்திருக்கிறாயென்பதை நான் அறிந்தேன். அதற்காக உனக்கு உலகம் காண்பிக்கப்பட்டது. நீ இச்சரீரத்தினுள் நுழைந்தபொழுது, (அங்கே) எல்லாஉலகத்தையும் பார்த்து ஆச்சர்யமடைந்துவிட்டமையால் (என்னைத்) தெரிந்து கொள்ளவில்லை. பிரம்மரிஷியே! அதனால், என்னால் வாய்வழியாக விரைவில் வெளியில் கொண்டுவரப்பட்டாய். என் ஸ்வரூபம் தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் அறியமுடியாததாயிருந்தும், உனக்கு என்னால் சொல்லப்பட்டது. பெருந்தவமுள்ள பகவானான அந்த பரம்மதேவர் விழித்துக்கொள்ளுகிறவரையில், நீ இந்த இடத்தில் கவலையற்று ஸுகமாக ஸஞ்சரிக்கக்கடவாய். ப்ராம்மணோத்தம! எல்லா உலகங்களுக்கும் பிதாமஹரான அந்தப்பிரம்மதேவர் விழித்தெழுந்தவுடன், (அவருடன் கலந்து) ஒருவனாகிச் சரீரங்களாயிருக்கிற ஆகாசத்தையும் பூமியையும் தேஜஸ்ஸையும் வாயுவையும் ஜலத்தையும் இவ்வுலகத்தில் மிச்சமுள்ள ஸ்தாவரஜங்கமங்களையும் [1] படைப்பேன்' என்று கூறினார். ஐயா! மிகுந்த ஆச்சர்யமான அந்தத் தேவர் இவ்வாறு கூறிவிட்டு மறைந்தார். படைக்கப்பட்டவையும் விசித்திரமானவையும் பலவிதமாயிருப்பவையுமான இந்த ப்ரஜைகளை நான்

---

1 வேறு பாடம்.

றாண்கிறேன். அரசனே! பரதஸ்ரேஷ்டனே! தர்மத்தை வளர்ப்ப வர்களுளுய சிறந்தவனே! அந்த யுகமுடிவானது நேர்ந்த பொழுது, என்னுல் இவ்வண்ணம் ஆச்சர்யம் காணப்பட்டது. புருஷ ஸ்ரேஷ்டனே! முற்காலத்தில் தாமரைமலர்போல நீண்ட கண்களை யுடைய எந்தத்தேவர் என்னுல காணப்பட்டாரோ அப்படிப்பட்ட இந்த ஜநார்த்தனரே இங்கு உனக்கு உறவினராக இருக்கிறார். குந்தி யின் புதல்வனே! இவருடைய வரதானத்தாலேயே ஞாபகசக்தியா னது என்னை விட்டகலுகிறதில்லை. எனக்குத் தீர்க்கமான ஆயுளும் என்னிஷ்டப்படி மரணமும் ஸித்தித்திருக்கின்றன. எங்கும் வியா பித்திருப்பவரும் புராணபுருஷரும் நினைத்தற்கரிய உருவமுள்ளவ ரும் நீண்டபுஜங்களையுடையவருமான அந்த ஹரியானவர் வ்ருஷ்ணி வம்சத்தில் அவதரித்துக் கிருஷ்ணனென்கிற பெயருடன்கூடினவ ராக விளையாடுகிறவர்போல இதோ வீற்றிருக்கிறார். இவர் எல்லா வற்றையும் படைப்பவர்; காப்பவர்; அழிப்பவர்; அழிவற்றவர்; ஸ்ரீவத்ஸமென்கிற மறுவை மார்பில் உடையவர்; கோவிந்தர்; பிரம் மாக்களுக்கெல்லாம் ரக்ஷகர்; பிரபு; வ்ருஷ்ணிவீரர்களுள் மிகச்சிறந் தவரும் தேவர்களுக்கெல்லாம் முந்தினவரும் சத்துருக்களைஜயிப்ப வரும் புருஷசப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறவரும் பீதாம்பரத்தைத் தரித்தவருமான இவரைக்கண்டு இந்தநினைவு எனக்கு வந்தது. கௌரவஸ்ரேஷ்டர்களே! மாதவர் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் பிதா வாகவும் மாதாவாகவுமிருக்கிறார். ரக்ஷிப்பதில் வல்லமையுள்ளவ ரான இவரைச் சரணமடையுங்கள்' என்றுசொன்னார். இவ்வண்ணம் உரைக்கக்கேட்ட அந்தக் குந்திபுத்ரர்களும் புருஷஸ்ரேஷ்டர் களான நகுல ஸஹதேவர்களும் திரௌபதியுடன் கூடினவர் களாக எல்லோரும் ஜநார்த்தனரை நமஸ்கரித்தார்கள். புருஷ ஸ்ரேஷ்டனே! கௌரவிக்கத்தக்கவரும் விதிப்படி பூஜிக்கப் படுகின்றவருமான அந்தக்ருஷ்ணன் இந்தப்பார்த்தர்களை இணை யற்ற இன்சொற்களுடன்கூடிய ஸமாதானவசனத்தால் தேறுத லடையச்செய்தார்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்று மூன்றாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம்: (தொடர்ச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர் கலியில் வரப்போகிற உலகவ்ருத்தாந்தங்களையும் கலியின் முடிவில் கல்கியாக அவதரிக்கும் ஹரியினால் துஷ்டர்கள் ஸம்ஹரிக்கப்படுவதையும் யுதிஷ்டிரர் முதலியவர்களுக்குக் கூறியது)

குந்தியின் புத்ரரான யுதிஷ்டிரரோ, மந்திரிகளோடு மார்க்கண்டேயமகாமுனிவரைப் பார்த்து, வரப்போகிற உலகத்தின்கதியை மீண்டும் வினவலானார். யுதிஷ்டிரர், 'சொல்பவர்களுள் சிறந்தவரே! பிருகுவம்சத்திலுதித்த முனிவரே! யுகத்தின் தொடக்கத்தில் நடந்த ஆச்சரியமான விருத்தாந்தமும் உத்பத்தியும் நாசமும் உம்மிடத்தினின்று எங்களால் கேட்கப்பட்டன. மறுபடியும் எனக்கு ஆவல் இருக்கிறது. இந்தக் கலியுகத்தில் தர்மங்கள் நிலைகுலைந்திருக்கும் தருணத்தில் எது மிகுந்திருக்கப் போகிறது? அந்த யுகமுடிவில் மனிதர்கள் எப்படிப்பட்ட வீர்யமுள்ளவர்களும் எவ்வித ஆகாரமுள்ளவர்களும் எவ்வித நடையுள்ளவர்களும் எவ்வளவு ஆயுளுள்ளவர்களும் எதை உடுப்பவர்களுமாயிருப்பார்கள்? எந்தக் கால எல்லையை அடைந்து மீண்டும் க்ருதயுகம் உண்டாகும்? முனிவரே! விஸ்தாரமாகச் சொல்லக்கடவீர்; இப்பொழுது விசித்திரமானவைகளைச் சொல்லுகிறீர்' என்று வினவினார்.

இவ்வாறு சொல்லக்கேட்டவரும் முனிஸ்ரேஷ்டருமான அந்த மஹரிஷியானவர், விருஷ்ணிகளுள் சிறந்தவரான கிருஷ்ணனையும் பாண்டவர்களையும் ஆனந்தமடையச் செய்துகொண்டு, யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்து, 'அரசனே! ராஜஸ்ரேஷ்டனே! என்னால் முற்காலத்தில் தேவதேவருடைய அருளால் காணவும் கேட்கவும் அனுபவிக்கவும்பட்டவைகளைக் கேள். பரதர்களுள் சிறந்தவனே! (இனி) இந்தப் பாவம் மிக்க காலத்தையடைந்து வரப்போகிற உலகங்களுடைய வரலாறனைத்தும் சொல்லப்படுவதை என்னிடத்திலிருந்து தெரிந்துகொள். பரதர்களுள் சிறந்தவனே! தர்மமென்கிற விருஷபமானது க்ருதயுகத்தில் கபடமில்லாததாயும் பேராசை முதலிய தீயகுணங்களில்லாததாயும் நான்கு கால்களோடு கூடியதாயும் ஸம்பூர்ணமாக

மனிதனிடத்தில் நிலைபெற்றிருந்தது; த்ரேதாயுகத்தில் அதர்மத்தால் ஒருகால் அடிக்கப்பட்டு மூன்று கால்களோடு நின்றிருந்தது. த்வாபரயுகத்தில் பாதி அதர்மத்தோடு தர்மமானது கலந்திருக்கிறதென்று சொல்லப்படுகிறது. பரதஸ்ரேஷ்டனே! கடைசி யுகமான கலியுகத்தை அடைந்து அதர்மமானது மூன்று அம்சங்களால் உலகங்களை வளைந்து கொண்டிருக்கிறது. தர்மமோ, நான்காவது அம்சத்தால் மனிதர்களை அடைந்திருக்கிறது. பாண்டவ! மனிதர்களுக்கு யுகந்தோறும் ஆயுள், வீர்யம், மனம், புத்தி, பலம், தேஜஸ் இவைகளெல்லாம் குறைவடைகின்றனவென்று என்னிடமிருந்து தெரிந்துகொள். யுதிஷ்டிர! பிராம்மணர்களும் க்ஷத்ரியர்களும் வைசியர்களும் சூத்திரர்களும், தர்மமென்கிற வலையை வீசி உலகங்களை வஞ்சிக்கின்றவர்களாகக் கபடங்களால் தபஸை அனுஷ்டிப்பார்கள். பொய்பேசுகின்ற ஸ்வபாவமுள்ள மனிதர்களால் உலகத்தில் ஸத்யமானது சுருக்கப்படும். பிறகு, ஸத்யத்தின் விநாசத்தினால் அவர்களுக்கு ஆயுளானது அல்பமாக ஏற்படும். ஆயுளின் குறைவினால் வித்யையைக் கற்றுக்கொள்ள வல்லமையுள்ளவர்களாகார்கள். வித்யையில்லாதவர்களை அஜ்ஞானத்தினால் பேராசையானது கவர்ந்துகொள்ளும். மனிதர்கள் பேராசையையும் அறியாமையையும் பிரதானமாகக்கொண்டவர்களும் மூடர்களும் காமத்தில் பற்றுள்ளவர்களும் திடமான வைரமுள்ளவர்களும் ஒருவரை ஒருவர் கொல்லுவதில் விருப்பமுள்ளவர்களும் ஆவார்கள். பிராம்மணர்களும் க்ஷத்ரியர்களும் வைசியர்களும் ஒருவரோடொருவர் கலந்துபோவார்கள்; தவத்திலும் ஸத்யத்திலும் விடுபட்டுச் சூத்திரர்களுக்கு ஒப்பாவார்கள். கீழ்ப்பட்ட ஜாதியிலிருப்பவர்கள் நடு ஜாதியை அடைந்தவர்களாக இருப்பார்கள். நடுஜாதியிலிருப்பவர்கள் கீழ்ஜாதியை அடைந்தவர்களாக இருப்பார்கள். ஸந்தேகமில்லை. யுகத்தினுடைய முடிவு வரும்போது உலகம் இவ்விதமாகும். யுகமுடிவுக்காலத்தில், சணல் நாரால் நெய்யப்பட்ட கோணிகள் வஸ்திரங்களுள் மிகச் சிறந்தவையாகும். வரகுகள் தானியங்களுள் சிறந்தவையாகும். புருஷர்கள் மனைவியை நட்பாகக் கொண்டவர்களாவார்கள். யுகமுடிவுக்காலத்தில், எப்பொழுதும் விரதத்தைத் தரித்திருக்கிற மனிதர்களும், பசுக்கள் நாசமடையவே, மத்ஸ்யமாம்ஸத்தால் ஜீவிப்பவர்களும் வெள்ளாடுகளையும் செம்மறியாடுகளையும் கறப்பவர்களும் பேராசையுள்ளவர்களும் ஆவார்கள். யுகமுடிவில், மனிதர்கள் ஒருவர் மற்றொருவ

ருடைய பொருளை அபகரிக்கிறவர்களும ஒருவரை ஒருவர் ஹிம ஸிப்பவர்களும மந்திரஜபமில்லாதவர்களும நாஸதிகாகளும் திருடர்களும ஆவாாகள். யுகக்ஷயததில, நதி தீரங்களில குநதாலிகளால் (பூமியை வெட்டி) [1] அற்பதானியஙகளை விதைககச செயவார்கள். அவைகளும் அவர்களுககு அலப பலனைக கொடுபபவைகளாகும. ஶ்ராததததிலும தேவகாாயததிலும எபபொழுதும விரததகதைத தரிக்கிற மனிதர்களும பேராசையினல கவரபபட்டு இவவுலகில ஒருவரை ஒருவா பக்ஷிபபாா. யுகக்ஷயததில, பிதா புததிரன பொருளைக் கவாநது அனுபவிபபான. அபபடியே, புததிரனும தகப்பன பொருளைக கவாநது அனுபவிபபான. உணவுபபொருளகள் அழிநதுபோம. பிராமமணாகள வேததகதை நிநதிக்கிறவாகளாகி விரதஙகளை அனுஷடியார். யுகதிவாததகால மயககப பட்டவர்களாகி யாகம செய்யமாட்டாாகள்; ஹோமங்களையும செய்யமாட்டார்கள; யுகதிவாதத்தால மயககபபட்டு இகழப் பட்ட செயகைகளில விருபபததை வைபபாாகள பயிரிடுவதற்கு ஆதகாாக களர் நிலததில கருஷி செயவாாகள நுகததில பசுக்களைக கட்டுவாாகள. மனிதாகள ஒரு வயதுககனறுகளைச சுமை சுமககச செயவார்கள புததிரன பிதாவைக கொலவான. அப படியே தகபபனும புததிரனைக கொலவான. யுகக்ஷயததில, ஸதிரீ களும கணவன புததிரன முதலியவாகளைக கொலலுவாாகள. அரு வருப்பிலலாதவனுக அாததமிலலாத சொற்களால உரக்கப பேசு கிற மனிதன நிநதையை அடையமாட்டான. உலகம முழுமையும மிலேசசமயமும ஸதகாமானுஷடானமிலலாததும கொடையில லாததும ஆனநதமிலலாததும அபபடியே உதஸவமில்லாததும ஆகும. இவவுலகில நலலொழுககமுளளவாகளுடைய பநதுககளான மனிதாகளும, அலபமான வீாயமும பலமுமுள்ளவா களும இருமாபபுளளவாகளும பேராசையும மோகமுங குடி கொணடவாகளும அவைகளைசசாாநத கதைகளைக கேட்டு மகிழபவாகளுமாகி லோபிகளின பொருளகளையும அவவாறே உறவினரற்ற மனிதாகளுடைய பொருளகளையும விதவைகளுடைய பொருளகளையும அபஹரிபபாாகள. கௌந்தேய! அரசாகள் கபட மான ஆசாரததைக கைககொணடவாகளும பாவததில புததி செலுததுபவாகளும் மிகக துனபுறுததுபவாகளுமாகி வரி

---

1 'ஓஷதய.' எனபது மூலம்; ஒரு வருஷததினுள பலனகொடுததுப பினபு பட்டுபபோகினறவை.

வாங்குவார்கள். யுகமுடிவில், க்ஷத்திரியர்கள் ஒருவரை ஒருவர் கொல்லுவதில் முயற்சியுள்ளவர்களும் மூர்க்கர்களும் பண்டிதரென்கிற கர்வமுள்ளவர்களும் லோக கண்டகர்களும் ஆவார்கள். யுகமுடிவில், அரசர்கள் பிரஜைகளைக் காவாதவர்களும் பேராசையுள்ளவர்களும் கர்வமும் அகங்காரமும் கோபமுமுள்ளவர்களும் தண்டிப்பதிலேயே விருப்பமுள்ளவர்களும் ஆவார்கள். பாரத! ஸாதுக்கள் அழுதுகொண்டிருக்கும்போதுகூட, அவர்களுடைய மனைவிகளையும் பொருள்களையும், அரசர்கள், தடையில்லாதவர்களாகி, ஆக்ரமித்து ஆக்ரமித்து அனுபவிப்பார்கள். யுகத்தின் முடிவுவந்தகாலத்தில் ஒருவனும் கன்னிகையை வேண்டமாட்டான். ஒருவனுக்கும் கன்னிகை கொடுக்கப்படமாட்டாள். அவர்கள் தாமே (கணவர்களை) அடைபவர்களாவார்கள். யுகத்தின் முடிவு வந்தபோது, அரசர்களும் போதுமென்ற எண்ணமில்லாதவர்களும் மூடபுத்தியுள்ளவர்களுமாகி எல்லா உபாயங்களாலும், பிறர்பொருள்களை அபஹரிப்பார்கள். யுகத்தின் முடிவுக்காலம் வந்தவுடன், உலகமனைத்தும் மிலேச்சத்தன்மையுள்ளதாகும். ஸந்தேகமில்லை. [1] வலக்கை இடக்கையையும் இடக்கை வலக்கையையும் வஞ்சிக்கும். உலகத்தில் பண்டிதரென்கிற கர்வங்கொண்ட மனிதர்களால் ஸத்தியமானது மிக விலக்கப்படும். வயது முதிர்ந்தவர்கள் சிறுவனுக்குரிய புத்தியுள்ளவர்களும் சிறுவர்கள் முதியவனுடைய புத்தியுள்ளவர்களும் ஆவார்கள். அப்படியே, பயந்தவன் (தன்னை) சூரனென்றெண்ணுவான். சூரர்கள் பயந்தவர்களும் துயரமுள்ளவர்களும் ஆவார்கள். யுகத்தினுடைய முடிவுவரும் தருணத்தில், ஒருவரை ஒருவர் நம்பமாட்டார்கள். உலகினர் எல்லாரும் [2] ஒருவனுக்கு ஒருத்தி மனைவி என்கிற முறையுடன் இரார்; பேராசையிலும் மோகத்திலும் நிலைபெற்றிருப்பார். அக்காலத்தில், அதர்மம் விருத்தியடையும்; தர்மம் நடைபெறாது. ஜனங்களுக்கதிபனே! யுகக்ஷயத்தில், பிராமணர்களும் க்ஷத்திரியர்களும் வைசியர்களும் நாசமடைவர் அப்பொழுது,

---

1 'மனிதர்களுடைய கைகள்போல ஒரு தாய் வயிற்றில் பிறந்த ஸகோதரர்களும் ஒருவர் மற்றொருவரை வஞ்சிப்பார்' என்பது பழையவுரை.

2 'ஏகபார்யம்' என்பது மூலம், 'ஏகாஹார்யம்' என்ற பாடங்கொண்டு, 'மாமஸமோ, காய்கறிகளோ ஒரேவித ஆகாரமுள்ளவராவர். தின்னத்தக்கது தகாததென்னும் வரையறை அற்றுப்போம் என்பது கருத்து' என்பது பழையவுரை.

உலகமானது ஒரே ஜாதியுள்ளதாகும். யுகக்ஷயத்தில், தகப்பன் புத்திரனைப் பொறுக்கமாட்டான். அப்படியே, புத்திரனும் தகப்பனைப் பொறுக்கமாட்டான். யுகமுடிவில், மனைவிகள் கணவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்யமாட்டார்கள். யுகமுடிவு வரும் தருணத்தில், யவையையும் அப்படியே கோதுமையையும் உணவாகக்கொள்ளுகிற தேசங்களை ஜனங்கள் அடைவார்கள். பிரஜைகளுக்கு அதிபதியே! யுகக்ஷயம் வரும் தருணத்தில், புருஷர்களும் ஸ்திரீகளும் இஷ்டப்படி உண்பார்கள்; ஒருவரை ஒருவர் பொறுக்கமாட்டார்கள். யுதிஷ்டிரா! உலகமனைத்தும் மிலேச்சத்தன்மையுள்ளதாகும். மனிதர்கள் சிராத்தத்தில் தேவர்களையும் பிதிர்க்களையும் திருப்தியடையச் செய்யமாட்டார்கள். ஜனங்களுக்கு அதிபதியே! ஒருவனும் மற்றொருவனுடையசொல்லைக் கேளான். ஒருவனும் ஒருவனுக்கு ஆசார்யனல்லன். அப்பொழுது, உலகமானது தமோகுணத்தால் கவரப்பட்டதாகும். யுகாந்தம்வரும் தருணத்தில், பதினாறுவருஷமதான பூர்ணமான ஆயுளாகும். பிறகு, பிராணன்களை இழப்பார்கள். கன்னிகையானவள் ஐந்தாவது பிராயத்திலோ ஆறாவது பிராயத்திலோ பிரஸவிப்பாள். அப்பொழுது, ஏழுவயதும் எட்டுவயதுமுள்ள ஆண்பிள்ளைகள் குழந்தைகளை உண்டுபண்ணுவார்கள். அரசனே! ராஜஸ்ரேஷ்டனே! யுகாந்தத்தில், ஸ்திரீகள் புருஷர்களிடத்திலோ புருஷர்கள் ஸ்திரீகளிடத்திலோ ஸந்தோஷத்தை அடையமாட்டார்கள். மனிதர்கள் சிறிதே பொருளுள்ளவர்களும் ஜாதிக்குரிய அடையாளங்களை வீணே தரிப்பவர்களுமாவார்கள். துன்பமும் அதிகமாகும். யுகமுடிவில் எவனும் எவனுக்கும் (எதையும்) கொடுப்பவனல்லன். யுகமுடிவில், தேசங்கள் சோறுவிற்பவைகளும் பிராம்மணர்கள் வேதவிக்ரயம்செய்பவர்களும் ஸ்திரீகள் அங்கத்தை விற்பவர்களும் ஆவார்கள். யுகமுடிவுக்காலத்தில், மனிதர்கள் மிலேச்சருடைய ஆசாரமுள்ளவர்களும் எல்லாவற்றையும் பக்ஷிப்பவர்களும் எல்லாச்செய்கைகளிலும் பயங்கரர்களும் ஆவார்கள். இதில் சந்தேகமில்லை. பரதஸ்ரேஷ்டனே! யுகாந்தகாலத்தில், கொள்ளுதல் விற்றல் செய்யும்பொழுது பொருளாசையினால் எல்லோரும் எல்லோருக்கும் வஞ்சனை செய்வார்கள். யுகமுடிவுக்காலத்தில், அறியவேண்டியவற்றை அறிந்துகொள்ளாமல் காமங்களைச் செய்வார்கள். அப்படியே, எல்லாரும் தம்மிஷ்டப்படி இருப்பார்கள். யுகமுடிவுவந்தகாலத்தில், எல்லாஜனங்களும் இயற

கையிலேயே கொப்புச் செட்டைகளுள்ளவர்களும் ஒருவரை ஒருவர் அவதூறு சொல்லுகிறவர்களும் ஆவார்கள். ஜனங்கள் மனவருத்தமில்லாமல் பூந்தோட்டங்களையும் மரங்களையும் அழிப்பார்கள். உலகத்தில் பிராணிகளுடைய உயிருக்கு ஸம்சயமுண்டாகும். அரசனே! அப்படியே, மனிதர்கள் பேராசையினால் கவரப்பட்டவர்களாவார்கள். பிராம்மணர்களுடைய பொருள்களால் ஜீவிப்பவர்கள், பிராம்மணர்களைக் கொல்லுவார்கள். பிராம்மணர்களும், சூத்திரர்களால் பீடிக்கப்பட்டவர்களும் பயத்தினால் துன்புறுத்தப்பட்டவர்களும், 'ஆ! ஆ!' என்று அலறுகின்றவர்களுமாகிக் காப்பவனைக் கிடையாமல் இந்தப் பூமியில் சுற்றுவார்கள். மனிதர்கள் உயிரைப் போக்குகிறவர்களும் கொடியவர்களும் பயங்கரர்களும் பிராணிகளை அதிமாத்த துன்பம் செய்பவர்களும் ஆகும்பொழுது, யுகம் முடிவையடையும். குருகுலத்தை மேன்மையடையச் செய்பவனே! பிராம்மணர்கள் அதிகமான பயத்தை அடைந்தவர்களும் ஓடுகின்றவர்களுமாகி நதிகளையும் மலைகளையும் மேடுபள்ளங்களையும் அடைவார்கள். அரசனே! பூமியைப் பாதுகாப்பவனே! பயங்கரமான யுகமுடிவில், பிராம்மணோத்தமர்கள் திருடர்களால் பீடிக்கப்பட்டவர்களும் கொடுங்கோல் மன்னர்களால் எப்பொழுதும் ஏற்படுத்தப்பட்ட வரிகளின்சுமையினால் மிகப் பீடிக்கப்பட்டவர்களுமாகிக் காகங்கள்போலத் தைரியத்தை இழந்து சூத்திரர்களுக்குப் பணிசெய்பவர்களாகி ஜாதிக்குரியனவல்லாத செய்கைகளைச்செய்வார்கள். சூத்திரர்கள் தர்மத்தைச் சொல்லுவார்கள். பிராம்மணர்கள் அவர்களை வழிபடுகிறவர்களும் (அவர்கள் சொல்வதைப்) பிரமாணமென்றெண்ணுகிறவர்களும் கேட்பவர்களும் ஆவார்கள். இவ்வுலகமானது கீழ்மேலாக மாறுபடும். யுகமுடிவில், மனிதர்கள் எலும்புகளால் அடையாளமிடப்பட்ட சுவர்களைப் பூஜிப்பார்கள். தேவதைகளை விலக்குவார்கள். [1] யுகமுடிவில் சூத்திரர்கள் பிராம்மணர்களுக்குப் பணிசெய்யமாட்டார்கள். யுகமுடிவுக்காலத்தில், மஹரிஷிகளுடைய ஆஶ்ரமங்களிலும் பிராம்மணர்களுடைய வீடுகளிலும் தேவாலயங்களிலும் யாகசாலைகளிலும் நாகங்களுடைய ஆலயங்களிலும் பூமியானது எலும்பை அடையாளமாகக் கொண்டதாகும்; (உண்மையான) தேவாலயங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதாகாது. அது யுகத்தின் முடிவுக்கு அடையாளம். எப்பொழுது மனிதர்கள் நித்யம் பயங்

---

1 வேறு பாடம்.

கார்களும் தர்மத்தை விட்டவர்களும் மாம்ஸத்தைப் பக்ஷிப்பவர்களும் அப்படியே கட்குடிப்பவர்களும் ஆவார்களோ அப்பொழுது யுகமானது முடிவை அடையும். அரசனே! மஹாராஜனே! எப்பொழுது புஷ்பத்தில் புஷ்பமும், பழத்தில் பழமும் உண்டாகுமோ அப்பொழுது யுகம் நாசத்தை அடையும். யுகத்தின் முடிவுக் காலத்தில், மேகமானது அகாலத்தில் மழையைப் பொழிவதாகும். அப்பொழுது, மனிதர்களுடைய செய்கைகள் முறை தவறினவைகளாகும். சூத்திரர்கள் பிராம்மணர்களோடு விரோதத்தை அடைவார்கள். பிறகு, அதிசீக்கிரத்தில் பூமியானது மிலேச்சர்களால் நிரம்பினதாகும். பிராம்மணர்கள் அதிகவரிகளால் உண்டான பயத்தால் பத்துத்திசைகளையும் அடைவார்கள். அரசர்கள் அந்யாயத்தில் நிலைபெற்றவர்களாவார்கள். தேசத்து ஜனங்கள் ஒரே ஆசாரமும் வேஷமுமுள்ளவர்களும் அப்படியே கூலிகொடாமல் வேலைவாங்குகின்ற மனிதர்களால் ஹிம்ஸிக்கப்பட்டவர்களுமாகிப் பழங்களையும் கிழங்குகளையும் உண்டுகொண்டு காட்டுக் குடிசைகளை அடைவார்கள். இவ்வண்ணம் உலகமானது குழப்பமடைந்தபொழுது, வரையறை இராது. பிராம்மணர்களும் க்ஷத்திரியர்களும் வைசியர்களும் நல்ல காரியத்தைவிட்டு விடுவார். சிஷ்யர்கள் அப்பிரியமான காரியங்களைச் செய்கின்றவர்களாகிக் குருவின் உபதேசத்தில் கட்டுப்பட்டிருக்கமாட்டார்கள். அதற்குப் பிறகு, தனமில்லாத ஆசார்யன் சிஷ்யனால் மதிக்கப்படான். மித்திரர்களும் ஸம்பந்திகளும் பந்துக்களும், பொருள்களின் ஸம்பந்தத்தால் (பொருளுள்ளவர்களிடம்) அன்பு பாராட்டுவார்கள். யுகத்தின் முடிவில், எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் நாசமுண்டாகும். திசைகளெல்லாம் நன்கு மூண்டெரியும். நக்ஷத்திரங்கள் ஒளியற்றனவாகும். சோதிமண்டலங்கள் புகையினால் சூழப்பட்டவைகளாகும் அப்படியே, காற்றுக்கள் சுழன்று நிலைதப்பி வீசும். பல உற்கைகள் பெரும்பயம் வரப்போவதைத் தெரிவித்துக்கொண்டு கீழே விழும். ஸூர்யன் மற்ற ஆறு ஸூர்யர்களோடுகூடி உலகத்தை மிக்ககாய்வான். இடி முழக்கங்கள் தொடர்ச்சியாகத் தோன்றும். நான்கு பக்கங்களிலும் திசைகளின் எரிச்சல்களும் உண்டாகும். அப்பொழுது, ஸூர்யன் உதயகாலத்திலும் அஸ்தமயகாலத்திலும் ராகுவினால் கவரப்படுவான். பகவானான இந்திரன் அகாலத்தில் மழைபொழிகிறவனாவான். யுகமுடிவுக்காலம் நெருங்கினபோது, பயிர்கள் முளையா. ஸ்திரீகள் அடிக்கடி கடுஞ்

சொற்களைச் சொல்பவர்களும் சூத்திரர்களும் அபூவதில் பிரியமுள்ள வர்களுமாகிக் கணவர்களுடைய வசனத்தில் கட்டுப்பட்டு நிற்க மாட்டார்கள். யுகமுடிவில், புத்திரர்கள் தாயையும் தந்தையையும் கொல்லுவார்கள்; ஸ்திரீகள் புத்திரர்களை ஆதாரமாகக்கொண்டு கணவர்களைக் கொல்லுவார்கள். மஹாராஜனே! பர்வகாலமல்லாத ஸமயத்தில், ராகுவானவன் ஸூர்யனைப் பிடிப்பான். யுகாந்தத்தில், நெருப்பும் எங்கும் பற்றியெரியும். அப்பொழுது, தண்ணீரையும் போஜனத்தையும் தங்குமிடத்தையும் யாசிக்கின்ற வழிப்போக்கர்கள், அவைகளை அடையாமல் அவர்கள் ஜனங்களாற் துரத்தப்பட்டு வழியில் படுப்பார்கள். யுகாந்தம் நெருங்கிவரும் தருணத்தில், நாகங்களும் காக்கைகளும் ராசாளிகளும் மற்றப் பறவைகளும் மிருகங்களும் இப்போலப் பயங்கரமான ஒலிகளை வெளியிடும். யுகாந்தம் கிட்டிவரும் தருணத்தில், மனிதர்கள் நண்பர்களையும் ஸம்பந்திகளையும் வேலைக்காரர்களையும் கைவிடுவார்கள். யுகாந்தம் நெருங்கும் தருணத்தில், மனிதர்கள் தேசங்களையும் திசைகளையும் பட்டணங்களையும் கடைகளையும் முறையே அழிப்பார்கள். ஜனங்கள், அப்பொழுது, ‘ஆ! தந்தையே! ஆ! மைந்தா!’ என்று இவ்விதம் மிக்க பயங்கரமான வாக்குக்களை வெளியிட்டு ஒருவரை ஒருவர் அலறி அழைத்துக்கொண்டு பூமியில் எல்லாப்பக்கத்திலும் சுற்றுவார்கள். யுகமுடிவில், அப்படியே சூத்திரர்கள் உயர்ந்த வர்ணத்தார்களை, ‘அடே!’ என்று அழைப்பார்கள். பிராம்மணர்கள் அல்பவஸ்துக்களில் ஆசையுள்ளவர்களும்,[1] பாஷண்ட ஜனங்களோடு கலந்தவர்களும் ஆவார்கள்.

பிறகு, யுகமுடிந்ததும், வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் முற்றிலும் அழிந்து எல்லாம் ஒன்றாகக் கலந்து போனபோது, பிராம்மணனை முதன்மையாகக் கொண்ட நான்கு ஜாதிகளடங்கின உலகமானது நாளடைவில் உண்டாகும். பிறகு, மறுபடியும் உலகமானது விருத்தியடைவதின் பொருட்டு, வேறொரு ஸமயத்தில், தெய்வமானது தற்செயலாக அனுகூலமாகும். எப்பொழுது ஸூர்யன், சந்திரன், பிருஹஸ்பதி ஆகிய இம்மூவரும், புஷ்யநக்ஷத்திரத்தை அடைந்து ஒரு ராசியில் சேருவார்களோ அப்பொழுது க்ருதயுகம் உண்டாகும். மேகமானது தகுந்தகாலத்தில் மழை பொழியும். நக்ஷத்திரங்கள் மங்களகரமாகும். ஜயோ

1 ஆதிபர்வம் 57-ம் பக்கத்திலும் அநுசாஸனபர்வம் 258-ம் பக்கத்திலும் குறிப்பிற் காண்க.

திர்க்காஹங்கள் பிரதக்ஷிணமாகச் செல்பவைகளும், அனுகூலசாரத்துடன் கூடியவைகளும் ஆகும். அக்காலத்தில் க்ஷேமமும் ஸுபிக்ஷமும் ஆரோக்கியமும் அமைதியும் உண்டாகும். அரசனே! 1 (நாராயணர்) காலத்தால் ஏவப்பட்டு மகாவீர்யமுள்ளவரும் அதிகமான புத்தியும் பராக்கிரமமுமுடையவரும் மஹாத்மாவும் நல்லொழுக்கங்களால் நிறைந்தவரும் பிரஜைகளுக்கு ஹிதத்தைச் செய்பவரும் விஷ்ணுயசஸென்கிற பிராம்மணருமான கல்கிவடிவமாகி ஸம்பலமென்னும் கிராமத்தில் மங்களகரமான பிராம்மண க்ருஹத்தில் அவதரிப்பார். மனத்தினால் நினைத்தவுடன், எல்லா வாஹனங்களும் ஆயுதங்களும் யுத்தவீரர்களும் சஸ்திரங்களும் கவசங்களும் அவரை அடையும். அவர் தாம் விஜயத்தால் பிரஜைகளை மகிழ்விக்கிற சக்ரவர்த்தியாவார். அவர் குழப்பமுற்றிருக்கிற இந்த உலகத்தைத் தெளிவிக்கப்போகிறார். அவதரித்திருப்பவரும், ஜ்வலிப்பவரும், ப்ரக்ஷயத்திற்கு முடிவை உண்டுபண்ணுகிறவரும், உதாரபுத்தியுள்ளவரும் பிராம்மணரூபியுமான கல்கியானவர் எல்லாவற்றையும் ஒழித்துவிட்டு மீண்டும் தாம் யுகமாக மாற்றப் போகிறார். அந்தக் கல்கி என்கிற பிராம்மணர் பிராம்மணர்களால் சூழப்பட்டவராக அப்பொழுது எல்லாவிடத்திலுமிருக்கிற அயோக்யர்களான எல்லா ம்லேச்சர்களுடைய கூட்டங்களையும் அடியோடு அழிக்கப்போகிறார்.

---

1 இங்கே மூலத்திலிருக்கிறபடியே மொழிபெயர்த்திருக்கிறது. ஆயினும், ஸ்ரீ பாகவதம் முதல் ஸ்கந்தம் 3-வது அத்யாயம் 25-வது ஸ்லோகத்தில், 'ஜகத்பதியானவர் விஷ்ணுயசஸென்பவருக்குப் பிள்ளையாகக் கல்கியென்னும் பெயருடன் அவதரிப்பார்' என்றும், 12-வது ஸ்கந்தம் 2-வது அத்யாயம் 18-வது ஸ்லோகத்தில், 'கல்கியானவர் விஷ்ணுயசஸென்பவருடைய வீட்டில் அவதரிப்பார்' என்றும் சொல்லியிருத்தலால், இங்கே, 'விஷ்ணுயசஸென்னும் பிராம்மணர் பிறப்பார். அவருக்கு (நாராயணர்) கல்கிவடிவத்துடன் பிள்ளையாக அவதரிப்பார்' என்று சில சொற்களை வருவித்துப் பொருள் செய்தல் நேர்; அல்லது, சில குடும்பங்களில் தந்தைபெயரே மகனுக்கும் வழங்குவதுபோல வழங்குவதாகக் கொள்ள வேண்டும்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்று நான்காவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(மார்க்கண்டேயர் க்ருதயுகத்தின் விருத்தாந்தங்களைச் சொல்லி யுதிஷ்டிரரைத் தர்மத்தைச் செய்யும்படி தூண்டியது.)

பிறகு, அவர் திருடர்களுக்கு அழிவைச் செய்து கொண்டு பூமியை அச்வமேதமென்கிற மஹாயாகத்தில் பிராமணர்களுக்கு விதிப்படி தானம் செய்வார். பிரமனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட மங்களகரமான உத்தம மரியாதைகளை நிலைநிறுத்திவிட்டு மறுபடியும் மகிழ்ச்சியுடன் நல்ல புகழையும் செய்கையையும் அடைவார். உலகத்தில் வசிக்கின்ற மனிதர்கள் அவருடைய நடையை அனுசரிப்பார்கள். பிராமணர்களைக்கொண்டு திருடர்களுக்கு நாசம் செய்யப்பட்ட பிறகு க்ஷேமம் உண்டாகும். பிராமணோத்தமரான கல்கியானவர் [1]கிருஷ்ணாஜினங்களையும் சக்திகளையும் திரிசூலங்களையும் (தம்மால்) ஜயிக்கப்பட்ட தேசங்களில் நிலைபெறச்செய்கின்றவரும் பிராமணச்ரேஷ்டர்களால் நன்கு துதிக்கப்படுகின்றவரும் பிராமணோத்தமர்களைப் பூஜிக்கின்றவரும் துன்பஞ்செய்கிறவர்களைக் கொல்லுவதில் எப்பொழுதும் பற்றுதலுள்ளவருமாகப் பூமியில் ஸஞ்சரிப்பார். 'ஆ! அம்மா! அப்பா! புத்ரா!' என்கிற அந்த மிக்க பயங்கரமான சொற்களை வெளியிட்டு அழுகின்ற மிலேச்சர்களை மிக்க நாசத்தை அடைவிப்பார். பாரத! பிறகு, அதர்மத்திற்கு அழிவும் தர்மத்திற்கு வளர்ச்சியும் உண்டாகும். க்ருதயுகம் வந்தவுடன், ஜனங்கள் முன்போல அப்படியே கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பவர்களாவார்கள். க்ருதயுகத்தில் பூந்தோட்டங்களும் [2]சைத்யங்களும் தடாகங்களும் அப்படியே வீடுகளும் பலவித புஷ்கரிணிகளும் தேவாலயங்களும் பலவித யாககர்மங்களும் உண்டாகும். அப்பொழுது பிராமணர்கள் தார்மிகர்களும், முனிவர்கள் சிறந்த தவத்தைச் செய்பவர்களும், ஆச்ரமங்கள் பாஷண்டர்களை ஒழிந்தவைகளும், ஜனங்கள் ஸத்தியத்தில் நிலை

---

1 'பிராமண தர்மங்களையும் க்ஷத்ரிய தர்மங்களையும் நிலைக்கச் செய்து என்பது கருத்து' என்பது பழையவுரை.

2 ஆதிபர்வம் - 612, வனபர்வம் - 48, பீஷ்மபர்வம் - 10-ம் பக்கம் குறிப்புகளிற் காண்க.

பெற்றவர்களும் ஆவார்கள். [1] எல்லாப் பிராணிகளும், சுத்தியுள்ளவைகளாகவே பிறக்கும். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! எல்லா ருதுக்களிலும் எல்லாப் பயிர்களும் உண்டாகும். மனிதர்கள் தானங்களிலும் விரதங்களிலும் நியமங்களிலும் பற்றுள்ளவர்களாக இருப்பார்கள். பிராமணர்கள் ஜபயஜ்ஞத்தில் பற்றுள்ளவர்களும் தர்மத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களும் மகிழ்ச்சியுள்ளவர்களுமாயிருப்பார்கள். அரசர்கள் இந்தப் பூமியைத் தர்மத்தால் பரிபாலனம் செய்வார்கள். கிருதயுகத்தில் வைசியர்கள் வாணிகத்தில் பற்றுள்ளவர்களாவார்கள். பிராமணர்கள் ஆறு தொழில்களில் நிலைபெற்றிருப்பார்கள். க்ஷத்திரியர்கள் காத்தலில் பற்றுள்ளவர்களாக இருப்பார்கள். அப்படியே, சூத்திரர்கள் மூன்று வர்ணத்தார்களுக்கும் பணி செய்வதில் பற்றுள்ளவர்களாக இருப்பார்கள். இந்தத் தர்மமானது, க்ருதயுகத்திலும் த்ரேதாயுகத்திலும் அப்படியே த்வாபரயுகத்திலும் ஸாமான்யமாக இருக்கிறது. கடைசியான கலியுகத்திலுள்ள தர்மம் உனக்கு நன்கு எடுத்துரைக்கப்பட்டது.

பாண்டவ! எல்லா உலகத்தார்களாலும் அறியப்பட்டிருக்கிற யுகங்களின் கால அளவும் நன்கு உரைக்கப்பட்டது. ரிஷிகளால் நன்கு துதிக்கப்பட்டதும் வாயுவினால் சொல்லப்பட்டதுமான புராணத்தைத் தழுவி. சென்றதும் வருவதுமாகிய இவை அனைத்தும் என்னால் உனக்கு உரைக்கப்பட்டன. இவ்வண்ணம் நெடுங்காலம் ஜீவித்திருக்கிற என்னால் ஸம்ஸாரமார்க்கங்கள் அநேகமாகப் பார்க்கப்பட்டும் அனுபவிக்கப்பட்டுமிருக்கின்றன. மீண்டும் எதைக் கேட்க விரும்புகிறாய்? தர்மத்தினின்றும் நழுவாதவனே! தர்மத்திலுள்ள ஸம்சயத்தினின்று விடுபடுவதின்பொருட்டு மீண்டும் வேறான என்னுடைய இந்த வசனத்தையும், ஸஹோதரர்களுடன்கூடக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள். தார்மிகர்களுள் சிறந்தவனே! இந்த விஷயத்தில் தர்மமானது உன்னால் வேறு விதமாக அறியத்தக்கதன்று. அரசனே! தர்மத்தில் பற்றுள்ள மனிதன் இம்மையிலும் மறுமையிலும் ஸுகத்தை அடைந்து ஆனந்திக்கிறான். தோஷமற்றவனே! எந்த வசனத்தை நான் உரைப்பேனோ மங்களகரமான அந்த வசனத்தை நீ நன்கு அறிந்துகொள். ஒருபொழுதும் நீ பிராமணன் விஷயத்தில் அவமானம் செய்ய

---

1 'வினைப்பயன்கள் செய்யப்படுகின்ற வினைகளால் உறுதியாக வேரூன்றியிருந்தாலும் ஞானபலத்தினால் அழிகின்றன' என்பது வேறு பாடத்தின் பொருள்

லாதது. [illegible]
[illegible] என்று சொன்னார்.

கௌரவ்யரே! மிகச் சிறந்தவரும் [illegible] தர்மாத்மாவாகிய காந்திமானுமான யுதிஷ்டிரமஹாராஜர், மார்க்கண்டேயருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, அவரை நோக்கி, 'முனிவர்களில் மிக மேன்மைபெற்றவரே! இதைக் கேட்கிறேன், என்னால் என்ன செய்யத்தக்கது? ஜயிக்கப்பட்ட இந்த உலகமானது என்னால் எவ்வாறு ரக்ஷிக்கத்தக்கது? முனிவரே! பிரஜைகளைப் பரிபாலிக்கின்ற நான் எந்த தர்மத்தில் நிலைத்திருக்கவேண்டும்? இந்த நிலைமையில் இருப்பவனான நான் என் தர்மத்தினின்று எவ்வாறு நழுவாமலிருப்பேன்?' என்று வினவ, மார்க்கண்டேயர், 'எல்லாப் பிராணிகளிடத்தும் கருணையுள்ளவனும் இதத்தைச் செய்பவனும் அன்புள்ளவனும் அசூயையில்லாதவனும் அன்பினால் குழந்தைகளைப்போலப் பிரஜைகளைப் பாதுகாப்பதில் பற்றுதலுள்ளவனுமாகத் தர்மத்தைச் செய். அதர்மத்தை விட்டுவிடு. தகப்பன் முதலிய முன்னோர்களை அடிக்கடி நினைப்பாயாக. நீ தவறுதலால் செய்துவிட்டதை நல்ல அறிவினால் சீர்ப்படுத்திக்கொள். நீ கர்வத்தை அடையாதே. எப்பொழுதும் இன்சொல்லுள்ளவனாக இரு. பூமி முழுவதையும் ஜயித்து ஸந்தோஷமுள்ளவனாகவும் ஸுகமுள்ளவனாகவுமிருப்பாயாக. சென்றதும் வருவதுமான இந்தக் காலத்தை உனக்கு நான் நன்றாக உரைத்தேன். பூமியில் சென்றதும் வருவதுமான ஏதும் உன்னால் அறியப்படாததில்லை. அப்பா! ஆகையால், நீ இந்த வருத்தத்தை மனத்தில் பாராட்டாதே. அப்பா! அறிஞர்கள் காலத்தால் பீடிக்கப்பட்டாராயினும் மதிமயக்கம் அடையார். மிக்க கௌரவமுள்ளவனே! ஸ்வர்க்கத்தில் வசிக்கின்ற எல்லாத் தேவர்களுக்கும் இக்காலமுண்டு. அப்பா! காலத்தால் தூண்டப்பட்டுப் பிரஜைகள் மோஹத்தை அடைகின்றனவன்றோ? குருகுலத்துதித்தவனே! என்னால் சொல்லப்பட்ட இந்த விஷயத்தில் உனக்கு ஸந்தேகம் வேண்டாம். இந்த ஜனத்தில் உனக்கு ஸந்தேகமுண்டாகுமானால் தர்மத்திற்கு அழிவேற்படும். பரதர்களுள் சிறந்தவனே! பிரஸித்தமாயிருக்கிற கௌரவர்களுடைய வம்சத்தில் நீ பிறந்திருக்கிறாய். செய்கையினாலும் மனத்தினாலும் வாக்கினாலும் இவை எல்லாவற்றையும் நன்கு அனுஷ்டிப்பாயாக' என்று சொன்னார்.

யுதிஷ்டிரர், 'பிராமணோத்தமரே! பிரபுவே! கேட்க இன்பமாக உம்மால் உரைக்கப்பட்ட உம்முடைய கட்டளையை அவ்வாறே முயற்சியுடன் செய்வேன். பிராமணோத்தமரே! எனக்குப் பேராசையும் பயமும் மாத்ஸர்யமும் இல்லை. பிரபுவே! என்விஷயத்தில் உம்மால் சொல்லப்பட்ட ஆஜ்ஞையையும் செய்வேன்' என்று சொன்னார். அரசரே! கீர்த்தியுள்ளவரான அந்தப் பாண்டுநந்தனருடைய வசனத்தைக்கேட்டு, கிருஷ்ணனோடு சேர்ந்த பாண்டவர்கள் மிக்க மனக்களிப்பை அடைந்தார்கள். அங்குவந்திருந்த பிராமணச்ரேஷ்டர்களனைவரும் சிறந்த புத்தியுடையவரான மார்க்கண்டேயருடைய மனோகரமான அப்படிப்பட்ட கதையைக்கேட்டுப் புராணகதைகளைச் சொல்லிட்டதனால் ஆச்சர்யமடைந்தவர்களானார்கள்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றைந்தாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர் யுதிஷ்டிரருக்குத் தவளையின் உபாக்யானத்தைச் சொல்லத் தொடங்கியதும், பரீக்ஷித்தென்னுமரசன் பிரதிஜ்ஞையைச்செய்து தவளையின் மகளை மணந்ததும், அவன் பிரதிஜ்ஞை தவறவே, அந்தப்பெண் தண்ணீரில் முழுகிப்போனதும், அவளைத்தேடுவதற்காக அவன் தவளைகளைக் கொல்வித்ததும், தவளையரசன் அதனைத்தடுத்து அந்தப்பெண்ணை மறுபடியும் அவனுக்குக் கொடுத்ததும், சலன் தளன் இவர்களின் நடையும், வாமதேவர் மகிமையும்.)

பாண்டுநந்தனரான யுதிஷ்டிரர், மார்க்கண்டேயரை நோக்கி, 'மீண்டும் பிராமணமகிமையைச் சொல்லக்கடவீர்' என்று வினவ, மார்க்கண்டேயர், 'அபூர்வமாயிருக்கிற இந்தப் பிராம்மணர்களுடைய சரித்திரத்தைக் கேள். அயோத்தியில் இக்ஷ்வாகு குலத்தைத் தாங்குபவனான பரீக்ஷித் என்கிற ஓர் அரசன் இருந்தான். அவன் வேட்டையாடுவதற்குக் கானகம் சென்றான். அவன் தனித்தவனாகக் குதிரையோடு ஒருமிருகத்தைப் பின்தொடர்ந்தான். மிருகமானது அவனை நெடுந்தூரம் இழுத்துவிட்டது.

அரசன் [illegible] அடைந்து பசியும் தாகமும் கொண்டவனாகி [illegible] மரங்களடர்ந்ததுமான ஒரு [illegible] அந்தத் தோப்பினுடைய நடுவில் மிக்க அழகியதான ஒரு தடாகத்தைக் கண்டு குதிரையோடு கூட [illegible]னான். பிறகு, அவன் [illegible] குதிரைக்குத் [illegible] தாமரைத்தண்டுகளைப் போட்டுவிட்டுத் [illegible] கரையில் உட்கார்ந்தான். பிறகு, படுத்துக்கொண்டு இனிமையான ஒரு பாட்டைக் கேட்டான். அவன் அதைக்கேட்டு, 'இந்தக்காட்டில் மனுஷ்ய ஸஞ்சாரத்தை நான் காணவில்லை. இந்தப்பாட்டு யாருடையது?' என்று ஆலோசிக்கலானான். பிறகு, மிகவும் அழகினால் காட்சிக்கினியவளும் புஷ்பங்களைப் பறிக்கின்றவளும் பாடுகின்றவளுமான ஒரு கன்னிகையைக் கண்டான். பிறகு, அவள் அரசனருகில் வந்தாள். அரசன் அவளைப் பார்த்து, 'கல்யாணி! நீ யாருக்குரியவள்? நீ யார்?' என்று கேட்டான். அவள் அரசனைப்பார்த்து, 'நான் கன்னிகை' என்று விடைகூறினாள். அரசன் அவளைப்பார்த்து, 'நான் உன்னை விரும்புகிறேன்' என்று சொன்னான். பிறகு, அந்தக் கன்னிகை அரசனை நோக்கி, 'நான் உடன்பாட்டுடன் அடையத்தக்கவள். வேறுவிதத்தால் அடையத்தக்கவளல்லேன்' என்று கூறினாள். அரசன், '[1]உடன்பாடு என்ன?' என்று அவளைக் கேட்டான். கன்னிகை, 'எனக்குத் தண்ணீரைக் காண்பிக்கக்கூடாது' என்னும் இதனைச் சொன்னாள். அந்த அரசன் அவளைப்பார்த்து, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொல்லிவிட்டு அவளைச்சேர்ந்து அவளுடன்கூட அந்தக்காட்டில் இருந்தான். பிறகு, அரசன் அந்தக் காட்டிலேயிருக்கையில் அந்தச்சேனை பின்தொடர்ந்துவந்து; கானகத்தில் தொடர்ச்சியான அடிச்சுவட்டைப் பார்த்துக்கொண்டு வந்து அரசனைச் சூழ்ந்து நின்றது. பிறகு, களைதீர்ந்த அரசன் துக்கமற்றவனாக அந்தப்பெண்ணுடன் பல்லக்கிலேறித் தன் நகரத்தைக்குறித்துச் சென்றான். தன் நகரை அடைந்து ஏகாந்தத்தில் அவளோடுகூடி மகிழ்ந்துகொண்டு ஒருவரையும் பாராமலிருந்தான்.

பிறகு, பிரதான மந்திரியானவன் அந்த அரசனுடைய அருகில் ஸஞ்சரிக்கிற தாதிகளைப்பார்த்து, 'நீங்கள் இங்கே என்ன செய்கிறீர்கள்?' என்று வினவினான். பிறகு, அந்தத்தாதிகள், 'நாங்கள்

---

1 வேறு பாடம்.

இந்த விஷயத்தை அபூர்வம்போலக் காண்கிறோம். இவ்விடத்தில் ஜலமானது கொண்டுவரப்படுகிறதில்லை' என்று சொன்னார்கள். பிறகு, மந்திரி ஜலமில்லாததும் அதிகமான மரங்களுள்ளதும், ஏராளமான மலர்களும் கனிகளும் கிழங்குகளுமுள்ளதுமான ஒரு காட்டை உண்டாக்கி, அதன் மத்தியில், பக்கங்களில் முத்து வலைகளால் மூடப்பட்டதும் அமிர்தம்போன்ற தண்ணீருள்ளதும் மறைவாயிருப்பதுமான ஒரு தடாகத்தைச் செய்வித்துத் தனிமையில் அரசனை அடைந்து, 'அரசனே! இந்த வனமானது நேர்த்தியானதும் தண்ணீரில்லாததுமாயிருக்கிறது. இங்கே இந்தப் பெண்ணுடன்கூட நீ ஸுகமாகச் செல்லலாம்' என்று சொன்னான். அந்த அரசன், மந்திரியின் சொல்லால் மஹிஷியான அவளுடன் கூடவே அந்த வனத்தில் நுழைந்தான். அவன் ஒரு ஸமயம் அழகிய அந்தக் காட்டில் அவளுடனே கூடிக் களித்திருந்தான். பிறகு, பசியினாலும் தாகத்தாலும் களைத்து ஒரு புலைக்கொப்பந்தரைப் பார்த்தான். அரசன் தன் காதலியுடனே அதில் சென்று, தனக்கு அமைக்கப்பெற்றதும் மாசற்றதும் ஜலத்தால் நிறைந்திருப்பதுமான ஒரு குளத்தைக் கண்டான்; அதைப்பார்த்துக்கொண்டே அதன் கரையில் அந்தத் தேவியுடன்கூடவே உட்கார்ந்திருந்தான். பிறகு, அந்த அரசன் அந்தத் தேவியைப் பார்த்து, 'இந்தக் குளத்து நீரில் இறங்கு' என்று சொன்னான். அவள் அந்த வார்த்தையைக் கேட்டுக் குளத்திலிறங்கி முழுகிவிட்டாள்; மீண்டு தண்ணீரிலிருந்து எழுந்திருக்கவில்லை. அந்த அரசன் அவளைத் தேடியும் காணவில்லை. பிறகு, அரசன் குளத்து ஜலத்தை மிச்சமின்றி வடியச் செய்து ஒரு வளையினுடைய வாயில் ஒரு தவளையைக் கண்டு கோபங்கொண்டு, 'உலகத்திலுள்ள எல்லாத் தவளைகளையும் கொல்லவேண்டும். எவன் என்னிடத்தில் காரியத்தைக் கருதுகிறானோ அவன் மரித்த தவளைகளைக் காணிக்கையாகக் கொண்டு என்னிடம் வர வேண்டும்' என்று கட்டளையிட்டான். பிறகு, கோரமான மண்டூகவதமானது செய்யப்பட்டபோது எல்லாத் திசைகளிலுள்ள தவளைகளும் பயமடைந்து அவைகள் பயந்தவைகளாகி மண்டூகராஜனிடத்தில் போய் நடந்தபடி தெரிவித்தன.

பிறகு, மண்டூகராஜன் தவசிவேடம் தரித்து அரசனிடம் வந்து அது அவனை அணுகி, 'அரசனே! கோபத்துக்கு நீ வசப்படாதே. அநுக்ரஹம் செய்வாயாக. நிரபராதிகளான தவளைகளை நீ கொல்லுதல் தகாது. இந்த விஷயத்தில் இரண்டு ஶ்லோகங்கள்

இருக்கின்றன (அப்படியன்றோ?). தவளைகளைக் கொல்லாதே. காரணத்தினால் நீ அதர்மத்தை[1] செய்வதை நீ தந்து அடைகிறாய். [1] தவளைகளை அடிப்பதில் ஜனங்களுடைய செல்வமும் ஐச்வரியமும் நீங்கிப்போகின்றன. உயிர்விட்டபின் நீ இந்தத் தவளைகளை மனத்தால் அடைகிறாய். கொடுந்தனிமை மாட்டாய். அதை நீ செய்யாதே. தவளைகளைக் கொல்லு வதனால் உனக்குப் பயனில்லை (என்பது) என்று சொல்லிற்று. இவ்வாறு சொல்லுகின்ற அந்த மண்டூகராஜனைப் பார்த்து இஷ்டமான மனைவியை விட்டுப் பிரிந்ததனாலுண்டான சோகம் நிறைந்த மனத்தையுடைய அரசன், 'அதை நான் பொறுக்கமாட்டேன். இந்தத் தவளைகளைக் கொல்வேன். கெட்ட எண்ணமுள்ள இந்தத் தவளைகளால் என் காதலியானவள் பக்ஷிக்கப்பட்டாள். தவளைகளை எவ்விதத்தாலும் நான் கொல்லவேண்டும். கற்றறிந்தவனே! என்னை நீ தடுக்கக் கூடாது' என்று சொன்னான். அந்தத் தவளையானது அந்த வாக்கியத்தைக் கேட்டறிந்து, பொறிகளும் மனமும் கலங்கி, அரசனைப்பார்த்து, 'அரசனே! தயை செய்வாயாக. நான் ஆயுவென்கிற பெயர்பெற்ற மண்டூகராஜன். உனக்கு மனைவியாக இருந்தவள் ஸுசோபனை என்று பெயர்பெற்ற என்னுடைய புதல்வி. இது அவளுடைய கெட்ட நடையினால் ஏற்பட்டது. அவளால் இதற்குமுன் பல அரசர்கள் ஏமாறப்பட்டிருக்கிறார்கள்' என்று சொல்லிற்று. அரசன் அதனைப்பார்த்து, 'உன் புத்திரியான அவளை நான் விரும்புகிறேன். எனக்கு அவளை நீ கொடுக்க வேண்டும்' என்று சொன்னான்.

பிறகு, பிதாவான மண்டூகராஜன் அந்தப் பெண்ணை அரசனுக்குக்கொடுத்து, அந்தப்பெண்ணைப்பார்த்து, 'நீ இந்த அரசனுக்குப் பணிவிடைசெய்' என்றும் சொல்லிற்று. அந்தத் தவளை இவ்வண்ணமுங்கூறிக் கோபங்கொண்டு அந்தப்பெண்ணைப் பார்த்து, 'உன்னுடைய பொய்யான ஒழுக்கத்தினால் பல அரசர் வஞ்சிக்கப்பட்டார்களாதலால் பிராமணர்களுக்குத் தீங்கு செய்கின்ற குழந்தைகள் உனக்கு உண்டாகும்' என்று சாபமிட்டது. அந்த அரசன் அவளிடத்தில் சேர்க்கையினபத்தால் கட்டப்பட்ட மனமுள்ளவனாகி மூவுலகங்களுடைய ஆட்சியையும் அடைந்ததுபோல அவளை அடைந்து ஆனந்தக்கண்ணீரால் தடுமாறுகின்ற சொல்லுடன் மண்டூகராஜனை நமஸ்காரம்

---

1 வேறுபாடம்.

செய்து பூஜித்து, 'நான் அனுக்ரஹிக்கப்பட்டேன்' என்று சொன்னான். அந்த மண்டூகராஜன் பெண்ணினிடம் விடைபெற்று, வந்தபடியே சென்றது.

பிறகு, சிறிதுகாலம் செல்லவே, அந்த அரசனுக்கு அவளிடத்தில் சலன், தளன், பலன் என்கிற மூன்று குமாரர்கள் உண்டானார்கள். பிறகு, தகப்பன், அவர்களுள் மூத்தவனான சலனுக்குத் தகுந்தகாலத்தில் ராஜ்யத்தில் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்துத் தவத்தில் நிலைநிறுத்தப்பட்ட மனத்துடன் கானகம் சென்றான். பிறகு, ஒருஸமயம் சலன் வேட்டையாடும் தருணத்தில் ஒரு மானை அடைந்து ரதத்தால் அதைப் பின் தொடர்ந்து ஓடினான். ஸாரதியைப்பார்த்து, 'நான் மானை அடையும்படி விரைவாக ரதத்தை நடத்து' என்றும் சொன்னான். அவ்வாறு சொல்லப்பட்ட ஸாரதி, அரசனை நோக்கி, 'இந்த மானை நீர் தொடரவேண்டாம். உம்முடைய ரதத்தில் பூட்டப்பட்டிருக்கிற இரண்டு குதிரைகளும் வாமதேவருடைய [1] குதிரைகளாக இருந்தாலும், நீர் இந்த மிருகத்தைப்பிடிப்பதற்கு ஸாத்தியப்படாது' என்று கூறினான். பிறகு, அரசன் ஸாரதியைப் பார்த்து, 'வாமதேவருடைய குதிரைகளைப்பற்றி எனக்குச் சொல். உன்னை நான் கேட்கிறேன்' என்று சொன்னான். இவ்வாறு கூறப்பட்ட ஸாரதியானவன், அரசனுக்குப் பயந்தும் வாமதேவருடைய சாபத்துக்குப் பயந்தும், 'அரசரே! வாமதேவருடைய இரு குதிரைகளும் மனோவேகம்போன்ற வேகமுள்ளவைகள்' என்று சொன்னான். பிறகு, அரசன் இப்படி சொல்லுகின்ற பாகனைப் பார்த்து, 'வாமதேவாஸ்ரமத்தைக் குறித்துச் செல்' என்று சொன்னான். அந்த அரசன் வாமதேவாஸ்ரமத்தை அடைந்து அந்த ரிஷியைப்பார்த்து, 'பகவானே! என்னால் அடிக்கப்பட்ட மான் ஓடுகிறது. உம்முடைய குதிரைகளைக் கொடுத்து என்னைக் கௌரவப்படுத்தக்கடவீர்' என்று சொன்னான். ரிஷியானவர் அந்த அரசனைப்பார்த்து, 'உனக்கு என் இரண்டு குதிரைகளையும் கொடுப்பேன். காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு நீ இரண்டு குதிரைகளையும் சீக்கிரமாக எனக்கே திருப்பிக்கொடுத்துவிட வேண்டும்' என்று கூறினார். அந்த அரசன், அந்தக்குதிரைகளை வாங்கிக்கொண்டு, ரிஷியினிடம் விடைபெற்றுச் சென்றான். குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட ரதத்துடன் மானை நோக்கிச் செல்லுகின்ற

1 'வாம்யௌ' என்பது மூலம்.

அரசன் ஸூதனைப்பார்த்து, 'ஸூதா! இந்த இரண்டு அசுவரத்தினங்களும் நம்மிருவருக்கே தகுந்தவை. இவைகள் வாமதேவருக்குத் திருப்பிக்கொடுக்கத்தக்கவைகளல்ல' என்று சொல்லிவிட்டு, மானை அடைந்து, தன் பட்டணத்திற்குவந்து அந்த இரண்டு குதிரைகளையும் அந்தப்புரத்தில் கட்டச்செய்தான்.

பிறகு, ரிஷியானவர், 'யௌவனமுள்ள ராஜபுத்திரனானவன் மங்களகரமான குதிரைகளை அடைந்து மகிழ்கிறான். என்னுடைய குதிரைகளைத் திருப்பிக் கொடுக்கிறானில்லை. அந்தோ! கஷ்டம்!' என்று ஆலோசித்தார். அவர் மனத்தினால் நன்கு ஆலோசித்து ஒருமாதம் நிறைந்தவுடன், ஒரு சிஷ்யனைப்பார்த்து, 'ஆத்ரேய! போ; 'உன்காரியம் நிறைவேறியிருந்தால் உபாத்தியாயருடையகுதிரைகளிரண்டையும் திருப்பிக்கொடுக்கக்கடவாய்' என்று அரசனிடம் சொல்' என்றார். அந்தச்சிஷ்யன் அந்த அரசனை அடைந்து வாமதேவருடைய வசனத்தை அப்படியே சொன்னான். அரசன் அந்தச் சிஷ்யனைப்பார்த்து, 'இந்தவாகனம் அரசர்களுக்குரியது. பிராம்மணர்கள் இவ்விதமான ரத்னங்களுக்குத் தகுதியற்றவர்கள். பிராம்மணர்களுக்குக் குதிரைகளாலே செய்யத்தக்க காரியம் ஒன்றுமில்லை; நல்லது; போகலாம்' என்று மறுமொழி சொன்னான். அந்தச்சிஷ்யன் போய் இந்தவசனத்தை உபாத்தியாயரிடம் உரைத்தான் அப்ரியமான அந்தச்சொல்லைக்கேட்டு, வாமதேவர் கோபம் மேலிட்ட மனத்துடன் தாமே அரசனிடம்போய்க் குதிரைகளைக்கேட்டார். அரசன் கொடுக்கவில்லை வாமதேவர், 'அரசனே! நீ என் இரண்டு குதிரைகளையும் கொடு. செய்ய மிகஅரிதான காரியம் உனக்கு இந்தக்குதிரைகளால் செய்யப்பட்டதன்றோ? பிராம்மணர்களுக்கும் க்ஷத்திரியர்களுக்கும் உரியமுறையை மீறிச் செல்லுகிற உன்னை வருணன் கோரமான பாசங்களால் கொல்லவேண்டாம்' என்று சொன்னார். அரசன், 'வாமதேவரே! நன்றாகத் தீனிதின்பவைகளும் நன்கு பழகினவைகளுமான வண்டியிழுக்கும் காளைகள் இரண்டு இருக்கின்றன. இவை பிராம்மணர்களுக்கு வாகனம். மஹரிஷியே! அந்த இரண்டுகாளைகளால் எவ்விடத்துக்குப்போக விருப்பமோ அவ்விடத்திற்கு நீர் செல்லும். உம்மைப் போன்ற பிராம்மணரை வேதங்கள் நன்கு சுமக்கின்றன' என்று சொன்னான். வாமதேவர், 'அரசனே! பரலோகத்தில் என்னைப் போன்றவனை வேதங்கள் சுமக்கின்றன. அரசனே! இவ்வுலகிலோ எனக்கும் நம்மைப்போலிருக்கிற மற்றவர்களுக்கும் இந்தக் குதிரை

வாகனம்' என்றுசொன்னார். அரசன், 'உம்மை நாலு கழுதைகள் சுமக்கட்டும்; நாலு கோவேறுகழுதைகள் சுமக்கட்டும். காற்றுப் போலப் பறக்கின்ற நாலு குதிரைகள் சுமக்கட்டும். அவைகளால் நீர் போம். இந்தக் குதிரைகள் க்ஷத்திரியனுக்கே தக்கவை. ஆகையால், இவ்விரண்டு குதிரைகளும் என்னுடையவையேயென்றும் உம்முடையவையல்லவென்றும் தெரிந்துகொள்வீராக' என்று சொன்னான். வாமதேவர், 'அரசனே! நீ இப்பொழுது பிராம்மணனுடையபொருளைக்கொண்டு பிழைக்கிறாய். இதனைத் தீமையை விளைவிக்கிற செய்கையென்று சொல்லுகிறார்கள். இரும்புமயமாக இருப்பவர்களும் கோரமான ரூபமுள்ளவர்களும் பருத்தவர்களும் மிக்கபயங்கரர்களுமான நான்கு ராக்ஷஸர்கள் என்னால் ஏவப்பட்டவர்களும் உன்னுடைய வதத்தை விரும்புகின்றவர்களும் கூர்மையான சூலம் பிடித்தவர்களுமாகி உன்னை நான்கு துண்டாகவெட்டி நான்கு திசைகளிலும் எறியக்கடவர்' என்று சொன்னார். அரசன், 'வாமதேவா! எவர்கள் உன்னை வாக்கினாலும் மனத்தினாலும் செய்கையினாலும் என்னைக்கொல்லமுயன்ற பிராம்மணனென்று அறிகிறார்களோ அவர்கள் என்சொல்லால் ஏவப்பட்டவர்களாகவும் கூர்மையான சூலங்களையும் கத்திகளையும் கையில் கொண்டவர்களாகவும் சிஷ்யர்களோடு கூடின உன்னையே இங்கே அடித்துத்தள்ளக்கடவர்' என்று சொன்னான். வாமதேவர், 'அரசனே! நீ திருப்பிக்கொடுத்துவிடுகிறேனென்று என்னிடத்தில் ஒப்புக்கொண்டு என்னுடைய இரண்டு குதிரைகளையும் வாங்கிக்கொண்டாய். உனக்கு உயிரோடிருக்க விருப்பமிருந்தால் என்னுடைய இரண்டு குதிரைகளையும் விரைவாகக் கொடுத்துவிடு' என்று சொன்னார். அரசன், 'பிராம்மணர்களுக்கு வேட்டையானது ஏற்படுத்தப்படவில்லை. பொய் சொல்லுகிறாயானாலும் உன்னை நான் தண்டிக்கமாட்டேன். பிராம்மணா! [1] இன்று முதல் உன்னுடைய கட்டளை முழுமையுமே மனத்தில் வைத்து அப்படியே புண்யலோகத்தை அடையக்கடவேன்' என்று சொன்னான். வாமதேவர், 'அரசனே! பிராம்மணர்களுக்கு வாக்கினாலாவது மனத்தினாலாவது செய்கையினாலாவது தண்டனைகள் இல்லை. கற்றறிந்த எவன் இப்படிப்பட்ட பிராம்மண ஜாதியைத் தவத்துடன் அநுஸரித்து ஜீவிக்கிறானோ அவன் அதனால் சிறப்புற்றவனாகிறானன்றோ?' என்று சொன்னார். அரசனே! வாமதேவ

1 அரசன் பிராம்மணனைப் பரிஹஸித்துச் சொல்லியது.

னால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவுடன், பயங்கரமான உருவமுள்ள ராக்ஷஸர்கள் தோன்றினார்கள். சூலங்களைக் கையில்கொண்ட அந்த ராக்ஷஸர்களால் கொல்லப்படுகின்ற அந்த அரசன், அப்பொழுது, 'இக்ஷ்வாகு குலத்தில் பிறந்தவர்களும் பூமியில் இன்னும் எனக்கு உட்பட்ட மற்ற அரசர்களும் என்னை விட்டு விட்டாலும் வாமதேவருடைய இரண்டு வாமிகுதிரைகளையும் நான் கொடுக்க மாட்டேன். இப்படிப்பட்டவர்கள் தார்மிகர்களாகமாட்டார்கள்' என்றுசொன்னான். அந்த அரசன் இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டே ராக்ஷஸர்களால் கொல்லப்பட்டு விரைவில் பூமியில் விழுந்தான்.

பிறகு, இக்ஷ்வாகு குலத்தவர்கள் அரசன் வீழ்த்தப்பட்டதை அறிந்து, தளனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்தார்கள். அச்சமயத்தில் அந்தப் பிராம்மணரான வாமதேவர் அந்த ராஜ்யத்திலசென்று அரசனான தளனைப் பார்த்து, 'அரசனே! எல்லாத் தர்மங்களிலும் பிராம்மணர்களுக்கு இவ்வாறு தானம் செய்யவேண்டுமென்பது காணப்பட்டிருக்கிறது அரசனே! நீ அதர்மத்தினின்று பயத்தை அடைகிறாயானால் என்னுடைய இரண்டுகுதிரைகளையும் சீக்கிரமாக இப்பொழுதே கொடுத்துவிடு' என்கிற வசனத்தைக் கூறினார். அந்த அரசன், வாமதேவருடைய இந்த வாக்கியத்தைக் கேட்டு, கோபத்தால் ஸாரதியைப் பார்த்து, 'ஸாரதியே! எந்தப் பாணத்தால் வாமதேவன் அடிக்கப்பட்டுத் துன்பமுற்ற உருவமுள்ளவனும் நாய்களால் நன்றாகக் கடிக்கப்படுகின்றவனுமாகிப் பூமியில் படுப்பானோ அப்படிப்பட்ட சித்ரமான உருவமுள்ளதும் விஷத்தால் பூசப்பட்டதும் நன்றாகத் தீட்டப்பட்டதுமான ஒருபாணத்தைக் கொண்டுவா' என்று சொன்னான். வாமதேவர், 'அரசனே! உனக்கு உன் மனைவியினிடத்தில் ஸ்யேனஜித் என்கிற புத்திரன் பிறந்து பத்துப்பிராயமுள்ளவனாக இருக்கிறானென்பதை நான் அறிவேன். என் வசனத்தினால் ஏவப்பட்டவனாகி நீ ப்ரியமான அந்தப் புத்திரனைக் கோரரூபமுள்ள பாணங்களால் விரைவாகக் கொல்' என்று சொன்னார். அரசனே! வாமதேவரால் இவ்வண்ணம் சொல்லப்பட்டவுடன், தளனால் விடப்பட்டதும் தீவ்ரமான தேஜஸுள்ளதுமான அந்தப் பாணமானது அந்தப்புரத்தில் பிரவேசித்து ராஜபுத்திரனைக் கொன்றுவிட்டது. அங்கே தளன் அதைக் கேட்டு, 'இக்ஷ்வாகுகுலத்தில் பிறந்தவர்களே! உத்ஸாகத்துடன் உங்களுக்குப்பிரியத்தைச்செய்கிறேன். இப்பொழுது இந்தப்பிராம்மணனை அடித்துக்கொல்லுகிறேன். கூர்மையானதும்

ஒளியுள்ளதுமான வேறொரு பாணம் கொண்டுவர வேண்டும். மன்னவர்களே! இப்பொழுது என் திறமையைப் பாருங்கள்' என்கிற வாக்கியத்தை உரைத்தான். வாமதேவர், 'அரசனே! நீ கோரரூபமுள்ளதும் விஷத்தால் பூசப்பட்டதுமான இந்தப் பாணத்தை என்னைக் கொல்லவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தால் வில்லில் பூட்டுகிறாய். நீ இந்த அம்பை இழுத்து என்மீது விடுவதற்காவது நாணகயிற்றில் பூட்டுவதற்காவது சக்தியுள்ளவனாக மாட்டாய்' என்று சொன்னார். அரசன், 'இக்ஷ்வாகுகுலத்தில் பிறந்தவர்களே! அசைய முடியாமல் செய்யப்பட்ட என்னைப் பாருங்கள். இந்த நான் பாணத்தைப் பிரயோகிப்பதற்குச் சக்தியற்றவனாக இருக்கிறேன்; இவருடைய நாசத்தைச் செய்வதற்கு ஸாமர்த்தியமில்லாதவனாக இருக்கிறேன். வாமதேவரே நீண்ட ஆயுளுடன் வாழட்டும்' என்று சொன்னான். வாமதேவர், 'அரசனே! பாணத்தினால் இந்த ராஜமஹிஷியை அடிப்பாயாக. பிறகு, பிரம்மஹத்தியைச் செய்ய விரும்பியதாலுண்டான பாவத்தினின்று நீ விடுபடுவாய்' என்று சொன்னார். பிறகு, அரசன் அவ்வாறே செய்தான். பிறகு, ராஜபுத்திரியானவள் முனிவரைப் பார்த்து, 'வாமதேவரே! பிராம்மணரே! நான் நல்ல வழியில் மனத்தைச் செலுத்தினவளாகவும் கொடியவனான இந்தக் கணவனுக்கு நாள்தோறும் நல்வார்த்தைகளைச் சொல்லுகின்றவளாகவும் பிராம்மணர்களைச் சேவிக்கவிரும்புகிறவளாகவுமிருந்தேனாதலால், புண்யலோகத்தை அடையக்கடவேன்' என்று சொன்னாள். வாமதேவர், 'மங்களகரமான குணங்களுள்ளவளே! உன்னால் ராஜகுலம் காக்கப்பட்டது. ஒப்பற்ற வரத்தை என்னிடமிருந்து கேட்டுக்கொள். நான் வரத்தை உனக்குக் கொடுக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ராஜபுத்திரியே! இகழத்தகாதவளே! இந்தச் சொந்தஜனங்களையும் மிகப்பெரிதாயிருக்கிற இக்ஷ்வாகு ராஜ்யத்தையும் ஆளக்கடவாய்' என்று சொன்னார். ராஜபுத்திரி, 'பகவானே! இப்பொழுது இந்த என் கணவன் பாவத்தினின்று விடுபடக்கடவன். இவ்வண்ணம் வரத்தை வேண்டுகிறேன். பிராம்மணோத்தமரே! நான் புத்திரர்களோடும் பந்துக்களோடுங்கூட ஸுகமாக ஜீவித்திருக்கவேண்டும். இந்த வரத்தையும் நான் வேண்டுகிறேன்' என்று சொன்னாள். கௌரவர்களுள் சிறந்தவீரனே! அந்த முனிவர் ராஜபுத்திரியினுடைய சொல்லைக்கேட்டு, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொன்னார். பிறகு, அந்த அரசன் ஸந்தோஷ

முள்ளவனுனை. நன்றாக வந்தனம்பண்ணி இரண்டுகுதிரைகளையும் அந்த மஹரிஷிக்குக் கொடுத்துவிட்டான் ' என்று கூறினர்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றுரண்டாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர் ஸுகத்தையும் துக்கத்தையும் நிரூபிப்பதான பகமுனிவருக்கும் இந்திரனுக்கும் நடந்த ஸம்வாதத்தைக்கூறியது)

ரிஷிகளும் பிராம்மணர்களும் யுதிஷ்டிரரும் மார்க்கண்டேயரைப்பார்த்து, 'எந்தக்காரணத்தினால் பகனென்கிற ரிஷியானவர் தீர்க்காயுளுள்ளவரானர்?' என்று கேட்டார்கள். அரசரே! மஹாதபஸ்வியான மார்க்கண்டேயரோ அவர்களனைவரையும் பார்த்து, 'பகரிஷியானவர், தீர்க்காயுளுடையவரே. இதில் ஆராய்ச்சி வேண்டாம்' என்று மறுமொழி உரைத்தார். பாரதரே! இந்தவசனத்தைக் கேட்டு, குந்தியின் புதல்வரும் தாமத்தால் பிரகாசிப்பவருமான யுதிஷ்டிரர் பிராதாக்களோடு மார்க்கண்டேயரைப்பார்த்து, 'மஹரிஷியே! பகர் தால்ப்யர் என்ற அந்த இரண்டு ரிஷிகளும் மஹாத்மாக்களென்றும் சிரஞ்சீவிகளென்றும் தேவராஜனுக்கு மித்திரர்களென்றும் உலகத்திலுள்ள ஜனங்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவர்களென்றும் கேள்விப்படுகிறோம். பகவானே! ஸுகதுக்கங்களோடு சேர்ந்ததும், தேவரீரால் உண்மையாக உரைக்கப்பட்டதுமான பகருக்கும் இந்திரனுக்கும் நேர்ந்த இந்தஸந்தியை நான் கேட்கவிரும்புகிறேன்' என்று வினவினர்.

மார்க்கண்டேயர், 'அரசனே! மயிர்சிலிர்த்தலை உண்டுபண்ணுகிற தேவாஸுரயுத்தம் முடிந்தவுடனே, இந்திரன் மூவுலகங்களுக்கும் அதிபதியானன். மேகம் நன்குபொழியவே, விளைபொருள்கள் மிகஉண்டாயின. மனிதர்கள் வியாதியில்லாதவர்களாகவும், நல்ல தர்மத்தில் நிலைபெற்றவர்களாகவும், தர்மத்திலேயே அதிகப் பற்றுள்ளவர்களாகவும் இருந்தார்கள். ஜனங்களெல்லாம் ஸந்தோஷமுள்ளவர்களாகவும், ஸ்வதர்மங்களில் நிலைபெற்றவர்களாகவுமிருந்தார்கள். பிறகு, பலனைக்கொன்றவனான இந்திரன் எல்லா பிரஜைகளும் ஸந்தோஷத்துடனிருப்பதைக்கண்டு களித்தான். வேந்தே! பிறகு, ஸந்தோஷமுள்ளவனும் தேவராஜனுமான இந்திரன், ஐராவதத்தின்மீது ஏறிக்கொண்டு, ஸந்தோஷமடைந்திருக்

கிற பிரஜைகளையும், பலவிதமான ஆஸ்ரமங்களையும், மங்களகரமான பலவிதந்திகளையும், செல்வம்நிறைந்தபட்டணங்களையும், கிராமங்களையும், தேசங்களையும், பிரஜைகளைப் பாதுகாப்பதில் ஸமர்த்தர்களும் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கிறவர்களுமான அரசர்களையும், கிணறுகளையும், தண்ணீர்ப்பந்தல்களையும், வாவிகளையும், பலவித வைதிகாசாரத்துடன் கூடின பிராமணஸ்ரேஷ்டர்களாலே அடையப்பட்ட தடாகங்களையும், ஸரஸுகளையும் பார்த்தான். அரசனே! தேவராஜனான இந்திரன் ஐராவதத்தினின்று அழகிய பூமியிலிறங்கி, அநேக மரங்களால் அடர்ந்ததும் அழகியதும் மங்களகரமாயிருப்பதுமான அப்படிப்பட்ட தேசத்தில் அழகியதான கிழக்குத்திசையில் ஸமுத்ரத்திற்கருகில் அழகியதும் மிருகங்களாலும் பக்ஷிகளாலும் அடையப்பட்டதுமான ஆஸ்ரமத்தையும் அழகிய அந்த ஆஸ்ரமத்தில் பகமஹர்ஷியையும் கண்டான். பகரோ தேவேந்திரனைப் பார்த்து மனமகிழ்ச்சி மிகுந்தவரானார். பிறகு, பாத்யார்க்யத்தையும் ஆஸனத்துக்குரியதையும் கொடுத்துக் கனிகளாலும் கிழங்குகளாலும் பூஜித்தார்.

பிறகு, ஸுகமாக வீற்றிருப்பவனும் வரங்களைக்கொடுப்பவனும் பலனையழித்தவனும் தேவர்களுக்கு ஈஸ்வரனுமான இந்திரன் பகரிஷியைப்பார்த்து, 'முனிவரே! தோஷமற்றவரே! தேவரீர் பிறந்து லக்ஷம்வருஷங்கள் சென்றுவிட்டன. பிராமணரே! சிரஞ்சீவிகளுக்கு என்ன துக்கம் ஸம்பவிக்கிறது? அதை எனக்குச் சொல்வீராக' என்று வினவ, பகர், 'அன்பில்லாத மனிதர்களோடு வஸிப்பதும் அன்புள்ளவர்களை விட்டுப்பிரிவதும் துஷ்டர்களோடு சேர்க்கையும் சிரஞ்சீவிகளுக்குத் துக்கம். இவ்வுலகத்தில் மக்கள் மனைவியரின் மரணமும் உறவினர் நண்பர்களுடையமரணமும் பிறருக்கு வசப்பட்டிருத்தலும் துக்கம். அவற்றைக்காட்டிலும் அதிகதுக்கம் என்ன இருக்கிறது? பொருளற்ற மனிதன் பிறரால் மிக அவமதிக்கப்படுகிறான் என்கிறதினால் இதைவிட வேறொன்றும் அதிகதுக்கமென்றில்லை என்று தோன்றுகிறது. சிரஞ்சீவிகள் இழிகுலத்தோர்களுடைய குலத்தில் (பிரஜைகளுடைய) அபிவிர்த்தியையும் உயர்குலத்தோர்களுடைய குலத்தில் நாசத்தையும் (மனைவிமக்கள் முதலியோருடன்) சேர்க்கையையும் பிரிவையும் பார்க்கிறார்கள். தேவரே! நூறுயாகங்கள் செய்தவரே! குலத்தால் இழிந்தவர்களும் செல்வத்தால் மட்டும் உயர்ந்தவர்களுமாயிருப்பவர்களுக்கு எப்படி குலத்தால் உயர்வு

ஏற்படுகிறதென்னும் இது உனக்கு நேரில் தெரிந்ததே. தேவர்களும் தானவர்களும் கந்தர்வர்களும் மனிதர்களும் உரகர்களும் ராக்ஷஸர்களும் மாறுதலை அடைகிறார்கள். அதைவிட அதிகதுக்கமென்ன இருக்கிறது? நல்லகுலத்தில் பிறந்தவர்கள் இழிகுலத்தில் பிறந்தவர்களுக்கு வசப்பட்டு அவர்களைப்பின்பற்றித் துன்புறுத்தப்படுகிறார்கள். தனிகர்களால் தரித்திரர்கள் அவமதிக்கப்படுகிறார்கள். அதைவிட அதிகதுக்கம் என்ன இருக்கிறது? உலகத்தில் இந்த மாறுதலானது மிக விஸ்தாரமாகக் காணப்படுகிறது. ஞானமில்லாதவர்கள் ஸந்தோஷிக்கிறார்கள். கற்றறிந்த மேதாவிகள் கிலேசத்தை அனுபவிக்கிறார்கள். இவ்வுலகத்தில் மானிடப் பிறவியானது பல துக்கங்களோடும் கிலேசங்களோடும் கூடியதாகக் காணப்படுகிறது' என்று கூறினார்.

இந்திரன், 'மகாபாகயமுள்ளவரே! தேவரிஷிகளுடைய கூட்டங்களால் அடையப்பட்டவரே! பிராமமணரே! சிரஞ்சீவிகளுக்கு எது ஸுகம்? மறுபடியுமே அதனை எனக்குச்சொல்வீராக' என்று வினவ, பகர், 'எவன் துஷ்டர்களான மித்ரர்களை அடையாமல் தன் வீட்டில் பகலின் எட்டாவது பாகத்திலாவது பன்னிரண்டாவது பாகத்திலாவது கீரையைமட்டுமாயினும் சமைத்துப் புஜிக்கிறானோ அவனுக்கு அதைவிட அதிக ஸுகம் என்ன இருக்கிறது? இந்திரனே! எந்தமனிதன் விஷயத்தில் நாட்கள் எண்ணப்படுகிறதில்லையோ எவனைப் பெருந்தீனிக்காரனென்று சொல்லுகிறதில்லையோ, தன் வீட்டில் கீரையையாவது பக்குவம் செய்து புஜிக்கிற அவனுக்கே ஸுகம். வேறு ஒருவனை அடுக்காமல் தன் திறமையாலேயே ஸம்பாதிக்கப்பட்ட பழத்தையாவது கீரையையாவது தன் வீட்டில் கௌரவத்துடன் புஜிப்பது மிகச்சிறந்தது. அயலானுடைய வீட்டில் புஜிப்பவனும் நித்யம் பிறரால் அவமதிக்கப்பட்டவனுமான மனிதனுக்கு ஆகாரமானது சிறந்ததாக இருந்தாலும் மேன்மையுள்ளதாகாது. ஆதலால், எந்தமனிதன் நாய்போலப்பேராசையுள்ளவனாகப் பிறருடைய அன்னத்தைப் புஜிக்கவிரும்புகிறானோ, அற்பனும் மதிகேடனுமான அவனுடைய அந்தபபோஜனமானது நிந்திக்கத் தக்கதென்னும் இது பெரியோர்களுடைய எண்ணம். எந்தப்ராம்மணனோ தமன் அதிதிகளுக்கும் வேலைக்காரர்களுக்கும் பிதருக்களுக்கும் கொடுத்து மிகுந்த அன்னங்களைப் புஜிக்கிறானோ அவனுக்கு அதைக்காட்டிலும் சிறந்த ஸுகம் என்ன இருக்கிறது? மஹேந்திரனே! எவன் அதிதிகளுக்குத் தினந்தோறும் அன்ன

மிட்டு அந்தமிசரத்தையே புஜிக்கிறானோ அவனுக்கு அந்த ஆகாரத்தைக்காட்டிலும் மிக்க ருசியுள்ளதும் பரிசுத்தியுள்ளதும் வேறொன்றுமில்லை. (அதிதியான) பிராமணன் எத்தனை சோற்றுருண்டைகளைச் சாப்பிடுகிறானோ அத்தனை ஆயிரம் பசுக்களைத் தானம் செய்த பலனை அன்னதாதா அடைகிறான். (அவனால்) யௌவன காலத்தில் செய்யப்பட்ட பாபமனைத்தும் நிச்சயமாக நாசம் அடைகிறது. போஜனம் செய்து தக்ஷிணை பெற்றுக்கொண்ட பிராமணனுடைய கையிலுள்ள தீர்த்தத்தால் அன்னமிட்டவன் தன்னைப் புரோக்ஷித்துக்கொண்டால் அவன் ஒரு நொடியினுள் அப்படிப்பட்ட பாவங்களைத் தாண்டுகிறான்' என்றார். தேவேந்திரன் பகரோடுகூட இந்தக் கதைகளையும் மங்களகரமான மற்றும் பல கதைகளையும் பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டு அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு ஸ்வர்க்கலோகம் சென்றான்' என்று கூறினார்.

நூற்றுத்தொண்ணூறேழாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(மார்க்கண்டேயர் க்ஷத்திரியனுடைய மஹிமையை வெளிப்படுத்துகிற சிபியினுடைய சரித்திரத்தைக் கூறியது)

பிறகு, பாண்டவர்கள் மீண்டும் மார்க்கண்டேயரைப் பார்த்து, 'உம்மால் பிராமண மஹிமை கூறப்பட்டது. அரசர்களுடைய மஹிமையை இப்பொழுது நாங்கள் கேட்க விரும்புகிறோம்' என்று வினவினார்கள். மார்க்கண்டேய மஹரிஷியானவர், அவர்களைப்பார்த்து, 'இப்பொழுது அரசர்களுடைய மஹிமையைக் கேளுங்கள். குருவம்சத்தவர்களுள் ஒருவனான ஸுஹோத்திரனென்கிற அரசன் மஹரிஷிகளிடம் சென்று திரும்பிவருகையில், ரதத்தின்மீதிருக்கும் உசீநரதேசாதிபதியான சிபிராஜனைக் கண்டான். அவ்விருவரும் நேரில் ஒருவரோடொருவர் சந்தித்து வயதின் கிரமத்தை அனுஸரித்துப் பூஜையைச்செய்து, குணங்களில் ஸமமாக இருப்பதால் இருவரும் ஒருவரோடொருவர் ஸமமான நிலைமையுடையவர்களென்றறிந்து, ஒருவருக்கொருவர் வழி விடவில்லை. அவ்விடத்தில் நாரதர் தோன்றினர். 'இதென்ன? நீங்களிருவரும் ஒருவர் மற்றொருவருடைய வழியைத் தடுத்துக்

கொண்டிருக்கிறீர்களே' என்று கேட்டார். அவ்விருவரும் நாரதரைப் பார்த்து, 'பகவானே! (வழிவிடுவதென்னும்) இது கூடாது. காரியங்களைச் செய்கிறவர்களும் அனுமதிகொடுப்பவர்களும் சொல்லுகிறவர்களுமான முன்னோர்களால் மேலானவனுக்கும் ஸமானனுக்கும் வழிவிடவேண்டுமென்று உபதேசிக்கப்படுகிறது. நாங்களிருவரும் ஒருவரோடொருவர் [1] நட்பை அடைந்திருக்கிறோம். அதை ஆலோசித்தால் எங்களிருவருக்கும் ஏற்றத்தாழ்வு இல்லை' என்று சொன்னார்கள்.

இவ்வாறு சொல்லக் கேட்ட நாரதர் மூன்று சுலோகங்களைப் பின்வருமாறு கூறினார். (அவற்றின் பொருள்,) 'குருவம்சத்தில் பிறந்தவனே! கொடுந்தன்மையுள்ளவன் மென்மைத்தன்மையுள்ளவனிடத்திலும் கொடுமையாகவே நடந்துகொள்ளுகிறான். மென்மைத்தன்மையுள்ளவன் கொடியவனிடத்திலும் மென்மையாகவே நடந்துகொள்ளுகிறான். கௌரவ! யோக்யன் அயோக்யனிடத்திலும் யோக்யமாகவே நடந்துகொள்ளுகிறான். அவ்வாறிருக்க, யோக்யன் யோக்யனிடத்தில் எப்படி யோக்யமாக நடவாமற்போவான்? யோக்யனானவன் தனக்குப் பிறர்செய்த உபகாரத்தை நூறுமடங்காகக் கருதுவான். [2] இந்த விஷயத்தில் தேவர்களுள்ளும் நிர்ணயம் உண்டாகவில்லை. உசீநரதேசாதிபதியான சிபியானவன், உன்னைக்காட்டிலும் நல்லொழுக்கமுள்ளவன். உலோபியைத் தானத்தால் ஜயிக்கவேண்டும். பொய்சொல்பவனை மெய்யால் ஜயிக்கவேண்டும். கொடுஞ்செய்கையுடையவனைப் பொறுமையினால் ஜயிக்கவேண்டும். அயோக்யனை யோக்யத்தன்மையினால் ஜயிக்கவேண்டும்' (என்பது.) ஆதலால், நீங்களிருவருமே மேலானவர்கள். இந்த ஸ்லோகங்களுக்குத் திருஷ்டாந்தமாக உங்களில் ஒருவன் விலகவேண்டும்' என்று சொல்லிவிட்டு, நாரதர் பேசாமலிருந்தார். இதைக்கேட்டு ஸுஹோத்ரன், சிபியைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து அவனுக்கு வழிவிட்டுப் பலசெய்கைகளாலே அவனைப் புகழ்ந்து தன்னகரம் சென்றான். நாரதர் அப்படிப்பட்ட இந்த அரசனுடைய மகிமையையும் கூறினார்.

---

[1] 'ஸக்யம்' என்பது மூலம்; 'ஒப்புமையை' என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

[2] 'இது தேவர்களுள்ளும் வழங்குவதன்றோ' என்று வினவாகக் வந்து இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றெட்டாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர், யயாதி பிராம்மணனுக்குக் கோதானம் செய்த கதையைக் கூறியது.)

இந்த வேறொரு கதையையும் நீங்கள் கேளுங்கள். நகுஷனுடைய புத்திரனான யயாதிமஹாராஜன் ராஜ்யத்திலிருக்கும்போது, (ஒருஸமயம்) பட்டணத்துஜனங்களால் சூழப்பட்டவனாக வீற்றிருந்தான். ஒருபிராம்மணன் குருதக்ஷிணையைவேண்டி யயாதியிடம் வந்து, 'அரசனே! ஓர் உடன்பாட்டை முன்னிட்டுக் குருதக்ஷிணையை உத்தேசித்து நான் உன்னை யாசிக்க வந்திருக்கிறேன்' என்று சொன்னான். அரசன், 'பிராம்மணரே! பகவானான தேவரீர் உடன்பாடு என்னவென்று கூறுவீராக' என்று வினவ, பிராம்மணன், 'அரசனே! ஜீவலோகத்தில் யாசிக்கப்படுகிற மனிதன் யாசிப்பவனிடத்தில் அதிகப்பகையைச் செய்வான். அரசனே! நான் அப்படிப்பட்ட உன்னை எவ்வாறு கேட்பேன்? இப்போது, எனக்கு நீ அன்புடனே கொடுப்பாயாகில் பெற்றுக்கொள்வேன்' என்று கூறினான். அரசன், 'தானம் பெறுதற்குத் தகுந்தவரே! நான் கொடுத்துவிட்டுக் கொடுத்ததாகச் சொல்லேன். யாசிக்கத்தகாத பொருளைக் கேட்டால் ஒருகாலும் கொடுப்பதாகப் பிரதிஜ்ஞை செய்யமாட்டேன். (யாசகர்களால்) அடையத்தக்க பொருளைக் கொடுப்பதாகப் பிரதிஜ்ஞைசெய்தும் அதைக்கொடுத்தும் நல்ல ஸுகமுள்ளவனாகிறேன். உமக்கு நான் ஆயிரம் பசுக்களைக் கொடுக்கிறேன். யாசிக்கிற பிராம்மணன் என்னுடைய அன்புக்குரியவனன்றோ? யாசிக்கிறவனிடத்தில் என்மனம் கோபிக்கிறதில்லை; கொடுக்கப்பட்ட பொருளைப்பற்றி ஒருபொழுதும் நான் துக்கிக்கிறதில்லை' என்று இவ்வாறு கூறிவிட்டு, அரசன் பிராம்மணனுக்கு ஆயிரம் பசுக்களைக் கொடுத்தான். பிராம்மணன் ஆயிரம் பசுக்களைப் பெற்றுக்கொண்டான்' என்று கூறினார்.

நூற்றுத்தொண்ணூற்றேன்பதாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேய ஸமாஸ்யா பர்வம். (தொடர்ச்சி)

(மார்க்கண்டேயர், ஸேதுகன் விருஷதர்ப்பன் ஆகிய இருவருடைய சரித்திரத்தையும் கூறியது)

யுதிஷ்டிரர், 'மறுபடியுமே, க்ஷத்திரியர்களுடைய மகிமையைச் சொல்லக்கடவீர்' என்று வினவினார். பிறகு, மார்க்கண்டேயர், 'மஹாராஜனே! விருஷதர்ப்பன் ஸேதுகன் என்ற பெயருள்ள இரண்டு அரசர்களும், நீதிமார்க்கத்தில் பற்றுதலுள்ளவர்களாகவும் அஸ்திரங்களிலும் சஸ்திரங்களிலும் ஸமர்த்தர்களாகவும் இருந்தார்கள். விருஷதர்ப்பன் சிறுவனாயிருக்கும்பொழுதே, 'பிராம்மணர்களுக்குப் பொன்னையும் வெள்ளியையும் தவிர மற்றப்பொருள்களை கொடுக்கத்தக்கனவல்ல' என்று வைத்துக்கொண்டிருந்த ரகஸ்யமான விரதத்தை ஸேதுகன் அறிந்தான். பிறகு, அந்த ஸேதுகனை வேதாத்யயனத்தால் நிறைந்த ஒரு பிராம்மணன் அடைந்து ஆசீர்வாதம்செய்து குருதக்ஷிணையைக்கருதி, 'நீ எனக்கு ஆயிரம்குதிரைகளைக்கொடு' என்று யாசித்தான். ஸேதுகன் அந்தப்பிராம்மணனைப் பார்த்து, 'நீ வேண்டுகிற குருதக்ஷிணையைக் கொடுப்பதற்கு இங்கு ஸாத்தியப்படாது. அப்படிப்பட்ட நீ விருஷதர்ப்பனிடம் போ. அந்த அரசன் நிகரற்ற காமங்களை அறிந்தவன். பிராம்மண! அவனை யாசகம்செய். அவன் உனக்குக் கொடுப்பான். இது அவனுக்கு ரஹஸ்யமான விரதம்' என்று சொன்னான். பிறகு, பிராம்மணன் விருஷதர்ப்பனிடம்போய் ஆயிரம் குதிரைகளை வேண்டினான். அந்த அரசன் அவனைக் குறட்டாவினால் அடித்தான். அவனைப்பார்த்து, பிராம்மணன், 'நிரபராதியான என்னை ஏன் அடிக்கிறாய்?' என்று வினவினான். இவ்விதச்சொல்லுடன் சாபங்கொடுக்க எண்ணங்கொண்ட அந்தப் பிராம்மணனைப்பார்த்து, அரசன், 'பிராம்மண! தானே வைத்துக்கொள்ளவேண்டியபொருளை உனக்குக் கொடாதவனுக்கு நீ சாபங்கொடுப்பது தகுதியா? அல்லது, பிராம்மணனுக்குக் கொடுக்கத் தக்கப்பொருளைக் கொடுக்கவிருப்பமில்லாதவனுக்கு நீ சாபங்கொடுப்பது தகுதியா?' என்று வினவினான். பிராம்மணன், 'ராஜாதிராஜனே! ஸேதுகனாலே அனுப்பப்பட்டு யாசிப்பதற்கு உன்னிடம் வந்தேன். அந்தஸேதுகனாலே சொல்லியனுப்பப்பட்ட நான்

உன்னை யாசிக்கேன' என்று சொன்னான். அரசன், 'பிராம்மண! எனக்கு இன்று முற்பகலில் வருகிறவரிப்பணத்தை உனக்குக் கொடுப்பேன். குறட்டாவினால் அடிக்கப்பட்டவனை எவ்வாறு பயன்தராமல் விலக்குவேன?' என்றான். இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, பிராம்மணனுக்கு அந்தப்பகலில் வந்த தனம் முழுவதையும் கொடுத்தான். ஆயிரத்துக்கதிகமான குதிரைகளுக்குள்ள விலையையே கொடுத்தான்.

இருநூறுவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர், சிபி கழுகினிடமிருந்து புறவைக்காப் பாற்றிய கதையைக் கூறியது)

தேவர்களுள், 'பூமியிற்சென்று உசீனரதேசாதிபதியான சிபிச்சக்ரவர்த்தியைப்பற்றி நன்றாக அறியவிரும்புகிறோம்' என்கிறபேச்சு நடந்தது. அக்னியும் இந்திரனும், 'தேவர்களே! அப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொல்லி விட்டு (சிபியினிடம்) வந்தார்கள். அக்னியானவன் புறாவடிவத்துடன் சிபிக்கெதிரில் ஓடிவந்தான். இந்திரன் கழுகுவடிவத்தோடு புறாவின் மாம்ஸத்தின் பொருட்டு அதனைப் பின்தொடர்ந்தான். பிறகு, புறாவானது திவ்யஸிம்மாஸனத்தில் வீற்றிருக்கின்ற அரசனுடைய மடியில் வந்து விழுந்தது. பிறகு, புரோஹிதர், அரசனைப்பார்த்து, 'உயிரை விரும்பின புறாவானது, கழுகினிடம் பயந்து பிராணனைக்காப்பாற்றுதற்காக உன்னைச் சரணமடைகிறது. கடல் சூழ்ந்த பூமியை ஆளுகின்ற அரசன் இதற்குப் பிராயச்சித்தம் செய்துகொள்ளவேண்டும்; பொருளைத் தானம் செய்யவேண்டும். புறாவின்விழுதலை நீமைக்கு அறிகுறியென்று சொல்லுகிறார்கள்' என்று சொன்னார். பிறகு, புறா, அரசனைப்பார்த்து, 'உயிரைவிரும்புகிற நான் கழுகினிடம் பயந்து பிராணனைப்பாதுகாப்பதற்காக உன்னைச் சரணமடைகிறேன். முனிவனான நான் என் அங்கங்களாலே புறாவினுடைய அங்கங்களில் பிரவேசித்துப் புறாவாகி எனது [1] உயிரான உன்னை உயிரை விரும்பிச் சரணமடைகிறேன். என்னை நீ

---

[1] தனது உயிரைக்காப்பவனுதலால் அவனைத் தனது உயிரென்றது.

வேதாத்யயனத்தினால் ஸாமமடைந்தவனும் தவத்தோடும் அடக்கத்தோடுங்கூடியவனும் ஆசாரியரை எதிர்த்துப்பேசாதவனுமான பிரம்மசாரியென்று அறிந்துகொள். இவ்விதமான ஸ்வபாவத்துடன் கூடின என்னைப் பாபமில்லாதவனாக அறி. வேதங்களைச் சொல்லுகிறேன். சந்தஸுகளை (புத்தியினால்) ஆராய்ந்துகொண்டிருக்கிறேன். எல்லாவேதங்களும் என்னால் அக்ஷரம் அக்ஷரமாக அத்தியயனம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. கழுகின்பொருட்டு ஸ்ரோத்ரியனான என்னைக்கொடுப்பது நல்ல தானமன்று. கழுகுக்கு என்னைக் கொடாதே. நான் புறுவல்லேன்' என்று சொல்லிற்று. பிறகு, கழுகு, அரசனைப்பார்த்து, 'பிராணிகள் பலவகைப்பிறவிகளில் மாறிமாறிப் பிறக்கின்றன. முற்பிறப்பில் இந்தப் புறுவினிடத்தினின்று நீ பிறந்தாய். அரசனே! ஆதலால், நீ இந்தப் புறுவைப் பாதுகாக்க எண்ணி என் ஆஹாரத்தில் இடையூறு செய்பவனாகாதே' என்று சொல்லியது. அரசன், 'பக்ஷியினாலே சொல்லப்படுகின்றதும் திருத்தமானதும் சிறந்ததுமான இப்படிப்பட்ட வாக்கானது எந்தமனிதனால் எப்பொழுது காணப்பட்டிருக்கிறது? புறு எடுத்துச்சொல்லுகிற வசனமும் கழுகு எடுத்துச்சொல்லுகிற வசனமும் ஆகிய இரண்டையும் அறிந்து எப்படிச் செய்தால் நல்லது செய்ததாகும்? எவன், பயந்து சரணமடைந்த பிராணியைப் பகைவனிடத்தில் கொடுக்கிறானோ அவன் ஸமயம் வந்தபோது தனக்குப் பாதுகாவலை விரும்பியும் அதனை அடையமாட்டான். அவனுடைய ராஜ்யத்தில் மாரிக்காலத்தில் மழை பொழியாது. அவனுடைய ராஜ்யத்தில் காலத்தில் விதைக்கப்பட்டவித்துக்களும் முளையா. எவன், பயந்து சரணமடைந்தவனைப் பகைவனிடம் கொடுக்கிறானோ அவனுக்குப் பிறந்த குழந்தைகள் சிசுவாயிருக்கையிலேயே மரிக்கின்றன. அவனுடைய பிதருக்கள் எப்பொழுதும் அவனிடம் வஸிக்கிறதில்லை. தேவர்களும் அவனுடைய ஹவிஸுகளை வாங்கிக்கொள்ளுகிறதில்லை. எவன், பயந்து சரணமடைந்தவனைச் சத்ருவினிடத்தில் கொடுக்கிறானோ உதாரகுணமில்லாத அந்த மனிதன் அன்னத்தை வீணாக அடைகிறான். நல்ல கர்மங்களால் ஸவர்க்கலோகத்தை அடைந்திருந்தாலும், அந்த ஸவர்க்கத்தினின்று விரைவாகவே நழுவிவிழுகிறான். இந்திரனோடுகூடின தேவர்கள் அவனை வஜ்ராயுதத்தால் அடிக்கிறார்கள். கழுகே! எந்த இடத்தில் நீ மிகமகிழ்ந்து வஸிக்கிறாயோ அந்த இடத்திற்கு இந்தச் சிபிதேசத்தவர்கள் காளைமாட்டைச்

சமைத்த அன்னத்தோடு அந்த மாமஸத்தை இந்தப்புறவுக்குப் பிரதியாக உனக்குக் கொணர்ந்துகொடுக்கக்கடவா' என்று சொன்னான். கழுகு, 'அரசனே! காளைகளையும் நான் வேண்டவில்லை; இந்தப்புறாவைக்காட்டிலும் வேறு ஒன்றையும் நான் விரும்பவில்லை. புறாவின் மாமஸத்தைவிட அதிகமாம்ஸத்தையும் நான் விரும்பவில்லை. அப்படிப்பட்ட இந்த ஆஹாரமானது எனக்கு இப்பொழுது தேவர்களால் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இது தனது உயிரை இழப்பதனால் எனக்கு ஆஹாரமாகிறது. ஆதலால், எனக்குக் கொடுத்துவிடு' என்று சொல்லியது. அரசன், 'பயத்தால் பற்றப்பட்ட புறாவுக்குப்பிரதியாக என்னிடமிருந்து என்னுடைய வேலைக்காரர்களே காளையையும் கிழையழிந்த பசுவையும் குறைவின்றி உனக்கு ஆஹாரமாகக் கொண்டுபோகட்டும். [1] நீ இந்தப் புறாவைத் துன்பஞ்செய்யாதே. கழுகே! நான் உயிரை இழப்பேன்; புறாவைக் கொடுக்கமாட்டேன். இது காக்கப்படத்தக்கதன்றோ? கழுகே! ஏன் நீ அறிந்துகொள்ளவில்லை? காட்சிக்கினியவனே! இந்த விஷயத்தில் நீ கிலேசப்படாதே. நான் எவ்விதத்தாலும் புறாவைக்கொடுக்கமாட்டேன். கழுகே! எப்படி (என்வம்சத்தவர்களான) சிபிகள் என்செய்கையினால் மகிழ்ந்து என்னை நல்ல வசனங்களால் புகழ்வார்களோ, எப்படி பிரியத்தையே நான் செய்வேனோ அப்படி கட்டளையிடுவாயாக. என்னை நோக்கி எதைச்சொல்லுகிறாயோ அதைச் செய்கிறேன்' என்று சொல்லினன். கழுகானது, 'அரசனே! உனது வலத்தொடையிலிருந்து மாமஸத்தை அறுத்து எவ்வளவு மாமஸம் புறாவின் நிறைக்குச் சமமாயிருக்குமோ அவ்வளவைக்கொடு. அப்படிச்செய்வதனால் புறாவானது உன்னால் நன்கு பாதுகாக்கப்பட்டதாகிறது. சிபிகளும் உன்னைப் புகழ்வார்கள்; எனக்கும் பிரியம் செய்யப்பட்டதாகும்' என்று சொல்லியது. பிறகு, அவன் வலத்தொடையிலிருந்து தன்னுடைய மாமஸத்துண்டை அறுத்துப் புறாவோடு தராசில் தூக்கினான். புறாவானது, மாம்ஸத்தைவிட அதிகக்கனமுள்ளதாகவே இருந்தது. மறுபடியும் மற்றொருதொடையிலிருந்தும் மாம்ஸத்தை அறுத்து நிறுத்தான். அப்பொழுதும் புறாவானது அதிக கனமுள்ளதாகவேயிருந்தது. இவ்வண்ணம் தன் சரீரமுழுவதையும் நன்றாக அறுத்து அந்த மாமஸத்தைத் தராசில் வைத்து நிறுத்தான். அப்படி எல்லாமாமஸத்தையும் வைத்துங்கூடப் புறா மிகுந்த

1 பொருந்தாமையால் ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

கனமுள்ளதாகவே இருந்தது. பிறகு, அரசன் தானே தராசில் ஏறினன். அது அரசனுக்கு அப்பிரியமாகவில்லை. கழுகு, அரசனுடைய இந்தச்செய்கையைப் பார்த்து, 'புறா பாதுகாக்கப்பட்டது' என்று சொல்லிப் பறந்துபோய்விட்டது.

பிறகு, அரசன் புறாவைப்பார்த்து, 'புறாவே! சிபிகள் உன்னைப் புறா என்று அறிவார்கள். பக்ஷியே! உன்னை நான் கேட்கிறேன். கழுகு யார்? ஈச்வரனல்லாதவன் ஒருகாலும் இப்படிப்பட்ட காரியத்தைச் செய்யமாட்டான். பகவானே! என்னுடைய இந்த வினாவுக்கு மறுமொழி உரைப்பாயாக' என்று சொல்ல, புறா, 'நான் புகையைக்கொடியாகக்கொண்டவனும் ஜ்வலிக்கிற ஸ்வபாவமுள்ளவனுமான அக்னி. இந்தக்கழுகானது வஜ்ரபாணியாகிய இந்திரன். ஸுரதையினுடைய புதல்வனே! எங்களிருவரையும் சிறப்புடையவனான உன்னை நன்கு அறியும் விருப்பத்துடன் உன்னருகில் வந்தவர்களென்று அறி. அரசனே! நீ எனக்குப் பிரதியாக இந்த மாம்ஸத்தைக் கத்தியினால் அறுத்துக் கொடுத்தாயாதலால் இந்த அறுத்த இடத்தை உங்களுக்கு மங்களகரமானதும் பொன்னிறமுடையதும் அழகியதும் நறுமணமுள்ளதுமான அடையாளமாக ஏற்படுத்துகிறேன். இந்த விலாவினின்று இந்தப் பிரஜைகளை ரக்ஷிப்பவனும் கீர்த்தியுள்ளவனும் தேவரிஷிகளால் நன்கு ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவனுமான ஒரு மனிதன் உண்டாவான். அவனுக்குக் கபோதரோமா என்று பெயர். அரசனே! உனது தளர்ந்த சரீரத்திலிருந்து விலாவைப் பிளந்துகொண்டு வெளியில் வரும் கபோதரோமா என்கிற புத்ரனை அடைவாய். அவனை ராஜச்ரேஷ்டனுக்குரிய சரீரமுள்ளவனும் கீர்த்தியினால் பிரகாசிப்பவனும் சூரனும் ஸுரதையினவம்சத்தவர்களுள் சிறந்தவனுமாகக் காண்பாய்' என்று சொல்லியது' என்றார்.

இருநூற்றோராவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர் நாரதரால் சொல்லப்பட்ட அஷ்டகன் முதலிய அரசர்களுடைய தாரதம்யத்தைக் கூறித் தானமஹிமையைச் சொல்லியது.)

பாண்டுகுமாரரான யுதிஷ்டிரர், 'மீண்டுமே (அரசர்களுடைய) மகிமையைச் சொல்லக்கடவீர்' என்று மார்க்கண்டேயரை

யினவினர். மார்க்கண்டேயர், 'விஸ்வாமித்திரருடைய குமாரனான அஷ்டகனுடைய அஸ்வமேதத்திற்கு எல்லா அரசர்களும் சென்றார்கள். அந்த அஷ்டகனுடைய பிராதாக்களான பிரதர்த்தனனும், வஸுமனஸும் உசீனரதேசாதிபதியான சிபியும் சென்றார்கள். அந்த அஷ்டகன் யாகத்தை நிறைவேற்றின பின் பிராதாக்களோடு கூட ரதத்தின்மீதேறிச் செல்லலானான். அவர்கள் எதிரில் வருகின்ற நாரதரை அபிவாதனம் செய்து, 'தேவரீர் ரதத்திலேறவேண்டும்' என்று சொன்னார்கள். அவர் அவர்களைப் பார்த்து, 'அப்படியே' என்று சொல்லி ரதத்திலேறினர். பிறகு, அவர்களுள் ஒருவன் தேவரிஷியான நாரதரைப்பார்த்து, 'பகவானே! தேவரீரை அருள் வரச்செய்து ஒரு விஷயத்தைக் கேட்க விரும்புகிறேன்' என்று சொன்னான். அவர் அவனை, 'கேள்' என்று சொன்னார்.

அவன், 'எல்லோரும் தீர்க்காயுளுள்ளவர்கள்; சிறந்த எல்லாக் குணங்களாலும் ஸந்தோஷமடைந்தவர்கள்; நெடுங்காலம் அனுபவிக்கத்தக்க ஸ்வர்க்க ஸ்தானமானது நால்வராலுமட்டும் செல்லத்தக்கதாயிருந்தால் (நம்முள்) யார் இறங்கவேண்டும்?' என்று கேட்டான். ரிஷியானவர், 'இந்த அஷ்டகன் இறங்கவேண்டும்' என்று சொன்னார். முன்கேட்டவன், 'என்ன காரணம்?' என்று கேட்டான். பிறகு, நாரதர் அவனைப்பார்த்து, 'அஷ்டகனுடைய அரண்மனையில் நான் வஸித்தேன். அவன் என்னைத் தேரின்மீது ஏறும்படி செய்து தேரோடு ஸஞ்சரித்தான். பிறகு, தனித்தனியாக நிறத்துக்குத்தக்கபடி பிரிக்கப்பட்டிருக்கிற ஆயிரக்கணக்கான பசுமாடுகளை நான் பார்த்தேன். நான் அவனைப்பார்த்து, 'இவை யாருடைய பசுக்கள்?' என்று கேட்டேன். அவன், 'இவைகள் என்னால் தானம் செய்யப்பட்டவை' என்று சொல்லியதனாலேயே தானே தன்னைப் புகழ்ந்துகொண்டான். (ஆதலால்) இவன் இறங்கவேண்டும்' என்று சொன்னார்.

பிறகு, முன்கேட்டவன், 'மூவரால் மட்டும் செல்லத்தக்கதாயிருந்தால் இப்பொழுது யார் இறங்கவேண்டும்?' என்று கேட்டான். ரிஷியானவர், 'பிரதர்த்தனன் இறங்கவேண்டும்' என்று சொன்னார். கேட்டவன், 'அந்த விஷயத்தில் யாது காரணம்?' என்று கேட்க, நாரதர், 'பிரதர்த்தனனுடைய வீட்டிலும் நான் வாஸம் செய்திருக்கிறேன். அவன் என்னுடன்கூட ரதத்தால் ஸஞ்சரித்தான். பிறகு இந்தப் பிரதர்த்தனனை ஒரு பிராம்மணன், 'எனக்கு நீ ஒருகுதிரையைக் கொடுக்கவேண்டும்' என்று யாசித்தான். அரசன்

பிராம்மணனை நோக்கி, 'நான் திரும்பிவந்து கொடுப்பேன்' என்று சொன்னான். பிராமமணன், 'விரைவாகவே கொடுக்கக்கடவாய்' என்று சொன்னான். அவன், 'அப்படியே' என்று சொல்லி வலப் பக்கத்திலுள்ள குதிரையை விரைவாகவே பிராமமணனுக்குக் கொடுத்தான். பிறகு, மற்றொரு பிராமமணன் குதிரையை விரும்பி வந்தான். அரசன் பிராம்மணனைப் பார்த்து, 'அப்படியே' என்று சொல்லி இடப்பக்கத்தில் பின்னுள்ள குதிரையை அவனுக்குக் கொடுத்துச் சென்றான். மறுபடியும், வேறொரு பிராமமணன் குதிரையை விரும்பி அரசனிடம் வந்தான் அரசன் விரைவாக அந்தப் பிராமமணனுக்கு இடப் பக்கத்திலுள்ள குதிரையை அவிழ்த்துக் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றான் பிறகு, திரும்பவும், மற்றொரு பிராமமணன் குதிரையை விரும்பி வந்தான் அரசன், மிக விரைபவனாகி, 'கொடுப்பேன்' என்று சொல்ல, பிராமமணன், 'விரைவாகவே எனக்குக் கொடு' என்று சொன்னான் அரசன் அந்தப்பிராமமணனுக்குக் குதிரையைக் கொடுத்துவிட்டு ரதத்தின் நுகத்தைத் தானே தாங்கிக்கொண்டு, 'பிராமமணர்களுக்குத் தக்கது தகாதது என்கிற ஆலோசனை சிறிதும் இல்லை' என்று சொன்னான் கொடுத்து விட்டு அஸூயையை அடைகிற இவன் அப்படிப்பட்ட அந்த வசனத்தினால் ரதத்திலிருந்து இறங்கவேண்டும்' என்றார்.

கேட்டவன், பிறகு, 'இருவரால் மட்டும் சொல்லத்தக்கதாக இருந்தால் யார் இறங்கவேண்டும்?' என்று வினவ, ரிஷியானவர், 'வஸுமனஸ் இறங்கவேண்டும்' என்று சொன்னார். கேட்டவன், 'யாது காரணம்?' என்று வினவ, நாரதர், 'நான் உலகங்களில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு வஸுமனஸினுடைய வீட்டை அடைந்தேன். அந்த வீட்டில் பிராமமணர்களுடைய [1] ஸ்வஸ்திவாசனங்கள் நடந்துகொண்டிருந்தன. [2] புஷ்பரதத்தை வேண்டி நான் அவனை அநுஸரித்தேன். பிராமணர்கள் ஸ்வஸ்திவாசனங்கள் சொல்லியபிறகு அவர்களுக்கு வஸுமனஸ் புஷ்பரதத்தைக் காண்பித்தான். அந்த

---

[1] 'மங்கள காரியங்களின் தொடக்கத்தில் மந்திரங்களைச் சொல்லி அக்ஷதைகளை வாரியிறைப்பது அது தாமகாரியங்களிலும் மங்கள காரியங்களிலும் யுத்தங்களிலும் ஆச்சரியங்களைக் காண்பதிலும் தொடக்கத்தில் செய்யப்படுவது' என்பது சப்த கல்பத்ருமம்

[2] 'காடு மலை கடல்களில் தடைப்படாமல் செல்லும் ரதம்' என்பது பழைய உரை.

ரத்தத்தை நான் புகழ்ந்தேன். பிறகு, அரசன், 'பகவானால் ரதம் புகழப்பட்டது. இந்த ரதமானது பகவானுடையதே; பகவானுடையதே' என்று சொன்னான். பிறகு, ஒருகால், நான் மீண்டும் வஸுமனஸை அணுகினேன். மறுபடியுமே புஷ்பரத்தத்தால் எனக்குக் காரியம் ஆகவேண்டியிருந்தது. அரசன், 'சிறப்புடையதான இந்தப் புஷ்பரதமானது பகவானுடையது' என்று இவ்வண்ணம் கூறினான். மீண்டுமே வஸுமனஸினுடைய கிருஹத்தில் நடந்த மூன்றாவதான ஸ்வஸ்திவாசனத்தை நான் அடைந்து சிறப்பித்தேன். பிறகு, அரசன் பிராம்மணர்களுக்கு என்னைக் காண்பித்து, என்னைப்பார்த்து, 'பகவானால் புஷ்பரத்தத்தினுடைய ஸ்வஸ்திவாசனங்கள் நன்கு சிறப்பிக்கப்பட்டன' என்று சொன்னான். புஷ்பரத்தத்தைக் கொடாமல் இந்த மோசவார்த்தை சொல்லியதால் இவன் கீழே இறங்கவேண்டும்' என்று சொன்னார்.

கேட்டவன், பிறகு, 'ஒருவரால் மட்டும் செல்லத்தக்கதாக இருந்தால் யார் இறங்கவேண்டும்?' என்று வினவ, மீண்டும் நாரதர், 'சிபி செல்லக்கடவன்; நான் இறங்குவேன்' என்று சொன்னார். கேட்டவன், 'இந்த விஷயத்தில் காரணமென்ன?' என்று வினவ, நாரதர், 'இப்படிப்பட்ட நான் சிபியோடு ஒத்தவனல்லேன். ஏனென்றால், பிராம்மணனொருவன் அந்தச் சிபியைப்பார்த்து, 'சிபியே! நான் அன்னத்தை விரும்புகிறவனாக இருக்கிறேன்' என்று சொன்னான். சிபி, பிராம்மணனை நோக்கி, 'என்ன செய்யவேண்டும்? நீர் கட்டளையிடும்' என்றுசொன்னான். பிறகு, பிராம்மணன் அவனை நோக்கி, 'பருஹத்கர்ப்பனென்கிற உன்னுடைய இந்தப் புத்திரனைக் கொல்லவேண்டும்; அப்படிக்கொல்லப்பட்ட இவனை நன்றாகப் பக்குவம் செய்வதுடன் அன்னத்தையும் ஸித்தம் செய்வாயாக. பிறகு, நான் உன்னால் போஜனத்திற்கு எதிர்பார்க்கத்தக்கவன்' என்று சொன்னான். பிறகு, அரசன் புத்திரனைக்கொன்று பக்குவஞ்செய்து முறைப்படி ஸித்தமானவனை ஒரு பாத்திரத்தில்வைத்து அதைத் தலையினால் தூக்கிக்கொண்டு பிராம்மணனைத் தேடினான். இந்த அரசன் பிராம்மணனைத் தேடிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே ஒருவன் அரசனைப்பார்த்து, 'இந்தப் பிராம்மணன் உன் நகரத்தில் நுழைந்து கோபங்கொண்டு உன் அரண்மனையையும் தனசாலையையும் ஆயுதசாலையையும் அந்தப்புரத்தையும் குதிரைச்சாலையையும் யானைச்சாலையையும் எரிக்கிறான்' என்று சொன்னான். பிறகு, சிபி அப்படியே நிறம்மாறாத

முகத்துடன் நகரத்தில் நுழைந்து அந்தப் பிராம்மணனைப் பார்த்து, 'பகவானே! அன்னம் ஸித்தமாயிருக்கிறது' என்று சொன்னான். பிராம்மணன் ஒன்றும் பேசாமல் ஆச்சாயத்தால் தலைகுனிந்தவனானான். பிறகு, அரசன், 'பகவானே! புஜிக்கலாம்' என்று பிராம்மணனைத் தயைசெய்யும்படி வேண்டினான். பிராம்மணன் ஒரு முகூர்த்தகாலத்திற்குப் பிறகு, சிபியை நிமிர்ந்து பார்த்து, 'நீயே இதனைப் புஜிப்பாயாக' என்று சொன்னான். அப்பொழுது, சிபி, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று மனத்தில் அருவருப்பில்லாதவனாகப் பிராம்மணனைப் பூஜித்துக் [1] கபாலத்திலிருந்து மாம்ஸத்தை எடுத்துப் புஜிக்கவிரும்பினான். பிறகு, பிராம்மணன் இவனுடைய கையைப் பிடித்துக்கொண்டான். சிபியைப்பார்த்து, 'நீ கோபத்தை ஜயித்தவனாக இருக்கிறாய். பிராம்மணனுக்காக விடத்தகாதது உனக்கு யாதொன்றுமில்லை' என்று சொன்னான். அவன் மஹாபாக்கியசாலியான அந்தச் சிபியை நன்கு கொண்டாடவும் செய்தான். எதிரில் பார்க்கின்ற அந்தச் சிபியானவன் எதிரில் நிற்பவனும் தேவகுமாரனைப்போன்றவனும் நல்ல மணமுள்ளவனும் அலங்கரிக்கப்பட்டவனுமான புத்திரனைக் கண்டான். பிராம்மணன் அந்தக் காரியம் அனைத்தையும் செய்து மறைந்துவிட்டான். உலகங்களைப் படைப்பவரே அந்த ராஜரிஷியைப் பரீக்ஷிப்பதற்காக அந்த வேஷத்தோடு வந்தார். அந்தப் பிராம்மணன் மறைந்தவுடனே, மந்திரிகள் அரசனை நோக்கி, 'எல்லாவற்றையும் அறிந்தவனான உன்னால் எதை அடைய விருப்பங்கொண்டு இது இவ்வாறு செய்யப்பட்டது?' என்று வினவினார்கள். சிபி, 'இதை நான் புகழுக்காகவாவது பொருளுக்காகவாவது கொடுக்கவில்லை. ஸுகத்தை அனுபவிப்பதிலுள்ள ஆசையினாலும் கொடுக்கவில்லை. இந்த வழியானது பாவிகளால் அடையப்படாதது' என்று இவ்வாறு இவ்வனைத்தையும் செய்கிறேன். ஸாதுக்களால் எப்பொழுதும் அனுஷ்டிக்கப்பட்டதே சிறந்தது. ஆதலால், என் புத்தியானது சிறந்ததையே பற்றுகிறது' என்று கூறினான். ஆதலால், சிபியினுடைய இந்தச் சிறந்த மஹாபாக்கியத்தை நான் உள்ளபடி அறிகிறேன்' என்று கூறினார்' என்றார்.

---

1 'கபாலம்' என்பது மூலம்; 'மண்டையோடாகிய பாத்ரம்' என்பது பழையவுரை; 'தலையிலிருந்து மாம்ஸ பாத்ரத்தை இறக்கி' என்பது இங்கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

இருநூற்றிரண்டாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர், புகழ்ச்சியும் இகழ்ச்சியும் முறையே ஸ்வர்க்க வாஸத்திற்கும் நரகவாஸத்திற்கும் காரணமென்பதைக் காட்டுகிற இந்திரத்யும்னனுடைய உபாக்கியானத்தைக் கூறியது.)

பாண்டவர்கள், மார்க்கண்டேய ரிஷியைப் பார்த்து, 'தேவரீரைக்காட்டிலும் நெடுங்காலம் முந்திப் பிறந்திருக்கிற ஒருவன் உண்டா?' என்று வினவினார்கள். அவர், அந்தப் பாண்டவர்களைப் பார்த்து, 'இந்திரத்யும்னனென்கிற ராஜரிஷி இருக்கிறானல்லவா? புண்யங்கள் குறைந்துபோனவுடன், அந்த இந்திரத்யும்னன், 'என்னுடைய கீர்த்தியானது அழிந்துவிட்டது' என்று சொல்லிக்கொண்டே ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து நழுவினான். அவன் என்னை வந்தடைந்தான்; பிறகு, 'நீர் என்னை முந்திப்பார்த்தது நினைவிருக்கிறதா?' என்று வினவினான். நான் அவனைப் பார்த்து, 'பிரம்மத்தியானம் செய்கிற வழியில் நிலைபெற்றிருப்பவர்களும் ஒரு கிராமத்தில் ஓரிரவு வஸிப்பவர்களுமான நாங்கள் காரியங்களைச் செய்வதில் கவலையிருப்பதால் உன்னை அறியவில்லை. சொந்தக்காரியங்களைச் செய்வதுகூட எங்களுக்கு நினைவிருப்பதில்லை. சரீரத்தை வாட்டுவதால், காரியங்களைச் செய்வதற்கு நாங்கள் தொடங்குவதில்லை' என்று சொன்னேன். இவ்வண்ணம் கூறப்பட்ட ராஜரிஷியாகிற இந்திரத்யும்னன், மீண்டும் என்னை நோக்கி, 'உம்மைக் காட்டிலும் நெடுங்காலத்திற்குமுன் பிறந்தவன் ஒருவனிருக்கிறானா?' என்று கேட்டான். நான் அவனைப்பார்த்து, 'இமயமலையில் பராவாரகர்ணனென்கிற கோட்டான் இருக்கிறதன்றோ? அது என்னைக்காட்டிலும் நெடுங்காலத்திற்கு முன் பிறந்தது. அது என்னை அறிந்தாலுமறியலாம். நெடுந்தூரமுள்ள வழியில் இமயமலை இருக்கிறது. அந்த மலையில் அந்தக்கோட்டான் வாஸம் செய்கிறது' என்று மீண்டும் மறுமொழி உரைத்தேன். பிறகு, அந்த இந்திரத்யும்னன் தான் குதிரையாகி அந்தக்கோட்டானிருக்குமிடத்திற்கு என்னைச் சுமந்துகொண்டு போனான். பிறகு, அந்த ராஜரிஷியானவன் அந்தக் கோட்டானைப் பார்த்து, 'என்னை உனக்குத் தெரிகிறதா?' என்று கேட்டான். அந்தக்கோட்-

டான ஒருமுகூர்த்தகாலம் ஆலோசித்து அந்த ராஜரிஷியைப் பார்த்து, 'நான் உன்னை அறியேன்' என்று சொல்லியது. இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட ராஜரிஷியான இந்திரத்யும்னன், மீண்டும் அந்த உலூகத்தைப்பார்த்து, 'உன்னைக்காட்டிலும் நெடுங்காலம் முன்பிறந்தவனொருவனிருக்கிறானா?' என்றுவினவினன். இவ்வண்ணமுரைக்கக் கேட்ட அந்த உலூகமானது, அவனைப் பார்த்து, 'இந்திரத்யும்னமென்கிற பெரிய தடாகமிருக்கிறதன்றோ? அந்தத்தடாகத்தில் நாளீஜங்கமென்கிற ஒரு கொக்கு வஸிக்கிறதன்றோ? அது நம்மைவிட நெடுங்காலம் முந்திப்பிறந்தது. அதைக் கேட்பாயாக' என்று சொல்லியது. பிறகு, இந்திரத்யும்னன், என்னையும் உலூகத்தையும் தூக்கிக்கொண்டு நாளீஜங்கமென்கிற கொக்கிருக்கும் குளத்தை அடைந்தான். நான் அந்தக் கொக்கைப்பார்த்து, 'நீ இந்த இந்திரத்யும்னராஜனை அறிவாயா?' என்று கேட்டேன். அந்தக் கொக்கானது ஒரு முகூர்த்தகாலம் சிந்தித்து, 'நான் இந்திரத்யும்னனென்கிற அரசனை அறியேன்' என்று சொல்லியது. பிறகு, நாங்கள் அந்தக் கொக்கை, 'உன்னைக்காட்டிலும் நெடுங்காலம் முந்திப்பிறந்த வயதுசென்ற வேறொருபிராணி இருக்கிறதா?' என்று வினவினோம். அந்தக் கொக்கானது, 'இதே குளத்தில் அகூபாரமென்கிற ஓர் ஆமை வஸிக்கிறதன்றோ? அது என்னைவிட நெடுங்காலம் முந்திப் பிறந்தது. அந்த ஆமையானது இந்த அரசனை எவ்விதத்தாலாவது அறிந்திருக்கலாம். அந்த அகூபாரத்தைக் கேளுங்கள்' என்று சொல்லியது. பிறகு அந்தக் கொக்கானது அகூபாரமென்கிற அந்த ஆமையைப் பார்த்து, 'எங்களுடைய மனத்திலுள்ள ஒரு நல்ல விஷயத்தைப்பற்றி உன்னைக் கேட்க விருப்பமுள்ளவராக இருக்கின்றோம். இங்கு வரவேண்டும்' என்று தெரிவித்துக் கொண்டது.

ஆமை அதைக்கேட்டு, அக்குளத்தினின்று மேலே எழும்பி, நாங்கள் இருந்த இடத்தை நோக்கி வந்தது. நாங்கள், குளக்கரையில் வந்திருக்கிற அந்த ஆமையைப்பார்த்து, 'நீ இந்திரத்யும்னனென்கிற அரசனை அறிவாயா?' என்று கேட்டோம். அது ஒரு முகூர்த்தகாலம் ஆலோசித்துக் கண்களில் நீர் ததும்ப மிகவும் மனவருத்தத்துடன் நடுங்கிக்கொண்டும் பிரஜ்ஞை தப்பியது போலக் கைகளைக் குவித்துக்கொண்டும், 'நான் இவனை ஏன் அறியமாட்டேன்? இவனால் இந்த இடத்தில் முற்காலத்தில் ஆயிரம் தடவை அக்னிசயனங்கள் செய்தபோது யூபஸ்தம்பங்கள் நாட்

டப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தக் குளமும், [1] இவனால் தக்ஷிணையுடன் தீர்த்ததாரை வார்த்துக் கொடுக்கப்பட்ட பசுமாடுகள் துள்ளிக் குதித்து ஓடினதனால் உண்டுபண்ணப்பட்டது. இந்தக் குளத்தி லேயே நான் வாஸம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறேன்' என்று சொல் லியது. பிறகு, ஆமையினால்சொல்லப்பட்ட இவை அனைத்தையும் கேட்டு அதனபின் தேவலோகத்திலிருந்து தேவரதம் தோன் றியது. இந்திரத்யும்னனைக் குறித்து, 'உனக்கு ஸ்வர்க்கமானது இப்பொழுது அடையத்தக்கதாக இருக்கிறது. உனக்குத் தகுந்த ஸ்தானத்தை அடைவாயாக. நீ சிறந்த கீர்த்தியுள்ளவனாக இருக் கிறாய். நீ கவலையற்றவனாக ஸ்வர்க்கத்திற்குச் செல்வாயாக' என் கிற வாக்குக்களும் கேட்கப்பட்டன.

இந்த விஷயத்தில் ஸ்லோகங்களிருக்கின்றன. (அவற்றில் பொருள்:) 'புண்ய கர்மானுஷ்டானத்தாலுண்டான புகழானது ஸ்வர்க்கத்தையும் பூமியையும் தொடுகிறது எவ்வளவு காலம்வரையில் அந்தச் சப்தமானது இருக்கிறதோ அவ்வளவு காலம்வரையில் ஸ்வர்க்கத்தில் மனிதன் பூஜிக்கப்படுகிறான். எந்த மனிதனுக்கு அபகீர்த்தியானது ஜனங்களால் கூறப்படுகிறதோ அவன், அந்த அபகீர்த்தியானது எவ்வளவுவரையில் சொல்லப்படு மோ அவ்வளவு காலம் வரையில் அதமலோகங்களில் விழுகிறான். ஆகையால், மனிதன் பூமியில் நல்ல நடையுள்ளவனாகவும் கொடை யாளியாகவுமிருக்கவேண்டும். மிக்க பாவமான நடையை விட்டு விட்டுத் தர்மத்தையே நன்கு பின்பற்றவேண்டும்' என்பது. இவ் வாறான இந்த வசனத்தைக்கேட்டு அந்த இந்திரத்யும்னனென்கிற அரசன் தேவரதத்தைப்பார்த்து, 'நான் பிராயமுதிர்ந்தவர்களான இவ்விருவரையும் அவர்களிருப்பிடத்தில் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப் பிக்கும் வரையில் நில்' என்று சொன்னான். அவன் என்னையும் ப்ராவாரகர்ணனென்கிற உலூகத்தையும் இருக்கவேண்டிய இடத் தில் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து, அந்தத் தேவயானத்தால் தன் னுடைய புண்யகர்மங்களினால் விதிக்கிறதைத் தனக்குத் தகுந்த ஸ்தானத்தை அடைந்தான். நெடுங்காலமாக ஜீவித்திருக்கின்ற என்னால் இப்படிப்பட்ட அந்த விஷயம் நேரில் அனுபவிக்கப் பட்டது' என்று மார்க்கண்டேயர் பாண்டவர்களுக்குச் சொன்னார். பாண்டவர்கள், அந்தரிஷியைப்பார்த்து, 'ஸ்வர்க்கலோகத்தினின்று

---

1 'தக்ஷிணையாகக் கொடுக்கப்பட்டவை,' என்பது வேறு பாடத்தின் பொருள்.

நழுவின இந்திரத்யும்னனென்கிற அரசனை அவனிருந்த ஸ்வர்க்க ஸ்தானத்தில் சேர்த்த உங்களால் நல்ல காரியம் செய்யப்பட்டது' என்றும் சொன்னார்கள். பிறகு, அந்த மார்க்கண்டேயர், அந்தப் பாண்டவர்களைப்பார்த்து, 'பாண்டவர்களே! தேவகியின் புதல்வரான கிருஷ்ணனாலும் நரகத்தில் முழுகுகின்ற ந்ருகன் என்கிற ராஜரிஷியானவன் அந்தக் கஷ்டத்தினின்று நன்கு கரையேற்றப்பட்டு ஸ்வர்க்கத்தை அடைவிக்கப்பட்டான்' என்று கூறினார்.

இருநூற்றுமூன்றாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(மார்க்கண்டேயர் ஸ்வர்க்கத்தை அடைவதற்குக்காரணமான பொதுவான தர்மங்களைக் கூறியது.)

மஹாராஜரே! ராஜரிஷியான அந்த தர்மராஜா அப்பொழுது மகாபாக்கியசாலியான மார்க்கண்டேயரிடமிருந்து இந்திரத்யும்னனுக்குக்கொடுக்கப்பட்ட அந்த ஸ்வர்க்கவாஸத்தைக்கேட்டு மறுபடியும் அந்த மஹரிஷியைப்பார்த்து, 'மஹாமுனிவரே! மனிதன் எப்படிப்பட்ட நிலைமைகளில் தானம் செய்தால் இந்திரலோகத்தை அனுபவிப்பான்? இல்வாழ்க்கையிலிருக்கும்பொழுதா? பால்யத்திலா? யௌவனத்திலா? முதுமையிலா? எப்பொழுது மனிதன் தானபலனை அனுபவிக்கிறானென்பதைத் தேவரீர் எனக்குச் சொல்லவேண்டும்' என்று வினவ, மார்க்கண்டேயர், 'யுதிஷ்டிர! பயனில்லாத ஜன்மங்கள் நான்கு; பயனற்ற தானங்கள் பதினாறு. புத்திரனில்லாதவனுடைய பிறப்புப் பயனற்றது. தர்மத்துக்கு விலக்கானவர்களுடைய பிறப்புப் பயனற்றது. பிறருடைய அன்னத்தைப் புஜிக்கிறவர்களுடைய பிறப்பும் பயனற்றது. எவன் (தேவர்முதலியவர்களுக்கல்லாமல்) தனக்கென்று சமைத்து உண்கிறானோ அவனுடைய பிறப்பும் பயனற்றது. [1] எந்தப்பிறப்பில் பசுக்களையும் பிராமணர்களையும் காப்பதற்கல்லாமல் பொய்சொல்

---

1 இதனுடன் ஐந்தாகிறது. 'வ்ருதாயத்ர தத்ஸத்யம் ப்ரகீத்யதே' என்பது மூலம், சில சொற்களைவருவித்து இங்ஙனம் பொருள் செய்வது பழையவுரை; மேலுள்ள சொற்களை விட்டுவிட்டு நான்காகக்கூறுவது இங்கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

லப்படுமோ அந்தப் பிறப்பும் பயனற்றது. [1] ஆரூடபதிதனிடத்தில் செய்யப்படுகிற தானம் வீண். அநீதியினால் தேடப்பட்ட பொருளின் தானமும் வீண். பதிதனிடத்திலும் திருடனான பிராம்மணனிடத்திலும் பொய் சொல்லுவதில் விருப்பமுள்ள ஆசாரியனிடத்திலும் பாபியினிடத்திலும் நன்றிமறந்தவனிடத்திலும் [2] க்ராம யாஜகனிடத்திலும் வேதத்தை விக்ரயம் செய்பவனிடத்திலும் அப்படியே சூத்திரனுக்கு யாகஞ்செய்விப்பவனிடத்திலும் கொடுக்கிற தானம் வீண். (ஒழுக்கமும் வேதாத்யயனமுமில்லாமல் பிறப்பினால்மட்டும் பிராம்மணனாயிருக்கிற) பிரம்மபந்துவினிடத்திலும் பிரௌடையான பெண்ணை மணந்தவனிடத்திலும் கொடுக்கப்படுகிறது வீண். ஸ்திரீகளுக்கு வசப்பட்டவாகளிடத்திலும் அப்படியே பாம்புபிடிப்பவனிடத்திலும் வேலைக்காரர்களிடத்திலும் கொடுக்கப்படுவது பயனற்றது. இவ்விதமாகப் [3] பதினாறுதானங்கள் வீண். அஜ்ஞானத்தால் கவரப்பட்டிருக்கிற எந்த மனிதன், பயத்தாலும் அப்படியே கோபத்தாலும் கொடுப்பானோ அவன் அந்த எல்லாத் தானங்களின் பலனையும், எப்பொழுதும் கர்ப்பத்திலிருக்கையிலேயே அனுபவிக்கிறான். வேறு காரணங்களால் பிராம்மணர்களுக்குத் தானத்தைக் கொடுப்பவன் அந்தத் தானபலனை முதுமையில் அனுபவிக்கிறான். அரசனே! ஆகையால், எல்லா நிலைமைகளிலும், எல்லாத் தானங்களும் ஸ்வர்க்கமார்க்கத்தை ஜயிக்கும் விருப்பத்தால் பிராம்மணர்களுக்குக் கொடுக்கத்தக்கவைகள்' என்று சொன்னார்.

யுதிஷ்டிரர், 'நான்குவர்ணத்தார்களான அனைவரிடத்தினின்றும் தானத்தைப் பெறுவதில் நிலைபெற்றிருக்கிற பிராம்மணர்கள் எந்த விசேஷத்தால் (கொடுத்தவர்களைக்) கரையேற்று

---

1 'வாழ்நாள் முழுதும் அனுஷ்டிப்பதாகிய நைஷ்டிகப்ரம்மசர்யம், வானப்ரஸ்தம், ஸந்யாஸம் இவைகளில் நிலைத்திருந்து இல்வாழ்க்கை முதலியவற்றில் விருப்பத்தால் நழுவினவன்' என்பதும், அவனுக்குப் பிராயசித்தமில்லையென்பதற்கு ஆதாரமாக ஒருஸ்லோகத்தை எடுத்துக் காட்டுவதும் பழையவுரை

2 கிராமத்திலுள்ள ஸகல ஜாதிகட்கும் பொதுவாக யாகமுதலியவற்றைச்செய்பவன்.

3 வீண்தானங்கள் பதினைந்தே ஆகின்றன. 'பொய்சொல்லும் ஆசாரியனிடத்திலும் பொய்யனிடத்திலும்' என்று இரண்டாகக்கூறிய பதினாறு ஆக்குவது இங்கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

கிறார்கள்? தாங்களும் கரையேறுகிறார்கள்?' என்று வினவ, மார்க்கண்டேயர், 'பிராம்மணர்கள் ஜபங்களாலும், மந்திரங்களாலும், ஹோமங்களாலும், வேதாத்தியயனத்தாலும் வேதமயமான ஓர் ஓடத்தைச்செய்து (அதனால் அவர்களையும்) கரையேற்றுகிறார்கள்; தாங்களும் கரையேறுகிறார்கள். எவன் பிராம்மணர்களை ஸந்தோஷமடைவிப்பனோ அவனிடத்தில் தேவர்கள் ஸந்தோஷமடைகிறார்கள். மனிதன் பிராம்மணர்களுடைய வசனத்தினாலும் ஸ்வர்க்கலோகத்தை அடைவான். ஸ்லேஷ்மமுதலியவைகளால் வியாபிக்கப்பட்ட தேகத்துடன் நினைவுமட்டுமிருப்பவனாகி மரணமடைகிற மனிதன் பிதுருக்களையும் தேவர்களையும் பூஜிப்பதனாலும் பிராம்மணர்களை ஆசிப்பதனாலும் அக்ஷயமான புண்ணிய லோகங்களை அடைவான்; ஸந்தேகமில்லை. புண்யமான ஸ்வர்க்கத்தை அடைய விருப்பமுள்ளவன் பிராம்மணர்களையே நன்கு பூஜிக்கவேண்டும். ஸ்ராத்தகாலத்தில் அருவருப்புப்படத்தகாதவர்களை முயற்சியினால் போஜனம் செய்விக்கவேண்டும். ஸ்ராத்தகாலத்தில், தேகபலமில்லாதவன், சொத்தை நகங்களுள்ளவன், குஷ்டரோகமுள்ளவன், ஜாலவித்தை செய்பவன், குண்டன், கோளகன், ஆயுதமெடுத்துச் சேவிப்பவன் ஆகிய இவர்களை முயன்று விலக்கவேண்டும். அருவருப்புப்படத் தக்கதாகச் செய்யப்பட்ட ஸ்ராத்தமானது நெருப்பு விறகை எரிப்பதுபோலக் கர்த்தாவை எரிக்கும். ஊமை, குருடன், செவிடன் முதலிய எவர் எவர்கள் ஸ்ராத்தத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறதில்லையோ அவர்களெவரும் வேதங்களைக் கரைகண்டவர்களோடு கலந்து ஸ்ராத்தத்தில் வரிக்கத்தக்கவர்கள்.

யுதிஷ்டிர! தானம் பெறத்தக்கவனைக் கேள். எல்லாச் சாஸ்திரங்களையும் அறிந்தவன், சக்தியுள்ள ஏகப் பிராம்மணன் தனக்குக் கொடுப்பவனையும் தன்னையும் கரையேற்றுவனே அவனிடத்தில் தானம் கொடுக்கவேண்டும். எவன் கொடுப்பவனையும் அப்படியே தன்னையும் கரையேற்றுவனோ அவனே சக்தியுள்ளவன். பார்த்த! அக்னிகள் அதிதிகளைப் போஜனம் செய்விப்பதனால் மகிழ்வதுபோல, ஹவிஸின் ஹோமங்களாலும் புஷ்பங்களாலும் சந்தனங்களாலும் மகிழ்கிறதில்லை. ஆகையால், நீ எல்லாவிதத்தாலும் அதிதிகளைப் போஜனம் செய்விப்பதில் முயல்வாயாக. வேந்தே! எவர்கள் அதிதிகளுக்குக் கால்களை அலம்புவதற்கு ஜலத்தையும், பாதங்களில் பூசுவதற்கு நெய்யையும், தீபத்தையும், அன்னத்தை

யும், இருக்க இடத்தையும் கொடுக்கிறார்களோ அவர்கள் யமனை அணுகுகிறதில்லை. ராஜச்ரேஷ்டனே! தேவதைகள் அணிந்துகொண்டிருந்த மலர்களைக் களைதல், பிராம்மணன் போஜனம் செய்த எச்சில் இலையை எடுத்துச் சுத்திசெய்தல், சந்தனம் புஷ்பம் முதலியவைகளால் அலங்கரித்து அவனுக்குப் பணிசெய்தல், தேகத்தைப் பிடித்துவிடுதல் இவைகளுள் ஒவ்வொன்றும் கோதானத்தைக்காட்டிலும் மேற்பட்டதாக இருக்கிறது. [1] காராம்பசுவைத் தானம் செய்வதினால் முத்தியடைகிறான். இதில் ஸந்தேகமில்லை. ஆகையால், அலங்காரம் செய்யப்பட்டிருக்கிற காராம்பசுவை வேதாத்தியயனம் செய்தவனும் தரித்திரனும் க்ருஹஸ்தனும் அக்னிஹோத்திரம் செய்பவனும் புத்திரர்களும் மனைவியுமாகிற பாரமுள்ளவனும் அப்படியே (முன்) உபகாரத்தைச் செய்யாதவனுமான பிராம்மணனுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். பாரத! இப்படிப்பட்டவர்களுக்கே பசுவைத் தானம் செய்யவேண்டும். செல்வமுள்ளவர்களிடத்தில் பசுவைத் தானம் செய்யலாகாது. பரதச்ரேஷ்டனே! செல்வமுள்ளவர்களிடம் தானம் செய்வதினால் என்ன குணம் உண்டாகும்? ஒரு பசுவை ஒருவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டும்; ஒருபொழுதும் பலருக்குக் கொடுக்கலாகாது. அப்படிப் பலருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பசுவானது விக்கிரயம் செய்யப்பட்டால் (கொடுத்தவனுடைய) குலத்தின் மூன்று தலைமுறைகளை அழிக்கும். அந்தப் பசுவானது தன்னைத் தானம்செய்தவனையும் வாங்கின பிராம்மணனையும் ஒருகாலும் கரையேற்றாது; கரையேற்றாது; கரையேற்றாது. ஒருவன் மிக்க தூய்மைவாய்ந்த ஒரு பிராம்மணனுக்கு ஒரு ஸுவர்ணத்தைக் கொடுத்தால் அது நூறு ஸுவர்ணங்களும், அழிவற்றதும் ஆகின்றது. எவன் மிக்க வலிமையுள்ளதும் நுகத்தைச் சுமக்கக்கூடியதுமான எருதுகளைக் கொடுப்பனோ அவன் ஆபத்துக்களைத் தாண்டுகிறான்; ஸ்வர்க்கலோகத்தையும் அடைகிறான். எவன் கற்றறிந்த பிராம்மணனுக்குப் பூமியைக் கொடுப்பனோ தானம் செய்த அவனை விரும்பப்பட்ட எல்லா அபீஷ்டங்களும் பின்தொடர்கின்றன. வழியில் நடந்து இளைத்த சரீரமுள்ளவர்களும் புழுதிபடிந்தவர்களுமான மனிதர்கள் பூமியில் அன்னதாதாவைப்பற்றிக் கேட்கிறார்கள்; மனிதர்களும் சொல்லுகிறார்கள். கற்றறிந்த எந்த மனிதன் ஸ்ரமத்தால் களைத்த அவர்களுக்கே அன்னத்தைப்பற்றிச்

---

1 'கபிலாயா:' என்பது மூலம்.

சொல்வன்றோ அவனும் அன்னதானம் செய்தவனுக்கு ஒப்பானவனாகச் சொல்லப்படுகிறான். இதில் ஸந்தேகமில்லை. ஆகையினால், நீ எல்லாத் தானங்களையும் விட்டு அன்னத்தை மிக்கக்கொடுப்பாயாக. இவ்வுலகில் விசித்திரமான இப்படிப்பட்ட புண்யபலன் கிடையாது. எவன் சக்திக்குத் தக்கபடி நன்றாகப் பக்குவம் செய்யப்பட்ட அன்னத்தைப் பிராம்மணர்களுக்குக் கொடுப்பனோ அவன் அந்தச் செய்கையினால் பிரம்மதேவருடன் [1] ஸாலோக்யத்தை அடைகிறான். அன்னமே மிகச் சிறந்ததன்றோ? அதைக்காட்டிலும் சிறந்ததில்லை. அன்னமானது பிரமமாவென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் பிரம்மதேவர் ஸமவத்ஸரமென்று எண்ணப்பட்டிருக்கிறார். ஸம்வத்ஸரமோ அப்படிப்பட்ட யஜ்ஞமென்று கருதப்பட்டது. ஆதலால், ஸ்தாவரங்களாகவும் ஜங்கமங்களாகவுமிருக்கிற எல்லாப் பொருள்களும் யஜ்ஞத்தில் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. ஆகையால், எல்லா வஸ்துக்களையும் காட்டிலும் அன்னமானது மிக்க மேன்மைபெற்றதென்று கேள்வி. எவர்களுக்கு மிக்க நீருள்ள தடாகங்களும் வாவிகளும் கிணறுகளும் வீடுகளும் அன்னதானமும் இன்சொல்லும் இருக்கின்றனவோ [2] அவர்கள் யமனுடைய சொல்லைக் காதால் கேட்கமாட்டார்கள். எவன் வருந்தித் தேடிய பொருளால் சேர்க்கப்பட்ட தான்யத்தை நல்ல ஸ்வபாவமுள்ள பிராம்மணனுக்குக் கொடுக்கிறானோ அவன் விஷயத்தில் பூமியானது தனங்களுடைய தாரையை வெளியிடுகிறதுபோல (இருந்துகொண்டு) மிக்கமகிழ்ச்சியுள்ளதாகும். அன்னதானம் செய்பவர்கள் முதலில் செல்லுகிறார்கள். உண்மையைப் பேசுகிறவனும் கேளாமலே கொடுப்பவனும் அவர்களைப் பின்பற்றிச் செல்லுகிறார்கள். மூவரும் ஸமமாக ஸ்வர்க்கத்தை அடைகிறார்கள்' என்று சொன்னார்.

தம்பியர்களுடன் கூடின யுதிஷ்டிரர் குதூஹலத்துடன், மகாத்மாவான மார்க்கண்டேயரைப் பார்த்து, மறுபடியுமே, 'மகாமுனிவரே! யமலோக மார்க்கமானது எப்படிப்பட்டது? என்ன அளவுள்ளது? மானிடலோகத்திற்கும் யமலோகத்திற்கும் எவ்வளவு தூரம் இருக்கிறது? அது எவ்விதமாக இருக்கிறது? மனிதர்கள் எந்த உபாயத்தால் அந்த வழியைக் கடக்கிறார்கள்? அதனை எனக்குச் சொல்வீராக' என்று வினவ,

---

1 ஸமலோக வாஸம்; அதாவது ஒரேலோகத்தில் வஸிப்பது.

2 அவற்றைக் கொடுப்பவர்கள் என்பது.

மார்க்கண்டேயர், "வேந்தே! தார்மிகர்களுள் சிறந்தவனே! எல்லா ரஹஸ்யங்களையுங்காட்டிலும் மிக்க ரஹஸ்யமாயிருப்பதும், பவித்ரமானதும், ரிஷிகளால் நன்கு துதிக்கப்பட்டதுமான தர்மத்தை உன் வினாவுக்கு மறுமொழியாக உனக்கு உரைப்பேன். அரசனே! யமலோகத்திற்கும் மனுஷ்யலோகத்திற்கும் மத்தியிலிருக்கிற வழியானது எண்பத்தாறாயிரம் யோஜனை தூரம் உள்ளது. கோரமாயிருப்பதும் காடாகக் காணப்படுகிறதுமான அவ்வழியானது நாற்புறங்களிலும் தண்ணீரில்லாத வெளியாயிருக்கிறது. அந்த வழியில் மரங்களின் நிழல் கிடையாது, தண்ணீருமில்லை, களைப்படைந்தவனும் இளைத்தவனுமான மனிதன் இளைப்பாறத்தக்க வீடுகளுமில்லை. யமனுடைய கட்டளையைச் செய்கின்ற யமதூதர்களால் புருஷர்களும் ஸ்திரீகளும் அப்படியே பூமியில் உயிருள்ள மற்றவைகளும் அந்தவழியினால் பலாத்காரமாகக் கொண்டுபோகப்படுகிறார்கள். அரசனே! எந்தமனிதர்கள் குதிரைமுதலிய வாகனங்களின் பலவிதமான சிறந்த தானங்களைப் பிராமணர்களுக்குக் கொடுக்கிறார்களோ அவர்கள் (அந்த வாகனங்களாலேயே) அந்த வழியில் செல்லுகிறார்கள்; குடைகளைத் தானஞ்செய்பவர்கள் குடையினாலேயே வெயிலைத் தடுத்துக்கொண்டு செல்லுகிறார்கள்; அன்னதானம் செய்பவர்கள் அன்னத்தினால் திருப்தியடைந்தவர்களாகச் செல்லுகிறார்கள்; பிறருக்கு அன்னத்தைக் கொடாதவர்கள் பசியினால் துன்பமுற்றவர்களாகச் செல்லுகிறார்கள்; வஸ்திரங்களைக் கொடுப்பவர்கள் வஸ்திரமுள்ளவர்களாகவும் வஸ்திரம் கொடாதவர்கள் வஸ்திரமில்லாதவர்களாகவும் செல்லுகிறார்கள், பொன்னைக் கொடுக்கிற மனிதர்களோ அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களாக ஸுகமாகச் செல்லுகிறார்கள், பூதானம் செய்பவர்கள் விரும்பின எல்லாவற்றாலும் நன்கு திருப்தியை அடைவிக்கப்பட்டவர்களாக ஸுகமாகச் செல்லுகிறார்கள், தானியங்களைக் கொடுக்கிற மனிதர்கள் கிலேசமில்லாமலே செல்லுகிறார்கள், வீட்டைத் தானஞ்செய்கிற மனிதர்கள் விமானங்களில் மிக்க ஸுகமாகச் செல்லுகிறார்கள்; தீர்த்தத்தைத் தானஞ்செய்கிற மனிதர்கள் தாகமில்லாதவர்களாகவும் மிகமகிழ்ந்த மனமுள்ளவர்களாகவும் செல்லுகிறார்கள்; தீபதானம் செய்கிறவர்கள் வழியைப் பிரகாசிக்கச்செய்துகொண்டு இனிது செல்லுகிறார்கள்; கோதானம் செய்கிறவர்கள் எல்லாப்பாவங்களாலும் விடுபட்டு ஸுகமாகச் செல்லுகிறார்கள். ஒருமாதம் உப

வாஸமிருப்பவர்கள் அன்னங்கள் கட்டின விமானங்களால் செல்லுகிறார்கள், அப்படியே [1] ஆறு நாளுக்கொருதரம் உபவாஸமிருப்பவர்கள் மயில்கள் பூட்டின விமானங்களால் செல்லுகிறார்கள்; பாண்டவ! எந்த மனிதன் ஒருவேளை சாப்பிட்டுக்கொண்டு மூன்று இரவுகளைக் கழிக்கிறானோ, இடைவேளைகளில் சாப்பிடுகிறதில்லையோ அவனுக்கு அழிவற்ற லோகங்கள் ஏற்படுகின்றன. தீர்த்தத்தின் குணங்கள் அற்புதமானவை. யமலோகத்தில் சௌக்கியத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன அந்தத் தீர்த்தத்தைத் தானஞ்செய்பவர்களுக்கு அங்கே புஷ்போதகை என்கிற நதியானது உண்டுபண்ணப்படுகிறது. அந்த நதியில் அவர்கள் அமிருதம்போன்ற குளிர்ந்த ஜலத்தைப் பானம் செய்கிறார்கள். எவர்கள் தீவினைகளைச் செய்தவர்களோ அவர்களுக்கு (அந்த நதியில்) சீயானது குடிப்பதற்கு ஏற்படுத்தப்படுகிறது. மகாராஜனே! இவ்வண்ணமாக அந்த நதியானது எல்லா அபீஷ்டங்களையும் கொடுக்கிறதன்றோ? ராஜேந்திரனே! ஆகையால், நீயும் இந்தப் பிராம்மணர்களை விதிப்படி பூஜிப்பாயாக. வழிநடையினால் இளைத்த சரீரமுள்ளவனும் வழிநடையினால் புழுதிபடிந்தவனுமாயிருப்பவன், 'அன்னதானஞ் செய்பவன் யார்?' என்று கேட்கிறான்; அவன் ஆசையுடன் வீட்டுக்கு வருகிறான். அவனை நீ முயற்சியுடன் பூஜிப்பாயாக. அவனே அதிதி. அவன் பிராம்மணன். இந்திரனுடன்கூடின எல்லாத் தேவர்களும், செல்லுகின்ற அந்த அதிதியைப் பின்தொடர்ந்து செல்லுகிறார்கள். அவன் நன்றாகப் பூஜிக்கப்பட்டால் தேவர்கள் பிரீதி அடைகிறார்கள்; பூஜிக்கப்படாவிட்டால் ஆசையற்றவர்களாகிறார்கள். ராஜேந்திரனே! ஆகையால், நீயும் அவனை விதிப்படி பூஜிப்பாயாக. இந்த விஷயம் உனக்கு நூற்றுக்கணக்காகச் சொல்லப்பட்டது. மறுபடியும் எதைக்கேட்க விரும்புகிறாய்?' என்று சொன்னார்.

யுதிஷ்டிரர், 'தர்மத்தை அறிந்தவரே! பிரபுவே! தர்மத்தைப் பற்றிய புண்யமான கதை உம்மால் சொல்லப்படுகிறதை அடிக்கடி நான் கேட்க விரும்புகிறேன்' என்று வினவ, மார்க்கண்டேயர், 'அரசனே! வேறு தர்மத்தைப்பற்றி என்னால் சொல்லப்படுகிறதும் எல்லாப்பாவங்களையும் போக்குகிறதுமான கதையை என்னிடமிருந்து எப்பொழுதும் மனம்பற்றினவனாகக் கேள். பரத

---

1 'ஷஷ்டராத்ரோபவாஸிந்' என்பது மூலம்; 'ஆறு இரவு உபவாஸமிருப்பவன்' என்பது இங்கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

பரமேஷ்டியே! [1] ஜ்யேஷ்ட புஷ்கரத்தில் காராம்பசுவானது கொடுக்கப்பட்டால் என்ன பலனுண்டோ அந்தப்பலனானது பிராம்மணர்களுடைய பாதத்தை அலம்புகிறதனால் ஏற்படுகிறது. பூமியானது எவ்வளவுகாலம்வரையில் பிராம்மணனுடைய பாதத்தை அலம்பின ஜலத்தால் நனைந்திருக்கிறதோ அவ்வளவுகாலம்வரையில் பித்ருக்கள் தாமரை இலையினால் தீர்த்தத்தைப் பானம்பண்ணுகிறார்கள். பிராம்மணனைக் குறித்துக் கூறப்படும் வரவேற்புச்சொல்லால் அக்னிகள் திருப்தி அடைகின்றன; ஆஸனம் கொடுப்பதினால் இந்திரன் திருப்தி அடைகிறான், காலை அலம்புவதனால் பித்ருக்கள் திருப்தி அடைகிறார்கள். அன்னம் முதலியன கொடுத்தலால் பிரம்மதேவர் திருப்தி அடைகிறார். பசுவானது கன்று போடும் தருணத்தில் கன்றினுடைய இரண்டு கால்களும் தலையும் காணப்படும்பொழுது பரிசுத்தமான மனத்துடன் அந்தப் பசுவைத் தானம் செய்யவேண்டும். கன்றானது ஆகாசத்தை அடைந்ததாகப் பசுவின் கடையில் காணப்பட்டுப் பசுவும் கர்ப்பத்தை முழுதும் ஈனாமலிருக்கும்வரையில் அந்தப்பசு பூமியாக அறியத்தக்கது. யுதிஷ்டிரா! அந்தப்பசுவிலும் கன்றிலும் எத்தனை ரோமங்கள் இருக்கின்றனவோ அத்தனை ஆயிரம்யுகங்கள் வரையில் அந்தத்தானம்கொடுப்பவன் ஸ்வர்க்கலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறான். பாரத! எந்த மனிதன் ஸ்வர்ணமயமான மூக்குள்ளதும் குளம்புகளுள்ளதும் எல்லா ரத்தினங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் எள்ளை வைத்து மூடப்பட்டதுமான காராம்பசுவைச்செய்து தானம்செய்கிறானோ, எவன் இந்தக் காராம்பசுவைத் தானம்வாங்கி மீண்டும் ஸாதுவினிடத்தில் கொடுக்கிறானோ அந்தத்தானத்தையும் பிரதிக்ரஹத்தையும் செய்தவர்கள் தானபலன்களுள் சிறந்த பலனை அனுபவிக்கின்றனர். அவர்களால் கடல்களால் சூழப்பட்டதும் மலைகளுடனும் காடுகளுடனும் சோலைகளுடனும் கூடியதும் நாற்புறங்களிலும் ஸமுத்திரங்களை எல்லையாகக்கொண்டதுமான பூமியானது கொடுக்கப்பட்டதாகும். இதில் ஸந்தேகமில்லை. எந்த பிராம்மணன் இரண்டு முழங்கால்களின் நடுவில் கைகளை உடையவனாகவும் போஜனபாத்திரத்தைத் தொட்டு

---

1 பிரம்மாவினால் உண்டுபண்ணப்பட்ட ஒரு தீர்த்தம். அதற்கு ரூபதீர்த்தம் என்றும் முகதாசனம் என்றும் வேறு பெயர்களுண்டு. அதில், ஜ்யேஷ்ட புஷ்கரம் மத்யம புஷ்கரம் கனிஷ்ட புஷ்கரம் என்று மூன்று மடுக்களுண்டு.

கொண்டவனாகவும் சபதமில்லாமல் போஜனம் செய்வானோ அவன் கரையேற்றுவதற்குத் திறமையுள்ளவன். எவர்கள் [1] குடிதண்ணீரைக் கொடுக்கிறார்களோ, அப்படியே வேறு எந்தப் பிராம மணர்கள் வேத [2] ஸம்ஹிதையை நன்றாக ஜபம் செய்கிறார்களோ அவர்கள் எப்பொழுதும் கரையேற்றத் திறமையுள்ளவர்கள். ஹவ்யகவ்யங்களைத்தரவும் [3] ஸ்ரோத்திரியன் அடைவதற்குத் தகுதியுள்ளவன். தார்மிகனான ஸ்ரோத்திரியனிடத்தில் கொடுக்கப் பட்டதானமானது ஜ்வலிக்கின்ற நெருப்பில் ஹோமம் செய்யப்பட்ட ஹவிஸ்போலப் பயனுள்ளது. பிராம்மணர்கள் கோபத்தை ஆயுதமாகக் கொண்டவர்கள். பிராம்மணர்கள் ஆயுதமெடுத்து யுத்தம் செய்பவர்களல்லர். இந்திரன் அஸுரர்களை வஜ்ராயுதத்தால் கொல்லுவதுபோலப் பிராம்மணர்கள் குற்றம் செய்தவர்களைக் கோபத்தினால் கொல்லுவார்கள். தோஷமற்றவனே! இந்தக் கதையைக் கேட்டு நைமிசாரணயத்தில் வஸிக்கின்ற முனிவர்கள் பிரீதியடைந்தார்களோ அப்படிப்பட்ட தாமத்தை அடுத்த இந்தக் கதையானது உனக்குக் கூறப்பட்டதன்றோ? வேந்தே! இவ்வுலகத்தில் மனிதர்கள் இந்தக் கதையைக் கேட்டுத் துயரத்தையும் பயத்தையும் கோபத்தையும் விட்டவர்களும் அப்படியே பாவம் தொலைந்தவர்களும் ஆகிறார்கள்' என்று கூறினார்.

யுதிஷ்டிரர், 'மகாபராஜ்ஞரே! தார்மிகர்களுள் சிறந்தவரே! எதனால் பிராம்மணன் எப்பொழுதும் சுத்தனாவனோ அந்தச் சௌசமென்பதுயாது? அதைக் கேட்கவிரும்புகிறேன்' என்று சொல்ல, மார்க்கண்டேயர், 'வாக்சௌசமென்றும், கர்மசௌசமென்றும், ஜலசௌசமென்றும் சௌசம் மூன்றுவிதமானது. எவன் மூன்று சௌசங்களோடுங்கூடியவனோ அவன் ஸ்வர்க்கத்தை அடைகிறான். இதில் ஸந்தேகமில்லை. எந்தப் பிராம் மணன் ஸாயங்காலத்திலும் அதிகாலையிலும் பரிசுத்தமானதும் வேதமாதாவுமான காயத்ரீதேவியை நன்றாக ஜபித்துக்கொண்டு ஸந்தியை உபாஸிப்பனோ அந்தப் பிராம்மணன் கடல்சூழ்ந்த பூமியைத்

---

[1] 'மதுபானம் செய்யாதவர்களும் தோஷமுள்ளவர்களென்று சொல்லப்படாதவர்களும்' என்பது வேறுபாடத்தின் பொருள்.

[2] எழுத்துக்களை உச்சரிப்பதில் ஒன்றுக்கொன்று இடையில் இயற்கையாக விடவேண்டிய அரை மாத்திரைக் காலத்தைக் கடவாமல் தொடர்ந்து சொல்லப்படுவது.

[3] வேத வேதாங்கங்களை ஓதி உணர்ந்தவன்.

ஸ்நானம் வாங்கினாலும் அந்தக் காயத்ரீ தேவியினால் பரிசுத்தம் செய்யப்பட்டவனும் பாவமழிந்தவனுமாகிக் குறைவடைய மாட்டான். இவன் விஷயத்தில் ஆகாயத்தில் ஸூர்யன் முதலிய கிரஹங்களுள், க்ரூரமாயிருப்பவைகள் சாந்தமானவைகளும் அநுகூலமாயிருப்பவைகள் எப்பொழுதும் மிக்க அநுகூலமாயிருப்பவைகளும் ஆகின்றன. பயங்கரமாயிருப்பவர்களும் கோரரூபமுள்ளவர்களும் பருத்த தேகமுள்ளவர்களுமான எல்லா ராக்ஷஸர்களும் காயத்ரீ ஜபத்தில் பற்றுதலுள்ள இந்தப்பிராம்மணோத்தமனை ஹிம்ஸிக்கமாட்டார்கள். பிறருக்கு வேதங்களைச் சொல்லிவைப்பதினாலோ பிறருக்கு யாகத்தைச் செய்விப்பதினாலோ அநியாயமான ப்ரதிக்ரஹத்தினாலோ பிராம்மணர்களுக்குத் தோஷம் கிடையாது. பிராம்மணர்கள் எரிகிற தீயைப்போன்றவர்கள். பிராம்மணர்கள் வேதத்தை அறியாதவர்களானாலும் அறிந்தவர்களானாலும் அசக்தர்களானாலும் சக்தர்களானாலும் அவமதிக்கத்தக்கவர்களல்லர். அவர்கள் சாம்பலால் மூடப்பட்ட நெருப்புப்போன்றவர்கள். இடுகாட்டில் எழுந்து ஜ்வலிக்கின்ற நெருப்பானது தோஷமுள்ளதாகாததுபோல அறிந்தவனானாலும் அறியாதவனானாலும் பிராம்மணன் பரிசுத்தமானவனே. அவனே பெரிய தேவதை. பிராம்மணோத்தமர்களால் விடப்பட்டிருக்கிற பட்டணங்கள் மதில்களாலும் கோட்டைவாசல்களாலும் பலவித மேல்மாடிகளாலும் விளங்குகிறதில்லை. அரசனே! எதில் வேதங்களால் நிறைந்தவர்களும் நல்லொழுக்கமுள்ளவர்களும் சிறந்த ஞானமுள்ளவர்களும் தவசிகளுமான பிராம்மணர்கள் இருக்கிறார்களோ அதல்லவோ பட்டணம்? குருநந்தனனே! இடைச்சேரியிலாவது காட்டிலாவது எதில் பல சாஸ்திரங்களை அறிந்தவர்கள் இருக்கிறார்களோ அதை நகரமென்று சொல்லுகிறார்கள். அது தீர்த்தமும் ஆகும். மனிதன் பாதுகாக்கிற அரசனையும் தவஞ்செய்கிற பிராம்மணனையும் அணுகி நேரில் பூஜித்தால் உடனே பாவத்தினின்று விடுபடுகிறான். புண்ணியதீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் செய்தலும் பரிசுத்தவஸ்துக்களைச் சொல்லுதலும் ஸாதுக்களோடு ஸம்பாஷணமும் சிறந்தவையென்று அறிஞர்களால் சொல்லப்படுகின்றன. நல்லோர்கள் எப்பொழுதும் தம்மை ஸாதுக்களுடைய ஸம்பாஷணையினால் பரிசுத்தமான இன்சொல்லாகிய ஜலத்தால் பரிசுத்தம் பண்ணப்பட்டதாக நினைக்கிறார்கள். தண்டம் மோக்ஷத்திலாசையற்றபோனால் திரிதண்டங்களைத் தரித்தல், மௌனம், சடைகளைத் தரித்தல்,

மொட்டை அடித்துக்கொள்ளுதல், மரவுரியையும் மான்தோலையும் உடுத்தல், விரதானுஷ்டானம், ஸ்நானம், அக்னிஹோத்ரம், வனத்தில்வாஸம், உடம்பை உலர்த்தல் இவை அனைத்தும் பயனற்றனவாகும். கண் முதலிய ஆறு ஞானேந்திரியங்களாலும் அனுபவிக்கப்படுகிற பொருள்களுக்குச் சாஸ்திரீயமான சுத்தியில்லை; மற்றோரும் அந்த இந்திரியங்களுக்கு அனுபவஸுகம் கிடைத்துவிடுகிறது. ஆயினும், பொருள்களுக்குச் சுத்தியில்லாமல் கிடைக்கும் ஸுகம் மோக்ஷ ஸாதனமாகாது. ராஜேந்திரனே! ஏனெனில், விகாரத்துடன் கூடின அவர்களுடைய மனமானது எவ்விதத்தாலும் அடக்க முடியாதது. எவர்கள் மனத்தினாலும் வாக்கினாலும் செய்கையாலும் புத்தியாலும் பாவங்களைச் செய்வதில்லையோ அந்த மகாத்மாக்கள் உடம்பை உலர்த்துகிற தவத்தைச் செய்யமாட்டார்கள். எவனுக்குப் புத்திரன் முதலிய பந்துக்களிடத்தில் கருணையில்லையோ, அவன் [1] சுத்த தேகமுள்ளவனாயிருந்தாலும் பாவமில்லாதவனாகான் (கருணையில்லாமையாகிய) அது அவனுடைய தவத்துக்குத் தீங்காகிறது. உண்ணாமலிருப்பதே தவமென்று கருதப்படவில்லை. எப்பொழுதும் சுத்தனாயிருப்பவனும் அலங்கரிக்கப்பட்டவனும் தனது வாழ்நாள் முழுதும் அன்போடிருப்பவனுமான மனிதனே முனிவன். அவன் வீட்டிலிருந்தாலும் எல்லாப்பாவங்களாலும் விடுபடுகிறான். ஆகாரமின்மை முதலியவைகளால் பாவஞ்செய்பவர்கள் சுத்தி அடையாவல்லவா? அனசனவ்ரதத்தினால் தேகம் மாத்திரம் வாட்டமடைகிறது. சாஸ்திரத்தினால் சொல்லப்படாத காமங்களைச் செய்தால் அவைகளைச் செய்தவனுக்கு அனபாத்திரமே. அதனால் பாவம் போகாது. நல்ல எண்ணமில்லாத மனிதனுடைய காமங்களை அக்னியானது எரிக்காது. தவத்தினாலும் மனமொழிமெய்களின் தூய்மையினாலுமே நல்ல உலகங்களை அடைகின்றனர். அனசனவ்ரதங்களும் (= உண்ணாவிரதங்களும்) சுத்தி உண்டுபண்ணுகின்றன. கிழங்கு கனிகளைப் பக்ஷிப்பதினாலும், மௌனத்தினாலும், வாயுபக்ஷணத்தினாலும், தலையை மொட்டையடித்துக்கொள்வதினாலும், ஸ்திரமான வீடுகளை விடுவதனாலும், சடைகளைத் தரிப்பதினாலும், [2] மேடைகளில் படுப்பதினாலும், நித்யம் பட்டினியிருப்ப

[1] ‘சுக்ல தேஹ’ என்பது மூலம்; ‘சுத்தமான தொழிலால் ஜீவிப்பவனானாலும்’ என்பது பழையவுரை. [2] ‘ஆகாயமாகிற மேற்கட்டியின் கீழ்ப் படுப்பது’ என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

த்தினாலும், அக்னியின் சுச்ரூஷையினாலும், தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் செய்வதினாலும், தரையில் படுப்பதினாலும் மனிதன் உத்தம ஸ்தானத்தை அடையமாட்டான். ஞானத்தாலாவது (பயனை விரும்பாத) காமத்தாலாவது பிணியும் மூப்பும் சாக்காடும் அற்றுப்போகின்றன; உத்தமமான பதமும் அடையப்படுகிறது. நெருப்பால் எரிக்கப்பட்ட வித்துக்கள் எவ்வாறு மறுபடி முளையாவோ அவ்வாறே ஞானத்தால் எரிக்கப்பட்ட கிலேசங்களோடு மறுபடி ஆத்மா சேர்கிறதில்லை. பெரிய ஸமுத்திரத்தில் நுரைகளைப்போல ஆத்மாவினால் விடப்பட்டவையும், கட்டையும் உயிரை எலும்புவைத்துக் கட்டின சுவரும் போன்றவையுமான சரீரங்கள் நாசமடைகின்றன. ஸந்தேகமில்லை. எவன் ஒரு ஶ்லோகத்தினாலாவது, ஶ்லோகத்தின் பாதியினாலாவது எல்லாப் பிராணிகளுடைய ஹிருதயத்திலும் வஸிக்கின்ற பரமாத்மாவை அடைகிறானோ அவனுக்கு வேண்டுவது ஒன்றுமில்லை. [1] சிலர் மோக்ஷத்திற்கு ஸாதகமான ஞானத்தை அடைந்து இரண்டு அக்ஷரமடங்கின பிரம்ம சப்தத்தினால் தியானித்து ஶ்லோகமென்கிற பதத்தால் அடையாளமிடப்பட்டிருக்கிற நூறு உபநிஷத்துக்களாலும் ஆயிரம் உபநிஷத்துக்களாலும் பிரம்மத்தை அடைகிறார்கள். ஸம்சயத்தால் கவரப்பட்ட மனமுள்ளவனுக்கு இவ்வுலகமுமில்லை; மறுஉலகமுமில்லை; ஸுகமுமில்லை. ஞானத்தை அடைந்த வ்ருத்தர்கள் [2] ஞானம் மோக்ஷஸாதனமென்று கூறுகின்றனர். ஆத்ம தத்துவங்களை அறிந்தவனே வேதங்களுடைய உபயோகத்தை நன்றாக அறிகிறான். அந்த மனிதனே காட்டுத்தீயினிடமிருந்து நீங்குவதுபோல வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற கர்மங்களினிடமிருந்து நீங்குகிறான். ஓரக்ஷரமான பிரணவத்தினால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற பிரம்மதத்வத்தை ஹேதுக்களால் அறிய விருப்பமுள்ளவனாகில் வெறு யுக்தி வாதத்தைவிட்டு வேதத்தையும் ஸ்மிருதியையும் பிரமாணமாகக்

---

1 'சிலா தத்வம்' என்கிற இரண்டக்ஷரங்களடங்கின மஹாவாக்யத்தினால் பிரம்மம் நிர்விசேஷமென்று சொல்லுகிற ஶாஸ்திரக்கருத்தை அறிந்து (ஸத்யம் ஜ்ஞானம் அனந்தம் என்பவை முதலிய) மந்த்ர பதங்களால் அடையாளமிடப்பட்ட பிராம்மணங்களடங்கின நூறு உபநிஷத்துக்களாலும் வேறு ஆயிரம் உபநிஷத்துக்களாலும் பிரம்மத்தை அடைகிறார்கள். 'நான் பிரம்மமாயிருக்கிறேன்' என்கிற தன்னைஸாக்ஷியாகக் கொண்ட அனுபவமானது மோக்ஷத்தை அறிவிப்பதாகிறது' என்பது பழையவுரை. 2 'பாதப்ய:' என்பது மூலம்.

கொள்ளக்கடவாய். (சமதமமுதலியவையும் வேத சாஸ்திரமுதலியவையுமான) ஸாதனங்களில்லாமையால் (யுக்திவாதியான) அவனுக்குத் தத்வஜ்ஞானம் கைகூடாது. அழிவற்ற பிரம்மதத்வமானது வேதத்தை முன்னிட்டு முயற்சியினால் அறியத்தக்கது. அந்த பரமமே வேதம் (=பிரணவம்). வேதமானது அந்தப்பரமத்திற்குச் சரீரம். வேதமானது அந்தப்பரமதத்வத்தை அறிவதற்குக் காரணமாயிருக்கிறது. அந்த வேதத்துக்கு லயஸ்தானமான ஆத்மதத்வத்தை அறிவிக்கும் விஷயத்தில் ஆத்மாவானது சக்தியற்றதாயிருக்கிறது. ஆதலால், அந்த ஆத்மதத்வமானது அறியக்கூடிய புத்தித்தத்வத்தால் அறியத்தக்கதாயிருக்கிறது. வேதங்களில் கூறப்பட்ட ஆயுளும் காரியங்களை உத்தேசித்துத் தேவர்கள் கொடுக்கும் பலன்களும் சரீரிகளுடைய காரியத்திறமையும் உலகத்தில் யுகத்தை அனுஸரித்து உண்டாகின்றன. இந்திரியங்களுடைய தெளிவினால் அப்படிப்பட்ட இந்தப்பாவத்தை விலக்கவேண்டும். ஆகையால், மனமுதலிய இந்திரியங்களை அடக்குவதே சிறந்த உணர்விரதமாம். தவத்தினால் ஸ்வர்க்கமானது அடையப்படுகிறது. தானத்தால் ஸுகானுபவம் உண்டாகிறது. தீர்த்தஸ்நானத்தால் பாவம் நீங்குகிறது; (ஆனால்,) ஞானத்தாலேயே மோக்ஷம் கைகூடுமென்று அறியவேண்டும்' என்று சொன்னார்.

ராஜேந்திரரே! இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவரும் மிக்க புகழுள்ளவருமான யுதிஷ்டிரர், மார்க்கண்டேயரைப்பார்த்து, 'பகவானே! உத்தமமான தானவிதியைக் கேட்பதற்கு விரும்புகிறேன்' என்று கூறினார். மார்க்கண்டேயர், 'யுதிஷ்டிர! ராஜேந்திரனே! எந்தத் தானதர்மத்தைப்பற்றி நீ வினவுகிறாயோ இந்த விஷயமானது அப்படிப்பட்ட பெருமையுடையதாதலால் எப்பொழுதும் எனக்கு இஷ்டமானது. வேதங்களாலும் தர்மசாஸ்திரங்களாலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிற தான ரஹஸ்யங்களைக் கேள். யுதிஷ்டிர! [1] கஜச்சாயையில் [2] அரசமரத்தின் இலைகளால் வீசப்படுகிற (ஜலக்கரையில்) எந்த ச்ராத்தமானது செய்யப்படுகிறதோ அந்த ச்ராத்தத்தினால் செய்தவன் ஆயிரம் கல்பகாலங்கள் குறைவடையமாட்டான். ஜநேந்த்ர! ஜீவனத்தின்பொருட்டுப் பொருளைக்கொண்டுவந்த பிராமணனை நல்லவிடத்தில் எவன் வஸிக்கச் செய்வானோ அவன் எல்லா யஜ்ஞங்களாலும் தேவதைகளை

1 ஆநுசாஸனபர்வம் 480, 663 பக்கம் குறிப்புகளிற் காண்க

2 வேறுபாடம்.

ஆராதிக்கவனாகிறான். நதியின் பிரவாஹமானது தனக்கு எதிர்முகமாக வளைந்து செல்லுகிற இடத்தில் தகுந்தவனிடம் தானம் செய்யப்பட்ட சிறந்த குதிரைகள் அக்ஷயபலனைக் கொடுக்கின்றன. அன்னத்திற்காக க்ருஹஸ்தனை அடைகிற அதிதி இந்திரனே. அவனும் அக்ஷயமான ஸ்வர்க்கத்தைக் கொடுப்பான். இப்படி தானம் செய்தவர்கள், பெருங்கடலைக் கப்பலால் தாண்டுவதுபோல மஹாபாதகங்களை எளிதில் தாண்டுகிறார்கள். கிரஹணகாலத்தில் பிராமணனுக்குக் கொடுக்கப்படுகிற நயிராடைகள் அக்ஷயமாகின்றன. பர்வகாலங்களில் கொடுக்கப்பட்ட தானம் இரண்டு மடங்காகிறது. ருதுக்களில் தானம் பத்து மடங்காகும். [1] அயனத்திலும், [2] விஷுவத்திலும், [3] ஷடசீதி முதலிய புண்ணியகாலங்களிலும், சந்திரக்ரஹண ஸூர்ய க்ரஹண காலங்களிலும் தானமானது அக்ஷயமென்று சொல்லப்படுகிறது. ருதுக்களில் கொடுக்கப்பட்ட தானத்தைப் பத்துமடங்கு பலனுள்ளதென்று சொல்லுகிறார்கள். ருது அயனம் முதலிய புண்ணியகாலங்களில் தானமானது நிச்சயமாகவே நூறுமடங்கு பலனுள்ளது. ராகுவினுடைய க்ரஹணகாலத்தில் தானம் ஆயிரம் மடங்காகிறது. விஷுவத்தில் தானம் செய்வதால் அக்ஷயபலனை அடைகிறான் அரசனே! பூமியைக் கொடாதவன் பூமியை அனுபவிக்கமாட்டான். வாகனத்தைக் கொடாதவன் வாகனத்தில் ஏறிச்செல்லமாட்டான். விருப்பமான எந்த எந்த வஸ்துக்களைப் பிராமணர்களுக்குக் கொடுக்கிறானோ, அந்த அந்த விருப்பமான வஸ்துக்களை, கொடுத்த மனிதன் மறுஜன்மத்தில் அனுபவிக்கிறான். பொன்னானது அக்னியினுடைய மூத்த குழந்தை. பூமியானது விஷ்ணுவினுடைய மனைவி. பசுக்கள் ஸூர்யனுடைய புத்ரிகள். எவன் பொன்னையும் பசுக்களையும் பூமியையும் தானம் செய்கிறானோ அவனால் மூவுலகங்களும் தானம் செய்யப்பட்டவைகளாகின்றன. மூவுலகத்திலும் தானத்தைக்காட்டிலும் சிறந்ததும் மேலானதுமான வஸ்து முன் இருந்ததுமில்லை; இனியும் இராது. அவ்வாறிருக்க, நிகழ்காலத்தில் எப்படி இருக்கும்? ஆகையால், உலகங்களில் சிறந்த புத்தியுள்ளவர்கள் தானத்தையே நிகரற்றதும் முக்கியமானதுமாகச் சொல்லுகிறார்கள்' என்று கூறினார்.

---

1 அதிக பாடமான அரைஸ்லோகம் விடப்பட்டது. அயனம் = ஆடி தை மாதங்களின் பிறப்பு. 2 சித்திரை ஐப்பசி மாதங்களின் பிறப்பு. 3 ஆனி, புரட்டாசி, மார்கழி, பங்குனி மாதப் பிறப்புகள்.

இருநூற்றுநான்காவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(மார்க்கண்டேயர் துந்துமாரனுடைய உபாக்கியானத்தைச் சொல்லத் தொடங்கியதும், உதங்கருடைய தவத்தினால் ஸந்தோஷமடைந்த விஷ்ணு அவருக்கு வரங்களைக் கொடுத்துக் குவலாஶ்வனால் துந்து என்கிற அஸுரனைக்கொல்வதற்குரிய முறையைச் சொல்லி மறைந்ததும்)

பரதஶ்ரேஷ்டரே! மஹாராஜரே! யுதிஷ்டிரராஜர் ராஜரிஷியான இந்த்ரத்யும்னனுக்கு அப்படிப்பட்ட ஸ்வர்க்கவாஸம் கொடுக்கப்பட்டதைக் மகாபாக்கியசாலியான மார்க்கண்டேயரிடத்தினின்று கேட்டு, தவத்தினால் முதிர்ந்தவரும் நீண்ட வாழ்நாளுள்ளவரும் பாவமில்லாதவருமான அவரைப்பார்த்து, 'தர்மங்களை அறிந்தவரே! தேவர்கள், தானவர்கள், ராக்ஷஸர்கள் ஆகிய இவர்களின் வம்சங்களும் பலவித ராஜவம்சங்களும் சாஶ்வதமான ரிஷிவம்சங்களும் உம்மால் அறியப்பட்டிருக்கின்றன. பிராம்மணோத்தமரே! இவ்வுலகில் உம்மால் அறியப்படாதது ஒன்றுமில்லை. பிராம்மணோத்தமரே! முனிவரே! மனிதர்கள், உரகர்கள், ராக்ஷஸர்கள், தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், யக்ஷர்கள், கின்னரர்கள், அப்படியே அப்ஸரஸுகள் ஆகிய இவர்களுடைய வம்சங்களை அறிகிறீர். இவற்றை நான் உள்ளபடி கேட்க விரும்புகிறேன். இக்ஷ்வாகுகுலத்தில்பிறந்த குவலாஶ்வனென்று பிரஸித்திபெற்ற அரசன் பெயர்மாறி எவ்வாறு துந்துமாரனென்கிற பெயரை அடைந்தான்? பருகுகுலத்தவர்களுள் சிறந்தவரே! சிறந்த புத்தியுடையவனான குவலாஶ்வனுக்கு ஏற்பட்ட இந்தப் பெயர்மாறுபாட்டதை உள்ளபடி அறிய விரும்புகிறேன்' என்று வினவினார்.

பாரதரே! யுதிஷ்டிரரால் இவ்வாறு வினவப்பட்ட மார்க்கண்டேய மகாமுனிவர் துந்துமாரனுடைய உபாக்கியானத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினார். மார்க்கண்டேயர், 'அரசனே! யுதிஷ்டிர! உனக்கு ஸந்தோஷத்துடன் இந்தக் கதையைச் சொல்லுவேன்; கேள். தர்மம் மிகுந்ததான அப்படிப்பட்ட இந்தத் துந்துமாரனுடைய உபாக்கியானத்தைக் கேள். பூமிக்கு இறைவனே! இக்ஷ்வாகுகுலத்திற்பிறந்தவனும் பூமிக்கு அதிபனுமான

அந்தக் குவலாச்வராஜன் துந்துமாரனென்று பிரஸித்தியை அடைந்ததிருத்தத்தைக் கேட்பாயாக. அப்பா! பாரத! பிரஸித்திபெற்ற உத்தங்கரென்கிற ஒரு மஹரிஷி இருந்தார். கௌரவ! அழகிய காட்டில் அவருடைய ஆச்ரமமிருந்தது. மகாராஜனே! விபுவான உத்தங்கர், விஷ்ணுவை ஆராதிக்க விருப்பங்கொண்டு பல வருஷகாலம் செய்ய மிக அரிய தவத்தைச் செய்தார். அவர் விஷயத்தில் பிரீதியடைந்த அந்த விஷ்ணுபகவான் அவருக்கு நேரில் காட்சியளித்தார். மஹரிஷியான உத்தங்கர், அந்தப் பகவானை, 'மிக்க காந்தியுள்ளவரே! தேவரே! தேவர்களோடும் அஸுரர்களோடும் மனிதர்களோடுங்கூடின எல்லாப் பிரஜைகளும், அப்படியே ஸ்தாவரங்களாகவும் ஜங்கமங்களாகவுமிருக்கிற பிராணிகளும், பரமத்தைச் சொல்லுகிற வேதங்களும், அறியத்தக்க வஸ்துவும் உம்மால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கின்றன. தேவரே! ஆகாயம் உம்முடைய தலை. சந்திர ஸூர்யர்கள் உம்முடைய கண்கள். அச்சுதரே! காற்று உம்முடைய மூச்சு. நெருப்பு உம்முடைய தேஜஸ். எல்லாத்திசைகளும் உம்முடைய கைகள். மஹாஸமுத்திரம் உம்முடைய வயிறு. தேவரே! மலைகள் உம்முடைய தொடைகள். மதுஸூதனரே! ஆகாசம் உம்முடைய நாபி. பூமியானது உம்முடைய கால்கள். அப்படியே, ஓஷதிகள் உரோமங்கள். இந்திரன், சந்திரன், அக்னி, வருணன், தேவர்கள், அஸுரர்கள், மஹோரகர்கள் ஆகிய எல்லாரும் வணக்கமுள்ளவர்களாகப் பலவித ஸ்தோத்திரங்களால் துதித்துக்கொண்டு உம்மைப் பூஜிக்கின்றனர். லோகநாதரே! எல்லாப் பிராணிகளும் உம்மால் வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதிக சக்தியுள்ளவர்களான யோகிகளும் மஹரிஷிகளும் உம்மைத் துதிக்கிறார்கள். நீர் ஸந்தோஷமடைந்தால் உலகம் சாந்தமாக இருக்கிறது; நீர் கோபித்துக்கொண்டால் மிக்க பயத்தை அடைகிறது. புருஷோத்தமரே! எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணுகிறவரான நீர் ஒருவரே தேவர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் உண்டாகிற பயங்களைப் போக்குகிறீர். தேவரே! உம்மால் மூன்று காலடிகளால் மூவுலகங்களும் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டன. ஐச்வர்யத்தால் நிறைந்தவர்களான அஸுரர்களுடைய விநாசமும் உம்மால் செய்யப்பட்டது. அதிகப் பிரகாசமுள்ளவரே! உம்முடைய அடிமைப்புக்களால் தேவர்கள் சிறந்த ஸுகத்தை அடைந்தார்கள். நீர் கோபங்கொண்டவுடன், தைத்யராஜர்கள் அவமானத்தை அடைந்

தார்கள். நீர் இவ்வுலகில் எல்லாவிதத்திலும் பிராணிகளைப் படைப்பவராகவும் அழிப்பவராகவும் இருக்கிறீர். தேவர்கள் உம்மை நாள்தோறும் ஆராதித்து ஸுகமாக வ்ருத்தி அடைகிறார்கள்' என்று பலவித ஸ்தோத்திரங்களால் மகிழ்வித்தார். இவ்வாறு மகாத்மாவான உதங்கரால் துதிக்கப்பட்ட ஹ்ருஷீகேசரான விஷ்ணு உதங்கரைப் பார்த்து, 'நான் உன் விஷயத்தில் பிரீதியடைந்தேன். வரத்தைப் பெற்றுக்கொள்' என்று சொல்ல, உதங்கர், 'புருஷரும் சாச்வதருமாய் தேவரூபமுள்ளவரும் உலகத்தைப் படைப்பவரும் பிரபுவுமான ஹரியை நான் தரிசனம் செய்ததே எனக்குப் போதுமான வரம்' என்று சொன்னார். விஷ்ணு, 'மிகச் சிறந்தவனே! நான் உன்னுடைய உறுதியான பக்தியினால் உன் விஷயத்தில் பிரீதியடைகிறேன். பிராம்மணா! நீ என்னிடமிருந்து அவச்யம் வரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும்' என்று சொன்னார். பரந்தபச்ரேஷ்டனே! அப்பொழுது ஹரியினால் இவ்வண்ணம் (வரங்கொடுப்பதாகச் சொல்லி) மகிழ்விக்கப்படுகிற அந்த உதங்கர் கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு, 'பகவானே! தாமரைமலர் போன்ற கண்களுள்ளவரே! என் விஷயத்தில் பிரீதியுள்ளவராயிருந்தால் தர்மத்திலும், ஸத்தியத்திலும், ஐம்பொறி அடக்கத்திலும் எப்பொழுதும் எனக்குப் புத்தியிருக்கவேண்டும். ஈச்வரரே! எனக்கு எப்பொழுதும் உம்மிடத்தில் தொடர்ச்சியான பக்தி இருக்கவேண்டும்' என்கிற வரத்தை வேண்டினார். பகவான், 'பிராம்மணா! என் அநுக்ரஹத்தினால் இவையெல்லாம் உனக்கு உண்டாகும். எந்த யோகத்தோடுகூடியவனாக நீ தேவர்களுக்கும் மூவுலகங்களுக்கும் பெரிய காரியத்தைச் செய்வாயோ அப்படிப்பட்ட யோகமும் உனக்குத் தானே தோற்றும். துந்து என்கிற மகாஸுரன் உலகங்களை அழிப்பதற்காகக் கடுந்தவம் புரிகிறான். அவனைக் கொல்லுபவனைச் சொல்லுவேன்; கேள். அப்பா! இக்ஷ்வாகுகுலத்தில் தோன்றியவனும், பகைவரால் தோல்வி அடைவிக்கப்படாதவனும், சிறந்த சக்தியுள்ளவனும், ப்ருஹதச்வனென்று பிரஸித்திபெற்றவனுமான அரசன் பூமிக்கு அதிபதியாவான். பரமமகரிஷியே! அந்தப் ப்ருஹதச்வனுக்குப் புத்திரனும் சுத்தனும் இந்திரியங்களை அடக்கினவனும் அரசர்களுள் உத்தமனுமான குவலாச்வனென்கிற பிரஸித்தனான அப்படிப்பட்ட அரசன் என்னுடைய யோகபலத்தை அடைந்திருக்கிற உன்னுடைய கட்டளையினால் துந்து என்கிற

அஸுரனைக்கொன்று துந்துமாரனென்கிற பெயருள்ளவனுவான்' என்று சொன்னார். இவ்வண்ணம் உதங்கரைப் பார்த்துச் சொல்லி, விஷ்ணுவானவர் அந்தர்த்தானத்தை அடைந்தார்.

இருநூற்றைந்தாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேய ஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(உதங்கர், பிருகதச்வன் ராஜ்யத்தில் தன் புத்திரனுக்கு முடிசூட்டி வனத்துக்குப் புறப்பட்டதைத் தடுத்து, துந்து என்கிற அஸுரனைக் கொல்ல ஏவியது)

அரசனே! இக்ஷ்வாகுமகாராஜன் லோகாந்தரத்தை அடைந்த பிறகு, பரமதார்மிகனான சசாதன் இந்தப் பூமியை அடைந்து அயோத்தியில் அரசனானான். சிறந்த வல்லமையுடையவனான ககுத்ஸ்தனென்பவன் சசாதனுடைய புத்திரன். ககுத்ஸ்தனுக்கு அநேநஸ் என்று ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். அநேநஸ்ஸுக்குப் ப்ருது என்கிற புத்திரன் உண்டானான். ப்ருதுவினுடைய புத்திரன் விஷ்வகச்வன். அவனிடத்தினின்று ஆர்த்ரன் பிறந்தான். ஆர்த்ரனுக்கு யுவனாச்வனென்ற புத்திரன் உண்டானான். அவனுக்கு ச்ராவஸ்தனென்கிற புத்திரன் உண்டானான். ச்ராவஸ்தன் அரசனானான். அவனால் ச்ராவஸ்தி என்கிற நகரியானது ஏற்படுத்தப்பட்டது. ச்ராவஸ்தனுக்கு மகாபலசாலியான ப்ருஹதச்வனென்கிற புத்திரன் உண்டானான். குவலாச்வன் ப்ருஹதச்வனுடைய புத்திரனாக ஜனனமடைந்திருந்தான். குவலாச்வனுக்கு இருபத்தோராயிரம் பிள்ளைகளுண்டானார்கள். எல்லோரும் வித்தைகளில் ஸமர்த்தர்களாகவும் நல்ல பலமுள்ளவர்களாகவும் பகைவரால் அணுகமுடியாதவர்களாகவும் இருந்தார்கள். குவலாச்வனும் குணங்களால் பிதாவைக்காட்டிலும் மேற்பட்டவனாக இருந்தான். மகாராஜனே! ப்ருஹதச்வன் அப்பொழுது தக்க ஸமயத்தில் ஸ்ரீமான் சிறந்த தார்மிகனுமான அந்தக் குவலாச்வனுக்கு ராஜ்யத்தில் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்தான். சிறந்த புத்திமானும் பகைவரைக்கொல்லுபவனுமான ப்ருஹதச்வனென்கிற அரசன் அரசச் செல்வத்தைப் புத்திரனிடத்தில் ஒப்பித்துவிட்டுத் தவம்புரிவதற்காகத் தபோவனத்தைக் குறித்துச் செல்லத் தொடங்கி

ஞன். மனிதர்களுக்குத் தலைவனே! பாரதனே! பிறகு, பிராம மனோத்தமரான உத்தங்கர், பருஹதச்வனென்கிற அந்த ராஜரிஷி வனத்திற்குப் புறப்பட்டதைக் கேட்டார். மிக்க தேஜஸுள்ள வரும் அளத்தற்கரிய ஆற்றலுள்ளவருமான உத்தங்கர் சிறந்த அந்த ஸராவஸ்திநகரியை அடைந்து, எல்லா அஸ்திரங்களையும் அறிந் தவர்களுள் சிறந்தவனான அந்தப் பருஹதச்வனை வனத்திற்குப் போவதினின்று தடுத்து, 'அரசனே! நீ பிரஜாபாலனத்தைச் செய் யத்தக்கவன். அதையே நீ செய்யவேண்டும். அரசனே! நாங்கள் உன்னுடைய தயையினால் பயமற்றவர்களாக வஸிக்கக்கடவோம். அரசனே! பூமியானது மகாத்மாவான உன்னால் காக்கப்படுமாயின் பயமற்றதாகும். நீ அரண்யத்தை அடைதல் கூடாது. இவ்வுலகில் பரஜைகளைப் பாதுகாப்பது பெரிதான தர்மமாகக் காணப்படுகின் றது. அரண்யத்தில் வஸிப்பது அப்படிப் பெரிய தர்மமாகக் காணப்படவில்லை. உனக்கு இப்படிப்பட்ட புத்தி உண்டாகக வேண்டாம். ராஜேந்திரனே! இப்படிப்பட்ட தர்மமானது ஓரிடத்திலும் காணப்படவில்லை. முற்காலத்தில் ராஜரிஷிகளால் பிரஜைகளைப் பரிபாலனம் செய்வதில் முயற்சி செய்யப்பட்டிருக் கிறது. பிரஜைகள் அரசனால் காக்கத்தக்கவைகள். அவைகளை நீ காப்பதற்குத் தகுதியுள்ளவனாக இருக்கிறாய். அரசனே! நான் மனக்கவலையற்றவனாகித் தவத்தைச் செய்வதற்குச் சக்தியற்ற வனாக இருக்கின்றேனன்றோ? என்னுடைய ஆஸ்ரமஸமீபத்தில் ஸமதரையான காடுகளில் ஸமுத்திரமணல்களால் நிரம்பினதும் பல யோஜனை அகன்றதும் பல யோஜனை நீண்டதுமான [1] உஜ்ஜாலக மென்கிற இடம் இருக்கிறது. அரசனே! அந்த இடத் தில் பயங்கரமானவனும் அதிக வீர்யமும் பராக்ரமமுமுள்ளவ னும் அஸுரர்களுக்குத் தலைவனும் மதுகைடபர்களுக்குப் புத்திரனும் மிக்க கொடியவனும் அளவுகடந்த வல்லமையுள்ள வனுமான துந்து என்கிற அஸுரன் பூமிக்குள் புகுந்து வாஸம் செய்கிறான். மகாராஜனே! அவனைக் கொன்றபின் நீ வனத்தை அடையவேண்டும். அரசனே! தேவர்களையும் உலகங்களையும் நாசம் செய்வதற்காகப் பயங்கரமான தவத்தைச் செய்துகொண்டு உலகங்களை அழிப்பதற்காகப் பூமிக்குள் படுத்திருக்கிறான். அரசனே! அவன் எல்லா உலகங்களுக்கும் பிதாமஹரான பரமாத்மா வினிடமிருந்து வரத்தைப்பெற்று, தேவர்களாலும் அஸுரர்களா

[1] இது உஜ்ஜானகம் என்றும் வழங்குகின்றது.

லும் ராக்ஷஸர்களாலும் நாகர்களாலும் யக்ஷர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும் எல்லாவிதத்தாலும் கொல்லத் தகாதவனாக இருக்கிறான். அவனைக் கொல்வாயாக. உனக்கு மங்களம். உன்னுடைய புத்தியானது இவ்விஷயத்தினின்று வேறுவிதமாக வேண்டாம். சாஸ்வதமானதும் குறைவற்றதும் அசைவற்றதுமான பெரிய கீர்த்தியை அடைவாய். குரூரனும் உறங்குகிறவனும் மணலினுள் மறைந்திருப்பவனுமான அவனுடைய மூச்சுக்காற்றானது ஒருவருஷத்தின் முடிவில் வெளிப்படுகிறது. மலைகளோடும் காடுகளோடும் சோலைகளோடுங்கூடின பூமியானது அவனுடைய மூச்சுக்காற்றினாலே எப்பொழுது எப்பொழுது அசைகிறதோ அப்பொழுது அப்பொழுது பெரும் புழுதியானது ஆகாயத்தில் சென்றுகொண்டிருக்கிற ஸூர்யனுடைய தேரை நோக்கி மேலே கிளம்புகிறது. நெருப்புப்பொறிகளோடுகூடியதும் ஜ்வாலைகளோடுகூடியதும் புகையோடுகலந்ததும் மிக்க பயங்கரமுமான பூகம்பமானது ஏழுநாள் அஹோராத்திரம் உண்டாகிறது. அரசனே! அதனால், அந்த என்னுடைய ஆஸ்ரமத்திலிருப்பதற்குச் சக்தியற்றவனாக இருக்கிறேன். அரசர்களுள் சிறந்தவனே! உலகங்களுக்கு நன்மையைச் செய்யவேண்டுமென்கிற விருப்பத்தால் அவனைக் கொல்வாயாக. அந்த அஸுரன் கொல்லப்பட்டால் உலகங்கள் தம் நிலைமையை அடைந்திருக்கும். பயங்கரமானதும் அஸ்திரசஸ்திரங்களால் நெருங்கியதுமான யுத்தத்தில் மிகவுக்கிரமானவனும் பயங்கரமான சரீரமுள்ளவனுமான துந்து என்று பெயருள்ள அஸுரனைப் பெரிய பாணத்தினால் நாசம் செய்வாயாக. நீ அவனை அழிப்பதற்குப் போதுமான திறமையுள்ளவனென்பது என் எண்ணம். விஷ்ணுவானவர் தம் தேஜஸினால் உன் தேஜஸை வ்ருத்தி அடையச்செய்வார். பூமிக்கதிபதியே! விஷ்ணுவினால், 'எந்த அரசன் பயங்கரனான அந்த மகாஸுரனைக் கொல்லுவனோ அவனுடைய தேஜஸில் ஒருவராலும் அணுகமுடியாத அந்த விஷ்ணு தேஜஸானது பிரவேசிக்கப் போகிறது' என்று முந்தி எனக்கு வரம்கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ராஜேந்திரனே! என்னால் கட்டளையிடப்பட்ட நீ பூலோகத்தில் எவ்விதத்தாலும் தாங்கமுடியாத அந்த விஷ்ணுதேஜஸைச் சேர்த்துக்கொண்டு பயங்கரமான பராக்கிரமமுள்ள அந்த அஸுரனை நாசம் செய்வாயாக. பூமியைப்பாதுகாப்பவனே! மிக்க தேஜஸையுடைய துந்துவானவன் நூற்றுக்கணக்கான வருஷங்கள் யுத்தம்

செய்தாலும் சக்தி குறைந்தவனால் எரிப்பதற்கு ஸாத்தியப்படாதவனன்றோ" என்றார்.

இருநூற்றுருவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பிருஹதஸ்வன் தன்புதல்வன் துந்துவைக் கொல்வானென்று சொல்லிக் கானகம் சென்றதும், யுதிஷ்டிரர் துந்துவினுடைய உற்பத்தியைக் குறித்து வினவியதும், மார்க்கண்டேயர் அவனுடைய உற்பத்திக்கு ஹேதுவாக மதுகைடபர்களுடைய வரலாற்றைச் சொல்லியதும்)

கௌரவர்களுள் சிறந்தவனே! உதங்கரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவனும் பகைவர்களால் ஜயிக்கமுடியாதவனும் ராஜரிஷியுமான அந்தப் பிருஹதஸ்வன், உதங்கரைக் குறித்து அஞ்சலி செய்துகொண்டு, 'பிராம்மணரே! என்னுடைய இந்த வனப்பிரயாணமானது வீணாகக்கூடாது. பகவானே! தைரியமுள்ளவனும், காரியங்களை விரைவாகச் செய்பவனும், பூமியில் திறமையினால் நிகரில்லாதவனுமான குவலாஸ்வனென்கிற புத்ரன் எனக்கு இருக்கிறான். அவன் உம்முடைய இந்த விருப்பமனைத்தையும் செய்வான். ஸந்தேஹமில்லை. மிக்க தோள்வலியமைந்த குவலாஸ்வன் சூரர்களும் பரிகாயுதம்போன்ற கைகளுள்ளவர்களுமான எல்லாப்புத்திரர்களாலும் சூழப்பட்டு அந்தத் துந்துவென்கிற மகாஸுரனைக் கொல்லுவான். பிராம்மணரே! என்னை விட்டுவிடும். நான் இப்பொழுது ஆயுதமெடுப்பதை விட்டுவிட்டவனாக இருக்கிறேன்' என்று சொன்னான். அளவுகடந்த தேஜஸுள்ள அந்த முனிவரால், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொல்லப்பட்ட ராஜரிஷியான அவன் அந்தப் புத்திரனை நோக்கி, 'மகாத்மாவான உதங்கருக்கு வேண்டியதைச் செய்' என்று கட்டளையிட்டு உத்தமமான வனத்தை அடைந்தான்' என்று கூறினார்.

யுதிஷ்டிரர், 'பகவானே! தவத்தைப் பொருளாகக்கொண்டவரே! மிக்கசக்திவாய்ந்தவனான இந்த அஸுரன் யார்? யாருடைய மகன்? யாருடைய பேரன்? இதை அறிவதற்கு விரும்புகிறேன். தபோதனரே! எவனுடைய மூச்சுக்காற்றினால் பர்வதங்களோடுகூடின பூமி நடுங்கியதோ இப்படிப்பட்ட மிக்க வலி

மையுள்ள அஸுரனை நான் இதற்குமுன் கேட்டதில்லை. பக வானே! மஹா மேதாவியே! தபோதனரே! இவை எல்லாவற்றையும் விஸ்தாரமாக உள்ளபடி அறிவதற்கு விரும்புகிறேன்' என்று சொன்னார்.

மார்க்கண்டேயர், 'அரசனே! மனிதர்களுக்கதிபதியே! மகாராஜனே! விஸ்தாரமாகவும் உண்மையாகவும் உரைக்கப்படுகின்ற இந்த வரலாறனைத்தையும் நடந்தபடி சொல்லுகிறேன்; கேள். பரதஸ்ரேஷ்டனே! உலகமானது ஒரே ஸமுத்திரமாகிப் பிரகாசமில்லாமற்போய் ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களும் அழிந்து எல்லாப் பூதங்களும் முழுதும் அழிந்துபோகவே, முனிவர்களாலும் ஸித்தர்களாலும் எல்லா உலகங்களுக்கும் மஹேச்வரரென்று சொல்லப்பட்டவரும் உலகங்களுக்குக் காரணமானவரும் உலகங்களைப் படைப்பவரும் எங்கும் வியாபித்தவரும் நித்தியமாக இருப்பவரும் குறைவற்றவரும் நான்கு புஜங்களுள்ளவரும் சிறந்த மேனியுள்ளவருமான மகாவிஷ்ணுவைக் கண்டேன். மகாபாக்கியசாலியே! பகவானும், உலகங்களைப் படைத்தவரும், மகிமையுள்ளவரும், பக்தர்களைக் காக்கிற விரதத்தினின்று நழுவாதவரும், எங்கும் வியாபித்திருப்பவருமான ஹரியானவர் அபரிமிதமான தேஜஸுள்ள சேஷனென்கிற ஸர்ப்பத்தினுடைய பெரிய தேகத்தைப் படுக்கையாகச் செய்துகொண்டு ஒருவராகவே நித்திரைசெய்துகொண்டிருந்தார். பெரிதான ஸர்ப்பதேகத்தால் இந்தப் பூமியை வியாபித்துக்கொண்டு தூங்குகின்ற அந்த விஷ்ணுவினுடைய நாபியிலிருந்து ஸூர்யனுக்குச் சமமான ஒளியுள்ளதும் திவ்யமாயிருப்பதுமான ஒரு தாமரைமலர் வெளியில்வந்தது. மகிமைபொருந்தியவரும் உலகங்களுக்கெல்லாம் குருவாக இருப்பவரும் பிதாமஹரும் ஸூர்யனுக்கு ஸமமான ஒளிபொருந்தியவரும் நான்கு வேதங்களையும் அறிந்தவரும் நான்கு மூர்த்திகளுடன் கூடியவரும் நான்கு புருஷார்த்தங்களோடுகூடியவரும் நான்கு முகங்களுள்ளவரும் தம் பிரபாவத்தினால் ஒருவராலும் ஜயிக்கமுடியாதவரும் அதிகமான பலத்துடனும் பராக்கிரமத்துடனுங்கூடியவருமான பிரமதேவர் அந்தத் தாமரைமலரில் உண்டானார். அரசனே! பிறகு, ஒரு ஸமயத்தில் சிறந்த வீர்யமுள்ளவர்களான மது, கைடபன் என்கிற இரண்டு அஸுரர்கள் அத்புதமானதும் பல யோஜனைதூரம் விஸ்தாரமுள்ளதும் பல யோஜனைதூரம் நீண்டிருப்பதுமான ஸர்ப்பத்தினுடையசரீரமாகிற படுக்கையில் படுத்திருப்பவரும் பிரபுவும் மிக்க காந்தியுள்ளவரும்

கிரீடத்தையும் கௌஸ்துபமென்கிற ரத்தினத்தையும் தரித்திருப்பவனும் பீதாம்பரத்தைத் தரித்தவனும் ஸ்ரீ தேவியினால் பிரகாசிப்பவனும் தேஜஸ்ஸினாலும் அப்படியே தேகத்தாலும் ஆயிரம் ஸூர்யர்களுக்கு ஒப்பானவனும் அத்புதமான காட்சியுள்ளவனுமான ஹரியைக் கண்டார்கள். அப்பொழுது, அந்த விஷ்ணுவையும் அவருடைய நாபிகமலத்தில் தாமரைமலர்போன்ற கண்களுள்ளவரான பிரம்மதேவரையும் பார்த்து மதுவும் கைடபனுமாகிய இருவருக்கும் மிகப் பெரிதான ஆச்சர்யமுண்டாயிற்று. பிறகு, அவ்விருவரும் அளவுகடந்த தேஜஸ்ஸுள்ள பிரம்மதேவரைப் பயமுறுத்தினார்கள். அவ்விருவராலும் பலவாறு பயமுறுத்தப்படுகின்றவரும் பெரும்புகழுள்ளவருமான பிரம்மதேவர் தாமிருக்கும் தாமரைமலரின் தண்டை அசைத்தார். அதனால், கேசவர் விழித்துக்கொண்டார். பிறகு, கோவிந்தர் மிக்க வீர்யமுள்ளவர்களான அந்த இரண்டு அஸுரர்களையும் பார்த்தார். தேவரான விஷ்ணுவானவர் அவ்விருவரையும் பார்த்து, 'மகா பலசாலிகளே! உங்களிருவருக்கும் நல்வரவாகுக. உங்களுக்குச் சிறந்த வரத்தைக் கொடுக்கிறேன். எனக்கு உங்களமீது ப்ரீதியுண்டாகிறதன்றோ?' என்று சொன்னார். மகாராஜனே! அதிக கொழுப்புள்ளவர்களும் அதிக பலமுள்ளவர்களுமான அவ்விருவரும், ஹ்ருஷீகேசரான விஷ்ணுவைப் பார்த்து உரக்கச்சிரித்து ஒன்றுசேர்ந்து, 'தேவர்களுள் சிறந்தவனே! தேவனே! நீ எங்களிடமிருந்து வரத்தைப் பெற்றுக்கொள்வாயாக. நாங்கள் வரன்களைக் கொடுப்பவர்களாக இருக்கிறோம் ஆதலால், நீ ஆலோசியாமல் சொல்வாயாக. உனக்கு வேண்டியவரத்தை நாங்களிருவரும் கொடுப்பவர்களாக இருக்கிறோம்' என்று மறுமொழி உரைத்தார்கள். பகவான், 'வீரர்களே! நான் வரத்தை உங்களிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ளுகிறேன். நான் வரத்தை விரும்புகிறேன். நீங்கள் ஆற்றலால் நிறைந்தவர்கள். உங்களிருவருக்கும் ஸமமான ஆண்பிள்ளை இல்லை. ஸத்தியமான பராக்கிரமத்துடன்கூடின நீங்களிருவரும் என்னால் கொல்லத்தக்கவர்களாகவேண்டும். உலகங்களுக்கு நன்மை செய்யும்பொருட்டு இந்தப் பிரியமான வரத்தை நான் அடைய விரும்புகிறேன்' என்று சொன்னார். மது கைடபர்கள், 'புருஷோத்தம! இஷ்டப்படி செய்யும் காரியங்களில்கூட எங்களால் இதற்குமுன் பொய் சொல்லப்பட்டதில்லை. அப்படியிருக்க, இந்த விஷயத்தில் எங்களுடைய சொல்லானது எவ்வாறு வேறு

விதமாக மாறும்? எங்களை ஸத்தியத்திலும் தர்மத்திலும் நிலைபெற்றவர்களென்று அறிவாயாக. பலத்திலும் ரூபத்திலும் சௌர்யத்திலும் சாந்தியிலும் தர்மத்திலும் தவத்திலும் தானத்திலும் நல்லொழுக்கத்திலும் மனோபலத்திலும் இந்திரிய நிக்ரஹத்திலும் எங்களுக்கு ஒப்பானவனில்லை. கேசவ! எங்களுக்குப் பெரிய அனர்த்தமானது நெருங்கிவந்துவிட்டது. நீ சொன்னபடி செய். காலமானது எவ்விதத்தாலும் தாண்ட முடியாததன்றோ? விபுவே! தேவனே! நாங்கள் உன்னால் இது ஒன்றுமாத்திரம் செய்யப்பட விரும்புகிறோம். தேவர்களுள் மிக்க சிறந்தவனே! நீ எங்களிருவரையும் மேல்மறைவில்லாத இடத்தில் கொல்வாயாக. அழகிய கண்களுள்ளவனே! நாங்கள் உனக்குப் புத்திரர்களாகப் பிறக்கக்கடவோம். தேவ! இந்த வரன் எங்களால் வேண்டப்பட்டது. தேவர்களுள் சிறந்தவனே! அதனைத் தெரிந்து கொள். தேவனே! எங்கள் விஷயத்தில் பிரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டது பொய்யாகவேண்டாம்' என்று சொன்னார்கள். பகவான், 'ஆக, அப்படியே எல்லாவற்றையும் செய்வேன். இவை அனைத்தும் நடக்கும்' என்று சொன்னார். பிறகு, மதுஸூதனரான அந்தக் கோவிந்தர் நன்றாக ஆலோசித்துப்பார்த்து அவர்களைக் கொல்வதற்குரிய ஆவரணமில்லாத பிரதேசத்தைப் பூமியிலோ ஆகாயத்திலோ காணவில்லை. அரசனே! தேவர்களுள் சிறந்தவரும் மிக்க புகழுள்ளவருமான மதுஸூதனர் ஆவரணமில்லாத தம் இருதொடைகளையும் பார்த்து மதுகைடபர்களை (அவற்றில் வைத்து) அவர்களுடைய தலைகளை முனைகூர்மையான சக்கரத்தால் அறுத்தார்.

இருநூற்றேழாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மதுகைடபர்களுக்குப் புத்திரனான துந்துவானவன் தவத்தினால் பிரம்மதேவரிடமிருந்து வரங்களைப் பெற்றுத் தேவர்களை ஹிம்ஸித்ததும், உதங்கரால் ஏவப்பட்ட குவலாஸ்வன் அவனைப் பிரம்மாஸ்திரத்தால் எரித்ததும், தேவர்கள் முதலியவர்கள் குவலாஸ்வனுக்குத் துந்துமார னென்று பெயரிட்டு வரன்களைக்கொடுத்துச் சென்றதும், மார்க்கண்டேயர் துந்து மாரனுடைய உபாக்கியானத் தைப் புகழ்ந்ததும்)

மகாராஜனே! அந்த மதுகைடபர்களுக்கு மிக்க காந்தி யுள்ள துந்து என்கிற புத்திரன் தோன்றினான். மிக்க சக்தியும் பராக்கிரமமுமுள்ளவனான அவன், தேகம் இளைத்து நரம்புகள் தெரிய ஒருகாலால் நின்றுகொண்டு பெருந்தவம் புரிந்தான். பிரம்மதேவர் பிரீதியடைந்து அவனுக்கு வரத்தைக் கொடுக்க வந்தார். அவன் பிரபுவான பிரம்மதேவரைப்பார்த்து, 'நான் தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் யக்ஷர்களாலும் நாகர்களா லும் கந்தர்வர்களாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் கொல்லத்தகாதவனாக இருக்கக்கடவேன்' என்ற வரத்தை வேண்டினான்; 'இந்த வரன் தான் என்னால் வேண்டப்படுகிறது' என்றும் சொன்னான். பிதா மஹர், அவனைப் பார்த்து, 'இப்படியே ஆகட்டும்; போ' என்று சொன்னார். இவ்வண்ணம் சொல்லப்பட்ட அந்தத் துந்துவானவன் அவருடைய பாதங்களில் முடிபட வணங்கிச் சென்றான். அந்தத் துந்துவோ வரத்தைப் பெற்றுச் சக்தியும் பராக்ரமமும் அதிகரித்து தன் தந்தைகளுடையவதத்தை நினைத்து விஷ்ணுவினிடம் விரைவாகச் சென்றான். கோபங்கொண்ட அந்தத் துந்துவானவன் கந்தர்வர்களுடன் கூடின தேவர்களை ஜயித்து அடிக்கடி எல்லாத் தேவர்களையும் விஷ்ணுவையும் மிகவும் துன்புறுத்தினான். பரத ஸ்ரேஷ்டனே! பிரபுவே! கெட்டமனமுள்ள அந்தத் துந்துவான வன் மணல் நிரம்பின கடலில் உஜ்ஜானகமென்று சொல் லப்படுகிற அந்த இடத்தை வந்தடைந்து தன் சக்தியி னால் அந்த உதங்கருடைய ஆஸ்ரமத்தை அதிகமாகத் துன்பம் செய்தான். அந்த உஜ்ஜானகத்தில், பயங்கரமான

பராக்கிரமமுள்ளவனும் மற்றைப்பாகர்களுக்குப் புத்திரனுமான துந்துவானவன் தவத்தின் பலத்தைப் பெற்றவனும் பூமியினுள் பிரவேசித்தவனும் அப்படியே மணல்களுள் மறைந்தவனுமாகி உலகத்தை அழிப்பதற்காக உத்தங்கருடைய ஆச்ரமத்தின் ஸமீபத்தில் நெருப்பு ஜ்வாலைகளை மூச்சினால் வெளியிட்டுக்கொண்டு படுத்திருந்தான். இத்தஸமயத்தில் பகைவரை அழிப்பவனும் மனிதர்களைக் காப்பவனுமான குவலாச்வராஜன் சேனைகளோடும் வாகனங்களோடும் கூடியவனும் பலசாலிகளான இருபத்தோராயிரம் பிள்ளைகளோடும் உத்தங்கரோடும்கூடியவனுமாக அந்தத் துந்துவின் வதத்தின்பொருட்டுப் புறப்பட்டான். பிறகு, பகவானும் பிரபுவுமான விஷ்ணு, உத்தங்கருடைய தூண்டுதலால் உலகங்களுக்கு ஹிதத்தைச் செய்ய விரும்பித் தம் சக்தியினால் அந்தக் குவலாச்வனிடத்தில் பிரவேசித்தார். எவராலும் ஜயிக்கமுடியாத அந்தக் குவலாச்வன் துந்துவின் வதத்திற்காகப் புறப்பட்டவுடனே, ஆகாயத்தில், 'ஸ்ரீமானான இந்த ராஜகுமாரன் துந்துமாரன் (= துந்துவைக்கொல்பவன்) ஆவான்' என்கிற பெரிய ஆரவாரம் உண்டாயிற்று. தேவர்கள் அவன்மீது தேவலோகத்திலுள்ள மலர்களை நாற்புறங்களிலும் இறைத்தார்கள். தேவதுந்துபிகளும், அடிக்கப்படாமல், தாமே ஒலித்தன. புத்திமானான அந்தக் குவலாச்வன் புறப்படும்போது குளிர்ந்தகாற்று வீசியது. தேவராஜன் பூமியைப் புழுதியில்லாம லிருக்கச் செய்தற்காக மழையைப் பொழிந்தான். வனத்திலுண்டான மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் அந்தக் குவலாச்வனுக்கு வலமாகச் சென்றன. யுதிஷ்டிர! துந்துவென்கிற மகாஸுரன் இருக்கிற இடத்திலேயே ஆகாயத்தில் தேவர்களுடைய விமானங்கள் காணப்பட்டன. குவலாச்வனுக்கும் துந்துவுக்கும் நடக்கப்போகிற யுத்தத்தைப் பார்ப்பதில் விருப்பமுள்ளவர்களான மஹரிஷிகள் தேவர்களோடும் கந்தர்வர்களோடும் சேர்ந்து அந்த யுத்தத்தைப் பார்க்க வந்தார்கள். குருவம்சத்தில் பிறந்தவனே! அந்தக் குவலாச்வமகாராஜன் அப்பொழுது நாராயணரால் தம் தேஜஸினால் விருத்திபண்ணப்பட்டவனாக அந்த எல்லாப் புத்திரர்களோடும் துந்து வஸித்துக்கொண்டிருக்கும் திசையைக் குறித்து விரைவாகச் சென்றான். குவலாச்வமகாராஜன் உத்தங்கருடைய வசத்திலிருந்துகொண்டு எல்லா உலகங்களுக்கும் நன்மையைச் செய்வதற்காக மணற்கடலைக் கீழே வெட்டும்படி செய்

தான். குவலாஶ்வனுடைய குமாரர்களால் ஏழு தினங்கள் பறிக்கப்பட்ட அந்த மணற்கடலில் மகாபலசாலியான துந்துவானவன் காணப்பட்டான். பரதஶ்ரேஷ்டனே! மணலினுள் மறைந்திருந்த அந்தத் துந்துவினுடைய பெரிய சரீரமானது, ஒளியினால் ஸூர்யன் போலப் பிரகாசிக்கின்றதும் கோரமுள்ளதுமாக இருந்தது. மகாராஜனே! ராஜஶ்ரேஷ்டனே! ஊழித் தீபோன்ற காந்தியுள்ள துந்துவானவன் மேற்குத்திசையை மறைத்துத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். குவலாஶ்வனுடைய புத்திரர்களால் நாற்புறங்களிலும் சூழப்பட்டவனும், அவர்களால் எதிர்த்துத் தாக்கப்பட்டவனும், கூர்மையுள்ள பாணங்களாலும் கதாயுதங்களாலும் உலக்கைகளாலும் பட்டஸங்களாலும் ஈட்டிகளாலும் பிராஸங்களாலும் தீட்டப்பட்ட பளபளப்பான கத்திகளாலும் துன்புறுத்தப்படுகின்றவனும், மகாபலசாலியுமான அந்தத் துந்துவானவன் மிக்க கோபங்கொண்டவனாய் எழுந்திருந்தான். அப்பொழுது, பிரளயகால நெருப்புப்போன்ற நெருப்பை வாயிலிருந்து கக்குகிறவனும் கோபமுள்ளவனுமான அந்தத் துந்துவானவன் அவர்களுடைய பலவிதமான ஆயுதங்களை விழுங்கினான். ராஜஶ்ரேஷ்டனே! கோபங்கொண்ட அந்த அஸுரன் வாயிலிருந்து உண்டான நெருப்பினால் உலகங்களைத் தலைகீழாகப்புரட்டுகிறவன்போலத் தன்னுடைய தேஜஸினால் அந்த ராஜகுமாரர்களனைவரையும், முற்காலத்தில் கோபங்கொண்ட பிரபுவான கபில ஸகரனுடைய குமாரர்களை எரித்ததுபோல், நொடிப்பொழுதில், எரித்து விட்டான். அது ஆச்சரியமாயிருந்தது. பரதர்களுள் மிகச் சிறந்தவனே! அந்த ராஜகுமாரர்கள் அப்பொழுது கோபாக்னியினால் எரிக்கப்பட்டபின், வேறு ஒரு கும்பகர்ணனைப்போல விழித்தெழுந்த மகாபலசாலியான துந்துவை அதிகதேஜஸுள்ளவனான குவலாஶ்வமகாராஜன் எதிர்த்தான். மகாராஜனே! அந்தத் துந்துவினுடைய தேகத்திலிருந்து ஏராளமான தண்ணீர் பெருகியது. அரசனே! பிறகு, [1] யோகமகிமையுள்ள அந்த அரசன் ஜலமயமான அந்தத் தேஜஸை அக்னியினால் உறிஞ்சி, (அஸுரன்) யோகத்தாலுண்டுபண்ணிய நெருப்பையும் தண்ணீரால் அவித்தான். பரதஶ்ரேஷ்டனே! பிறகு, அரசன் க்ரூரமான பராக்கிரமமுள்ள அஸுரனை எல்லா உலகங்களினுடைய நன்மையின்பொருட்டும் பிரமமாஸ்திரத்தால் எரித்தான். பகைவர்களைக் கொல்பவனும்

[1] வேறுபாடம்.

வேறொரு திரிலோகநாதனைப்போன்றவனும் ராஜரிஷியுமான அந்தக் குவலாச்வனை தேவசத்ருவான மகாஸுரனை அஸ்திரத்தால் எரித்து வெற்றியுடன் விளங்கினான். பெரியமனமுள்ள குவலாச்வராஜன், அப்பொழுது துந்துவினுடைய வதத்தினால் துந்துமாரனென்கிற பெயரால் பிரஸித்தியுள்ளவனானான். அரசனே! பிறகு, ப்ரீதியுள்ளவர்களான எல்லா மகரிஷிகளுடனும் கூடின தேவர்களால், 'வரத்தைப் பெற்றுக்கொள்' என்று சொல்லப்பட்ட அந்தக்குவலாச்வன், அப்பொழுது நன்கு வணங்கினவனும் கைகுவித்துக்கொண்டவனும் மிக்க மனக்களிப்புற்றவனுமாகி, அவர்களைப்பார்த்து, 'சிறந்த பிராமணர்களின்பொருட்டுப் பொருள்களைக் கொடுக்கக்கடவேன்; பகைவர்களால் எவ்விதத்தாலும் ஜயிக்கமுடியாதவனாகக்கடவேன்; எனக்கு விஷ்ணுவினிடம் நேசமுண்டாகவேண்டும்; பிராணிகளிடத்தில் துரோகபுத்தி உண்டாகவேண்டாம். தர்மத்தில் எப்பொழுதும் பற்றுதலிருக்கவேண்டும். அப்படியே, அக்ஷயமான ஸ்வர்க்கவாஸம் ஏற்படவேண்டும்' என்கிற வசனத்தைச் சொன்னான். பிறகு, ப்ரீதியடைந்தவர்களான தேவர்களாலும் ரிஷிகளாலும் கந்தர்வர்களாலும் சிறந்த புத்தியுள்ள உரகர்களாலும், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று அந்த அரசன் சொல்லப்பட்டான். பிறகு, தேவர்களும் மஹரிஷிகளும் அந்த அரசனைப் பலவித ஆசீர்வாதங்களால் வாழ்த்திவிட்டுத் தங்கள் ஸ்தானங்களை அடைந்தார்கள். பரதகுலத்தில் பிறந்தவனே! யுதிஷ்டிரா! அந்தக் குவலாச்வனுக்கு அப்பொழுது த்ருடாச்வன், கபிலாச்வன், பத்ராச்வனென்கிற மூன்று பிள்ளைகள் மிகுந்தவர்களாக இருந்தார்கள். வேந்தே! மகாபாக்கியமுள்ளவனே! மகாத்மாக்களும் அபரிமிதமான பராக்கிரமசாலிகளுமான இக்ஷ்வாகுகுலத்திற்பிறந்த அரசர்களுடைய வம்சபரம்பரையானது அம்மூவர்களிடமிருந்தும் உண்டாகியது. மிக்கச்சிறந்தவனே! மதுகைடவர்களுக்குப் புத்திரனான துந்துவென்கிற அந்த மகாஸுரன் அந்தக் குவலாச்வனால் இவ்வண்ணம் கொல்லப்பட்டான். அதுமுதற்கொண்டு, அந்தக் குவலாச்வராஜன் காரணப்பெயரால் துந்துமாரனென்று எண்ணப்பட்டனன். எவனுடைய செய்கையினால் (இந்த) உபாக்கியானமானது தௌந்துமாரமென்று பிரஸித்தியடைந்ததோ, எந்த உபாக்கியானத்தைப் பற்றி என்னைக் கேட்டாயோ, அவனுடைய இது முழுமையும் என்னால் உனக்கு உரைக்கப்பட்டது. விஷ்ணுவினுடைய கீர்த்தியை

நன்றாக வெளிப்படுத்துகிற புண்ணியமான இந்த உபாக்கியானத்தை எந்த மனிதன் கேட்பனோ அவன் தார்மிகனும் புத்திரர்களோடும் புத்திரிகளோடும் கூடியவனும் ஆவான். மனிதன் பர்வகாலங்களில் இந்த உபாக்கியானத்தைக் கேட்டால் தீர்க்காயுளுள்ளவனும் ஸம்பத்துள்ளவனும் கவலையற்றவனுமாகி வியாதிபயத்தைச் சிறிதும் அடையான்' என்று கூறினார்.

இருநூற்றெட்டாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர் பதிவிரதைகளின் மகிமையைச் சொல்லத் தொடங்கியது)

பரதர்களுள் சிறந்தவரே! பிறகு, அந்த யுதிஷ்டிர ராஜர், மகாதேஜஸ்வியான மார்க்கண்டேயரைப் பார்த்து, 'பகவானே! பிராம்மணரே! உம்மால் சொல்லப்படுவதும் நுட்பமானதும் உள்ளபடி தர்மத்தைவிட்டு விலகாததும் சிறந்ததுமான ஸ்திரீகளுடைய மகிமையைக் கேட்க விரும்புகிறேன்' என்று [1] சொல்லுவதற்கரிதான தர்மரகஸ்யத்தை வினவினார். 'பிரம்மரிஷியே! ஸாதுக்களுள் உத்தமரே! பிருகுநந்தனரே! இவ்வுலகில் ஸூர்யனும் சந்திரனும் வாயுவும் பூமியும் அக்னியும் தந்தையும் தாயும் மகிமை பொருந்திய [2] குருவும் இன்னும் கடவுளால் படைக்கப்பட்ட மற்றவரையும் நேரில் உருவெடுத்துவந்த தேவர்களைப்போலக் காணப்படுகின்றனர். எல்லாரையும் நான் குருவைப்போல எண்ணுகிறேன். ஒருவனையே பதியாகக் கொண்ட ஸ்திரீகளையும் அப்படியே எண்ணுகிறேன். பதிவிரதைகளால் கணவனுக்குப் பணிவிடையானது செய்ய முடியாததென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. பிரபுவே! தோஷமில்லாதவரே! இந்திரியங்களுடைய ஸமூகத்தையும் மனத்தையும் நன்றாக அடக்கி எந்த ஸ்திரீகள் கணவனைத் தெய்வத்தைப்போல நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்களோ அந்தப் பதிவிரதைகளுடைய பெருமையை எங்களுக்கு நீர் சொல்லவேண்டும். பிரபுவே! பகவானே! பிராம்மணரே! மாதாபிதாக்களின் சுச்ரூஷையும் ஸ்திரீ

---

1 'அறிதற்கரிய' என்பது வேறுபாடத்தின் பொருள்

2 வேறு பாடம்.

களுக்குக் கணவனிடம் செய்யத்தக்க சுச்ருஷையும் செய்வதற்கரியவையென்று எனக்குத் தோன்றுகின்றன. பிராம்மணரே! நல்ல ஆசாரமுள்ளவர்களும் ஸாதுக்களால் புகழப்பட்டவர்களுமான ஸ்திரீகள் [1] எதைச்செய்கிறார்களோ ஸ்திரீகளுடைய மிகவும் கோரமான அந்தத் தர்மத்தைக்காட்டிலும் வேறான செய்யமுடியாத கார்யமொன்றையும் நான் காணவில்லை. தந்தைகளும் தாய்களும் செய்யமுடியாத கார்யத்தையன்றோ செய்கிறார்கள்? ஸ்திரீகள் ஒருவனையே கணவனாகக்கொண்டிருப்பதையும் உண்மையைப் பேசுவதையும் கர்ப்பத்தை வயிற்றினால் பத்துமாதக்காலம் சுமப்பதையுங்காட்டிலும் மிக்க ஆச்சர்யமான விஷயம் என்ன இருக்கிறது? பிரபுவே! ஸ்திரீகள் அதிகமான பிராண ஸம்சயத்தையும் நிகரில்லாத வேதனையையுமடைந்து அதிக கஷ்டத்தினால் புத்திரர்களைப் பெறுகிறார்கள்; பிராம்மணோத்தமரே! அந்தப்பிள்ளைகளை மிக்க அன்புடன் வளர்த்தலையும் செய்கிறார்கள். பிறகும், 'இந்தப் புத்திரன் எவ்வித நடையுள்ளவனாக இருப்பானோ?' என்று கவலையை அடைகிறார்கள். ஸ்திரீகள் கொடியவர்களான கணவனைச் சார்ந்த எல்லாரிடமுமிருந்துகொண்டு அவர்களால் வெறுக்கப்பட்டும் தாம் செய்யவேண்டிய கார்யத்தை எப்பொழுதும் செய்வதும் மிக்க கஷ்டமானதென்று நான் எண்ணுகிறேன். பிராம்மணரே! க்ஷத்திரியர்களின் கடமையைச் செய்வதன் உண்மையை எனக்கு விரித்து உரைப்பீராக. பிராம்மணரே! மகாத்மாக்களுடைய தர்மமானது குரூரனான மனிதனால் எவ்விதத்தாலும் அடையமுடியாதது. பகவானே! பிரச்னங்களை அறிந்தவர்களுள் சிறந்தவரே! இந்தப் பிரச்னத்தின் உத்தரத்தைக் கேட்க விரும்புகிறேன். பிருகு குலத்தில் பிறந்தவர்களுள் சிறந்தவரே! நல்ல விரதத்தையுடையவரே! தேவரீருடைய மறுமொழியைக் கேட்க விரும்புகிறேன்' என்று வினவினார்.

மார்க்கண்டேயர், 'பரதர்களுள் சிறந்தவனே! ஒருவராலும் விடைகூற முடியாத இந்த வினாவுக்கு நான் உனக்கு ஸந்தோஷத்துடன் விடைகூறுவேன். உள்ளபடி சொல்லுகிற என்னிடமிருந்து அதனை நீ தெரிந்துகொள்வாயாக. ஐயனே! சிலர் தாயை மேன்மையுடையவளென்று சொல்லுகிறார்கள். சிலர் தந்தைகளை மேம்பாடுடையவர்களென்று எண்ணுகிறார்கள். எந்தத் தாய் குழந்தைகளை வளர்க்கிறாளோ அவள் செய்யமுடியாத காரியத்

---

1 வேறுபாடம்.

னைச் செய்கிறாள். தாய் தந்தைகள் தவத்தினாலும், தேவதை களின் ஆராதனங்களாலும், வந்தனத்தினாலும், ஸ்ரமங்களைப் பொறுப்பதனாலும், மிக்கச்சிறந்த உபாயங்களாலும் புத்திரர்களை அடைய விரும்புகிறார்கள். வீரனே! இவ்வண்ணம் மிக்க ஸ்ரமத் தினால் அடைதற்கு மிக அரிய புத்திரனை அடைந்து, 'இவன் எப்படி இருப்பானோ' என்று எப்பொழுதும் கவலை அடைகிறார்கள். பாரத! தந்தையும் தாயும் புத்திரர்கள் விஷயத்தில் யசஸையும் கீர்த்தியையும் ஐஸ்வர்யத்தையும் தேஜஸ்ஸையும் தர்மத்தையும் விரும்புகிறார்கள். ராஜேந்திரனே! எப்பொழுதும் ஹிதத்தையே செய்பவர்களான அந்தத் தாய்தந்தைகளுடைய ஆசையை எவன் ஸபலமாகச் செய்கிறானோ அவனே தர்மங்களை அறிந்தவன். ராஜேந்திரனே! எந்தப் புத்திரன் விஷயத்தில் தினந்தோறும் தந்தை தாய் இருவரும் ஸந்தோஷமடைகிறார்களோ அந்தப் புதல்வனுக்கு இம்மையிலும் மறுமையிலும் சாஸ்வதமான கீர்த்தி யும் தர்மமும் ஏற்படுகின்றன; ஒருவிதமான யாகஞ்செய்தலும் வேண்டாம்; ஸ்ராத்தமும் உபவாஸமும் வேண்டுவதில்லை. பர்த்தா விடத்தில் சுஸ்ருஷை செய்கிறவள் அந்தச்சுஸ்ருஷையினால் ஸ்வர்க் கத்தை அடைகிறாள்; இது நிச்சயம். அரசனே! யுதிஷ்டிர! இந்த ஸந்தர்ப்பத்தை ஒட்டிப் பதிவிரதைகளுடைய தர்ம நியமத்தை நீ ஸாவதானமாகக் கேள்.

இருநூற்றேன்பதாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யா பர்வம். (தொடர்ச்சி)

(மரத்தடியில் தவம்புரிகின்ற கௌசிகன் தன்மீது எச்சமிட்ட
கொக்கைப் பார்வையினால் எரித்ததும், பிக்ஷையிடத் தாம
தித்ததனால் கோபங்கொண்ட அவனைப் பதிவிரதை
யானவள் கொக்கின் வரலாற்றைக் குறிப்பித்துத்
தர்ம வ்யாதரிடம் போகச் சொல்லியதும்)

பாரத! பிராம்மணர்களுள் மிக்கச்சிறந்தவனும் வேதங்களை அத்தியயனம் செய்தவனும் தவத்தைப் பொருளாகக்கொண்ட வனும் சிறந்த தவமுள்ளவனும் தர்மசீலனுமான கௌசிகனென்கிற ஒரு பிராம்மணன் இருந்தான். அந்தப் பிராம்மணோத்தமன் அங்கங் களுடனும் உபநிஷத்துக்களுடனும்கூடின வேதங்களை அத்திய

யனம் செய்தவன். அவன் ஒரு மரத்தினடியில் வேதங்களை உச்ச ரித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான். அந்த மரத்தின்மேல் ஒரு கொக்கு உட்கார்ந்திருந்தது. அப்பொழுது, அந்தக் கொக்குப் பிராம்மணன்மீது எச்சமிட்டுவிட்டது. மகாராஜனே! பிறகு, பிராம்மணன் கோபங்கொண்டவனாக மரத்தினுடைய உச்சியில் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்த அந்தக் கொக்கை நன்றாகப்பார்த்து அதற்குத் தீங்கு செய்ய நினைத்தான். கோபம் மிகுமேலிட்ட பிராம மணனால் பார்க்கப்பட்டதும் மனத்தினால் தீங்குநினைக்கப்பட்டது மான அந்தக் கொக்கானது பூமியில் விழுந்தது. அறிவற்று உயிர் போய் விழுந்திருக்கிற அந்தக் கொக்கைப்பார்த்து, பிராம்மணன், கருணையினால் மிக்க மனவருத்தமடைந்தவனாக, 'நான் விருப்பு வெறுப்புக்களால் வலிமைசெய்யப்பட்டு அகாரியத்தைச் செய்து விட்டேன்' என்று மிக்க துயரத்தையடைந்தான். கற்றறிந்தவனான அவன் இவ்வண்ணம் பலவாறு கூறிப் பிக்ஷைக்காகக் கிராமத்தை அடைந்தான். பரதஶ்ரேஷ்டனே! அந்தப் பிராம்மணன் கிரா மத்தில் சுத்தியுள்ள வீடுகளில் பிக்ஷை எடுத்துக்கொண்டு முன் பிக்ஷை எடுத்த வழக்கமுள்ள ஒரு வீட்டில் நுழைந்தான். பிறகு, 'பிக்ஷை கொடு' என்று யாசிக்கின்ற அவன், ஒரு ஸ்திரீயினால், 'குடும்பினியான நான் பாத்திரங்களைச் சுத்திசெய்துகொண்டு வருகிற வரையில் காத்துக்கொண்டிரும்' என்று சொல்லப்பட்டான். அரசனே! பரதர்களுள் சிறந்தவனே! இந்தச் சமயத்தில் அவளு டைய கணவன் மிகவும் பசியினால் பீடிக்கப்பட்டுத் திடீரென்று வீட்டினுள் நுழைந்தான். அந்தப் பதிவிரதை பர்த்தாவைப்பார்த்து, அந்தப் பிராம்மணனைக் கவனியாமல், பர்த்தாவுக்குக் கால்களை அலம்புவதற்காக ஜலத்தையும் ஆஸனம் தீர்த்தத்தையும் அப் படியே அன்னத்தையும் கொடுத்தாள். கறுப்பான கண்களுள்ள அவள் வணக்கமுள்ளவளாகப் பர்த்தாவை ஆஹாரத்தாலும் பக்ஷ்யங் களாலும் அப்படியே மிக்க மதுரமான வாக்கியங்களாலும் உப சரித்தாள். யுதிஷ்டிர! (கணவனால்) கௌரவிக்கப்பட்டவளும் கணவனுடைய மனத்தை அறிந்தவளுமான அவள் நித்தியமாய் கணவனுடைய சித்தத்தை உணருகிறாள், பதியைத் தேவதையாக வும் எண்ணினாள். அந்தப் பதியை எல்லாப் பாவனைகளாலும் அடைந்தவளும் பதிபணிவிடையினால் பரிசுத்தமானவளுமான அந்த ஸ்திரீ செய்கையினாலும் மனத்தினாலும் வாக்கினாலும் பதியை மீறிப் போஜனமும் செய்யாள்; ஜலபானமும் செய்யாள். கல்ல

ஆசாரமுள்ளவளும் சுத்தியுள்ளவளும் ஸாமர்த்தியமுள்ளவளும் குடும்பத்திற்கும் பர்த்தாவுக்கும் ஹிதத்தைச் செய்வதில் விருப்பமுள்ளவளுமான அவள் எப்பொழுதும் எது ஹிதமோ அதையே அனுஸரித்துவந்தாள். தேவதைகளுக்கும் அதிதிகளுக்கும் வேலைக்காரர்களுக்கும் அப்படியே மாமியார் மாமனார்களுக்கும் தினமும் பணிசெய்வதில் பற்றுள்ளவளும் எப்பொழுதும் இந்திரியங்களை நன்கு அடக்கினவளும் இனியபார்வையுள்ளவளுமான அந்த ஸ்திரீயானவள் பர்த்தாவுக்குப் பணிசெய்யும்பொழுது பிக்ஷையை விரும்பி நிற்கின்ற பிராம்மணனைப்பார்த்துப் பிக்ஷையிட நினைத்தாள். பரதர்களுள் மிக்கச்சிறந்தவனே! கீர்த்தியுள்ளவளான அந்தப் பதிவிரதை அப்பொழுது வெட்கமுள்ளவளானாள்; பிராம்மணனுக்குப் பிக்ஷையெடுத்துக்கொண்டு வெளியில் வந்தாள். பிராம்மணன், 'உத்தமஸ்திரீயே! அம்மா! இதென்ன? நீ என்னை, 'நில்' என்று சொல்லி என்பிக்ஷாடனத்திற்குத் தடையைச் செய்தாய். என்னை அனுப்பவில்லை' என்று சொன்னான். அரசனே! கோபத்தினால் மிக்கதாபத்தை அடைந்தவனும், தேஜஸினால் ஜ்வலிப்பவனைப் போலிருக்கிறவனுமான பிராம்மணனைப் பதிவிரதை பார்த்து, இன்சொல்லைமுன்னிட்டு, 'பிராம்மணோத்தமரே! பொறுத்துக்கொள்ளும் ஸ்திரீகளுக்குள்ள அறியாமையைப் பொறுத்துக்கொள்ளும். பகவானே! என்விஷயத்தில் அனுக்ரஹம் செய்வீராக. பிராம்மணரே! என்விஷயத்தில் கருணைபுரிவீராக. கற்றறிந்தவரே! என் குற்றத்தை நீர் பொறுக்கவேண்டும். எனக்குப் பர்த்தா பெரிய தேவதை பசித்துக்களைத்து வந்திருக்கின்ற அந்த என்பர்த்தாவுக்கு நான் பணிவிடை செய்தேன்' என்று சொல்ல, பிராம்மணன், 'உனக்குப் பிராம்மணர்கள் கௌரவமுள்ளவர்களல்லர். உன் கணவனே உன்னால் கௌரவமுள்ளவனாகச் செய்யப்பட்டான். கிருஹஸ்தாச்ரமத்தில் இருக்கிற நீ பிராம்மணர்களை அவமதிக்கிறாய். இந்திரன்கூட இவர்களை நமஸ்கரிக்கிறான் அவ்வாறிருக்க, பூமியில் மனிதன் இவர்களை நமஸ்கரிப்பதில் ஸமயமென்ன? கர்வங்கொண்டவளே! நீ அறியவில்லை. நீ ஞானவ்ருத்தர்களுடைய மஹிமையைக் கேட்டதில்லை. அக்னிக்கு ஒப்பாயிருக்கிற பிராம்மணர்கள் அவமதிக்கப்பட்டால் மலைகளோடும் காடுகளோடும் தீவுகளோடுங்கூடின பூமியைக்கூட விரைவாகவே எரித்து விடுவார்கள்' என்று சொன்னான். ஸ்திரீ, 'பிரம்மரிஷியே! நான் கொக்கல்லேன். தபோதனரே! கோபத்தைவிட்டுவிடும். கோபமுள்ளவரான நீர்

கோபமுள்ள இந்தப் பார்வையினால் என்னை என்ன செய்துவிடுவீர்? நான் தேவர்களுக்குச் சமானர்களும் பெரிய மனமுள்ளவர்களுமான பிராம்மணர்களை அவமதிக்கிறதில்லை. தோஷமற்றவரே! பிராம்மணரே! நீர் இந்த அபராதத்தைப் பொறுக்கவேண்டும். நான் சிறந்த புத்தியுடையவர்களான பிராம்மணர்களுடைய சக்தியையும் மகிமையையும் அறிவேன். பிராம்மணர்களுடைய கோபத்தினால் ஸமுத்திரமானது உவர்நீருள்ளதும் பானஞ்செய்வதற்குத் தகாததுமாகச் செய்யப்பட்டதன்றோ? அப்படியே, ஜ்வலிக்கின்ற தவமுள்ளவர்களும் ஆத்மாவைத் தியானிப்பவர்களுமான முனிவர்களுடைய கோபத்தீயானது இன்றுங்கூட ஸமுத்திரத்தினால் தணியாமலிருக்கிறது. அளவுகடந்த சக்தியுள்ள அந்தப் பிராம்மணர்களை எந்த மூடன்தான் அவமதிப்பான்? மிகக் கெட்ட எண்ணமுள்ளவனும் க்ரூரனுமான வாதாபி என்கிற மகாஸுரன் பிராம்மணர்களை அவமதித்ததனால் அகஸ்திய ரிஷியை அடைந்து ஜீர்ணமானான். மகாத்மாக்களான பிராம்மணர்களுடைய அநேக பெருமைகள் கேட்கப்படுகின்றன. பிராம்மணரே! மகாத்மாக்களுக்குக் கோபமும் மிகவும் அதிகம்; அனுக்ரஹமும் அதிகம். பிராம்மணரே! தோஷமற்றவரே! இந்தக்குற்றத்தை நீர் பொறுக்கக்கடவீர். பிராம்மணரே! பர்த்தாவினுடைய சுச்ரூஷையினால் உண்டாகும் தர்மமே எனக்கு ருசிக்கிறது. எல்லாத் தேவதைகளுள்ளும் எனக்குக் கணவனே பரதேவதை. பிராம்மணோத்தமரே! தேவதைகளோடு பேதமின்றி அந்தப் பர்த்தாவுக்கு நான் பணிவிடையைச் செய்வேன். பிராம்மணரே! பர்த்ருசுச்ரூஷைக்குப் பலன் எவ்விதமென்பதைப் பாரும். கொக்கானது உமது கோபத்தால் எரிக்கப்பட்டதன்றோ? அது என்னால் அறியப்பட்டது. பிராம்மணோத்தமரே! மனிதர்களுக்குக் கோபமானது உடலிலுள்ள பகைவன். நீர் கோபித்துக்கொள்ளவேண்டாம். பதிவ்ரதையான நான் கொக்குப்போலக் கொல்லப்படத்தக்கவளாகமாட்டேன். எவன் கோபத்தையும் மோகத்தையும் விடுகிறானோ அவனைத் தேவர்கள் பிராம்மணனாக அறிகிறார்கள். எவன் இவ்வுலகத்தில் ஸத்தியவாக்கியங்களை உரைப்பனோ, ஆசார்யனை ஸந்தோஷப்படுத்துவனோ, பிறனால் தான் துன்பம் செய்யப்பட்டாலும் பிறனைத் துன்பம் செய்யாமலிருப்பனோ அவனைத் தேவர்கள் பிராம்மணனாக அறிகிறார்கள். எவன் இந்திரியங்களை ஜயித்தவனாகவும் தர்மத்தில் முக்கிய நோக்கமுள்ளவனாகவும் வேதாத்தியயனத்தில் பற்றுதலுள்ளவனாகவும்

சுத்தனாகவுமிருப்பானோ, காமம் கோபமிரண்டும் எவனுக்கு வசப்பட்டிருக்குமோ அவனைத் தேவர்கள் பிராம்மணனாக அறிகிறார்கள். தர்மங்களை அறிந்தவனும் சிறந்த மனமுடையவனும் எல்லாத் தர்மங்களையும் செய்பவனுமான எந்த மனிதனால் உலகம் தனக்குச் சமமாக எண்ணப்படுகிறதோ அவனைத் தேவர்கள் பிராம்மணனாக அறிகிறார்கள். எவன் வேதங்களை அத்தியயனம் செய்விப்பனோ, தானும் அத்தியயனம் செய்வனோ, எவன் யாகம் செய்வனோ, பிறர்களுக்கும் யாகத்தைச் செய்விப்பனோ, சக்திக்குத் தக்கபடி தானம் செய்வனோ, அவனைத் தேவர்கள் பிராம்மணனாக அறிகிறார்கள். பிரம்மசர்யத்தையுடையவனும் [1] சொல்வன்மையுள்ளவனும் மதமில்லாதவனும் சிறந்த வேதங்களை ஓதினவனும் வேதங்களை அத்யயனம் செய்துகொண்டே இருப்பவனுமான பிராம்மணோத்தமனைத் தேவர்கள் பிராம்மணனாக அறிகிறார்கள். பிராம்மணர்களுக்கு எது மகிமையோ அதை இவர்களுக்கு இருப்பதாகச் சொல்லவேண்டும். அப்படி ஸத்தியத்தைப் பேசுகிறவர்களுக்குப் பொய்யில் மனமானது ஸந்தோஷமடையாது. பிராம்மணோத்தமரே! பிராம்மணனுக்கு வேதத்தையும் மனத்தின் அடக்கத்தையும் மனம், வாக்கு, காயம் என்னும் மூன்றினுடைய ஒற்றுமையையும் இந்திரிய நிக்ரஹத்தையும் சாஸ்வதமான பொருளாகச் சொல்லுகிறார்கள். தர்மத்தை அறிந்த ஜனங்கள் ஸத்தியத்தையும் மனோவாக்குக்காயங்களுடைய ஒற்றுமையையும் சிறந்த தர்மமாகச் சொல்லுகிறார்கள். சாஸ்வதமான தர்மமானது எவ்விதத்தாலும் அறிய முடியாதது. அந்தத் தர்மமானது ஸத்தியத்தில் நிலைபெற்றிருக்கிறது. தர்மமானது ச்ருதியைப் பிரமாணமாகக் கொண்டிருக்குமென்று பெரியோர்களுடைய உபதேசம். பிராம்மணோத்தமரே! ஸூக்ஷ்மமான தர்மமே பலவாறாகக் காணப்படுகிறது. பகவானே! தேவரீரும் தர்மத்தை அறிந்தவர்; வேதாத்யயனத்தில் பற்றுள்ளவர், பத்தர். பகவானே! தர்மத்தை நீர் உள்ளபடி அறியவில்லை என்பது என்னுடைய எண்ணம். பிராம்மணரே! உத்தம தர்மத்தை நீர் அறியாமலிருந்தால் மிதிலாபுரிக்குப் போய்த் தர்மயோத்தரைக் கேளும். தாய்தந்தைகளுக்குச் சுச்ரூஷை செய்கிறவரும் உண்மையைப் பேசுகிறவரும் ஜிதேந்திரியருமான வியாதர் மிதிலையில் வஸிக்கிறார். அவர் உமக்குத் தர்ம

[1] 'வதாகய:' என்பது மூலம்; 'ஈகையுள்ளவன்' என்றும் கொள்ளலாம்

களைச் சொல்லுவார். பிராம்மணோத்தமரே! உமதிஷ்டப்படி அவ்விடம் செல்லுவீராக. உமக்கு மங்களம். பரமதார்மிகரான அந்த வியாதர் உம்முடைய ஸம்சயத்தைப் போக்குவார் இகழப்படாதவரே! அதிகமாகச் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் என்னுடைய (அபசாரங்கள்) எல்லாவற்றையும் பொறுக்கக்கடவீர். எவர்கள் தர்மத்தை அறிகிறார்களோ அவர்களெவருக்கும் ஸ்திரீகள் வதம் செய்யத்தகாதவர்களல்லவோ?' என்று சொன்னாள். பிராம்மணன், 'நான் பிரீதியுள்ளவனாக இருக்கிறேன். உனக்கு மங்களம். கல்யாணி! கோபம் போய்விட்டது. உன்னால் சொல்லப்பட்ட நிந்தையானது எனக்குச் சிறந்த நன்மையே ஆயிற்று. உனக்கு க்ஷேமமுண்டாகட்டும். கல்யாணி! நான் மிதிலைக்குச் செல்வேன். என் காரியத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்வேன். கல்யாணி! இப்படிப்பட்ட நடையுள்ள நீ பாக்கியவதியாக இருக்கிறாய்' என்று சொன்னான் அவளால் சொல்லி அனுப்பப்பட்ட பிராம்மணோத்தமனான அந்தக் கௌசிகன் அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டுத் தன்னை நிந்தித்துக்கொண்டு தன் வீட்டையே அடைந்தான்.

இருநூற்றுப்பத்தாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கௌசிகன் பதிவிரதையின் சொல்லால் தர்மவியாதரிடம் சென்றதும், தர்மவியாதர் அவனுக்கு எல்லாத் தருமங்களையும் உபதேசித்ததும்.)

அந்தப் பிராம்மணன் ஸ்திரீயினால் சொல்லப்பட்ட அந்த ஆச்சரியத்தை முழுமையும் நினைத்துத் தன்னை அதிகமாக நிந்தித்துக்கொண்டு குற்றஞ்செய்தவன்போலக் [1] காணப்பட்டான். பிறகு, அவன் தர்மத்தினுடைய ஸூக்ஷ்மவிதியைச் சிந்திக்கின்றவனாக, 'நான் சிரத்தையுள்ளவனாக வேண்டும்; மிதிலைக்குச் செல்லுகிறேன். சுத்தமான மனமுள்ளவரும் தர்மத்தை அறிந்தவருமான வியாதர் அந்த மிதிலையில் வஸிக்கிறாரன்றோ? அந்தத் தபோதனரிடம் தர்மத்தைக் கேட்பதன்பொருட்டு நான் இப்பொழுதே செல்லுகிறேன்' என்று சொன்னான். அவன் மனத்தால் இவ்வாறு நன்கு ஆலோசித்து, ஸ்திரீயினுடைய வசனத்தில்

---

1 'குவைஹன்' என்பது மூலம்.

நம்பிக்கையுள்ளவனாகவும், கொசகின் செய்தியைக்கேட்டு உண்டான நம்பிக்கையினாலும் தாமதத்தைவிட்டு விலகாத மங்களகரமான அவளுடைய வசனங்களாலும் ஆவலுடன்கூடியவனாகவும் மிதிலையை நோக்கிப் புறப்பட்டான். பிறகு, அவன் காடுகளையும் கிராமங்களையும் நகரங்களையும் தாண்டி ஜனகனால் நன்கு காப்பாற்றப்பட்டதும், தர்மமாகிற அணையினால் சூழப்பட்டதும், யாகங்களும் உத்ஸவங்களுமுள்ளதும், மங்களகரமானதும், கோபுரங்களும் அட்டாலகங்களுமுள்ளதும், உபரிகைகளாலும் மதில்களாலும் அழகியதுமான மிதிலையை அடைந்தான். அந்தப்பிராமணன் அழகியதும், அனேக [1] விமானங்களோடுகூடியதும், அனேகமான வாணிகப் பொருள்களுள்ளதும், நன்றாக வகுக்கப்பட்ட ராஜமார்க்கங்களுள்ளதும், குதிரைகளோடும் ரதங்களோடும் அப்படியே யானைகளோடும் அனேக யுத்தவீரர்களோடும் கூடியதும், ஸந்தோஷமுள்ளவர்களும் புஷ்டியுள்ளவர்களுமான ஜனங்கள் எங்கும் நிரம்பியதும், எப்பொழுதும் உத்ஸவங்கள் நிறைந்ததுமான மிதிலையில் நுழைந்து சென்றுகொண்டே அனேகவ்ருத்தாந்தங்களுடன் கூடின அந்த மிதிலையைப் பார்த்தான்; தர்மவ்யாதரைப்பற்றிக் கேட்கவும் கேட்டான். அந்தத்தர்மவியாதரும் பிராமணர்களால் இவனுக்குச் சொல்லப்பட்டார். அவ்விடம் சென்று, மிருகங்களைக் கொல்லுமிடத்து நடுவில் இருப்பவரும் மானிறைச்சிகளையும் எருமையிறைச்சிகளையும் விற்பவரும் தவசியுமான அந்தத் தர்மவ்யாதரைக் கண்டான். இறைச்சிவாங்குகிறவர்கள் நெருங்கி ஸஞ்சரிப்பதனால் பிராமணன் ஏகாந்தமான இடத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தான். அவரோ, பிராமணன் வந்திருக்கிறதையறிந்து, உடனே, பரபரப்புடன் எழுந்திருந்து பிராமணன் ஏகாந்தமாக ஆஸனத்தில் வீற்றிருந்த இடம் வந்தார் வியாதர், 'பகவானே! உம்மை அபிவாதனம் செய்கிறேன் பிராமணோத்தமரே! உமக்கு நல்வரவா? நான் வேடனன்றோ? உமக்கு மங்களம். நான் என்ன செய்யவேண்டும்? எனக்குக் கட்டளை இடும். நீர் மிதிலைக்குப் போமென்று பதிவிரதையினால் சொல்லப்பட்டதும் நீர் இந்த இடத்திற்கு வந்த காரியமும் ஆகிய அனைத்தையும் நான் அறிவேன்' என்றார். அவருடைய அந்த வாக்கியத்தைக் கேட்டு அந்தப் பிராம்மணன் மிக வியந்து, 'இது இரண்டாவது ஆச்சரியம்'

---

1 'எழுமாடியுள்ள வீடு' என்பது பழையவுரை.

என்று எண்ணினன். பிறகு, வியாதர் பிராம்மணனைப் பார்த்து, 'பகவானே! தோஷமற்றவரே! இந்த இடத்திலிருப்பது உமக்குத் தக்கதன்று. உமக்கு விருப்பமிருந்தால், வீட்டுக்குச் செல்வோம்' என்று சொன்னார். பிராம்மணன் ஸந்தோஷமடைந்து அவரைப் பார்த்து, 'ஆக' என்றே சொன்னான். அந்த வியாதர் பிராம்மணனை முன்னிட்டுக்கொண்டு வீட்டைக்குறித்துச் சென்றார். அழகிய வீட்டில் நுழைந்து, அந்த வியாதரால் அந்தப் பிராம்மணோத்தமன் அர்க்கியத்தாலும் ஆஸனத்தாலும் நன்றாகப் பூஜிக்கப்பட்டான். பிராம்மணோத்தமன் பாத தீர்த்தத்தையும் ஆசமனீயத்தையும் பெற்றுக்கொண்டான்.

பிறகு, ஸுகமாக வீற்றிருக்கிற பிராம்மணன், அந்த வியாதரைப் பார்த்து, 'இந்தத் தொழிலானது உமக்குத் தகுந்ததன்றென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது ஐயா! கோரமான உம்முடைய இந்தத் தொழிலால் நான் மிகவும் பரிதாபத்தை அடைகிறேன்' என்கிற வசனத்தைச் சொன்னான். வியாதர், 'நம்பப்பட்ட பரம்பரையாகச் செய்யப்பட்டுவருவதும் சிறந்ததுமான இந்தத் தொழிலானது என் குலத்திற்குத் தக்கது பிராம்மணரே! ஸ்வதர்மத்திலிருக்கின்ற என்னைப்பற்றி நீர் துக்கப்படவேண்டாம். பிராம்மணோத்தமரே! உலகத்தைப் படைத்தவனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட பழமையான சொந்தத்தொழிலைத் தொடர்ந்து காப்பாற்றிக்கொண்டு நான் வயதுசென்றவர்களான தாய்தந்தைகளுக்கு முயற்சியுடன் பணிவிடை செய்கிறேன்; உண்மை பேசுகிறேன்; அஸூயைப்படுகிறதில்லை; சக்திக்குத்தக்கபடி கொடுக்கிறேன்; தேவதைகளுக்கும் அதிதிகளுக்கும் வேலைக்காரர்களுக்கும் கொடுத்து மிகுதியிருக்கும் வஸ்துக்களால் ஜீவனம் செய்கிறேன். நான் ஒன்றையும் இகழுகிறதில்லை. அதிக பலமுள்ளவனை நிந்திக்கிறதில்லை. பிராம்மணோத்தமரே! முற்காலத்தில் செய்த வினையானது செய்தவனைப் பின்தொடர்கிறது. பயிரிடுதல், பசுக்களைக் காப்பாற்றுதல், வியாபாரம் செய்தல் இவைகள் இவ்வுலகில் ஜனங்களுக்கு ஜீவன உபாயங்கள். தண்டநீதியினாலும் மூன்று வேதங்களாலும் பரலோகம் ஸித்திக்கிறது. சூத்திரனிடத்தில் வேலையும், வைசியனிடத்தில் பயிரிடுதலும், க்ஷத்திரியனிடத்தில் யுத்தமும், பிராம்மணனிடத்தில் எப்பொழுதும் பிரம்மசரியமும் தவமும் மந்திரமும் ஸத்தியமும் அறிஞர்களால் எண்ணப்பட்டிருக்கின்றன. அரசன், தமக்குரிய தொழிலில் பற்றுதலுள்ள

பிரஜைகளைத் தர்மத்தால் பரிபாலனம் செய்கிறான். எவர்கள் வேறு தொழில்களில் செல்லுகிறார்களோ, அவர்களைத் தங்களுக் குரிய தொழில்களில் அரசன் சேர்ப்பிக்கிறான். பிரஜைகள், அரசர் களிடமிருந்து எப்பொழுதும் பயப்படவேண்டும். அரசர்கள் பிரஜைகளுக்கு அதிபதிகளல்லரோ? வேடர்கள் பாணங்களால் மிருகங்களைக் கொல்லுவதுபோல அரசர்கள் விபரீத கர்மங்களில் நிலைபெற்றிருக்கிற மனிதர்களைக் கொல்லுகிறார்கள். பிரம்ம ரிஷியே! ஜனகனுடைய இந்த மிதிலாநகரில் ஒருவனாவது தனக்கு விதிக்கப்படாத தொழில்களில் நிலைபெறுறவனாக இருக்க வில்லை. பிராமணோத்தமரே! நான்குவர்ணத்தார்களும் தமக் குரிய தொழில்களில் பற்றுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். அப் படிப்பட்ட இந்த ஜனகராஜன், தன் புத்திரனாக இருந்தாலும், கெட்ட நடையுள்ளவனும் தண்டிக்கப்படத்தக்கவனுமாயிருப்ப வனைத் தண்டிக்கிறான், நன்னடையுள்ளவனைத் துன்புறுத்துவதில்லை. சாரர்களை நன்கு ஏவுகிற அரசன், எல்லாவற்றையும் தர்மத்தால் பார்க்கிறான். பிராமணோத்தமரே! க்ஷத்திரியர்களுக்கு ஸம்பத் தும் ராஜ்யமும் தண்டமும் முக்யமானவை. அரசர்கள் ஸ்வதர் மத்தினால் ஏராளமான ஸம்பத்தை விரும்புகிறார்கள். அரசன் எல்லாவர்ணங்களுக்கும் ரக்ஷகனாக இருக்கிறான். நிச்சயம். பிரம்ம ரிஷியே! நான் மற்றவனால் கொல்லப்படுகிற பன்றிகள் எருமை கள் ஆகியவற்றின் மாம்ஸங்களை எப்பொழுதும் விற்கிறேன். நான் கொல்லுவதில்லை. நான் எப்பொழுதும் மாம்ஸங்களை விற்கி றேன்; நான் பக்ஷிக்கிறதில்லை. அப்படியே, நான் ருதுகாலங்க ளில் பத்னியை அடைகிறேன். பிராமணரே! அப்படியே, எப் பொழுதும் (பகலில்) உபவாஸமிருக்கிறேன். எப்பொழுதுமே நான் இராக்காலத்தில் புஜிக்கிறேன். மனிதன் நன்னடையில்லாத வனாயிருந்தாலும் ஒரு காலத்தில் நன்னடையுள்ளவனாகிறான். தார்மிகன்கூடப் பிராணிகளைக் கொல்லுவதில் விருப்பமுள்ளவனா கிறான். அரசர்களுடைய தவறுதலால் பெரிய தர்மமானது அதர்மத்தோடு கலக்கப்படுகிறது. அதர்மமும் நிலைபெறுகிறது. அதனால், மனிதர்கள் கலந்துபோகிறார்கள்; பயங்கரமான உருவ முள்ளவர்களும் குள்ளர்களும் கூனர்களும் அப்படியே பருத்த தலையுள்ளவர்களும் நபும்ஸகர்களும் குருடர்களும் செவிடர்களும் மிகமேலேறின கண்களுள்ளவர்களுமாகப் பிறக்கிறார்கள். அரசர் களுடைய அதர்மத்தினால் எப்பொழுதும் பிரஜைகளுக்குத் தீங்கு

விளைகிறது. அப்படிப்பட்ட இந்த ஜனகராஜன் பிரஜைகளைத் தர்மத்தால் பாதுகாக்கிறான். பிராம்மணோத்தமரே! இந்த ஜனகராஜன் எப்பொழுதும் ஸ்வதர்மத்தில் பற்றுதலுள்ள எல்லாப் பிரஜைகளையும் அனுக்ரஹித்துக்கொண்டு தகப்பனைப்போலப் பாதுகாக்கிறான். என்னைப் புகழுகிறவர்களும் இகழுகிறவர்களுமாகிய அனைவரையும் நான் நல்லசெய்கையினால் ஸந்தோஷமடையச் செய்கிறேன். இந்திரியங்களை அடக்கினவர்களும் முன்னேற்றத்தில் நோக்கமுள்ளவர்களும் தம்தொழிலால் ஜீவிக்கிறவர்களும் சேனையை நன்கு சேர்க்கிறவர்களும் ஒன்றையும் அண்டிப்பிழையாதவர்களுமாயிருப்பவர்களே அரசர்கள். எப்பொழுதும் சக்திக்குத்தக்கபடி அன்னமளித்தலும் பொறுமையும் எப்பொழுதும் தர்மத்திலேயே நிலைபெற்றிருத்தலும் தக்கபடி பெரியோர்களைப் பூஜித்தலும் எல்லாப் பிராணிகளிடமும் தயையும் மனிதர்களுக்கு அவச்யமிருக்கவேண்டும். மனிதர்களுக்கு ஸத்பாத்திரத்தில் பொருளைக் கொடுத்தலைக்காட்டிலும் வேறுகுணங்கள் வேண்டுவதில்லை. பொய் சொல்வதைவிட்டுவிடவேண்டும். கேட்கப்படாமலே பிரியத்தைச் செய்யவேண்டும். காமத்தாலும் பயத்தாலும் த்வேஷத்தாலும் தர்மத்தைவிடக்கூடாது. பிரியம் நேர்ந்தபோது எல்லைமீறிய ஸந்தோஷமடையக்கூடாது. துக்கம் வரும்போது மனவருத்தமடையக்கூடாது. கஷ்டமான காரியங்கள் நேர்ந்தபோது மதிமயங்கக்கூடாது. தர்மத்தை விடக்கூடாது. தான் செய்யத்தக்க ஒரு கர்மமிருக்கும்போது அதைவிட்டு வேறு ஒரு கர்மத்தைச் செய்யக்கூடாது. எந்தக்கர்மத்தை நல்லதென்று எண்ணுகிறானோ அதிலேயே மனத்தைச் செலுத்தவேண்டும். தீமை செய்தவனுக்கும் தீங்கு செய்யக்கூடாது. எப்பொழுதும் தர்மசிந்தையுள்ளவனாகவே இருக்கவேண்டும். பாபத்தைச்செய்ய விரும்புகிற பாவி தன்னாலேயே கெடுக்கப்படுகிறான். இது வ்யஸனமுள்ளவர்களான துஷ்டர்களுடைய கெட்ட செய்கை. தர்மமில்லையென்று எண்ணிக்கொண்டு சுத்தர்களைப் பரிகஸிக்கிறவர்களான தர்மத்தில் நம்பிக்கையற்றவர்கள் நாசமடைகிறார்கள்; ஸம்சயமில்லை. பாவியானவன் பெரிய துருத்திபோல எப்பொழுதும் மாம்ஸத்தினால் பருத்த தேகமுள்ளவனாக இருக்கிறான். பிராம்மணோத்தமரே! எல்லாரிடத்திலும், ஸத்புருஷன் வணக்கமுள்ளவனாகவே இருப்பான். கர்வங்கொண்டவர்களான மூடர்களுடைய பேச்சானது ஸாரமற்றதாக இருக்கும். ஸூர்யன் பகலில் பொருள்களின் உருவத்தைக் காண

பிப்பதுபோல மூடாகள மனததிலிருக்கிற எணணததை வெளியில காணபிககிறாகள. மூர்ககன உலகத்தில தற்புகழசசியினலேயே பிரகாசியாமற் போகிறன. கல்வியிலதேர்நதவன அழுககடைந திருநதாலும பிறனுடைய நிநதையைச சொலலாமலும தன்னுடைய புகழை விரிததுககூறாமலுமிருபபதனல இவவுலகில் பிரகாசிககிறன. குணஙகளால நிறைந்த ஒரு மனிதனவது பூமியில [1] பிரகாசமாகக காணபபடுகிறதிலலை. பாவததைச செயது அனுதாபமடைகிறவன முனசெய்த பாவததினின்று விடபபடுகிறன. 'முனசெயத கொடிய காரியததை மீணடும நான செய்யேன' என்று எணணுகிறவன், இனிச் செய்யபபடும பாவததினினறு விடபபடுகிறன. பிராமமணோததமரே! பாவததைசசெயதவன பிராயசசிததரூபமான ஏதாவதொரு காமததினல பாவததினின்று விடபபடுகிறன. பிராமமணரே! தாமஙகளில ஸவதாமததை அனுஷடிபபதையே ஸவபாவமாகக கொணட மனிதன இவவுலகில முனசெயத பாவஙகளை நினைததுப பிற்காலததில அவைகளை நாசம செய்கிறன. பிராமமணரே! தவறுதலால இவ்வுலகில பிராமமணாகள எநதப பாவததைச செயகிறர்களோ பிராமமணர்களுடைய அநதப பாவததைத தாமம போக்குகிறது. மனிதன் பாவததைசசெயது, 'நான பாவம செய்யவிலலை' என்று எணணுவானகில அவனை தேவாகள ஸாக்ஷியாகப பார்த்துக் கொணடிருககிறாகளனறே? அவன உள்ளததிலேயே வஸிககின்ற பரமாதமாவும அவனசெயகைககு ஸாக்ஷியாக இருககிறது. மனிதன ச்ரததையுளளவனகவும அஸூயையிலலாதவனகவும மஙகளததையே செயய விருமபவேணடும. எந்தப் பாவியானவன் தனனிடமுள்ள தோஷங்களைப பாராமல வஸ்திரததிலுளள ஓட்டைகளைபபோல ஸாதுககளுடைய தோஷஙகளை வெளியிடுகிறனே அவன மறுமையில நாசமடைகிறன. மனிதன அறிவின்மையினல பாவததைச செயது மஙகளகரமான பிராயசசிததததைச செயபவனே யாகில அவன பெரிய மேகததினின்று சநதிரன் விடுபடுவது போல எலலாபபாவஙகளினினறும விடபபடுகிறன். உதிககிற ஸூாயன இருளனைததையும போககுவதுபோல நலவினைகளைச செயபவன் எலலாப்பாவங்களையும போக்குகிறன். பிராம்மணோததமரே! லோபம மோஹம இரண்டையும் பாவங்களுக்கு இருப்பிடமாக அறியக்கடவீர். பிராமமணரே!

[1] அடககமாயிருபபனென்பது.

ஆதலால், பண்டிதன் அவ்விரண்டையும் முக்யமாக விலக்க வேண்டும். அதிகமாகச் சாஸ்திரார்த்தங்களைக் கேட்டறிந்தவர்களும் அதர்மத்தைத்விட்டு விலகாதவர்களும் பேராசையுள்ளவர்களுமான மனிதர்கள், புற்களால் மூடப்பட்டிருக்கிற ஆழ்ந்த கிணறுகள்போலத் தர்மவேஷத்தால் மறைக்கப்பட்டவர்களாகப் பாவத்தைச்செய்ய முயலுகின்றார்கள். அவர்களிடத்தில் இந்திரியங்களினடக்கமும் சுத்தியும் தர்மத்தைச்சார்ந்த பேச்சுக்களும் ஆகிய எல்லாமிருந்தாலும் சிஷ்டாசாரமானது கிடைப்பது மிக அரிதன்றோ?" என்று கூறினார்.

இருநூற்றுப்பதினோராவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(தர்மவியாதர், சிஷ்டர்களுடைய லக்ஷணமுதலியவற்றைக் கௌசிகனுக்குச் சொல்லியது)

பேரறிவாளனே! அந்தப் பிராம்மணன் தர்மவியாதரைப் பார்த்து, 'புருஷோத்தமரே! நான் எப்படி சிஷ்டாசாரத்தைத் தெரிந்துகொள்வேன்? எப்பொழுதும் சிஷ்டாசாரங்களிலுள்ள ஐந்து பவித்திரங்கள் எவை? தார்மிகர்களுள் சிறந்தவரே! மஹா புத்தியுள்ள வ்யாதரே! உமக்கு மங்களம்; உம்மிடமிருந்து அதைக் கேட்கவிரும்புகிறேன். அதனை உள்ளபடி உரைப்பீராக' என்று வினவ, வ்யாதர், 'பிராம்மணோத்தமரே! சிஷ்டாசாரங்களில் எப்பொழுதும் யஜ்ஞம், தானம், தவம், வேதங்கள், ஸத்தியம் என்ற இவைகள் ஐந்து பவித்திரங்கள். எவர்கள் காமக்குரோதங்களையும் டம்பத்தையும் பேராசையையும் மனோவாக்குக் காயங்களுடைய ஒற்றுமையில்லாமையையும் வசப்படுத்திக்கொண்டு, செய்யவேண்டிய கடமையென்று கர்மங்களைச் செய்து ஸந்தோஷமடைகிறார்களோ அவர்கள் சிஷ்டர்களென்று சிஷ்டர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறார்கள். யஜ்ஞானுஷ்டானத்தையும் வேதாத்தியயனத்தையும் இயற்கையாகக் கொண்ட அந்தச் சிஷ்டர்களுடைய நடை வேறுபடாது. ஆசாரங்களைப் பாதுகாப்பதும் இரண்டாவதான சிஷ்ட லக்ஷணம். பிராம்மணரே! எப்பொழுதும் சிஷ்டாசாரங்களில் குருசுச்ருஷை, ஸத்தியம்

கோபமின்மை, தானம் இவை நான்கும் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. சிஷ்டாசாரத்தில் மனத்தைச் செலுத்தி எல்லாவிதங்களாலும் அதில் ஊன்றும்படி செய்து மனிதன் எந்த ஸந்தோஷத்தை அடைகிறானோ அந்த ஸந்தோஷமானது இவை நான்குமில்லாமல் வேறுவிதத்தால் அடையமுடியாது. வேதத்திற்கு ஸாரம் ஸத்தியம். ஸத்தியத்திற்கு ஸாரம் ஐம்பொறியடக்கல். ஐம்பொறியடக்கலுக்கு ஸாரம் போகங்களை விடுதல். இவைகள் எப்பொழுதும் சிஷ்டாசாரங்களில் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. புத்தி மோகத்துடன் கூடின எந்த மனிதர்கள் தர்மங்களை வெறுக்கிறார்களோ கெட்டவழியினால் செல்லுகின்ற அவர்களை அனுஸரிப்பவனும் பீடிக்கப்படுகிறான். இந்திரியங்களை நன்கு அடக்கினவர்களும், வேதத்தையும் விஷயானுபவங்களை விடுவதையும் பிரதானமாகக்கொண்டவர்களும், தர்மமார்க்கத்தை அடைந்திருப்பவர்களும், ஸத்தியத்திலும் தர்மத்திலும் பற்றுதலுள்ளவர்களும், ஆசாரியருக்கு ஸம்மதமான விஷயத்தில் மனத்தைச் செலுத்தினவர்களும், [1] சாஸ்திரமுறையினால் அறம்பொருள்களை அறிபவர்களுமான சிஷ்டஜனங்களே சாஸ்திரத்தில் கூறிய ஆசாரமுள்ளவர்கள். ஞானத்தை அடைந்தும் தார்மிகர்களை அடுத்தும், நாஸ்திகர்களும் தர்மத்தின் எல்லையைக்கடந்துசெல்லுகிறவர்களும் குரூரர்களும் பாபபுத்தியில் நிலைபெற்றிருப்பவர்களுமான அப்படிப்பட்ட துஷ்டர்களை விடுவீராக. காமமும் லோபமுமாகிற முதலைகளால் வியாபிக்கப்பட்டதும் ஐந்து இந்திரியங்களாகிற ஜலத்தோடு கூடியதுமான நதியில் தைரியமாகிற ஓடத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டு பிறவித் துன்பங்களைத் தாண்டுவீராக. நாளடைவில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிற பெரிதான புத்தியோக ரூபமான தர்மமானது, வெளுப்புநிறமுள்ள ஆடையில் சாயம் பிடிப்பதுபோலச் சிஷ்டாசாரத்தில் நன்கு பற்றுதலுள்ளதாகும். கொல்லாமை, மெய்ம்மை எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஹிதம்செய்தல் ஆகிய இம்மூன்றும் சிறந்தவை. இவற்றுள் அஹிம்ஸை என்பது நிகரில்லாத தர்மம். அது ஸத்தியத்தில் நிலைபெற்றிருக்கிறது. ஸத்தியத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு பிரவிருத்திகள் ஏற்படுகின்றன. சிஷ்டாசாரத்தால்

---

[1] ‘ஸ்திதயா தர்மார்த்ததர்சின:’ என்பது மூலம். ‘ஸ்திதயா’ என்பதற்கு, ‘பொறுமையோடும் ஜாகரதையோடும்’ என்பதும், ‘தர்மார்த்த தர்சின:’ என்பதற்கு, ‘சாஸ்திரக் கருத்துக்களைச் சிந்திப்பவர்கள்’ என்பதும் இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

நன்றாக அடையப்பட்டிருக்கிற ஸத்தியமே மிகவும் பெரியது. ஆசாரமென்பது ஸாதுக்களுடைய தர்மம். ஸத்புருஷர்கள் ஆசாரத்தை லக்ஷணமாக உடையவர்கள். எந்தப் பிராணியானது எவ்வித ஸ்வபாவமுள்ளதோ அது தன்னுடைய அவ்வித ஸ்வபாவத்தையே அடைகிறது. சிறந்த சித்தவ்ருத்தியில்லாதவனும் பாவஞ்செய்வதில் புத்தியைச் செலுத்தினவனுமான மனிதன் ஆசை கோபமுதலிய தோஷங்களை அடைகிறான். நியாயத்தோடுகூடிய காரியம் தர்மமென்றும் அநியாயத்தோடுகூடியது அதர்மமென்றும் எண்ணப்படுகின்றன. இது சிஷ்டர்களுடைய உபதேசம். எவர்கள் கோபமில்லாதவர்களாகவும் அஸூயையில்லாதவர்களாகவும் அஹங்காரத்தையும் மாத்ஸர்யத்தையும் விட்டவர்களாகவும் கபடமில்லாதவர்களாகவும் சாந்தியிலே நிறைந்தவர்களாகவுமிருக்கிறார்களோ அவர்கள் சாஸ்திரத்தில் கூறப்பட்ட ஆசாரமுள்ளவர்களாகிறார்கள். மூன்று வேதங்களாலும் கூறப்பட்ட யாகமுதலியவற்றைச் செய்பவர்களும் சுத்தர்களும் நன்னடையுள்ளவர்களும் மனத்தை அடக்கினவர்களும் குருசுச்ரூஷைசெய்பவர்களும் இந்திரியங்களை அடக்கினவர்களும் சாஸ்திரங்களால் சொல்லப்பட்ட ஆசாரமுள்ளவர்களாகிறார்கள். மனவுறுதியுள்ளவர்களும் அனுஷ்டிப்பதற்கரிய நடையும் செயலுமுள்ளவர்களும் தமக்குரிய தொழில்களால் கௌரவிக்கப்பட்டவர்களுமான மனிதர்களுக்கு ஹிம்ஸைமுதலிய தோஷங்கள் நாசமடைகின்றன. கற்றறிந்தவர்கள் ஆச்சரியமானதும் பழமையானதும் சாச்வதமானதும் நித்யமானதும் தர்மத்தை விடக்கூடாததுமான அந்த ஸதாசாரத்தைத் தர்மத்தால் பார்த்துக்கொண்டு ஸ்வர்க்கத்தை அடைகிறார்கள். ஆஸ்திகர்களும் அஹங்காரத்தை விட்டவர்களும் பிராம்மணர்களைப் பூஜிக்கிறவர்களும் சாஸ்திரஞானத்தோடும் நன்னடையோடும் கூடியவர்களுமான அப்படிப்பட்ட ஸத்புருஷர்கள் ஸ்வர்க்கத்தை அடைகிறார்கள். வேதங்களால் சொல்லப்பட்டிருப்பது முதன்மையான தர்மம். தர்மசாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டிருப்பது மற்றொரு தர்மம். சிஷ்டர்களால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டுவருவது வேறொரு தர்மம் இவ்விதமாகச் சிஷ்டர்களுடைய தர்மலக்ஷணம் மூன்று விதமாயுள்ளது. வேதங்களை அத்தியயனம் செய்து மறவாமல் உள்ளத்தில் தரித்தலும் தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் செய்தலும் பொறுமையும் ஸத்தியமும் கபடமின்மையும் தூய்மையும

சிஷ்டாசாரத்திற்கு நிதர்சனம். ஸத்புருஷர்கள், எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் தயையுள்ளவர்களும் எப்பொழுதுமே அஹிம்ஸையில் பற்றுதலுள்ளவர்களும் எப்பொழுதும் பிராம்மணர்களிடத்தில் அன்புள்ளவர்களுமாக இருப்பதுடன் கடுமையாகப் பேசவும் மாட்டார்கள். [1] நல்வினை தீவினைகளுக்குப் பயனான ஸுகதுக்கங்களுடைய அனுபவத்தினால் அந்த வினைகளின் நாசத்தை அறிபவர்கள் சிஷ்டர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட சிஷ்டர்கள். யுக்தியோடும் சமதமாதிகுணங்களோடும் கூடியவர்களும் எல்லாஜனங்களுக்கும் நன்மையை விரும்புகின்றவர்களும் பிரம்மமார்க்கத்தில் நன்கு நிலைபெற்றிருப்பவர்களுமான ஸத்புருஷர்கள் தம் [2] சக்தியினால் ஸ்வர்க்கத்தை ஜயிக்கிறார்கள். கொடுப்பவர்களும் குடும்பங்களில் போஷிக்கத்தக்கவர்களுக்குப் போகங்களைப் பகுத்துக்கொடுப்பவர்களும் தீனர்களிடம் அனுக்கிரஹத்தைச் செய்கின்றவர்களும் எல்லோராலும் பூஜிக்கத்தக்கவர்களும் கல்வியையே பொருளாகவுடையவர்களும் அப்படியே தவமுள்ளவர்களும் எல்லாப்பிராணிகளிடமும் தயையுள்ளவர்களுமான அப்படிப்பட்ட சிஷ்டர்கள் சிஷ்டர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவர்கள் தானம் செய்வதில் நிலைத்தவர்கள் விரைவாக ஸுகங்களையும் ஸம்பத்தையும் அடைகிறார்கள். அடக்கமுள்ளவர்களான ஸாதுக்கள் ஸாதுக்களால் உதவி வேண்டப்பட்ட போது தம்மனைவி வேலைக்காரர்கள் இவர்களின் ஸௌகரியங்களைக் குறைத்துக்கூடத் தமது சக்தியைமீறி உதவுகிறார்கள். உலகநடையிலும் தர்மத்திலும் தம்முடைய ஹிதங்களிலும் நோக்கத்துடன் இவ்வாறிருக்கிற ஸாதுக்கள் பல வருஷகாலம் (புண்ணியத்தால்) விருத்தியடைகிறார்கள். கொல்லாமை, மெய் பேசுதல், காருண்யம், கபடமின்மை, த்ரோகம்செய்யாமை, காமமின்மை, அநாயத்தில் வெட்கம், பொறுமை, ஐம்பொறிகளை அடக்குதல், மனத்தை அடக்குதல் ஆகிய இவை அனைத்தும் ஸாதுக்களுக்கு லக்ஷணம். சிறந்த புத்தியுள்ளவர்களும் ஸந்தோஷமுள்ளவர்களும் பிராணிகளிடம் தயையுள்ளவர்களும் விருப்புவெறுப்புக்களோடு சேராதவர்களுமான அந்த ஸாதுக்கள் உலகத்தாரால் பூஜிக்கப்படுகிறார்கள். த்ரோகம்செய்யாமை,

---

[1] வேறுபாடம்

[2] 'சகலா:' என்பது வேறுபாடம்; 'ஹிம்ஸையில்லாத தர்மத்தைச் செய்பவர்களும்' என்பது பழையவுரை.

தானஞ்செய்தல், எப்பொழுதும் உண்மைபேசுதல் இம்மூன்றையே ஸாதுக்களுக்குச் சிறந்த லக்ஷணங்களென்று ஸாதுக்கள் கூறுகின்றனர். எல்லாவற்றிலும் மன இரக்கமுள்ளவர்களும் கருணையுள்ளவர்களும் அறியுந்தன்மையுள்ளவர்களுமான ஸத்புருஷர்கள், இவ்வுலகில் மிகுந்த திருப்தியுள்ளவர்களாகத் தர்மத்தை விட்டு விலகாததும் ஒப்பற்றதுமான வழியை அடைகிறார்கள். எவர்களுக்கு நன்றாக நிச்சயிக்கப்பட்ட தர்மமும் அஸூயையில்லாமையும் பொறுமையும் சாந்தியும் ஸந்தோஷமும் இன்சொல்லுடைமையும் காமக்ரோதங்களை விடுதலும் சிஷ்டாசாரங்களை அநுஷ்டித்தலும் இருக்கின்றனவோ அவர்கள் சிஷ்டாசாரத்துடன் கூடின மகாத்மாக்கள். எப்பொழுதும் தர்மத்தை அநுஸரிக்கின்றவர்கள் சாஸ்திரங்களால் விதிக்கப்பட்டிருக்கிற கர்மாவையும் நிகரில்லாத ஸாதுக்களுடைய வழியையும் சிஷ்டாசாரத்தையும் அநுஷ்டிக்கிறார்கள். சிறந்த பிராம்மணர்களுள் உத்தமரே! பிராம்மணோத்தமர்கள் சிறந்தஞானமாகிற உப்பரிகையின் மீதேறிய புத்திமயக்கமுற்றிருக்கிற மஹாஜனங்களையும் பற்பல விதமான உலகநடைகளையும் மிகப் பரிசுத்தமான அப்படிப்பட்ட தானங்களையும் பார்க்கிறார்கள். பிராம்மணரே! பிராம்மணோத்தமரே! சிஷ்டாசாரங்களையும் குணங்களையும் முன்னிட்டு என் அறிவுக்கும் சாஸ்திரஞானத்துக்கும் தக்கபடி இவை அனைத்தும் உமக்கு உரைக்கப்பட்டன' என்று கூறினார்.

இருநூற்றுப்பன்னிரண்டாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(தர்மவ்யாதர் ஹிம்ஸையானது எவ்விதத்தாலும் விடமுடியாததென்பதை நிரூபித்து, எல்லா வர்ணத்தார்களுக்கும் தத்தம் தர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதே நன்மையாகுமென்பது முதலிய விஷயங்களைக் கௌசிகனுக்குக் கூறியது.)

யுதிஷ்டிரா! அந்தத் தர்மவ்யாதர், பிறகு பிராம்மணனைப் பார்த்து, 'நான் செய்கிற தொழில் கொடியது. ஸந்தேகமில்லை. பிராம்மணரே! விதியானது மிக்க வலிமையுள்ளது. முற்பிறப்பில் செய்தவினை எவ்விதத்தாலும் தாண்டமுடியாததன்றோ? இது முன்

செய்த பாவச்செயலினுடைய தோஷமாக இருக்கிறது. பிராம மணரே! இந்தத் தோஷத்தைப் போக்குவதில் நான் முயற்சியுள்ள வனாக இருக்கிறேன். ஒரு பிராணியானது முந்தித் தெய்வத்தால் கொல்லப்பட்டுவிடுகிறது. பிறகு, அதைக் கொல்பவன் அந்த வதத்தில் நிமித்தமட்டும் ஆகிறான். பிராமணோத்தமரே! நாங்கள் இந்தக்காமத்திற்கு நிமித்தமாத்திரமாக இருக்கிறோமல்லவா? பிராம மணரே! கொல்லப்பட்ட எந்தப் பிராணிகளுடைய மாமஸங்களை நாங்கள் விற்கிறோமோ, (அந்த மாமஸங்களைப்) பக்ஷிப்பதனாலும் தேவதைகள், அதிதிகள், வேலைக்காரர்கள், பிதருக்கள் இவர் களுக்கு உபயோகித்துப் பூஜிப்பதனாலும் அந்தப்பிராணி களுக்கும் தர்மமுண்டாகும். 'ஓஷதிகளும் கொடிகளும் பசுக் களும் மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் உலகத்திலுள்ள ஜனங் களுக்கு அன்னமுதலியவைகளாக இருக்கின்றன' என்கிற ஶ்ருதி வசனம் கேட்கப்படுகிறது. பிராமணோத்தமரே! பொறுமை யுள்ளவனும் உசீனரதேசாதிபதியுமான சிபிராஜன் தன் மாமஸத் தைக் கொடுத்ததனால் அடைவதற்கு அரிதான ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தான். பிராமணரே! முற்காலத்தில் ரந்திதேவராஜ னுடைய மடைப்பள்ளியில் நாள்தோறும் இரண்டாயிரம் (கோக்க ளல்லாத) பிராணிகள் பக்குவம் செய்யப்பட்டன; அப்படியே, நாள்தோறும் இரண்டாயிரம் கோக்களும் பக்குவம் செய்யப்பட் டன. பிராமணோத்தமரே! பக்ஷிக்கத்தக்க மாமஸத்தை அதிதிகளுக்கு ஒருமாதம் தினந்தோறும் கொடுத்துவந்த ரந்தி தேவராஜனுக்கு நிகரில்லாத கீர்த்தி உண்டாகியது. 'சாதுர்மாஸ் யத்தில் நித்தியமாகப் பசுக்கள் கொல்லப்படுகின்றன' என்றும், 'அக்னிகள் மாமஸத்தில் விருப்பமுள்ளவைகள்' என்றும் ஶ்ருதி கேட்கப்படுகிறது. பிராமணரே! யஜ்ஞங்களில் பசுக்கள் பிராம மணர்களால் எப்பொழுதும் கொல்லப்படுகின்றன. மந்திரங்களால் ஸமஸ்கரிக்கப்பட்ட அந்தப்பசுக்களும் ஸ்வர்க்கத்தை அடைகின் றனவாம். பிராமணோத்தமரே! முற்காலத்தில் அக்னிகள் மாமஸத்தில் விருப்பமுள்ளவைகளாகாமல் போயிருந்தால், ஒரு வருக்காவது மாமஸம் பக்ஷிக்கத்தக்கதாக ஏற்பட்டிராது. இந்த மாம்ஸபக்ஷணத்திலும், முனிவர்களால், 'எவன் எப்பொழுதும் (மாமஸத்தைத்) தேவதைகளுக்கும் பிதருக்களுக்கும் சாஸ்திர விதிப்படியும் ஶ்ரத்தையுடனும் கொடுத்துவிட்டுச் சாப்பிடுவனோ அவன் அதனை உண்பதனால் தோஷமுள்ளவனாகான்' என்கிற

விதியானது கூறப்பட்டிருக்கிறது. 'இவ்விதம் (உண்பவன்) மாம்ஸத்தைப் பக்ஷிப்பவனாகான்' என்றும் ஸ்ருதி கேட்கப்படுகிறது. ருதுகாலத்தில் மட்டும் பார்யையை அடைகிற பிராம்மணன் பிரம்மசாரியாகிறான். இந்த விஷயத்திலும் ஸத்தியத்தையும் அஸத்யத்தையும் (அதாவது உசிதத்தையும் அநுசிதத்தையும்) நிச்சயித்து விதி கூறப்படுகிறது. பிராம்மணரே! சாபத்தால் மிக ஆக்ரமிக்கப்பட்ட அரசனான ஸௌதாஸனால் அக்காலத்தில் மனிதர்கள் பக்ஷிக்கப்பட்டார்கள். இந்த விஷயத்தில் உமக்கு என்ன தோன்றுகிறது? பிராம்மணோத்தமரே! ஸ்வதர்மமென்று எண்ணி இதை நான் விடவில்லை. முற்பிறப்பில் செய்தவினை என்று அறிந்து இந்தத் தொழிலால் நான் ஜீவிக்கிறேன். பிராம்மணரே! இவ்வுலகில் தன்தொழிலை விடுகிறவனுக்கு அதர்மம் காணப்படுகிறது. தன் தொழிலில் நிலைபெற்றிருப்பவனுக்கு அது தர்மமென்பது நிச்சயம். ஜாதிகளுக்குத் தொழில்கள் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவல்லவா? தேகமெடுத்தவன் அவற்றைவிடலாகாது. பலவாறான தொழில்களை நிர்ணயிக்கும் விஷயத்தில் பிரம்மதேவரால் இந்த விதியானது விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிராம்மணரே! தொழிலை நிச்சயிக்கும் விஷயத்தில், 'நான் எவ்வாறு நல்ல தொழிலைச் செய்வேன்? எவ்வாறு அவமானத்தினின்று விடுபடுவேன்?' என்று தர்மத்தை ஆராயவேண்டும். அந்தக் கெட்ட கர்மமானது [1] பலவிதத்தால் பரிஹாரம் பண்ணப்படலாம். நான் தானத்திலும் ஸத்தியவாக்கியத்திலும் அப்படியே பெற்றோர் பணிவிடையிலும் பிராம்மண பூஜையிலும் தர்மத்திலும் எப்பொழுதும் பற்றுதலுள்ளவன். பிராம்மணோத்தமரே! கர்வத்தினின்றும் அதிகப்பேச்சினின்றும் நான் விலகியிருக்கிறேன். பயிர்த்தொழில் செய்வதை நல்லதென்று எண்ணுகிறார்கள். அதில் அதிக ஹிம்ஸை காணப்பட்டிருக்கிறது. கலப்பைகளால் பூமியை உழுகின்றவர்கள் பூமிக்குள்ளிருக்கிற அநேக ஜீவன்களையும் மற்ற அநேக வஸ்துக்களையும் நாசம் செய்கிறார்கள். அந்த விஷயத்தில் உமக்கென்ன தோன்றுகிறது? பிராம்மணோத்தமரே! நெல் முதலிய எவைகளைத் தான்ய வித்துக்களென்று சொல்லுகிறார்களோ இவையனைத்தும் ஜீவன்களல்லவா? இந்த விஷயத்தில் உமக்கு என்ன தோன்றுகிறது? பிராம்மணரே! மனிதர்கள் பசுக்களைக்கூட வலியப்பிடித்துக் கொல்லுகிறார்கள்; பக்ஷிக்கவும் பக்ஷிக்கிறார்

---

[1] வேறுபாடம்

கள்; அப்படியே மரங்களையும் ஓஷதிகளையும் வெட்டுகிறார்கள் பிராம்மணரே! மரங்களிலும் பழங்களிலும் நீரிலும் பலபல ஜீவன்களிருக்கின்றனவல்லவா? அந்த விஷயத்தில் உமக்கு என்ன தோன்றுகிறது? பிராம்மணரே! இவ்வுலகமுழுதும் பிராணிகளைத்தின்று ஜீவிக்கின்ற பிராணிகளால் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மீன்கள் மீன்களை விழுங்குகின்றன அதில் உமக்கு என்ன தோன்றுகிறது? பிராம்மணோத்தமரே! பெரும்பான்மையாகப் பிராணிகளால் பிராணிகள் ஜீவிக்கின்றன. பிராணிகள் ஒன்றை மற்றொன்று பக்ஷிக்கின்றன. அதில் உமக்கு என்ன தோன்றுகிறது? பிராம்மணரே! நடக்கின்ற மனிதர்கள் பூமியை அடைந்திருக்கின்ற அனேக ஜீவன்களைக் கால்களால் கொல்லுகிறார்கள். அதில் உமக்கு என்ன தோன்றுகிறது? உட்கார்ந்திருப்பவர்களும் படுத்திருப்பவர்களும் அறிந்தோ அறியாமலோ அனேக ஜீவன்களைக் கொல்லுகிறார்கள். அந்த விஷயத்தில் உமக்கு என்ன தோன்றுகிறது? இந்த ஆகாசமுழுமையும் அப்படியே பூமியும் ஜீவன்களால் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அறியாமையால் மனிதர்கள் அந்த ஜீவன்களைக் கொல்லுகிறார்கள். அதில் உமக்கு என்ன தோன்றுகிறது? பிராம்மணோத்தமரே! முற்காலத்தில் முன்னோர்களால் கொல்லாமையானது அறியாமையால் விதிக்கப்பட்டது. இந்த உலகத்தில் எவர்கள் ஜீவஹிம்ஸை செய்யாமலிருக்கிறார்கள்? அனேகவிஷயங்களை நன்றாக ஆலோசித்துப்பார்க்குங்கால், இவ்வுலகத்தில் ஹிம்ஸை செய்யாதவன் ஒருவனுமில்லை. பிராம்மணோத்தமரே! ஸந்யாஸிகள் அஹிம்ஸையில் நிலைபெற்றிருப்பவர்கள். அவர்களும் ஹிம்ஸையைச் செய்யவேசெய்கிறார்கள். அந்த ஹிம்ஸையானது (அவர்களுடைய) முயற்சியால் மிகவும் குறைந்ததாகும். நற்குலத்திற்பிறந்தவர்களும் சிறந்தகுணங்களுள்ளவருமான மனிதர்கள் சிலரே காணப்படுவர். மித்திரர்கள் வேறுமித்திரர்களைப்பற்றியோ விரோதிகள் வேறு விரோதிகளைப்பற்றியோ மகாகோரமான காமங்களைச்செய்து வெட்குகிறதில்லை. நல்லகாரியங்களில் பிரவிருத்தித்திருக்கின்ற மனிதர்களை மனிதர்கள் நன்மையாகப்பார்க்கிறதில்லை பந்துக்கள் செல்வமுள்ள பந்துக்களாலும் ஸந்தோஷமடைகிறதில்லை அதிக கர்வங்கொண்டவர்களான மூடர்கள் குருக்களையும் அதிகமாக நிந்திக்கிறார்கள். பிராம்மணோத்தமரே! உலகத்தில் பல மாறுபட்டிருப்பனவாகக் காணப்படுகின்றன. தாமதத்தோடுசேர்ந்ததும் அதர்மமாகக்

காணப்படுகிறது. அந்த விஷயத்தில் உமக்கு என்ன தோன்றுகிறது? தர்மமாகவும் அதர்மமாகவுமிருக்கிற கர்மங்களின் விஷயத்தில் பலவிதம் சொல்லமுடியும். எவன் தன்னுடைய கர்மங்களில் நிலைபெற்றிருப்பனோ அவன் பெரும்புகழை அடைவான்' என்று கூறினார்.

இருநூற்றுப்பதின்மூன்றாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(தர்மவ்யாதர் முயற்சியை நிந்தித்துத் தெய்வத்தைப்புகழ்ந்து புண்ய பாபங்கள் ஸுகதுக்கங்களுக்குக் காரணமென்பதைக் கூறியது)

யுதிஷ்டிர! தர்மவான்களெல்லாருள்ளும் சிறந்தவனே! தர்மவியாதரோ மீண்டுமே பிராம்மணோத்தமரைப் பார்த்து, 'பிராம்மணரே! இந்தத் தர்மமானது வேதத்தைப் பிரமாணமாகக்கொண்டதென்பது ஞானத்தால்முதிர்ந்தவர்களுடைய உபதேசம். தர்மத்தினுடைய ஸூக்ஷ்மகதியானது அநேக பிரிவுகளுள்ளதாகவும், முடிவில்லாததாகவும் இருக்கிறதன்றோ? பிராணனுக்கு அபாயம் நேருந்தருணத்திலும் விவாஹத்திலும் பொய் சொல்லத்தக்கதாகலாம். பொய்யினால் ஸத்தியம் நிலைபெறும். ஸத்தியத்தினால் பொய் ஸம்பவிக்கும். எது பிராணிகளுக்கு மிகவும் ஹிதமாக இருக்குமோ அது ஸத்தியமென்பது நிச்சயம். மாறிச்செய்யப்பட்டால் அதர்மம் தர்மத்தினுடைய ரூபத்தைப் பெறும். ஸாதுக்களுள் மிகச்சிறந்தவரே! மனிதன் நல்லதையோ கெட்டதையோ எந்தக்காரியத்தைச் செய்கிறானோ அதனுடைய பலனை அவசியம் அடைகிறான், இதில் ஸம்சயமில்லை. மனிதன் கெட்ட நிலைமையை அடைந்தவனானால் தேவர்களை மிகவும் நிந்திக்கிறான். பிராம்மணோத்தமரே! கற்றறியாதவனும் மூடனும் வஞ்சகனும் [1] சபலனுமான மனிதன் அந்த ஆபத்தைத் தன்னுடைய காம தோஷத்தால் ஏற்பட்டதென்று அறிகிறதில்லை. நீச்செயலில் மனோநிச்சயமுள்ள மனிதனை நல்ல காலமானது கட்டுப்படுத்தாது.

---

[1] மனவுறுதியில்லாதவன்; அல்லது, அலைகிறமனமுள்ளவன். உத்யோகபர்வம் 174-ம் பக்கத்திலும் சாந்திபர்வம் 375-ம் பக்கத்திலும் குறிப்புக்களிற் காணக.

ஸுகதுக்கங்களுடைய மாறுதலானது எப்பொழுது ஏற்படு கிறதோ அப்பொழுது இவனைக் கல்வியறிவாவது குருசிசுருஷையாவது மனிதமுயற்சியாவது காக்கிறதில்லை. காயத்தினுடைய பயனானது மனிதமுயற்சிக்கு வசப்பட்டிருக்குமேயாகில், எந்தமனிதன் எந்த எந்த விருப்பத்தை எப்படி எப்படி விரும்புவனோ அந்த அந்த விருப்பத்தை அப்படியப்படி அவன் அடைவான். இந்திரியங்களை நன்றாக அடக்கினவர்களும் ஸமர்த்தர்களும் நல்ல புத்தியுள்ளவர்களுமான நல்ல மனிதர்கள் எல்லாக்காமங்களையும் செய்து பராமமடைந்தவர்களாக இருந்தாலும் பயனில்லாதவர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். மற்றொருவன் பிராணிகளை ஹிம்ஸிப்பதிலும் உலகத்தை வஞ்சிப்பதிலும் எப்பொழுதும் முயற்சியுள்ளவனாக இருந்தும் ஸுகத்தோடேயே சேர்கிறான். லக்ஷ்மியானவள் ஒருகாரியத்தையும் செய்யாமல் உட்கார்ந்திருக்கிற ஒரு மனிதனைத் தானாக அடைகிறாள். காமங்களைச் செய்கின்ற ஒருவன் பயனை அடைகிறதில்லையன்றோ? புத்திரனை அடைவதில் விருப்பமுள்ளவர்களும் இரக்கப்படத்தக்கவர்களுமான தாய் தந்தைகளால் தேவர்களைக் குறித்து யாகம் செய்தும் தவம்புரிந்தும் பத்துமாத காலங்கள் வயிற்றினால் தாங்கப்பட்ட குழந்தைகள் வம்சத்தைக் கெடுப்பவர்களாகப் பிறக்கிறார்கள். சிலர் அந்த நற்கருமங்களாலேயே அடையப்பட்டவர்களாகப் பிதாவினால் சேர்த்து வைக்கப்பட்ட மிகுதியான தனதான்யங்களோடும் போகங்களோடும் பிறக்கிறார்கள். பிராமணோத்தமரே! மனிதர்களுக்கு வியாதிகள் சரீரத்தினால் உண்டாகிறதில்லை. மனிதர்களுக்கு வியாதிகள் வினைகளால் உண்டாகின்றன; இதில் ஸம்சயமில்லை. கொடியமிருகங்களால் அற்பமிருகங்கள் ஹிம்ஸிக்கப்படுவதுபோல ரோகங்களாலும் மனோவியாதியாலும் மனிதர்கள் துன்புறுத்தப்படுகிறார்கள். பிராமணரே! வேடர்களால் மிருகங்கள் போக்கப்படுவதுபோல அந்த வியாதிகள் சிகித்சை செய்வதில் ஸமர்த்தர்களும், ஆயுர்வேதத்தில் தேர்ச்சியுள்ளவர்களும், ஔஷதங்களை நன்கு சேர்த்து வைத்திருப்பவர்களுமான வைத்தியர்களால் போக்கப்படுகின்றன. [1] தர்மவான்களுள் சிறந்தவரே! எவர்களுக்கு அனுபவிக்கத்தக்கபொருள் இருக்கிறதோ அவர்கள் [2] கிரஹணீரோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாக அனுபவிப்பதற்குச் சக்தியுள்ளவர்களாவதில்லை; பாரும். பிராமண

[1] வேறுபாடம் [2] அடங்காத வயிற்றுப் போக்கு.

ஞோத்தமரே! சிறந்த புஜபலமுள்ள மற்ற அநேக ஜனங்கள் கிலேசத்தை அடைகிறார்கள்; கஷ்டததினால் போஜனததை அடைகிறார்கள். இவ்வாறு உலகமானது ஸஹாயமற்றதாகவும், [1] அறியாமையும துயரமும் மேலிட்டதாகவும் மிகக பலமுள்ள வினைப் பெருக்கினால் அடிக்கடி தள்ளி இழுததுககொண்டுபோகப படுகிறது. தெய்வமொனறு இல்லாமற்போனால் ஜனங்கள் இறக்கமாட்டார்கள்; மூப்படையமாட்டார்கள். எலலோரும விரும்பின எல்லாவற்றையும் அடைகின்றவராவார்கள்; அப்பிரியத்தையும பார்க்கமாட்டார்கள். எல்லோரும் மற்றவரைக் காட்டிலும (தாம் தாம்) மேல் மேலாகச செலவதற்கு விருமபுகிறார்கள்; சக்தியுள்ளவரையிலும் முயற்சியும செய்கின்றார்கள். ஆனால், அது அப்படி ஏற்படுகிறதில்லை. அநேகமபேர்கள் துலயமான நக்ஷத்திரத்துடனும மங்களததுடனும் காணபபடுகிறார்கள். கார்யஸித்திகளில் அவர்களுககுப் பயனில் வேறுபாடானது பெரிதாகக் காணப்படுகிறது. ஸாதுககளுள மிகசசிறநதவரே! பிராமமணரே! சிலர் தம் பொருளுககும காம அதிகாரிகளாவதில்லை. முன்ஜனமததில செய்யபபட்ட வினைகளினபயன இந்த ஜனமததில காணபபடுகிறது. பிராமமணரே! 'உலகில ஜீவன சாஸ்வதமாக இருபபவன; எல்லாப் பிராணிகளுக்கும சரீரம நித்யமனறு. சரீரமானது கொல்லப்படுமாகில் அந்தச் சரீரததுககுமாததிரம நாசமுண்டாகிறது. கர்மபந்தததைக் காரணமாககககொணடு ஜீவன் வேறு தேகத்தில் பிரவேசிக்கிறான்' என்கிற அர்த்தமுள்ள இந்த ஸ்ருதியானது இருக்கிறது' என்று சொன்னார்.

பிராமமணன், 'தர்மத்தை அறிந்தவர்களுள் மேன்மைபெற்றவரே! ஜீவன் எவவாறு சாஸ்வதனாகிறான? பேசுகிறவர்களுள் சிறந்தவரே! இதை நான் உள்ளபடி அறிய விரும்புகிறேன்' என்று வினவ, வியாதர், 'தேகமானது அழிந்துபோகும தருணததில் ஜீவனுக்கு நாசமில்லையன்றோ? அறிவீனர்கள், ஜீவன் இறககிறானென்று சொல்லுகிறார்கள். இது பொய. ஜீவனே வேறுதேகத்தால் மறைக்கப்பட்டு வேறிடததில் செலலுகிறான். இந்த ஜீவனுக்கு வேறு சரீரத்தை அடைவதே மரணம. மானிடவுலகத்தில் ஒரு மனிதன் செய்த வினையின் பயனை மற்றொரு மனிதன் அனுபவிக்கிறதில்லை. அந்த மனிதனால் செய்யப்பட்டவினையின்

---

[1] வேறுபாடம்.

பயனை அவனே அனுபவிக்கிறான். செய்தவினைக்கு அழிவில்லை. நல்லவர்கள் நல்வினைகளையே செய்பவராகின்றனர். நராதமர்கள தீவினைகளையே செயபவர்களாகினறனர். இவ்வுலகததில் மனிதன் தன் வினைகளால் பினதொடரபபடுகிறான். பிறகு, அந்தக் கர்மஙகளாலேயே தூணடபபட்டு மறுபடியும பிறக்கிறான்' எனறு சொனனா. பிராம்மணன, 'ஸாதுக்களுள் உத்தமரே! ஜீவன எவவாறு [1] பிறப்பை அடைகிறான்? எவ்வாறு புணய பாவங்களின் ஸம்பநததனதை அடைகிறான? எவ்வாறு நல்ல பிறபபுக்களையும் கெட்ட பிறப்புககளையும் அடைகிறான?' என்று வினவ, வியாதா, 'பிராம்மணோததமரே! இந்தக் கர்மமானது ஜீவன் கர்ப்பத்தில் சேருமபொழுதே அதனோடு சேர்கையெபற்றதாகக் காணப்படுகிறது. இதனை உமக்குச சுருக்கமாக விரைவில சொல்வேன். சேர்ககப்பட்ட வினைகளுககுத தக்கபடி நல்வினை செய்தவன் நல்ல பிறப்புக்களிலும் தீவினை செய்தவன தீய பிறப்புக்களிலும மறுபடியுமே பிறக்கின்றனர். நல்வினைகளால் தேவனும், நன்மையும் தீமையும கலந்தவினைக ளால மனிதனும் ஆகினறனா. தமோகுணத்துக்குரியவையான தீவினைகளால் விலஙகுஜாதிகளிலும நரகங்களிலும சோகிறான். மனிதன் பிறபபு, இறபபு, மூப்பு, துன்பம் இவைகளால் எப்பொழு தும பினதொடரப்பபட்டவனும் ஸம்ஸாரத்தில் தன்னால் செய்யப் பட்ட தீவினைகளால் வாடடபபடுகிறவனுமாகிறான். கர்மபந்தத தைக காரணமாககொணட ஜீவாகள ஆயிரககணக்கான திர்யக ஜாதிகளில் பிறபபதும நரகததையே அடைவதுமாக மாறி மாறி வருகிறார்கள். ஜீவனோ, தன்னால செய்யப்பபட்ட அந்த அந்தத தீவினைகளால துககமுளளவனாக மிகதது அந்த அந்தத துக்கத்தை அனுபவிபபதற்காகத் தீய பிறவிகளில் பிறககிறான. பிறகு, தீய பிறவியில பிறந்தவன் மீணடும வேறு பல புதிய தீவினைகளைச் செய் கிறான்; அதனால, ரோகியானவன அபதயத்தை உடகொண்டு கஷ் டபபடுவதுபோல மறுபடியும தீவினைபபயனை அனுபவிததுக் கஷ் டபபடுகிறான். எபபொழுதுமே துக்கததால் பீடிககபபட்ட மனி தன் தீவினைககட்டு விலகிவிட்டதனாலும நலவினைகள் பயன்கொடுக் கததொடஙகுவதனாலும துக்கமில்லாதவனும ஸுகியென்கிற பெயருள்ளவனுமாகிறான். (தீவினையைச் செய்தவன்) பிறப்பிறப் புககளில் அநேக வேதனைகளுடன சக்கரமபோலச் சுழல்கிறான்.

---

1 'யோநௌ' எனபது மூலம்.

பிராம்மணோத்தமரே! அவனே தீவினைகட்டிலிருந்து விடுபட்டால் நல்வினைகளால் மிக்க சுத்தியுள்ளவனாகித் தவத்திலும் யோகத்திலும் தொடக்கத்தைச் செய்கிறான். மனிதன் பல நல்வினைகளால் நல்லுலகங்களை அனுபவிக்கிறான். எந்த உலகத்தில் சென்று சோகத்தை அடையமாட்டானோ அப்படிப்பட்ட நல்ல உலகங்களை அடைகிறான். பாவநடையுடையவன் பாவத்தைச் செய்கின்றவனாகிப் பாவத்தினுடைய [1] முடிவை அடைகிறதில்லை. புண்யநடையுள்ளவன் புண்யத்தைச் செய்கின்றவனாகிப் புண்யத்தினுடைய முடிவை அடைகிறதில்லை. ஆதலால், புண்யத்தைச் செய்வதற்கு முயலவேண்டும்; பாவத்தை விட்டுவிடவேண்டும். அஸூயையில்லாதவனும் நன்றி அறிவுள்ளவனுமான மனிதன் நல்வினைகளையே செய்கிறான்; அதனால், ஸுகங்களையும் தர்மத்தையும் அர்த்தத்தையும் ஸ்வர்க்கத்தையும் அடைகிறான். நன்றாக [2] ஸம்ஸ்கரிக்கப்பட்டவனும் இந்திரியங்களை அடக்கினவனும் சுத்தியுள்ளவனும் மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தினவனுமான அறிஞனுக்கு இம்மையிலும் மறுமையிலும் ஸுகானுபவம் எளிதில் ஏற்படுகிறது. பிராம்மணன் ஸாதுக்களுடைய தர்மத்தினால் நிலைபெற்றிருக்கவேண்டும்; சிஷ்டர்களைப்போலக் கிரியைகளைச் செய்யவேண்டும். உலகத்தாருக்குத் துன்பத்தைக் கொடாமல் ஜீவனத்தை அடைய விரும்பவேண்டும். தர்மசாஸ்திரங்களில் விசேஷமான அறிவுள்ளவர்களும் மற்றச் சாஸ்திரங்களிலும் ஸமர்த்தர்களுமான சிஷ்டர்கள் இருக்கிறார்கள். உலகத்தில் தமக்குரிய ஆசாரத்துடன் கிரியைகளைச் செய்கிற அவர்கள் தர்மஸாங்கர்யத்தை உண்டுபண்ணாதவர்கள். கற்றறிந்தவன் தர்மத்தினால் ஸுகத்தை அனுபவிக்கிறான்; தர்மத்தையே அண்டிப் பிழைக்கிறான். பிராம்மணோத்தமரே! அந்தத் தர்மத்தால் அடையப்பட்ட பொருளால் எந்தத் தர்மத்தில் குணங்களைக் காண்கிறானோ அந்தத் தர்மத்தின் அடிவேரை நனைக்கிறான். தர்மாத்மாவானவன் இப்படியன்றோ இருக்கிறான்? இவனுடைய மனமும் தெளிவடைகிறது. அவன் இவ்வுலகில் மித்திர ஜனங்களுடன் மகிழ்கிறான்; பரலோகத்தை அடைந்தும் ஆனந்திக்கிறான். ஸாதுக்களுள் சிறந்தவரே! தார்மிகன் சப்தத்தையும் ஸ்பர்சத்தையும் ரூபத்தையும் இஷ்டமான கந்தங்களையும்

---

[1] இருவரும் மேலும் மேலும் அதனை அதனையே செய்வரென்றபடி.

[2] ஸம்ஸ்காரங்கள் காப்பாதானம் முதலியன; அவை பதினென்றும் பன்னிரண்டென்றும் பதினறென்றும் கூறுவர்.

பிரபுத்தன்மையையும் அடைகிறான். இதனைப் பெரியோர்கள் தாமத்தினுடைய பயனாக அறிகிறார்கள். மஹாப்ராம்மணரே! தர்மத்தின் பலனை அடைந்து தார்மிகன் களிப்படைகிறதில்லை. ப்ரீதி அடையாத அந்த மனிதன் ஞானதருஷ்டியினால் வைராக்கியத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறான். ஞானதருஷ்டியுள்ள மனிதன் இவ்வுலகில் விருப்பு வெறுப்பு முதலியவைகளுக்கு வசப்பட்டவனாகிறதில்லை; விரக்தி அடைகிறான்; தன்னிஷ்டத்துக்காகத் தர்மத்தை விடமாட்டான்; உலகத்தைக் கர்மஸ்வரூபமாகக்கண்டு காமபலத்தின் தியாகத்தில் முயலுகிறான்; பிறகு, உபாயமல்லாததை விட்டு உபாயத்தினால் மோக்ஷத்தில் முயலுகிறான்; இவ்வாறு, வைராக்கியத்தை அடைகிறான்; பாபகர்மங்களை விடுகிறான்; தார்மிகனுமாகிறான்; சிறந்த மோக்ஷத்தையும் அடைகிறான். மனிதனுக்குத் தவமானது மோக்ஷத்துக்கு ஸாதனமாயிருக்கிறது. அதற்கு மூலம் சமதமங்கள். அவற்றால் எந்த எந்த விருப்பங்களை மனத்தினால் விரும்புகிறானோ அவைகளனைத்தையும் அடைகிறான். பிராம்மணர்களுள் மிக்க மேன்மைபெற்றவரே! மனிதன் இந்திரியங்களை அடக்குவதினாலும் ஸத்தியத்தாலும் மனத்தை அடக்குவதாலும் சிறந்ததான பிரம்மத்தினுடைய ஸ்தானத்தை அடைகிறான்' என்று சொன்னார். பிராம்மணன், 'சிறந்த விரதத்தையுடையவரே! இந்திரியங்களென்று சொல்லப்படுகின்றவை எவை? இந்திரியங்களுடைய அடக்கமானது எவ்வண்ணம் செய்யத்தக்கது? அடக்குவதற்கு யாதுபயன்? தார்மிகர்களுள் சிறந்தவரே! அவைகளுடைய பயனை எவ்வண்ணம் அடைகிறான்? நல்ல தார்மிகரே! இந்தத் தர்மத்தை உள்ளபடி அறிவதற்கு விரும்புகிறேன்' என்று வினவினான்.

இருநூற்றுப்பதினொன்றாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தர்மவியாதர் பிராணிகளால் செய்யப்படுகிற நல்வினை தீவினைகளின் இயற்கை முதலியவற்றையும் பிராம்மணமகிமை முதலியவற்றையும் கௌசிகனுக்குச் சொல்லியது.)

யுதிஷ்டிர! மகாராஜனே! பிராம்மணனால் இவ்வாறு உரைக்கப்பட்ட தர்மவ்யாதர் சொல்லிய மறுமொழியைக் கேள். வியா

தர், 'பிராம்மணோத்தமரே! மனிதர்களுடைய மனமானது அறிவதற்காக முதலில் விஷயங்களில்செலலுகிறது. மனிதன அவற்றை அடைந்து காமத்தையும் கோபததையும அடைகிறுன; பிறகு, அந்த விஷயானுபவததுக்காக முயலகிறுன்; பெரிய கார்யததையும செய்யததொடங்குகிறுன்; விருப்பமான ரூபங்களிலும கந்தங்களிலும் அப்யாஸததையும செய்துவருகிறுன். அந்த அபயாஸததால் விருபபு உணடாகிறது. அதற்குப் பிறகு, வெறுபபு உணடாகிறது. பிறகு, லோபமுண்டாகிறது. அதற்குப பிறகு, மோஹமுண்டாகிறது. லோபகுணததால கவரபபடடவனும, விருபபு வெறுபபுககளால் நிரமபியிருபபவனுமான அநத மனிதனுககுப புததியானது தாமததில செலலுகிறதிலலை. கபடததால தாமததைச செய்கிறுன். கபடததால தாமததைச செயவதுடன கபடததால பொருளையும அடையவிரும்புகிறுன. பிராமமணோததமரே! கபடததினுல் பொருளகள் கிடைததபோது அந்தபபொருள்களிலேயே புததியானது மகிழுகிறது. பிராமமணோததமரே! அதனுல், நணபர்களாலும் பண்டிதர்களாலும தடுககபபடடும பாவததைச் செய்ய விருமபுகிறுன. வேதததிலிலலாததை வேதததில நன்கு கூறபபட்டிருபபதாக மறுமொழி கூறுகிறுன. அவனுககு விருபபு வெறுபபுககளாலுணடாகிற அதாமம மூனறுவிதமாக ஏற்படுகிறது. பாவததைச் சிநதிததுககொணடிருககிறுன; சொல்லவும சொலலுகிறுன்; செய்யவும செய்கிறுன். அதர்மததில் முயல்கினற அந்த மனிதனுக்கு நற்குணங்கள் நாசமடைகின்றன. பாவங்களைச் செயபவனுக்கு அவனை ஒததிருக்கிற பாவச்செயலுள்ளவாகள் நேசராவார்கள். அவன அந்தப பாவிகளுடைய நேசததால இவ்வுலகில் துககமடைகிறுன. லோகாந்தரததிலும் ஆபததை அடைகிறுன. பாவகுணமுளளவன இவ்வண்ணமிருககிறுன. என்னிடமிருநது தர்மலாபததைக் கேடபீராக. எவன இநதத் தோஷங்களைப புததியினுல முந்தியே பார்ககிறுனே, ஸுகதுககங்களில ஸமர்ததனுக இருநதுகொண்டு ஸாதுககளையும அடைந்து பூஜிபபனே அவனுடைய நலலகார்யஙகளின தொடர்ககததால புததியானது தர்மஙகளில பிரகாசிககிறது' என்று கூறினுர.

பிராமமணன், 'வியாதரே! எவராலும சொல்லுதற்கரிதாயும பிரியமாயும ஸததியமாயுமுளள தர்மததைச சொலலுகிறீர். திவ்யமான பிரபாவமுள்ள நீர, மிகக மஹிமையுளள ரிஷியென்றே எனனுல் எண்ணப்படடிருககிறீர' என்று சொலல, வ்யாதா, 'மகா

பாக்யசாலிகளான பிராமமணர்கள் எபபொழுதும் முதலில் புஜிக்கினற பிதருக்கள். உலகததில் கற்றறிந்தவன் எல்லாவிததததாலும் அவர்களுககுப பிரியததைச செய்யவேண்டும். பிராம்மஞேதத மரே! பிராமமணர்களுககு நமஸ்காரம் செய்து அவர்களுககு எது பிரியமோ அதை உமக்குச் சொல்லுவேன். பிராம்மணர்களுக்குப் பொருளான வித்தையை என்னிடமிருந்து தெரிந்து கொள்ளும. பிராம்மணரே! ஜஙகமஸதாவரங்களான இவவுலகமனைத்தும் ஐந்துமகாபூதஙகளுடைய ஸவரூபமாக இருக்கின்றன. இவற்றைக்காட்டிலும் சிறந்த வேறுவஸது ஒன்றுமில்லை. ஆகாயம், காற்று, தீ, ஜலம, பூமி ஆகிய இந்த ஐந்தும் மகாபூதங்கள். சப்தமும ஸபர்சமும் ரூபமும ரஸமும கந்தமும் அவைகளின் குணங்கள. அந்தபபூதஙகளுடைய குணங்களுக்கும அதிகமாதல் குறைதல்முதலிய குணங்களிருக்கின்றன. பஞசபூதங்களாலாகிய காணப்படுகின்ற எலலாப்பொருள்களும் ஒன்றின்குணம் மற்ருென்றில் தோறறுகிறவையாயிருக்கின்றன. முந்தி முந்தியிருக்கிற பொருள்களுடைய எல்லாக்குணங்களும் முறையே குணிகளான [1] மூன்றில் காணபபடுகின்றன. ஆருவதான சேதனை என்பது மனமெனறு சொல்லபபடுகிறது. புத்தியானது ஏழாவதாக இருக்கும். அதற்கு மேற்பட்டது அஹங்காரம. ஐந்து இந்திரியங்கள், ஜீவாத்மா, ரஜோகுணம், ஸதவ குணம, தமோகுணம் இவ்வாருகப் பதினேழு அவயவங்களோடுகூடின இநதக கூட்டமானது அவ்யக்தமென்கிற பெயருள்ளது. வெளிப்படையாகவும் மறைவாகவுமிருப்பவைகளும் அறியமுடியாதவைகளுமான இந்திரியங்களாலறியப்படுகிற விஷயங்களுள்ளதும் வெளிப்படையும் மறைவுமான இந்த ஜடப்பொருள்களின் [2] கூட்டமானது இவ்வண்ணம் [3] இருபத்துநான்கு தத்துவங்கள் அடங்கியது. இதுமுழுமையும் உமக்கு உரைக்கப்பட்டது. மீணடும் எதைக் கேட்க விரும்புகிறீர்?' எனறு வினவினர்.

---

[1] இஙகு, பழையவுரை விரிவாக இருககிறது; பிரம்மததின குணஙகள உலகததிலும் உலகததின குணஙகள பிரமமததிலும அததியாஸததால் காணப்படுகின்றன எனபது கருதது.

[2] வேறு பாடம்

[3] சாந்தி பாவம் 1220-ம பககததிலும் அநுசாஸன பாவம் 99-ம் பகக்த்திலும் குறிபபுககளிற காணக.

இருநூற்றுப்பதினைந்தாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தர்மவ்யாதர் ஐந்து பூதங்களுடைய குணங்களைச் சொல்லி இந்திரியங்களை அடக்குதலும் அடக்காமையும் ஸுகதுக்கங்களுக்கு முறையே முக்யமான காரணங்களென்பதைக் கூறியது.)

பாரத! இவ்வண்ணம் தர்மவ்யாதரால் சொல்லப்பட்ட அந்தப் பிராம்மணன், மனத்திற்குப் பிரியத்தைப் பெருக்குகிற சொல்லை மீண்டும் சொன்னான். பிராம்மணன், 'தர்மத்தை அறிந்தவர்களுள் சிறந்தவரே! எவைகளை ஐந்து மகாபூதங்களென்று சொல்லுகிறார்களோ அந்த ஐந்து பூதங்களுள்ளும் ஒவ்வொன்றினுடைய குணங்களையும் எனக்கு நன்கு உரைப்பீராக' என்று வினவ, வ்யாதர், 'பூமி, ஜலம், அக்னி, வாயு, ஆகாசம் ஆகிய எல்லாம் குணங்களால் மேலிட்டவைகள். அவைகளுடைய குணங்களை உமக்குக் கூறுவேன். பூமியானது ஐந்து குணங்களுள்ளது. பிராம்மணரே! ஜலமானது நான்கு குணங்களுள்ளது. அக்னியில் மூன்று குணங்களிருக்கின்றன. காற்றிலும், ஆகாசத்திலும், முறையே இரண்டுகுணங்களும் ஒருகுணமும் இருக்கின்றன. சப்தம், ஸ்பர்சம், ரூபம், ரஸம், ஐந்தாவதான கந்தம் ஆகிய எல்லாவற்றிலுஞ்சிறந்த இந்த ஐந்தும் பூமியின் குணங்கள். பிராம்மணோத்தமரே! நல்ல விரதமுள்ளவரே! பிராம்மணரே! சப்தம், ஸ்பர்சம், ரூபம், ரஸம் ஆகிய இவைகள் ஜலத்தினுடைய குணங்களென்று உமக்குச் சொல்லப்பட்டன. சப்தம், ஸ்பர்சம், ரூபம் இம்மூன்று குணங்களும் தேஜஸ்ஸைச் சார்ந்திருக்கின்றன. சப்தம், ஸ்பர்சம் இரண்டும் வாயுவிலிருக்கின்றன. சப்தம் ஒன்றே ஆகாசத்தில் இருக்கிறது. பிராம்மணரே! எந்த ஐந்து பூதங்களில் உலகங்கள் நிலைபெற்றிருக்கின்றனவோ அந்த எல்லாப் பூதங்களிலும் இந்தப் பதினைந்து குணங்களிருக்கின்றன. பிராம்மணரே! இந்தப் பூதங்கள் ஒன்றை ஒன்று விடுப் பிரியாமல் சேர்ந்திருப்பதனால் பிரகாசிக்கின்றன. எப்பொழுது ஜீவர்கள் தம் தேகத்தைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமான வேறு தேகத்தை நினைக்கிறார்களோ அப்பொழுது முன் தேகத்தை விட்டு வேறு தேகத்தை அடைகிறார்கள். அவர்கள் (ஸங்கல்பத்தால்)

முறையே மறைகிறார்கள்; முறையே தோன்றவும் தோன்றுகிறார்கள். ஸ்தாவரங்களாலும் ஜங்கமங்களாலும் நிறைந்திருக்கிற இவ்வுலகமனைத்தையும் வியாபித்திருக்கிற [1] தாதுக்கள் ஐந்துபூதங்களைச் சேர்ந்தவைகளாகவே ஆங்காங்குக் காணப்படுகின்றனவன்றோ? இந்திரியங்களால் அறியப்படுவனவெல்லாம் வ்யக்தமென்று எண்ணப்படுகின்றன. இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாததும் அனுமானங்களால் அறியத்தக்கதுமாயிருப்பது அவ்யக்தமென்று அறியத்தக்கது. சப்தம் முதலிய இந்தக் குணங்களை இந்த இந்திரியங்கள் தத்தமக்கு உரியபடி கிரஹிக்கின்றன. தேகத்துடன் கூடின ஜீவன் அப்படிப்பட்ட இந்திரியங்களைத் தரித்துக்கொண்டு இந்த ஜனன மரணச்சுழலில் தாபத்தை அடைகிறான். உயர்வுதாழ்வான தத்வங்களை அறிந்தவன், ஆத்மா உலகத்தில் பரவியிருப்பதையும் உலகம் ஆத்மாவினிடத்திலிருப்பதையும் பார்க்கிறான். அவனே விஷயங்களில் பற்றற்றுள்ளவனானால் (உலகத்தில்) பஞ்சபூதங்களைக் காண்கிறான். எப்பொழுதும் எல்லா நிலைமைகளிலும் எல்லாபூதங்களையும் பார்க்கிறவனும் பரமமாகியிருக்கிறவனுமான மனிதனுக்கு இருவினைப்பயன்களோடு சோகமும் உண்டாகிறதில்லை. அஜ்ஞான முதலிய க்லேசத்தைத் தாண்டியிருக்கிற யோகிக்கு ஒப்பற்ற உறுதிப்பொருளான மோக்ஷமானது இவ்வுலகில் வாஸம் பயனற்றதென்பதைக் காட்டுகிற ஞானத்தினால் அடையப்படுகிறது. சிறந்த புத்தியுள்ளவரான பகவான் பிரமமத்தை ஆதிஅந்தமில்லாததென்றும் தனக்குத் தன்னையே காரணமாகக்கொண்டதென்றும் எப்பொழுதும் குறைவற்றதென்றும் தனக்கு நிகரில்லாததென்றும் உருவமில்லாததென்றும் சொல்லுகிறார். பிராம்மணரே! நீர் என்னைக் கேட்பது முழுமையும் தவத்தையே மூலமாகக்கொண்டது. மனிதன் எதை எதை விரும்புகிறானோ அதை அதைத் தவத்தினால் அடைகிறானன்றோ? இந்திரியங்களை நன்றாக அடக்கிக்கொண்டு காமங்களை அனுஷ்டிப்பவனுக்குத் தவம் நிலைபெறுகிறது. வேறுவிதத்தால் தவம் கைகூடாது. ஸ்வர்க்கம் நரகமென்னும் இரண்டும் முழுமையும் இந்திரியங்களையே சார்ந்திருக்கின்றன. அவைகள் அடக்கப்பட்டால் ஸ்வர்க்கத்திற்கு ஸாதனமாகும்; வெளியில் விடப்பட்டால் நரகத்திற்கு ஸாதகமாகும். எல்லா இந்திரியங்களையும் அடக்கி

---

[1] பீஷ்மபர்வம் 19, 363, சாந்திபர்வம் 629 பக்கம் குறிப்புகளிற் காண்க.

நிலைநிறுததுதலே ஸமபூர்ணமான யோகவிதி. இது தவததுக்கும் ஸவாக்கததுககும் நரகததுககும மூலமன்றோ? இந்திரியங்கள விஷயஙகளில ஸஞ்சரிப்பதினால மனிதன் ஸமசயமின்றித் தோஷததை அடைகிறான். அவைகளையே நனறாக அடக்கினால அதனால ஸிததியை அடைவான. எவன ஆதமாவினிடததில சோபபிக்கததக்க ஆறு இந்திரியங்களையும அடககவலலவனாகிறானோ ஜிதேந்திரியனான அநதமனிதன பாவங்களோடு சேர்க்கை அடையமாட்டான; அவவாறிருகக, அனாததங்களோடு எவவாறு சேர்க்கை அடைவான? சரீரமானது ஜீவனுககு ரதமாகக் காணபபட்டிருககிறது; ஜீவாதமா அநத ரததததிலிருககிற ஸாரதி; இந்திரியஙகளைக குதிரைகளாகச் சொலலுகிறாகள. இநதிரியங்களை அடககினவனும் தீரனும அஜாககிரதையிலலாதவனுமான மனிதன அந்த நல்ல குதிரைகளால க்ஷேமததுடன கூடினவனாக ரதிகன்போல ஸுகமாகசசெலலுகிறான. தீரனான எநத மனிதன சரீரமாகிற ரததததில் பூட்டபபட்டவையும அபாயததை விளைவிபபதிலே நோக்கமுளளவையுமான ஆறு இநதிரியஙகளாகிற குதிரைகளுடைய கடிவாளஙகளை இழுததுப பிடிபபானோ அவன உததம ஸாரதியாவான. வழிகளில விரைவாகச செலலுகிற குதிரைகள போல விஷயஙகளில விரைவாகச செலலுகிற இந்திரியஙகளை இழுததுபபிடிதது ஸாரத்தியம செயவதில் மனிதன் தைர்யததைக் கைககொளளவேண்டும். தைர்யத்தினால அவைகளை நிச்சயமாக ஜயிப்பான். விஷயஙகளில ஸஞ்சரிக்கின்ற இந்திரியங்களை அனுஸரிதது மனமானது தடையின்றி விடபபடுமானால அந்த மனமானது இவனுடைய புததியை, காற்று ஜலததில ஓடததை இழுபபதுபோல இழுககிறது. ஸஙகலபம சோந்த சபதம முதலிய எநத ஆறு விஷயஙகளில அந்த விஷயங்களின அனுபவததாலுண்டாகிற ஸுகததை விஷயப்பற்றுள்ளவாகள் மதிமயககத்தால ஸுகமென்று கொளளுகிறார்களோ அந்த விஷயங்களில விஷயபபற்றற்றவன அவை நிலையற்றவையென்றெணணிப் பிரம்மததியானததாலுண்டாகிற பலனைப பெறுகிறான' என்று சொன்னார்.

இருநூற்றுப்பதினாருவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தர்மவியாதர் ஸத்வம் முதலிய மூன்று குணங்களையும் அத்யாத்ம ஸ்வரூபத்தையும் கௌசிகனுக்குச் சொல்லியது)

பரதவம்சத்திலுதித்தவனே! தர்மவியாதரால் இவ்வண்ணம் ஸூக்ஷ்மமானது சொல்லப்பட்டவுடனே, அந்தப் பிராம்மணனே, மனத்தை ஒருவழிப்படுத்திக்கொண்டு, 'ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் இவற்றின் குணங்களை உள்ளபடி கேட்கின்ற எனக்கு இப்பொழுது உள்ளபடி உரைப்பீராக' என்று மறுபடியும் ஸூக்ஷ்மத்தை வினவினன். வியாதர், 'நீர் என்னைக் கேட்டதனால் உமக்கு அதை ஸந்தோஷத்தோடு சொல்லுவேன். சொல்லுகின்ற என்னிடமிருந்து அந்தக் குணங்களைத் தனித்தனி தெரிந்துகொள்வீராக. அந்தக்குணங்களுள் தமோகுணமானது விபரீத ஞானமயமாயுள்ளது. இவைகளுள், ரஜஸானது பிரவ்ருத்தியை உண்டு பண்ணுகிறது. இவைகளுள், பிரகாசம் மேலிட்டிருப்பதால் ஸத்வகுணமானது சிறந்ததென்று சொல்லப்படுகிறது. தமோகுணமுள்ளவன் அறியாமை மேலிட்டவனாகவும் மூடனாகவும் உறக்கத்தை ஸ்வபாவமாகக் கொண்டவனாகவும் புத்திதெளிவில்லாதவனாகவும் கெட்ட இந்திரியங்களுள்ளவனாகவும் அஜ்ஞானத்தால் கெடுக்கப்பட்டவனாகவும் கோபமுள்ளவனாகவும் சோம்பேறியாகவுமிருப்பான். பிரம்மரிஷியே! எவன் நன்னடையும் இன்சொல்லுமுள்ளவனும் ஆலோசிப்பவனும் மனிதர்களுள் சிறந்தவனும் அஸூயையில்லாதவனும் லாபத்தை அடைவதில் விருப்பமுள்ளவனும் இறுமாப்புள்ளவனும் அகங்காரமுள்ளவனுமாயிருப்பனோ அவன் ரஜோகுணமுள்ளவனென்று அறியத்தக்கவன். எந்த மனிதன் அதிகப்பிரகாசமுள்ளவனும் தீரனும் லாபத்தை அடைவதில் விருப்பமில்லாதவனும் அஸூயையில்லாதவனும் கோபமில்லாதவனும் சிறந்தபுத்தியுள்ளவனும் ஜிதேந்திரியனுமாயிருக்கிறானோ அவன் ஸாத்விகனென்று அறியத்தக்கவன். நல்லறிவுள்ளவனான ஸாத்விகனோ உலகத்தாருடைய நடைகளோடு ஸம்பந்தப்படமாட்டான்; அறியத்தக்கதை அறிந்துகொள்வான். உலக நடையை அருவருப்பான். (அவனுக்கு) வைராக்கியத்தினுடைய ரூபமோ முந்தியே தொடங்குகிறது. அஹங்காரமானது

தணிவடைகிறது. மனம் தெளிகிறது. மூன்று கரணங்களிலும் ஒற்றுமை உண்டாகிறது. பிறகு, இந்த விரக்தனுக்கு (ஸுகம் துக்கம், லாபம் அலாபம் முதலிய) எல்லா த்வந்துவங்களும் பரஸ்பரம் விரோதியாமல் தணிந்துவிடுகின்றன. இப்படிப்பட்ட விரக்தனுக்கு ஒரு விஷயத்திலும் [1] ஒரு ஸம்சயமும் உண்டாகிறதில்லை. பிராம்மணரே! சூத்திரஜாதியில் பிறந்து நல்ல குணங்களையே அடைந்திருப்பவனுக்கு வைசியத்தன்மையும் அப்படியே க்ஷத்திரியத்தன்மையும் உண்டாகின்றன. மனத்திலும் வாக்கிலும் செய்கையிலும் கபடமில்லாமல் உள்ளும்புறமும் ஒத்திருப்பவனுக்கு பிராம்மண்யம் உண்டாகிறது. உமக்கு எல்லாக்குணங்களும் கூறப்பட்டன. மறுபடியும் எதைக் கேட்க விரும்புகிறீர்?' என்று சொன்னார்.

பிராம்மணன், 'சரீரத்திலுள்ள அக்னியானது பிருதிவீஸம்பந்தமுள்ள தாதுவை அடைந்து எப்படி இருக்கும்? காற்றானது ஸ்தானவிசேஷங்களை அடைவதனால் எவ்வாறு பிராணிகளை இருக்கச் செய்கிறது?' என்று வினவினான். யுதிஷ்டிர! பிராம்மணனால் வினவப்பட்ட இந்த வினாவைக்கேட்டு, வியாதா, மகாத்மாவான பிராம்மணனுக்குச் சொல்லலானார். 'சரீரத்தைப் பரிபாலனம் செய்துகொண்டு அக்னியானது சிரஸை அடைந்திருக்கிறது. பிராணவாயுவானது தலையிலும் அக்னியிலுமிருந்துகொண்டு பலவிதமாக ஸஞ்சரிக்கின்றது. சென்றது, இருக்கிறது, வருவது ஆகிய எல்லாம் பிராணனில் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. அதுவே பூதங்களுள் சிறந்தது. அதை ஒளிவடிவமான பிரம்மமாக உபாஸிக்கிறோம். அது [2] ஸமஷ்டிஜீவன். எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் அது அந்தராத்மா. அது சாச்வதமான புருஷன். அது மஹத்தத்வம்; புத்தி; அஹங்காரம், பூதங்களுக்குஅதுதான் விஷயமாக இருக்கிறது. அதுஅவ்யக்தம், ஸத்வமெனகிறபெயருள்ளது. அது ஜீவன். அதுவே காலம் பிராம்மணோத்தமரே! பிரகிருதியும் புருஷனும் பிராணனே. அது ஸ்வப்னஸமயத்தில் விழித்துக்கொண்டிருக்கிறது. ஸுஷுப்தியில் அது உறங்கவுமஉறங்குகிறது. விழித்துக்கொண்டிருக்கிற பிராணிகளிடம் வலிமையை உண்டுபண்ணுகிறது. வேலைசெய்கிற பிராணிகளிடம் இயங்கும்படியும் செய்கிறது.

---

[1] வேறு பாடம்.

[2] 'சித்து, விஜ்ஞானம், பிராணன் இவற்றின் சேர்க்கை' என்பது பழையவுரை.

பிராம்மணோத்தமரே! அந்தப் பிராணவாயுவானது தடுக்கப்பட்டு விட்டால் (மனிதன்) மரித்தவனென்று சொல்லப்படுகிறான். பூதங்களின் சேர்க்கையான சரீரத்தைத் தரிக்கிற ஜீவன் சரீரத்தை விட்டு மறுபடியும் வேறு சரீரத்தை அடைகிறான். சரீரத்தினுடைய மத்தியில் நாபிமண்டலம் நிலைபெற்றிருக்கும். நாபியில் அக்னியானது நிலைபெற்றிருக்கிறது. [1] இவ்வாறு சரீரத்தினுள்ளிருக்கிற விஜ்ஞானரூபியான ஜீவனும் வெளியிலுள்ள சரீரம் இந்திரிய முதலியனவும் பிராணவாயுவினால் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. அந்த விஜ்ஞானம் உபாதியின் ஸம்பந்தத்தினால் ஜீவனென்னும் பெயரை அடைந்தபிறகு, ஸமானவாயுத் தன்மையை அடைந்து (ஜாடராக்னியை அடுத்து உண்டபொருள்களை ஜீர்ணப்படுத்தி அபானவாயுவாகி அவற்றின் ஸாராஸாரங்களைத்) தத்தம் இடங்களில் சேர்ப்பிக்கிறது. அபானவாயுவானது [2] வஸ்தியினடியிலும் குதத்திலும் அக்னியை அடைந்து மூத்ரத்தையும் மலத்தையும் கழித்துக்கொண்டு சுற்றிவருகிறது. ஒன்றாக இருந்துகொண்டு பிரயத்னம், செய்கை, வன்மைமூன்றிலுமிருக்கிற வாயுவை அத்யாத்ம ஸ்வரூபத்தை அறிந்த மனிதர்கள் உதானமென்றுசொல்லுகிறார்கள். அப்படியே, மனிதர்களுடைய சரீரங்கள் முழுமையிலும் ஸந்திதோறும் நன்கு நிலைபெற்றிருக்கிற வாயுவானது வ்யானமென்று உபதேசிக்கப்படுகிறது. அந்த அக்னியோ, சரீரதாதுக்களில் பரவியதாகவும் வாயுவினால் நன்றாகத் தூண்டப்பட்டதாகவும் இருந்துகொண்டும் ரஸங்களையும் சரீரதாதுக்களையும் வாதபித்தச்லேஷ்மங்களையும் நடைபெறச் செய்துகொண்டும், எல்லாப்பக்கங்களிலும் ஓடுகிறது. பிராணன் முதலிய வாயுக்கள் சேர்வதால் ஒன்றோடொன்று உரைதல் உண்டாகிறது. அதனால் உண்டாகிற சூடே பிராணிகளுடைய அன்னத்தைப் பக்குவம்செய்கிற அக்னியென்று அறியத்தக்கது. அபானத்துக்கும் உதானத்துக்கும் இடையில் பிராணனும் வ்யானனும் நன்கு நிலைநிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அக்னியோ, அதிஷ்டானத்தை நன்கு அடைந்ததாக அன்னத்தை நன்றாகப் பக்வம்செய்கிறது. இந்த நெருப்புக்கு (மலத்தைக்கழிக்கிற இந்திரியமான) பாயுவானது கடைசி எல்லையாகும். அது குதமென்று பேருள்ளதாகும். மனிதர்களுடைய பிராணவாயுமுதலிய ஐந்து வாயுக்களுள்ளும் அந்த அபானவாயுவிலிருந்து நாடிமார்க்கங்கள் உண்டா

[1] வேறுபாடம். [2] நாபியின் கீழ்ப்பாகம்.

கின்றன. அக்னியின் வேகத்தையுடைய பிராணவாயுவானது குதத்தினுடைய கடைசியில் திருப்பி அடிக்கப்படுகிறது. அப்படி திருப்பி அடிக்கப்பட்ட பிராணவாயுவானது மேலே வந்து மீண்டும் அக்னியை நன்றாக மேலே எழுப்புகிறது. பக்வாசயமோ நாபிக்குக் கீழாக இருக்கிறது; ஆமாசயமானது மேலேயிருக்கிறது. சரீரத்தினுடைய நாபியின் மத்தியிலுள்ள ஜாடராக்னியில் எல்லா இந்திரியங்களும் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. பிராணவாயுமுதலான பத்து வாயுக்களால் ஏவப்பட்ட எல்லா நாடிகளும் ஹ்ருதயத்தினின்று குறுக்காகவும் மேலாகவும் அவ்வாறே கீழாகவும் சென்று அன்னரஸத்தைத் தேகத்தில் பரவச்செய்கின்றன. எந்த வழியினால் அந்தப் பரமாத்மஸ்வரூபத்தை அடைகிறார்களோ அப்படிப்பட்ட இந்தமார்க்கம் யோகிகளுக்கு உரியது. சிரமத்தை ஜயித்தவர்களும் ஸமபுத்தியுள்ளவர்களுமான தீரர்கள் ஸூக்ஷ்மநாடியுடன் ஸஹஸ்ராரமென்னும் இடத்தை அடைந்து அந்த நாடியின்வழியாகப் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தைச் சிரத்தில் தியானம் செய்வதற்காக நிலைநிறுத்துகிறார்கள். இவ்வண்ணம் எல்லாப்பிராணிகளிடமும் ப்ராணாபான வாயுக்கள் பரவியிருக்கின்றன. அவ்விரண்டையும் அக்னியுடன்கூடியவைகளென்றும் பிராணவாயுவை ஆத்மாவில் நிலைபெற்றதென்றும் அறிந்துகொள்ளும். ஜீவாத்மா [1] பதினொரு விகாரங்களுடன் கூடின லிங்கசரீரத்தோடு ஐக்யத்தை அடைந்தவனாகவும் [2] பதினாறு கலைகளின் கூட்டத்தினால் நிறைக்கப்பட்டவனாகவும் இருக்கிறான். யோகத்தால் ஜயிக்கப்பட்ட புத்தியுள்ள நித்யனான அந்த ஆத்மாவை ஸூக்ஷ்மமாயும் ஸ்தூலமாயுமிருக்கிற தேகத்துடன் கூடியவனென்று அறிவீராக. அந்தக் கலைகளின் கூட்டத்தில் பாத்திரத்தில் நெருப்புப்போல எவன் எப்பொழுதும் வைக்கப்பட்டிருக்கிறானோ யோகத்தால் சித்தத்தை அடக்கிய அந்த ஜீவாத்மாவை நித்யனென்று அறிவீராக. தாமரை

---

[1] 'ஞானேந்திரியம் 5, கர்மேந்திரியம் 5, பிராணன் 5, மனம், புத்தி ஆகிய 17-ம் கூடியது லிங்கசரீரம் என்பர் வேதாந்திகள்; இவற்றில், பிராணன்களை 10 இந்திரியங்களிலும் புத்தியை மனத்திலும் அடக்கி 11 ஆகக்கூறும் ஸாங்கியர்களுடைய கொள்கைப்படி இங்குக்கூறப்பட்டது' என்பது பழையவுரை

[2] பிராணன், ஶ்ரத்தை, ஆகாயம், வாயு, ஜோதி, அப்பு, பிருதிவி, இந்திரியம், மனம், அன்னம், வீரியம், தவம், மந்திரம், கர்மா, லோகம், நாமம் ஆகப்பதினாறு' என்பது பழையவுரை

இலையில நீாததுளிபோல அந்தக கலைகளின கூட்டததில் எவன நனகு நிலைபெறறிருக்கிருனே நிதயம் காமபலதயாகததால் அடக கப்பட்ட மனமுளள அவனை க்ஷேதராஜ்ஞனென்று அறிவீராக. ரஜஸையும ஸதவததையும தமஸையும் உபாதியுடன்கூடின ஜீவன்க ளோடு ஸமபநதமபெறறவைகளென்று அறிவீராக. ஜீவாதமா வைப் பரமாதமாவுககு வேலைககாரனைப போலப பாாதீனனென்று அறிவீராக. அபபடியே, பரமாதமாவைச் சிறநதகுணஙகள நிறைந்தவரென்று அறிவீராக. சைதனயமிலலாத சரீரததைச சைதனயமுளளதென்றும் ஜீவனுககுப போகயமென்றும் சொல லுகிருாகள். அநத ஜீவன் ஸ்வதநதிரனுகக் கிரியைகளைச் செய கிருன; எலலாவறறையும அசைவுறச் செயகிருன. எவன் ஏழு உலகஙகளையும படைததானே அநத ஆதமாவை க்ஷேததிரத்தை அறிந்தவாகள பரமாதமாவென்று சொலலுகிருாகள. பிராணிக ளிடம அநதர்யாமியாக இருககிற இநதப் பரமாதமா எலலாபபூதங் களிலும பிரகாசிககிறதிலலை; பரமஜ்ஞானததைச் சாஸ்திரங் களால அடைநதிருககிற மகான்களாலே ஸூக்ஷமமும் சிறந்தது மான புத்தியினுல காணபபடுகிருன. அந்தக்கரணததின் தெளிவி னுல மனிதன நலலகாமஙகளையும் பாபகர்மஙகளையும நாசம செய கிருன. தெளிநதமனமுளளவன ஆதமாவிடம் நிலைபெற்று முடி வற்றஸுகததைபபெறுகிருன. மனமதெளிந்ததற்கு அடையாளம யாதெனில், மனிதன் திருபதிஅடைந்து ஸுகமாகத தூஙகுவான். ஸுகம் துக்கம இரணடையுமவிட்டு, (புணயம் பாபம, பிறப்பு இறபபு, முதலிய) இரட்டைகளையும் விட்டு, எலலா வஸதுக களிலும் தன்னுடையதென்கிற அபிமானத்தையும்விட்டு, க்ஷேமத தினுல் மேன்மேல் பிரகாசததை அடைவிக்கப்பட்டவனுகக காற் றிலலாத இடததில விளக்குப்போல (அசைவற்று) ஜ்வலிப்பான். எபபொழுதும இரவின் முன்பாகத்திலும் பின்பாகத்திலும மனததை யோகததில செலுததுகிறவனும சொற்ப ஆகாரததை உட்கொள்பவனும மாசற்ற மனமுளளவனுமான யோகியானவன் தன உள்ளத்தில பரமாத்மாவைப பாாக்கிருன. மனிதன நன ருக ப்ரகாசிக்கின்ற தீபத்தினுல பொருள்களைப் பார்பபதுபோல மனோமயமான தீபததினுல பரமாதமாவை ஸாக்ஷாத்கரிக்கி ருன. பிராம்மணரே! அவன் [1] வடிவமில்லாத ஆத்மாவைக்கணடு

[1] 'நிராதமானம' என்பது மூலம்; 'நிாகுணமான' என்பது பழைய உரை.

பந்தத்தினின்று விடப்படுகிறான். எல்லா உபாயங்களாலும் லோபத்தையும் கோபத்தையும் விலக்கவேண்டும். எது ஞானமோ அது பவித்ரம். தவமானது ஸம்ஸாரமாகிற கடலைக் கடப்பதற்கு ஒரு வாராவதியாக எண்ணப்பட்டிருக்கிறது. எப்பொழுதும் தவத்தைக் கோபத்தினின்று பாதுகாக்கவேண்டும். [1] ஸம்பத்தை மாத்ஸர்யத்தினின்று பாதுகாக்கவேண்டும். வித்தையை மானாவமானங்களிலிருந்து காக்கவேண்டும். ஆத்மாவை (உண்மை ஞானத்திலிருந்து) தவறுதலினின்று பாதுகாக்கவேண்டும். அண்டினவர்களைப் பாதுகாப்பது சிறந்த தர்மம். பொறுமையானது நிகரில்லாத பலம். ஆத்மஜ்ஞானமானது சிறந்த ஞானம். ஸத்தியவிரதமானது எல்லா விரதங்களையுங்காட்டிலும் சிறந்த விரதம். ஸத்தியத்தைச் சொல்லுவது சிறந்தது. ஸத்திய ஜ்ஞானமானது ஹிதமாகும். எது பிராணிகளுக்கு மிகவும் ஹிதமாயிருக்குமோ அது சிறந்த ஸத்யமென்று எண்ணப்பட்டிருக்கிறது. எவனுடைய எல்லாக் கார்யங்களும் எப்பொழுதுமே பயனில் விருப்பமில்லாதவைகளாக இருக்குமோ, எவனுடைய ஹோமம் முதலிய எல்லாக் கிரியைகளும் பலத்யாகத்தில் நோக்குள்ளவையாக இருக்குமோ அவன் தியாகி, அவன் சிறந்த புத்தியுள்ளவன். குருவாக இருந்தாலும் இந்த பரமயோகத்தைப் பிறருக்கு இவ்விதமென்று சொல்லமுடியாதாதலால் அந்த லக்ஷணையினாலேயே தெரிவிக்கவேண்டும். சித்தவியோக ரூபமான இந்த பரமயோகத்தை விருத்தலக்ஷணையினால் யோகமென்கிற பெயருள்ளதாக அறியவேண்டும். பிராணிகளில் ஒன்றையும் துன்பம் செய்யலாகாது. ஸ்நேஹத்தன்மையாகிற வழியை அடைந்தவனாக நடக்கவேண்டும். இந்த மனித ஜன்மத்தை அடைந்து ஒருவனோடாவது வைரத்தைப் பாராட்டக்கூடாது. 'எனக்கு யாதொன்றுமில்லை' என்கிற எண்ணம், நல்ல ஸந்தோஷம், ஆசை இல்லாமை, சாபல்யமில்லாமை ஆகிய இவையே சிறந்த ஞானம். நல்ல ஆத்மஜ்ஞானம் உத்தமமானது. மனிதன் பற்றைவிட்டு இம்மையிலும் மறுமையிலும் சோகமில்லாததும் ஆசையற்றதுமான வைராக்கியத்தைக் கைக்கொண்டு புத்தியினால் பரிசுத்த விரதமுள்ளவனாயிருக்கவேண்டும். அடைதற்கரிய மோக்ஷத்தை அடையவிரும்புகிற மனிதன் தவத்தில் எப்பொழுதும் நிலைபெற்றவனும் இந்திரியங்களை அடக்கினவனும் பிரம்மஸ்வரூபத்தை மனனம்செய்பவ

---

1 'தாமத்தை' என்பது வேறுபாடம்

னும் மனத்தை நன்கு அடக்கினவனும் விஷயங்களில் பற்றுதலில்லாதவனுமாக இருக்கவேண்டும். அறிஞர்கள் இந்தப் பிரம்ம ஸுகானுபவஸ்தானமான மோக்ஷத்தை, குணங்களாக எண்ணப்படுகின்றவை குணமல்லாதவையாகுமிடமென்றும், ஸ்திரீ முதலிய வஸ்துக்களின் ஸம்பந்தமில்லாததென்றும், ஜீவாத்மா ஒன்றாலேயே ஸாதிக்கத்தக்கதென்றும், அஜ்ஞானம் விலகினவுடன் அடையத்தக்கதென்றும், முக்தியே ஸித்தமாக இருக்கிறதென்றும், ஒன்றென்றே அறியத்தக்கதென்றும் சொல்லுகிறார்கள். எந்த மனிதன் துக்கம் ஸுகம் இரண்டையும் விடுகிறானே அவன் அழிவில்லாத பிரம்மத்தை அடைகிறான். மற்ற ஒரு வஸ்துவினிடத்திலும் பற்றுதலை அடைகிறானில்லை. பிராம்மணோத்தமரே! பெரியோர்களிடமிருந்து கேட்டவண்ணம் என்னால் இவை எல்லாம் சுருக்கமாக உமக்கு உரைக்கப்பட்டன. மீண்டும் எதைக் கேட்க விரும்புகிறீர்?' என்று கூறினார்.

இருநூற்றுப்பதினேழாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யா பர்வம். (தொடர்ச்சி)

(தர்மவ்யாதர் கௌசிகனைத் தம் வீட்டினுள் அழைத்துப்போய் முதியவர்களான தம் தாய்தந்தையரைக் காண்பித்து அவர்களுக்குத் தாம் பணிசெய்யும் முறையைத் தெரிவித்தது)

யுதிஷ்டிர! இவ்விதம் மோக்ஷதர்மம் முழுமையும் சொல்லப்பட்டவுடன், பிராம்மணன் திடமான பிரீதியுள்ள மனத்துடன் தர்மவ்யாதரைப் பார்த்து, 'உம்மால் நியாயத்துடன்கூடின இவை அனைத்தும் நன்கு கூறப்பட்டன. உம்மால் தர்மங்களில் அறியப்படாதது ஒன்றும் காணப்படவில்லை' என்று சொல்ல, வியாதர், '[1] பிராம்மணோத்தமரே! என்னால் இந்த ஸித்தியானது எதனால் அடையப்பட்டதோ, எது என்னுடைய தர்மமோ, அதை நீர் நேரில் பார்ப்பீராக. பகவானே! எழுந்திரும். தர்மங்களை அறிந்தவரே! விரைவாக என் வீட்டினுள் நுழைந்து என்னுடைய தாய்தந்தைகளைப் பார்க்கக்கடவீர்' என்று சொன்னார். இவ்வண்ணம் சொல்லப்பட்ட அந்தப்ராம்மணன் வீட்டினுள் நுழைந்து, நன்றாக அர்ச்சிக்கப்பட்டதும் மனத்திற்கு ஸந்தோஷத்தை

[1] பொருள் இரட்டித்தலால் ஒரு விளி விடப்பட்டது.

உண்டுபண்ணுகிறதும மிக்க ரம்மியமாயிருககிறதும் நான்கு அறை களுள்ளதும் தேவாலயததிற்கொப்பானதும தேவதைகளால நன்ருகப் பூஜிக்கப்பட்டதும் படுககைகளாலும் ஆஸனங்களா லும நெருஙகியதும நிகரிலலாத வாஸனையுள்ள வஸதுக்களோடு கூடியதுமான உப்பரிகையைக் கணடான். பிராமமணன், அந்த மாளிகையில் வெளளைவஸ்திரஙகளைத தரிததவாகளும பூஜிககப பட்டவர்களும் போஜனம் செய்தவர்களும ஸந்தோஷமுள்ளவர் களும் உத்தமமான ஆஸனததில வீற்றிருப்பவாகளுமான அநத வயாதருடைய தாயதந்தைகளைக் கணடான. தாமவியாதரோ அந்தத தாய்தந்தைகளைப பாததது முடிபினுல காலகளில தணட னிட்டார். தாய்தநதைகள், 'தர்மஙகளை அறிந்தவனே! எழுந் திரு; எழுநதிரு. தர்மம் உன்னை நாற்புறங்களிலும பாதுகாககட் டும. நாஙகள உனனுடைய சுததியினுல பிரீதியுளளவாகளாகி ரேும. நீணட ஆயுளை அடைவாயாக. நீ இஷ்டமான கதியை யும தவத்தையும ஞானததையும சிறந்த மேதையையும அடைநதிருககிருய். புததிரா! ஸதபுததிரனுன உனனுல நிதயம காலததில நனகு பூஜிககபபடடுத தேவலோகததை அடைநதவர் களபோல இநத இடததில ஸுகமாகவே வஸிககிரேும. உனககு எஙகளைததவிர வேறு தெய்வமானது தேவர்களுள் கூட இலலை. பரிசுததனுக இருபபதுடன், பிராம்மணர்களுக் குரிய இந்திரியநிகரஹமுள்ளவனுகவும இருக்கிருய். புததிரா! எவர்கள் பிதாவுக்குப பிதாமஹாகளோ, அபபடியே பிரபிதாமஹர் களோ அவர்கள உனனுடைய இநதிரிய நிகரஹததாலும எங்களுக் குச்செயகிற பூஜையினுலும் பிரீதியடைநதாாகள. மனததினுலும செயகையினுலும வாககினுலும செயயபபடுகிற பணிவிடை குறை வடைகிறதேயிலலை. உனககு இப்பொழுது எங்களுககுப் பணி செய்வதைததவிர வேறு எணணம இருப்பதாகக காணப்பட விலலை. அருமைககுழநதாய! ஜமததகனியின குமாரரான பரசு ராமரால வயது முதிாநத தாய தநதைகள எவவண்ணம நனருகப பூஜிககபபட்டாாகளோ, அவவாருகவும, அதைவிட மேலாகவும் உன்னுல எங்கள விஷயததில எலலாம் செய்யபபட்டன' என்று சொனனுர்கள். பிறகு, தர்மவயாதா அவ்விருவருககும் அந்தப பிராமமணனை அறிவிததார். அவ்விருவரும அபபொழுது அநத ப்ராமமணனை நல்வரவு கூறி அர்சசித்தார்கள். பிராம மணன் அநதப பூஜையைப் பெற்றுக்கொண்டு அவ்விருவரையும்

பார்த்து, 'நீங்கள் புத்திரருடனும் வேலைக்காரர்களுடனும் வீட்டில் க்ஷேமமாயிருக்கிறீர்களா? நீங்கள் நோயற்றிருக்கிறீர்களா? இந்த (முதுமையில்) உங்கள் சரீரங்கள் ஸௌக்கியமாயிருக்கின்றனவா?' என்று வினவினன். முதியோர்கள், 'பிராம்மணரே! எங்களுக்கு வீட்டிலும் வேலைக்காரவகையிலும் எல்லாவிதத்தாலும் க்ஷேமம். பகவானே! நீரும் இடையூறில்லாமல் வந்தீரா'? என்று சொன்னார்கள். பிராம்மணன், ஸந்தோஷத்துடன் அவ்விருவரையும் பார்த்து, 'ஆம்' என்றே மறுமொழி கூறினன். தர்மவியாதரோ, அந்த பிராம்மணனைப் பார்த்து, 'பகவானே! இந்த மாதாபிதாக்கள் எனக்குப் பரதேவதை. தேவதைகளை உத்தேசித்து எது செய்யத்தக்கதோ அதை நான் இவர்களுக்குச் செய்கிறேன். எப்படி எல்லா உலகத்தாருக்கும் இந்திரனைத் தலைவனாகக் கொண்ட முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களும் நன்றாகப் பூஜிக்கத்தக்கவர்களோ அப்படியே பிராயம் முதிர்ந்தவர்களான இந்தத் தாய்தந்தைகள் எனக்குப் பூஜிக்கத் தக்கவர்கள். எப்படி பிராம்மணர்கள் பூஜைக்குரிய பொருள்களைக் கொண்டுவந்து தேவர்களைப் பூஜிக்கிறார்களோ அப்படியே நான் ஆலஸ்யமில்லாதவனாக இந்தத் தாய்தந்தைகளிருவரையும் பூஜிக்கிறேன். பிராம்மணரே! இந்தத் தந்தை தாயிருவரும் எனக்குச் சிறந்த தெய்வம். பிராம்மணரே! எப்பொழுதும் நான் இவர்களைப் புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் அன்னங்களாலும் ஸந்தோஷமடையச் செய்கிறேன். கற்றறிந்தவர்கள் எவைகளை அக்னிகளென்று சொல்லுகிறார்களோ, அந்த அக்னிகள் எனக்கு இவர்களே. பிராம்மணரே! யஜ்ஞங்களுக்கும் நான்கு வேதங்களும் மற்ற எல்லாமும் எனக்கு இவர்களே. இவர்களுடைய பணிவிடைக்காக என்னுடைய உயிர், மனைவி, புத்திரன், நண்பர்கள் எல்லாருமிருக்கிறார்கள். நான் புத்திரனோடும் மனைவியோடும் நாள்தோறுமே பணிவிடையைச் செய்கிறேன். பிராம்மணோத்தமரே! நானே இவர்களை நீராட்டுகிறேன். அப்படியே இவர்களுடைய கால்களை நன்றாக அலம்புகிறேன். நானே ஆஹாரத்தையும் கொடுக்கிறேன். அனுகூலமான வார்த்தைகளைச் சொல்லுகிறேன். அப்ரியமான சொற்களை விலக்குகிறேன். நான், அதர்மத்தோடு சேர்ந்ததாயினும் இவர்களுக்குப் பிரியத்தைச் செய்கிறேன். பிராம்மணோத்தமரே! பிராம்மணரே! தர்மத்தையே பெரிதாக எண்ணிச் சோம்பலில்லாதவனாக எப

பொழுதும் இவர்களுக்கு நானே நேரில் பணிவிடையைச் செய்கிறேன். பிராம்மணோத்தமரே! உலகத்தில் சிறப்படைய விருப்பமுள்ள மனிதனுக்கு, பிதாவும் மாதாவும் அக்னியும் ஆத்மாவும் ஆசாரியனுமாகிய ஐவரே குருக்கள். பிராம்மணோத்தமரே! இவர்களிடம் எவன் நன்றாகவே நடந்துகொள்ளுகிறானோ அவனாலே அக்னிகள் நாள்தோறும் பணி செய்யப்பட்டவைகளாகும். இல்லறத்திலிருப்பவனுக்கு இது சாசுவத தர்மம்' என்று கூறினார்.

இருநூற்றுப்பதினெட்டாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேய ஸமாஸ்யா பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தர்மவ்யாதர் கௌசிகனைத் தாய்தந்தையருக்குப் பணிசெய்ய ஏவி, தாம் சூத்திரஜாதியில் பிறந்ததற்குக் காரணத்தைக் கூறியது)

தர்மாத்மாவான அந்த வ்யாதர், குருக்களான அந்த மாதா பிதாக்களிருவரையும் பிராம்மணனுக்குத் தெரிவித்து, மீண்டும் பிராம்மணனை நோக்கி, 'பிராம்மணரே! நீர் மிதிலாநகரத்திற்குச் செல்லும். மிதிலையில் வஸிக்கின்ற அந்த வியாதன் உமக்குத் தர்மங்களைச் சொல்லுவான்' என்று பர்த்தாவினுடைய சுச்ரூஷையை ப்ரதானமாகக்கொண்டவளும் இந்திரியங்களை அடக்கினவளும் ஸத்தியத்தையே சீலமாகக்கொண்டவளுமான அந்தப் பதிவ்ரதையினால் நீர் சொல்லப்பட்டவிஷயத்தில் நான் திவ்ய க்ருஷ்டியுள்ளவனாக இருக்கிறேன் தாய்தந்தையருடைய பணி குட்டை ரூபமான தவத்தின் வன்மையை நன்கு பாரபீராக' செய்து சொன்னார். பிராம்மணன், 'பரிசுத்த விரதமுள்ளவரே! வன தர்மங்களை அறிந்தவரே! மெய்பேசுகிறவளும் நல்ல ஸ்வபாவத்தாலும் நன்னடைகளாலும் நிறைந்தவளுமான பதிவ்ரதையினுடைய வாக்கியத்தை நன்றாக நினைத்து, 'நீர் சிறந்த குணமுள்ளவரென்று என்னால் எண்ணப்பட்டிருக்கிறீர்' என்று சொன்னான். வ்யாதர், 'பிராம்மணோத்தமரே! பிரபுவே! நீர் அவளால் எதைப்பற்றி என்னைக்குறித்து ஏவப்பட்டீரோ அந்த விஷயம் அந்தப் பதிவிரதையினால் நன்கு அறியப்பட்டதே. ஸம்சயமில்லை. பிராம்மணரே! உம்மை அனுக்கிரஹிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தால் என்னால் இது காண்பிக்கப்பட்டது. ஐயா! பிராம்மணரே! நான் உமக்குச் சொல்லப்போகிற ஹிதவாக்கியத்தை என்னிடமி

ருந்து கேளும். பிராமமணோத்தமரே! உம்மால் தாயும் தந்தை யும் பூஜிக்கப்படவில்லை. இகழப்படாதவரே! அவவிருவராலும அனுமதி கொடுக்கப்படாமலே வேதங்களை அத்யயனம செயவதற் காக வீட்டிலிருந்து வெளிப்பட்டீர். அப்படிப்பட்ட தகாத காரியம உம்மால செய்யப்பட்டது. இரக்கப்படத்தக்கவர்களும வயது சென்றவர்களுமான அவவிருவர்களும உம்முடைய சோகத்தால் குருடர்களானார்கள். அவர்களை மனங்குளிரும்படி செய்வதற்கு விரைவாகச் செல்லும். உம்மை இந்தத் தாமமானது தாண்டிச் செல்லவேண்டாம். நீர் சிறந்த தவமுள்ளவர்; மஹாத்மா; எப பொழுதும தாமத்தில பற்றுதலுள்ளவர். இவை அனைத்தும பய னற்றவை. அந்த மாதாபிதாக்களை விரைவாக அடைந்து ஸந்தோஷ மடையும்படி செய்வீராக. பிராமமணோத்தமரே! அவர்களை ஸந் தோஷமடையும்படி செய்தால நன்மையை அடைவீர். பிராம் மணரே! என் சொல்லில நம்பிக்கை வைக்கக்கடவீர். நீர் வேறுவித மாக நடப்பது தகாது. பிரமமரிஷியே! இப்பொழுதே போகலாம்; நான் உமக்கு நன்மையைச் சொல்லுகிறேன்' என்று சொன்னார்.

பிராமமணன், 'நீர் சொல்லியதெல்லாம் உண்மையே. ஸந்தேகமில்லை. தர்மத்தோடும் ஆசாரத்தோடும குணங்களோ டுமகூடியவரே! உமக்கு மங்களம். உம விஷயத்தில் பிரீதியுள்ள வனாக இருக்கிறேன்' என்று சொல்ல, வ்யாதர், 'பழமையானதும் சாஶ்வதமானதும திவ்யமானதும சாஸ்திர ஜ்ஞானமில்லாதவர் களால் அடையமுடியாததுமான தாமத்தை நீர அனுஷ்டிக்கிறீர். நீர் தேவதைபோன்றவரன்றோ? பிராம்மணோத்தமரே! நீர தாய் தந்தைகளிடம சென்று சோம்பலில்லாதவராக அவர்களுக்குப் பூஜையை விரைவாகச் செய்யும். வேறு ஒரு தர்மத்தையும இதைக் காட்டிலும சிறந்ததாக நான் காணவில்லை' என்று சொன்னார். பிராமமணன், 'நான் பாக்கியவிசேஷத்தால இவவிடத்திற்கு வந் தேன். எனக்குப பாக்கியவிசேஷத்தால உம்முடன் நட்பு ஏற் பட்டது. உலகத்தில தாமத்தைக் காட்டுகின்ற இப்படிப்பட்ட மனிதர்கள் கிடைப்பது அரிது. பலலாயிரம மனிதர்களுள் ஒரு தாமவான இருப்பனோ இரானோ. புருஷஶ்ரேஷ்டரே! உமக்கு மங்களம். உம்முடைய ஸத்தியத்தினால பிரீதியுள்ளவனாக இருக் கிறேன். நரகத்தில விழுகின்ற நான இப்பொழுது உம்மால் நன்கு கரையேற்றப்பட்டேன். தோஷமற்றவரே! நான் உம்மை இப்படி பார்த்தது என அத்ருஷ்டம். புருஷஶ்ரேஷ்டரே! ஸ்வர்க்கத்தி

னின்று கீழே விழுகின்ற யயாதிராஜன் தர்மவான்களான தௌஹித்திரர்களால் எவ்வாறு கரையேற்றப்பட்டானோ அவ்வாறே நான் உம்மால் இப்பொழுது கரையேற்றப்பட்டேன். உம்முடைய வசனத்தினால் தாய் தந்தைகளுக்குச் சுச்ரூஷை செய்யப்போகிறேன். சாஸ்திர ஜ்ஞானமில்லாதவன் தர்மாதர்மநிச்சயத்தைப் பிறருக்குத் தெரிவிக்கச் சக்தியுள்ளவனாகான். சூத்திரஜாதியில் இருக்கிறவனால் சாச்வதமான தர்மமானது அறியமுடியாதது. நான் உம்மைச் சூத்திரராக எண்ணவில்லை. தக்க காரணமிருக்க வேண்டுமன்றோ? நீர் இந்தச் சூத்திரத்தன்மையை அடைந்ததற்குரிய உம்முடைய வினையை உள்ளபடி அறியவிரும்புகிறேன். விருப்பமுள்ள எனக்குப் பரிசுத்தாத்மாவான நீர் எல்லாவற்றையும் கூறுவீராக' என்று வினவ, வ்யாதர், 'பிராம்மணோத்தமரே! என்னால் பிராம்மணர்கள் மீறி நடக்கத் தகாதவர்கள். தோஷமில்லாதவரே! முந்தின தேகத்தில் நடந்த இந்த எல்லா விருத்தாந்தத்தையும் கேட்பீராக. நான் பூர்வஜன்மத்தில் உத்தமரான ஒரு பிராம்மணருக்குப் புத்திரனும் வேதங்களை அத்தியயனம் செய்தவனும் அவைகளில் நல்ல ஸாமர்த்தியமுள்ளவனும் வேதாங்கங்களுடைய கரையையடைந்தவனுமான ஒரு பிராம்மணனாக இருந்தேன். பிராம்மணரே! என்னால் செய்யப்பட்ட தீச்செயல்களால் இந்த நிலைமையை அடைந்தேன். முன் ஜன்மத்தில் தனுர்வேதத்தில் பற்றுதலுள்ளவனான ஓரரசன் எனக்குத் தோழனாக இருந்தான். பிராம்மணரே! அவனது சேர்க்கையினால் நான் தனுர்வித்தையில் மிகச் சிறந்தவனானேன். இதே ஸமயத்தில் அரசன் சிறந்த போர்வீரர்களோடுகூடியவனும் மந்திரிகளால் நன்கு சூழப்பட்டவனுமாக வேட்டைக்காகப் புறப்பட்டான். பிறகு, அங்கே ஓர் ஆச்ரமத்தின் அருகில் பல மிருகங்களைக் கொன்றான். பிராம்மணோத்தமரே! பிறகு, என்னாலும் கோரமான ஒரு பாணம் விடப்பட்டது. வளைந்த கணுக்களுள்ள அந்த அம்பினால் ஒரு ரிஷி அடிக்கப்பட்டார். பிராம்மணரே! அடிக்கப்பட்டுப் பூமியில் விழுகின்ற அந்த ரிஷியானவர், 'நான் ஒரு குற்றமும் செய்யவில்லை எவனால் இந்தத் தீங்கு செய்யப்பட்டது?' என்று எதிரொலி இடும்படி உரத்த சப்தத்துடன் சொன்னார். நான் அந்த முனிவரை மிருகமென்று எண்ணிக்கொண்டு அவரிடம் விரைவாகச் சென்றேன். வளைந்த கணுக்களோடுகூடின அம்பினால் அடிக்கப்பட்டவரும் பூமியில் விழுந்து அலறுகின்றவரும் கடுந்தவமுள்ளவருமான அந்தப் பிராம்ம

ரிஷியைப பார்த்தேன். அகார்யத்தைச செயததினல் என மன மானது மிகக துன்பமடைந்தது. பிறகு, நான, அறியாமையி னல இதனைச செயதேன' என்று சொன்னேன். 'என்னுடைய குற்றமனைததையும நீர பொறுககக்கடவீர' என்றும அந்த மஹரிஷியை நான் வேண்டினேன். பிராமமணரே! பிறகு, கோப மூணடவரான அநத ரிஷியானவா என்னைப் பார்தது, 'கொடிய வனே! நீ சூததிரஜாதியில வியாதனைகப பிறபபாய' எனகிற வாக கியததை எனககு மறுமொழியாகக் கூறினர்.

இருநூற்றுப்பத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(தர்மவியாதரால் பற்பல தர்மங்களை அறிவிக்கப்பட்ட கௌசிகன் தன் வீடு சென்று தன் பெற்றோர்களுக்குப் பணி செய்ததும், மார்க்கண்டேயர் பதிவ்ரதையின் மகிமை முதலிய வற்றைச்சோல்லிக் கதையை முடித்ததும்.)

பிராம்மணஶ்ரேஷ்டர்களுளஉததமரே! இவ்வாறு ரிஷியினல் அபபொழுது சபிககபபட்ட நான் வாக்கியததை உரைப்பதில் ஸமர்ததரான அநத மஹரிஷியைப பார்தது, 'முனிவரே! அறியா தவனன என்னல இபபொழுது இந்த அகாரியம செய்யபபட்டது. பகவானே! அவையனைததையும் பொறுககககடவீர். அருள புரிவீ ராக' என்கிற சொலலால் கோபந்தணியும்படி ரிஷியை வேண்டி னேன். ரிஷி, 'இந்தச் சாபமானது இவ்விதமே; வேறுவிதமாகாது; ஸமசயமில்லை. நான் கருணையினல் இபபொழுது உன விஷயத தில சிறிது அனுககிரஹம் செயவேன். சூததிரஜாதியில் நீ பிறந திருந்தாலும தர்மஙகளை அறிநதவனவாய; தாய்தந்தைகளுக்குச சுஶ்ரூஷை செய்வாய்; ஸமசயமிலலை; அவர்களுடைய சுஶ்ரூஷை யினல் மகாஸிததியை அடைவாய; முனபிறப்புக்களை அறிபவனு மாவாய்; ஸ்வர்க்கததையும அடைவாய். நீ தார்மிகனன வேட னகப பிறந்து மாதாபிதாக்களுடைய சுஶ்ரூஷையில் பற்றுத லுள்ளவனகவுமிருந்து, சாபததிற்கு அழிவு வந்தவுடன், மீண்டும பிராம்மணனகப பிறபபாய' என்று அனுககிரஹித்தார். மனித ருட்சிறந்தவரே! உககிர தேஜஸுள்ள அந்த ரிஷியினல் இவ்வண் ணம நான் முற்காலததில சபிககப்பட்டேன. அவரால் எனககே

அனுக்கிரஹமும் செய்யப்பட்டது. பிராம்மணோத்தமரே! அந்த ரிஷியின் தேகத்தில் பாய்ந்திருந்த அம்பையும் பிடுங்கி எடுத்தேன். அந்த ரிஷியானவர் என்னால் ஆச்ரமத்திற்குக் கொண்டுபோகப் பட்டார். அவர் உயிர் துறக்கவில்லை. பிராம்மணோத்தமரே! எனக்கு முன்ஜன்மத்தில் நேர்ந்ததையும் ஸமீபகாலத்தில் எப்படி ஸ்வர்க்கம் செல்வேனென்பதும் ஆகிய அனைத்தும் உமக்கு உரைக்கப்பட்டன' என்று கூறினார். பிராம்மணன், 'மகாபுத்தியுள்ளவரே! இவ்வண்ணம் மனிதர்கள் இந்தத் துக்கங்களையும் ஸுகங்களையும் அடைகிறார்கள். நீர் இதுவிஷயத்தில் கவலை அடையவேண்டாம். உம்முடைய ஜாதியை அறிந்துகொண்டிருக்கிற உம்மால் செய்ய முடியாத கார்யம் செய்யப்படுகிறதன்றோ? உலகங்களுடைய விருத்தாந்தங்களின் உண்மையை அறிந்தவரே! எப்பொழுதும் தாமத்தில் பற்றுதலுள்ளவரே! கற்றறிந்தவரே! காமதோஷத்தாலும் உமது ஜாதியைச் சார்ந்த தொழிலினாலும் சிறிதுகாலம் பொறுக்கக்கடவீர்; பிறகு, பிராம்மணராவீர். இப்பொழுதே என்னால் பிராம்மணராக எண்ணப்பட்டிருக்கிறீர் இதில் ஸம்சயமில்லை. பதிதனாதற்குக் காரணமான கெட்ட காரியங்களில் இருப்பவனும் டம்பமுள்ளவனும் கெட்ட கார்யங்களை அதிகமாகச் செய்பவனுமான பிராம்மணன் சூத்திரனுக்கு ஸமானனாவான். எந்தச் சூத்திரன் ஐம்பொறியடக்கலிலும் ஸத்தியத்திலும் தர்மத்திலும் எப்பொழுதும் முயற்சியுள்ளவனாக இருப்பனோ அவனை நான் பிராம்மணனாக எண்ணுகிறேன். நடையினால் அவன் பிராம்மணனன்றோ? காமதோஷத்தினால் உக்கிரமான தகாத நிலைமையை நீர் அடைந்திருக்கிறீரன்றோ? மனிதர்களுள் சிறந்தவரே! நான் உம்மை விரைவில் தோஷங்கள் நீங்கினவரென்றெண்ணுகிறேன். நீர் கவலைப்பட வேண்டாம். உலகங்களுடைய விருத்தாந்தங்களின் உண்மையை அறிந்தவர்களும் நியமம் தாமத்தில் பற்றுள்ளவர்களுமான உம்மைப்போன்ற மனிதர்கள் வியஸனப்படமாட்டார்களன்றோ?' என்று சொல்ல, வயாதர், 'மனிதன் ஞானத்தினால் மனோதுக்கத்தைப் போக்கவேண்டும்; மருந்துகளால் சரீரத்திலுள்ள வியாதியைப் போக்கிக்கொள்ளவேண்டும். இது பேறிவின் சிறப்பு. மனிதன் பாலர்களோடு ஒப்புமையை அடையக்கூடாது. அற்ப புத்தியுள்ள மனிதர்கள், விரும்பாதவற்றின் சேர்க்கையாலும் விரும்பியவற்றின் பிரிவினாலும் மனோதுக்கங்களை அடைகிறார்கள். எல்லாப்பிராணிகளும் குணகார்யங்களான ஸுகதுக்கமோஹங்க

ளோடு சேர்கின்றன, அப்படியே பிரிவடைகின்றன இது ஒருவனுக்குச் சோகத்துக்குக் காரணமாகக் கூடாதன்றோ? அனிஷ்டத்தில் சேர்க்கையைப் பாரப்பவன் அப்படி விரைவில் விரக்தி அடைகிறான். பிறகு, மனிதர்கள், அனிஷ்டம் தொடங்குவதைப் பார்ப்பார்களேயானால் பரிஹாரத்தைச் செய்கிறார்கள். துக்கப்படுகிறவனுக்கு ஒன்றும் உண்டாகாது. அவன் பரிதாபத்திற்குமாத்திரம் ஆளாவான். எந்த மனிதர்கள் ஸுகத்தையோ துக்கத்தையோ இரண்டையுமோ விடுகிறார்களோ ஞானத்தினால் த்ருப்தியுள்ளவர்களான அந்த அறிஞர்களே ஸுசமாக விருத்தி அடைகிறார்கள். மூடர்கள் அதிருப்தியை பரஞானமாகக்கொண்டிருப்பார்கள். பண்டிதர்கள் திருப்தியை அடைகிறார்கள். அதிருப்திக்கு முடிவு கிடையாது. திருப்தியோ சிறந்த ஸுகம் ஞானமார்க்கத்தை அடைந்தவர்கள் சிறந்த கதியைப் பார்ப்பவர்களாகிச் சோகத்தை அடையமாட்டார்கள் துக்கத்தில் மனத்தைச் செலுத்தலாகாது. வ்யஸனமென்பது கொடிய விஷம். வ்யஸனமானது விவேகமில்லாதவனைக் கோபங்கொண்ட ஸர்ப்பமானது பாலனைக் கொல்லுவது போலக் கொல்லுகிறது. ஆபத்து நேர்ந்திருக்கும் தருணத்தில் வ்யஸனமானது எந்த மனிதனைக் கவருகிறதோ பௌருஷத்தினால் விடுபட்ட அந்த மனிதனுக்குப் புருஷார்த்தம் கிடையாது. செய்யப்படுகிற வினையின் பயன் அவசியம் காணப்படுகிறது. மனிதன் காரியங்களில் ஒழிவை அடைந்தால் ஒருவிதமான மங்களத்தையும் அடையமாட்டான். அப்படி இருந்தாலும் துக்கத்தைவிட்டு விலகுவதில் உபாயத்தைக் கண்டறிய விரும்புவனானால் சோகத்திற்கு உடன்படாதவனாய் நல்ல காரியத்தை ஆரம்பிக்கவே வேண்டும். நல்லகார்யங்களில் முயற்சியுள்ளவனாகவும் வ்யஸனமில்லாதவனாகவும் இருக்கவேண்டும் பிராணிகளிடங்களில் அழிவுண்டாவதை நன்கு ஆலோசித்து எவர்கள் தத்துவ ஜ்ஞானத்தால் பரப்ரம்மத்தை அடைய முயலுகிறார்களோ தேர்ந்த ஞானமுள்ள அவர்கள் உத்தமகதியைப் பார்ப்பவர்களாகிச் சோகத்தை அடைகிறதில்லை. கற்றறிந்தவரே! நான் துக்கப்படுகிறதில்லை; ஸந்தோஷிக்கிறேன் நான் காலத்தை விரும்பிக்கொண்டிருக்கிறேன். பிராம்மணரே! ஸாதுக்களுள் சிறந்தவரே! இந்த நிதர்சனங்களால் நான் மனந்தளராமலிருக்கிறேன்' என்று கூறினார்.

பிராம்மணன், 'நீர் தேர்ந்த அறிவுள்ளவராக இருக்கிறீர். நீர் நல்ல மேதையுள்ளவர். உமது புத்தி விசாலமானது. பாபத்தினின்று

எப்பொழுதுமே திரும்பினவராக இருக்கிறீர். நீர் ஞானத்தால் முதிர்ந்தவராகவும் தர்மங்களை அறிந்தவராகவும் இருக்கிறீர். உம்மிடம் நான் விடைபெற்றுக்கொள்ளுகிறேன். உமக்கு க்ஷேமம் உண்டாகட்டும். தர்மமானது உம்மைப் பாதுகாக்கட்டும். தார்மிகர்களுள் சிறந்தவரே! நீர் தர்மத்தில் தவறுமையைச் செய்வீராக' என்று கூறினான். வியாதர், அஞ்சலி செய்துகொண்டு அவனைப்பார்த்து 'ஆகுக' என்றே சொன்னார். பிறகு, பிராம்மணோத்தமன் அவரைப் பிரதக்ஷிணம்செய்து புறப்பட்டான். அந்தப் பிராம்மணன் தன் வீட்டை அடைந்து நல்ல நியமத்துடன்கூடியவனாகக் குருடர்களாயிருக்கிற தாய் தந்தையருக்கு அப்பொழுது நியாயப்படி பணிவிடைகளையெல்லாம் செய்தான். யுதிஷ்டிரா! தார்மிகர்களுள் சிறந்தவனே! ஐயா! எந்தத் தர்மத்தைப்பற்றி என்னை வினவினையோ அவை அனைத்தும் மிச்சமின்றி உனக்கு உரைக்கப்பட்டன. ஸாதுக்களுள் சிறந்தவனே! பதிவிரதை பிராம்மணன் இவர்களின் மகிமையும் தர்மவியாதரால் சொல்லப்பட்ட தாய்தந்தையர்களுடைய சுசுரூஷையும் உனக்குச் சொல்லப்பட்டன' என்று சொன்னார். யுதிஷ்டிரர், 'பிராம்மணரே! எல்லாத்தர்மங்களையும் அறிந்தவர்களுள் சிறந்தவரே! முனிவர்களுள் மிகுந்த மேன்மையடைந்தவரே! மிகவும் ஆச்சரியமானதும் இதனிலும் சிறந்ததில்லாததுமான இந்தத் தர்ம கதையானது தேவரீரால் உரைக்கப்பட்டது. கற்றறிந்தவரே! கேட்பதற்கு இன்பமாயிருப்பதனால் நீண்ட நேரமானது ஒரு க்ஷணம்போல எனக்குச் சென்றுவிட்டது. பகவானே! உத்தம தர்மத்தைக் கேட்கின்ற நான் (போதுமென்ற) திருப்தியை அடையவில்லை' என்று கூறினார்.

இருநூற்றிருபதாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(மார்க்கண்டேயர் ஆங்கிரஸருடைய உபாக்கியானத்தைச் சொல்லத் தொடங்கியதும், அங்கிரஸினுடைய புத்திரரான பிருஹஸ்பதியைத் தேவர்கள் அங்கிரஸினுடைய வசனத்தினால் குருவாக ஏற்றுக்கொண்டதும்)

தர்மராஜர் தர்மங்களோடு கூடிய மங்களமாயுள்ள இந்தக் கதையைக்கேட்டு, அப்பொழுது, அந்த மார்க்கண்டேய மஹரிஷி

யைப் பார்த்து, 'முனிவரே! அக்னியானவன் எவ்வாறு கானகஞ் சென்றான். முற்காலத்தில், மஹாதேஜஸ்வியான அங்கிரஸானவர் அக்னி ஒளிந்துபோனபோது தாம் அக்னியாக இருந்து எவ்வாறு ஹவிஸுகளை (ஏற்றுத் தேவர்களிடம்) சேர்ப்பித்தார்? பகவானே! அக்னி ஒருவனே. அப்படியிருக்க, இந்த அக்னிக்குக் காமங்களில் பலவாயிருத்தல் காணப்படுகிறதே. இவை அனைத்தையும் அறிவதற்கு விரும்புகிறேன் எப்படி ஸுப்ரமண்யர் பிறந்தார்? எப்படி அவர் அக்னிக்குப் புத்திரரானார்? எப்படி அவர் ருத்திரரிடமிருந்து உண்டானார்? எப்படி கங்காதேவியினிடத்திலும் கிருத்திகாதேவிகளிடத்திலும் தோன்றினார்? பிருகுகுலத்தில் பிறந்தவர்களுள் உத்தமரே! மஹாமுனிவரே! அவர் விரம்பின நான் இதனை உம்மிடமிருந்து உள்ளபடி கேட்க விரும்புகிறேன்' என்று மறுபடியும் வினவினார்.

மார்க்கண்டேயர், 'அக்னி கோபங்கொண்டு தவம்புரிவதற்காக வனத்தை அடைந்ததும், மஹிமை பொருந்தியவரான அங்கிரஸானவர் தாமே அக்னியானதுமாகிய இந்தவிஷயத்தில் அறிஞர்கள் பழமையான இந்த இதிஹாஸத்தை எடுத்துக் கூறுகின்றார்கள். மிக்க புஜபலமுள்ளவனே! முற்காலத்தில் மகாமகிமைபொருந்தின அங்கிரஸானவர் ஆஸ்ரமத்திலிருப்பவரும் தம் ஒளியினால் அக்னியைக் கீழ்ப்படுத்துகின்றவரும் ஜகத்தைத் தாபமடையும்படி செய்கின்றவரும் இருட்குவியலை நாசம் செய்கின்றவருமாகி உத்தமமான தவத்தைச் செய்தார். அவர் அப்பொழுது தாம் அக்னியாகி உலகமனைத்தையும் பிரகாசிக்கச் செய்தார் தவம்புரிகின்ற தேஜஸ்வியான அக்னியானவன் அவருடைய தேஜஸினால் மிக எரிக்கப்பட்டு மிக்க வாட்டமுற்று ஒன்றையும் அறியவில்லை. பிறகு, அக்னிபகவான், 'உலகங்களுக்கு பரமாத்மாவினால் படைக்கப்பட்ட வேறு அக்னிபோல அங்கிரஸ பிரகாசிக்கிறார்' என்று நனகு சிந்திக்கலானான் அந்த அக்னிபகவான், 'தவம் புரிந்துகொண்டிருக்கிற என்னுடைய அக்னித்தன்மையானது முழுதும் அழிந்துவிட்டதே. மீண்டு நான் எவ்வாறு அக்னியாவேன்?' என்று ஆலோசித்து, அக்னிபோல உலகங்களைத் தேஜஸால் எரிக்கிற மகாமுனிவரைப் பார்த்தான். அவன் அங்கிரஸைப் பார்த்தவுடன் பயந்து மெள்ள விலகினான். அப்பொழுது, அங்கிரஸானவர், அவனைப்பார்த்து, 'அக்னியே! உலகங்களைப் பாதுகாக்கிற தனமையுள்ளவனான நீ விரைவாகவே அக்னியாகக்கடவாய.

மூவுலகங்களிலும் ஸ்தாவரங்களிலும் ஜங்கமங்களிலும் இருப்பவனாக நீ அறியப்பட்டிருக்கிறாய். நீ முதலில் பிரம்மதேவரால் இருளைப் போக்குகிறவனாகப் படைக்கப்பட்டாய். உன் ஸ்தானத்தை அடைந்து சீக்கிரமாகவே இருளைப் போக்குவாயாக' என்று சொன்னார். அக்னி, 'நான் உலகத்தில் புகழ் அழிந்தவனாகிவிட்டேன். நீர் அக்னியாகிவிட்டீர். ஜனங்கள் உம்மைத்தான் அக்னியாக அறிவார்கள்; என்னை அறியமாட்டார்கள். நான் என்னிடமுள்ள அக்னித்தன்மையை உம்மிடத்தில் வைத்துவிடுகிறேன். நீர் முதலக்னியாக இரும். நான் இரண்டாவதான ப்ராஜாபத்யாக்னியாகவே இருப்பேன்' என்று சொன்னான். அங்கிரஸ், அக்னியைப் பார்த்து, 'அக்னிதேவனே! ப்ரஜைகளுக்கு ஸ்வர்க்கத்தை அடைவதற்கு ஸாதனமாயிருக்கிற புண்யத்தைச் செய். நீ இருட்டை விலக்குகிற அக்னியாகக்கடவாய். என்னையும் முதலில் உன்னுடைய மூத்தபிள்ளையாகச் செய்துகொள்' என்று சொன்னார். அங்கிரஸினுடைய அந்த வாக்கியத்தைக் கேட்டு, அக்னிபகவான் அப்படியே செய்தான். அரசனே! ப்ருஹஸ்பதி என்பவர் அந்த அங்கிரஸினுடைய புதல்வர். பாரத! தேவர்கள், அந்த அங்கிரஸ் அக்னிபகவானுக்கு மூத்தபிள்ளையாகிவிட்டாரென்பதை அறிந்து, அங்கிரஸை அடைந்து அந்தவிஷயத்தில் காரணத்தை வினவினார்கள். தேவர்களால் வினவப்பட்ட அந்த அங்கிரஸோ அந்தவிஷயத்தில் காரணத்தை உரைத்தார். அப்பொழுது, 'என் குமாரனான ப்ருஹஸ்பதியை நீங்கள் குருவாக அங்கீகரிக்கவேண்டும்' என்கிற அங்கிரஸினுடைய அந்த வசனத்தைத் தேவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டார்கள். பலவிதமாயிருப்பவைகளும் மிக்க ஒளிபொருந்தியவைகளும் பல காமங்களால் ப்ரஸித்திபெற்றவைகளும் ப்ராம்மணங்களில் பற்பல ப்ரயோஜனங்களுடன் கூடியவைகளுமான அக்னிகளை இப்பொழுது உனக்கு உரைப்பேன்.

———

இருநூற்றிருபத்தோராவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யா பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர் அக்னிகளுடைய உற்பத்தி முதலியவைகளைக் கூறியது)

குருவம்சத்தைத் தாங்குபவனே! பிரம்மதேவருக்கு மூன்றாவது புத்திரரான அங்கிரஸுக்கு [1] ஸுபை என்கிற மனைவி இருந்தாள். அவளிடத்தில் உண்டான பிரஜைகளை என்னிடமிருந்து கேட்பாயாக. அரசனே! அந்த அங்கிரஸுக்கு பருஹத்கீர்த்தி, பருஹஜ்ஜ்யோதி, பருஹத்பரம்மா, பருஹந்மனஸ், ப்ருஹந்மந்த்ரன், பருஹத்பாஸன், பருஹஸ்பதி என்று ஏழு புத்திரர்கள் உண்டானார்கள். [2] அவருடைய எல்லா மக்களுள்ளும், ரூபத்தினால் ஒப்பற்றவளான பானுமதீதேவியென்பவள் அங்கிரஸினுடைய மூத்த புதல்வியாக இருந்தாள். எல்லாப் பிராணிகளுக்குமே எவளிடத்தில் அப்பொழுது ராகம் (= அன்பு) உண்டாயிற்றோ, ராகமுண்டானதினால் எவளை ராகையென்று சொல்லுகிறார்களோ அந்தப்பெண் அங்கிரஸின் இரண்டாவது புதல்வி. எவளை ஜனங்கள் [3] ருத்ரருடைய புத்ரியென்றும், ஸூக்ஷ்மமாயிருப்பதால் பார்க்கத்தக்கவளும் பார்க்கத்தகாதவளுமாயிருப்பவளென்றும் சொல்லுகிறார்களோ அந்த ஸினீவாலி என்பவள் அங்கிரஸின் மூன்றாவது பெண். மகிமைபொருந்தியவளான எவளைக்கண்டு ஜனங்கள் ஆனந்தத்தால், 'குஹூ, குஹூ' என்ற சப்தத்தை வெளியிடுகிறார்களோ, எவளை ஒருத்தியென்றும் பலராயிருப்பவளென்றும் சொல்லுகிறார்களோ அந்தக்குஹூ என்பவள் அங்கிரஸின் நான்காவது பெண். ஹவிஸுகளால் ஜ்வாலையுடன்கூடியவளான ஹவிஷ்மதியென்பவள் அங்கிரஸினுடைய ஐந்தாவது பெண். பரிசுத்தையான அங்கிரஸினுடைய ஆறாவது பெண்ணை மஹிஷ்மதியென்று சொல்லுகிறார்கள். சிறந்த காந்தியுடன் கூடின மகாயாகங்களில் மகிமையுடன் ஜ்வலிப்பவளான மகாமதி என்று பிரஸித்திபெற்ற பெண்ணானவள் அங்கிரஸினுடைய ஏழாவது புத்திரி என்று சொல்லப்படுகிறாள். பிருஹஸ்பதிக்குப் பார்யையான சிறந்த கீர்த்தியுள்ள சாந்த்ரமஸி என்பவள் பரிசுத்தமான ஆறு

---

[1] 'ஸுதை' என்பதும் பாடம். [2] 'தாஸு' என்பது மூலம்.

[3] 'காணப்பட்டும் காணப்படாமலுமிருத்தலால் ருத்ரருடைய புதல்வி போலிருப்பவளும்' என்பது பழையவுரை.

அக்னிகளையும் ஒரு பெண்ணையும் ஈன்றாள். பிரதானஹூதிகளி லும் தர்சபூர்ணமாஸத்திலும் எந்த அக்னிக்கு முதன்மையான ஹவிஸானது விதிக்கப்படுகிறதோ நான்கு மாதங்களில் செய்யத் தக்க (வைச்வதேவம், வருணப்ரகாஸம், ஸாகமேதம், சுனாஸீரீயம் என்கிற) நான்கு பர்வங்களிலும் அப்படியே அச்வமேதத்திலும் எந்த அக்னிக்கு இஷ்டிஸம்பத்தில் முதற்பசு இருக்கிறதோ அனேக காந்திகளுடன்கூடின ஜ்வாலைகளால் பிரகாசிக்கின்றவனும் ஒருவனாயிருப்பவனும் சிறந்த வீர்யமுள்ளவனும் அதிக ஒளிபொருந் தியவனுமான அந்த அக்னியானவன் சம்யு என்கிற பெயருள்ளவன். அவன் பிருஹஸ்பதியின் புதல்வன். சம்யுவுக்கு நிகரில்லாதவளுடைய ஸத்யஸ்வரூபியும் தர்மனுக்குப் புதல்வியுமான ஸத்யை என்பவள் மனைவியானாள். அவனுக்கு நல்ல காந்தியுள்ளவனான அக்னியென்னுடைய ஒருபுத்திரனும் நல்ல வ்ரதமுள்ள மூன்று கன்னிகைகளும் உண் டானார்கள். எந்த அக்னியானவன் யாகத்தில் முதன்மையாய்த் தரப்பட்ட ஆஜ்யபாகத்தால் பூஜிக்கப்படுகிறானோ அந்த அக்னிக்குப் பரத் வாஜன் என்கிற அக்னியானவன் மூத்தபுத்திரனாகச் சொல்லப்படு கிறான். எந்த அக்னிக்கு எல்லாப் பௌர்ணமாஸங்களிலும் [1] ஸ்ருவத்தால் எடுக்கப்பட்ட ஆஜ்யரூபமான ஹவிஸானது கொடுக்கப் படுகிறதோ பரதன் என்கிற பெயர்கொண்ட அந்த அக்னியான வன் சம்யுவினுடைய இரண்டாவது குமாரன். இவர்களுக்கு அந்தப் பரதன் பர்த்தாவோ அப்படிப்பட்ட வேறு மூன்று கன்னிகை களும் உண்டானார்கள். அந்தப் பரதனென்கிற அக்னிக்குப் பாரதனென்கிற ஒரு புத்திரனும் பாரதி என்கிற ஒரு புத்திரியும் உண்டானார்கள். பரதர்களுள் சிறந்தவனே! பாரதனென்கிற அக் னிக்குப் பெருமையுள்ளவனும் அப்படியே மிகவும் பூஜிக்கப்பட்ட வனுமான பாவகனென்கிற புத்திரன் பிறந்தான். பரத்வாஜனென் கிற அக்னியினுடைய மனைவியான வீரையானவள் வீரனென்கிற அக்னியைப் பெற்றாள். பிராம்மணர்கள் சந்திரனுக்குச் செய்வது போல அந்த அக்னிக்கு ஆஜ்யத்தினால் ஹோமத்தை [2] உபாம்சு ஸ்வரத்தோடு மந்திரங்களை உச்சரித்துச் செய்யவேண்டு மென்று சொல்லுகிறார்கள். எந்த அக்னியானவன் ஸோமனோடு கூட இரண்டாவது ஹவிஸினால் சேர்க்கப்படுகிறானோ அந்த வீர னென்கிற அக்னியானவன் ரதப்ரபு என்றும், ரதத்வானனென்றும், கும்பரேதஸென்றும் சொல்லப்படுகிறான். அந்த வீரனென்கிற

---

[1] வேறுபாடம். [2] பிறர் காதுகேளாமல் உச்சரிக்கப்படுவது

அக்னியானவன் ஸரயு என்கிற பார்யையினிடத்தில் ஸித்தி என்கிற புத்திரனை உண்டுபண்ணினுன். அவன் ஒளிகளாலே ஸூர்யனை நன்ருக மறைத்தான். [1] அக்னியைத் தேவதையாகக்கொண்ட யாகத்தைச் சிறப்பிக்கிற இந்த அக்னியானவன் நித்யம் அக்னியை அழைக்கிற மந்திரத்தில் நன்ருகக் கீர்த்தனம் செய்யப்படுகிருன். எந்த அக்னியானவன் எப்பொழுதும் கீர்த்தியினின்றும் வர்ச்சஸினின்றும் சோபையினின்றும் நழுவாமலிருக்கிருனே அவன் அதனுல் நிச்சயவனென்று பிரஸித்திபெற்ருன். இந்த அக்னி ப்ருஹஸ்பதிக்கு இரண்டாவது புத்திரன். வாக்குக்கு அபிமானி தேவதாரூபமான அந்த அக்னியானவன் பூமியை மாத்திரம் துதிக்கிருன். [2] அந்த நிச்சயவனுக்குப் [3] பாபமில்லாதவனும் தோஷங்களால் விடுபட்டவனும் மிக்க பரிசுத்தியுள்ளவனும் ஜ்வாலையினுல் ஜ்வலிப்பவனும் வாசகங்களுக்கு அர்த்தங்களோடு ஸம்பந்தத்தை உண்டுபண்ணுகிறவனுமான நிஷ்கருதி என்கிற வேறு பெயருள்ள ஸத்தியனென்கிற அக்னியானவன் புத்திரனுக உண்டாயினன். தன்னை நிந்திக்காத ப்ராணிகளுக்கு எந்த அக்னியானவன் பாவத்திற்குப் பரிஹாரத்தைச் செய்கிருனே அந்த அக்னியானவன் நிஷ்கருதி என்ற பெயருள்ளவன். அவன் [4] வீடு பூந்தோட்டம் முதலியவற்றில் சோபையை உண்டுபண்ணுகிருன். இவ்வுலகத்தில் வேதனையினுல் பீடிக்கப்பட்ட ஜனங்கள் தாங்களே எந்த அக்னியினுல் வேதனை பொறுக்காமல் அலறுகிருர்களோ அதிக வேதனையை உண்டுபண்ணுகிற அந்த ஸ்வனனென்கிற அக்னியானவன் அந்த நிஷ்கருதிக்குப் புத்திரன். எந்த அக்னியானவன் எல்லா உலகத்தாருடைய புத்தியையும் ஆக்ரமித்துக்கொண்டு நிற்கிருனே அந்த அக்னியை அத்யாத்மஸ்வரூபத்தை அறிந்தவர்கள் விஶ்வஜித் என்கிற அக்னியாகச் சொல்லுகிருர்கள். பாரத! எல்லா உலகங்களிலும் ப்ராணிகளுடைய வயிற்றினுட்சென்று எந்த அக்னி புஜிக்கப்பட்ட அன்னத்தைப் பக்குவம் செய்கிருனே அவன் யஜ்ஞத்தில் விஶ்வபுக் என்கிற பெயருள்ளவனுக எண்ணப்பட்டிருக்கிருன். இந்த அக்னியானவன் பிரமசர்யத்துடன் கூடியவனும் மனத்தை அடக்கியவனும் எப்பொழுதும் அதிக ஒளியுள்ளவனுமாயிருக்கிருன். இந்த அக்னியைப்

---

1 வேறுபாடம். 2 வேறுபாடம்.

3 பொருள் இரட்டித்தலால் ஒருசொல் விடப்பட்டது.

4 வேறுபாடம்.

பிராமமணர்கள்[1] பாகயஜ்ஞங்களில் பூஜிக்கிறார்கள். பரிசுத்தமான [2] கோமதி என்கிற நதியை மனைவியாக உடைய விஸ்வபுக் என்கிற அக்னியில் தாமத்தை அனுஷ்டிப்பவர்களால் (இல்லறத்தாருக்குரிய) எல்லாக் கருமங்களும் செய்யப்படுகின்றன. அதிக உக்கிரமானவனும் ஜலத்தை எப்பொழுதும் குடிக்கிறவனுமான அந்தப் படபாக்கினியானவன் மேல்நோக்கின கதியுடன் கூடி உதானமென்கிற பெயரைப் பெற்று ஊர்த்வபாக் என்கிற பிராமமணனாக இருக்கிறான். அவன் பிராண வாயுவுக்கு அபிமானியாக இருக்கிறான். எந்த அக்னிக்கு வீட்டில் நாள்தோறும் ஹவிஸின் வடபாதியிலிருந்து ஹவிஸானது எடுத்துக்கொடுக்கப்படுகிறதோ அந்த அக்னிக்குக் கொடுக்கும் அதனால் பிரமமதேவர் திருப்தியடைகிறார். ஸ்விஷ்டகிருத்தானது அந்த அக்னி ஸம்பந்தத்தால் ஸர்வோத்தமமென்று எண்ணப்படுகிறது. பிருகஸ்பதியென்ற அக்னியானவன் பொறுமையில்லாத பிராணிகளிடம் கோபரூபமாகத் தோன்றுகிறான். [3] அப்பொழுது கோபங்கொண்டவனுடைய தேகத்தில் உண்டாகிற வேர்வையை அந்த அக்னிக்குப் புத்ரிகையாக எண்ணுகிறேன். அவள் ஸ்வாஹையென்று பயங்கரியாகவும் குரூரையாகவும் எல்லாப் பிராணிகளிடமும் நிலைபெற்றிருக்கிறாள். ஸ்வர்க்கத்தில் ரூபத்தால் எந்த அக்னிக்கு ஸமனாக ஒருவனும் இல்லையோ நிகரில்லாமையால் இந்த அக்னியானவன் தேவர்களால் காமனென்று பெயரிடப்பட்டான். எந்த அக்னியானவன் உத்ஸாஹத்தினால் கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டவனும் வில்லுள்ளவனும் மாலை அணிந்தவனும் தேரில் வீற்றிருப்பவனுமாகி யுத்தத்தில் பகைவர்களை நாசம் செய்கிறானோ அந்த அக்னியானவன் அமோகனென்று பெயருள்ளவன். [4] மகாபாக்யமுள்ளவனே! எந்த அக்னியை வேதத்தைப் பிரவசனம் செய்கிற ஆசாரியர்கள் மோக்ஷவிஷயத்தில் ஹேதுவாக அறிகிறார்களோ மூன்று உக்தங்களாலே துதிக்கப்படுகிற உக்தயனென்கிற அந்த அக்னியானவன் [illegible] பெயருள்ள நான்காவது பரமகலையை உண்டுபண்ணினான்.

---

[1] ஐந்து மஹாயஜ்ஞங்களில் பிரமமயஜ்ஞம் நீங்கலான பிதுருயஜ்ஞம், தேவயஜ்ஞம், பூதயஜ்ஞம், மனுஷ்யயஜ்ஞம் ஆகிய நான்கு.

[2], [3], [4] வேறுபாடம்

[1] இருநூற்றிருபத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(மார்க்கண்டேயர் அக்னிகளின் உற்பத்திகளைக்கூறியது தொடர்ச்சி)

அந்த உக்தனென்கிற அக்னியானவன், 'கீர்த்தியினால் பிரம்ம தேவருக்கு ஒப்பான தார்மிகனான புத்திரனை நான் அடையக்கட வேன்' என்கிற எண்ணத்துடன் புத்திரனுக்காக அனேக வருஷ காலம் கடுமையான தவம் செய்தனன். அவன் காஸ்யபனென்றும் வாஸிஷ்டனென்றும் பிராணனுக்குப் புத்திரனாக இருக்கிற பிராண னென்றும் அங்கிரஸினுடைய புத்திரனான சயவனனென்றும் ஸுவர்ச்சகனென்றும் சொல்லப்படுகிறான். அந்த உக்தாக்னி யானவன் அப்படிப்பட்ட ஐந்து [2] மஹாவ்யாஹ்ருதிகளால் அப் பொழுது தியானம் செய்யப்பட்டு அதிக ஜ்வாலையுடன் கூடின அக்னிபோல ஐந்துவர்ணமுள்ள [3] ப்ரபாவனன் என்கிற தேஜோமயமான புத்திரனைத் தோன்றினன். அந்த அக்னிக்கு நன்றாக ஜ்வலிக்கின்ற அக்னியானவன் சிரஸாக இருந்தனன். அப் படியே அந்த அக்னியினுடைய இரண்டு கைகளும் ஸூர்யனுக்கு ஒப்பாயிருந்தன. பாரத! தோலும் கண்களும் ஸ்வர்ணத்தின் காந்திபோன்ற காந்தி உடையவைகளாக இருந்தன. இரண்டு கணைக்கால்களும் கருமைநிறமுள்ளவைகளாக இருந்தன. ஐந்து நிறமுள்ளவனும் தவத்தினால் உண்டுபண்ணப்பட்டவனுமான அந்த அக்னியானவன் ஐந்து ஜனங்களால் உண்டுபண்ணப்பட்டிருப்ப தால் பாஞ்சஜன்யனென்ற பெயருள்ளவனென்று கேள்வி. பிரகா சிக்கின்ற அந்த அக்னியானவன் ஐந்து வம்சங்களை உண்டுபண்ணு கிறவனானான். மிக்க தவத்தையுடைய அந்தப் பாஞ்சஜன்யாக்னி யானவன் பதினாயிரம் வருஷம் தவஞ்செய்து கோரமான தக்ஷிணாக் னியை உண்டுபண்ணினான். அந்த அக்னியானவன் பிதருக்களுக் குப் பிரஜைகளை உண்டுபண்ணினான். அவன் வேகத்தோடு ஆயுள்

---

[1] இந்த 222-வது அத்யாயம் தொடங்கி மூன்று அத்யாயங்கள் மிக்ககடினமாக இருப்பதாலும் கிருஷ்ணாசார்யா பதிப்பில் வியாக்கியான மில்லாமையால் எவ்விதம் ஆலோசித்தும் திருப்திகரமாகப் பொருள்படா மையாலும் நீலகண்ட வ்யாக்கியான புத்தகபாடமே கொள்ளப்பட்டது.

[2] 'பூ:, புவ:, ஸுவ:, மஹ:, ஜந:' என்பன.

[3] ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டி செய்கிறவன்.

முதலியவற்றை அபகரிக்கின்ற பகலிரவுகளுக்கு அபிமானிதேவதைகளான பிருகத்தையும் ரதந்தரத்தையும் முறையே தலையிலும் வாயிலுமிருந்தும், ருத்ரரை நாபியிலிருந்தும், இந்திரனைப் பலத்திலிருந்தும், [1] வாயுவையும் அக்னியையும் பிராணனிலிருந்தும் உண்டுபண்ணினான். இரண்டு கைகளால் [2] பராகருதானுதாத்தத்தையும் வைகருதானுதாத்தத்தையும் மனத்தோடுகூடின இந்திரியாதிஷ்டான தேவதைகளையும் ஐந்து பூதங்களையும் இவ்வுலகில் உண்டுபண்ணினான்; இவைகளைப் படைத்த பிறகு, பிதருக்களுக்கு ஐந்து புத்திரர்களையும் படைத்தான். பருஹத்ரதனுக்கு பரணியும் காஸ்யபனுக்கு மஹத்தரனும் அங்கிரஸென்கிற சயவனுக்கு அங்கிரஸென்கிற சயவனிக்குப் பானுவும் ஸுவர்ச்சகனுக்குத் தீரனை ஸௌபரனென்கிற அக்னியும் பிராணனுக்கு அனுதாத்தனும் புதல்வர்களாக ஏற்பட்டார்கள். இவ்வாறாக இருபத்தைந்து அக்னிகள் விவரித்து உரைக்கப்பட்டனர். காந்தியுள்ளவர்களும் யஜ்ஞத்தில் கொடுக்கிற ஹவிஸை அபஹரிக்கிறவர்களும் முதன்மை வாய்ந்தவர்களுமான வேறு பதினைந்து [3] அஸுரர்களையும் ஸ்ருஷ்டித்தான். பாஞ்சஜன்யனென்று வேறு பெயருள்ள தபஸென்கிற அக்னியானவன் தேவர்களுடைய யஜ்ஞபாகத்தை அபஹரிக்கின்ற ஸுபீமன், அதிபீமன், பீமன், பீமபலன், அபலன் என்கிற இந்த ஐந்து அஸுரர்களையும் ஸ்ருஷ்டிசெய்தான். அந்தத் தபஸென்கிற அக்னியானவன் ஸுமித்ரன், மித்ரவந்தன், மித்ரஜ்ஞன், மித்ரவர்த்தனன், மித்ரதாமா என்கிற இந்த அஸுரர்களையும் ஸ்ருஷ்டிசெய்தான். அந்தத் தப

---

[1] 'பிராணனைப் படைத்தபிறகு, வாயுவையும் அக்னியையும் படைத்தது' என்பது பழையவுரை.

[2] வேதங்களை உச்சரித்தற்குரிய ஸ்வரங்கள் உதாத்தம், அநுதாத்தம், ஸ்வரிதம், ப்ரசயம் என நான்கு; உதாத்தம் = எழுத்துக்களை உச்சரித்தற்குரிய கண்டம் தாலு முதலிய பதினோ இடங்களில் மேற்பாகத்தால் உச்சரிக்கப்படுகிற உயிரெழுத்தின்ஒலி அநுதாத்தம் = அவற்றிலேயே கீழ்ப்பாகத்தாலுச்சரிக்கப்படும் உயிரெழுத்தின்ஒலி ஸ்வரிதம் = உதாத்தத்வம் அநுதாத்தத்வம் என்கிற இரண்டு வர்ண தர்மங்களும் கலந்து உச்சரிக்கப்படுகிற உயிரெழுத்தின்ஒலி ப்ரசயம் = மேலுமில்லாமல் கீழுமில்லாமல் நடுத்தரமாக உச்சரிக்கப்படுகிற உயிரெழுத்தின்ஒலி. மந்திரத்தில் வருவது பிராகிருதானுதாத்தம். யஜுர்வேதத்தைச் சார்ந்த சதபதப்ராம்மணத்தில் வருவது வைகருதானுதாத்தம்

[3] 'தேவாந' என்பது மூலம்.

சென்ற அக்னியானவன் ஸுரபரவீரன, வீரன், ஸுரேசன, ஸுவாசசஸ், ஸுரஹந்தா என்கிற இந்த ஐந்து அஸுரர்களை யும் உண்டுபண்ணினன். மூன்று விதமாக தனித்தனியாக இருக்கின்ற இந்த ஐந்து ஐந்து அஸுரர்களும் ஸ்வர்க்கத்தில் நிலைபெற்றவர்களாக இருந்துகொண்டு யாகத்தால் தேவர்களை ஆராதிக்கிறவர்களுடைய யாகத்தைக் கவருகிறார்கள். இவர்கள் மஹிமை வாய்ந்த ஹவிஸையும் நாசம் செய்கிறார்கள். அக்னிகளோடு வைரத்தினால் இந்த அஸுரர்கள் ஹவிஸை நாசம்செய்கிறார்கள்; கவர்ந்தும் கொள்ளுகிறார்கள். ஸமர்த்தர்களால் பஹிர்வேதியில் அவர்கள் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டிய ஹவிர்ப்பாகமானது நன்கு அமைக்கப்பட்டிருந்தது. எந்த யாகசாலையில் அந்தர்வேதியில் அக்னியானது நிலைபெற்றிருந்ததோ அந்த இடத்தில் இந்த அஸுரர்கள் கிட்ட நெருங்குகிறதில்லை. இரண்டு சிறகுகள்போன்ற இரண்டு மண்டலாகாரமான வேதிகளோடுகூடின அந்தச்சயனமானது நடந்துவரும் தருணத்தில் இவர்கள் சயனம்செய்கின்ற யஜமானனுடைய ஆஜ்யத்தையும் ஹவிஸையும் அபகரிக்க முயன்றார்கள். பிறகு, ராக்ஷஸர்களை ஹிம்ஸிக்கின்ற மந்திரங்களால் தணிக்கப்பட்டவர்களான இந்த அஸுரர்கள், யஜ்ஞ ஸம்பந்தமான ஹவிஸை அபகரிக்கவில்லை. தபனென்ற அக்னியினுடைய புத்திரனான பருஹத்துக்தன் பூமியை அடைந்தான். அந்த ப்ருஹத்துக்தன் பூமியில் ஸாதுக்களால் அக்னிஹோத்ரஹோமம் செய்யும் தருணத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறான். தபனென்ற அக்னிக்கு ரதந்தரனென்கிற அக்னியானவன் புத்திரனாகச் சொல்லப்படுகிறான். மித்ரவிந்தனென்கிற இந்த ரதந்தராக்னியின் பொருட்டு அத்வர்யுக்கள் ஹவிஸைக் கொடுக்கத்தக்கதென்று அறிகிறார்கள். மிக்க கீர்த்திமானான தபாக்னியானவன் புத்திரர்களோடுகூட நிகரற்ற ப்ரீதியுள்ளவனாகி ஸந்தோஷமடைந்தான்.

இருநூற்றிருபத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேய ஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர் அக்னிகளின் வம்சத்தை விஸ்தாரமாகக் கூறியது.)

பெரிய நியமங்களால் பிறந்தவனும் பரிசுத்தனும் புஷ்டிமதி என்கிற பெயருள்ளவனுமான பரதனென்கிற அக்னியான

வன ஸந்தோஷமுள்ளவனுகிப் புஷ்டியைக் கொடுக்கிறுன். இவன எல்லா ப்ரஜைகளையும பரிபபதனுல (=போஷிபபதனுல) பரத னென்று சொலலப்படுகிறுன. தபாகனியின் மூன்றுவது புதலவ வனுன நிர்விகல்பஸமாதிரூபமான சிசசகதிபூஜையில் பற்றுத லுள்ள சிவாகனியானவன துக்கததால ஹிமஸிககபபட்ட எலலா ருககும் எப்பொழுதும மஙகளததை உணடுபணணுகிறுன. தப ஸெனகிற அகனிககு விருததியடைநதிருககிற பெருநதவததையும ஐஶ்வர்யததையும் கண்டு அநத ஐஶ்வாயததை அடைவதற்குப புததிமானுன புரந்தரன என்கிற புததிரன உணடானுன. தபாகனி யினிடததினின்று ஊஷ்மா என்கிற அகனி உணடானுன. அநத அக்னியானவன் பூதஙகளில உஷ்ணததிறகாக அனைவாகளா லும காணப்படுகிறுன. மனு எனகிற அகனியும் பராஜாபத யததை உண்டுபணணினுன். பிறகு, வேதஙகளின கரைகடநத வர்களான பிராமமணாகள சமபு என்கிற அகனியைத தபாகனி யினுடைய நான்காவது புததிரனுகச் சொலலுகிறுாகள. பிராம மணாகள ஜ்வலிபபவனும் அதிக காநதியுளளவனுமான ஆவஸததி யனைத தபாகனியினுடைய ஐநதாவது புதலவனுகச சொலலு கிறுாகள. மகாபாககியசாலியே! அஸதமனகாலததில கனைதத வனுன ஸூர்யன் எநத அகனியாகிறுனே, எவன கோரர்களான அஸுரர்களையும் பலவகை மனிதாகளையும உணடுபணணினுனே அந்தத தபாக்னியானவன், பிறகு, இவவுலகில பலததை உணடு பண்ணுகிறவர்களும் ஸ்வர்ணத்திற்கு ஒப்பான ஒளியுள்ளவர்களும ரஸததை அடையததககவாகளுமான ஐந்து அகனிகளை உண்டு பணணினுன. பராஜாபதயமானது தபாகனியினிடததினின்று மனு எனகிற புததிரனை உணடுபண்ணியது. அஙகிரஸானவன் பானுவை உணடுபணணினன. வேதஙகளின கரை அடைந்தவர் களான பராமமணர்கள அநதப பானுவை பருஹதபானுவென்று சொலலுகிறுாகள. ஸூாயனிடமிருநது உணடானவளும நலல பரஜைகளுடனகூடியவளுமான பருஹதபாஸை எனபவள பானு வினுடைய மனைவி. அவவிருவர்களும ஆறு புததிராகளை உணடு பண்ணினுாகள. அவாகளுடைய பரஜாவிதியைக கேட்பாயாக. எந்த அகனியானவன பலஹீனாகளான பிராணிகளுககு உயிரைக கொடுககிறுனே, பலதன எனகிற அநத அகனியைப பானுவினு டைய முதற் புததிரனுகச சொல்லுகிறுாகள. எந்த அக்னி யானவன் சாந்தியிலலாத பிராணிகளிடம் பயங்கரமான கோப

மாகிறுனே அந்த மனயுமான எனகிற அக்னியானவன பானுவினு டைய இரணடாவது புததிரன். தாசததிலும பௌர்ணமாஸத திலும இவவுலகில எந்த அகனிககு ஹவிஸானது சொலலப்படு கிறதோ அவன விஷ்ணுவெனறு பெயருளளவன. விஷ்ணு என்கிற பெயருள்ள அகனியானவன தருதிமானெனகிற அஙகிரஸாகச சொலலபபடுகிறுன. எநத அகனிககு இந்திரனோடு சேர்ந்து ஆகாயண ஹவிஸானது விதிககபபடடிருககிறதோ அநத ஆகாயண னெனகிற அகனியானவன பானுவினுடைய வமசததிலேயே பிறந தவன. சாதுாமாஸயங்களில நிததியமாக இருக்கிற ஆகரேய முத லிய ஹவிஸுகளுக்கு எவன உதபததிஸதானமோ அந்த அக்னி யானவன அகரஹன எனறு பெயருளளவன. நான்கு புததிரா களோடுகூடின ஸதுபனெனகிற அகனியானவன் பானுவினுடைய வமசததிலேயே தோன்றினன. பானுவெனகிற வேறு பெயா கொணட மனுவினுடைய மூனறுவது மனைவியான நிசை எனகிற வள ரோஹிணியெனற பெணணையும அகனி ஸோமன் இருவரையும மற்ற ஐநது அகனிகளையும உணடுபணணினுள. சாதுாமாஸயங களில சிறநத ஹவிஸினுல் எந்த அக்னி பூஜிககபபடுகிறுனே பர்ஜனய னுடனகூடியவனும காந்தியுள்ளவனுமான அந்த அக்னியானவன வைஶ்வானரன எனறு பெயருளளவன். இந்த உலகததி லுளள எலலாப் பிராணிகளுடைய ஆஹாரஙகளும எவனுல் பககுவம் செயயபபடுகினறனவோ அநத அகனியானவன் விஶ்வபதி என்று பெயாபெற்ற மனுவினுடைய இரணடாவது புதலவன. எநத அகனியில ஹோமஞ்செய்யபபடட ஆஜயமானது பயனுளளதா கிறதோ சிறநத ரோகிணியெனகிற அவள ஸவிஷ்டகருத எனறு பெயருளள மனுவின புததிரி. கன்னிகையான அநத ரோஹிணி எனபவள ஹிரணயகசிபுவின புதல்வியாயிருந்து தன் கர்மதோஷத தால அவனுக்கே பாாயையாளுள். அவள்தான் அந்த அக்னி. அவள அந்த பரஜாபதி. பிராணிகளுடைய தேகததை அடைந்து எந்த அக்னியானவன் பிராணன முதலிய வாயுககளை நடைபெறச செயகிறுனே, சபத ஸவரூபததை கரஹிபபதற்கு ஸாதனமாயு மிருககிறுனே அந்த அகனியானவன ஸனனிஹிதன என்று பெய ருள்ளவன். அர்ச்சிராதிமாாககததையும தூமாதிமார்க்கததையும அடையசசெய்கிறவனும பிரகாசிப்பவனும் அக்னியைத் தாஙகுகிற வனும் பாவமற்றவனும காமய கர்மங்களைச செய்பவனும் கோபத்தை அடைந்திருப்பவனுமான அந்த அக்னியானவன் கபிலனென்று

பெயர்கொண்டவன். யதிகள் எப்பொழுதும் எவரைக் கபில மஹரிஷியாகச் சொல்லுகிறார்களோ, ஸாங்கிய சாஸ்திரத்திற்கும் யோகசாஸ்திரத்திற்கும் பிரவர்த்தகரான அந்த மஹரிஷியானவர் கபிலரென்று பிரஸித்திபெற்ற அக்னி. மனிதர்கள் எப்பொழுதும் இவ்வுலகில் பலவகையான காமங்களில் வைச்வதேவத்தின் முடிவில் மனுஷ்யயஜ்ஞத்துக்காக அகரமென்ற பெயர் கொண்ட ஹவிர்ப்பாகத்தை எந்த அக்னியில் சேர்ப்பிக்கிறார்களோ அந்த அக்னியானவன் அக்ரணி என்று சொல்லப்படுகிறான். தோஷத்தால் கெடுக்கப்பட்ட அக்னிஹோத்திரத்தின் பிராயச்சித்தத்திற்காக அதிக வீர்யமுள்ளவர்களும் பூமியில் பிரஸித்திபெற்றவர்களுமான இந்த அக்னிகளையும் இன்னும் மற்ற அக்னிகளையும் மனுவென்ற அக்னி உண்டுபண்ணினான். அக்னிகள் வாயுவினால் எவ்விதத்தாலாவது ஒன்றோடொன்று ஸம்பந்தப்படுமாகில் [1] அஷ்டாகபாலத்தால் சுசியென்ற அக்னியில் இஷ்டியைச் செய்யவேண்டும். எப்பொழுது தக்ஷிணாக்னியானவன் கார்ஹபத்யத்தோடும் ஆஹவனீயத்தோடும் சேருவனோ அப்பொழுது வீதியென்ற அக்னியில் அஷ்டாகபாலத்தால் இஷ்டியைச் செய்யவேண்டும். க்ருஹத்திலிருக்கிற அக்னிகள் காட்டுத்தீயினால் தொடப்படுவராகில் அப்பொழுது சுசியென்ற அக்னியில் அஷ்டாகபாலத்தால் இஷ்டியைச் செய்யவேண்டும். அக்னிஹோத்திராக்னியை ரஜஸ்வலையான ஸ்திரீ தொடுவளேயானால் வஸுமான் என்கிற அக்னியில் அஷ்டாகபாலத்தால் இஷ்டியைச் செய்யவேண்டும். ஒரு ஜீவன் மரித்ததாகக் கேட்டாலும், பசுக்கள் இறந்தாலும், அப்பொழுது, ஸுரபிமான் என்கிற அக்னியில் அஷ்டாகபாலத்தால் இஷ்டியைச் செய்யவேண்டும். ரோகத்தால் பீடிக்கப்பட்ட எந்த ப்ராம்மணன் மூன்று நாள் அக்னியில் ஹோமம் செய்யாமலிருப்பனோ அவன் உத்தராக்னியில் அஷ்டாகபாலத்தால் இஷ்டியைச் செய்யவேண்டும். தர்சத்தையும் பௌர்ணமாஸத்தையும் செய்தவன் பதிக்ருத் என்கிற அக்னியில் அஷ்டாகபாலத்தால் இஷ்டியைச் செய்யவேண்டும். எப்பொழுது ஸூதிகாக்னியானவன் அக்னிஹோத்திராக்னியைத் தொடுவனோ

---

[1] 'அஷ்டாகபாலே' என்பது மூலம். எட்டுக்கபாலங்களில் ஸித்தஞ் செய்யப்படுகிற ஹவிஸ்; கபாலம்—யாகத்தில் உபயோகிக்கும் ஒருவகைப் பாத்திரம்.

அபபொழுது அகனிமத என்ற அகனியில் அஷ்டாகபாலததால இஷ்டியைச செயய வேணடும.

இருநூற்றிருபத்துநான்காவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர் அக்னியினுடைய வம்சம் முதலியவற்றைச் சொல்லியது.)

ஜலததினுள வஸிபபதாக அறியபபட்ட ஸஹனென்கிற பெயருளள அகனிககுச சிறபபுளள முதிதை என்பவள அனபுளள பாரையயாளுள. பூலோகததிற்கும புவாலோகத்திற்கும தலைவனுன அநத ஸஹனெனகிற அகனியானவன சிறந்த அதபுதனென்கிற அகனியை உணடுபணணினன. எநத அகனியைப பதியாக எண்ணி உபதேசபரமபரையோடுகூடின பிராமமணர்களில சிறநதவாகள் உலககதைப போஷிக்கிறவனென்றும எல்லாப் பிராணிகளுககும ஆதமாவெனறும சொலலுகிருாகளோ, எந்த அத்புதாககினியானவன பெரிதாயிருககிற ஆகாயம முதலிய எல்லாப பூதங்களுக்கும பதியாக இருக்கிருனே, மஹிமைபொருநதியவனும மிககாநதியுளளவனுமான அநத அதபுதாகனியானவன நாள்தோறும எலலா இடஙகளிலும் ஸஞ்சரிககிருன. எநத அக்னியானது இநத உலகததிலுளள ஜனஙகளால ஹோமம் செய்யபபட்ட ஹவிஸுகளை ஏற்றுககொளளுகிறதோ, அந்த கருஹபதி எனகிற தரேதாகனியானது யஜ்ஞங்களில நிததியமாகப் பூஜிககபபடுகிறது. ஜலஸமபநதததால ஆபம என்கிற வேறு பெயருளள ஸஹாகனிககுப் புததிரனும புததிகளை ஸமஹரிப்பதும மஹானுமான அதபுதாகனியானது பூலோகததுககுப் பதியெனறும புவாலோகததுககுப போஷகமெனறும எலலாப பெரிய பொருள்களுககும் பதியெனறும சொலலபபடுகிறது. அசேதனமான ஆகாயம முதலிய மகா பூதஙகளைத தரிக்கிறதும் பூதங்களை ஸம்ஹரிக்கிறதுமான பரதாகனியானது அந்த அதபுதாக்னிககுப புத்திரனுகத தோனறியது. பரதாக்னிககுத தைததிரீயகத்தில சொலலபபட்டதும மரணரூபமான அவபிருததததை ஈற்றில் கொண்டதும் தேகஸமபந்தமபெற்ற கிரியைகளின் கூட்டமுமாகிய ஸமஸாரமென்கிற யாகமானது தவருமலிருக்கிறது. பிரபு

வும் முதனமைவாய்நததுமான , அநத ஸஹாகனியானது தேவர் களால் நிதயம தேடபபடுகிறது. அந்த ஸஹாகனியானது வருகின்ற தனககுப பௌதநிரனை நியதனெனகிற சவாகனியைக் கண்டு தன்னைத தொட்டுவிடுமென்கிற பயததினுல ஸமுத்திரததில் பிரவேசிததது. தேவர்கள் அநத அக்னியைத் திசைகளில தேடிககொண்டு அந்த ஸமுததிரததிலும சென்றூர்கள. பிறகு, ஸஹாக்னியானது, தீவ்ரமான தவததைச செயதுகொண்டிருககிற அதர்வாவைப்பார்தது, 'தேவாகளுககு ஹவிஸை நீ கொண்டுபோ. வீரனே! நான் மிக்க பலமறறவனுக இருககிறேன. இதற்குமேல நீ மஞசளநிறமான கணகளுளள அகனியின தனமையை அடைவாயாக. இந்தபரியததை எனககுசசெய' என்ற சொலலைச் சொல்லியது. ஆபமெனகிற ஸஹாகனியானது அதாவாவை நோககி இவவணணம கடடளையிடடு அவவிடததினினறு வேறிடததை அடைநதது. மீனகள அநத ஸஹாகனி ஒளிநத இடத்தை உரைததன. கோபஙகொணட ஸஹாகனியானது, அநத மீனகளைப் பார்தது, 'நீங்கள் பிராணிகளுக்குபபலபலவழிகளாலே உணவாவீாகள' என்று சொலலியது. அபபடியிருநதும, அநத ஸஹாகனியானது, அதாவாவைப பார்தது, 'நீ தேவாகளுககு ஹவிஸைககொணடுபோ' என்று உரைததது. ஹிதமான தேவாகளுடைய வாகயததினுல அந்த அதாவா மிகவும நல்ல வசனஙகளால வேண்டபபட்டும, ஹவிஸைக கொணடுபோவதற்கும சரீரததைத தாஙகுவதற்கும் விரும்பவிலலை. அது சரீரத்தையும விட்டுவிடடது. அது அந்தச சரீரததை விட்டு அபபொழுது பூமியில் பிரவேசிததது. [1] பூமியைத தொட்டுத தனிததனியாகத தாதுப் பொருளகளையும மிகுதியாகப் படைததது. சீயிலிருநது கநதததையும் தேஜஸையும எலுமபுகளிலிருநது தேவதாருவையும கபததிலிருநது ஸபடிகஙகளையும அபபடியே அதனுடைய பிததததினினறு மரகதஙகளையும சரீரததினுளளிருககிற ரஸலிலிருநது உருககையும உணடுபணணியது. அதனுல உணடுபணணபபடட காஷடஙகளாலும பாஷாணஙகளாலும உலோகஙகளாலுமே பிரஜைகள பிரகாசிததன. அதனுடைய நகஙகள மேகஸமூகமாயின நரமபுககூடடங்கள் பவளங்களாயின. அரசனே! இதனுடைய சரீரததினின்று பற்பலவிதமான ரஸம, பொன, வெளளி முதலிய மற்றத

---

[1] பூமியுடன கலநது.

த்ரர்களும் உண்டாயின. இவ்வண்ணம் சரீரத்தைவிட்டு அதர்வா ஒப்பற்றதான தவத்தில் நிலைபெற்றிருந்தான். அப்பொழுது, பிருகு அங்கிரஸ் முதலியவர்களால் மீண்டும் ஸாமர்த்தியத்தினால் ஸமாதியிலிருந்து நழுவும்படி செய்யப்பட்ட அந்த அதர்வாவானவன், தவத்தினால் விருத்தியடையும்படி செய்யப்பட்டவனும் அதிக தேஜஸுள்ளவனுமாகி மிகவும் ஜ்வலித்தான். அதர்வா ரிஷிகளைப்பார்த்துப் பயத்தினால் மஹாஸமுத்திரத்தில் பிரவேசித்தான். அந்த அக்னி ஒளிந்துபோனவுடன், உலகமானது பயந்து அந்த அதர்வரிஷியை அடைந்தது. தேவர்கள் முதலியவர்கள் அந்த அதர்வரிஷியையே பூஜித்தார்கள். அதர்வரிஷியானவர், எல்லாப் பிராணிகளும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே, ஸமுத்திரத்தை [1] நன்றாகக்கடைந்தார்; அதனால், அக்னியைப் பார்த்து தாமே உலகங்களைப் படைத்தார். முந்தி ஓடி ஒளிந்த அதர்வாக்னியானது, பகவானான அதர்வரிஷியினால் அழைக்கப்பட்டதாக எல்லாப் பிராணிகளாலும் கொடுக்கப்படுகிற ஹவிஸை எப்பொழுதும் கொண்டுபோகிறது. அந்தக்கடலில் வஸிப்பவனும் பற்பல தேசங்களில் ஸஞ்சரிக்கின்றவனுமான அதர்வாக்னியானவன் இவ்வண்ணம் வேதங்களில் சொல்லப்பட்ட பல அக்னிகளை உண்டுபண்ணினான். ஸிந்துநதம், ஐந்து நதிகள், தேவிகை, ஸரஸ்வதி, கங்கை, சதகும்பை, ஸரயு, கண்டகி, சர்மண்வதி, மஹி, மேத்யை, மேதாதிதி, தாம்ராவதி, வேத்திரவதி, கௌசிகி, மூன்று நதிகள், தமஸை, நர்மதை, கோதாவரி, வேணை, உபவேணை, பீமை, வடவை, பாரதி, ஸுப்ரயோகை, காவேரி, முர்முரை, துங்கவேணை, கிருஷ்ணவேணை, கபிலை, சோணம் ஆகிய இந்த நதிகள் முற்கூறப்பட்டுள்ள அக்னிகளுக்கு மாதாக்கள். அத்புதாக்னிக்கு ப்ரியை என்கிற மனைவி இருந்தாள். அந்த அத்புதாக்னிக்கு [2] விபூரஸி என்கிற புத்திரனுண்டானான். எத்தனை அக்னிகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றனவோ ஸோமயாகங்கள் அத்தனையென்றே யாஜ்ஞிகர்களிடம் பிரஸித்தி பெற்றிருக்கின்றன. அத்ரியினுடைய வம்சத்தில் பிரம்மதேவருடைய மனத்தினின்று பிரஜைகள் உண்டாயின. புத்திரர்களை ஸ்ருஷ்டிக்க எண்ணங்கொண்ட அத்ரியானவர் அந்த அக்னிகளையே மனத்தில் தரித்தார். அந்த அத்ரி என்கிற பிராம்மணருடைய தேகத்தி

1 வேறுபாடம். 2 'விபு' என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

னின்று அக்னிகள வெளிப்புறப்பட்டன. மனததிஞல் இவ்விக மென்று நினைக்கமுடியாதவைகளும் காந்தியுள்ளவைகளும இருளைப போக்குகின்றவைகளும மஹாதமாக்களுமான அப்படிபபட்ட இந்த அகனிகள் உண்டானவிதம் இவ்வாறு என்ஞல் உனக்கு உரைக்கபபட்டது. அதபுதாககினியினுடைய மகிமையானது எபபடி வேதங்களில் சொல்லபபட்டிருக்கிறதோ அபபடிபபட்ட மகிமையை எல்லா அக்னிகளுக்குமிருபபதாக நீ தெரிநதுகொள். இந்த அக்னிகளுள் ஹோமம செயயப்பட்ட ஹவிஸைப் புஜிபப தும பகவானுமான இந்த அஙகிரஸ் எனற ஓா அககினியே அகனி களுள் முதன்மைவாய்ந்ததென்று அறியவேணடும. எபபடி ஜயோதிஷ்டோமமானது உதபித் முதலிய பல யாகஙகளாக வெளியில் வந்ததோ அப்படியே பிரமமாவின் புததிரஞன அஙகிரஸி னிடத்தினின்று அகனியானது பலவித அகனிகளாக வெளிப பட்டது. பற்பல மநதிரங்களால் ஆரசிக்கபபட்டதாக மனிதர் களால ஹோமம பணணப்பட்ட ஹவிஸுகளை வஹிககிற மிகக பெரிதான இந்த அக்னிகளுடைய வமசமானது எனஞல் உரைககப் பட்டது.

இருநூற்றிருபத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர் ஸுப்ரம்மண்யருடைய உத்பத்தியைச் சொல்லத் தொடங்கியதும், தேவஸேனைகளுக்கு நாயகன் அமைப்பதற்காகக் கவலையுற்ற இந்திரன் மானஸபர்வதத்தில் ஒரு கன்னிகை யைப் பார்த்ததும், அவளுடைய குலம் விருப்பம் முதலியவற்றை வினவியதும்.)

தோஷமற்றவனே! அகனிகளுடைய பற்பலவிதமான வமசங் கள் உனககு உரைககபபட்டன. குருவம்சததில பிறநதவனே! சிறந்த புததியுளளவரான ஸுபரமமணயருடைய உதபததியை யும் கேட்பாயாக. அளவுகடந்த சௌர்யமுள்ளவரும ஸபத ரிஷிகளின மனைவிகளாலே உணடுபணணபபட்டவரும பிராம் மணர்களுக்கும வேததததிற்கும ஹிததததைச செய்பவரும புகழைப் பெருக்குகிறவரும அதபுதமெனற அகனியினு டைய அத்புதமான புதரருமான ஸுபரம்மண்யரைப்பற் றிச சொலலுவேன். முற்காலததில், தேவாஸுரர்கள், ஒரு

வரோடொருவர் அடித்துக்கொண்டு போர் புரிந்தார்கள். அந்த யுத்தத்தில் பயங்கரமான ரூபமுள்ள அஸுரர்கள் எப்பொழுதுமே தேவர்களை ஜயித்தார்கள். சத்ருபட்டணங்களை அழிப்பவனும் மகாபலசாலியுமான அந்த இந்திரன் அந்த அஸுரர்களால் தன் சேனை பெரும்பாலும் கொல்லப்படுகின்றதைக் கண்டு, ஸைனிகர்களுக்கு நாயகன் வேண்டுமென்று, 'மகாபலசாலியான எவன் அஸுரர்களால் தேவஸேனை முறிய அடிக்கப்பட்டதைக் கண்டு வீர்யத்தைக் கைக்கொண்டு (தேவஸேனையைப்) பாதுகாப்பனோ அந்த ஆண்பிள்ளை என்னால் அறியத்தக்கவன்' என்று ஆலோசித்தான். இந்த விஷயத்தை அதிகமாகச் சிந்திக்கின்ற அந்த இந்திரன், மானஸமென்கிற மலையை அடைந்து, அப்பொழுது, 'என்னை நோக்கி ஒருவன் நேரில் ஓடி வரட்டும்; ஒரு புருஷன் என்னைக் காக்கட்டும்; எனக்குக் கணவனைக் கொடுக்கட்டும்; அல்லது, எனக்குத் தானே பர்த்தாவாகட்டும்' என்று ஒரு ஸ்திரீயினால் வெளியிடப்பட்ட கோரமான தீனஸ்வரத்தையும் கேட்டான். புரந்தரனே அந்தக் கன்னிகையைப் பார்த்து, 'நீ பயப்படாதே. உனக்குப் பயமில்லை' என்று இவ்வண்ணம் சொல்லி, பிறகு, அந்தக் கன்னிகையைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு, எதிரில் நிற்கிறவனும் கிரீடமுள்ளவனும் கதாயுதத்தைக் கையிலேந்தியவனும் உலோகங்களுடன் கூடின மலைபோன்றவனுமான கேசியைப் பார்த்தான். பிறகு, இந்திரன், அவனைப் பார்த்து, 'கெட்ட செய்கையுள்ளவனே! யாது காரணத்தால் இந்தக் கன்னிகையை அபஹரிக்க விரும்புகிறாய்? என்னை வஜ்ரபாணியான இந்திரனென்று தெரிந்துகொள். இந்தப் பெண்ணைத் துன்பம்செய்வதினின்று ஒழிந்துவிடுவாயாக' என்று சொன்னான். கேசி, 'இந்திரனே! பாகனென்னுனும் அஸுரனைக் கொன்றவனே! நீ உயிரோடு உன் பட்டணத்தைக்குறித்துச் செல்லவிரும்பினால் இந்தப் பெண்ணை நீயே விட்டுவிடு. இவள் என்னால் வேண்டப்பட்டிருக்கிறாள்?' என்று சொன்னான். கேசியானவன் இவ்வண்ணம் உரைத்து இந்திரனைக் கொல்வதற்காகக் கதாயுதத்தை எறிந்தான். இந்திரன், வருகின்ற அந்தக் கதாயுதத்தை வஜ்ரத்தால் நடுவில் வெட்டி எறிந்தான். பிறகு, கோபங்கொண்ட கேசியானவன், பெரிய மேகத்திற்கொப்பானதும் ஜ்வாலைகளுடன்கூடின நெருப்பினால் சூழப்பட்டதுமான மலையின் சிகரத்தை இந்திரன்மீது எறிந்தான். அரசனே! மஹேந்திரன், அப்பொழுது, தன்னை

நோக்கி வருகின்ற மலையின் சிகரத்தை நன்றாகப் பார்த்து வஜ்ராயுதத்தால் பிளந்தான். அது பூமியில் விழுந்தது. கீழே விழுகின்ற அந்த மலையின் சிகரத்தால் அப்பொழுது கேசி அடிக்கப்பட்டான். மிக்க துன்பமடையும்படி செய்யப்பட்ட கேசியானவன் மகாபாக்யவதியான அந்தக் கன்னிகையை விட்டுவிட்டு ஓடிவிட்டான். அந்த அஸுரன் ஓடிப்போன பிறகு, இந்திரன் அக்கன்னிகையைப் பார்த்து, 'மங்களகரமான முகமுள்ளவளே! நீ யார்? யாருடைய பெண்? இந்த இடத்தில் என்ன செய்கிறாய்?' என்று கேட்டான்.

இருநூற்றிருபத்தாறாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(கன்னிகை தன்னையும் தன் விருப்பத்தையும் தெரிவித்ததும், இந்திரன் கன்னிகைக்குத் தகுந்த கணவனைப்பற்றி வேண்ட, பிரம்மதேவர் மறுமொழி கூறியதும், அக்னி ஸப்தரிஷிகளுடைய மனைவிகளை விரும்பி அவர்கள் கிடையாமையால் வனஞ்சென்றதும், ஸ்வாஹாதேவி அக்னியை வசப்படுத்த நிச்சயித்ததும்)

கன்னிகை, 'நான் கச்யபரென்னும் ஸ்ருஷ்டி கர்த்தரின் புதல்வி; தேவஸேனையென்று பிரஸித்திபெற்றவள். தைத்யஸேனை என்பவள் என் ஸகோதரி. அவள் முந்திக் கேசியினால் அபஹரிக்கப்பட்டாள். ஸகோதரிகளான நாங்களிருவரும் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தரிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு விளையாடுவதற்காகத் தோழிகளுடன் மானஸபர்வதத்திற்கு வந்துகொண்டிருந்தோம். பாகாஸுரனைக் கொன்றவனே! கேசி என்கிற மகாஸுரன் எங்களிருவரையும் அபஹரிப்பதற்கு எப்பொழுதும் விரும்பிக்கொண்டிருந்தான். தைத்யஸேனை இவனை விரும்பினாள்; நான் விரும்பவில்லை பகவானே! அவள் இவனால் கொண்டுபோகப்பட்டாள். உன் பலத்தால் நான் விடுவிக்கப்பட்டேன். தேவேந்திரனே! ஒருவராலும் ஜயிக்க முடியாதவனும் உன்னால் குறிப்பிடப்பட்டவனுமான பர்த்தாவை விரும்புகிறேன்' என்று சொன்னாள். இந்திரன், 'நீ எனக்குச் சிறிய தாயார் பெண். என் தாய் தக்ஷரின் மகள். நான் உன்னால் கூறப்படுகின்ற உன் பலத்தைக் கேட்க விரும்புகிறேன்' என்று சொல்ல,

கன்னிகை, 'மிக்க தோள்வலியமைந்தவனே! நான் பலமில்லாதவள். பிதாவினுடைய வரத்தினால் தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்ட சிறந்த பலமுள்ள பதியானவன் எனக்கு இனி உண்டாகப்போகிறான்' என்று சொல்ல, இந்திரன், 'தேவி! உன் கணவனுக்கு எவ்விதமான பலமுண்டாகும்? இகழப்படாதவளே! நான் உன்னுடைய இந்த வாக்கியத்தைக் கேட்க விரும்புகிறேன்' என்று சொல்ல, கன்னி, 'எவன் தேவர்களையும் அஸுரர்களையும் யக்ஷர்களையும் கிந்நரர்களையும் உரகர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் துஷ்டர்களான தைத்யர்களையும் ஜயிப்பவனோ, எவன் மகாவீர்யமுள்ளவனோ, எவன் மகாபலசாலியோ, எவன் உன்னுடன் சேர்ந்த எல்லாப் பிராணிகளையும் ஜயிப்பவனோ அப்படிப்பட்டவனும் பிராம்மணர்களுக்கு ஹிதத்தைச் செய்பவனும் கீர்த்தியை வளர்க்கிறவனுமான புருஷன் எனக்குப் பர்த்தாவாக உண்டாவான்' என்று சொன்னாள்.

இந்திரன் அவளுடைய வசனத்தைக் கேட்டு, மிகவும் துக்கமுள்ளவனாகி, 'எப்படிப்பட்ட பதியைப்பற்றி இவள் பேசுகிறாளோ, அப்படிப்பட்ட பதியானவன் இந்தத் தேவிக்கு (இப்பொழுது) இல்லை' என்று நன்கு ஆலோசித்தான். பிறகு, ஸூர்யனுடைய காந்தி போன்ற காந்தியுள்ள அந்த மகேந்திரன் உதயபர்வதத்தில் உதிக்கின்ற ஸூர்யனையும் ஸூர்யனிடம் பிரவேசிக்கின்ற மகாபாக்கியசாலியான சந்திரனையும் அமாவாஸையை நேர்ந்திருக்கும் தருணத்தில் [1] ரௌத்திரமுகூர்த்தத்திலேயே தேவாஸுர யுத்தத்தையும் பார்த்தான். நூறு யாகங்களைச் செய்தவனான மகேந்திரன், சிவந்த மேகங்களோடுகூடின காலை ஸந்தியையும் ரக்த ஜலத்துடன் கூடின ஸமுத்திரத்தையும் கண்டான். பருகுபுத்திரர்களால் அக்னிகளின்பொருட்டுத் தனித்தனியான மந்திரங்களால் ஹோமம் செய்யப்பட்ட ஹவ்யங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு ஸூர்யனிடத்தில் பிரவேசிக்கின்ற அக்னியையும் பார்த்தான். இந்திரன் அப்பொழுது ஸூர்யனை வந்து அணுகியிருக்கின்ற இருபத்துநான்காவது பர்வத்தையும் அப்படியே அக்னியை அடைந்திருக்கிற ஸூர்யனையும் ஸூர்யனை அடைந்திருக்கிற அந்தச் சந்திரனையும் சந்திரனுக்கும் ஸூர்யனுக்கும் ஏற்பட்டிருக்கிற ஐக்யத்தையும் கண்டான். இந்திரன் பயங்கரமான அந்தச்சேர்க்கையைக் கண்டு, 'ஸூர்யனுக்கும் சந்திரனுக்கும் கோரமும்

[1] ருத்ரருக்கு உரிய காலம்

வட்டமுமான ரேகை காணப்படுகிறது. இந்தப் பரிவேஷமானது இந்த இரவின முடிவிலேயே பெரிய யுத்தத்தைச் சொலலுகிறது. இந்த ஸிந்துநதியும், மிக்க இரத்தவெள்ளத்துடன் எதிர்த்துச் செலலுகிறது. நரியானது வாயில் அகனியுடன் ஸூர்யனுக்கு எதிராக ஊளை இடுகிறது. இந்தப் பயங்கரமான சேர்க்கையானது பெரிதாயும தேஜஸோடு கூடியதாயும இருக்கிறது. சந்திரனுக்கு அக்னியுடனும் ஸூர்யனுடனும ஏற்பட்ட இந்தச்சேர்க்கையானது ஆச்சர்யமாயிருக்கிறது. சந்திரன எந்தப்புத்திரனை உண்டு பணணுவனோ அவன் இந்தத தேவிககுப் பதியாகலாம. அகனி அநேக குணங்களையுடையவன. அக்னியே எலலாததேவர்களுமம. இந்த அகனியானவன் ஒரு குழந்தையை உண்டுபணணுவனே யானல் அவன இந்தத தேவிககுப பதியாகலாம' என்று ஆலோசித்தான். பகவானன இந்திரன இவவண்ணம ஆலோசித்து அப பொழுது அந்தத் தேவஸேனையை அழைத்துககொணடு பிரமம லோகம் சென்று பிரமமதேவரை வணங்கினன. அவரைப் பார்த்து, 'இந்தத் தேவிககு நீர் நல்ல சூரனன பதியைக் கொடுபபீராக' என்று சொனனன.

பிரமமா 'அஸுரர்களை அழிப்பவனே! உன்னால் இந்தக்கார்யம எண்ணப்பட்டபடியே சிறநத பலமுள்ளவனும மிகக வல்லமையுளளவனுமான அப்படிப்பட்ட குழந்தை உணடாவான. இந்திர! சிறநத வீர்யமுள்ளவனன அந்தக் குழந்தை உன்னோடு சேர்ந்து சேனபதியாவான். இந்தத தேவிக்குப பதியுமாவான்' என்று சொன்னர். அந்தத தேவேந்திரன இநத வசனததைக கேட்டு, கன்னிகையுடன் கூட அவரை நமஸகாரம்செயது, முதனமை வாய்ந்தவர்களும் பிராம்மணர்களுள் சிறந்தவர்களும மிக அதிகமான ஒளியுள்ளவர்களும் வஸிஷ்டரைத தலைவராகக்கொண்டவர்களுமான ஸப்தரிஷிகள் இருககிற அவ்விடத்திற்குச் சென்றன. இந்திரனைத தலைவனககொணட தேவாகள அந்த ஸப்தரிஷிகளுடைய அப்படிபபட்ட யாகததில தவத்தினல பாகமாக அடையப் பட்டிருக்கிற ஸோமரஸததைப் பானமசெய்ய எணணிச் சென்றார்கள். மகாத்மாக்களான அந்த ஸப்தரிஷிகள நியாயப்படி இஷ்டியைச செயது நனகு மூட்டப்பட்ட அக்னியில எலலாததேவாகளையும உததேசித்து ஹவ்யததை ஹோமம செய்தார்கள். நன்றாக அழைக்கப்பட்டவனும ப்ரபுவுமான அந்த அக்னியானவன ஸூர்யமண்டலததினின்று வெளியில் புறப்பட்டு விதிப்படி அருகிற்

சென்றன. பாதர்களுள் சிறந்தவனே! அந்த அகனியானவன் ஆஹவனீயததை வந்து அடைந்து, அந்தப பிராமமணர்களாலே மநதிரஙகளோடு ஹோமம் செய்யபபடட பற்பலவிதமான ஹவ்யஙகளை அநத யாகததில ரிஷிகளிடமிருந்து பெற்றுக் கொணடு தேவர்களுககுக கொடுததான். வெளியில் செலலு கினற அந்த அகனியானவன, தங்கள தங்கள ஆஸனஙகளில் வீற்றிருபபவாகளும, ஸுகமுண்டாகும்படி ஸநானம செய்தவர் களும, பொனனுலாகிய யாகமேடைபோன்றவாகளும, சந்திரகலைகள் போல மாசற்றவர்களும, அகனிஜவாலைககு ஒபபானவர்களும், நக்ஷததிரஙகள்போல ஆசசரியமாயிருப்பவாகளுமான மகாத்மாக் களான அந்த ரிஷிகளுடைய பததினிகளைப பாாத்தான். அந்த அக்னியானவன அநத இடத்தில பிராமமணோததமாகளுடைய பததினிகளைககணடு அவர்களிடததுச சென்ற மனததோடு பொறிகள கலஙகினவனுனன். அவன் காமவசத்தை அடைந் தான். அந்த அக்னியானவன், 'நான மனஙகலங்கினவனுகி விடடேன். இது நியாயமன்று. எனனிடததில் விருப்பமில்லாத வர்களும் பதிவிரதைகளுமான பிராம்மணோத்தமர்களுடைய பததினிகளை நான் விரும்புகிறேன். இந்த ஸ்திரீகள் காரணமின்றி எனனுல் பாாப்பதற்கோ, தொடுவதற்கோ ஸாத்தியப்படாதவர் கள. ஆகையால, கார்ஹபதயாகனியில நன்கு பிரவேசித்து இநத ஸதிரீகளை அடிககடி பார்ககிறேன' என்று மீண்டும் எண்ணி னுன். அதபுதாகனியானவன கார்ஹபதயத்தை அடைந்து பொன் போனற ஒளியுள்ள அந்த எலலா ரிஷிபததினிகளையும ஜ்வாலை களால் நனருகததொடுகிறவனபோலிருநதுகொணடு அவர்களைப் பார்தது மகிழசசி அடைந்தான. அநத அக்னியானவன் அந்த யாகததில் இவ்வண்ணம் நெடுஙகாலம் வாஸம் பணணிவிட்டு அநத ஸ்திரீகளிடம மனத்தை வைதது அந்த உத்தம ஸ்திரீகளை விருமபினவனுகவே காட்டுக்குச் சென்றுன். பிராமமணஸ்திரீ கள கிடையாமற்போகவே, காமனுலே எரிக்கப்பட்டமனமுள்ள வனும தேகத்தை விடுவதில நிச்சயம்கொணடவனுமான அந்த அகனியானவன காட்டிற்குச சென்றுன். அபபொழுது தக்ஷனு டைய மூதத பெணணுகிய ஸ்வாஹை என்பவள் அந்த அக்னியின் மீது ஆசை வைததாள். அநதப பெண நெடுநாளாகவே அந்த அக்னியை அடைவதற்குத தக்க ஸமயததை விரும்பிககொண் டிருந்தாள். சிறநத ஸௌந்தாயமுள்ள ஸவாஹை நல்லொழுக்

கத்தினின்று தவறாமலிருக்கிற அக்னிதேவனை அடைவதற்குத் தக்கஸமயத்தைக் காணவில்லை. அந்தப்பெண், அக்னியானவன் உண்மையாகவே காமனால் வாட்டப்பட்டுக் கானகம் சென்றதை உள்ளபடி அறிந்து, 'நான் ஸப்தரிஷிபத்னிகளுடைய ரூபங்களை எடுத்துக்கொண்டு காமனால் பீடிக்கப்பட்டவனும் அந்த ஸ்திரீகளுடைய ரூபத்தால் மோஹித்தவனுமான அக்னியை என்மீது காதலுள்ளவனாகச் செய்வேன். இப்படிச் செய்தால் இந்த அக்னிக்கும் ப்ரீதி உண்டாகும். என்னுடைய விருப்பமும் நிறைவேறினதாகும்' என்று எண்ணினாள்.

இருநூற்றிருபத்தேழாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(ஸ்வாஹா தேவியானவள், ஸப்தரிஷி பத்தினிகளில் அருந்ததியைத்தவிர
மற்றவர்களுடைய உருவங்களை எடுத்து அக்னியுடன் சேர்ந்ததும்,
அவள் அக்னியினுடைய வீர்யங்களை ஸ்வேதபர்வதத்தி
லுள்ள ஸ்வர்ணகுண்டத்தில் சேர்த்ததும், அதி
னின்று ஷண்முகனுண்டானதும், அவன் பாணங்
களால் க்ரௌஞ்சகிரியைப் பிளந்ததும்,
வேலாயுதத்தினால் ஸ்வேதகிரியின்
சிகரத்தைப் பிளந்ததும்.)

அங்கிரஸ மஹரிஷிக்கு நல்ல நடையோடும் ரூபத்தோடும் குணங்களோடுங்கூடின சிவை என்கிற பார்யை இருந்தாள். ஜனங்களுக்கு அதிபதியே! சிறந்த அங்கங்களுடன்கூடின ஸ்வாஹாதேவியானவள் முதலில் அந்தச் சிவையின் ரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டு அக்னியினருகிற்சென்று அவனைப்பார்த்து, 'அக்னியே! காமனாலே நன்றாக எரிக்கப்பட்டிருக்கிற என்னை நீ காதலிக்கக்கடவாய். இப்படி நீ செய்யாமல் போவாயாகில், என்னை மரித்தவளாக நிச்சயம்செய்துகொள். அக்னியே! உனக்கும் மிகப்பெரிதான அதர்மமுண்டாகும். அக்னியே! நான் சிவை என்கிற அங்கிரஸினுடைய மனைவி. தோழிகளுடன்கூடி ஆலோசித்துக்கொண்டு நல்ல நிச்சயத்துடன் உன் அருகில் வந்தேன்' என்று சொன்னாள். அக்னி, 'பெண்ணே! நீ என்னைக் காமனால் பீடிக்கப்பட்டவனென்று எவ்வாறு அறிகிறாய்? எவர்கள் உன்னோடு சொல்லப்

பட்டார்களோ அந்த ஸப்தரிஷிகளுடைய மனைவிகளான எல்லா ஸ்திரீகளும் எவ்வண்ணம் என்னை அறிகிறார்கள்?' என்று வினவ, சிவை, 'அக்னியே! நீ எப்பொழுதும் எங்களுக்குப் பிரியமானவன். நாங்கள் உன்னிடமிருந்து பயப்படுகிறோம்; இங்கிதங்களால் உன்னுடைய உள்ளத்தை அறிந்துகொண்டு உன்னிடம் நான் அனுப்பப்பட்டிருக்கிறேன். நான் காமத்தினால் உன்னுடன் சேர்க்கைக்காக விரைவாக உன்னை அடைந்தேன். மகாவீர்யமுள்ளவனே! நீ முந்தி என்னை மணந்துகொள். அக்னியே! என் சுற்றத்தாரான ஸ்திரீகள் என்னை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் செல்வேன்' என்று கூறினாள். பிறகு, அக்னியானவன், பிரீதியோடும் ஸந்தோஷத்துடனும்கூடியவனாக அந்தச் சிவையை விவாகம் செய்துகொண்டான். பிரீதியினால் நன்றாக அக்னியுடன் சேர்ந்தவளான தேவியானவள் அக்னியினுடைய வீர்யத்தைக் கையினால் ஏந்தினாள். அவள், 'என்னுடைய இந்த ரூபத்தைக் காட்டில் எவர்கள் பார்ப்பார்களோ அவர்கள் அக்னியைக் காரணமாகக்கொண்டு பிராம்மணஸ்திரீகளின்மீது வீணான தோஷத்தைச் சொல்லுவார்கள். ஆகையால், நான் இந்த வீர்யத்தைக் காப்பாற்றுகின்ற பெண்கருடபக்ஷியாகிறேன். வனத்தினின்று புறப்படுவதும் எனக்கு ஸுகமாக இருக்கும்' என்று ஆலோசித்தாள். அப்பொழுது, அந்த ஸ்வாஹையானவள் பெண்கருடனாகிப் பெரிய காட்டினின்று வெளிப்பட்டாள். பிறகு, அவள் நாணற்கொத்துக்களால் நன்றாக மூடப்பட்டிருப்பதும், கண்களில் விஷமுள்ளவைகளும் ஏழுதலைகளுள்ளவைகளுமான அத்புதமான ஸர்ப்பங்களால் பாதுகாக்கப்பட்டதும், ராக்ஷஸர்களாலும் பிசாசங்களாலும் அப்படியே பயங்கரமான பூதகணங்களாலும் ராக்ஷஸிகளாலும் பல மிருகங்களாலும் பறவைகளாலும் நிறைந்திருக்கிறதும், நதிகளோடும் மலை அருவிகளோடும்கூடியதும், பற்பல மரங்களாலும் கொடிகளாலும் நிறைக்கப்பட்டிருப்பதுமான ச்வேதபர்வதத்தைக் கண்டாள். மங்களத்தைச் செய்பவளான அந்த ஸ்வாஹாதேவி அந்த இடத்தில் பிரவேசிக்கமுடியாது, மலையின் மேற்பக்கத்தை விரைவாக அடைந்து அந்த அக்னியின் வீர்யத்தை ஸ்வர்ணகுண்டத்தில் விரைவுடன் போட்டாள். அந்த ஸ்வாஹாதேவியானவள் மீதியிருக்கிற மகாத்மாக்களான ஸப்தரிஷிகளுடைய பத்னிகளின் ரூபங்கள்போன்ற ரூபங்களை எடுத்துக்கொண்டு அக்னியை ரமிக்கச்செய்தாள். அந்த ஸ்வாஹாதேவி

யினால், அருந்ததியினுடைய தவத்தின் மகிமையினாலும் பர்த்தா வுக்குச் செய்யும் பணிவிடையினாலும், அவளுடைய திவ்யரூப மானது எடுத்துக்கொள்ளமுடியாமற் போயிற்று. கௌரவர் களுள் உத்தமனே! அப்பொழுது காமமுள்ளவளான ஸ்வாஹையினால் அந்த ஸ்வர்ணகுண்டமென்னும் தடாகத் தில் பிரதமாதிதியில் அக்னியினுடைய வீர்யமானது ஆறு தடவை போடப்பட்டது. அந்தக்குண்டத்தில் ஸ்கந்நமான (=நழுவிவிழுந்த) அந்த வீர்யமானது, தேஜஸினால் சூழப்பட்ட ஒரு புத்திரனை உண்டுபண்ணியது. பிறகு, ரிஷிகளால் பூஜிக்கப்பட்ட அந்த வீர்யமானது ஸ்கந்தனாயிற்று. அந்தவீர்யத்தில் ஆறுதலை களுள்ளவரும், பன்னிரண்டு காதுகளும் கண்களும் கைகளும் பாதங்களுமுள்ளவரும், ஒருகழுத்தோடும் ஒருதேகத்தோடும் கூடியவருமான குமாரர் தோன்றினார். த்விதீயையில் அந்தக் குழந்தை தெரிந்தது. த்ருதீயையில் சிசுவாக விளங்கியது. சதுர்த் தியில் அங்கங்களோடும் அவயவங்களோடும் சேர்ந்த குஹனாயிற்று. அந்தக்குஹன் மிகப்பெரிதான சிவந்தமேகமண்ட லத்தில் மின்னலோடுகூடின பெரிய சிவந்தமேகத்தால் மூடப் பட்டவனாக உதிக்கும் ஸூர்யனைப்போலப் பிரகாசித்தான். த்ரிபுரத்தை ஸம்ஹரித்த ருத்ரரால் எந்த வில்லானது வைக்கப்பட் டிருந்ததோ, தேவசத்ருக்களை நாசஞ் செய்கிறதும் மயிர் பொடிக்கச்செய்வதும் பெரிதுமான அந்த வில்லானது அந்தக் குஹரால் பிடிக்கப்பட்டது. பலசாலியான குஹர், அப்பொழுது விற்களுள் சிறந்த அந்த வில்லை எடுத்து, ஜங்கமங்களோடும் ஸ்தா வரங்களோடுங்கூடின மூவுலகங்களையும் நன்றாக மயங்கச்செய்து கொண்டு சிங்கநாதஞ் செய்தார். பெரியமேகங்களுடைய கூட்டத் தின் இடிமுழக்கம்போன்ற குஹருடைய அந்தச் சிங்கநாதத்தைக் கேட்டு, சித்ரன், ஐராவதனென்கிற இரண்டு மகாஸர்ப்பங்கள் எழுந்து துள்ளி எதிர்த்துவந்தன. ஸூர்யனுக்கு ஸமனான ஒளி பொருந்தியவரும் அக்னிகுமாரருமான அந்தப்பாலர், எதிர்த்து வருகின்ற அந்த இரண்டு மகாநாகங்களையும் நன்றாகப்பார்த்து, இருகைகளால் பிடித்துக்கொண்டும், மற்றொரு கையினால் சக்தியைப் பிடித்துக்கொண்டும், வேறொரு கையினால் பருத்த சரீரமுள்ளதும் பக்கத்தில் வந்திருப்பதும் பலசாலிகளுள் சிறந்ததும் சிவந்த கொண்டையுள்ளதுமான கோழியைப் பிடித்துக்கொண்டும் பயங்கரமாகக் கர்ஜித்தார். மகாபுஜபல

முள்ள குஹர் விளையாட்டையும் விளையாடினர். பலசாலியான குஹர், சிறந்த பலமுள்ள பிராணிகளையும் பயமடையும்படி செய்கின்ற உத்தமமான சங்கத்தை இருகைகளால் பிடித்து உரக்க ஊதினார். இரண்டு கைகளால் ஆகாயத்தைப் பலமுறை அடித்தார். அந்த மஹாஸேனர் மூவுலகங்களையும் வாய்களால் விழுங்குகிறவர் போலவும் அளத்தற்கரிய உருவமுள்ளவராகவும் உதயபர்வதத்தில் ஸூர்யனைப்போல ஸ்வேதபர்வதத்தின் சிகரத்தில் விளையாடிக்கொண்டு விளங்கினார். அத்புதமான விக்கிரமமுள்ளவரும் மலையினுடைய உச்சியில் வீற்றிருப்பவரும் இந்திரியங்களால் அறியமுடியாத ஸ்வரூபமுள்ளவருமான அந்தக்குஹர் பலவித முகங்களால் திசைகளைப் பார்த்தார். அவர் பற்பல வஸ்துக்களைப் பார்த்துக்கொண்டு மீண்டும் சிம்ஹநாதம்செய்தார். அவருடைய அந்தச்சப்தத்தைக்கேட்டு ஜனங்கள் பலவாறு கீழேவிழுந்தார்கள். பயந்தவர்களும் மனநிலை தப்பினவர்களுமான ஜனங்கள் அவரையே சரணமடைந்தார்கள். பற்பல ஜாதி பேதங்களுடன் கூடின எந்த ஜனங்கள் அப்பொழுது அந்தத்தேவரை அடுத்தார்களோ மிக்கநல்ல பலமுள்ளவர்களான அந்த ஜனங்களையும் பிராம்மணர்கள் பாரிஷதர்களாகச் சொல்லுகிறார்கள். மகாபாகுபலமுள்ள அந்த ஸ்கந்தர் எழுந்திருந்து அந்த ஜனங்களை இன்சொற்களால் ஆனந்தமடையும்படி செய்து வில்லின் நாணகயிற்றை இழுத்துப் பெரிதான ஸ்வேதகிரியில் பாணங்களைப் பிரயோகித்தார். அந்த ஸ்கந்தர் ஹிமவானுடைய புத்திரனான க்ரௌஞ்சபர்வதத்தை அம்புகளால் பிளந்தார். அந்தத் த்வாரத்தினால் அன்னங்களும் கழுகுகளும் மேருபர்வதத்தை நோக்கிச் செல்லுகின்றன. அந்த மலையானது அதிகமாகத் தீனஸ்வரங்களை வெளியிட்டுக்கொண்டு சிதறுண்டு கீழே விழுந்தது. அம்மலை விழுந்தவுடன், மற்ற மலைகள் பயத்தினால் மிகவும் அலறின. க்ரௌஞ்சகிரி பிளக்கப்பட்டதைக் கண்டு மற்ற மலைகள் கோரமான தீனஸ்வரத்தைச் செய்தன. பலசாலிகளுள் சிறந்தவரும் அளத்தற்கரிய ஆற்றலுள்ளவருமான அந்த ஷண்முகர் மிக்க துன்பமடைந்திருக்கிற மலைகளுடைய நாதத்தைச் செவியுற்றுங்கூட மனவருத்தமடைந்தாரில்லை. சக்தியை எடுத்துக்கொண்டும், சிம்ஹநாதம் செய்தார். மகாத்மாவான அந்த ஷண்முகரால் பிரயோகிக்கப்பட்ட அந்த நிர்மலமான சக்தியானது அப்பொழுது ஸ்வேதகிரியினுடைய கோரமான சிகரத்தை விரைவாகப் பிளந்தது. அந்த

ஷண்முகரால் அடிதது உடைககப்பட்டிருக்கிற அந்த ஸ்வேதகிரியானது மகாதமாவான அநத ஷண்முகரிடமிருந்து பயந்து பூமியை விட்டு மறற மலைகளோடுகூட ஓடியது. பிறகு, மிகக மனவருததமடைந்த பூமியானது நாற்புறஙகளிலும சிதறியது. துன்பமடைந்திருக்கின்ற பூமியானது ஸ்கந்தரை அடைநது மீண்டும வலிமையுளளதாக விளங்கிற்று. மலைகளும அவரையே நமஸ்கரிததுப பூமியை அடைந்தன. பிறகு, உலகமானது இநத ஸகந்தரைச் சுக்லபக்ஷ பஞ்சமி திதியில சரணடைந்தது.

இருநூற்றிருபத்தெட்டாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யா பர்வம். (தொடர்ச்சி)

(ஆறு ரிஷிகள் லோகாபவாத பயத்தினுல் தத்தம் மனைவிகளைத் தள்ளியதும், விஶ்வாமித்திரர் ஸ்கந்தருக்கு ஜாதகர்ம முதலியன செய்ததும், இந்திரன் ஸ்கந்தரோடு போர்புரிந்ததும், வஜ்ராயுதத்தினுல் அடிக்கப்பட்ட ஸ்கந்தருடைய வல விலாவிலிருந்து விசாகனும் குமாரர்களும் கன்னிகளுமுண்டானதும், இந்திரன் பயந்து ஸ்கந்தரோடு நட்புக் கொண்டதும்.)

அதிக ஆண்மையுள்ளவரும் அதிக பலமுள்ளவருமான அந்த மகாஸேனர் பிறநதவுடனே, கோரரூபமுளள பலவிதமான பெரிய உத்பாதஙகள் மிகததோன்றின; ஆணபெண்களிருவருக்கும் வைரமானது ஏற்பட்டது; அபபடியே அதிசீதம அதயுஷ்ணம முதலியவைகள் உண்டாயின; ஜ்யோதிஸ்கரஹங்களும் திசைகளும் ஆகாயமும் ஜ்வலிததன; பூமியானது மிகவும ஒலிததது. உலகத்தை ரக்ஷிப்பவர்களான ரிஷிகளும், மகாகோரமான உதபாதஙகளை எலலாப பக்கங்களிலும பாரதது, அதிக பயமுள்ளவர்களாக உலகஙகளுக்குச் சாந்தியைச் செய்தார்கள். அந்தச் சைத்ரரதமெனகிற வனததில் வஸிதத ஜனஙகள், 'ஸபதரிஷிகளுடைய ஆறு பதனிகளோடு சேர்ந்து அக்னியினுல இந்தப் பெரிய அனர்ததமானது கொணடுவரபபடடது' என்று சொனனார்கள். அப்பொழுது அந்த ஸ்வாஹாதேவியானவள் அந்தக் [1] கருடியினு

---

[1] பெண கருட பக்ஷி.

டைய ரூபத்தோடு செல்லுகையில் பார்த்த மற்றவர்கள், 'அந்தக் கருடியினால் இந்த அனர்த்தம் கொண்டுவரப்பட்டது' என்று கருடியைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். அந்தக் கார்யமானது ஸ்வாஹையினால் பண்ணப்பட்டதென்று ஜனங்கள் அறியவில்லை. கருடியானவள் அந்த வசனத்தைக் கேட்டு, 'இவன் என்னுடைய புத்திரன்' என்று (எண்ணி) ஸ்கந்தரை அணுகி மெதுவாக, 'நான் உன்னுடைய தாய்' என்று சொன்னாள். பிறகு, ஸப்தரிஷிகள் மகாபராக்கிரமசாலியான புத்திரன் பிறந்தானென்பதைக் கேட்டு அப்பொழுது அருந்ததீதேவியைத் தவிர மற்ற ஆறு பத்தினிகளையும் தள்ளிவிட்டார்கள். அந்தக்காட்டில் வஸிக்கின்ற ஜனங்கள் அப்பொழுது, '(அவர்) ஆறு ரிஷிபத்னிகளாலேயே உண்டுபண்ணப்பட்டார்' என்று சொன்னார்கள். அரசனே! ஸ்வாஹாதேவியானவள் ஸப்தரிஷிகளைப் பார்த்து, 'இவன் நிச்சயமாக என்னுடைய புத்திரன். நான் இவனுக்குக் காரணம். இந்த வனவாஸிகள் சொல்லுகிறபடி இல்லை' என்று மீண்டும் மீண்டும் உரைத்தாள். விஸ்வாமித்திர மஹரிஷியோ ஸப்தரிஷிகளுடைய யாகத்தைச் செய்துவிட்டு அக்னியினால் காணப்படாதவராகக் காமத்தால் மிகத் தவிக்கப்பட்டிருக்கிற அக்னியைப் பின்புறத்தில் தொடர்ந்து சென்றார். விஸ்வாமித்திரரோ அந்த அக்னியினால் அது எல்லாவற்றையும் உள்ளபடி முழுமையும் அறிந்து குமாரரை முதல்முதலில் சரணமடைந்தார். அந்த மகாமுனிவர் மஹாஸேனரைக் குறித்துத் திவ்ய ஸ்தோத்திரங்களையும், பாலனுக்குச் செய்யவேண்டிய [1] பதின்மூன்று மங்களகாமங்களையும் முழுமையும் நன்கு செய்தார். விஸ்வாமித்திர மகாமுனிவர் அந்த மஹாஸேனருக்கு ஜாதகர்மம் முதலிய வைதிககிரியைகளைச் செய்தார். விஸ்வாமித்திரர், உலகங்களுடைய நன்மையின்பொருட்டு ஷண்முகருக்கு மகிமையையும், கோழியைக் கொடியாக வைத்துக்கொள்ளுதல் தேவஸம்பந்தம் பெற்ற சக்தியைக் கையில் பிடித்தல் பாரிஷிதர்களைப் பரிவாரங்களாக ஏற்றுக்கொள்ளுதல் ஆகிய இந்தக் காரியங்களையும் செய்தார். அதனால், விஸ்வாமித்திரரிஷியானவர் குமாரருக்குப் பிரியரானார். விஸ்வாமித்திரமகாமுனிவர், ஸ்வாஹையானவள் தன் ரூபத்தைவிட்டு ரிஷிபத்தினிகளின் வடிவத்தை எடுத்து அக்னியோடு ரமித்தாளென்பதைத் தெரிந்துகொண்டார். அவர் ஸப்த

[1] 'ஜாதகாமமுதல் விவாகத்துக்கு முந்தின வரையில் செய்யப்படும் பதின்மூன்று கர்மாக்கள்' என்பது பழையவுரை.

ரிஷிகளனைவரையும் அணுகி, 'உங்களுடைய ஸ்திரீகள் அபராதிகளல்லர்' என்றும் சொன்னார். அந்த ரிஷிகள் அந்த விஸ்வாமித்திரரிடமிருந்து உண்மையைக் கேட்டுங்கூட (லோகாபவாத பயத்தினால்) எல்லோரும் பத்தினிகளைத் தள்ளிவிட்டார்கள். அப்பொழுது, தேவர்கள் ஸ்கந்தருடைய வல்லமையைக் கேட்டு ஒன்று சேர்ந்தவர்களாக இந்திரனை நாடி, 'இந்திர! ஸஹிக்கமுடியாத பலத்துடன்கூடின ஸ்கந்தனை விரைவாக நாசம் செய்வாயாக; விளம்பம் செய்யக்கூடாது. மகாபலசாலியான இந்திரனே! இப்பொழுது இவனைக் கொல்லாமற் போவாயாகில் மூவுலகங்களையும், எங்களையும், உன்னையும் அடக்கிக்கொண்டு இப்பொழுதே இவன் இந்திரனாகிவிடுவான்' என்று சொன்னார்கள். அந்த இந்திரன் மனவருத்தமுள்ளவனாக 'மிக்க வலிமையுள்ள இந்தச் சிறுவன் உலகங்களைப் படைக்கிற பிரமனையும் யுத்தத்தில் எதிர்த்துப் போர்புரிந்து நாசம் செய்வான். பாலனைக் கொல்லுவதற்கு நான் சக்தியுள்ளவனல்லேன்' என்று தேவர்களைப் பார்த்துச் சொன்னான். அவர்கள், 'இவ்வாறு பேசுகிறபடியால் உனக்குச் சக்தியில்லை' என்று சொன்னார்கள். பிறகு, 'இப்பொழுது, லோகமாதாக்களனைவரும் ஸ்கந்தனை நோக்கிச் செல்லட்டும். நிறைந்த வீர்யமுள்ள லோகமாதாக்கள் அந்த ஸ்கந்தனைக் கொல்லட்டும்' என்று சொன்னார்கள். அந்த லோகமாதாக்கள், 'அப்படியே' என்று சொல்லிவிட்டு ஸ்கந்தரிடம் சென்றார்கள். அவர்கள், நிகரற்ற பலமுள்ளவரான அந்த ஸ்கந்தரைப் பார்த்து, 'இவன் நம்மால் கொல்லத்தகாதவன்' என்று நன்கு எண்ணி, விசனத்தால் வாடியமுகத்துடன், அவரையே சரணமடைந்தார்கள். அவர்கள், ஸ்கந்தரைப் பார்த்து, 'எங்களால் உலகமானது தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நீ எங்களுக்குப் புத்திரன்' என்று சொன்னார்கள். பிறகு, பிரபுவான ஸ்கந்தர், ஸ்நேகத்தினால் கனிந்த மனத்துடன் கூடியவர்களும் பால் பெருகுகின்றவர்களுமான அந்த எல்லா மாதாக்களையும் அங்கீகரித்து, அவர்களுடைய அந்த வசனத்தைக் கேட்டு, அவர்களுடைய ஸ்தன்யபானம் பண்ணவிரும்பினார். பலசாலிகளுள் பலசாலியான அந்த மஹாஸேனர் அவர்களை நன்றாகப் பூஜித்து அவர்களுடைய விருப்பங்களைக் கொடுத்து, நேரில் வருகின்ற பிதாவான அக்னியைக் கண்டார். அந்தக் கந்தரால் நன்கு பூஜிக்கப்பட்ட மங்களகரனான அந்த அக்னியானவன் அந்த மாத்ருகணத்தோடுகூட மஹாஸேனரான அவரைச் சூழ்ந்து

கொண்டு ரக்ஷகனாக இருந்தான். எல்லா மாதாக்களுள்ளும் கர்மாத்ஸமுத்பவை என்கிற ஸதீ, சூலத்தைக் கையிலேந்தி, தாய் தன் புத்திரனை ரக்ஷிப்பதுபோல ஸ்கந்தரை ரக்ஷித்தாள். லோஹிதமென்கிற ஸமுத்திரத்தினுடைய புதல்வியும் இரத்தத்தைப் பானஞ்செய்பவளுமான க்ரூரை என்பவள் மஹாஸேனரைக் கட்டிக்கொண்டு புத்திரனைப்போலப் பாதுகாத்தாள். அக்னியானவன் நைகமேயன், சாகவக்த்ரன், பஹுப்ரஜன் என்கிற குமாரர்களாகி அவர்களால் மரப்பாவைகளால் குழந்தையை ஆனந்தப்படுத்துவதுபோல ச்வேதகிரியிலிருக்கிற ஸ்கந்தரை ஆனந்தமடையச் செய்தான். க்ரஹங்களும், உபக்ரஹங்களும், ரிஷிகளும், மாதாக்களும், அக்னியை முதன்மையாகக்கொண்டவைகளும் அஹங்காரமுள்ளவைகளுமான பாரிஷதர்களுடைய கூட்டங்களும் ஆகிய இவர்களும் கோரரூபிகளும் ஸ்வர்க்கத்தில் வஸிப்பவர்களுமான இன்னும் மற்ற அநேகர்களும், மாத்ருகணங்களோடுகூட மஹாஸேனரைச் சூழ்ந்துகொண்டு நின்றார்கள். தேவராஜன் வெற்றியுண்டாவது ஸந்தேகமென்றெண்ணி, வெற்றியை அடைய விருப்பமுள்ளவனாக, ஐராவதத்தின் பிடரியின் மீதேறித் தேவர்களோடு கூடப் புறப்பட்டான். சிறந்த பலமுள்ளவனான இந்திரன் தேவகணங்களால் சூழப்பட்டவனாக வஜ்ராயுதத்தை எடுத்து மஹாஸேனரைக் கொல்லவேண்டுமென்கிற எண்ணமுள்ளவனாக மிக விரைவாகச் சென்றான். அரசனே! இந்திரன் அந்த ஸ்கந்தருடைய மகாவேகமுள்ள அத்புதமான பராக்கிரமத்தைக் கண்டு, ஆச்சரியமுள்ளவனானான்; உக்கிரமான உருவமுள்ளதும், பெரிய அட்டஹாஸத்துடன்கூடியதும், அதிக ஒளிபொருந்தியதும், விசித்திரமான கொடிகளுடனும் கவசங்களுடனும்கூடியதும் பற்பல வாஹனங்களுடனும் விற்களுடனும்கூடியதுமான தேவஸேனையை ஸ்கந்தரோடு போர்புரிவதற்காக ஏவினான். குமாரர் சிறந்த வஸ்திரங்களை உடுத்தவனும் காந்தியையுடையவனும் அலங்கரிக்கப்பட்டவனும் கொல்ல எண்ணங்கொண்டு நேரில் வருகிறவனுமான அந்த இந்திரனை எதிர்த்தார். மிக்க பலசாலியும் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் பதியுமான அந்த இந்திரனே தேவஸேனையை நன்கு மகிழ்வித்துக்கொண்டு அக்னிகுமாரரான ஸ்கந்தரைக் கொல்ல எண்ணி விரைவாக வந்தான். இந்திரன் தேவர்களாலும் நிகரற்ற ரிஷிகளாலும் நன்றாகப் பூஜிக்கப்படுகின்ற

வனுகி, அக்னிபுத்திரருடைய ஸமீபத்தை வந்தடைந்தான. பிறகு, தேவராஜன் ஒன்றுசேர்ந்திருக்கிற தேவர்களோடு ஸிம்மநாதத்தைச் செய்தான். குஹரும, அந்தச சப்தத்தைக்கேட்டுக கடல் போல உரக்கக் கர்ஜித்தார். பெரிதான அந்தச சப்தத்தினுல நன்ருக எழுந்து கொந்தளிக்கின்ற ஸமுத்திரமபோலப பிரகாசிக்கின்ற தேவ ஸேனையானது ப்ரஜ்ஞையை இழந்து ஆங்காங்கு சுழன்றது. அந்த அக்னிபுத்ரர் தம்மைக கொல்லக்கருதி அருகில் வந்திருக்கின்ற தேவர்களைப பார்த்துக் கோபங்கொண்டு வாயிலிருந்து மூண்டெரிகின்ற நெருப்பு ஜ்வாலைகளை வெளியில் விட்டார். அந்த ஸ்கந்தர் பூமியில் நடுங்குகின்ற தேவஸைனயங்களை எரித்தார். அந்தத்தேவர்கள் நன்ருகப் பற்றி எரிகின்ற தலைகளுடனும் தேகங்களுடனுமகூடியவர்களாகவும, நன்ருக எரிகின்ற ஆயுதங்களுடனும வாஹனங்களுடனும்கூடியவர்களாகவும், உடனே பூமியில்நழுவிவிழுந்திருக்கிற விசித்திரமான நக்ஷத்திரக்கூட்டங்களபோலப பிரகாசித்தார்கள. எரிக்கப்படுகின்ற அந்தத்தேவர்கள் வஜ்ரபாணியான இந்திரனைவிட்டு, அக்னிகுமாரரான ஸ்கந்தரைச சரணமடைந்தார்கள். அதனுல், தேவர்கள துக்கசாந்தியை அடைந்தார்கள்.

பிறகு, தேவர்களால விடப்பட்ட இந்திரன ஸ்கந்தர்மீது வஜ்ராயுதத்தைப் பிரயோகித்தான. இந்திரனுல் விடப்பட்ட அந்த வஜ்ராயுதமானது ஸ்கந்தருடைய வலவிலாவை விரைவாக அடித்தது. மகாராஜனே! வஜ்ராயுதமானது மகாத்மாவான அந்தக் குஹருடைய விலாவைப பிளக்கவும் பிளந்தது. வஜ்ராயுதத்தால் அடிக்கப்பட்ட ஸ்கந்தருடைய காயத்தினின்று யௌவனமுள்ளவனும பொற்கவசம பூண்டவனும சக்தியைத் தரித்தவனும் திவ்ய குண்டலங்களுள்ளவனுமான வேறு ஒரு புருஷன தோன்றினுன். அவன் வஜ்ராயுதத்தால உண்டுபண்ணப்பட்ட விசனத்தினின்று (= வஜ்ராயுதம் புகுந்ததினின்று) உண்டானதினுல விசாகனென்கிற பெயருள்ளவனுனை. ஊழித்தீப்போன்ற காந்தியோடு தோன்றின அந்த வேறு புருஷனைப்பார்த்து இந்திரன பயத்தினுல கரங்குவித்துக்கொண்டு அந்த ஸ்கந்தரைச சரணமடைந்தான். ஸாதுக்களுள உத்தமனே! ஸ்கந்தர் சேனைகளுடனகூடின அந்த இந்திரனுக்கு அபயம கொடுத்தார். பிறகு, மிக்க மனக்களிப்படைந்த தேவர்கள் நானகுவித வாத்தியங்களை முழக்கினுர்கள். அத்புதமானதோற்றமுள்ளவர்களும கோரமாயிருப்பவர்களுமான

ஸ்கந்தருடைய பாரிஷதர்களைக் கேள். பயங்கரர்களான எவர்கள் பிறந்த குழந்தைகளையும், கர்ப்பத்திலிருக்கிற குழந்தைகளையும் உயிர்துறக்கச் செய்கிறார்களோ அப்படிப்பட்ட குமாரர்கள், அச்சமயத்தில், ஸ்கந்தருடைய தேகத்தில் வஜ்ரத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்ட காயத்தினின்று தோன்றினார்கள். இந்த ஸ்கந்தருடைய வஜ்ராயுதக் காயத்தினின்று மகாபலசாலிகளான கன்னிகைகளும் உண்டானார்கள். அந்த ஸ்கந்தர் தம் தேககாயத்தினின்றுண்டான குமாரர்களையும் விசாகனையும் புத்திரர்களாக ஏற்படுத்திக்கொண்டார். அந்த அக்னிபகவான் அப்பொழுது [1] சாகமுகனாகி, கன்யா கணங்களும் தன்னுடைய புத்திரர்களுமான எல்லாராலும் சூழப்பட்டு மாதாக்கள் [2] பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே யுத்தத்தில் ஸ்கந்தரைப் பாதுகாத்தான். [3] ஸமாத்தனை பத்ரசாகனும் ஸ்கந்தரை ரக்ஷித்தான். அதனால், ஜனங்கள் பூலோகத்தில் ஸ்கந்தரைக் [4] குமாரர்களுக்குப் பிதா என்று சொல்லுகிறார்கள். புத்திரர்களை அடைவதில் விருப்பமுள்ளவர்களும் புத்திரர்களுள்ளவர்களுமான ஜனங்கள் பல ஸ்தலங்களில் மஹாபலசாலியான ருத்திரரையும் அக்னியை முகமாகக் கொண்ட ஸ்வாஹையையும் எப்பொழுதும் பூஜிக்கிறார்கள். தபமென்ற அக்னியானது எவர்களை உண்டுபண்ணியதோ அந்தக் கன்னியர்கள் ஸ்கந்தரை வந்தடைந்தார்கள். அவர், 'நான் என்ன செய்யவேண்டும்?' என்று வினவ, அவர்கள், 'உம்முடைய அருளால் நாங்கள் எல்லா உலகங்களுக்கும் உத்தமமான மாதாக்களும் பூஜிக்கத்தக்கவர்களும் ஆகக்கடவோம். எங்களுடைய இந்தப் பிரியத்தை நீர் செய்யவேண்டும்' என்று சொன்னார்கள். உதாரபுத்தியுள்ளவரான அந்த ஸ்கந்தர் அந்த மாதாக்களைப் பார்த்து, 'ஆக, நீங்கள் தனித்தனி மாதிரியுள்ளவர்களும் மங்களமூர்த்திகளும் அமங்களமூர்த்திகளும் ஆவீர்கள்' என்று மீண்டும் மீண்டும் சொன்னார். பிறகு, அனேக பரஜைகளுடன்கூடின அக்னியானவன் சாகமுகனாகி மரப்பாவைகளால் குழந்தையை ஆனந்தப்படுத்துவதுபோல ஶ்வேதகிரியிலிருக்கிற அந்த ஸ்கந்தரை ஆனந்தமடையச் செய்தான்.

---

[1] சாகம் - வெள்ளாடு. [2] வேறுபாடம்.
[3] வேறுபாடம். [4] வேறுபாடம்.

இருநூற்றிருபத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேய ஸமாஸ்யா பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர் ஸ்கந்தருடைய சரித்திரத்தைச் சொல்லியதும், இந்திரன் ஸ்கந்தருக்குத் தேவஸேனாபதி ஸ்தானத்தில் முடி சூட்டியதும், ஸ்கந்தர் இந்திரனுடைய பிரார்த்தனையினால் தேவஸேனையை மணந்ததும்)

பிறகு, மாத்ருகணமானது ஸ்கந்தரைப் புத்திரனாக ஏற்படுத்திக்கொண்டு தங்களிருப்பிடத்தை நோக்கிச் சென்றது. காகி, ஹலிமா, மாதா, ஹலீ, ஆர்யா, பாலா, தாத்ரீ இவ்வெழுவரும் சிசு என்கிற புத்திரனுக்கு மாதாக்கள். இந்த மாதாக்களுக்கு வீர்யமுள்ளவனும் அதிபயங்கரனும் சிவந்த கண்களுள்ளவனும் பார்ப்பவர்களுக்குப் பயத்தை உண்டுபண்ணுகிறவனுமான சிசு என்கிற புத்திரன் ஸ்கந்தருடைய அருளால் உண்டானான். ஸ்கந்தருடைய மாத்ருகணத்தினிடம் உண்டான இக்குழந்தையானவன் எட்டாவது வீரன் என்று சொல்லப்படுகிறான். அவன் சாகமுகமுள்ளவனானபொழுது ஒன்பதாமவனென்று சொல்லப்படுகிறான். ஸ்கந்தருடைய அந்த ஆறாவது முகத்தைச் சாகமுகம் போலிருந்ததென்று அறிவாயாக. அரசனே! பத்ரசாகன் எந்தத் தலையினால் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய வேலாயுதத்தை உண்டுபண்ணினாரோ, எப்பொழுதும் மாத்ருகணங்களால் பூஜிக்கப்பட்டதும் அந்த ஸ்கந்தருடைய ஆறு தலைகளுள்ளும் மிக்கச் சிறந்ததுமான இந்தத் தலையானது அந்த ஆறினும் நடுவில் அமைந்திருப்பதென்று இவ்வுலகில் சொல்லப்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட இந்தப் பற்பலவிதமான ஸ்கந்தருடைய சரித்திரமானது சுக்லபக்ஷ பஞ்சமியில் நடைபெற்றது. ஜனங்களுக்குத் தலைவனே! அந்தச் சுக்லபக்ஷ ஷஷ்டியில் மகாகோரமான யுத்தம் நடைபெற்றது. பிறகு, ஆஸனத்தில் வீற்றிருப்பவரும், கவசத்தையும் மாலையையும் அணிந்தவரும், ஸ்வர்ணமயமான கிரீடந்தரித்தவரும், ஹிதமாயும் ரமணீயமாயுமிருக்கிற கண்களுள்ளவரும், அதிக காந்தியுள்ளவரும், சிவந்த வஸ்திரத்தை உடுத்தவரும், கூர்மையான தெற்றிப்பற்களுள்ளவரும், மனத்துக்கினியவரும், எல்லா லக்ஷணங்களும் பொருந்தியவரும், மூவுலகங்களுக்கும் மிக்க பிரியமா

யிருப்பவரும், வரங்களைக் கொடுப்பவரும், சூரரும், யௌவன முள்ளவரும், மெருகிட்ட குண்டலங்களையணிந்தவருமான அந்த ஸ்கந்தரைத் தாமரைமலர் நிறமுள்ளவளான லக்ஷ்மியானவள் உருவெடுத்தவளாகத் தானே வந்தடைந்தாள். லக்ஷ்மியினால் அடையப் பட்டவரும் பெரும் புகழுள்ளவரும் சிறந்தவரும் வீற்றிருப்பவருமான அந்தக் குமாரர், பிராணிகளால், பௌர்ணமாஸியில் சந்திரன் காணப்படுவதுபோலக் காணப்பட்டார். மகாத்மாக்களான பிராமணர்கள் மகாபலசாலியான அந்த ஸ்கந்தரைப் பூஜித்தார்கள். அப்பொழுது, மஹரிஷிகள் அவ்விடத்தில் ஸ்கந்தரைப் பார்த்து, 'பொன்னிறமுள்ளவரே! உமக்கு மங்களம். உலகங்களுக்கு மங்களத்தை உண்டுபண்ணுகிறவராகக்கடவீர். பிறந்து ஆறு நாட்களான உம்மால் எல்லா உலகங்களும் வசப்படுத்தப் பட்டன. ச்ரேஷ்டரே! உம்மால் இவர்களுக்கு மீண்டும் அபய மும் கொடுக்கப்பட்டது. ஆகையால், தேவரீர் மூவுலகங்களுக்கும் அபயம் கொடுக்கிற இந்திரனாகக்கடவீர்' என்று சொன்னார்கள்.

ஸ்கந்தர், 'தபோதனர்களே! இப்பொழுது இந்திரன் எல்லா உலகங்களுக்கும் எதைச் செய்கிறான்? தேவராஜன் நித்யம் தேவகணங்களை எவ்வாறு பாதுகாக்கிறான்?' என்று வினவினார். ரிஷிகள், 'இந்திரன், பிராணிகளுக்குப் பலத்தையும் தேஜஸ்ஸையும் பிரஜைகளையும் ஸுகத்தையும் பெருக்குகிறான். தேவராஜன் ஸந்தோஷமுள்ளவனாக, விரும்பிய எல்லாவற்றையும் அப்படியே கொடுக்கிறான், கெட்ட நடையுள்ளவர்களை ஸம்ஹரிக்கிறான்; நல்லொழுக்கத்திலிருப்பவர்களுக்கு விரும்பியவைகளைக் கொடுக்கிறான். வலனென்கிற அஸுரனை அழித்தவனான இந்திரன் பிராணிகளைக் காரியங்களில் கட்டளையிடுகிறான். ஸூர்யனில்லாத ஸமயத்தில் ஸூர்யனாவான்; அப்படியே சந்திரனில்லாத தருணத்தில் சந்திரனாவான்; அக்னியும் வாயுவும் பூமியும் ஜலமும் ஆகாய மும் ஆகிறான். இதனை இந்திரன் செய்யவேண்டும். இந்திரனிடத்தில் மிக்க பலமிருக்கிறதன்றோ? வீரரே! நீர் பலசாலிகளுள் மேன்மை பெற்றவர். ஆகையால், தேவரீர் எங்களுக்கு இந்திரனாகக் கடவீர்' என்று சொன்னார்கள். இந்திரன், 'மிக்க புஜபல முள்ளவரே! எங்களெல்லோருக்கும் ஸுகத்தைக் கொடுக்கிற இந்திரனாகக் கடவீர். சிறந்தவரே! இப்பொழுது தேவராஜ்யத்தில் பட்டாபிஷேகம் செய்துகொள்ளும். தேவராஜனாக இருக்கத்தக்க ரூபத்தை அடைந்தவராக இருக்கிறீர்' என்று சொன்னான்.

ஸ்கந்தா, 'இந்திர! நீயே கவலையற்று வெற்றியில பற்றுதலுடன் மூவுலகங்களையும ஆள்வாயாக. நான் உனனுடைய வேலைககாரன. என்றால் இந்திரபட்டமானது விரும்பப்படவில்லை' என்று சொன னா. இந்திரன, 'வீரரே! உமமுடைய பலம் அதபுதமானது. நீர் தேவாகளுடைய சத்ருக்களை நாசம செய்வீராக. உமமுடைய வீரயததால் ஆச்சர்யமடைந்த உலகததார்கள் என்னை அவமதிப பார்கள வீரரே! தேவாகளுள சிறநதவரே! வலிமைகுறைநதவ னும் உமமுடைய தேஜஸினால தோற்க அடிககப்படடவனும இநதிரபட்டததில இருப்பவனுமான என்னை உலகததுஜனஙகள அவமதிபபாாகள. ஆலஸயமில்லாதவர்களான ஜனஙகள நமமிரு வருக்கும அன்யோனயம் விரோததலதை உணடுபணணுவதில முயலவாாகள. பிரபுவே! தேவரீர் விரோதியாகிவிடுவீராயின உலகம இரணடுபடும. மிககவலிமையுளளவரே! உலகஙகள தீர் மானததுடன இரணடுபட்டுப போகுமாகில, நமமிருவருககும ஜனஙகளுடைய வேறுபாடடினால முனபோல யுததமுணடாகும. ஐயா! அநத யுததததில் தேவரீா என்னை நிசசயமாக வெலவீா. ஆகையால தேவரீரே இநதிரனாக இருககககடவீா. ஆலோசிகக வேணடாம' என்று சொன்னான. ஸகநதா, 'இநதிர! உனககு மங களம. மூவுலகஙகளுககும எனககும நீயே அரசன. உன கட்டளை யினால நான உனககு என்ன செயயககடவேன? எனக்குச சொல' என்று சொன்னா. இநதிரன, 'மிககபலசாலியே! இந்த வாககியம உணமையாக இருககுமாகில, உமமால நிசசயிததுச் சொலலப் படடிருககுமாகில, உமமுடைய சொலலால நான இந்திரனாக இருபபேன. ஸகநதரே! என்னுடைய கட்டளையை நீா செயவ தறகு விருமபுவீராகில் கேளும. மிகக வலிமைவாயநதவரே! தேவர் களுககு ஸேனாபதிஸதானததில அபிஷேகம செயதுகொளளும' என்று சொன்னான. ஸகநதா, 'அஸுரர்களுடைய விநாசததிற் காகவும தேவாகளுடைய காாயஸிததிககாகவும பசுககளுககும பிராமமணாகளுககும நனமைககாகவும என்னை ஸேனாபதி ஸதானததில அபிஷேகம செயவாயாக' என்று சொன்னார்.

எலலாதேவகணஙகளோடுகூட இநதிரனால அபிஷேகம செயயபபட்ட அநத ஸகநதா அசசமயததில மஹாிஷிகளால பூஜிக கபபடுகின்றவராகி மிகவும விளஙகினா. அப்பொழுது, தூககிப் பிடிககபபட்ட பொறகுடையானது நனறாக மூட்டபபட்ட அகனி மணடலமபோலப பிரகாசிததது. விஸ்வகாமாவினால பணணப

பட்ட திவயமான பொனமாலேபானது கீததியுளளவரான சஙகர ரால நமமாலேயே ஸகநதருககுச சூடடபபட்டது. புருஷ ஶ்ரேஷடனே! பகைவாகளை வாட்டுபவனே! பகவானுன விருஷ பதவஜா் மிககபரீதியுளளவராக உமையவளோடுகூட வநது ஸகநதரைப பெருமைபபடுததினா். பிராமமணா்கள அக்னியை ருததிரராகச சொலலுகிறாகள. ஆதலால, மகாதேஜஸவியும அதபுதமான காடசியுளளவருமான அநத ஸகநதா் ருததிரருடைய புததிரராகச சொலலபபடுகிறா. ருததிரரால விடபபடட அநத வீாயமானது ஶ்வேதபா்வதமாகியது. அகனியினுடைய இநதிரிய மானது ஶ்வேதகிரியில கருததிகைகளால சோ்ககபபட்டது. பிறகு, எலலாததேவாகளும், ருததிரரால பூஜிககபபடுகின்றவரும குணசாலிகளுள சிறநதவருமான குஹரைபபாாதது அவரை ருததிர புததிரராகச சொனனாா்கள. ருததிரரால அக்னியினிடததில கலநது பிரவேசிதது இநதககுமாரா உணடுபணணபபட்டாா. அஙகே அவரிடமிருநது பிறநதாா. அதனால, ஸ்கநதா் ருதரபுதரரானா. ருததிரா, அக்னி, ஸவாஹை, ஆறுகிருததிகாஸதிரீகள ஆகிய இவா்களுடைய தேஜஸினால ஸகந்தா உணடானா். அதனால, தேவஶ்ரேஷ்டரான ஸ்கந்தா ருததிரபுததிரரானா. மாசறற சிவபபு நிறமுளள இரணடு வஸதிரஙகளை உடுததவரும் ஜவலிககின்ற திருமேனியுளளவரும நலல ஒளி பொருநதியவருமான அகனி யின குமாரா சிவநத இரணடு மேகஙகளால் சூழப்பட டிருக்கிற ஸூாயனபோலப பிரகாசிததாா. அகனியினால கொடுககபபடட கோழியானது அவருடைய கொடியை அலங் கரிததது. ரததததில தூககி நிறுததபபடட அநதக கோழிக கொடியானது சிவநத ஊழிததீபபோல விளங்கியது. எலலாப பிராணிகளுடைய செய்கையும ஒளியும சகதியும பலமுமானதும தேவாகளுக்கு ஜயததை விருததிபணணுகினறதுமான சக்தியாயுத மானது அந்த ஸகநதருககு எதிரில வநதது. அபபடியே, கூடவே தோனறின கவசமும அவருடைய சரீரததில அமா்நதிருந்தது. அநத ஸகந்ததேவருககு யுததஞ செயயுமபொழுதெலலாம் அது சரீரத்தில தோனறுகிறது. ஜனங்களுக்கு அதிபனே! சகதி, தா மம, பலம், தேஜஸ, காந்தி, ஸத்யம, மேனமை, பிராமமணா்க ளுக்கு ஹிதமாயிருததல, மதிமயககமிலலாமை, பக்தா்களைப பாதுகாததல, பகைவாகளை அழிததல, உலகங்களைக் காததல் இவைகளெலலாம ஸ்கநதரோடுகூடவே தோனறின. இவ்வண

ணம் எல்லாத தேவகணங்களாலும் அபிஷேகஞ் செய்யப்பட்ட வரும் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டவரும் பிரஸித்திபெற்றவரும் நல்ல மனமுள்ளவருமான அந்த ஸ்கந்தர் பூர்ணசந்திரன்போன்ற தோற்றத்துடன் இஷ்டமான வேத கோஷங்களோடும் தேவர்க ளுடைய சிறந்த தூர்யவாத்தியங்களோடும் தேவ கந்தர்வர்க ளுடைய கானங்களோடும் எல்லா அப்ஸரஸ்ஸுகளுடைய கூட் டங்களோடும் பிரகாசித்தார். ஸந்தோஷமுள்ளவர்களும் ஆனந்த முள்ளவர்களுமான மற்ற அநேகம் தேவர்களாலும் நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டவரும் பிசாசங்களுடைய கணங்களாலும் அப் படியே தேவகணங்களாலும் நன்றாகச் சூழப்பட்டவருமான அந்த அக்னிகுமாரர் அப்பொழுது தேவர்களால் அபிஷேகம் பண்ணப் பட்டவராக விளையாடிக்கொண்டு பிரகாசித்தார். தேவர்கள், அபி ஷேகம் செய்யப்பட்ட மகாஸேனரை இருள் நாசம் செய்துகொண்டு உதித்திருக்கின்ற ஸூர்யனைப்போலக் கண்டார்கள். பிறகு, எல்லாத் தேவஸேனைகளும், 'எங்களுக்கு நீர் அதிபதி' என்று சொல்லிக் கொண்டு எல்லாத் திக்குக்களினின்றும் ஆயிரமாயிரமாக அந்த ஸ்கந்தரை வந்தடைந்தன. எல்லாப் பூதகணங்களாலும் சூழப் பட்டிருக்கிற ஸ்கந்தபகவான் அந்தத் தேவசேனைகளை அடைந்து (அவைகளால்) அர்ச்சிக்கப்பட்டவராகவும் துதிக்கப்பட்டவராகவு மிருந்துகொண்டு, அந்தச் சேனைகளையும் இன்சொற்களால் ஸந் தோஷமடையச் செய்தார். இந்திரனும் அப்பொழுது ஸ்கந்தரை ஸேனாபதிஸ்தானத்தில் அபிஷேகம் செய்து அந்த இந்திரனால் எந்த ஸ்திரீ கேசியினிடமிருந்து விடுவிக்கப்பட்டாளோ அந்தத் தேவஸேனையை நினைத்தான். அந்த இந்திரன் பிரமதேவர் அவ ருக்கு நிச்சயமாக இவளைப் பதியாகத் தாமே ஏற்படுத்தியிருக் கிறாரென்று நன்றாக எண்ணி, அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற தேவ ஸேனையை அழைத்துவரச் செய்தான். இந்திரன் ஸ்கந்தரைப் பார்த்து, 'தேவர்களுள் உத்தமரே! இந்தப் பெண் நீர் பிறவா திருக்கும்பொழுதே பிரமதேவரால் உமக்குப் பத்னியாக ஏற் படுத்தப்பட்டுவிட்டாள். ஆகையால், நீர் இந்தத் தேவியினுடைய வலக்கையைத் தாமரைமலர்போல விளங்குகின்ற உம்முடைய கையினால் விதிப்படி மந்திரத்தை முன்னிட்டுப் பிடித்துக்கொள் ளும்' என்று சொன்னான். இவ்வண்ணம் சொல்லப்பட்ட அந்த ஸ்கந்தர் அவளை விதிப்படி பாணிக்ரஹணம் செய்தார். மந்திரங் களை அறிந்த பிருஹஸ்பதியோ மந்திரங்களை ஜபித்தார்; ஹோமங்

களையும் செய்தார். பிராமணர்கள் எவளை ஷஷ்டியென்றும் இந்த ப்ரஜைகளுக்கெல்லாம் ஸுகத்தைக் கொடுக்கிற லக்ஷ்மி யென்றும் சொல்லுகிறார்களோ அப்படிப்பட்ட தேவஸேனையை ஜனங்கள் இவ்வண்ணம் ஸ்கந்தருக்கு மஹிஷியாகச் சொல்லு கிறார்கள். அந்தத் தேவஸேனையானவள் ஸினீவாலி, குஹூ, ஸத்வ்ருத்தி, அபராஜிதை என்னும் இவை முதலிய நாமங்களால் சொல்லப்படுகிறாள். எப்பொழுது ஸ்கந்தர் தேவஸேனையினால் சாச்வதமான பதியாக அடையப்பட்டாரோ அப்பொழுது லக்ஷ்மீ தேவியானவள் சரீரத்துடன் கூடியவளாகத் தானே அவரை அடைந்தாள். பஞ்சமியிலுண்டான ஸ்கந்தர் லக்ஷ்மியினால் அடை யப்பட்டார். அதனால், லக்ஷ்மியானவள் பஞ்சமியென்று எண் ணப்பட்டிருக்கிறாள். ஸ்கந்தர் ஷஷ்டியில் ஜயம் பெற்றவரானார். அதனால், ஷஷ்டியானது மஹிமை பொருந்திய திதியாயிற்று.

இருநூற்றுமுப்பதாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(மார்க்கண்டேயர் ஸ்கந்தருடைய சரித்திரத்தைக் கூறியது.)

ஸப்தரிஷிபத்னிகளான ஆறு தேவிகள் மிக்க பாக்யம் பெற்றவரும் தேவஸேனைக்குப் பதியாகச் செய்யப்பட்டவரு மான மஹாஸேனரிடம் வந்தார்கள். ரிஷிகளாலே விட்டுவிடப் பட்டவர்களும், தாபத்தோடு சோர்ந்தவர்களும், பெரிய வ்ரதங்களை அனுஷ்டிப்பவர்களுமான அந்த ரிஷிபத்னிகள் பிரபுவான தேவ ஸேனாபதியை விரைவாக வந்தடைந்து, 'புத்திர! தேவர்களுக் கொப்பான அந்தப் பர்த்தாக்களாலே கோபத்தினால் காரண மின்றி நாங்கள் விடப்பட்டோம். நீ எங்களால் உண்டுபண்ணப் பட்டாயென்று யாரோ சொல்லினராம். அதனை உண்மையென்று நம்பி அவர்களால் நாங்கள் புண்யஸ்தானத்திலிருந்து நழுவும்படி செய்யப்பட்டோம். அந்த அபவாதத்தினின்று நீ எங்களைப் பாதுகாக்கவேண்டும். பிரபுவே! எங்களுக்கு உன்னுடைய அரு ளால் அழிவற்றதான ஸ்வர்க்கமுண்டாகவேண்டும். நாங்கள் உன் னைப் புத்திரனாக அடையவிரும்புகிறோம். இதைச் செய்து கட னைத் தீர்த்தவனாவாயாக' என்று சொன்னார்கள். ஸ்கந்தர், அவர்

களைப் பார்த்து, 'நீங்கள் எனக்குத் தாயமார்களன்றோ? இகழப் படாதவர்களே! உங்களுக்கு நான் புத்திரன். நீங்கள் விரும்புகிற அனைத்தும் உங்களுக்கு அப்படியே உண்டாகும்' என்று சொன்னார். பிறகு, அந்த ஸ்கந்தர், 'அபிஜித் என்கிற நக்ஷத்திரம் கீழே விழுந்துவிட்டதனால் நக்ஷத்திரங்களின் எண்ணிக்கையானது எவ்வாறு ஸமமாகும்?' என்பதைக் கேட்க விரும்பின இந்திரனைப் பார்த்து, 'உனக்கு என்ன செய்யவேண்டும்?' என்று கேட்டார். ஸ்கந்தரால், 'சொல்' என்று கூறப்பட்ட அந்த இந்திரன், பிறகு, ஸ்கந்தரைப் பார்த்து, 'ரோஹிணியோடு விரோதமுள்ளவளும் ரோஹிணிக்கு மிக இளைய ஸஹோதரியுமான அபிஜித் தேவியானவள் ரோஹிணிக்கு மூத்தவளாக இருத்தலை விரும்பித் தவம் புரிவதற்காகக் கானகம் சென்றாள். அந்த விஷயத்தில் நான் மதிமயங்கினவனாக இருக்கிறேன். உமக்கு மங்களம். அபிஜித் என்கிற நக்ஷத்திரமானது ஆகாயத்தினின்று நழுவி விழுந்துவிட்டது. ஸ்கந்தரே! பிந்தியதான இந்தக் காலத்தைப்பற்றிப் பிரமதேவரோடுகூடி ஆலோசனை செய்யும். அபிஜித்தானது கீழே விழுந்த காலத்தில் காலமானது அவிட்டத்தை ஆதியாகக் கொண்டதாகப் பிரமதேவரால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. எந்த நக்ஷத்திரத்தின் தொடக்கத்தில் சந்திரனுக்கும் ஸூர்யனுக்கும் குருவுக்கும் சேர்க்கை ஏற்படுமோ அந்த நக்ஷத்திரம் யுகாதிநக்ஷத்திரம் என்னப்படும். அது முந்தி ரோகிணியாயிருந்தது. அபிஜித் நக்ஷத்திரம் விழுந்த காலத்திலோ ஒன்று குறைந்த இரவு பகல்களோடு நக்ஷத்திரகணங்கள் அமைந்திருந்ததனால் அவிட்டம் யுகாதி நக்ஷத்திரமாயிருந்தது. இவ்வாறு நக்ஷத்திரங்களின் எண் குறைவுபடினும் நாட்களின் எண் ஸமமாயிற்று' என்று சொன்னான். 'கிருத்திகைகளால் நக்ஷத்திரங்களுடைய எண்ணிக்கையில் பூர்த்தியைச் செய்யும்' என்கிற அபிப்பிராயத்தைக் குறிப்பித்து இந்திரனால் இவ்வண்ணம் சொல்லப்பட்டவுடன், (ஸ்கந்தருடைய கட்டளையினால்) கிருத்திகைகள் ஆகாயத்தை அடைந்தன. அக்னியைத் தேவதையாகக் கொண்ட அந்தக் கிருத்திகா நக்ஷத்திரமானது ஏழுதலையுள்ளதுபோலப் பிரகாசிக்கிறது. விநதையானவள் ஸ்கந்தரைப் பார்த்து, 'எனக்கு நீ பிண்டங்களைக் கொடுக்கிற புதல்வன். புத்திர! நான் நித்தியமாகவே உன்னோடுகூட இருக்க விரும்புகிறேன்' என்று சொன்னாள். ஸ்கந்தர், 'அவ்வாறே ஆகுக. உனக்கு நமஸ்காரம். புத்திரனிடத்திலுள்ள நேசத்தால் நீ என்னைக் கட்டளையிடக்கடவாய். தேவியே!

மருமகளால் பூஜிக்கப்படுகின்றவளாகி என்றும (என்னிடம்) வஸிப்பாயாக' என்று சொன்னார். பிறகு, வினதை முதலிய எல்லா மாதாக்களுடைய கூட்டமும் ஸ்கந்தரைப்பார்த்து, 'நாங்கள் எல்லா உலகங்களுக்கும் மாதாக்களென்று கவிகளால் துதிக்கப்பட்டிருக்கிறோம். உனக்கும் மாதாக்களாக விரும்புகிறோம். எங்களை நீ பூஜிப்பாயாக' என்று சொன்னார்கள். ஸ்கந்தர், அவர்களுடைய வசனத்தைக் கேட்டு, 'நீங்கள் எனக்கு மாதாக்களன்றோ? நான் உங்களுக்குப் புத்திரன். உங்களுக்கு என்னால் எது செய்யத்தக்கது? உங்களுடைய விருப்பத்தைச் சொல்லுங்கள்' என்று சொன்னார். மாதாக்கள் ஸ்கந்தரைப்பார்த்து, 'பிராமமி மாஹேஸ்வரி முதலிய எந்த மாதாக்கள் முற்காலத்தில் இந்த உலகத்திற்கு மாதாக்களாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தார்களோ, அவர்களுடைய ஸ்தானமானது எங்களுக்குக் கிடைக்கவேண்டும். அவர்களுக்கு அந்த ஸ்தானம் இருக்கக்கூடாது. தேவஸ்ரேஷ்டனே! உலகத்தாரால் நாங்கள் பூஜிக்கத்தக்கவர்களாகவேண்டும். அவர்கள் பூஜிக்கத்தக்கவர்களல்லர். உனக்காக எங்களுடைய புத்திரர்களைக் கோபிக்கும்படி செய்தவர்களான அந்த பிராமமி முதலிய மாதாக்களாலே எங்களுடைய [1] பிரஜைகள் அபஹரிக்கப்பட்டன. அந்த பிரஜைகளை (ப் புத்திரர்களுடைய சேர்க்கையினால்) எங்களுக்குக் கொடுப்பாயாக' என்று சொன்னார்கள். ஸ்கந்தர், 'என்னால் கொடுக்கப்பட்டாலும் அந்தப்பிரஜைகளை நீங்கள் அடைவது ஸாத்தியப்படாது. எந்த பிரஜையை மனத்தினால் விரும்புகிறீர்களோ, அப்படிப்பட்ட வேறு எந்தப்பிரஜையை நான் கொடுக்கக்கடவேன்?' என்று வினவ, மாதாக்கள், 'நாங்கள் அந்தப்பிராமமீ முதலான மாதாக்களுடைய பிரஜைகளையும் அவற்றின் போஷகர்களையும் உன்னுடன் தனித்திருந்துகொண்டு புஜிக்க விரும்புகிறோம். எங்களுக்கு அவைகளைக்கொடு' என்று சொல்ல, ஸ்கந்தர், 'உங்களுக்கு பிரஜைகளைக்கொடுக்கிறேன். உங்களால் கஷ்டமன்றோ கூறப்பட்டது? உங்களுக்கு மங்களம் என்னால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற நீங்கள் (நான் முதலிய) எல்லா பிரஜைகளையும் பாதுகாப்பீர்களாக' என்று சொல்ல, மாதாக்கள், 'ஸ்கந்த! உனக்கு மங்களம். நீ எப்படி விரும்புகிறாயோ அப்படியே பிரஜைகளைப் பாதுகாக்கக்கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். ஸ்கந்த! பிரபுவே! எங்களுக்கு எப்பொழுதும் உன்னோடுகூடி வஸிக்க விருப்பமிருக்கிறது' என்று சொல்ல,

[1] எங்களுக்கு ஸந்ததி இல்லாமற் போயின என்பது.

ஸ்கந்தா, 'பிரஜைகள் பதினாறு வயதுள்ளவர்களாகி யௌவனப் பர்வதத்தை அடையும் வரையில் தனித்தனி மாதிரியுள்ள ரூபங்களோடு அவர்களை ஹிம்ஸை செய்யுங்கள். நானும் உங்களுக்குப் பயங்கரமானதும் அழிவற்றதும் நிகரற்றதுமான எனது சக்தியைக் கொடுப்பேன். அதனோடு சோகத்வர்களாகவும் பூஜிக்கப்பட்டவர்களாகவும் ஸுகமாக வஸிப்பீர்கள்' என்று சொன்னார். பிறகு, அக்னிபோன்ற ஒளியுள்ளவனும் மகாபலசாலியுமான அப்படிப்பட்ட ஒரு புருஷன் ஸ்கந்தருடைய சரீரத்தினின்று மனிதர்களுடைய குழந்தைகளைத் தின்பதற்காக வெளியில் தோன்றினான். பிறகு, அந்தப்புருஷன் பிரஜ்ஞையில்லாதவனும் பசியினால் பீடிக்கப்பட்டவனுமாகி விரைவாகப் பூமியில் விழுந்தான். ஸ்கந்தராலே அனுமதிகொடுக்கப்பட்ட அந்தப் புருஷன் பயங்கரமான உருவமுள்ள கிரஹமானான். பிராமணோத்தமர்கள் அந்தக் கிரஹத்தை ஸ்கந்தாபஸ்மாரமென்று சொல்லுகிறார்கள். மகாபயங்கரியான வினதையோ சகுனிகிரஹமென்று சொல்லப்படுகிறாள். அந்தச் சகுனிகிரஹத்தை மாதாக்களுள் ராக்ஷஸ கிரஹமாகச் சொல்லுகிறார்கள். அதைப் பூதனாகிரஹமென்றும் அறியவேண்டும். பயங்கரமான ரூபத்தினால் கஷ்டத்தை விளைவிக்கிறவளும் கோரரூபமுள்ளவளும் இராக்காலத்தில் ஸஞ்சரிப்பவளும் பயங்கரமான உருவமுடையவளுமான பிசாசியானவள் சீதபூதனையென்று சொல்லப்படுகிறாள். கோரமான காட்சியுள்ள அந்தப் பிசாசியானவள் மானிடப்பெண்களுடைய கர்ப்பங்களை அபஹரிக்கிறாள். அதிதியை ரேவதியென்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த ரேவதியினிடமிருந்து ரைவதமென்கிற கிரஹமுண்டாயிற்று. மகாகோரமான அந்த மகாகிரஹமும் பாலர்களை ஹிம்ஸிக்கிறது. தைத்யர்களுக்கு மாதாவான திதிதேவியை முகமண்டிகை என்று சொல்லுகிறார்கள். அவள் குழந்தைகளுடைய மாம்ஸத்தினால் மிகவும் ஸந்தோஷமடைகிறவளாகவும் பிறரால் அணுகமுடியாதவளாகவுமிருக்கிறாள். குருவம்சத்தில் பிறந்தவனே! எந்தக் குமாரர்களும் குமாரிகளும் ஸ்கந்தரிடமிருந்து உண்டானவர்களாகச் சொல்லப்பட்டார்களோ, அந்த எல்லா மகாகிரஹங்களும் கர்ப்பங்களைப் பக்ஷிக்கின்றனர். அந்தப் பதினிகளுக்கே பதிகளாகக் கூறப்பட்ட அந்தக் குமாரர்கள் பயங்கரமான செய்கையுள்ளவர்களாகி, பிறக்கிற குழந்தைகளை அபஹரிக்கின்றார்கள். அரசனே! அறிஞர்களால் பசுக்களுக்கு மாதாவாகச்

சொல்லப்படுகிற காமதேனுவின்மீது ஏறிக்கொண்டு சகுனிக்ரஹமானது பூமியில் குழந்தைகளை அதனுடன் சேர்ந்து புஜிக்கிறது. ஜனங்களுக்கு அதிபனே! நாயகளுக்கெல்லாம் மாதாவான ஸரமா தேவியும் எப்பொழுதுமே மானிட ஸ்திரீகளுடைய கர்ப்பங்களை அபஹரிக்கிறாள். மரங்களுக்கு எவள் மாதாவோ அவள் கரஞ்ச (= புனக) மரத்தை இருப்பிடமாகக்கொண்டவள். அவள் எப்பொழுதும் வரங்களைக் கொடுப்பவளாகவும், நல்ல உருவமுள்ளவளாகவும், பிராணிகளிடத்தில் தயையுள்ளவளாகவுமிருக்கிறாளன்றோ? ஆதலால், புத்திரர்களை விரும்புகின்ற மனிதர்கள் அவளைக் கரஞ்ச வருக்ஷத்தில் நமஸ்கரிக்கிறார்கள். மாம்ஸத்திலும் சாராயத்திலும் பிரியமுள்ள இந்தப்பதினெட்டு க்ரஹங்களும் மற்றக்ரஹங்களும் ஸூதிகாக்ருஹத்தில் பத்துநாள் முழுவதும் இடைவிடாமல் இருக்கின்றன. கத்ரு என்பவள் ஸூக்ஷ்ம சரீரமுள்ளவளாகிக் கர்ப்பிணியினிடத்தில் பிரவேசிக்கிறாள். அவள் அந்தக்கர்ப்பிணியினிடத்திலுள்ள அந்தக் கர்ப்பத்தைப் புஜிக்கிறாள். அந்தக்கர்ப்பிணியோ பாம்பைப் பெறுகிறாள். எவள் கந்தர்வர்களுக்கு மாதாவோ அவள் கர்ப்பத்தைக் கவர்ந்து கொண்டுபோகிறாள். பிறகு, அந்த மனுஷ்யஸ்திரீயானவள் பூலோகத்தில் கர்ப்பமழிந்தவளாகக் காணப்படுகிறாள். எவள் அப்ஸரஸுகளுக்கு மாதாவோ அவள் கர்ப்பத்தை நன்றாகப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறாள். அதனால், அறிஞர்கள் கர்ப்பத்தை வளர்ச்சியின்றி அப்படியே இருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். எவள் லோஹிதமென்ற ஸமுத்திரத்தினுடைய பெண்ணோ அவள் ஸ்கந்தருக்கு மாதாவாக எண்ணப்பட்டிருக்கிறாள். லோஹிதாயனி என்கிற அந்த மாதருதேவதை இவ்வண்ணம் கடம்பமரத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறாளன்றோ? புருஷர்களுள் ருத்ரர் எவ்வாறு சிறந்தவரோ அவ்வாறே ஸ்திரீகளுள் ஆர்யை சிறந்தவள். குமாரருக்கு மாதாவான ஆர்யையானவள் காம்யபலனை உத்தேசித்துத் தனியாகப் பூஜிக்கப்படுகிறாள். இவ்வண்ணம் இந்தக் குமாரர்களை ஹிம்ஸிக்கின்ற மகாக்ரஹங்கள் என்னால் உரைக்கப்பட்டன. இந்த க்ரஹங்கள் பதினாறு வருஷகாலம் வரையில் சிசுக்களுக்கு அமங்களத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன. பிறகு, (நன்மையைச் செய்கின்றன). எந்த மாத்ருகணங்களும் எந்தப் புருஷக்ரஹங்களும் கூறப்பட்டனவோ அவற்றை மனிதர்கள் எப்பொழுதும் ஸ்கந்தக்ரஹங்களென்று அறியவேண்டும். அந்த க்ரஹங்களுடைய

கோபத்தைத் தணிப்பதற்காக ஸ்நானம் வாஸனை தூபம் அஞ்சனம் இவை அனைத்தையும் செய்யவேண்டும். பலிகாமங்களோடும் உபஹாரங்களோடும் கூடின ஆராதனங்கள் ஸ்கந்தருக்கு விசேஷித்துச் செய்யத்தக்கவை. ராஜேந்திரனே! எல்லா க்ரஹங்களும் நன்றாகப் பூஜைகளுடன்கூடி நமஸ்கரிக்கவும் இவ்வண்ணம் ஆராதிக்கவும்பட்டால் மனிதர்களுக்கு மங்களத்தையும் நீண்ட ஆயுளையும் கொடுக்கின்றன. பதினாறுவருஷங்களுக்கு மேல் எந்த க்ரஹங்கள் மனிதர்களை ஆக்ரமிக்கின்றனவோ அந்த க்ரஹங்களை நான் மஹேஸ்வரரை வந்தனம்பண்ணி நன்கு உரைப்பேன்.

எந்த மனிதன் விழித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதோ, உறங்கும்பொழுதோ தேவர்களைப் பார்ப்பனோ அந்த மனிதன் விரைவாகச் சித்தப்பிரமத்தை அடைகிறான். அதற்குக் காரணமான க்ரஹத்தைத் தேவ க்ரஹமென்று சொல்லுகிறார்கள். எந்த மனிதன் உட்கார்ந்துகொண்டோ படுத்துக்கொண்டோ பிதருக்களைப் பார்ப்பனோ அவன் விரைவாகச் சித்தப்பிரமத்தை அடைகிறான். அதற்குக் காரணமாயிருக்கிற க்ரஹமானது பித்ரு க்ரஹமென்று அறியத்தக்கது. எவன் ஸித்தர்களை அவமதிக்கிறானோ, கோபமுள்ளவர்களான அந்த ஸித்தர்கள் எவனைச் சபிக்கிறார்களோ அந்த மனிதன் சீக்கிரமாக உன்மாதத்தை அடைவான். அதற்குக் காரணமான க்ரஹமானது ஸித்தக்ரஹமென்று அறியத்தக்கது. எவன் பலவிதமான கந்தங்களை முகர்கிறானோ, ரஸங்களையும் சுவைக்கிறானோ அவன் விரைவாக உன்மாதத்தை அடைகிறான். அதற்குக் காரணமாக இருக்கிற க்ரஹமானது ராக்ஷஸ க்ரஹமென்று அறியத்தக்கது. பூமியில் எந்த மனிதனைத் தேவ கந்தர்வர்கள் பற்றுகிறார்களோ, அந்த மனிதன் சீக்கிரமாக உன்மாதத்தை அடைகிறான். அதற்குக் காரணமான கிரஹமானது காந்தர்வ க்ரஹமே. எந்த மனிதன்மீது பிசாசங்கள் ஏறுகின்றனவோ அந்த மனிதன் சீக்கிரமாகச் சித்தப்பிரமத்தை அடைகிறான். அதற்குக் காரணமாக இருக்கிற அந்த க்ரஹம் பைசாசமே. எந்த மனிதனிடம் காலக்ரமத்தில் யக்ஷர்கள் பிரவேசிக்கிறார்களோ அந்த மனிதன் விரைவாக உன்மாதத்தை அடைகிறான். அதற்குக் காரணமான அந்த க்ரஹமானது யக்ஷக்ரஹமென்று அறியத்தக்கது. எந்த மனிதனுடைய சித்தமானது தோஷங்களாலே நிலைதவறி மயங்குகிறதோ அந்த மனிதன் விரைவாக உன்மாதத்தை அடைகிறான்.

அதறகுச சாஸதிரததிஞல சாநதியைச செயயவேணடும. என்ன அதைரியததாலும பயததாலும கோரமான வஸதுககளைப பாாப பதாலும விரைவாக உனமாததனை அடைகிருனே அந்த உன மாததததிற்கு இனசொறகளால அவனைத தேறறுதல் பரிகார மாகும. ஒரு கரஹம விளையாட்டில விருபபமுளளது. அப்படியே, மறறொரு கரஹம புஜிபபதில விருபபமுளளது. அபபடியே, மறறொரு கரஹமானது காமவெறியுளளது. இவவாறு, கிரஹம் மூன்று விதமாகும. மனிதாகளுககு எழுபதுபிராயமவரையில் இநத கரஹதோஷஙகளிருககினறன. அதற்குமேல் மனிதாகளுககு கரஹஙகளுககு ஒபபான [1] ஜ்வரம உணடாகிவிடும. கரஹஙகள் பொறிகளையடககினவனையும, மனததை அடககினவனையும், சுததனையும, எபபொழுதும ஆலஸயமிலலாதவனையும், தெய்வத திலும சாஸ்திரததிலும நமபிககையுளளவனையும், மாத்தையுளள வனையும விட்டு விலகுகினறன. இவவணணம மனிதாகளுக்கு ஸமபவிககககூடிய இநத கரஹதோஷமானது உனக்கு நனருக உரைககபபடடது. கரஹஙகள மஹேஸவரனுககுப பகதாகளான மனிதாகளைத தொடுகிறதிலலை.

இருநூற்றுமுப்பத்தோராவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸ்கந்தர் ஸ்வாஹாதேவிக்கு விரும்பியவற்றைக் கொடுத்ததும், பிரம்மதேவர் ஸ்கந்தர் ஈஶ்வரநுக்குப் புத்திரராதல் முதலிய வற்றை அவருக்குக் காரணத்துடன் தெரிவித்ததும்.)

ஸ்கந்தராலே பிராமமி வினதை முதலிய மாதாக்களுக்கு இவ்வணணம இநத பரியம செயயபபடடபொழுது, ஸ்வாஹை யானவள, அவரைப பாாதது, 'நீ என வயிற்றில பிறநதபிளளை. நான் உனனுல கொடுககபபடடதும எவ்விததலும அடைய முடியாததுமான பிரீதியை விருமபுகிறேன்' என்று சொன்னுள். பிறகு, ஸ்கந்தா, அவளைப பாாதது, 'எவ்விதமான ப்ரீதியை விருமபுகிருய?' எனறுகேடக, ஸவாஹை, 'நீண்டகைகளுள்ளவனே! நான தக்ஷருககுப பிரியமான கனனிகை; ஸ்வாஹையெனறு பிரஸிததிபெற்றவள. நான் பாலயமதொடங்கியே 'எபபொழுதும்

---

[1] வேறுபாடம.

அக்னியிடத்தில் காதலுள்ளவளாக இருந்தேன். புத்திரனே! அந்த அக்னியானவன் என்னைத் தன்னிடத்தில் காமமுள்ளவளென்று நனகு அறியவில்லை. புத்திர! அக்னியோடு சாஸ்வதமாகச் சேர்ந்து வஸிப்பதற்கு நான் விரும்புகிறேன்' என்று சொன்னாள். ஸ்கந்தர், 'தேவியே! நன்னடையுள்ளவர்களும் நல்வழியில் நிலைபெற்றிருப்பவர்களுமான பிராமணர்கள் மந்திரங்களாலே நன்றாகத் துதிக்கப்பட்டிருக்கிற ஹவ்யமோ கவ்யமோ எதையும் நன்றாக எடுத்து இன்றுமுதல் எப்பொழுதுமே 'ஸ்வாஹா' என்கிற மந்திரத்தைச் சொல்லி அக்னியில் ஹோமம் செய்து (தாம் உத்தேசித்த தேவர்களுக்குச்) கொடுப்பார்கள். கல்யாணி! அக்னிபகவான் இவ்வண்ணம் உன்னோடுகூட எப்பொழுதும் வாஸம் செய்வான்' என்று சொன்னார். இவ்வண்ணம் சொல்லப்பட்டவளும் ஸ்கந்தரால் பூஜிக்கப்பட்டவளுமான ஸ்வாஹாதேவியானவள், பிறகு, பர்த்தாவான அக்னியோடுசேர்ந்து ஸ்கந்தரைக் கொண்டாடினாள். பிறகு, பிரஜைகளை ஸ்ருஷ்டித்தவரான பிரமதேவர், மஹாஸேனரைப்பார்த்து, 'முப்புரங்களை எரித்தவரும் உனக்குப் பிதாவுமான மஹாதேவரை அடைவாயாக. ருத்ரர் அக்னியில் பிரவேசித்தும் உமையவள் ஸ்வாஹையினிடத்தில் பிரவேசித்தும் எல்லா உலகங்களின் நன்மைக்குமாகப் பகைவரால் ஜயிக்கப்படாத நீ உண்டுபண்ணப்பட்டாய். மஹாத்மாவான ருத்திரரால் [1] உமையவளிடத்தில் வீர்யம் விடப்பட்டது. மஹாபாக்யசாலியே! ருத்ரரிடத்திலிருந்துண்டான அது மிஞ்சிகை மிஞ்சிகனென்கிற பெண்ணும் ஆணுமாகி இந்த மலையில் விழுந்தது. வெளிப்பட்ட வீர்யத்தில் மிகுதியுள்ள ஒரு சிறிது லோஹிதஸமுத்திரத்தில் விழுந்தது; ஒரு சிறிது சூரியனுடைய கிரணங்களில் விழுந்தது; ஒரு சிறிது பூமியில் விழுந்தது; ஒருசிறிது மரங்களில் விழுந்தது இவ்வண்ணம் அந்தவீர்யமானது ஐந்து பிரிவாக விழுந்தது. அந்த இடங்களில் விழுந்த அந்த வீர்யபிந்துக்கள் பலவிதவடிவங்களுள்ள கணங்களும், மாமஸங்களைப் பக்ஷிக்கிறவர்களும் கோரரூபிகளுமான உன்னுடைய இந்தப் பாரிஷதர்களும் ஆயினவென்று அறிஞர்கள் அறியவேண்டும்' என்று சொன்னார் அளத்தற்கரிய ஆற்றலுள்ளவரும் பிதாவினிடம் அன்புள்ளவருமான மஹாஸேனர், 'இப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொல்லிவிட்டுப் பிதாவான மஹேஶ்வரரைப் பூஜித்தார். அந்த ஐந்து கணங்களை, பொருளை

---

[1] மூலத்தில் வேறு விதமாயிருக்கிறது.

விரும்புகிறவர்கள் எருக்கம்பூக்களால் பூஜிக்கவேண்டும். வியாதியின் தணிதலை உத்தேசித்து அந்தக் கணங்களுக்குப் பூஜையைச் செய்யவேண்டும். ருத்திரரிடத்திலுண்டான மிஞ்சிகா மிஞ்சிகனென்கிற மிதுனமானது பாலர்களுக்கு நன்மையைவிரும்புகிறவர்களால் இவ்வுலகில் எப்பொழுதும் நமஸ்கரிக்கத்தக்கது. மனுஷர்களுடைய மாம்ஸங்களைப் பக்ஷிக்கின்ற வருக்ஷிகைகள் என்கிற பெயர்கொண்ட ஸ்திரீகள் மரங்களில் உண்டாளுர்கள். அந்த வருக்ஷகாதேவிகள் ஸந்தானத்தை விரும்புகிறவர்களால் நமஸ்கரிக்கத் தக்கவர்கள். இந்தப் பிசாசங்களுடைய கூட்டங்கள் எண்ணமுடியாதவைகளென்று கருதப்பட்டிருக்கின்றன.

அரசனே! கொடியுடன்கூடின மணியினுடைய உத்பத்தியை என்னிடமிருந்து கேள். இந்திரனுக்கு வாஹனமான ஐராவதமென்கிற யானையினுடைய இரண்டுமணிகளும் வைஜயந்தியென்று பிரஸித்தியுள்ளவைகள் புத்திசாலியான இந்திரனல் தானே முறையுடன் கொண்டுவந்து அந்த இரண்டுமணிகளும் குஹருக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. அவ்விரண்டினுள் ஒன்று விசாகனுக்கும் மற்றொன்று ஸ்கந்தருக்கும் கொடுக்கப்பட்டன. கார்த்திகேயருக்கும் விசாகனுக்கும் கொடி சிவப்புநிறமுள்ளது. அப்பொழுது எந்த வஸ்துக்கள் மஹாபலசாலியான ஸ்கந்ததேவருக்கு விளையாடுவதற்காகத் தேவர்களால் கொடுக்கப்பட்டனவோ அந்த வஸ்துக்களாலேயே அவர் விளையாடுகிறார். பிசாசங்களுடைய கூட்டங்களாலும் அப்படியே தேவகணங்களாலும் சூழப்பட்டவரும் ஸ்ரீயினல் அடையப்பட்டவருமான அந்த ஸ்கந்தர் ஒளியுடன் கூடியவராகப் பொன்மலையில் பிரகாசித்தார். அந்தவீரராலே, அழகிய குகைகளுள்ள மந்தரபர்வதமானது கிரணங்களுள்ள ஸூர்யனல் விளங்குவதுபோல மங்களகரமான காடுகளுள்ள அந்த மலையானது, விளங்கியது. ஶ்வேதபர்வதமானது மலர்ந்திருக்கின்ற ஸந்தானக வனங்களாலும் கரவீரவனங்களாலும் பாரிஜாதவனங்களாலும் அப்படியே [1] செவ்வரத்தைக் காடுகளாலும் அசோகவனங்களாலும் கடம்பமரங்களடர்ந்த சோலைகளாலும் திவ்யமான மிருகக் கூட்டங்களாலும் திவ்யமான பக்ஷிக்கூட்டங்களாலும் பிரகாசித்தது. அந்தமலையில் எல்லாத் தேவகணங்களும் அப்படியே எல்லாத் தேவரிஷிகளும் வந்து சேர்ந்தார்கள். கடையப்படுகிற கடல்போல முழங்குகின்றவைகளும் மேகத்தின் இடிமுழக்கம்

---

1 'ஜபா' என்பது மூலம்.

போன்ற ஒளியுள்ளவைகளுமான தூரியவாத்தியகோஷங்களும் தோன்றின. அந்தமலையில் தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் கானம் செய்தார்கள்; அப்படியே, அப்ஸரஸ்திரீகள், ந்ருத்தனம்செய்தார்கள். அந்தமலையில் ஸந்தோஷமடைந்திருக்கின்ற பிராணிகளுடைய பெரிய சப்தமானது கேட்டது. இவ்வண்ணம் இந்திரனோடு கூடிய உலகமனைத்தும் ஸ்வேதபர்வதத்திலிருப்பவரும் மிக்கமனக்களிப்படைந்தவருமான ஸ்கந்தரைத் தரிசனம்செய்தது. அவரைப் பார்ப்பதினின்று ஒரு பிராணியும் போதுமென்கிற திருப்தியை அடையவில்லை.

இருநூற்றுமுப்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸ்கந்தர் ஸேனாபதியானபின் மஹாதேவரும் பார்வதியும் இந்திரன் முதலியவர்களும் பத்ரவடஞ்சென்றதும், ஈசுவரர் ஸ்கந்தரைத் தேவஸேனைத் தலைவன் செய்யவேண்டிய காரியத்தில் கட்டளையிட்டதும், தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் யுத்தமும், ஸ்கந்தர் மகிஷாஸுரனைக் கொன்றதும்.)

ஸ்கந்தபகவான் தேவஸேனாபதி ஸ்தானத்தில் முடிசூட்டப்பட்டபொழுது சிறந்த தேஜஸுடன் கூடினவரும் ஸந்தோஷமுள்ளவரும் பார்வதியோடிருப்பவரும் பிரபுவுமான பரமசிவன், இந்திரனைத் தலைவனாகக்கொண்ட எல்லாத்தேவர்களாலும் பின் தொடரப்பட்டவராக ஸூர்யனைப்போலப் பிரகாசிக்கின்ற ரதத்தில் பத்திரவடத்தைக் குறித்துப் புறப்பட்டார். அவருடைய அந்தச் சிறந்த ரதத்தில் பூட்டப்பட்டிருக்கிற வெண்ணிறமுள்ள ஆயிரம் சிங்கங்கள் காலனாலே ஓட்டப்பட்டவைகளாக ஆகாயத்தை நோக்கி மேலே எழும்பின. அந்தச் சிங்கங்கள் ஆகாயத்தைப் பானம் செய்கின்றவைபோல, சராசரங்களைப் பயமடையும்படி செய்பவைகளாகவும் கர்ஜிக்கின்றவைகளாகவும் அழகிய பிடரி மயிர்களுள்ளவைகளாகவும் ஆகாயத்தில் சென்றன. அந்த ரதத்தில் உமையவளோடுகூட வீற்றிருக்கிற பசுபதியானவர் இந்திரனுடைய வில்லோடுகூடின மேகத்தில் மின்னலோடு கூடின ஸூர்யன்போலப் பிரகாசித்தார். தனங்களுக்கு அதிபதியும்

பகவானுமான குபேரன அழகிய புஷபகவிமானததினமீதேறிக கொணடு யக்ஷாகளோடுகூட அவருககு முன சென்ருன. இநதிர னும, தேவாகளோடுகூட ஐராவததததின மீதேறிககொணடு, பகதர்களுககு வரஙகளைக கொடுபபவரும செலபவரும் காளையைக கொடியாககொணடவருமான பரமசிவனைப பினபுறததில தொட ர்நது சென்ருன. நனருக அலஙகரிக்கபபட்டிருககிற அமோகனென் கிற மகாயக்ஷன, மாலைகளை அணிந்துகொணடிருககிற ஐருமபககர ஹங்களோடும யக்ஷாகளோடும ராக்ஷஸாகளோடும வலபபககத தை அடுததுச சென்ருன். விசித்திரமாக யுததமசெய்கின்ற அனேக தேவர்கள வஸுககளோடும ருததிராகளோடும சோநது அவ ருடைய வலபபககததில சென்ருாகள. அபபடியே, கோரமான ரூபததையும சரீரததையுமுடைய யமன மருதயுவோடுகூடிக கோர மான அநேகவியாதிகளால நாறபுறஙகளிலும சூழபபட்டவனுகச சென்ருன பயஙகரமான உருவமுளளதும மூன்று முனைகளை யுடையதும கூாமையுளளதும நனகு அலஙகரிககபபட்டதுமான விஜயமெனகிற ருததிரருடைய சூலமானது யமனுககுப பின சென றது. உககிரமான பாசாயுததததைபுடையவனும ஜலததிற்கு அதிதேவதையுமான வருணபகவான் பலவித ஜலஜநதுககளால சூழபபட்டவனுக ருததிரரை நாற்புறஙகளிலும சூழ்ந்துகொணடு மெதுவாகச சென்ருன ருததிரருடைய பட்டஸமானது, கதை உலக்கை சகதி முதலிய உததமமான ஆயுதஙகளால சூழபபட்ட தாக, விஜயமெனகிற சூலததைப பினதொடாநது சென றது. அர சனே! அதிக ஒளியோடுகூடின ருததிரருடைய குடையானது பட்டஸமெனகிற ஆயுதததைப பினதொடாநது சென றது. மஹ ரிஷிகளுடைய கணஙகளால அடையபபட்ட கமணடலுவானது அநதக குடையைப பினதொடாநது சென்றது ஸ்ரீயினுல வரிக கபபட்ட தணடமானது, பருகுககளோடும அஙகிரஸுககளோடும் கூடியதாகவும தேவாகளால பூஜிககபபட்டதாகவும, அந்தககமண டலுவுககு வலபபுறததில பிரகாசிததது. இவைகளுககுப பின் புறததில, ருததிரா மாசறற ரததததில வீறறிருநது எல்லாத தேவர்களையும தேஜஸினுல நனருக ஸநதோஷிககுமபடி செயதுகொணடு சென்ருர். ரிஷிகளும தேவர்களும கந்தாவாகளும் உரகர்களும நதிகளும் மடுககளும் ஸமுததிரஙகளும் அப்ஸர ஸுககளுடைய கூட்டஙகளும் நக்ஷததிரங்களும க்ரஹங்களும் தேவர்களுடைய சிககளும பற்பலவிதமான வடிவமுள்ள

ஸ்திரீகளும பூமாரிபொழிகின்ற அழகிய ரூபமுள்ள உத்தமஸ்திரீகளும ருததிரருடைய பினபுறததில சென்ருர்கள். பாஜனயன பிருகபாணியான ருததிரரை நமஸ்கரிததது அவரைப் பினதொடர்நது செனருன. சந்திரன அவருடைய தலையில வெண்குடையைப பிடிததான. வாயுவும அகனியும சாமரங்களைக கையிலெடுதது வீசிக்கொண்டு இருபுறததிலும் செனருர்கள். அரசனே! இநதிரனும காந்தியினுல சூழபபட்டவனுக எலலா ராஜரிஷிகளோடுங்கூட விருஷபதவஜரைத துதிததுககொண்டு அவருக்குப் பின்புறததில செனருன. கௌரி, விததை, காந்தாரி, கேசினி, மிததிரை ஆகிய எலலோரும ஸாவிதரியோடு கூடப் பார்வதிககுப் பினபுறததில செனருாகள. கவிகளாலே எவைகள கணங்களாக எணணபபட்டனவோ அநத எலலா விதயாகணஙகளும இந்திரனேடுகூடின எலலாத தேவர்களும, அநத ஸேனுமுகததில அநத ருதரருடைய கட்டளையைச செய்தார்கள். ராக்ஷஸ க்ரஹமானது, கொடி பிடிததுககொணடு, சிவனுககு முநதிசசென்றது. இடுகாட்டில நிதயவாஸம பணணுகிறவனும ருதரருககு நணபனும உலகஙகளுககு ஆனநததததைக கொடுபபவனுமான பிஙகளனெனகிற யக்ஷேநதிரனும இவாகளோடு சேர்நது அவவிடததில சேனைகளுககு முந்தியும பிநதியும உதஸாகததுடன் ஸுகமாகச செனருன. அவனுடைய கதியானது ஸ்திரமாக இலலையன்றே? எவரைச் சிவனென்றும ஈசரென்றும் ருதரரெனறும பிருகியென்றும சொல்லுகிருர்களோ அந்த ருதரதேவதையை மனிதர்கள இவ்வுலகில நலல கர்மஙகளால பூஜிககிருர்கள். இவ்வணணம் எலலாத தேவகணஙகளும் அப்பொழுது பிரீதியுளள மனததுடனகூடியவைகளாகப பற்பல கருததுககளுடன் மஹேஸ்வரரைப பூஜிககினறன. பிராமமணர்களுககு நனமையைச செய்பவரும தேவஸேனைககுப பதியும் கிருததிகாதேவிகளுககுப புதலவருமான ஸ்கந்தர் இவ்வாறு தேவஸேனைகளால சூழபபட்டவராகத தேவர்களுககுப பிரபுவான ருதரரைப் பினதொடர்ந்து செனருர். பிறகு, மஹாதேவர், மஹாஸேனரைப் பாாதது, 'நீ நிதயம ஆலஸயமிலலாதவனுகத தேவஸேனைகளுடைய ஏழாவது ஸ்கநததததை ரக்ஷிபபாயாக' என்கிற பெரிய வசனததை உரைததார். ஸகநதர், 'பிரபுவே! நான் தேவஸேனையின ஏழாவது வகுபபைப் பாதுகாபபேன. தேவரே! செய்யததக்க மறறதையும விளம்பமினறிச் சொல்வீராக'

என்று சொன்னார். ருத்ரர், 'புத்திர! கார்யங்களில் நீ என்னை எப்பொழுதுமே பார்க்கக்கடவாய். என் தர்சனத்தினு லும் பக்தியினாலும் சிறந்த நன்மையை அடைவாய்' என்று சொன் னார். மஹேச்வரர், இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, உமையவளோடு கூட ப்ரீதியுள்ளவராகத் தேஜஸினால் ஜ்வலிப்பவர்போலிருக்கிற அந்த ஸ்கந்தரைத் தழுவிக்கொண்டு அனுப்பினார்.

மகாராஜனே! ஸ்கந்தர் அனுப்பப்பட்டவுடன், எல்லாத் தேவர் களையும் நன்றாக மதிமயங்கச்செய்கின்ற பெரிதான உத்பாதமானது தோன்றியது; பிரபுவே! நக்ஷத்திரங்களுடன்கூடின ஆகாயம் ஜ்வலித்தது. உலகமானது மிகக மதிமயக்கத்தை அடைந்தது. பூமி அசைந்தது; விசேஷமாக ஒலியும் செய்தது. உலகமே இரு ளடர்ந்ததாயிற்று. மகாபாக்யமுள்ளவனே! பிறகு அந்தக் குரூர மான உத்பாதத்தைக்கண்டு அப்பொழுது சங்கரரும் உமையவளும் தேவர்களும் மஹரிஷிகளும் கலக்கத்தை அடைந்தார்கள். பிறகு, அவர்கள் மிக மயக்கமடைந்திருக்கும் தருணத்தில், மலைகளுக்கும் மேகங்களுக்கும் ஒப்பானதும் பலவித ஆயுதங்களோடுகூடினதும் கோரமாயிருப்பதுமான பெருஞ்சேனை காணப்பட்டது. கோர மானதும் எண்ணமுடியாததுமான அந்தச் சேனையானது, கர்ஜனம் செய்துகொண்டும், பற்பலவிதமான சொற்களை வெளியிட்டுக்கொண் டும், யுத்தத்தில் தேவர்களைக்குறித்தும் பகவானான சங்கரரைக்குறித் தும் எதிர்த்துவந்தது. அவர்களால் தேவசேனைகளின்மீது அநேகமான அம்புக்கூட்டங்களும் மலைகளும் சதக்னிகளும் பிரா ஸங்களும் கத்திகளும் ஈட்டிகளும் கதாயுதங்களும் பிரயோ கிக்கப்பட்டன. மேலே விழுகின்ற கோரமான அந்தப் பெரிய ஆயுதங்களாலே தேவஸேனை முழுவதும் ஒரு கணத்தினுள் ஓடியது; புறங்காட்டியதாகவும் காணப்பட்டது. போர்வீரர் களும் யானைகளும் குதிரைகளும் ஆயுதங்களும் மகாரதங்களும் அறுக்கப்பட்ட தேவர்களுடைய சேனையானது, அஸுரர்களால் அடிக்கப்பட்டுப் புறங்காட்டி ஓடியது. அஸுரர்களால் வதம் செய்யப்படுகின்ற அந்தத்தேவசேனையானது நெருப்புக் களால் பெரும்பான்மையாக எரிக்கப்பட்டிருக்கிற பெரிய மரங்க ளடர்ந்த காடுபோலக் கீழேவிழுந்தது. மகாயுத்தத்தில் கொல்லப் படுகிறவர்களும், தலைகளும் உடல்களும் வெட்டப்பட்டவர்களும், விரைவாக ஓடுகின்றவர்களுமான தேவர்கள் நாதனை அடைய வில்லை. பிறகு, பலனென்கிற அஸுரனை நாசம் செய்தவனும

பகைவர்களுடைய பட்டணங்களை அழிப்பவனுமான தேவ ராஜன், அஸுரர்களால் அடிக்கப்பட்டு ஓடுகின்ற அந்தத் தேவசேனையைப் பார்த்துத் தேற்றிக்கொண்டு, 'சூரர்களே! பயத்தை விட்டுவிடுங்கள். உங்களுக்கு மங்களம். ஆயுதங்களை எடுங்கள். பராக்கிரமத்தில் புத்தியைச் செலுத்துங்கள். உங்களுக்கு ஒருவிதமான மனவருத்தமும் உண்டாகவேண்டாம். மிக்க கெட்ட நடையுள்ளவர்களும் கோரமான தோற்றமுள்ளவர்களுமான இந்தத் தானவர்களைத் தோல்வியடையச்செய்யுங்கள். உங்களுக்கு மங்களம். என்னோடுகூடப் பெரிய அஸுரர்களை எதிர்த்துச் செல்லுங்கள்' என்று சொன்னான். இந்திரனுடைய வசனத்தைக் கேட்டுத் தேறுதலடைந்தவர்களான தேவர்கள் இந்திரனை ஆதாரமாகக்கொண்டு தானவர்களை எதிர்த்துப் போர்புரிந்தார்கள். பிறகு, அந்த எல்லாத்தேவர்களும் அதிக பலசாலிகளான மருத்துக்களும் மகாபாக்யசாலிகளான ஸாத்தியர்களும் வஸுக்களோடுகூடி அஸுரர்களை எதிர்த்துச் சென்றார்கள். கோபங்கொண்டிருக்கிற அந்தத் தேவர்களாலே யுத்தத்தில் அஸுரப்படைகளில் பிரயோகிக்கப்பட்ட சஸ்திரங்களும் பாணங்களும் அஸுரர்களுடைய தேகங்களில் ரத்தத்தை மிகுதியாகக் குடித்தன. அந்த அஸுரர்களுடைய தேகங்களைப் பிளந்துகொண்டு, அப்பொழுது, வெளியில் போய்விழுகின்ற கூர்மையான அந்த அம்புகள் மலைகளிலிருந்து வெளிக்கிளம்புகின்ற ஸர்ப்பங்களைப்போலக் காணப்பட்டன. வேந்தே! பாணங்களால் பிளக்கப்பட்ட அந்த அஸுரர்களுடைய சரீரங்கள் நாற்புறங்களிலும் துண்டு துண்டாகச் செய்யப்பட்ட மேகங்களைப்போலப் பூமியில் விழுந்தன. பிறகு, யுத்தத்தில் எல்லாத் தேவகணங்களாலும் பலவித அம்புகளால் பயமடையும்படி செய்யப்பட்ட அந்த அஸுரசேனையானது புறங்காட்டி ஓடும்படி செய்யப்பட்டது. பிறகு, ஸந்தோஷமுள்ளவர்களும் ஆயுதங்களை ஓங்கினவர்களுமான எல்லாத் தேவர்களாலும் அப்பொழுது உரத்த சிங்கநாதம் செய்யப்பட்டது. ஒன்றுசேர்ந்திருக்கின்ற தூர்யவாத்தியங்கள் பலவாறு நன்கு வாசிக்கப்பட்டன. இவ்வண்ணம் ஒன்றை ஒன்று எதிர்த்ததும் மிக்க பயங்கரமானதும் மாமிஸங்களாலும் ரக்தங்களாலும் சேறுள்ளதுமான யுத்தமானது தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் நடந்தது. தேவலோகத்துக்கு அனர்த்தமானது உடனே நேரில் காணப்பட்டது. கோரர்களான

அஸுராகள் தேவாகளை மிக நாசம செயதார்கள். பிறகு, தூய வாததிய கோஷஙகளும பேரீவாததியஙகளுடைய பெருமுழக கஙகளும் தானவேநதிராகளுடைய பயஙகரமான சிஙகநாதங களும் உணடாயின. பிறகு, கோரமான அஸுரப்படையி லிருநது மிகக பலசாலியான மஹிஷனெனகிற அஸுரன் பெரிய மலையைக கையிலெடுததுககொணடு வெளிபபுறப பட்டு வநதான. அரசனே! மேகஙகளாலே நனறாக நாறபுறங களிலும சூழபபட்டிருககிற ஸூாயனைபபோலக கையில மலை யைத தூககிககொணடிருககிற அநத மஹிஷாஸுரனைக்கணடு அநதத தேவாகள வேகமாக ஓடத தொடஙகினாகள. மகா ராஜனே! பிறகு, மஹிஷன தேவாகளை எதிாநது ஓடிவந்து ஜலத தோடுகூடின மேகமபோனறதும பருதத உருவமுள்ளதுமான அநத மலையைத தேவாகளின்மீது எறிநதான. அரசனே! தேவ சைனயததினமீது விழுகினறதும பயஙகரமான உருவமுளளது மான அநத மலையினால தேவசேனையில பதினாயிரவா கொல்லப பட்டுப பூமியில விழுநதாாகள. பிறகு, மஹிஷன தேவர்களைப பயமடையச செயதுகொணடு அநதத தானவாகளோடு சிஙகமா னது அலபமிருகஙகளை நோககி ஓடிவருகிறதுபோல விரைவாக யுதததில எதிாதது ஓடிவநதான. எதிாததுவருகினற அந்த மஹிஷனைககணடு, இநதிரனோடு கூடின தேவாகள, யுததத்தில பயந்தவர்களாகவும ஆயுதஙகளும தவஜஙகளும சிதறினவர் களாகவும் ஓடினாகள பிறகு, அந்த மஹிஷன கோபங கொண்டு ருதராருடைய தேரைககுறிதது விரைவாகச சென றான; ரததைதை எதிாதது ஓடி ருததிரருடைய ரததநின் ஏர்ககாலைப பிடிததுககொணடான. கோபஙகொணட மஹிஷா ஸுரன் ருததிரருடைய ரததைதை விரைவாக எதிர்த்தபொழுது, ஆகாயமும பூமியும அலறின. மஹரிஷிகள மிகக மதிமயககததைை அடைநதாாகள. பருதத தேகமுளளவாகளும் மேகமபோன்ற வாகளுமான தைதயாகள வீரவாதம செயதார்கள. 'நாம ஜயிதது விட்டோம' எனறு அவர்களுககு நிசசயமுண்டாயிற்று. அப்படியிருககையில, ருதரபகவான, புதரரான குஹரை அழைதது, 'புதர! நீ துராதமாவான அஸுரனுடைய துஷ்டத தனததைப பார். கெட்டநடையுளளவனான மஹிஷனை விரை வாகக் கொல. உனபலததைப் பாாககவிரும்புகிறேன்' என்று சொன்னார். பகவானான மஹேஸவரர் இவவண்ணம் சொலலி

விட்டு ஸ்கந்தரைப் புகழ்ந்து ஆயுள்கழிந்தவனான மஹிஷனைக் கொல்லுவதற்காக ஏவினார்; அப்பொழுது ஸ்கந்தரைத் தூரத்மா வான அந்த மஹிஷனுக்கு யமனாக நினைத்தார். மஹிஷனும், ருத்திர ருடைய ரதத்தைக்கண்டு, தேவர்களைப் பயப்படும்படி செய்து கொண்டும் அஸுரர்களை ஸந்தோஷிக்கச் செய்துகொண்டும் பயங் கரமாகச் சிங்கநாதம் செய்தான்.

பிறகு, தேவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட கோரமான பயம் நேரந் திருக்கையில் பிரபுவும் கோபத்தினால் ஸூர்யனைப்போல ஜ்வலிக்கின்ற வரும் சிவப்புவஸ்திரத்தை உடுத்தவரும் சிவந்தமாலையுடனும் ஆபர ணங்களுடன்கூடியவரும் சிவந்த குதிரைகளுள்ளவரும் மிக்க புஜபல முள்ளவரும் பொற்கவசத்தை அணிந்தவருமான மஹாஸேனர், ஸூர்யனுக்கு ஒப்பானதும் ஸ்வர்ணத்தினால் ஒளிபொருந்தியதுமான ரதத்தின்மீதேறி மஹிஷனை எதிர்த்து வந்தார். அவரைக்கண்டு அந்த அஸுரசேனையானது யுத்தத்தில் விரைவாக ஓடியது. ராஜேந் திரனே! மகாபலசாலியான அந்த மஹாஸேனரும், நன்கு ஜ்வலிக் கின்றதும் மஹிஷனைப் பிளக்கக்கூடியதுமான அப்படிப்பட்ட சக்தி யைப் பிரயோகித்தார். விடப்பட்ட அந்தச் சக்தியானது அந்த மஹிஷனுடைய பெரிதான தலையைக் கொய்தது. தலை அறுக்கப் பட்டவுடன், மஹிஷன் உயிரிழந்து கீழே விழுந்தான். விழுகின்ற தும் மலைபோல விளங்குவதுமான அந்தத் தலையினால் பதினாறு யோஜனைதூரம் வழியானது மறைக்கப்பட்டது அப்பொழுது, அந்த வழியானது நடந்துசெல்லத்தகாததாகியது. இப்பொழுது, அந்த வழியினால் உத்தரகுருதேசத்து ஜனங்கள் ஸுகமாகச் செல்லு கிறார்கள். சுழற்றி எறியப்பட்ட அந்தச் சக்தியானது ஆயிரமாயிர மாகப் பகைவர்களைக் கொன்று ஸ்கந்தருடைய கையை அடைந்த தைத் தேவர்களும் அஸுரர்களும் கண்டார்கள். சிறந்த புத்தி யுள்ள மஹாஸேனராலே பெரும்பானமையாக அம்புகளால் அடிக் கப்பட்டவைகளும் கோரமானவைகளும் மாண்டவை போக மீதி இருப்பவைகளுமான அஸுரக் கூட்டங்கள் பயந்தன. கிட்ட அணுகமுடியாதவர்களான ஸ்கந்தருடைய பாரிஷதர்களால் பயந்த அஸுரர்கள் ஆயிரமாயிரமாகக் கொன்று தின்னப்பட்டார்கள். மிகக்களித்தவர்களும் தானவர்களைத் தின்பவர்களும் இரத்தத் தைக் குடிப்பவர்களுமான அந்த ஸ்கந்தருடைய பாரிஷதர்கள் ஒரு க்ஷணத்தில் அந்த எல்லா யுத்தகளங்களையும் அஸுரர்களில் லாமல் செய்தனர். சிறந்த கீர்த்தியுள்ளவரான ஸ்கந்தர், ஸூர்பனை

இருள்களைப போககுவதுபோலவும, அகனி மரஙகளை எரிபபது போலவும, காறறு மேகஙகளைச சிதறச செயவதுபோலவும, தம வீாயததால பகைவாகளை அழிததாா. தேவாகளாலே நன்கு பூஜிககபபடுகிறவரும கருததிகாதேவிகளின புததிரருமான ஸ்கநதர் மஹேஸவரரை வநதனம செயது, கிரணஙகள பரவுகினற ஸூர்யன போலப பிரகாசிததாா பகைவர்களை அழிததவரான ஸ்கந்தர், மஹேஸவரரை அடைநதபொழுது, இநதிரன் (அநத) மஹாஸேனரைககட்டிககொணடு, 'ஸகநதரே! யுததததில தேவாகளால ஜயிகக முடியாதவனும பிரமமாவினுல வரஙகொடுக்கபபட்டவனும மிகக பலசாலியுமான அபபடிபபட்ட இந்த மஹிஷாஸுரன் உமமால கொல்லபபட்டான. ஜயிபபவர்களுள சிறநதவரே! மகாபாகுபல முள்ளவரே! தேவாகள் எவனுககுத துரும்பு போலானர்களோ அபபடிபபட்ட இநதத தேவ சதருவான மஹிஷன் உம்மால ஒழிககபபட்டான. யுததததில எவர்களால நாஙகள முன்பு தவிக்குமபடி செயயபபட்டோமோ அபபடிபபட்ட மஹிஷனுககு ஒப்பானவாகளும தேவசதருககளுமான அநேக தானவாகள உமமால கொல்லபபட்டாாகள். மற்றததானவாகள நூறு நூருகவும் கூட்டஙகூட்டமாகவும உமமைச சோநதவாகளால தினனபபட்டாாகள. பிரபுவான உமாபதிபோல நீா யுததததில பகைவர்களால வெல்லபபடததகாதவா. தேவரே! இநதக் காரியமானது, உமமுடைய முதலாவது வெற்றியெனறு பிரஸித்தியடையும். மூவுலகஙகளிலும உமமுடைய புகழும அழிவறறதாகும. மிக்க வலிய தோளகளுள்ளவரே! தேவாகள உமககு வசபபட்டவர்களாவார்கள்' எனறு சொனனன. சசீபதியான இநதிரன இவவணணம மஹாஸேனரைப பார்தது உரைததுவிட்டு, பகவானுன முககணணரால் அனுமதி கொடுககபபெறறு, தேவர்களோடு திருமபினன. ருததிரா பதரவடததைதக குறிததுச் சென்ருர். தேவர்களும திருமபினாாகள. ருதரா, தேவர்களை நோககி, 'ஸ்கந்தனை என்னைபபோலப பாருஙகள' என்று சொனனர். அக்னிபுததிரரான அநத ஸகநதா தானவகணஙகளைக கொனறு மஹரிஷிகளால் பூஜிககபபடுகினறவராகி, மூவுலகஙகளை முழுமையும் ஒரு பகலில் ஜயிததார்.

எந்தப பிராமமணன மனததை அடக்கி இந்த ஸ்கந்தருடைய உதபததியைச சொலலுகிற உபாககியானத்தைப் படிபபனே, அலலது, பிராமமணனிடமிருந்து கேட்பனே, எவன் அறியாதவனைக் கேட்குமபடி செய்வனே அந்த பராமமணன் தனங்

களையும் ஆயுளையும் கீர்த்தியையும் காந்தியையும் புத்திரர்களையும் சத்துருஜயத்தையும் புஷ்டியையும் இவ்வுலகில் நன்றாக அடைந்து மறுமையில் ஸ்கந்தருடைய ஸாலோகயத்தை அடைவான்' என்று கூறினார்.

இருநூற்றுமுப்பத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர் ஸ்கந்தருடைய நாமங்களைக் கூறியது.)

யுதிஷ்டிரர், 'பகவானே! பிராமமணோத்தமரே! மகாத்மாவான இந்த ஸ்கந்தருடைய மூவுலகங்களிலும் பிரஸித்திபெற்ற நாமங்களைக் கேட்க விரும்புகிறேன்' என்று வினவினார். பாண்டு புத்திரரான யுதிஷ்டிரரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவரும் மகாத்மாவும் மிக்க தவமுள்ளவருமான மார்க்கண்டேய பகவான், அப்பொழுது அவரைப் பார்த்து, 'எந்த மனிதன் கார்த்திகேயருடைய ஆக்னேயன், ஸ்கந்தன், தீப்தகீர்த்தி, அனாமயன், மயூரகேது, தர்மாத்மா, பூதேசன், மஹிஷார்த்தனன், காமஜித், காமதன், காந்தன், ஸத்தியவாக், புவனேச்வரன், சிசு, சீக்கிரன், சுசி, சண்டன், தீப்தவர்ணன், சுபானனன், அமோகன், அநகன், ரௌத்திரன், ப்ரியன், சந்திராநனன், தீப்தசக்தி, ப்ரசாந்தாத்மா, பத்ரக்ருத்கூடமோஹனன், ஷஷ்டீப்ரியன், பவித்ரன், மாத்ருவத்ஸலன், கன்யாபர்த்தா, விபக்தன், ஸ்வாஹேயன், ரேவதீஸுதன், ப்ரபு, நேதா, விசாகன், நைகமேயன், ஸுதுச்சரன், ஸுவ்ரதன், லலிதன், பாலக்ரீடனகப்ரியன், கசாரி, ப்ரம்மசாரி, சூரன், சரவணோத்பவன், விச்வாமித்ரப்ரியன், தேவஸேனாப்ரியன், வாஸுதேவப்ரியன், ப்ரியன், ப்ரியக்ருத் என்கிற திவ்ய நாமங்களைப் படிப்பானோ அவன் ஸ்வர்க்கத்தையும் கீர்த்தியையும் பொருளையும் அடைவான் இதில் ஸம்சயமில்லை. கௌரவர்களுள் சிறந்த வீரனே! தேவர்களாலும் ரிஷிகளாலும் அன்புடன் அடையப்பட்டவரும் சக்தியுடன் கூடியவரும் அளத்தற்கரியவரும் ஆறுமுகங்களுள்ளவரும் சிறந்த வீரருமான குஹரை நான் துதிசெய்யப்போகிறேன். இந்தக் குஹருடைய நாமதேயங்களை நீ அறிந்துகொள்வாயாக. (அந்தத்துதி,) 'ஸ்கந்தரே! நீர் பிராமமணர்களுக்கு ஹிதத்தைச் செய்பவர்;

பிரமமததினிடமிருநது உணடானவா, பிரமமததை அறிநதவா; (காம) பிரமமததினிடததில படுததிருபபவர்; வேதமுளளவாக ளுள மிகசசிறநதவர். நீா பிராமமணபரியா; பிராமமணாகளுககு எலலாவிதததாலும மநதிரியாக இருபபவா. நீா வேதங களுககும பிராமமணாகளுககும தலைவா. நீா ஸவாஹையாகவும ஸவதையாகவும ஒபபறற பரிசுதத வஸதுவாகவுமிருககிறீர். நீா மநதிரஙகளால துதிககபபடுகிறீா. நீா ஆறு நாககளுளளவரென்று பிரஸிததிபெற்றிருககிறீா. நீா ஸமவதஸரம; ஆறு ருதுககள. நீரே மாதஙகள; பக்ஷஙகள்; பகல; திசைகள. நீர் தாமரைககண் ணர். நீா தாமரைமலாபோனற முகஙகளுளளவா; ஆயிரம கணணுளளவா; ஆயிரம கைகளுளளவா. நீா லோகபாலா; சிறநத ஹவிஸ. நீா தேவாஸுராகளனைவரையும போஷிப்பவா. நீரே ஸேனுதிபதி; பரசணடா; பரபு; விபு. நீா இந்திரனை ஜயிதத வா. நீா ஆயிரம காலகளுடன கூடியவர். நீரே தரணி, ஸஹஸர துஷடி; ஸஹஸ்ரபுக; ஆயிரம தலைகளுளளவா; அநநதரூபர், நீா ஸஹஸ்ரபாத. நீா பததுச சகதிகளைத தரிததிருபபவா. நீா உமதிஷடததினுல கஙகைககுப புததிரரானவா. அபபடியே, ஸவாஹைககும பூமிககும கருததிகைகளுககும் புததிரா. ஷண் முகரே! இஷடபபடி பற்பலவிதமான ரூபஙகளைத தரிததுக கொணடு நீா கோழியோடு விளையாடுகிறீா. தேவரீா தீக்ஷையாக வும ஸோமனுகவும மருததுககளாகவும எபபொழுதும் தா்ம மாகவும வாயுவாகவும பாவதராஜனுகவும இநதிரனுகவும இருககிறீா. நீர் ஸனுதன வஸதுககளுள்ளும ஸனுதன வஸது வாக இருபபவர்; பிரபுககளுககும பிரபுவாக இருககிறீா; உககிர மான விலலுளளவா; பிரபஞசததை உணடுபணணுகிறவா; அஸுரர்களை அழிததவர்; சததுருககளை ஜயிபபவா; தேவா களுளசிறநதவர். நீரே அப்படிபபடட ஸூக்ஷமமான ஒபபற்ற தவமாக இருககிறீா; பராபரவஸதுககளை அறிநதவராக இருக கிறீா, நீா பராபர வஸது மகாதமாவே! தாமததுககும் காமத துககும சிறநத மறற வஸதுககளுககும (தேவரீரே ஆதாரமாக இருககிறீா) இவவுலகமனைததும உமமுடைய தேஜஸால விளஙகு கிறது. எலலாத தேவாகளுளளும சிறநத வீரரே! என்னுல துதிககபபடடவரே! லோகநாதரே! உலகமனைததும் உமது சகதியினுல வியாபிககபபடடிருககிறது. பனனிரணடு கணகளை யும் கைகளையுமுடையவரே! உமக்கு வநதனம. இதற்கு மேற்

பட்ட உம்முடைய கதியை நான அறியேன்' என்பது. எந்தப் பிராமமணன் மன அடக்கமுள்ளவனுக இந்த ஸ்கந்தருடைய ஜனனத்தைப் படிப்பனே, எவன் பிராம்மணர்களைக் கேட்கும்படி செய்வனே, எவன் பிராம்மணர்களால சொல்லப்பட்ட ஸ்கந்தருடைய ஜனனததைக கேட்பனே அவன தனததையும ஆயுளையும் கீர்த்தியையும ஒளியையும புத்திரர்களையும அப்படியே சத்துரு ஜயததையும புஷ்டியையும துஷ்டியையும நன்ருக அடைந்து ஸ்கந்தருடைய ஸாலோகயததை அடைவான' என்று கூறினர்.

மார்க்கண்டேயஸமாஸ்யாபர்வம் முற்றிற்று.

இருநூற்றுமுப்பத்துநான்காவது அத்யாயம்.

த்ரௌபதீஸத்யபாமாஸம்வாதபர்வம்.

(ஸத்யபாமை பர்த்தாவை வசப்படுத்துகிற உபாயத்தை வினவியதும், திரௌபதி அதற்கு விடை கூறுமுகத்தால் பதிவ்ரதைகளுடைய தர்மத்தைக் கூறியதும்)

பாரதரே! பாண்டவர்களும பிராம்மணர்களும் உட்கார்ந்த பிறகு, தரௌபதியும ஸதயபாமையும அப்பொழுது அந்த ஆஶ்ரமத்தில் ஓரிடத்தில் பரவேசித்தார்கள். உத்தமஸ்திரீகளான அவ்விருவரும, புண்யாஶ்ரமத்தில் பிரவேசித்து, ஒருவரைவிட ஒருவர் சிரிப்புமேலிட்டவர்களாகவும அனபுமிக்கவர்களாகவும அந்த ஆஶ்ரமத்தில ஸுகமாக வீற்றிருந்தார்கள். ராஜேந்திரரே! ஒருவரோடொருவர் பிரியவசனங்களைச சொல்பவர்களான அவ்விருவரும, நெடுங்காலத்திற்குப் பிறகு பார்த்ததனுல, கௌரவர்களுக்கும் யாதவர்களுக்கும தகுந்த விசித்திரமான கதைகளைப பேசிக் கொண்டார்கள். பிறகு, கிருஷ்ணனுடைய பரிய மஹிஷியும ஸத்ராஜித்தினுடைய குமாரியும அழகிய இடையுள்ளவளுமான ஸத்யபாமையானவள, ஏகாந்தத்தில யஜ்ஞஸேனனுடைய குமாரியான தரௌபதியைப்பார்த்து, 'தரௌபதி! லோகபாலர்களுக்கு நிகரானவர்களும வீரர்களும நிச்சயமாக (எல்லாராலும) நன்கு ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவர்களுமான பாண்டவர்களை எந்தநடையினுல் நீ ஆளகிருய? கல்யாணீ! எவ்வாறு உனக்குப் பாண்டவர்கள் வசப்பட்டிருக்கிருர்கள்? உன் விஷயத்தில் அவர்

கள் எப்படி கோபிக்காமலிருக்கிறார்கள்? பிரியமான காட்சி யுள்ளவளே! பாண்டவர்கள் உனக்கு எப்பொழுதும் வசப் பட்டிருக்கிறார்களல்லவோ? அழகிய இடையையுடையவளே! அவர்கள் எவ்வாறு ஒருவரிடத்தொருவர் அஸூயையைப்படாம லிருக்கிறார்கள்? விரதானுஷ்டானமா? அல்லது, தவமா? ஸ்நானமா? மந்திரமா? ஔஷதங்களா? வித்தையினுடைய சக்தியா? தளராத யௌவன முதலியவற்றின் சக்தியா? ஜபமா? ஹோமமா? அப்படியே, (மை முதலிய) மருந்துகளா? எதனால் அந்தப் பாண்டவர்களெல்லாரும் உன்முகத்தைப் பார்ப்பவர்க ளாக இருக்கிறார்கள்? இந்த உண்மையை எனக்குச் சொல்லுவா யாக. கிருஷ்ணையே! பாஞ்சாலி! எதனால் எனக்குக் கிருஷ்ணன் எப்பொழுதும் வசப்பட்டிருப்பரோ அப்படிப்பட்ட கீர்த்தியை உண்டுபண்ணக்கூடியதும் [1] ஸௌபாக்கியத்தை வருத்தி அடையச் செய்கின்றதுமான ஸௌரவ்ரதமுதலியவற்றை எனக்குச் சொல் வாயாக' என்று வினவினாள் உத்தம கீர்த்தியையுடையவளான ஸத்யபாமை இவ்விதம் கூறிவிட்டுப் பேசாமலிருந்தாள்.

மகாபாக்கியமுள்ள பதிவ்ரதையான திரௌபதி அந்த ஸத்ய பாமையைப்பார்த்து, 'ஸத்யா! கெட்ட ஸதிரீகளுடைய நடையைப் பற்றி என்னைக்கேட்கிறாய். துஷ்டர்களாலே நடக்கப்பட்டிருக்கிற வழியில் எவ்வாறு (என்னால்) விடைகூற முடியும்? இந்த வினா வாவது ஸம்சயமாவது உன்னிடத்தில் பொருந்தாது. கிருஷ்ண னுடைய பிரியமஹிஷியான நீ எவ்விதம் இந்தப் புத்தியோடுகூடி யவளாக இருக்கிறாய்? கணவன் மந்திரங்களாலாவது மூலிகைகளா லாவது தன்னை வசப்படுத்த முயல்கிறாளென்று மனைவியை அறிவ னேயானால் அப்பொழுதே குடியிருக்கிற வீட்டை அடைந்திருக்கிற ஸர்ப்பத்தினிடம் நடுங்குவதுபோல அந்த ஸதிரீயினிடமிருந்து நடுங்குவான். பயந்த புருஷனுக்கு மனவமைதி ஏது? அமைதி யில்லாதவனுக்கு ஸுகமேது? கணவன் ஒருபொழுதும் மந்திரத்தி னால் மனைவிக்கு வசப்படமாட்டான். பகைவர்கள் பயங்கரமான வியாதிகளை உண்டுபண்ணுகிறார்கள். கொல்ல எண்ணங் கொண்டவர்கள் மூலிகாப்ரயோகங்களால் விஷத்தைக் கொடுக் கிறார்களல்லவோ? புருஷன் எவைகளை நாக்கினாலோ தோலினா லோ அனுபவிக்கிறானோ அவைகளில் போடப்பட்ட சூர் ணங்கள் அவனை விரைவாகக் கொன்றுவிடும். ஸம்சயமில்லை. ஸ்திரீ

[1] வேறுபாடம்.

களால் புருஷர்கள் உதர ரோகத்துடன் கூடியவர்களாகவும், குஷ்டரோகமுள்ளவர்களாகவும், அப்படியே நரையுள்ளவர்களாகவும், ஆண்மைத்தனமில்லாதவர்களாகவும், ஞானமில்லாதவர்களாகவும், குருடர்களாகவும், செவிடர்களாகவும் செய்யப்படுகிறார்கள். பாப ஸ்திரீகளை அனுஸரிக்கின்ற அந்தப் பாபஸ்திரீகள் பர்த்தாக்களைத் தோஷங்களோடு சேரும்படி செய்கிறார்கள். ஸ்திரீயினால் பர்த்தாவுக்கு ஒருபொழுதும் எவ்விதத்தினாலும் அப்பிரியமான காரியம் செய்யத்தக்கதன்று. கீர்த்தியுள்ள ஸத்தியபாமையே! நான் மகாத்மாக்களான பாண்டவர்களிடம் எந்த நடையுடனிருக்கிறேனோ உண்மையான அந்த நடைமுழுமையும் என்னிடமிருந்து கேட்பாயாக.

நான், அஹங்காரத்தையும் காமக்ரோதங்களையும் எப்பொழுதும் விட்டுப் பரிசுத்தையாக இருந்துகொண்டு நித்யம் மனைவிகளுடன் கூடின பாண்டவர்களை உபசரிக்கிறேன். பொறாமையை விட்டுச் சித்தத்தை என்னிடத்தில் நன்கு நிலைபெறச்செய்து அபிமானத்தை விட்டவளாகப் பதிகளுடைய சித்தத்தைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு அவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்கிறேன். கெட்ட சொல்லினின்றும், கெட்ட இடத்தில் நிற்பதினின்றும், கெட்டவர்களைப் பார்ப்பதினின்றும், கெட்டஇடத்தில் உட்காருவதினின்றும், கெட்டவர்களோடு செல்வதினின்றும், இங்கிதத்துடன் கூடின பார்வையினின்றும் அச்சமுள்ளவளாக, ஸூர்யனுக்கும் அக்னிக்கும் சந்திரனுக்கும் ஒப்பானவர்களும், மஹாரதர்களும் பார்த்த மாத்திரத்தினாலேயே பகைவர்களைக் கொல்பவர்களும், உக்கிரமான வீர்யமும் பிரதாபமுமுள்ளவர்களுமான பர்த்தாக்களை அடைந்து சுஸ்ரூஷை செய்கிறேன். தேவனோ மனுஷ்யனோ கந்தர்வனோ யௌவனமுள்ளவனோ நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டவனோ திரவியமுள்ளவனோ அழகுள்ளவனோ எப்படிப்பட்டவனாக இருந்தாலும், அன்ய புருஷன் என்னால் நினைக்கப்படமாட்டான். பர்த்தா போஜனம் செய்யாமலும் ஸ்நானம் செய்யாமலும் படுக்காமலுமிருக்கும் தருணத்தில், [1] வீட்டு வேலைகளை நான் செய்துகொண்டே இருப்பேன்; படுக்கவும் மாட்டேன்; புஜிக்கவும் மாட்டேன்; ஸ்நானம் செய்யவும் மாட்டேன். விளைநிலத்தினின்றோ வனத்தினின்றோ கிராமத்தினின்றோ வீட்டிற்கு வந்திருக்கிற பர்த்தாவை,

[1] 'எங்கள் வேலைக்காரர்கள் நீராடி உண்டு உறங்கு முன்னும்' என்பது வேறு பாடத்தின் பொருள்.

விரைந்து எழுந்திருந்து, ஆஸனத்தாலும் தீர்த்தத்தாலும் நான் உபசரித்து ஆநந்தமடையச் செய்கிறேன். பாத்திரங்களை நன்றாகச் சுத்தி செய்பவளும், ருசியுள்ள அன்னங்களைப் பக்குவம் செய்பவளும், காலத்தில் போஜனங்களைக் கொடுப்பவளும், நல்ல அடக்கமுள்ளவளும், தானியங்களைப் பாதுகாப்பவளும், வீட்டை நன்கு மெழுகிப் பெருக்கிச் சுத்திசெய்பவளும், அவமதியாத பேச்சுள்ளவளும், கெட்ட ஸ்திரீகளை அநுஸரியாதவளும், எப்பொழுதும் ஆலஸ்யமில்லாதவளும், என்றும் அநுகூல காரியத்தைச் செய்பவளுமாயிருக்கிறேன்; பரிஹாஸமில்லாத சிரிப்பையும், அடிக்கடி தலைவாசலிலிருப்பதையும், வீட்டைச்சேர்ந்த பூந்தோட்டங்களில் நெடுங்காலமிருப்பதையும் விலக்குகிறேன்; அளவுமீறின பேச்சையும், மகிழ்ச்சியில்லாமையையும், அன்ய மனிதர்களுடைய செய்கைகளைப்பற்றின கதைகளையும், அதிகச் சிரிப்பையும், அதிக கோபத்தையும், கோபத்திற்குக் காரணத்தையும் விலக்குகிறேன். நான், எப்பொழுதும், ஸத்தியத்திலும் பாபங்களை விலக்குவதிலும் பற்றுதலுள்ளவளாக இருக்கிறேன். பர்த்தாவுக்கு எது ஹிதமில்லாததோ அது எனக்கு எவ்விதத்தாலும் ஒருபொழுதும் இஷ்டமாக இராது. பர்த்தா ஏதாவது ஒரு குடும்ப கார்யத்தை உத்தேசித்துத் தேசாந்தரம் போவாரேயாகில் நான் புஷ்பங்களை அணியாதவளாகவும் (சந்தனம் முதலியவைகளைப்) பூசிக்கொள்ளாதவளாகவும் வ்ரதத்தை அநுஷ்டிப்பவளாகவுமிருக்கிறேன். எதை என் பர்த்தா பானம் செய்யமாட்டாரோ, எதை என் பர்த்தா அநுபவிக்கமாட்டாரோ, எதை என் பர்த்தா புஜிக்கமாட்டாரோ அவையெல்லாவற்றையும் நான் விலக்குகிறேன். உத்தமஸ்திரீயே! பெரியோர்களுடைய உபதேசப்படி நியமத்துடன்கூடி இருப்பவளாகவும் நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டவளாகவும் நல்ல பரிசுத்தியுள்ளவளாகவும் பர்த்தாவினுடைய பிரியத்திலும் ஹிதத்திலும் பற்றுதலுள்ளவளாகவுமிருக்கிறேன். ஸத்யையே! முற்காலத்தில் என் மாமியாரால் குடும்பங்களில் எந்தத் தர்மங்கள் சொல்லப்பட்டனவோ அவைகளை எப்பொழுதும் ஆலஸ்யமில்லாதவளாக அநுஷ்டிக்கிறேன். பர்வகாலங்களில் பிக்ஷையிடுதல், பலியிடுதல், ச்ராத்த கார்யங்கள், ஸ்தாலீபாகங்கள், பூஜ்யர்களுக்கு மரியாதையுடன் கூடின பூஜைகள் ஆகிய இவைகளும் இன்னும் மற்ற என்னால் அறியப்பட்டவைகளுமாகிய எல்லாவற்றையும் சோம்பலில்லாதவளாகப் பகலிலும் இரவிலும் அநுஸரிக்கிறேன். வினயங்களை

யும் நியமங்களையும் எப்பொழுதும் எல்லாவிதத்தாலும் அடைந் திருக்கிறேன். மெதுவாக இருப்பவர்களும் ஸத்தியத்தையே ஸ்வபாவமாகக் கொண்டவர்களும் ஸத்யத்தையும் தாமங்களையும் பரிபாலனம் செய்பவர்களும் பல்விஷமுள்ள ஸர்ப்பங்களைப் போலக் கோபிக்கிறவர்களுமான பதிகளை நான் உபசரிக்கிறேன். ஸ்திரீகளுக்குப் பதியை அண்டியிருத்தலென்கிற தாமமே ஸநா தன தாமமென்று என்னால் எண்ணப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்திரீகளுக்கு அந்தப் பதிதான தேவதை. அவன்தான கதி. எவள் அந்தக் கணவனுக்கு அப்ரியத்தைச் செய்வாள்? எப்பொழுதும் கட்டுப் பட்டவளான நான கணவர்களை மீறமாட்டேன்; அவர்களை மீறிப் புஜிக்கமாட்டேன்; அவர்களை மீறி அலங்கரித்துக்கொள்ளமாட் டேன்; மாமியாரை ஒருபொழுதும் நிந்திக்கமாட்டேன். ஸௌ பாக்கியவதி! அவதானத்தாலும் நித்யமான சுறுசுறுப்பினாலும் பெரியோருக்குச் செய்யும் பணியினாலும் பர்த்தாக்கள் எனக்கு வசப்பட்டிருக்கிறார்கள். வீரர்களைப்பெற்றவளும் ஸத்தியத்தைப் பேசுபவளும் பூஜிக்கத்தக்கவளுமான இந்தக் குந்திக்குப் பானங்க ளாலும் வஸ்திரங்களாலும் போஜனங்களாலும் நானே பணிசெய் கிறேன். ஒருபொழுதும் இந்தக் குந்தியை வஸ்திரங்களாலும் பூஷணங்களாலும் போஜனங்களாலும் மீறினவளாக இருக்க மாட்டேன். பூமிக்கு ஒப்பானவளான அந்தக் குந்தியை மிதமிஞ் சின சொற்களால் நான பேசமாட்டேன். யுதிஷ்டிரருடைய அரண்மனையில் நித்தியம் முதலில் எண்ணாயிரம் பிராமமணாகள் ஸ்வர்ணபாத்திரங்களில் புஜிப்பார்கள். எண்பதெண்ணாயிரம் ஸ்நாதகர்களும் க்ருஹஸ்தர்களும் புஜிப்பார்கள். யுதிஷ்டிரா எவர்களை அன்னபானங்களால் போஷிக்கிறாரோ அந்த மனிதர்க ளுள் ஒவ்வொருவரும் முப்பது முப்பது வேலைக்காரிகளையுடையவர். ஊர்த்வரேதஸ்ஸுகளான எந்த யதிகளுக்கு நன்றாகப் பக்குவம் செய்யப்பட்ட அன்னமானது பொற்பாத்திரங்களால் பரிமாறப் படுகிறதோ அப்படிப்பட்ட யதிகள் பதினாயிரவர்கள் புஜிப்பார் கள். வேதவாதிகளான அந்த எல்லாப் பிராமணர்களையும் வைஸ்வதேவமானவுடன் முதலில் கொடுக்கிற அன்னத்தினாலும் பானங்களாலும் வஸ்திரங்களாலும் போஜனங்களாலும் தகுதிப் படி பூஜித்தேன். மகாத்மாவான குந்திபுத்ரருக்கு லக்ஷம் வேலைக் காரிகள். அந்த ஸ்திரீகள் சங்கினால் செய்யப்பட்ட தோள்வளை களை அணிந்தவர்களும் பொன்மாலைகளைக் கழுத்தில் பூண்டவர்

களும நன்ருக அலஙகரிககபபடடவாகளும மிகசசிறந்த மாலேகளே யும ஆபரணஙகளேயும அணிநதவாகளும நலல நிறமுள்ளவாகளும சந்தனஙகளால பூசபபடட மேனியை உடையவாகளும மணிகளே யும பொனனேயும தரிததவர்களும் ஆடலிலும பாடலிலும வல்ல வாகளுமாயிருந்தாாகள். அநத எலலா ஸதிரீகளுடைய பெயரை யும ரூபததையும போஜனஙகளேயும வஸதிரங்களேயும செயயப படட காாயஙகளேயும செயயபபடாத கார்யஙகளேயும் நான அறி வேன. சிறந்த புததியுள்ளவரான குநதீபுததிரருடைய லக்ஷம் வேலேககாரிகள பாததிரஙகளேக கையில எடுததுப பகலிலும் இர விலும அதிதிகளேப போஜனம செயவிப்பாாகள். இந்திரபரஸதத தில வஸிககினற யுதிஷ்டிரருடைய ஒவவொரு பிரயாணததிலும லக்ஷம குதிரைகளும லக்ஷம்யானேகளும கூடவேசென்றன. யுதிஷ் டிரமகாராஜா பூமியைப பரிபாலனம செய்துகொணடிருககையில், இது இவவாருக இருநதது. அநதபபுரஸ்திரீகளும வேலேககாரர் களுமாகிய எலலாருடைய எணணிககையையுட அவாகள் நடநது கொளளவேணடிய முறையையும நானே ஏற்படுததுகிறேன்; (அவாகளுடைய குறைகளேக்) கேட்கவும கேடகிறேன். மாட் டிடையர் ஆட்டிடையா வரையில (எல்லாருடைய) செயயப படடதும செயயபபடாததுமாகிய அனேத்தையும நான் அறி வேன. கலயாணியே! கீாததியோடு கூடியவளே! பாண்டவர்களுள் நான் ஒருததியே அரசருடைய வரவையும செலவையும் சொதது முழுமையையும அறிவேன். சிறநத முகமுளளவளே! பாரத ஶ்ரேஷ்டர்களனேவரும எனனிடததில குடுமப முழுமையையும ஒபபிததுத [1] தேவதோபாஸனததில பற்றுதலுளளவாகளாகக கவலேயற்றிருககிருாகள். எனனிடததிலவைக்கபபட்டதும் கெட்ட எணணமுளளவாகளால நிர்வகிக்க முடியாததுமான அபபடிப படட பொறுபபை நான் எலலாஸுகததையும விட்டு இரவு பகலாக நிாவஹிககிறேன். நிதிகளால நிறைந்திருககின்றதும் குறைககமுடியாததுமான வருணனுடைய ஸமுததிரமபோன்ற தும் தாமததை அனுஷ்டிபபவாகளான பதிகளுடையதுமான குறைவற்ற பொககசததை நான் ஒருததியே அறிகிறேன். குரு குலததில் தோனறினவர்களான பாததாககளேப பகலிலும் இரவி லும் பசிதாகங்களேபபாராமல் ஆராதிககினற எனக்கு இரவும் பக

[1] 'பரியததை அடைய முயலுகிருாகள' எனபது இஙகிலிஷ மொழி பெயாப்பு.

னும் ஸமமாக இருக்கின்றன. ஸத்யையே! நான் நித்யம் பர்த்தாக்களுக்குமுன் விழித்துக்கொள்ளுகிறேன். அவர்கள் படுத்துக்கொண்டபிறகு படுத்துக்கொள்ளுகிறேன். இது பர்த்தாக்களை வசப்படுத்துகிற என்னுடைய உபாயம். நான் பர்த்தாக்களை வசப்படுத்துகிற இந்தப் பெரிதான உபாயத்தைச் செய்வதற்குத் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறேன். கெட்ட ஸ்திரீகளுடைய செய்கையை நான் செய்ய மாட்டேன்; விரும்பவும் மாட்டேன்' என்று சொன்னாள். திரௌபதியினால் அப்பொழுது சொல்லப்பட்ட தர்மத்துடன் கூடின அந்த வசனத்தைக்கேட்டு, ஸத்யையானவள், தாமத்தைச் செய்பவளான பாஞ்சாலியைக் கௌரவித்து, 'பாஞ்சாலீ! நான் உன்னை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். யஜ்ஞஸேனனுடைய புத்திரியே! என்னுடைய குற்றத்தைப் பொறுக்கக்கடவாய். ஸகிகளுக்குப் பரிஹாஸத்துடன்கூடின ஸல்லாபமானது இஷ்டப்படி நடக்கிறதன்றோ?' என்று சொன்னாள்.

இருநூற்றுமுப்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

த்ரௌபதீஸத்யபாமாஸம்வாதபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(திரௌபதியானவள் கணவனை வசப்படுத்துகிற உபாயத்தை உபதேசிக்கும் முகத்தால் பதிவ்ரதா தர்மங்களைக் கூறியது; தொடர்ச்சி.)

திரௌபதி, 'தோஷமில்லாத இந்தவழியைப் பர்த்தாவினுடைய சித்தத்தைக் கவருதற்காக உனக்குச் சொல்லுவேன். தோழியே! இந்தவழியில் உள்ளபடி நிலைபெற்றிருந்து சக்களத்திகளிடமிருந்து பர்த்தாவை வலிந்து வசப்படுத்திக்கொள்வாய். தேவர்களோடு கூடின எல்லா உலகங்களிலும் கணவனைப்போன்ற இப்படிப்பட்ட தேவதை ஒன்றும் இல்லை. அந்தப் பர்த்தாவினுடைய அருளிருந்தால் ஸ்திரீகளுக்கு விருப்பியவையெல்லாம் அடையப்பட்டவைகளாகும். அவன் கோபித்துக்கொண்டால் கெடுத்துவிடுவான். அந்தப் பர்த்தாவிடமிருந்து ஸ்திரீகளுக்குக் குழந்தைகளும் பலவித போகங்களும் அத்புதமான காட்சியுள்ள சயனங்களும் ஆஸனங்களும் வஸ்திரங்களும் புஷ்பங்களும் கந்தங்களும் ஸ்வர்க்கலோகமும் பெரும்புகழும் உண்டாகின்றன.

இவ்வுலகத்தில் ஒருகாலும் ஸுகத்தால் ஸுகம் அடையத்தக்க தாகாது. பதிவ்ரதையானவள் கஷ்டத்தால் ஸுகங்களை அடைகிறாள். அப்படிப்பட்ட நீ, நட்பினாலும் அன்பினாலும் காயக்லேசத்தாலும் ஸ்நானங்களாலும் ஆஸனங்களாலும் அழகிய சிறந்த புஷ்பங்களாலும் ஸாமர்த்தியமான உபாயங்களாலும் பலவிதகந்தங்களாலும், ‘இவளுக்கு நான் ப்ரியனாக இருக்கிறேன்’ என்று க்ருஷ்ணன் உன்னை அறிந்துகொண்டு முழுமனத்தோடும் உன்னையே வந்து அடையும்படி அவரை நீ பூஜிப்பாயாக. வாயிலில் வந்திருக்கிற பர்த்தாவினுடைய குரலைக் கேட்டவுடன், எழுந்திருந்து வீட்டின் மத்தியில் நிற்பாயாக; கணவர் உள்ளே வந்ததைக்கண்டு விரைவுடன் ஆஸனத்தாலும் பாத தீர்த்தத்தாலும் அவரைப் பூஜிப்பாயாக. வேலைக்காரிகள் தத்தம் இருப்பிடங்களுக்கு அனுப்பப்பட்டிருப்பார்களாகில் எழுந்திருந்து எல்லாக் கார்யங்களையும் நீயே செய்யவேண்டும். ஸத்யையே! ‘எல்லாவிதத்தாலும் இவள் என்னை அடைந்திருக்கிறாள்’ என்று இந்த உன்னுடைய மனோதாமத்தைக் க்ருஷ்ணன் அறியட்டும். உன்னிடம் உன் கணவர் சொல்வது ரஹஸ்யமில்லாததாயினும் அதை நீ வெளியிடாமல் நன்கு பாதுகாக்கவேண்டும். ஏனெனில், உன்னுடைய யாராவது ஒரு சக்களத்தியானவள், வாஸுதேவரிடம் அதைச் சொல்லக்கூடும். அதனால், அவர் உன்னிடத்தில் பிரியமில்லாதவராவார். உன்பர்த்தாவுக்கு நண்பர்களையும் அவரால் [1] அன்புபாராட்டப்படுகிறவர்களையும் அவருடைய நன்மையை நாடுகிறவர்களையும் பலவித உபாயங்களால் போஷிப்பாயாக. அந்தக் க்ருஷ்ணனுக்கு எவர்கள் பகைவர்களோ எவர்கள் உபேக்ஷிக்கத்தக்கவர்களோ எவர்கள் அஹிதர்களோ அவர்களோடும் வஞ்சகர்களோடும் கர்வமுள்ளவர்களோடும் விலகியே இருப்பாயாக. புருஷர்களிடம் மதத்தையும் அஜாக்கிரதையையும் விட்டு [2] மௌனத்தைக் கைக்கொண்டு உன் உள்ளக்கருத்தை வெளியிடாமலிருப்பாயாக. உனக்குப் புத்திரர்களாக இருந்தாலும் பிரத்யும்னனும் ஸாம்பனும் ஏகாந்தத்தில் ஒருபொழுதும் நெருங்கத்தக்கவர்களல்லர். பெரியகுலத்தில் பிறந்தவர்களும் பாவஸம்பந்தமில்லாதவர்களுமான பதிவ்ரதாஸ்திரீகளோடு உனக்கு நேசமிருக்க

[1] ‘ரம்யாந்’ என்பது மூலம்; ‘அவரிடம் பற்றுள்ளவர்கள்’ என்பது இங்கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்பு. [2] வேறு பாடம்

வேண்டும். குரூரர்களும் பிறரை அவமதிப்பதில் ஸாமர்த்திய முள்ளவர்களும் பெருந்தீனிக்காரர்களும் திருட்டுத்தனமுள்ளவர்களும் பகைமுதலியன மேலிட்டவர்களும் [1] சாபல்யமுள்ளவர்களும் விலக்கத்தக்கவர்கள். இது கீர்த்தியை உண்டுபண்ணக் கூடியது; பாக்கியத்தை உண்டுபண்ணக்கூடியது; எப்பொழுதும் உனக்குப் பயனைத் தருவது; பகைவர்களை நாசம்பண்ணக்கூடியது. சிறந்த புஷ்பங்களுடனும் ஆபரணங்களுடனும் சந்தனம் கஸ்தூரி முதலிய வாஸனைப் பொருள்களுடனும்கூடியவளாக நல்ல வாஸனைப் பொருள்களால் பர்த்தாவை ஆராதிப்பாயாக' என்று கூறினாள்.

இருநூற்றுமுப்பத்தாறுவது அத்யாயம்.

த்ரௌபதீஸத்யபாமாஸம்வாதபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(ஸத்யபாமை திரௌபதிக்கு இன்சொற்கூறியதும், கிருஷ்ணன் ஸத்யபாமையுடன் தன் நகரம் சென்றதும்)

ஜனார்த்தனர், மார்க்கண்டேயர் முதலிய பிராமணர்களோடும் மகாத்மாக்களான பாண்டவர்களோடுங்கூடி அநுகூலமான கதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். பாரதரே! மதுஸூதனர், பிறகு, அவர்களோடு உள்ளபடி ஸம்பாஷணம் செய்துவிட்டு, தேரிலேறக்கருதி ஸத்யபாமையை அழைத்தார். பிறகு, ஸத்யபாமை, அந்தச்சமயத்தில், த்ருபதராஜகுமாரியைத் தழுவிக்கொண்டு, 'க்ருஷ்ணையே! உனக்கு மனக்கவலை வேண்டாம்; வருத்தம் வேண்டாம்; உறக்கமின்மை வேண்டாம். தேவர்களுக்கொப்பான பர்த்தாக்களால் ஜயிக்கப்பட்ட பூமியை நீ அடைவாய். கருமையான கண்களுள்ளவளே! இம்மாதிரியான ஒழுக்கத்தோடும் சிறந்த லக்ஷணங்களோடுங்கூடிய உன்னைப்போன்ற ஸ்திரீகள் நெடுங்காலம் துன்பத்தை அடையமாட்டார்கள். பகைவரை அழிக்கப்பெற்றதும் விரோதியில்லாததுமான இந்தப் பூமியை நீ பர்த்தாக்களோடுகூடி அவசியம் அனுபவிப்பாய் என்று நான் கேட்டிருக்கிறேன். த்ருபதராஜகுமாரியே! த்ருதராஷ்டிரகுமாரர்களை வதம் செய்து பகைகளைத் தீர்த்துக்

---

[1] உத்யோகபர்வம் 174-ம் பக்கம், சாந்திபர்வம் 375-ம் பக்கம் குறிப்புகளிற் காண்க.

கொண்டு, யுதிஷ்டிரரிடத்தில் பூமி நிலைபெற்றிருப்பதைப் பார்ப்பாய். எந்த ஸ்திரீகள், கானகம் செல்லுகின்ற உன்னைப் பார்த்து, கொழுப்பினால் மதிமயக்கமுள்ளவர்களாகி, உரக்கச் சிரித்தார்களோ அந்தக் கௌரவ ஸ்திரீகள் எண்ணம் குலைக்கப் பட்டதை நீ விரைவில் பார்ப்பாய். கருஷ்ணையே! துக்கத் தோடுகூடியவளான உனக்கு எவர்களால் அப்ரியமான கார்யம் செய்யப்பட்டதோ அவர்களனைவரையும் யமலோகத்திற்குப் புறப் பட்டவர்களாக அறிந்துகொள். உன்னுடைய குமாரனான பிரதி விந்தியன், அப்படிப்பட்ட ஸுதஸோமன், அர்ஜுனனுடைய புதல்வனான ஸ்ருதகர்மா, நகுலனுடைய குமாரனான சதாநீகன், ஸஹதேவனிடத்தினின்று உனக்குப் பிறந்த ஸ்ருதஸேனன் ஆகிய உன் குமாரர்களனைவரும், க்ஷேமமுள்ளவர்களாகவும் வீரர்களாக வும் அஸ்திரங்களில் தேர்ச்சி அடைந்தவர்களாகவும் இருக்கி றார்கள். இவர்கள் அபிமன்யுவைப்போல் ப்ரீதியுள்ளவர்களாகவும் த்வாரகையில் அதிகப் பற்றுதலுள்ளவர்களாகவுமிருக்கிறார் கள். இந்தப் புத்திரர்களிடம் உன்னைப்போல் ஸுபத்ராதேவி யானவள் எல்லாவிதத்தாலும் அன்புள்ளவளாக இருக்கிறாள். எதிரில்லாத ஸுபத்ரையானவள் உன் விஷயத்தில் ப்ரீதியுடைய வளாக இருக்கிறாள்; அந்த உன்னுடைய புத்திரர்கள்விஷயத்தி லும் மனவருத்தமில்லாதவளாக இருக்கிறாள்; அந்த உன் புத்திர களுடைய துக்கத்தால் துக்கமுள்ளவளாகவும் அப்படியே ஸுகத்தால் ஸுகமுள்ளவளாகவும் எல்லாவிதத்தாலும் உன் குமாரர்களைப் ப்ரீதியுடன் பாதுகாக்கிறாள். அப்படியே, பிரத்யும்ன னுடைய தாயாரான ருக்மிணியும் நடந்துகொள்ளுகிறாள். கேசவர், பானு முதலிய புத்திரர்களுடன் இவர்களை முக்யமாகப் பாதுகாக்கிறார். இந்தப் பிள்ளைகளுக்குப் போஜனவிஷயத்திலும் வஸ்திரவிஷயத்திலும் நித்யம் என் மாமனார் ஊக்கமுள்ளவராக இருக்கிறார். பலராமரை முதன்மையாகக்கொண்ட அந்தகர்களும் வருஷ்ணிகளுமாகிய அனைவரும் உன் குமாரர்களை அன்புடன் அடைகிறார்கள். பெண்ணே! அவர்களுக்கும் ப்ரத்யும்னனுக்கும் (உன் பிள்ளைகளிடம்) நேசமானது ஸமானமாக இருக்கிறதன்றோ?" என்றாள்; இவ்வண்ணம் பிரியமாயும் ஸத்தியமாயும் மனத்துக் கினியதாயும் உள்ளக்கருத்தைப் பின்பற்றியதாயுமுள்ள வசனத்தை உரைத்து வாஸுதேவருடைய ரதத்தை நோக்கிப் பிரயாணத் தில் மனம் வைத்தாள். கிருஷ்ணனுடைய மஹிஷியான ஸத்ய

பாமையானவள் அந்த த்ரௌபதியைப் பிரதக்ஷிணம் செய்தாள். பிறகு, அழகிய ஸத்யபாமை சௌரியின் தேரிலேறினாள். பகைவர்களைத் தவிக்கச்செய்பவரும் யாதவர்களுள் மிகச்சிறந்தவருமான கிருஷ்ணன் புன்னகை செய்து த்ரௌபதியை இன்சொற்களால் ஸமாதானம் செய்து அவ்விடமிருந்து திரும்பி வேகமுள்ள குதிரைகளால் த்வாரகைக்குப் பிரயாணமானார்" என்று கூறினார்.

த்ரௌபதீஸத்யபாமாஸம்வாதபர்வம் முற்றிற்று.

இருநூற்றுமுப்பத்தேழாவது அத்யாயம்.

[1]கோஷயாத்ராபர்வம்.

(ஒரு பிராம்மணனிடத்தினின்று பாண்டவர்களுடைய வரலாற்றைக் கேட்ட திருதராஷ்டிரன் அவர்களைப்பற்றித் துக்கப்பட்டதும், அவர்களுடைய பராக்கிரமத்தை நினைத்துத் தன் புத்திரர்களுக்கு வதம் நிச்சயமென்றெண்ணி அவர்களைப் பற்றித் துக்கித்ததும்)

ஜனமேஜயர், "இவ்வாறு வனத்திலிருப்பவர்களும், புருஷச்ரேஷ்டர்களும், குளிராலும் வெப்பத்தினாலும் காற்றினாலும் வெயிலாலும் துன்புறுத்தப்பட்ட அங்கங்களையுடையவர்களுமான பார்த்தர்கள் அந்த த்வைதவனத்திலுள்ள குளத்தையும் புண்யமான காட்டையும் அடைந்து அதற்குமேல் என்ன செய்தார்கள்?" என்று வினவினார்.

வைசம்பாயனர், "பிறகு, பாண்டுபுத்திரர்கள் அந்தக் குளத்தை அடைந்து ஜனக்கூட்டத்தை விட்டுவிட்டு இஷ்டமான காரியங்களைச் செய்துகொண்டு அப்பொழுது அழகிய காடுகளிலும் மலைகளிலும் நதீதீரங்களிலும் ஸஞ்சரித்தார்கள். அப்படி வனத்தில் வஸிப்பவர்களான அந்தச் சிறந்த வீரர்களை வேதாத்தியயனம் செய்தவர்களும் தவத்தைப் பொருளாகக்கொண்டவர்களும் பழமையாக இருப்பவர்களுமான வேதாந்தங்களை நன்கு அறிந்தவர்கள் வந்தடைந்தார்கள். பிறகு, புருஷச்ரேஷ்டர்களான பாண்டவர்கள் அவர்களைப் பூஜித்தார்கள். பிறகு, ஒரு ஸமயத்தில், உலகத்தில் கதைகளில் ஸமர்த்தனான ஒரு பிராம்மணன்,

---

[1] அரசன் பசுமந்தைகளைக் காணச் செல்லுதல்.

பூமியில குருவம்சததில பிறந்தவாகளான பாணடவாகளை அடைநதான். அவன், அவாகளோடு சேர்நதிருந்துவிட்டுத தற் செயலாக விசிததிரவீர்யனுடைய குமாரனை திருதராஷ்டிரமகா ராஜனை அடைநதான. பிறகு, உடகார்நதிருபபவனும மரியாதை செயயபபபட்டவனுமான பிராமமணன, கெளரவர்களுள மிகசசிறந தவனும வயதுசென றவனுமான திருதராஷ்டிரமகாராஜனுல ஏவபபடடவனுகி, தாமன வாயு இநதிரன இவர்களுடைய புததிரா களான யுதிஷ்டிரரும பீமஸேனனும அாஜுனனும நகுல ஸஹதேவாகளும, காற்றினுலும வெயயிலாலும வருததப்பட்ட அஙகஙகளுடன மெலிநது உக்கிரமான துக்கததினுடைய வாயில விழுநதிருபபதாகவும, வீரர்களை நாதர்களாககொண்ட திரெளபதி நாதனற்றவளபோலிருந்துகொண்டு பலவித கிலே சஙகளை அனுபவிப்பதாகவும சொன்னுன. பிறகு, திருதராஷ் டிரமகாராஜன, அவனுடைய சொறகளைககேட்டு, இரக்கததினுல தாபமடைநதவனும, அபபடிபபட்ட ராஜபுததிரர்களும் ராஜ பெளததிராகளும் காட்டில அவவிதமான துககததை அடைந திருககிறாகளெனபதை எணணி மனததில் தைனயம மேலிட்ட வனும், அப்பொழுது உஷ்ணமான பெருமூச்சுக் காற்றினுல தாக் கபபட்டவனுமாகி, மனத்தில தைர்யததை அரிதில் அடைநது, அவை அனைததுககும தானே காரணமெனறெணணிப பின்வரு மாறு புலமபலானுன.

'உணமைபேசுகிறவனும சுததனும புகழததகக நடை யுள்ளவனும் என்னுடைய புததிராகளுள மிககசிறந்தவனும அஜாதசதருவும முறகாலத்தில ஹம்ஸதூளிகாசயனத்தில படுததுறஙகினவனுமான தர்மராஜன் எவவாறு தரையில படுக்கி ருனே? இந்திரனுககொபபானவனும உறஙகுகின்றவனுமான எந்தத் தர்மராஜன் அதிகாலையில துதிக்கின்ற மாகதர்களா லும ஸூதபுததிராகளாலும நிதயம் எழுபபபபடுவனே அவன இபபொழுது நிசசயமாகத தரையிலபடுததிருந்து விடியற்காலத தில பக்ஷிகளுடைய கூட்டஙகளால எழுபபபபடுகிருன. காறறி னுலும வெயயிலாலும சரீரம இளைததவனும, கோபததினுல் நிரம் பிய சிததமுளளவனும, அபபடிபபட்ட கஷ்டஙகளில பழக்கமில் லாத மேனியுடையவனுமான பீமஸேனன தரெளபதிக்கெதிரில் [1] எவ்விதம் தரையில படுககிருனே? அபபடியே மென்மைத

[1] பொருள இரட்டிததலால ஒரு சொல் விடபபட்டது.

தன்மையுள்ளவனும் நல்லமனமுள்ளவனும் அரசனுன தர்மநந்தன னுடைய வசததிலிருபபவனும் மிகக துனபததைத அடைநதவை போனற எலலா அங்கஙகளையுமுடையவனுமான அாஜுனன் கௌரவாகள்மீது உளள கோபததிஞல இராககாலஙகளில நிசசய மாகப படுததுறங்கமாட்டான். உககிரமான தேஜஸுளள அாஜு னன, ஸுகததாலவிடுபட்டிருககிற நகுலஸஹதேவாகளையும திரௌ பதியையும யுதிஷ்டிரரையும் பீமனையும பாாதது, ஸர்ப்பமபோலப பெருமூசசு விட்டுககொண்டு கோபததிஞல நிசசயமாக இராக காலஙகளில படுதது உறஙகமாட்டான. அபபடியே, ஸுகததுககே தகுந்தவாகளும், ஸுகத்தை இழந்தவாகளும, அழகு நிரம பினவாகளும, தேவலோகததிலுளள தேவாகளபோனறவாகளும, விழித்துககொணடேயிருபபவாகளும, மனததிற்கு ஆறுதலிலலா தவர்களும், கோபததாலும ஸததியததாலும தடுககபபடுகின றவர்களுமான நகுல ஸஹதேவர்களைப்பாாதது நிசசயமாகப படுத துறஙகமாட்டான. பலததிஞல வாயுவைபபோனறவனும சிறந்த பலமுளளவனுமான வாயுகுமாரனுன பீமன, ஜயேஷ்ட ஞன யுதிஷ்டிரனுல தாம பாசததால கட்டபபட்டவனுகப பெரு மூசசு விட்டுககொணடு நிசசயமாகக கௌரவாகளமீதுளள கோபததை அடககிககொணடிருபபான. யுததததில மறறவா களைககாட்டிலும வீாயததிஞல மேற்பட்டவனுன அந்தப பீம ஸேனனும, பூமியில புரளுகின்றவனும என பிள்ளைகளுடையவதத தை விருமபுகினறவனும ஸததியததாலும தாமததாலும தடுக கப்படுகின்றவனுமாகிக காலத்தை எதிர்பாாததிருக்கிறுன. அஜாதசததுருவானவன் கபடமான சூதாட்டததால ஜயிககப பட்டபோது துசசாஸனன சொலலிய கடுஞசொறகள விருகோ தரனுடைய அஙகததில பிரவேசிததுக காட்டுத்தீயானது விறகு களை எரிபபதுபோல எரிககினறன. தர்மபுததிரன தீஙகு நினைகக மாட்டான. தனஞசயனும அவனை அனுசரிபபான. பீமனுடைய கோபமானது காறறிஞல நெருபபு மூளவதுபோல அரணய வாஸததிஞல மூளகிறது. வீரனுன அநதப பீமன அநதக கோபததி ஞல பிளககபபடுகினறவனுகிக கையிஞல கையை முறுககிப பிசை நதுகொணடு என புததிரனுடைய இநதச சேனையை எரிககிறவன போல உஷ்ணமாகவும மிகக கோரமாகவும பெருமூசசு விட்டுக கொணடிருககிறுன். கோபமுளளவர்களும் அநதகனுககும் காலனுக்கும ஒபபானவாகளுமான அர்ஜுனனும, பீமனும, வஜ

ராயுதமபோலப பிரகாசிககின்ற அமபுகளை இறைததுககொணடு யுததததில பகைவாகளுடைய படையை மிசசம வைககமாட்டார் கள். துரியோதனனும சகுனியும் காணனும மிகக மந்தபுததியுள்ள வனுன துசசாஸனனும கொமபுநுனியிலிருககின்ற தேனைபபாாககி ருாகள்; கீழே பீமஸேனன தனஞசயனெனகிற படுகுழியிருப்ப தைப் பார்ககவிலலை மனிதன் நலல காரியததையோ கெட்ட கார்யததையோ செய்து பரிபாககாலத்தில பயனை எதிர்பார்ப பனேயாகில, அவன தனவசமிலலாமலே அந்தபபயனேடு சோக் கபபடுகிருன்; மனிதனுககு அநதப் பயனிலிருநது எபபடி விடுத லுணடாகும? நிலமானது நனருக உழப்பபட்டும விதைவிதைக் கபபட்டும் பர்வ காலததில தககபடி மழை பொழிந்துமிருக்க, பயிரிட்டவனுககுப பலனுனது கைகூடாமல போமாகில தெயவத ததைத தவிர வேறு யாது காரணமிருககிறது? கெட்டகாரியததைச் செயதவனும சூதாட்டததில வலலவனுமான சகுனியினு லும, நலல கார்யஙகளில சென்றவனுன தாமபுததிரனுலும, கெட்ட பிளளைகளுககு வசபபட்டு அவர்களை அனுஸரித்த எனனுலும கௌரவர்களுககு இது நாசகாலமாக எற்படுததப்பட்டது. அக கினியானது தூணடபபடாமலிருநதும் நிசசயமாகத தானுகவே எரிநது தணிகிறது. கர்ப்பிணியானவள நிச்சயம் பிரஸவிபபாள். பகலின் தொடக்கததில நிச்சயமாக இரவானது அழிந்துவிடு கிறது. அபபடியே, இரவின தொடககததிலும பகல நாசமடை கிறது. [1] (மனிதாகளுககு விவேகமிருககுமானுல) நமபோன்ற வர்கள் எதற்காக அநீதியினுலாவது பொருளைத தேடுகிருர்கள? மற்ற அரசர்களும் எதற்காகப் பொருளைத தேடுகிருர்கள? தேடிய பொருளை மனிதர்கள (ஸாதுககளாயிருநதாலும) எவவிததத்தா லும அறம் இன்பம முதலியவைகளுககாக ஏன செலவிடுவதிலலை? ஆதலால, மனிதர்களுககுப் பொருளைத தேடுவதிலும் பாதுகாப பதிலும விலககமுடியாதபடி இயற்கையாகவே புததி அமைநதி ருககிறது. 'பொருளைத தேடாவிட்டால அதனுல் ஸாதிக்கத்தகக விவாகமுதலியவற்றுககுரிய காலததையடைநதால, தனமில்லாத வனுன எனககுப பொருளால ஸாதிக்கததகக கலியாணம முதலி யன எபபடி நடக்கும? அந்தப் பொருளானது எந்த உபாயத தால் கிடைககும?' எனகிற வியாகுலமானது மனததில் உண்டா கும. மனிதனுல், பொருளானது, 'எவவாறு பிரிவுபடாமலிருக்

---

[1] வேறு பாடம்.

கும்? எவ்வாறு அழியாமலிருக்கும்? எவ்வாறு சிறிது சிறிதாகச் செலவாகாமலிருக்கும்?" என்று பாதுகாக்கப்படவேண்டும்; பாதுகாக்கப்படாமற்போனால் நூறு துண்டாகச் சிதறிப்போய்விடும். உலகத்தில் செய்தவினையானது பயன் கொடாமல் அழிவதில்லை; நிச்சயம். தனஞ்சயன் காட்டிலிருந்தும் இந்திரலோகம் சென்றான்; நானாவிதமான திவ்யாஸ்திரங்களையும் அறிந்து மீண்டும் இவ்வுலகத்தை அடைந்துவிட்டான். இவனுடைய வீர்யத்தைப் பாருங்கள். காலத்தால் அடிக்கப்பட்டவர்களும் மரிக்கப்போகிறவர்களுமான கௌரவர்களைப் பார்க்கிற (அர்ஜுனனைத்தவிர) வேறு எந்தமனிதன் சரீரத்தோடுகூடவே ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்து மறுபடியும் திரும்பி வருவதற்கு விரும்புவான்? விற்பிடித்தவனோ இருகைகளாலும் அம்பெய்பவனாகிய அர்ஜுனன்; வில்லோ பயங்கரமான வேகத்துடன்கூடின அப்படிப்பட்ட காண்டீவம், அஸ்திரங்களோ அப்படிப்பட்ட மஹிமையுள்ள திவ்யாஸ்திரங்கள். அந்த மூன்றினுடைய தேஜஸ்ஸையும் இவ்வுலகில் எவன் தாங்குவான்?" என்று சொன்னான். அரசனுடைய அந்த வசனத்தைக் கேட்டு, பிறகு, சகுனி ஏகாந்தத்தில் துர்யோதனனுக்குத் தெரிவித்துடன் கர்ணனையும் அடைந்து அவை அனைத்தையும் தெரிவித்தான். அல்பபுத்தியுள்ள அந்தக் கர்ணனும் ஸந்தோஷமில்லாதவனானான்.

இருநூற்றுமுப்பத்தெட்டாவது அத்யாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(தன் செல்வத்தைக் காட்டிப் பாண்டவர்களுக்கு மனவருத்தத்தை உண்டுபண்ணுவதற்காக த்வைத வனத்திற்குப்போகும்படி கர்ணனும் சகுனியும் துர்யோதனனை ஏவியது.)

திருதராஷ்டிரனுடைய அந்த வாக்கியத்தைக் கேட்டு, சகுனி, அப்பொழுது கர்ணனோடுகூடியவனாகித் தக்கஸமயத்தில் துரியோதனனைப் பார்த்து, 'பரதகுலத்திற்பிறந்தவனே! உன் வீர்யத்தினால் வீரர்களான பாண்டவர்களைக் காட்டிற்கு ஓட்டிவிட்டமையால், ஸ்வர்க்கத்தை இந்திரன் அனுபவிப்பதுபோல், நீ ஒருவனாக இந்தப் பூமியை அனுபவிப்பாயாக. அரசனே! ஸமுத்திரங்களால் சூழப்பட்டதும் மலைகளும் காடுகளுமுள்ளதும் ஸ்தாவரங்

களோடும் ஜங்கமங்களோடுமகூடியதுமான பூமியானது இப்பொழுது உனக்கு முழுமையும வசப்பட்டதாயிறறு. அரசனே! கீழ் நாட்டிலும தெனனாட்டிலும் மேலநாட்டிலும வடநாட்டிலுமுள்ள எல்லா அரசாகளும உனக்குக கப்பங் கொடுப்பவாகளாகச் செய்யப பட்டாாகள. அரசனே! முறகாலததில எநத லக்ஷமியானவள பிரகாசிப்பவளபோலப பாணடவாகளை அடைநதிருநதாளோ அநத லக்ஷமியானவள இப்பொழுது உனனால பிராதாககளோடு அடையப பட்டாள். அரசனே! மிக்க தோளவலியமைநதவனே! இநதிர பாஸததததை அடைநத யுதிஷ்டிரனிடததில பிரகாசிததுக்கொண டிருநத எநத லக்ஷமியை நாம நெடுங்காலம துக்கததால வாடின வர்களாகிய பாாததோமோ அப்படிப்பட்ட இந்த லக்ஷமியானவள், உனனால புததிபலததினால அப்படிப்பட்ட அரசனிடமிருநது கவரப்பட்டு, ஜவலிக்கிறவளபோலக காணப்படுகிறாள. ராஜேந் திரனே! பகைவீராகளைக்கொலபவனே! அப்படியே, அரசர்கள அனைவரும, 'நாங்கள எதைச செய்யககடவோம்?' எனறு சொல லிக்கொணடு உன கட்டளையில நிலைபெறறிருக்கிறார்கள. அர சனே! அப்படிப்பட்ட நாங்களும உனக்கு வசப்பட்டிருக்கிறோம். கடலால சூழப்பட்டதும, மலைகளோடும வனஙகளோடுங்கூடியதும, கிராமங்களும நகரங்களுமுள்ளதும, சுரங்கங்களோடுகூடியதும், பலவித வனப்ரதேசங்களுள்ளதும, பட்டணங்களால விளங்குகின் றதும, [1] பிரகாசிக்கின்றதுமான இநதப பூமியும உன கட்டளையில நிலைபெறறிருக்கின்றது. அரசனே! நக்ஷத்திரங்களுக்கு அரசனான சநதிரனபோலப பிராம்மணர்களால மகிழ்விக்கப்படுகின்றவனாகிப பிரகாசிக்கிறாய. ஸ்வாக்கததில தேவர்களுள் ஸூாயன் பிரகாசிப பதுபோலப பராக்ரமததால நீ பிரகாசிக்கிறாய். அரசனே! ருத்ரா களாலே சூழப்பட்ட யமனபோலவும, [2] மருததுக்களால சூழப்பட்ட இநதிரனபோலவும, கௌரவாகளால சூழப்பட்ட நீ நக்ஷததிரங் களினிடையில சநதிரனபோலப பிரகாசிக்கிறாய. எவாகளால உனனுடைய ஆணையானது ஏறறுக்கொள்ளப்படவில்லையோ, எவாகள உனனுடைய ஆணையில கட்டுப்பட்டிருக்கவில்லையோ அந்தப்பாணடவாகளை ஸம்பததை இழநதவாகளாகவும வனவாஸி களாகவும பாாக்கிறோம. மஹாராஜனே! பாணடவாகள் வன வாஸிகளான பிராம்மணாகளோடுகூட தவைதவனததிலுள்ள

[1] அதிகபாடமான அரைஸ்லோகம விடப்பட்டது.

[2] 'மருதபி' எனபது மூலம, 'தேவாகளால' எனறும கொள்ளலாம்

தடாகத்தினருகில் வஸித்துக்கொண்டிருக்கிறார்களென்பது கேட்கப் படுகிறதன்றோ? மகாராஜனே! அப்படிப்பட்ட நீ சிறந்த ஸம்பத் தோடுகூடியவனாகத் தேஜஸினால் ஸூர்யன்போலப் பாண்டு புத்திரர்களை ஸந்தாபத்தை அடையும்படி செய்துகொண்டு தவைத வனம் போவாயாக. அரசனே! இராஜ்யத்தில் நிலைபெற்றவனும் செழிப்புள்ளவனும் பரிபூர்ணமான தனங்களோடுகூடினவனு மான நீ, ராஜ்யத்தினின்று நழுவினவர்களும் செழிப்பில்லாதவர் களும் ஸம்பத்தில்லாதவர்களுமான பாண்டுபுத்திரர்களைப் பார்ப்பா யாக. பாண்டவர்கள் மகிமைதங்கிய வம்சத்திலுதித்தவனும் பெரிதான மங்களத்தில் நிலைபெற்றிருப்பவனுமான உன்னை நகுஷ னுடைய புதல்வனான யயாதியைப்போலப் பார்க்கட்டும். பிரஜை களுக்கு அதிபதியே! பௌருஷங்களால் பிரகாசிக்கின்ற எந்த ஸம்பத்தை நண்பர்களும் பகைவர்களும் பார்க்கிறார்களோ அந்த ஸம்பத்தே சிறப்புள்ளதாகிறது. மலையின்மீதிருப்பவன் தரையி லிருப்பவர்களைப் பார்ப்பதுபோல நல்ல நிலைமையிலிருக்கிற எந்த மனிதன் கெட்ட நிலைமையிலிருக்கிற பகைவர்களைப் பார்க்கிறானோ அவனுக்கு அதைக்காட்டிலும் சிறந்த ஸுகமேது? அரசர் களுள் சிறந்தவனே! மனிதன் பகைவர்களுடைய கஷ்டத் தைப் பார்ப்பதனால் எந்த ப்ரீதியை அடைகிறானோ அந்த ப்ரீதி யைப் புத்திரலாபத்தாலும் தனலாபத்தாலும் ராஜ்யலாபத்தாலும் அடைகிறானில்லை. காரியஸித்தியைப் பெற்றிருக்கிற எந்த மனிதன் மரவுரியையும் மான்தோலையுமுடுத்தவனும் ஆஸ்ரமத்திலிருப் பவனுமான தனஞ்சயனைப் பார்ப்பானோ அவனுக்கு என்ன ஸுகம் உண்டாகாது? நல்ல வஸ்திரங்களைத் தரித்தவர்களான உன் னுடைய பார்யைகள், மரவுரியையும் மான்தோலையுமுடுத்தவளும் துக்கமுள்ளவளுமான கிருஷ்ணையைப் பார்க்கட்டும். அவளும் (உயிரில்) வெறுப்பை அடையட்டும். ஜனங்களுக்கு அதிபனே! இப்பொழுது, உன் மனைவிகளுடைய ஜ்வலிக்கின்ற செல்வத் தைப் பார்த்து அப்படியே தன்னையும் செல்வத்தினின்று நழுவி யிருக்கிற ஜீவனத்தையும் விசேஷமாக நிந்தித்துக்கொள்ளட்டும். நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற உன்னுடைய பார்யைகளைப் பார்த்து எப்படிப்பட்ட மனவருத்தமுண்டாகுமோ அப்படிப் பட்ட மனவருத்தமானது அவளுக்கு ஸபைநடுவில் துகிலுரிந்த பொழுதும் உண்டாயிராது' என்று சொன்னான். ஜனமேஜயரே! கர்ணனும் சகுனியும் அரசனான துர்யோதனனைப் பார்த்து

இவ்வண்ணமுரைத்துப் பேச்சு முடிந்தபின் இருவரும் பேசாமலிருந்தார்கள்.

இருநூற்றுமுப்பத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கர்ணன், சகுனி முதலியவர்கள் த்வைதவனஞ் செல்லும் விஷயத்தில் கோஷயாத்ரையை உபாயமாக நிச்சயித்தது.)

கர்ணனுடைய வசனத்தைக் கேட்டு அரசனான துரியோதனன் ஸந்தோஷமுள்ளவனாகி மீண்டும் தைன்யமுள்ளவனாக ராதாபுத்திரனைக் கர்ணனைப் பார்த்து, 'கர்ண! நீ சொல்லுகிறதெல்லாம் என் மனத்திலிருக்கிறது. ஆனால், எவ்விடத்தில் பாண்டவர்கள் வஸிக்கிறார்களோ அவ்விடம் போவதற்குப் பிதாவினுடைய அனுமதி எனக்குக் கிடைக்காது. அரசரான திருதராஷ்டிரர் அந்த வீரர்களைப்பற்றிப் புலம்புகிறார்; அவர்களைத் தவத்தினால் நம்மைவிட மேற்பட்டவர்களெனவும் நினைக்கிறார். அல்லது, அரசர் நம்முடைய விருப்பத்தை அறிந்திருக்கக்கூடும். வருங்காலத்தில் நேரக்கூடிய இந்த அனாத்ததத்தை விலக்க எண்ணி எனக்கு அனுமதி கொடுக்கக் கூடாதவராயிருக்கிறார். வனத்திலிருக்கின்ற பகைவர்களான அந்தப் பாண்டவர்களுக்குத் துன்பத்தை உண்டுபண்ணுவதைத் தவிர வேறு ஒரு பிரயோஜனமும் த்வைதவனத்திலில்லையன்றோ? சூதாடுகிற சமயம் வந்தவுடன், விதுரர் என்னையும் உன்னையும் சகுனியையும் பார்த்து அப்பொழுது சொல்லிய வசனத்தை நீ அறிந்திருக்கிறாயன்றோ? அந்த எல்லா வாக்கியங்களையும் வேறான புலம்பலையும் நன்றாக ஆலோசித்தும் த்வைதவனத்தைக் குறித்துச் செல்வதற்கோ செல்லாமலிருப்பதற்கோ நிச்சயத்தை [1] நான் அடையவில்லை. அரண்யத்தில் துன்பப்படுகிறவர்களும் திரௌபதியுடனிருப்பவர்களுமான பீமார்ஜுனர்களை நான் பார்ப்பேனென்பதில் எனக்கும் அதிகமான ஸந்தோஷமுண்டு. மரவுரியையும் தோலையும் உடுத்துக்கொண்டிருக்கிற பாண்டுபுத்திரர்களைப் பார்த்தால் எவ்விதமான ப்ரீதியுண்டாகுமோ அவ்விதமான ப்ரீதியை இந்தப் பூமியை அடைந்து

---

[1] வேறுபாடம்

கூட நான் அடையமாட்டேன். காண! வனத்தில் காஷாயத்தை உடுத்தவளும் த்ருபதனுடைய குமாரியுமான த்ரௌபதியை நான் பார்ப்பேனென்பதைக் காட்டிலும் மேலானது என்ன இருக்கிறது? தர்மராஜனும், பாண்டுநந்தனனான பீமஸேன னும், நிகரற்ற ராஜ்ய லக்ஷ்மியோடு சேர்ந்திருக்கின்ற என் னைப் பார்ப்பார்களாகில் அப்பொழுதுதான் எனக்கு உயிர் உண்டாகும். நாம் அந்த வனத்திற்குச் செல்லக்கூடியதும் நான் வனத்திற்குச் செல்லும்படி அரசர் எனக்கு அனுமதி கொடுக்கக்கூடியதுமான உபாயத்தை நான் காணவில்லை. எந்த உபாயத்தால் அந்த வனத்திற்குச் செல்லுவோமோ அந்த உபா யத்தைச் சகுனியோடும் அப்படியே துச்சாஸனனோடும் கூடி ஸாமர்த்தியமாக ஆராயக்கடவாய். நானும் ப்ரயாணத்துக்கோ இங்கேயே இருப்பதற்கோ உன்னை அனுஸரிக்கிறேன். அரசரான திருதராஷ்டிரரிடம் அதிகாலையிலேயே செல்வேன். நானும் கௌர வர்களுள் சிறந்தவரான பீஷ்மரும் அந்த ராஜஸபையில் இருக்கும் பொழுது உன்னால் காணப்பட்ட உபாயத்தைச் சகுனியோடு சேர்ந்து சொல்வாயாக. அதற்குமேல், நான், பீஷ்மர் திருதராஷ் டிரர் இவர்களுடைய அபிப்ராயத்தைக் கேட்டுப் பிதாமஹரான பீஷ்மரை நயமாக வேண்டிக்கொண்டு வனப்பிரயாணத்தைக் குறித்து முயற்சியைச் செய்வேன்' என்று சொன்னான். 'அப் படியே ஆகட்டும்' என்று சொல்லிவிட்டு அவர்களெல்லாரும் தத்தம் வீடுகளைக்குறித்துச் சென்றார்கள்.

இரவு விடிந்தவுடன், கர்ணன் துர்யோதனராஜனை வந்தடைந் தான். பிறகு, கர்ணன், துரியோதனனைப் பார்த்து உரக்கச் சிரித்துக் கொண்டு, 'அரசனே! இந்த உபாயம் நன்கு கண்டறியப்பட்டது. அதை நீ தெரிந்துகொள். வேந்தே! த்வைதவனத்தில் எல்லா இடைச்சேரிகளும் உன்னை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றன. கோஷயாத்திரை என்கிற வியாஜத்தினால் த்வைதவனத்திற்குச் செல்வோம். ஸம்சயமில்லை. பிரஜைகளுக்கு நாதனே! எப் பொழுதுமே அரசர்களுக்குக் கோஷயாத்திரை செல்வது தகுதி யன்றோ? அரசனே! இவ்வண்ணம் நீ சொல்வாயாகில் பிதா உனக்கு த்வைதவனம் செல்வதற்கு அனுமதி கொடுப்பார்' என்று சொன்னான். அவ்வாறு கோஷயாத்திரை விஷயமாக நிச்சயத்தை இருவரும் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், காந்தாரதேசாதிபதி யான சகுனி, சிரித்துக்கொண்டு, 'துரியோதன! த்வைதவனப்

பிரயாணத்தின்பொருட்டு இந்த உபாயத்தைக் குற்றமற்றதென்று நான் காண்கிறேன். அரசர் நமக்கு அனுமதி கொடுப்பார். மேலும், அவரே நம்மைப் போகும்படி ஏவுவார். அரசனே! த்வைதவனத்தில் எல்லாப் பசுக்கூட்டங்களையும் பாதுகாக்கின்ற இடையர்களனைவரும் உன்னை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். கோஷயாத்திரை என்கிற வியாஜத்தினால் த்வைதவனத்திலுள்ள தடாகத்தினருகில் செல்வோம்' என்று சொன்னான். பிறகு, அவர்களனைவரும் உரக்கச் சிரித்துக்கொண்டு ஒருவருக்கொருவர் கைகொடுத்துக்கொண்டார்கள். அதையே தக்கதென்று நிச்சயித்து எல்லாரும் ஒன்றுசேர்ந்து திருதராஷ்டிரனைக் கண்டார்கள்.

இருநூற்றுநாற்பதாவது அத்யாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனன் கோஷயாத்திரை என்கிற வியாஜத்தினால் தம்பிமார் முதலியவர்களோடு த்வைதவனத்துக்குச் சென்றது.)

ஜனமேஜயரே! பிறகு, எல்லோரும் திருதராஷ்டிரனைக் கண்டார்கள். பாரதரே! பிறகு, [1] அரசனுடைய ஸுகத்தைக்கேட்டு அரசனும் ஸௌக்கியத்தை வினவப்பட்டார்கள். பிறகு, அவர்களால் முன் ஏவப்பட்டிருக்கிற [2] ஸங்கவன் என்கிற இடையன் அப்பொழுது திருதராஷ்டிரனிடத்தில் பசுக்கள் ஸமீபத்தில் வந்திருப்பதாகத் தெரிவித்தான். அரசரே! பிறகு, கர்ணனும் சகுனியும், அரசர்களுள் சிறந்தவனும் ஜனங்களுக்கு அதிபதியுமான திருதராஷ்டிரனைப் பார்த்து, 'கௌரவரே! அழகிய இடங்களில் இப்பொழுது பசுக்கூட்டங்கள் (வந்து) இருக்கின்றன. பசுக்களுடைய எண்ணிக்கையை முன்னிட்டு வயது, நிறம், ஜாதி, பெயர் இவைகளை எழுதுவதற்கும் கன்றுகளை அடையாளமிடுவதற்கும் ஸமயம் நேர்ந்திருக்கிறது. அரசரே! இந்த ஸமயத்தில் உம்முடைய புத்திரனுக்கு வேட்டை உசிதமானது. நீர் துர்யோதனனுடைய பிரயாணத்தைப்பற்றி அனுமதி கொடுக்கக்கடவீர்' என்று சொன்னார்கள். திருதராஷ்டிரன், 'ஐயா! வேட்டை நல்லது. பசுக்களை நன்றாகப் பரிசீலனம் செய்வதும் சிறந்ததே. இடையர்களிடத்தில்

[1] வேறுபாடம். [2] 'ஸமங்கன' என்பது வேறுபாடம்.

நம்பிக்கை வைக்கலாகாதென்று நான் நினைக்கிறேன். புருஷ ஸ்ரேஷ்டர்களான அந்தப் பாண்டவர்கள் அந்த வனத்தில் ஸமீபத்திலிருக்கிறார்களென்று நாம் கேட்டிருக்கிறோம். ஆகையால், அவ்விடத்தில் நீங்கள் செல்வதற்கு நான் அனுமதி கொடுக்கமாட்டேன். கர்ண! திறமையுள்ளவர்களும் மஹாரதர்களுமான அந்தப் பாண்டவர்கள், கபடத்தால் ஜயிக்கப்பட்டவர்களும் பெரியகாட்டில் துன்பத்திற்கு உட்படுத்தப்பட்டவர்களும் எப்பொழுதும் தவத்தில் நிலைபெற்றவர்களுமாக இருக்கிறார்கள். தர்மராஜன் கோபித்துக்கொள்ளமாட்டான். பீமஸேனனோ மிகுந்த கோபமுள்ளவன். த்ருபதனுடைய குமாரியானவள் தனித்த தேஜஸாகவே இருக்கிறாள். கொழுப்பும் அறியாமையுமுடையவர்களான நீங்கள் குற்றஞ்செய்வீர்கள். பிறகு, தவமுள்ளவர்களான அந்தப் பாண்டவர்கள் உங்களை எரித்துவிடுவார்கள். அன்றியும், ஆயுதங்களையுடையவர்களும் கோபம் மிகமேலிட்டவர்களும் ஒன்று சேர்ந்தவர்களும் கத்தி கட்டிக்கொண்டவர்களுமான அந்த வீரர்கள் அஸ்திரங்களுடைய தேஜஸினால் எரிப்பார்கள். [1] பிறகு, நீங்கள் அநேகர்களாக இருப்பதனால் எவ்விதத்தாலாவது அவர்களை எதிர்த்து யுத்தம் செய்யப்போவீர்கள். அப்படி பாண்டவர்களை எதிர்த்துச் சண்டை செய்யப்போவது மிகவும் இகழத்தக்கதாகும். அதுவும் முடியாததென்பது என்னெண்ணம். மிக்க தோள்வலிமையுள்ள தனஞ்சயன் இந்திரலோகத்தில் வாஸம் செய்தானன்றோ? திவ்யாஸ்திரங்களைப்பெற்று அந்த ஸ்வர்க்கத்தினின்று காட்டிற்குத் திரும்பிவந்திருக்கிறான். முற்காலத்தில், அஸ்திரங்களில் விசேஷப் பயிற்சியில்லாதபொழுதே அர்ஜுனனால் பூமி ஜயிக்கப்பட்டது. அவன் இப்பொழுது அஸ்திரங்களில் விசேஷமாகத் தேர்ச்சி அடைந்திருக்கையில் சொல்லவேண்டுமா? மஹாரதனான அர்ஜுனன் உங்களைக் கொல்லமாட்டானோ? என் வசனத்தைக்கேட்டு நீங்கள் ஜாக்கிரதையாயிருப்பீர்களானாலும், வனவாஸத்தினால் மிக்க மனவருத்தமடைந்திருக்கிற பாண்டவர்களிடம் நம்பிக்கை வைத்து அங்கு வஸிப்பதனால் உங்களுக்குத் துன்பம் நேரும். அல்லாமலும், சில போர்வீரர்கள் யுதிஷ்டிரனிடத்தில் அபகாரத்தைச் செய்வார்கள். அறிவீனத்தால் செய்யப்பட்ட அந்தச் செய்கையானது, உங்களுக்குத் தோஷத்தை உண்டுபண்ணும். ஆதலால், நம்பிக்கையுள்ள வேறு மனிதர்கள் பசுக்களை எண்ணுவதற்

[1] வேறுபாடம்.

காகப் போகட்டும். பாரத! துர்யோதனன் தானே நேரில் அந்த வனத்திற்குப்போவது எனக்கு ருசிக்கவில்லை' என்று சொன்னான்.

சகுனி, 'பாரதரே! பாண்டவர்களுள் மூத்தவனான யுதிஷ்டிரன் தாமத்தை அறிந்தவன். அவன், ஸபையில், பன்னிரண்டு வருஷ காலம் காட்டில் வஸிப்பதாகப் பிரதிஜ்ஞை செய்திருக்கிறான். தாமசாரிகளான எல்லாப் பாண்டவர்களும் அவனை அனுஸரித்திருக்கிறார்கள். குந்தீபுத்திரனான யுதிஷ்டிரனோ, நம் விஷயத்தில் கோபத்தைப் பாராட்டமாட்டான். எங்களுக்கோ வேட்டையைக் குறித்துச் செல்வதற்கு விருப்பம் பெருகுகிறது. நாங்கள் பசுக்களுடைய எண்ணிக்கையைச் செய்ய விரும்புகிறோம்; பாண்டவர்களைப் பார்க்க விரும்பவில்லை. அந்த இடத்தில் கெட்ட செய்கை ஒன்றும் நடைபெறாது. எந்த இடத்தில் அவர்களுக்கு வாஸமோ அந்த இடம் நாங்கள் செல்லமாட்டோம்' என்றுசொன்னான். சகுனியினால் இவ்வாறுசொல்லக்கேட்ட திருதராஷ்டிரமகாராஜன், மந்திரியுடன் கூடின துர்யோதனனுக்கு, 'இஷ்டப்படி போகலாம்' என்று அனுமதி கொடுத்தான்; ஆனால், முழுமனத்தோடு கொடுக்கவில்லை. அப்பொழுது, கர்ணனோடுகூடின சகுனி அனுமதிகொடுக்கப்பட்டான். பரதஶ்ரேஷ்டனான துர்யோதனனும், பெரிய சேனையினாலும் சிறந்த புத்தியுள்ள சகுனியினாலும் துச்சாஸனனாலும் மற்றத் தம்பிமார்களாலும் ஆயிரக்கணக்கான ஸ்திரீகளாலும் சூழப்பட்டவனாகப் புறப்பட்டான். த்வைதவனமென்கிற ஸரஸையும் அந்தக் காட்டையும் பார்ப்பதற்குப் புறப்பட்டவனும் மஹாபாகுபலமுள்ளவனுமான அந்தத்துர்யோதனனை நகரவாஸிகளனைவரும் மனைவிகளோடு கூடியவர்களாகப் பின்தொடர்ந்தார்கள். எண்ணாயிரம் ரதங்களும் முப்பதினாயிரம் யானைகளும் பலவாயிரம் காலாட்களும் ஒன்பதினாயிரம் குதிரைகளும் வண்டிகளும் கடைகளும் தாதிகளும் வியாபாரிகளும் துதிபாடகர்களும் வேட்டையாடுவதையே தொழிலாகக்கொண்ட மனிதர்களும் நூறுநூறாகவும் ஆயிரமாயிரமாகவும் துர்யோதனனைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். அரசரே! பிறகு, துர்யோதனராஜனுடைய பிரயாணத்தில் மழைக்காலத்தில் எழும்பின பெருங்காற்றினுடைய ஒலிபோல மிகப் பெரிதான ஆரவாரமுண்டாயிற்று. பிறகு, துர்யோதனராஜன் எல்லா வாகனங்களோடும் த்வைதவனமெனனும் தடாகத்தை அணுகி ஒரு [1] கவ்யூதி தூரத்தில் வஸித்தான்.

[1] இரண்டு க்ரோசம்; அதாவது, நாலுமைல்.

இருநூற்றுநாற்பத்தோராவது அத்யாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(துரியோதனன் த்வைதவனஸரஸ்ஸுக்கருகில் விளையாட்டிடங்களை அமைக்க ஏவியதும், கந்தர்வர்கள் துர்யோதனனுடையவேலைக்காரர்களைத் தடுத்ததும், துர்யோதனன் அவர்களைத் துரத்தும்படி தன் சேனையை அனுப்பியதும், கந்தர்வர்கள் அவர்களைப் பயமுறுத்த அவர்கள் துர்யோதனனிடம் தெரிவித்ததும்.)

பிறகு, துர்யோதனராஜன், வனத்தில் ஆங்காங்கு வசித்துக்கொண்டு மாட்டுமந்தைகளை அடைந்தான்; அங்கே, நாற்புறங்களிலும் சேனையை இறக்கினான். வேலைக்காரர்கள், அழகியதும் நன்றாக அறியப்பட்டிருப்பதும் ஜலமுள்ளதும் மரங்களோடும் எல்லாக் குணங்களோடும் கூடியதுமான இடத்தில் விடுதிகளை ஏற்படுத்தினார்கள். அப்படியே கர்ணனுக்கும் சகுனிக்கும் துர்யோதனனுடைய எல்லாத் தம்பிமார்களுக்கும் அவைகளுக்குஸமீபத்திலிருப்பவைகளாகத் தனித்தனியான பலவிடுதிகளையும் ஏற்படுத்தினார்கள். அப்பொழுது, அவர்கள் நூறுநூறாகவும் ஆயிரமாயிரமாகவும் பசுக்களைப் பார்வையிட்டார்கள். அரசன், அந்த எல்லாப் பசுக்களையும் அடையாளங்களிட்டுக் கணக்கிட்டான்; இளங்கன்றுகளையும் அப்படியே நுகத்தடியைத் தூக்கப் பழக்கக்கூடியகாளைக் கன்றுகளையும் அடையாளமிட்டான், இளங்கன்றுகளுள்ள பசுக்களையும் எண்ணினான். குருகுலத்தில் பிறந்த அவன் பசுக்களை எண்ணிவிட்டு, பிறகு, மூன்றுவயதுசென்றகன்றுகளை அடையாளமிட்டு, ஆமேய்ப்பவர்களால் சூழப்பட்டவனாகவும் ப்ரீதியுள்ளவனாகவும் களித்திருந்தான். அந்தப் பட்டணத்து ஜனங்களனைவரும் ஆயிரக்கணக்கான படைவீரர்களும் அக்காட்டில் தேவர்களைப்போல இனிது விளையாடினார்கள். பிறகு, வழிநடையினால் களைப்படைந்த துர்யோதனனை ஸமர்த்தர்களான இடையர்களும் நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்ட கன்னிகைகளும் நர்த்தனங்களாலும் வாத்தியங்களாலும் ஆனந்தமடையச் செய்தார்கள். அந்தப்புரஸ்திரீகளின் கூட்டத்தால் சூழப்பட்ட அந்த அரசன் மிக்க ஸந்தோஷமுள்ளவனாக அவர்களுக்குத் தக்கபடி தனத்தையும் பற்பல விதமான அன்னபானங்களையும் கொடுத்தான். பிறகு, அவர்களெல்

லாரும் ஒருங்குசேர்ந்து சிறுத்தைகளையும் எருமைகளையும் மான்களையும் கவய மிருகங்களையும் காடிகளையும் பன்றிகளையும் நாற்புறங்களிலும் வளைத்துக்கொண்டார்கள். அந்தத் துர்யோதனன், காட்டில் அநேகமான அந்த மிருகங்களையும் யானைகளையும் அம்புகளால் பிளந்து, அழகான இடங்களில் மிருகங்களைப் பிடிப்பித்தான். பாரதரே! வஜ்ரத்தைக் கையிலேந்தின மஹேந்திரன்போலச் சிறந்த செல்வத்துடன் கூடின துர்யோதனராஜன், பால் தயிர் நெய்களையும் அனுபவிக்கத்தக்க ருசியுள்ள வஸ்துக்களையும் அனுபவித்துக்கொண்டும், மதங்கொண்ட வண்டுகளால் அடையப்பட்டும் மயில்களால் ஒலியுள்ளதாகச் செய்யப்பட்டுமிருக்கிற அழகிய காடுகளையும் பூந்தோட்டங்களையும் பார்த்துக்கொண்டும், மதங்கொண்ட வண்டுகளால் வரிசையாக நன்கு சூழப்பட்டிருப்பதும் மயில்களுடைய ஒலிகளால் நிரப்பப்பட்டதும் ஏழிலைம்பாலைமரங்களால் சூழப்பட்டதும் புன்னைமரங்களோடும் மகிழமரங்களோடும் கூடியதும் புண்யமானதுமான த்வைதவன தடாகத்தை அடைந்தான். அரசரே! கௌரவர்களுள் சிறந்தவரே! அந்த இடத்திலிருப்பவரும் சிறந்த புத்தியுள்ளவரும் தர்மநந்தனருமான யுதிஷ்டிரர், கற்றறிந்தவர்களும் வனத்தில் வஸிப்பவர்களுமான பிராம்மணர்களோடுகூடித் திவ்யமும் வனத்தில் வஸிப்பவர்களுக்குத்தக்க முறையோடு கூடியதும் ஒரு பகலால் முடிக்கத்தக்கதுமான ராஜரிஷிகள் செய்யத்தக்க யஜ்ஞத்தினால் தற்செயலாக (தமதேவதைகளை) ஆராதித்தார். கௌரவரே! சிறந்த புத்தியுடையவரான தர்மராஜர் தர்மபத்னியான திரௌபதியுடன்கூட அந்தத் தடாகத்தினருகில் வீட்டை ஏற்படுத்திக்கொண்டிருந்தார். பிறகு, இளைய ஸஹோதரர்களோடு கூடின துர்யோதனன், வேலைக்காரர்களைப் பார்த்து, 'இந்தத் தடாகத்திற்கருகில் உத்யானவனங்களையும் விடுதிகளையும் விரைவாக ஏற்படுத்துங்கள்' என்று கட்டளையிட்டான். குற்றேவல்செய்கிறவர்களான அவர்கள், 'அப்படியே' என்று துர்யோதனனைப்பார்த்துச் சொல்லிவிட்டு, அப்பொழுது உத்யானங்களையும் விடுதிகளையும் ஏற்படுத்துவதற்காக த்வைத வனஸரஸை அடைந்தார்கள். வந்துகொண்டிருப்பவர்களும் த்வைதவன ஸரஸில் பிரவேசிக்கின்றவர்களுமான துர்யோதனனுடைய சிறந்த சேனைத்தலைவர்களை த்வைதவனத்தின் வாயிலில் கந்தர்வர்கள் தடுத்தார்கள். அரசரே! அவ்விடத்தில் பரி

வாரங்களால் சூழப்பட்டிருக்கிற கந்தர்வராஜன் குபேரனுடைய அரணமனையிலிருந்து முந்தியே வந்திருந்தான். அந்தக் கந்தர்வ ராஜனால் அப்ஸரஸுகளுடைய கூட்டங்களோடும் அப்படியே விளையாட்டையே இயற்கையாகக்கொண்ட தேவகுமாரர்களோடும் கூடி விளையாடுவதற்காக அந்த ஸரஸானது நன்றாகச் சூழப்பட்டிருந்தது. அரசரே! அந்தக் கந்தர்வராஜனால் அந்தக்குளம் சூழப்பட்டதைக்கண்டு அந்த ராஜபரிசாரகர்கள் துரியோதனமகாராஜனிருக்கிற இடத்திற்குத் திரும்பிப்போனார்கள். குருகுலத்தில் பிறந்தவரே! அந்தத் துர்யோதனனே, அவர்களுடைய வசனத்தைக் கேட்டு, யுத்தத்தில் கெட்ட மதங்கொண்டவர்களான படை வீரர்களைப்பார்த்து, 'அந்தக் கந்தர்வர்களை ஓட்டிவிடுங்கள்' என்று கட்டளையிட்டு அனுப்பினான். சேனையின் முந்திச் செல்பவர்களான வீரர்கள் அந்த அரசனுடைய அந்த வசனத்தைக்கேட்டு த்வைதவன ஸரஸை அடைந்து கந்தர்வர்களைப்பார்த்து, 'திருதராஷ்டிரருடைய குமாரரும் மிகுந்தபலசாலியும் துர்யோதனரென்று பிரஸித்திபெற்றவருமான அரசர் விளையாடவிரும்பி இவ்விடம் வருகிறார். அதற்காக நீங்கள் விலகிச் செல்லுங்கள்' என்று சொன்னார்கள். அரசரே! இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட கந்தர்வர்கள், உரக்கச் சிரித்துக்கொண்டு அந்த ஆட்களைப்பார்த்து, 'தேவலோகவாஸிகளான எங்களைத் தனக்கு அடங்கினவர்களைப்போல எண்ணி இவ்வாறு கட்டளையிடுகிற உங்களுடைய அரசனான துரியோதனன் மந்தபுத்தியுள்ளவன்; விஷயங்களை அறிவதில்லை. புத்தியற்று அவனுடைய வசனத்தினால் இவ்வண்ணம் எங்களைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறவர்களும் மிக்க எண்ணங்கொண்டவர்களுமான நீங்களும் மந்தபுத்தியுள்ளவர்கள்; ஸம்சயமில்லை. அந்தக் கௌரவராஜனிருக்கிறவிடத்திற்கு நீங்கள் விரைவாக ஓடுங்கள். இல்லாவிட்டால், இப்பொழுதே யமனுடைய வீட்டிற்குப் போகவேண்டும்' என்ற கடுமையான சொல்லை மறுமொழியாக உரைத்தார்கள். கந்தர்வர்களாலே இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அரசனுடைய சேனைத்தலைவர்கள் திருதராஷ்டிரகுமாரனான துர்யோதனராஜனிருக்கிறவிடத்திற்கு விரைவாக ஓடினார்கள்.

இருநூற்றுநாற்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(கௌரவர்களுக்கும் கந்தர்வர்களுக்கும் யுத்தமும், சித்திரஸேனன் முதலியவர்களால் கர்ணன் ரதத்தை இழந்து யுத்தரங்கத்தை விட்டு ஓடியதும்)

மகாராஜரே! பிறகு, அவர்களெல்லாரும் ஒன்றுகூடித் துர்யோதனனருகில் ஓடிவந்தார்கள்; (கந்தர்வர்கள்) துர்யோதனனைப்பற்றிச் சொல்லியதையும் கூறினார்கள். பாரதரே! கந்தர்வர்களால் தன்னுடைய படை தடுக்கப்பட்டவுடன், சிறந்த பிரதாபமுள்ள துர்யோதனன், கோபம் பூண்டவனாகச் சைனியங்களைப் பார்த்து, 'இந்திராணியின் பர்த்தாவான இந்திரன் எல்லாத்தேவர்களோடுங்கூட விளையாடுபவனாயிருந்தாலும், எனக்கு அப்ரியத்தைச் செய்கின்றவர்களும் தர்மங்களை அறியாதவர்களுமான இவர்களைச் சிக்ஷிசெய்யுங்கள். நாம் இந்த இடத்தில் ப்ரீதியுள்ளவர்களாகத் தடையற்று விளையாடுவோம்' என்று மறுமொழி கூறினான். துர்யோதனனுடைய வசனத்தைக் கேட்டு, மகாபலசாலிகளான திருதராஷ்டிரகுமாரர்களும் ஆயிரக்கணக்கான எல்லாயுத்தவீரர்களும் யுத்தஸன்னத்தர்களானார்கள். பிறகு, அவர்கள் அந்தக் கந்தர்வர்களனைவரையும் மிக அடித்துப் பெரிய சிங்கநாதத்தினால் பத்துத்திசைகளையும் நிரப்பிக்கொண்டு பலாத்காரத்தினால் அந்தக் காட்டில் நுழைந்தார்கள். பிரபுவே! பிறகு, அந்த இடத்தில் பராக்ரமத்தைை வெளிப்படுத்துகிற கௌரவசேனைவீரர்கள் சில கந்தர்வர்களால், 'ஸாஹஸம் செய்யாதீர்கள்' என்று நல்வார்த்தையினாலேயே தடுக்கப்பட்டார்கள். பூமிக்கிறைவனே! கந்தர்வர்களால் நல்வார்த்தையினாலேயே தடுக்கப்படுகின்ற அந்தக் கௌரவஸேனாவீரர்கள் அந்தக் கந்தர்வர்களை அலக்ஷியம் செய்துவிட்டு அந்தப் பெரியகாட்டில் நுழைந்தார்கள். அரசனோடு கூடின திருதராஷ்டிரபுத்திரர்கள் சொல்லால் நில்லாமற்போனபொழுது, ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிப்பவர்களான எல்லாக் கந்தர்வர்களும் சித்திரஸேனனிடத்தில் தெரிவித்தார்கள். கந்தர்வராஜனான சித்திரஸேனன் கோபம் பூண்டு அவர்களனைவரையும் பார்த்து, 'துஷ்டர்களான இந்தக் கௌரவர்களை நன்றாகச் சிக்ஷியுங்கள்' என்று சொன்னான். பாரதரே! சித்திரஸேனனால் அனுமதிகொடுக்கப்பட்ட கந்தர்

வர்களெல்லாரும், ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு திருதராஷ்டிர புத்திரர்களை எதிர்த்து விரைவாகச் சென்றார்கள். ஆயுதங்களெடுத்துக்கொண்டு விரைவாகவருகின்ற அந்தக் கந்தர்வர்களைப்பார்த்து, அந்தக் கௌரவஸைனிகர்களனைவரும், துர்யோதனன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே திசைகளில் ஓடினார்கள். புறங்காட்டி ஓடுகின்ற அந்த எல்லாத் தார்த்தராஷ்டிரர்களையும் பார்த்தும் அப்பொழுது வீரனான கர்ணன் அந்த யுத்தத்தில் புறங்காட்டினவனாகவில்லை. நேரில் வருகின்ற கந்தர்வர்களுடைய பெரிய சேனையைக்கண்டு, கர்ணன் பெரிய அம்பு மழையினால் அவர்களைத் தடுத்தான். ஸூதபுத்திரனும் மஹாரதனுமான கர்ணன் க்ஷுரப்ரங்களாலும் அம்புகளாலும் அர்த்தசந்திரபாணங்களாலும் உருக்குமயமான வத்ஸதந்தங்களாலும் லாகவத்தால் நூறு நூறாகக் கந்தர்வர்களை அடித்துக்கொண்டும் அவர்களுடைய தலைகளைத் தள்ளிக்கொண்டும் சித்திரஸேனனுடைய ஸைன்யமனைத்தையும் ஒரு க்ஷணத்தினுள் ஊதிவிட்டான். சிறந்த புத்தியுள்ளவனான கர்ணனால் அடிக்கப்படுகின்ற அந்தக் கந்தர்வர்கள் நூறுநூறாகவும் ஆயிரமாயிரமாகவும் மீண்டுமே எதிர்த்து வந்தார்கள். எதிர்த்து வருகின்றவர்களும் மிக்க வேகமுள்ளவர்களுமான சித்திரஸேனனுடைய சேனைவீரர்களால் பூமியானது ஒருக்ஷணத்தினுள் கந்தர்வமயமாகியது. பிறகு, துர்யோதனராஜனும் துச்சாஸனனும் விகர்ணனும் இன்னும் திருதராஷ்டிரனுடைய மற்றப் புத்திரர்களும் ஸுபலனுடைய புத்திரனான சகுனியும் கருடன்போலச் சப்திக்கின்ற ரதங்களோடுகூடியவர்களாக அப்பொழுது கந்தர்வஸேனையை மிக அடித்தார்கள். அரசரே! யுத்தத்தில் எதிர்த்துப் போர்புரிகின்ற கந்தர்வஸைன்யத்தைக் கண்டு கர்ணன் பொறுக்கவில்லை. கந்தர்வர்கள் ஸூர்யகுமாரனைப் பிடிக்க எண்ணிப் பெரிய தேர்க்கூட்டத்தாலும் ரதங்களுடைய கதி விசேஷங்களாலும் நாற்புறங்களிலும் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். பிறகு, கந்தர்வர்களனைவரும் துர்யோதனனை நோக்கி நன்றாக எதிர்த்தார்கள். அப்பொழுது மயிர் சிலிர்த்தலை உண்டுபண்ணுகிற மிக்க கைகலந்த போர் நடந்தது. பிறகு, பாணங்களால் அடிக்கப்பட்ட அந்தக் கந்தர்வர்கள் மெதுவானார்கள். கௌரவர்கள், அடிக்கப்பட்டிருக்கிற கந்தர்வர்களைப் பார்த்துப் பெருங்கூச்சலிட்டார்கள். கௌரவர்களால் பயமடைவிக்கப்பட்ட கந்தர்வர்களைப் பார்த்துப் பொறுத்தவனான சித்திரஸேனன் கோபங்கொண்டு அந்தக் கௌர

வாகனுடைய வததததில மனததைச செலுததினவனுக ஆஸனததி லிருநது எழுநதிருநதான்.

பிறகு, விசிததிரமான யுததமார்ககஙகளை அறிந்தவனை சிததிரஸேனன் மாயாஸதிரஙகளைப பிரயோகிததுப போர் புரிய லானுன; அநத மாயாஸதிரஙகளால ஆகாயததை நன்ருக மூடினன. அநத இடததில காறறு வீசவில்லை. பரதகுலத தில பிறநதவரே! யானையின்மீது ஏறியிருநத [1] மகாமாத்ரர்கள் கொலலபபடடு யானைகளோடு கீழே விழுநதாாகள். அப்பொழுது, குதிரைவீரர்கள குதிரைகளோடு விழுநதாாகள. ரதிகாகள ரதஙகளோடு விழுநதார்கள. அபபடியே, காலாட்களும் அமபு மழைகளால கொலலபபடடுக கீழே விழுந்தார்கள். கௌரவர் கள் சிததிரஸேனனுடைய அநத மாயையினுல மயக்கததை அடைநதாாகள. பாரதரே! அப்பொழுது துர்யோதனனுடைய ஒவ்வொரு போர்வீரனும யுததகளததில பததுப பததுக் கநதா வர்களால சூழநதுகொளளபபடடாாகள. பிறகு, பெரிய கநதர்வ ஸேனையினுல யுதததததில நனருக அடிககபபடுகின்ற அந்தக் கௌரவவீரர்கள் அப்பொழுது பயநது யுதிஷ்டிரரிருககிற இடத துககு ஓடினுர்கள. அரசரே! துர்யோதனனுடைய படைகள நாறபுறஙகளிலும அடித்து நாசம செய்யப்படும தருணததில், சூரியகுமாரனை காணன மலைபோல அசைவற்று நின்ருன். யுதததததில மிகவும காயபபடுததபபடடவாகளான கர்ணனும் தேஜஸவியான துர்யோதனனும ஸுபலனுடைய புததிரனை சகுனியும கநதர்வர்களை எதிர்ததுப போாபுரிந்தாாகள. எலலாக் கந்தாவர்களுமே கோபமுள்ளவர்களாகவும கொலல எண்ணங் கொண்டவர்களாகவும் நூறு நூருகவும ஆயிரமாயிரமாகவும் யுத் தததில் கர்ணனை எதிர்ததோடி வநதார்கள. மகாபலசாலிகளான கந்தர்வாகள கத்திகளாலும பட்டஸங்களாலும சூலஙகளாலும் கதைகளாலும் ஸூதபுததிரனைக் கொல்ல எண்ணி எல்லாபபக்கத் திலும் சூழநதுகொணடார்கள். சிலர் அந்தககாணனுடைய ரதத்தி லுள்ள நுகததடியை வெட்டினுர்கள். சிலர் தவஜததை அறுத் துத தளளினுர்கள. சிலர் ஏாககாலையும், சிலா குதிரைகளையும், சிலர் ஸாரதியையும அடிததுத தள்ளினுர்கள். சிலர் குடையை யும் சிலர் பொருததுககளையும ரதகுபதியையும அடிததுத தள்ளி னுர்கள். பல்லாயிரக கணக்கான கந்தர்வர்கள் கர்ணனுடைய

[1] யானைப்பாகாகள்.

ரதத்தை எள்ளளவெள்ளளவாகப் பொடிசெய்தார்கள். பிறகு, தோள்களில் தொங்குகின்ற வில்லுடன் கூடியவனும் ஓடுகின்றவனும் மகாபலசாலியும் ஸூதபுத்திரனுமான கர்ணன், கத்தியையும் கேடகத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு ரதத்தினின்று துள்ளிக் குதித்து விகர்ணனுடைய ரதத்தை அடைந்து கந்தர்வர்களிடத்தினின்று தன்னை விடுவித்துக்கொள்வதற்காகக் குதிரைகளை விரைவாக ஓட்டினன்.

இருநூற்றுநாற்பத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(சித்திரஸேனன் துர்யோதனனை வென்று கட்டித் தேரில் ஏற்றியதும், மற்றக் கந்தர்வர்கள் துர்யோதனனுடைய பிராதாக்களையும் அவர்களுடைய மனைவிகளையும் கட்டியதும், துர்யோதனனுடைய மந்திரிமுதலியவர்கள் யுதிஷ்டிரரிடம் அதனைத் தெரிவித்ததும், பீமன் அதனைக் கொண்டாடியதும்)

மகாராஜரே! கந்தர்வர்களால் மகாரதனான கர்ணன் முறிய அடிக்கப்படவே, துர்யோதனன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே, சேனை எல்லாம் ஓடியது. புறங்காட்டி ஓடுகின்ற அந்தத் திருதராஷ்டிரகுமாரர்களனைவரையும் பார்த்தும் துர்யோதனமஹாராஜன் அந்த யுத்தரங்கத்தில் புறங்காட்டி ஓடவில்லை. சத்ருக்களை அடக்குகிறவனான அந்தத் துர்யோதனன், எதிர்த்து வருகின்ற கந்தர்வர்களுடைய அந்தப் பெருஞ் சேனையை நன்றாகப் பார்த்துப் பெரிய அம்புமழையினால் அடித்தான். கந்தர்வர்கள் அம்புமழையைப் பொருட்டாக எண்ணாமல் துர்யோதனனைக் கொல்ல எண்ணி அவனுடைய அந்தத் தேரை எல்லாப்பக்கங்களிலும் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். கந்தர்வர்கள் பாணங்களால் துர்யோதனனுடைய ரதத்தின் நுகத்தையும் ஏர்க்காலையும் ரதகுப்தியையும் கொடியையும் ஸாரதியையும் குதிரைகளையும் திரிவேணுவையும் அச்சையும் எள்ளளவெள்ளளவாகப் பொடிபண்ணினார்கள். மிக்க தோள்வலிமையுள்ள சித்திரஸேனன், ரதத்தை இழந்து பூமியில் நிற்கிற துர்யோதனனை எதிர்த்தோடி வந்து அவனை உயிரோடு பிடித்தான். மிக்க புஜபலமுள்ள அந்தச் சித்திரஸேனன் துர்யோதனனுடைய இருகைகளையும் கயிற்றினால்

கட்டி அவனைத் தன்னுடைய பெரிய ரதத்தில் ஏறும்படி செய்து சிங்கநாதம் செய்தான். ராஜேந்திரரே! அவன் பிடிபட்டவுடன், ரதத்திலிருக்கிற துச்சாஸனனைக் கந்தர்வர்கள் எல்லாப் பக்கங் களிலும் சூழ்ந்து பிடித்தார்கள். சிலர் விவிம்சதியைப் பிடித்துக் கொண்டு சித்திரஸேனனிடம் அதிக வேகத்துடன் ஓடினார்கள். சிலர் விந்தானுவிந்தர்களையும் ராஜமஹிஷிகளனைவரையும் பிடித் தார்கள். கந்தர்வர்களால் நன்றாக எதிர்த்துத் துரத்தப்பட்டவர் களான துர்யோதனனுடைய சேனைவீரர்கள், அப்பொழுது, முன்பே முறிய அடிக்கப்பட்டிருக்கிறவர்களோடுகூடிப் பாண்ட வர்களிடம் ஓடி வந்தார்கள். அரசன் பிடிபடவே, வண்டி களும் கடைகளும் தாதிகளும் வாகனங்களும் வண்டிக்காளை களும் வண்டிக்குதிரைகளும் பாண்டவர்களைச் சரணமடைந்தன.

சைனிகர்கள், 'பார்த்தர்களே! இனிய தோற்றமுள்ளவனும் மகாபாகுபலமுள்ளவனும் மகாபலசாலியுமான துர்யோதனராஜனைக் கந்தர்வர்கள் கொண்டுபோகின்றனர். அந்தச் சித்திரஸேனனைப் பின்தொடர்ந்து ஓடுங்கள். கந்தர்வர்கள் துச்சாஸனனையும் துர் விஷஹனையும் துர்முகனையும் அப்படியே துர்ஜயனையும் ராஜபத்னி கள் எல்லாரையும் கட்டிக் கொண்டுபோகிறார்கள்' என்று சொன் னார்கள். துரியோதனராஜனிடம் அதிக அன்புள்ளவர்களான அவ னுடைய மந்திரிகளனைவரும், இவ்வாறு அலறுகின்றவர்களும் மன வருத்தமுள்ளவர்களும் எளிமையை அடைந்தவர்களுமாக, யுதிஷ் டிரரருகில் வந்தார்கள். அப்படி துன்பத்தை அடைவிக்கப்பட்ட வர்களும் தீனர்களும் யுதிஷ்டிரரை ராஜபிக்ஷை கேட்பவர்களும் பிராயமுதிர்ந்தவர்களுமான துரியோதனனுடைய மந்திரிகளைப் பார்த்துப் பீமஸேனன், 'பெரியபிரயத்தனத்தால் யானைகளோடும் குதிரைகளோடும் (யுத்தத்திற்காக) ஸன்னத்தத்தைச் செய்து வேறு எண்ணத்துடன் இங்குவந்த கௌரவர்களுக்கு இந்தக் காரியம் மற்றொரு விதமாக ஏற்பட்டுவிட்டது. நாம் செய்யவேண்டிய தைக் கந்தர்வர்கள் செய்தார்கள். இது முழுமையும், தீனர்களான நம்மைப் பார்க்க விருப்பமுள்ளவனும் கெட்ட எண்ணமுள்ளவ னும் கெட்ட சூதாட்டத்தை விளையாட்டாகக் கொண்டவனுமான துர்யோதனராஜனுடைய துராலோசனை. 'சக்தியற்றவனைப் பகைக்கிறவனைப் பிறர் கொல்வார்கள்' என்று நாம் கேட்டி ருக்கிறோம். மனிதர்களால் செய்வதற்கரிய இந்தக் காரியம் கந்தர்வர்களால் நமக்கெதிரில் செய்யப்பட்டது. சும்மா இருக்கின்ற

வர்களான நம்முடைய காரியப பொறுப்பானது எந்த ஆண் பிள்ளையால் ஸுகமாக வாங்கிக்கொள்ளப்பட்டதோ நம்முடைய பிரியத்தில் நிலைபெற்றிருக்கிற அப்படிப்பட்ட ஒருவன தெய்வா தீனமாக இவ்வுலகத்திலிருக்கிறான். கெட்ட புத்தியுள்ளவனான துர் யோதனன் நல்ல நிலைமையிலிருந்துகொண்டு, குளிரையும் காற்றை யும் வெய்யிலையும் பொறுத்துக்கொண்டிருப்பவர்களும் தவத்தி னால் இளைத்தவர்களும் துர்த்தசையிலிருப்பவர்களுமான எங்களைப் பார்க்க விரும்புகிறானன்றோ? அநியாயவழியில் நடப்பவனும் மதி கெட்டவனுமான துர்யோதனனுடைய நடையை எவர்கள் அனு ஸரிக்கிறார்களோ அவர்கள் அவமானத்தை அடைகிறார்கள். எவ னால் இந்தச் செய்கையானது (துர்யோதனனுக்குச்) சொல்லப்பட் டதோ அவனால் அதர்மமானது செய்யப்பட்டிருக்கிறதன்றோ? குந்திநந்தனர்களோ கருணையுள்ளவர்களென்று உங்களுக்குநேரில் சொல்லுகிறேன்' என்று சொன்னான். இவ்வாறு சொல்லுகிறவ னும் கோபத்தால் குரல்மாறினவனுமான பீமஸேனனை நோக்கி யுதிஷ்டிரராஜா, 'கடுஞ்சொல்லுக்கு இது காலமன்று' என்று சொல்லலானார்.

இருநூற்றுநாற்பத்துநான்காவது அத்யாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(பீமன் துர்யோதனனுடைய அனியாயங்களை நினைவூட்டி அவனை விடுவிப்பது தகாதென்றுசொல்ல, யுதிஷ்டிரர் மறுபடியும் துர்யோதனனை விடுவிக்கும்படி ஏவிய தும், அர்ஜுனன் தான் செய்வதாகப் பிரதிஜ்ஞை செய்ததும்)

யுதிஷ்டிரர், 'ஐயா! நம்மைநோக்கி வந்திருப்பவர்களும் பயத் தினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களும் ரக்ஷணத்தைவிரும்புகின்றவர்களும் கெட்ட நிலைமை அடைந்திருப்பவர்களுமான கௌரவர்களைப் பார்த்து நீ இப்படிப்பட்டவசனத்தை எவ்வாறு சொல்லலாம்? விருகோதர! ஜ்ஞாதிகளுள் வேறுபாடுகளும் கலகங்களும் இருக் கின்றன; பகைகளும் திடமாக ஏற்படுகின்றன. ஆனாலும், ஜ்ஞாதி தர்மமானது அழிகிறதில்லை. ஜ்ஞாதியல்லாத அயலான ஒருவன் குலத்தைக்கெடுக்க விரும்புவானாகில், அன்னியனால் ஏற்படக்கூடிய

அந்த அவமானத்தை ஸாதுக்கள் பொறுக்கமாட்டார்கள். கெட்ட புத்தியுள்ள இவன் நாம் இவ்விடத்தில் நெடுநாளாகவஸிப்பதை அறிந்திருக்கிறானன்றோ? இவன் நம்மை இவ்வண்ணம் அவமதித்து இந்த அப்ரியத்தைச் செய்தான். யுத்தத்தில் கந்தர்வன் பலாத்காரத்தால் துர்யோதனனைப்பிடித்ததனாலும் ராஜஸ்திரீகளை ஜ்ஞாதிகளல்லாத அன்னியர்கள் தொடுவதாலும் நம்முடைய குலமானது கெடுக்கப்பட்டதாகிறது. புருஷச்ரேஷ்டர்களே! சரணமடைந்தவர்களையும் குலத்தையும் காப்பதற்காகக் கிளம்புங்கள். தாமதியாமல் ஸன்னத்தர்களாகக்கடவீர். பீம! புருஷப்புலிகளே! அர்ஜுனனும் நகுலஸஹதேவர்களும் சத்துருக்களால் ஜயிக்கமுடியாதவனான நீயும், கொண்டுபோகப்படுகிற துர்யோதனனை விடுவியுங்கள். புருஷச்ரேஷ்டர்களே! எல்லாச் சஸ்திரங்களோடும்கூடியவைகளும் பிரகாசமுள்ளவைகளும் பொன்மயமான கொடிகளுள்ளவைகளுமான திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களுடைய தேர்கள் இதோ இருக்கின்றன. சஸ்திரங்களில் நல்ல தேர்ச்சியுள்ளவர்களான இந்திரஸேனன் முதலிய ஸூதர்களால் இருந்து நடத்தப்பட்டவைகளும் சப்தத்துடன் கூடியவைகளும் எப்பொழுதும் யுத்தஸன்னத்தமாக இருப்பவைகளுமான இந்தத் தேர்களில் ஏறுங்கள். இந்த ரதங்களில் ஏறிக்கொண்டு யுத்தரங்கத்தில் கந்தர்வர்களை எதிர்த்துப் போர் புரிவதற்கு முயற்சியுள்ளவர்களாகவும் ஆலஸ்யமில்லாதவர்களாகவும் துர்யோதனனை விடுவிப்பதில் முயலுங்கள். அன்னியர்களால் அவமானமானது வரும்போது நாம் நூற்றைந்துபேர்கள் ஒன்றுபட்டவர்கள். நமக்குள் அன்யோன்யம் விரோதமேற்படும்போது நாம் ஐந்துபேர்களே; அவர்கள் நூறுபேர்கள். பீமஸேன! ஸாமான்ய க்ஷத்ரியன் கூடச் சரணமடைந்தவனைத் தனது முழுவல்லமையினாலும் காப்பாற்றுவான். அவ்வாறிருக்க, நீ காப்பாற்றுவாயென்பதில் ஸந்தேஹமென்ன?" என்று சொன்னார். இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட பீமஸேனன், கோபத்தால் கண்கள் சிவந்து முந்தின வைரத்தை நினைத்துக்கொண்டு மீண்டும் யுதிஷ்டிரரைப்பார்த்து, 'யுதிஷ்டிரரே! வீரரே! முற்காலத்தில் நம்மை அரக்குமாளிகையில் எரிப்பதற்கு இவன் கெட்டஎண்ணம் கொண்டானன்றோ! அப்பொழுது தெய்வத்தால் காப்பாற்றப்பட்டோம். பரதவம்சத்திலுதித்தவரே! பிரபுவே! என்னுடைய உணவில் கடுமையான காலகூடவிஷத்தைப்போட்டுப

புஜிக்கச்செய்து கொடிகளால் கட்டிக் கங்கையில் போட்டான். ராஜேந்திரரே! அப்பொழுது நான் பாதாளத்தை அடைந்து அந்த இடத்தில் வாஸுகியைப்பார்த்து அவ்விடத்தினின்று மீண்டும் விரைவாகப் பூலோகத்தை அடைந்தேன். குந்தீநந்தனரே! சூதாடுகிற காலத்திலும் பாவச்செயல்கள் செய்யப்பட்டன. ஸபையினநடுவில் திரௌபதியைத்தொடுதலும் மயிர்பிடித்தலும் துகிலுரிதலும் செய்யப்பட்டன. ராஜேந்திரரே! நம்முடைய ராஜ்யத்தையும் பிடுங்கிக்கொண்டு கடுஞ்சொற்களையும் சொன்னான். துரியோதனன் முற்காலத்தில் செய்தபாவங்களின் பயனை அனுபவிக்கிறான். நாமே துரியோதனனுடைய சிக்ஷையைச் செய்ய வேண்டும். நம்முடைய நேசத்தை விரும்புகின்ற வேறொருவனால் அந்தச் சிக்ஷை செய்யப்பட்டது. அரசரே! கந்தர்வன் நமக்கு உபகாரியன்றோ? அவன்விஷயத்தில் நீர் மனவருத்தமடைய வேண்டாம்' என்று சொன்னான்.

அரசரே! இந்தஸமயத்தில் சித்திரஸேனனால் துரியோதனன் கொண்டுபோகப்பட்டான். கொண்டுபோகப்படுகின்ற ஸுயோதனன் அதிக துக்கத்தால் மனவருத்தமுள்ளவனாக, 'யுதிஷ்டிர! மிக்க புஜபலமுள்ளவனே! தர்மவான்களனைவருள்ளும் சிறந்தவனே! கௌரவர்கள் புத்திரர்களோடும் மனைவிகளோடும் கந்தர்வர்களால் வலிந்து கொண்டு போகப்படுகின்றதைப் பார். பாண்டுநந்தன! மகாபாகுபலமுள்ளவனே! கௌரவர்களுக்குக் கீர்த்தியை உண்டுபண்ணுகிறவனே! தர்மவான்களனைவருள்ளும் சிறந்தவனே! கந்தர்வனால் பலாத்கரித்துக் கொண்டுபோகப்படுகிற என்னைப் பாதுகாப்பாயாக. புருஷஸ்ரேஷ்டனே! யுதிஷ்டிர! மகாகீர்த்தியுள்ளவனே! மிக்கதோள்வலியமைந்தவனே! இந்தக்கந்தர்வன் உன்னுடைய பிராதாவான என்னைக் கட்டிக்கொண்டுபோகிறான். கந்தர்வர்கள் துச்சாஸனனையும் துர்விஷஹனையும் துர்முகனையும் துர்ஜயனையும் எம்மையும் மனைவிகளனைவர்களையும் கட்டிக்கொண்டுபோகிறார்கள். புருஷஸ்ரேஷ்டர்களே! சீக்கிரமாகப் பின்தொடர்ந்து ஓடிவாருங்கள். என்னைக் காப்பாற்றுங்கள். என்னை ரக்ஷிப்பதற்காக நகுல ஸஹதேவர்களிருவரும் ஆயுதங்களுடன் கூடினவர்களாக என்னைப் பின்தொடர்ந்து ஓடிவரக்கடவர். பாண்டவர்களே! வீர்யத்தினால் கந்தர்வர்களை ஜயித்துக் குருவம்சத்திற்கு நேர்ந்திருக்கிற இப்படிப்பட்ட மிகப்பெரிதான அபகீர்த்தியைப் போக்குங்கள்' என்று புலம்பினான்.

துன்பக்குரலுடன் இவ்வாறு புலம்புகின்ற துர்யோதனனுடைய புலம்பலைக்கேட்டு, யுதிஷ்டிரர், பரபரப்புள்ளவராகவும் கருணைமேலிட்டவராகவும் மீண்டும் பீமஸேனனைப் பார்த்து, 'ஸுயோதனனை விடுவிப்பதற்காக ஆலஸ்யமில்லாமல் நன்கு முயலுங்கள். 'என்னைப் பாதுகாப்பதற்காக ஓடிவா' என்று அழைக்கப்பட்டவனும் உத்தமனுமான எந்த மனிதன், சத்துருவாக இருந்தாலும், கைகளைக்குவித்துக்கொண்டு சரணமடைந்திருப்பவனைப்பார்த்துத் தன் பிராணனில் தயைபாராட்டுவான்? பாண்டவர்களே! வரன்களைப் பெறுதல் அரசாட்சி புத்திரஜனனம் இம்மூன்றும், ஆபத்தினின்று சத்துருவை விடுவிப்பதொன்றும் ஒப்பானவை. இது நிச்சயம். ஸுயோதனன் ஆபத்தை அடைந்தவனாகி உன் புஜபலத்தை அடுத்து உயிரைத்தேடுகிறானென்பதைவிடப் பெரியது என்ன இருக்கிறது? விருகோதர! வீர! விஸ்தாரமாக அனுஷ்டிக்கப்படுகிற இந்த யாகமில்லாமலிருக்குமானால் நானே ஓடுவேன். எனக்கு இந்த விஷயத்தில் ஆலோசனை இல்லையன்றோ? பீம! குருநந்தன! எப்படியும் துரியோதனனை ஸாமோபாயத்தினாலேயே விடுவிப்பதற்கு முயல்வாயாக. அந்தக் கந்தர்வராஜன் ஸாமோபாயத்தினால் ஸம்மதிக்காமற்போனால் மெதுவான பராக்கிரமத்தால் துர்யோதனனை விடுவிப்பாயாக. பீம! அப்படியின்றி, அவன் இலேசான யுத்தத்தினால் கௌரவர்களை விடாமற்போனால் எல்லா உபாயங்களாலும் பகைவர்களை அடக்கி அந்தக் கௌரவர்களை விடுவிக்கவேண்டும். விருகோதர! பாரத! விஸ்தாரமான யாககாரியம் நடந்துகொண்டிருக்கும்பொழுது, இவ்வளவுதான் என்னால் சொல்லியனுப்ப முடியும். யாசகனுக்கு வேண்டியவரனைக் கொடுப்பது மிகப் பெரியதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது' என்று கூறினார். அஜாதசத்துருவினுடைய அந்த வசனத்தைக்கேட்டு, அர்ஜுனன், 'கந்தர்வர்கள் ஸமாதானத்தால் திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களை விடாமல் போவார்களாகில், இப்பொழுது, கந்தர்வராஜனுடைய இரத்தத்தைப் பூமியானது குடிக்கப்போகிறது' என்று, தமையனாருடைய சொற்படி, கந்தர்வர்களிடமிருந்து கௌரவர்களை மீட்பதைப் பிரதிஜ்ஞைசெய்தான். அரசரே! ஸத்தியவாதியான அர்ஜுனனுடைய அந்தப் ப்ரதிஜ்ஞையைக்கேட்டு, அப்பொழுது கௌரவர்களுடைய மனமானது மீண்டு திரும்பிவந்ததாகியது.

இருநூற்றுநாற்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(பீமன் முதலிய நால்வருக்கும் சித்திரஸேனன் முதலியவர்களுக்கும் யுத்தம்)

யுதிஷ்டிரருடைய வசனத்தைக் கேட்டுப் பீமஸேனனை முதன்மையாகக்கொண்ட புருஷஶ்ரேஷ்டர்களனைவரும் மிக்க மனக்களிப்புடனும் முகமலர்ச்சியுடனும் கிளம்பினார்கள். பாரதரே! பிறகு, மகாரதர்களான பாண்டவர்களனைவரும் உடைக்கமுடியாதவைகளும் பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளுமான கவசங்களைப் பூண்டுகொண்டார்கள்; பற்பலவிதமான திவ்யாயுதங்களையும் எடுத்துக்கொண்டார்கள். கவசம்பூண்டவர்களும் த்வஜமுள்ளவர்களும் விற்பிடித்தவர்களுமான அந்தப் பாண்டவர்களனைவரும் ரதங்களிலேறி ஜ்வலிக்கின்ற அக்னிகள் போலக் காணப்பட்டார்கள். ரதிகர்களுள் சிறந்த பாண்டவர்கள் ஆயுதங்களால் நன்கு நிறைக்கப்பட்டவையும் வேகமுள்ள குதிரைகள் பூட்டினவையுமான அந்த ரதங்களிலேறிக்கொண்டு அங்கிருந்து விரைவாகவே சென்றார்கள். பிறகு, ஒன்றுசேர்ந்தவர்களும் யுத்தத்திற்காகப் புறப்பட்டவர்களும் மகாரதர்களுமான பாண்டுபுத்திரர்களைப் பார்த்து, கௌரவ ஸைனிகர்களுடைய பெரிய ஆரவாரம் தோன்றியது. ஜயத்தால் பிரகாசிப்பவர்களும் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிப்பவர்களும் மஹாரதர்களுமான கந்தர்வர்கள் விரைவுள்ளவர்களாகப் பயமில்லாதவர்கள்போல ஒருக்ஷணத்தில் அந்த வனத்தில் போர்புரிவதற்காக வந்தார்கள். பிறகு, வெற்றியோடு விளங்குபவர்களான கந்தர்வர்களனைவரும் போர்புரிவதற்காக ரதத்திலேறியிருக்கிற நான்கு பாண்டவவீரர்களைக்கண்டு திரும்பினார்கள். லோகபாலர்கள்போல முயற்சியுள்ளவர்களும் மிக விளங்குபவர்களுமான அந்தப் பாண்டவர்களைக் கண்டு கந்தமாதனத்தில் வஸிப்பவர்கள் அணிவகுத்துக்கொண்டு யுத்தஸன்னத்தர்களாக இருந்தார்கள். பாரதரே! சிறந்த புத்தியுள்ள அரசரான தர்மபுத்திரருடைய வசனத்தைக் கேட்டு மெதுவான முறையோடு யுத்தம் தொடங்கப்பட்டது. மந்தபுத்தியுள்ளவர்களான கந்தர்வராஜனுடைய போர்வீரர்கள் அப்பொழுது மெதுவான யுத்தத்தினால் நன்மையை அடைவிக்கப்படக்கூடியவர்களாயில்லை. பிறகு, பகைவர்களைத்

தவிககச செயகிற ஸவயஸாசியானவன, யுததததில எளிதில ஜயிககமுடியாதவாகளான அநதக கநதர்வாகளைப பார்தது ஸமா தானததை முனனிட்டு, 'அருவருககபபட்ட இநதக காரியமா னது கநதாவராஜனுககுத தகுநததனறு. பரதாரஙகளைத தொடு வதும மனிதாகளோடு எதிாபபதும தகுந்தவையல்ல. தர்மராஜ ருடைய கட்டளையினுல சிறநத வீரர்களான இந்தத திருதராஷ்டிர ருடைய புததிராகளையும இவர்களுடைய மனைவிகளையும விட்டு விடுஙகள்' எனகிற வாககியததை உரைததான. புகழ்பெற்ற பாணடவனுல இவவணணமுரைககபபட்ட கந்தாவர்கள், அப்பொ ழுது மிகச சிரிததுககொணடு பார்ததனைப பாாதது, 'ஐயா! நாஙகள பூமியில ஒருவனுடையவசனத்தையே செய்யககடவோம். பாரத! எவனுடைய கட்டளையை அறிநது அனுஷ்டிததுக் கவலை யறறவாகளாக ஸஞசரிககிறேமோ அவனெருவனுடைய கட்ட ளைபபடி இருககிறேம. அநதத தேவராஜனைக்காட்டிலும வேறெ ருவன எஙகளுககு அதிகாரியலலன' எனகிற வசனததை உரைத தார்கள. கநதாவாகள இவவாறு கூறககேட்ட அநதக குநதீ புததிரனுன தனஞசயன, மீணடுமே அந்தக கநதாவர்களைப் பார்தது, 'கநதாவாகளே! நலவசனததினுல திருதராஷ்டிர ருடைய குமாராகளை விடாமற்போவீர்களாகில நானே பராக்கிர மத்தை வெளிபபடுததித துரியோதனனை விடுவிபபேன்' என்று மறுமொழி கூறினுன. பிறகு, குந்தீபுததிரனும ஸவயஸாசியுமான தனஞசயன இவவாறு கூறி ஆகாயததில ஸஞசரிபபவாகளான கநதாவாகளின்மீது கூர்மையுள்ள அமபுகளை எயதான. பலததி னுல மேற்பட்டவர்களான அந்தக கநதாவர்களும அபபடியே அமபுமழையினுல பாணடவாகளை நான்குபககங்களிலும அடித தாாகள பாணடவர்களும் கநதாவாகளை அடிததார்கள். பார தரே! பிறகு, பலசாலிகளான கந்தர்வாகளுககும பயங்கரமான வேகமுளள பாணடவாகளுக்கும மிகவும நெருஙகின யுததம நடநதது.

இருநூற்றுநாற்பத்தாறுவது அத்யாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மாயையினால் மறைந்து யுத்தம்செய்கின்ற சித்திரஸேனன்மீது அர்ஜுனன் அஸ்திரம்தொடுத்ததும், சித்திரஸேனன் அர்ஜுனனிடம் தன்னை அவனுக்குத் தோழனென்று சொல்லியதும், அர்ஜுனன் அஸ்திரங்களைத் திருப்பியழைக்கவே பீமன்முதலியவர்கள் யுத்தத்தை நிறுத்திவிட்டு அவனோடு ஸல்லாபம் செய்ததும்)

பிறகு, திவ்யாஸ்திரங்களோடுகூடினவர்களும் பொன் மாலைகளை அணிந்தவர்களுமான கந்தர்வர்கள் பிரகாசிக்கின்ற பாணங்களைப் பிரயோகித்துக்கொண்டு, பாண்டவர்களை நாற்புறங்களிலும் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். அரசரே! வீரர்களான நான்கு பாண்டவர்களை ஆயிரக்கணக்கான கந்தர்வர்கள் யுத்தத்தில் நன்றாக எதிர்த்துப் போர்புரிந்தார்கள். அது ஆச்சரியமாயிருந்தது. கர்ணன் துர்யோதனன் இருவருடைய ரதங்களும் கந்தர்வர்களால் நூறு துண்டுகளாக வெட்டி எறியப்பட்டதுபோலவே அந்தக் கந்தர்வர்களுடைய ரதங்களும் பாண்டவர்களால் துண்டாடப்பட்டன. வேந்தரே! புருஷஶ்ரேஷ்டர்களான பார்த்தர்கள், யுத்தத்தில் நூறுநூறாக எதிர்த்து வருகின்ற அந்தக் கந்தர்வர்களைப் பலவாறாகச் சரமாரிகளால் எதிர்த்து அடித்தார்கள். பாணவர்ஷங்களால் நாற்புறங்களிலும் சிதற அடிக்கப்படுகின்ற அந்தக் கந்தர்வர்கள் பாண்டுபுத்திரர்களினருகில் திரும்புவதற்குச் சக்தியுள்ளவர்களாக வில்லை. அப்பொழுது கோபங்கொண்ட அர்ஜுனன், கோபங்கொண்ட கந்தர்வர்களைக் குறிவைத்துத் திவ்யமான மஹாஸ்திரங்களைப் பிரயோகிக்கத் தொடங்கினான். பலத்தினால் மேற்பட்டவனான அர்ஜுனன் யுத்தத்தில் ஜயிக்கமுடியாதவர்களான கந்தர்வர்களை ஆயிரமாயிரமாக யமலோகத்திற்கு அனுப்பினான். அரசரே! நெடுந்தூரத்திலிருந்தே லக்ஷ்யங்களில் அம்புகளை எய்யும் திறமையுள்ளவனும் பலசாலிகளுள் சிறந்தவனுமான பீமன், யுத்தத்தில் கூர்மையான பாணங்களால் கந்தர்வர்களை நூறுநூறாக வதம் செய்தான். வேந்தரே! அப்படியே, பலத்தால் அதிகரித்தவர்களும்

யுத்தஞ்செய்பவர்களுமான மாத்ரீபுத்திரர்களும் யுத்தமுனையில் பகைவர்களை எதிர்த்து நூறு நூறாகக் கொன்றார்கள். மகாரதர்களால் திவ்யாஸ்திரங்களால் கொல்லப்படுகின்ற அந்தக் கந்தர்வர்கள் அங்கிருந்து திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களை எடுத்துக்கொண்டு ஆகாயத்தில் எழும்பினார்கள். குந்தியின் புத்திரனான அந்தத் தனஞ்சயன், ஆகாயத்தில் எழும்பின அந்தக் கந்தர்வர்களைக்கண்டு, பெரிய அம்புமழையினால் எல்லாப் பக்கங்களிலும் சூழ்ந்துகொண்டான். கூட்டில் கிளிகள்போல அம்புக்கூட்டத்தால் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட அந்தக் கந்தர்வர்கள், கோபத்தால், அர்ஜுனன்மீது கதைகளையும் சக்திகளையும் ரிஷ்டிகளின் மழையையும் பொழிந்தார்கள். சிறந்த அஸ்திரங்களை அறிந்தவனான தனஞ்சயன் அந்தக் கதைகள் சக்திகள் ரிஷ்டிகளாகிய இவைகளுடைய மழைகளை அடித்து நாசஞ்செய்து அர்த்தசந்திரபாணங்களால் கந்தர்வர்களுடைய சரீரங்களை அடித்தான். தலைகளும் கால்களும் அப்படியே கைகளும் விழுவது கல்மாரிபோல விளங்கியது. பகைவர்களுக்குப் பயமுண்டாயிற்று. மிக்க தைரியமுள்ளவனான பாண்டவனால் வதஞ் செய்யப்படுகின்ற அந்தக் கந்தர்வர்கள் ஆகாயத்திலிருந்து கொண்டு பூமியிலிருக்கிற அர்ஜுனன்மீது அம்புமழைகளைப் பொழிந்தார்கள். பகைவர்களைத் தவிக்கச்செய்பவனும் தேஜஸ்வியுமான ஸவ்யஸாசியானவன், கந்தர்வர்களுடைய பாணவர்ஷங்களை அஸ்திரங்களால் தடுத்து அவர்களைத் திருப்பியடித்தான். குருநந்தனனான அர்ஜுனன் ஸ்தூணாகர்ணத்தையும் இந்திரஜாலத்தையும் அப்படியே ஸௌராஸ்திரத்தையும் ஆக்நேயாஸ்திரத்தையும் ஸௌம்யாஸ்திரத்தையும் பிரயோகஞ்செய்தான். இந்திரனால் எரிக்கப்படுகின்ற அஸுரர்கள்போலக் குந்தீபுத்திரனுடைய அம்புகளாலெரிக்கப்படுகின்ற அந்தக் கந்தர்வர்கள் அதிகத் துயரத்தை அடைந்தார்கள். மேலே எழும்புகின்ற கந்தர்வர்கள் ஸவ்யஸாசியினால் பாணஸமூகத்தால் தடுக்கப்பட்டார்கள்; ஓடுகின்றவர்கள் அர்த்தசந்திரபாணங்களால் தடுக்கப்பட்டார்கள். பாரதரே! குந்தீபுத்திரனால் பயமடையும்படி செய்யப்பட்ட கந்தர்வர்களைக்கண்டு, சித்திரஸேனன் கதையை எடுத்துக்கொண்டு ஸவ்யஸாசியை நோக்கி எதிர்த்து ஓடிவந்தான். யுத்தத்தில் விரைவாக எதிர்த்து வருகின்றவனும் கதையைக் கையில் பிடித்தவனுமான அந்தச்சித்திரஸேனனுடைய முற்றிலும் உருக்குமயமான கதையைப் பார்த்தன் அம்புகளால் ஏழாகத் துண்டாடினான். அந்தச்

சித்திரஸேனன பலசாலியான அர்ஜுனனால பாணங்களால் கதை யானது பலவாறு அறுக்கப்பட்டதைககணடு [1] திரஸகரிணீவிததை யினால் தனனைமறைததுககொணடு பாணடவரோடு போாபுரிந தான. வீரனான அர்ஜுனன சிததிரஸேனனால நனகுபிரயோகிக் கப்பட்ட எலலாத திவயாஸதிரஙகளையும் அபபொழுது திவயாஸ திரஙகளால தடுததான. மிக்க வலிமையுளள அர்ஜுனனால அநத அஸ்திரஙகளால தடுககபபடுகினறவனும் சிறந்த பலமுளள வனுமான அந்தக கந்தர்வராஜன மாயையினால அப பொழுது மறைநதான. பிறகு, அர்ஜுனன மறைநது கொணடு அடிககினற அந்தக கந்தாவராஜனைக குறிவைக துத திவ்யாஸதிரமநதிரஙகளால அபிமந்திரணம செய்யபபட்டு ஆகாயததில ஸஞசரிககினற பாணஙகளால அடிததான. அப பொழுது, கோபஙகொணடவனும அநேக ரூபஙகளுளளவனும தனஞ்சயனென்கிற பிரஸிததியைபபெற்றவனுமான அாஜுனன, சப்தவேதமென்கிற அஸ்திரததை எடுதது, மறைந்திருககிற அந தக் கந்தர்வராஜனுடைய வதததைச செயயத தொடஙகினான. மகாத்மாவான அாஜுனனால அநத அஸதிரங்களால வதம் செய் யபபடுகின்ற இனிய நணபனான அநதச சிததிரஸேனன் அப்பொ ழுது தனஸவரூபததை அாஜுனனுக்குக காணபிததான. பிறகு, சிததிரஸேனன, யுதததில் அர்ஜுனனைப் பார்தது, 'எனனை [2] நண்பனெனறு நீ அறிவாயாக' என்று சொனனான். அர்ஜுன னும சிததிரஸேனனைககணடு, 'இவன தோழன்' எனறு ஆசச ரியமடைநதான். பாணடவஶ்ரேஷ்டனான அாஜுனன, பிறகு, பிரயோகிக்கபபட்டிருககிற அநத அஸதிரததைத திருபபியழைத தான். பாணடவாகளனைவரும, தனஞசயன அஸதிரததைத திருப்பியழைததததைபபாாதது, யுததகளததில வேகமாகச் செலலு கின்ற குதிரைகளையும் பாண வேகஙகளையும விறகளையும ஓயச செய்தார்கள். சிததிரஸேனனும பீமனும் ஸவ்யஸாசியும நகுல ஸஹதேவாகளும ஒருவரை ஒருவர் குசல பரஶனம செயது கொணடு ரதஙகளிலேயே இருந்தாாகள.

---

[1] மறைபபது. [2] 166-ம பககம் பார்கக.

இருநூற்றுநாற்பத்தேழாவது அத்யாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சித்திரஸேனன் துர்யோதனனைக் கட்டினதற்குக் காரணத்தைக் கூறி யுதிஷ்டிரரிடம் போனதும், யுதிஷ்டிரர் துர்யோதனன் முதலியவர்களைக் கட்டிலிருந்து விடுவித்ததும், துர்யோதனன் தன் நகரம் சென்றதும்.)

பிறகு, பெரியவில்லைக் கைபிற்பிடித்தவனும் அதிக காந்தியுள்ளவனுமான அர்ஜுனன் சிரித்துக்கொண்டு கந்தர்வ சேனை வீரர்களின் நடுவில் சித்திரஸேனனைப் பார்த்து, 'வீர! கௌரவர்களைத் தண்டிக்கும் விஷயத்தில் உன்னுடைய அபிப்பிராயம் என்ன? எதற்காக இந்தத் துரியோதனன் மனைவிகளுடன்கூடக் கட்டப்பட்டான்?' என்று வினவ, சித்திரஸேனன், 'தனஞ்சய! இந்திரன், காணுேடுசேர்ந்தவனும் கெட்ட எண்ணமுள்ளவனுமான துர்யோதனன், வனவாஸத்துக்குத் தகுதியற்றவர்களும் வனத்தில் வஸிப்பவர்களுமான நீங்கள் துன்பப்படுவதை அறிந்து, 'நல்ல நிலைமையிலிருக்கிற நான் கெட்ட நிலைமையிலிருக்கிற அந்தப் பாண்டவர்களைப் பார்ப்பேன்' என்றெண்ணின இந்த அபிப்பிராயத்தை ஸ்வர்க்கத்திலிருந்தே அறிந்தான். 'நிலை தப்பினவர்களான இந்தப் பாண்டவர்களையும், கீர்த்தியுள்ளவளான திரௌபதியையும் பரிஹஸிப்பதாக இவர்கள் வந்திருக்கிறார்கள்' என்கிற இவர்களுடைய கருத்தை அறிந்து தேவராஜன் என்னைப்பார்த்து, 'போ; துரியோதனனை மந்திரிகளுடன் கட்டிக்கொண்டுவா. யுத்தத்தில் தனஞ்சயனை ப்ராதாக்களோடுகூட நீ காக்கவேண்டும். அந்தப் பாண்டவன் உனக்கு ப்ரியனான தோழன். உனக்குச் சிஷ்யனுமாயிருக்கிறான்' என்று சொன்னான். தேவராஜனுடைய வசனத்தினால் நான் ஸ்வர்க்கத்தினின்று விரைவாக இங்கு வந்தேன். இந்தத் துராத்மாவான துர்யோதனன் கட்டப்பட்டான். தேவலோகத்திற்குச் செல்லுவேன். பாகசாஸனனுடைய கட்டளையினால் இந்தத் துராத்மாவைக் கொண்டுபோவேன்' என்று சொன்னான். அர்ஜுனன், 'சித்திரஸேன! எனக்குப் பிரியத்தை நீ விரும்புகிறாயாகில் தர்மராஜருடைய கட்டளையினால் நம்முடைய ப்ராதாவான ஸுயோதனனை அவிழ்த்துவிடவேண்டும்' என்று சொல்ல, சித்திரஸேனன், 'தனஞ்சய! தர்மராஜன் விஷயீத்தி

லும் திரௌபதிவிஷயத்திலும் வஞ்சகனும் ஸாதுக்களுடைய துயரத்தினால் நித்தியம் ஸந்தோஷப்படுகிறவனுமான இந்தப்பாவியானவன் விடுதலை அடைவதற்குத் தகுதியுள்ளவனல்லன். தர்மத்தால் பிரகாசிப்பவனும் குந்தியின் புத்திரனுமான யுதிஷ்டிரன், அவனுடைய இந்தக் கெட்ட எண்ணத்தை அறியான். இந்த விஷயத்தைக் கேட்டு நீ விரும்புகிறதைச் செய்வாயாக' என்று சொன்னான்.

அவர்களனைவருமே யுதிஷ்டிரராஜரை அடைந்தார்கள். அவரை அணுகி அந்தத் துரியோதனனுடைய செய்கையனைத்தையும் சொன்னார்கள். அஜாத சத்துருவானவர் கந்தர்வனுடைய அந்த வசனத்தை அப்பொழுது கேட்டுத் துரியோதனன் முதலியவர்களைக் கட்டிலிருந்து அவிழ்த்துவிடும்படி செய்தார்; அந்த எல்லாக் கந்தர்வர்களையும் புகழ்ந்தார். சித்திரஸேனன், அப்பொழுது, கந்தர்வர்களைப் பார்த்து, கம்பீரமான சொல்லால், 'இளைய ஸஹோதரர்களுடனும் மந்திரிகளுடனும் மனைவிகளுடனுங்கூடத் துர்யோதனனை விட்டுவிடுங்கள்' என்கிற வாக்கியத்தை உரைத்தான். கந்தர்வர்களோ சித்திரஸேனனுடைய அந்த வசனத்தைக்கேட்டு இருப்புச்சங்கிலிகளால் கட்டப்பட்டிருக்கிற துரியோதனராஜனை மனைவிகளுடனும் பரிஜனங்களுடனும் மந்திரிகளுடனும் விரைவாக அவிழ்த்துவிட்டார்கள். மற்றும் எவர்கள் சணல் வலைகளால் கட்டப்பட்டிருந்தார்களோ அவர்களனைவரும் அப்பொழுது யுதிஷ்டிரருக்கருகில் கீழே விழுந்து தரையிலபுரண்டு வெட்கத்துடன் தலைகுனிந்து நின்றார்கள். யுதிஷ்டிரரும், அந்த நிலைமையை அடைந்திருக்கிற அந்தக் கௌரவர்களைத் தயையுடன் பார்த்து, கந்தர்வர்களை நோக்கி, 'பாக்கியவிசேஷத்தால் பலசாலிகளும் வல்லமையுள்ளவர்களுமான உங்களனைவராலும் கெட்ட நடையுள்ளவனும் மந்திரிகளோடும் ஞாதிகளோடும் பந்துக்களோடும் கூடினவனுமான இந்தத் துரியோதனன் கொல்லப்படவில்லை. அப்பா! கந்தர்வ! எனக்கு இந்தப் பெரிய உபகாரம் உன்னால் செய்யப்பட்டது. துராத்மாவான இந்தத் துரியோதனனை விட்டதனால் என்னுடைய குலமானது அவமதிக்கப்படாததாயிற்று. உங்களைப் பார்த்ததனால் பிரீதியுள்ளவனான என்னை நோக்கி உங்களுடைய இஷ்டங்களைப்பற்றிக் கட்டளை இடுங்கள். எல்லா அபீஷ்டங்களையும் பெற்றுக்கொண்டு, பிறகு, விளம்பமின்றிச் செல்லுங்கள்' என்று சொன்னார்.

புத்திமானான பாண்டுபுத்திரரால் அனுமதிகொடுக்கப்பட்ட சித்திரஸேனன் முதலிய கந்தர்வர்கள் அதிக சந்தோஷமுள்ளவர்களாக அப்ஸரஸுக்களோடுகூட ஸ்வர்க்கலோகத்தை நோக்கிச் சென்றார்கள். பிறகு, சித்திரஸேனன் கந்தர்வர்களோடுசேர்ந்து அப்பொழுது தேவலோகத்தை அடைந்து இந்திரனிடத்தில் அவை அனைத்தையும் தெரிவித்தான். தேவராஜனும், எவர்கள் கௌரவர்களால் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டார்களோ மரித்த அந்த எல்லாக் கந்தர்வர்களையும் திவ்யமான அமிருத வர்ஷத்தினால் பிழைக்கச்செய்தான். பாண்டவர்கள் அந்த ஜ்ஞாதிகளையும் எல்லா ராஜஸ்திரீகளையும் விடுவித்து ஒருவராலும் செய்யமுடியாத காரியத்தைச் செய்து மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள். ஸ்திரீகளுடனும் குமாரர்களுடனுங்கூடின கௌரவர்களால் பூஜிக்கப்படுகின்றவர்களும் மஹாத்மாக்களும் மகாரதர்களுமான பாண்டவர்கள் யாகசாலையினமத்தியில் அக்னிகள்போலப் பிரகாசித்தார்கள். பிறகு, கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட துரியோதனனைப்பார்த்து, யுதிஷ்டிரர், பிராதாக்களோடு கூடினவராக அப்பொழுது அன்பினால், 'அப்பா! மீண்டும் இப்படிப்பட்ட ஸாஹஸத்தை ஓரிடத்திலும் ஒருபொழுதும் செய்யாதே. பாரத! ஸாஹஸகார்யத்தைச் செய்பவர்கள் ஸுகமாக விருத்தியடைகிறதில்லையன்றோ? குருவம்சத்தை ஆனந்தமடையச் செய்பவனே! எல்லாப்ராதாக்களோடுங்கூடி க்ஷேமமாக இஷ்டப்படி வீட்டுக்குச் செல்வாயாக. மனவருத்தத்தைப் பாராட்டாதே' என்று சொன்னார். யுதிஷ்டிரரால் அனுமதி கொடுக்கப்பட்ட துரியோதனராஜன் அப்பொழுது தாமபுத்திரரைத் தண்டனிட்டு விபத்தியுள்ளவன்போல இந்திரிய சக்தியை இழந்தவனாகவும் (துக்கத்தால்) பிளக்கப்படுகின்றவனாகவும் வெட்கமுள்ளவனாகவும் நகரத்தைக்குறித்துச் சென்றான். கௌரவனான அந்தத் துரியோதனன் சென்ற பிறகு, குந்திபுத்திரரும் வீரருமான யுதிஷ்டிரர், பிராதாக்களோடுகூடியவராகவும், பிராம்மணர்களால் பூஜிக்கப்படுகின்றவராகவும், தேவர்களால் இந்திரன் சூழப்பட்டதுபோல அப்படிப்பட்ட எல்லாத் தவசிகளாலும் சூழப்பட்டவராகவும், ஸந்தோஷமுள்ளவராகவும் அந்த த்வைதவனத்தில் அவ்வாறு மகிழ்ந்திருந்தார்" என்று கூறினர்.

இருநூற்றுநாற்பத்தெட்டாவது அத்யாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துர்யோதனன் நடுவழியில் தங்கியதும், கர்ணன் வந்து, கந்தர்வர்கள் கட்டியதையும் விட்டதையும் அறியாமல் துரியோதனன் வெற்றி பெற்றதாக எண்ணி அவனைப் புகழ்ந்ததும்)

ஜனமேஜயா, "பகைவர்களால் வெல்லப்பட்டுக் கட்டப் பட்டவனும், பிறகு, மகாத்மாக்களான பாண்டவர்களால் யுத்தத் தால் விடுவிக்கப்பட்டவனும், அகங்காரமுள்ளவனும், மிக்க கெட்ட எண்ணமுள்ளவனும், தற்புகழ்ச்சி செய்பவனும், கொழுப்புள்ள வனும், எப்பொழுதுமே காவமுள்ளவனும், எப்பொழுதும் ஆண்மை களாலும் ஔதார்யங்களாலும் பாண்டவர்களை அவமதிக் கின்றவனும், பாவியும், நிந்தியம் அகங்காரத்துடன் பேசுபவனு மான துர்யோதனனுக்கு ஹஸ்தினபட்டணத்தில் பிரவேசமானது செய்ய முடியாதென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. வைசம்பா யனரே! வெட்கத்துடன் கூடியவனும் சோகத்தால் மனம் கலங் கினவனுமான அந்தத் துர்யோதனனுடைய நகரப்ரவேசத்தை எனக்கு நீர் விஸ்தாரமாக உரைக்கக்கடவீர்" என்று வினவினர்.

வைசம்பாயனர், "தர்மராஜரால் விடுவிக்கப்பட்ட திருதராஷ் டிரபுத்திரனான ஸுயோதனன் வெட்கத்தால் தலைகுனிந்தவனாக வும் வாட்டமுற்றவனாகவும் மிக்க துக்கமுள்ளவனாகவும் நகரத் திற்குச் செல்லலானன். சதுரங்கசேனையினால் பின்தொடரப் பட்ட துர்யோதனராஜன் சோகத்தாலடிக்கப்பட்ட புத்தியினால் அவமானத்தை நினைத்துக்கொண்டு தன் பட்டணத்திற்குச் சென்றான். வழியில் நல்லபுல்லுகளும் தண்ணீருமுள்ள ஓரிடத்தில் வாகனங்களை விட்டுவிட்டு, மங்களகரமானதும் அழகியது மான பூமியில் தனனிஷ்டப்படி உட்கார்ந்தான்; யானைகளையும் குதிரைகளையும் ரதங்களையும் காலாட்களையும் இருக்க வேண்டிய இடங்களில் அமர்ந்திருக்கச் செய்தான். பிறகு, அக்னி போல ஜ்வலிக்கின்ற கட்டிலில் வீற்றிருப்பவனும் விடியற் காலத்தில் ராகுவினால் விழுங்கப்பட்ட சந்திரன்போன்றவனு மான துரியோதனனை அணுகிக் கர்ணன் அப்பொழுது, 'காந்தாரீநந்தன! பாக்கியவிசேஷத்தால் பிழைத்திருக்கிறாய். பாக்கியவிசேஷத்தால் நமக்கு மீண்டும் சேர்க்கை ஏற்பட்

டது காமரூபிகளான கந்தர்வர்கள் தெய்வாதீனமாக உன்னால் ஜயிக்கப்பட்டார்கள். குருநந்தன! ரணகளத்தில் சத்ருஜயத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களும் தக்க முயற்சியுள்ளவர்களும் மஹாரதர்களுமான உன்னுடைய பிராதாக்களனைவரையும் பாக்கிய விசேஷத்தால் சத்ருக்களை ஜயித்தவர்களாகக் காண்கிறேன். நானோ நீ பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே எல்லாக் கந்தர்வர்களாலும் எதிர்த்துத் தாக்கப்பட்டவனாகிப் பிளக்கப்படுகிற சேனையை நிலைநிறுத்துவதற்குச் சக்தியுள்ளவனாகவில்லை. பாணங்களால் உடம்பு காயப்படுத்தப்பட்டவனும் எதிர்த்து அடிக்கப்பட்டவனுமாகி யுத்தத்தைவிட்டு ஓடிவிட்டேன். பாரத! இந்த இடத்தில் உங்களை நான் பார்ப்பதை அதிக ஆச்சர்யமாக நினைக்கிறேன். உங்களை க்ஷேமமுள்ளவர்களாகவும் ஆயுதக் காயமில்லாதவர்களாகவும் தாரங்களோடும் ஸைன்யங்களோடும் வாகனங்களோடும் கூடினவர்களாகவும் அந்த அமானுஷமான யுத்தத்திலிருந்து விடுபட்டவர்களாகவும் பார்க்கிறேன். பாரதனே! மகாராஜனே! யுத்தத்தில் பிராதாக்களோடு கூடின உன்னால் செய்யப்பட்ட இதனைச் செய்கிற மனிதன் இவ்வுலகத்தில் இல்லை’ என்று சொன்னான். அரசனே! கர்ணனால் இவ்வண்ணம் உரைக்கப்பட்ட அரசனான துரியோதனன், அப்பொழுது தலை குனிந்து கொண்டு கண்ணீரால் தடுமாற்றமுள்ள குரலுடன் பின்வருமாறு உரைக்கலானான்.

இருநூற்றுநாற்பத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துர்யோதனன் யுத்தத்தில் தம்பிமார்களுடன் கூடத் தான் கந்தர்வர்களால் கட்டப்பட்டதையும் யுதிஷ்டிரனுடைய கட்டளையினால் பீமன்முதலியவர்கள் யுத்தத்தில் கந்தர்வர்களைத் தோல்வியடையச் செய்ததையும் சொல்லியது)

துர்யோதனன், ‘கர்ண! அறியாதவனாயிருக்கிற உன்னுடைய வசனத்தைப்பற்றி நான் அஸூயைப்படவில்லை. நீ என்னால் சௌர்யத்தினால் பகைவர்களான கந்தர்வர்கள் ஜயிக்கப்பட்டார்களென்று நினைக்கிறாய். நெடுநேரம் என்னோடுகூட என்னுடைய தம்பிமார்கள் கந்தர்வர்களுடன் போர்புரிந்தார்கள்.

மிக்க புஜபலமுள்ளவனே! இருதிறத்திலும் நாசம் உண்டுபண்ணப் பட்டது. மாயை மிகுந்தவர்களான கந்தர்வ சூரர்கள் ஆகாசத்தை அடைந்து போர்புரிந்தபொழுது எங்களுக்கு ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிப்பவர்களோடு ஸமமான யுத்தம் ஏற்படவில்லை. யுத்தத்தில் தோல்வியை அடைந்தோம்; கட்டவும் பட்டோம். அதிக துக்கத்தை அடைந்தவர்களான நாங்கள் வேலைக்காரர்களோடும் மந்திரிகளோடும் புத்திரர்களோடுங்கூடியவர்களாகவும் தாரங்களோடும் சேனைகளோடும் வாகனங்களோடுங்கூடினவர்களாகவும் கந்தர்வர்களால் ஆகாயமார்க்கத்தால் மேலே கொண்டுபோகப்பட்டோம். பிறகு, நம்முடைய சில ஸைனிகர்களும் மந்திரிகளும் மகாரதர்களும் தீனர்களாக, அபயம் கொடுப்பவர்களான பாண்டவர்களை அணுகி, 'திருதராஷ்டிரகுமாரனான இந்தத் துர்யோதனராஜன் தம்பிமார்களோடுகூடியவனாகவும் அமாத்தியர்களோடும் தாரங்களுடனுங்கூடியவனாகவும் தேவலோகவாஸிகளான கந்தர்வர்களால் கொண்டுபோகப்படுகிறான். மனைவிகளுடன் கூடின அந்த அரசனை விடுவியுங்கள். உங்களுக்கு மங்களம். குருகுலத்தில் பிறந்த அரசர்களுடைய தாரங்களனைவரையும் அன்யபுருஷர்கள் தொடாமலிருக்கட்டும்' என்று சொன்னார்கள். யுத்தத்தினின்று விடுபட்டவர்கள் தர்மராஜனை அணுகி இவ்வண்ணம் கூறினார்கள்.

இவ்வண்ணம் சொல்லப்பட்டவுடன், தர்மாத்மாவும் பாண்டுவின் மூத்த குமாரனுமான யுதிஷ்டிரன், அப்பொழுது, நல்ல வசனங்களால் ஸந்தோஷத்தை அடையச் செய்து, தம்பிமாரெல்லாரையும் கௌரவர்களை விடுவிக்கும் விஷயத்தில் கட்டளையிட்டான். பிறகு, புருஷச்ரேஷ்டர்களும் சக்தியுள்ளவர்களும் தார்மிகர்களும் மகாரதர்களுமான பாண்டவர்கள் அந்த இடத்தை வந்தடைந்து நல்வார்த்தையை முன்னிட்டுக்கொண்டு எங்களை விட்டுவிடவேண்டுமென்று கந்தர்வர்களை வேண்டினார்கள். ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பவர்களும் வீரர்களும் மேகங்களைப்போலக் கர்ஜிப்பவர்களுமான கந்தர்வர்கள் இன்சொற்களால் வேண்டப்பட்டும் எங்களை விடாமற்போனபொழுது அர்ஜுனனும் பீமனும் பலம் மிகுந்த நகுல ஸஹதேவர்களும் கந்தர்வர்களின் மீது அநேகமான சரமாரிகளை விடுத்தார்கள். பிறகு, எல்லாக்கந்தர்வர்களும் மனக்களிப்புடன் யுத்தத்தை விட்டுவிட்டுத் தீனர்களான எங்களை இழுத்துக்கொண்டே ஸ்வர்க்கத்தை நோக்கிச் செல்லலானார்கள். பிறகு, எல்லாப் பக்கங்களிலும் அம்புவலையால் சூழப்பட்டவனும்

அமானுஷமான அஸ்திரங்களைப் பிரயோகிப்பவனுமான தனஞ்சயனைக் கண்டோம். பாண்டுநந்தனனால் கூர்மையான அம்புகளால் திசைகள் நன்றாக மூடப்பட்டதைக் கண்டு அப்பொழுது தனஞ்சயனுக்குத் தோழனான சித்திரஸேனன் தன் ஸ்வரூபத்தைக் காண்பித்தான். சித்திரஸேனனும் அர்ஜுனனும் ஒருவரையொருவர் தழுவிக் குசலப்ரச்னம் செய்தார்கள். மற்றப் பாண்டவர்களாலும் சித்ரஸேனன் க்ஷேமம் விசாரிக்கப்பட்டான். அந்த வீரர்களான கந்தர்வர்கள் அப்படி ஒன்று சேர்ந்து யுத்தஸன்னாஹங்களை முழுதும் விட்டுப் பிறகு பாண்டவர்களோடு அந்யோந்யம் ஒன்று சேர்ந்தார்கள். சித்திரஸேனனும் தனஞ்சயனுமாகிய இருவரும் ஒருவரோடொருவர் சேர்ந்து அதிக ப்ரீதியுள்ளவர்களாக ஒருவரையொருவர் பூஜித்தார்கள்.

இருநூற்றைம்பதாவது அத்யாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(துர்யோதனன் தான் கட்டுண்ட விஷயத்தில் சித்திரஸேனனும் அர்ஜுனனும் பேசிக்கொண்டதையும் யுதிஷ்டிரர் தன்னை விடுவித்ததையும் கூறிப் பிராயோபவேசஞ் செய்ய நிச்சயித்துத் துச்சாஸனனிடத்தில் ராஜ்யத்தை ஒப்பித்ததும், கர்ணன் துர்யோதனனைத் திருப்புவதற்காக அவனுக்கு இன்சொல் கூறியதும்)

பகைவீரர்களைக் கொல்பவனான அர்ஜுனன், அப்பொழுது சித்திரஸேனனுடன் சேர்ந்து சிரித்துக்கொண்டு, 'கந்தர்வஸ்ரேஷ்டனே! வீர! என்னுடைய பிராதாக்களை நீ விடவேண்டும். பாண்டவர்கள் உயிரோடிருக்கும்பொழுது இவர்கள் பகைவர்களால் அவமதிக்கப்படத் தக்கவர்களல்லரன்றோ?' என்கிற இப்படிப்பட்ட கம்பீரமான வசனத்தை உரைத்தான். கர்ண! மஹாத்மாவான பாண்டவனால் இவ்வண்ணம் சொல்லப்பட்ட கந்தர்வன், 'ராஜ்யத்திலிருப்பவனும் ஸ்ரீயினால் வரிக்கப்பட்டவனுமான நான் ராஜ்யத்தினின்று நழுவினவர்களும் ஸ்ரீயினால் கைவிடப்பட்டவர்களும் ஸுகத்தை இழந்தவர்களும் வீரர்களும் மனைவியுடன்கூடினவர்களுமான பாண்டவர்களைப் பார்ப்பேன்' என்று எந்த விஷயத்தை நாம் ஆலோசித்துக்கொண்டு நகரத்திலிருந்து புறப்பட்டோமோ

அந்த விஷயத்தைச் சொன்னேன். கந்தர்வனால் அந்தவிஷயமானது அவ்வாறு சொல்லப்படும் ஸமயத்தில் வெட்கத்துடன்கூடியவனாகப் பூமியிலுள்ள ஒரு வளையில் நுழைய விருப்பங்கொண்டேன். பிறகு, கந்தர்வர்கள் பாண்டவர்களோடுகூட யுதிஷ்டிரனை அணுகி அவனுக்கு நமமுடைய துராலோசனையையும் நாம் கட்டப்பட்டதையும் தெரிவித்தார்கள். கட்டப்பட்டவனும் சத்துருவின் வசத்தை அடைந்தவனும் தீனனுமான நான் ஸ்திரீகளுக்கு எதிரில் யுதிஷ்டிரனுக்குக் காணிக்கையாகக் கந்தர்வர்களால் கொடுக்கப்பட்டேன். இதைவிடப் பெரிதான துக்கமென்ன இருக்கிறது? எவர்கள் என்னால் எப்பொழுதும் நிராகரிக்கப்பட்டார்களோ, எவர்களுக்கு நான் எப்பொழுதும் பகைவனோ அவர்களால், தாபபுத்தியுள்ளவனான நான் விடுவிக்கப்பட்டேன். அவர்களாலேயே உயிர் எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. வீர! அந்த மகாயுத்தத்தில் நான் வதத்தை அடைந்திருந்தால் அந்த வதமானது எனக்கு நன்மையாக இருக்கும். இப்படி அவமதிக்கப்பட்டிருக்கிற எனக்கு உயிர் சிறந்ததாகாது. கந்தர்வர்களிடத்திலிருந்து ஏற்படும் வதத்தால் எனக்குப் பூமியில் புகழ் பரவினதாகும். இந்திரலோகத்தில் என்னால் அக்ஷயமான புண்யலோகங்கள் அடையப்படவைகளாகும். புருஷஶ்ரேஷ்டர்களே! இப்பொழுது என்னுடைய முயற்சியைக் கேளுங்கள். இந்த இடத்தில் நான் பிராயோபவேசம் செய்வேன். நீங்கள் வீட்டுக்குச் செல்லுங்கள். என்னுடைய பிராதாக்கள் அனைவரும் இப்பொழுது தங்கள் பட்டணத்துக்குச் செல்லக்கடவர். கர்ணன் முதலிய நண்பர்களும் உறவினர்களும் துச்சாஸனனை முன்னிட்டுக்கொண்டு இப்பொழுது பட்டணத்தை நோக்கிச் செல்லக்கடவர். நண்பர்களுக்குக் கௌரவத்தை உண்டுபண்ணுகிறவனாகவும் பகைவர்களுடைய கௌரவத்தை அழிப்பவனாகவுமிருந்து, இப்பொழுது பகைவர்களால் நிராகரிக்கப்பட்ட நான் பட்டணத்தைநோக்கிச் செல்லமாட்டேன். இப்பொழுது நான் யுத்தமுனையில் பகைவர்களால் இஷ்டப்படி அவமதிக்கப்பட்டேன். அப்படிப்பட்ட நான் நண்பர்களுக்குத் துயரத்தைக் கொடுப்பவனும் பகைவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியை வளர்க்கிறவனுமாகிவிட்டேன். ஹஸ்தினபுரத்தை அடைந்து அரசரான திருதராஷ்டிரரை அணுகி என்ன சொல்லுவேன்? பீஷ்மரும் துரோணரும் கிருபரும் அஶ்வத்தாமாவும் விதுரரும் ஸஞ்சயனும் பாஹ்லீகரும் பூரிஶ்ரவஸும் பெரியோர்

களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட மற்றவீரர்களும் பிராம்மணர்களும் சிலபிக்ஷுக்கூட்டத்தலைவர்களும் ஸ்வதந்திரஜீவனமுள்ளவர்களும் என்னைப்பார்த்து என்ன சொல்லுவார்கள்? நான் அவர்களைப்பார்த்து என்ன மறுமொழிசொல்லுவேன்? பகைவர்களுடைய தலையிலின்று அப்படி அவர்கள் மார்பில் பராக்கிரமத்தைக் காட்டி உயர்ந்த நிலைமையிலிருந்து என்குற்றத்தால் நழுவிக் கீழே விழுந்திருக்கின்ற நான் அரசர் முதலானவர்களுக்கு என்ன சொல்லுவேன்? துஷ்டர்கள் ஸ்ரீயையும் வித்தையையும் ஸம்பத்தையுமடைந்தால், மத்தத்தினால் கர்வங்கொண்டவனை என்னைப்போல நெடுங்காலம் நல்ல பதத்திலிருக்கமாட்டார்கள். எதனால் பிராணஸம்சயத்தை அடைந்தவனேனோ அப்படிப் பட்ட இந்தக் கஷ்டமான கெட்டகாரியமானது கெடுமதியுள்ளவனான என்னால் அறியாமையால் செய்யப்பட்டது. அந்தோ! கஷ்டம்! ஆகையால், பிராயோபவேசம் செய்வேன். உயிரோடு இருப்பதற்கு நான் சக்தியுள்ளவனல்லேன். ஆபத்தினின்று பகைவர்களால் கரையேற்றிவிடப்பட்ட அறிவுள்ள எந்த மனிதன் உயிரோடிருப்பான்? கர்வமுள்ளவனான நான் பகைவர்களாலும் நகைக்கப்பட்டேன்; ஆண்மையினாலும் விடப்பட்டேன். வலிமைமிக்கவர்களான பாண்டவர்களாலும் அவமதிப்போடு பார்க்கப்பட்டேன்' என்று சொன்னான்.

இவ்வண்ணம் சிந்தையினால் கவரப்பட்டவனான துரியோதனன், பிறகு, துச்சாஸனனைப்பார்த்து, 'பாரத! துச்சாஸன! என்னுடைய இந்த வசனத்தைத் தெரிந்துகொள்வாயாக. நீ என்னால் கொடுக்கப்படுகிற இந்த ராஜ்யபட்டாபிஷேகத்தைப் பெற்றுக்கொள். ராஜாவாக இரு. கர்ணனாலும் சகுனியினாலும் பாதுகாக்கப்பட்டதும் ஸம்பத்தால் நிறைந்ததுமான பூமியை ஆளவாயாக. இந்திரன் தேவர்களை ரக்ஷிப்பதுபோலத் தம்பிமார்களை அன்புடன் பரிபாலனம் செய்வாயாக. தேவர்கள் இந்திரனை அண்டிப் பிழைப்பதுபோலப் பந்துக்கள் உன்னை அண்டிப் பிழைக்கட்டும். அஜாக்கிரதையில்லாமல் எப்பொழுதும் பிராம்மணர்களுக்கு ஜீவனத்தை ஏற்படுத்துவாயாக. உறவினர்களுக்கும் நண்பர்களுக்கும் நீ எப்பொழுதும் கதியாக இரு. விஷ்ணுவானவர் தேவகணங்களைப் பார்த்துக்கொள்வதுபோல ஞாதிகளையும் பார்த்துக்கொள்வாயாக. நீ பெரியோர்களைப் பரிபாலனம் செய்யவேண்டும்; போ. நண்பர்களை ஆனந்தமடையச் செய்துகொண்டும் பகைவர்களை

வரையும் வெருட்டிக்கொண்டும் பூமியைப் பரிபாலனம் செய்வாயாக' என்றுசொல்லி அவனைக் கழுத்தில் தழுவிக்கொண்டு, 'போகலாம்' என்றும் சொன்னான்.

அவனுடைய அந்தவசனத்தைக்கேட்டுத் துச்சாஸனன் மனந்தளர்ந்தவனும் கண்ணீரால் குரல் தடைப்பட்டவனும் மிக்க துக்கத்தால் பிடிக்கப்பட்டவனுமாகிக் கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு தண்டனிட்டுக் கூறலானான். துச்சாஸனன், 'கருணைபுரிவாயாக' என்று தமையனைநோக்கிப் பரிதாபமுள்ள மனத்துடனும் தடுமாற்றமுள்ள குரலுடனும் ஒருவாக்கியத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு பூமியில் விழுந்தான். புருஷஸ்ரேஷ்டனான துச்சாஸனன் துக்கத்துடன் அந்தத் துரியோதனனுடைய கால்களில் கண்ணீரை வடிக்கின்ற வணங்கி, 'இது இப்படி நேரக்கூடாது. பூமியானது முழுமையும் வெடித்துப்போகலாம். ஆகாசமும் துண்டுதுண்டாகப்போகலாம்; சூரியனும் தன்னுடைய ஒளியை இழக்கலாம்; சந்திரன் குளிர்ந்த கிரணங்களுடனிருத்தலை இழக்கலாம்; வாயுவும் விரைவாகச் செல்லும் தன்மையை விட்டுவிடலாம்; இமயமலையும் குளிர்ச்சியை இழக்கலாம்; ஸமுத்திரங்களில் ஜலமும் வறண்டுபோகலாம்; நெருப்பானது வெம்மையை விட்டுவிடலாம்; அரசனே! நீ இல்லாமல் நான் பூமியைப் பரிபாலனஞ்செய்யமாட்டேன். வேந்தனே! நீயே பகைவர்களுக்குச் சோகத்தை உண்டுபண்ணிக்கொண்டும் நண்பர்களுக்குச் சோகத்தைப் போக்கிக்கொண்டும் நம்முடைய குலத்தில் நூறுவருஷகாலம் அரசனாகஇருப்பாய். கிருபைசெய்வாயாக' என்கிற இந்தவாக்கியத்தை மீண்டும் மீண்டும் உரைத்தான்.

பாரதரே! அந்தத் துச்சாஸனன் துரியோதனராஜனைப் பார்த்து இவ்வண்ணமுரைத்துப் பூஜைக்குத் தகுதியுள்ள தமையனுடைய பாதங்களை நன்றாகப் பிடித்துக்கொண்டு இனியகுரலாக அழுதான். அவ்வாறு துக்கமடைந்திருக்கின்ற அந்தத் துச்சாஸனனையும் துரியோதனனையும் பார்த்துக் கர்ணன் மனவருத்தமுள்ளவனாக அவர்களை அணுகி, 'குருகுலத்தில் பிறந்தவர்களே! மூர்க்க ஸ்வபாவத்தால் அல்பமனிதர்கள்போல ஏன் விசனப்படுகிறீர்கள்? துக்கப்படுகின்ற மனிதனுடைய சோகமானது ஒருபொழுதும் அவனைவிட்டு விலகாது. சோகமானது சோகத்திற்கு உடன்பட்டிருக்கிற மனிதனுடைய விசனத்தைப் போக்குகிறதில்லை. ஆதலால், சோகத்தை அனுபவிக்கின்ற நீங்கள் சோகத்தில் என்ன பயனைக் காண்கிறீர்கள்? தைர்யத்தை அடையுங்கள். சோகத்திற்கு

உடன்பட்டவர்களாக இருந்துகொண்டு பகைவாகளை ஆனநத மடையும்படி செய்யாதீர்கள். அரசனே! பாண்டவர்களால உனக்குச் செய்யத்தக்கதாகஇருக்கிற விடுவித்தலன்றோ செய்யப் பட்டது? அரசனுக்கு நதேசத்திலவஸிப்பவாகள் எப்பொழுது மே பிரியத்தைச் செய்யவேண்டும். அவாகள் உன்னால பரிபாலனம் செய்யப்பட்டனரோ கவலையற்றவாகளாக வஸிக்கிறார்கள்? இது இவவாறிருக்க, ஸாமான்யமனிதனபோல நீ சோகத்தைப் பாராட்டுதல தகாது. நீ பிராயோபவேசம்செய்வதில உன்னுடைய ஸஹோதரர்கள் துயரத்தை அடைகிறார்கள். அரசனே! ஆகையால, பிராயோபவேசம் போதும். துக்கத்தில முழுகியிருக்கிற இவர்க ளனைவரையும கரையேறறுவதற்காக எழுநதிரு; புறப்படு. உனக்கு மங்களம். ஸஹோதரர்களைத் தேறுதலடையச் செய்வாயாக.

இருநூற்றைம்பத்தோராவது அத்யாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(கர்ணன் பலவாறு வேண்டியதும், துரியோதனன் பிராயோப வேசத்தை விடாமலிருந்ததும்)

வேநதனே! இப்பொழுது உனக்கே மனத்தளர்ச்சியையும் அப்படியே அல்பபுத்தியையும காரியங்களில விவேகமில்லாமை யையும அறிகிறேன. காமங்களை அறிந்தவனே! பகைவர்களைக் கொல்பவனே! இப்பொழுது பகைவர்களின வசத்தை அடைநத நீ, பாண்டவர்களால விடுவிக்கப்பட்டவனாகிறா யென்பதில என்ன ஆச்சாயம்? குருவமசத்திலுதித்தவனே! அறியப்படாதவர்களா லும் அறியப்பட்டவாகளாலும் சேனையிற்சோ்ந்து பிழைப்பவா களும அப்படியே தேசத்தில வஸிப்பவாகளும அரசனுக்கு விருப்பத்தைச் செய்யவேண்டும். கலைவாகளான மனிதர்கள் பகைவாகளுடையபடையைப் பெரும்பாலும கலக்கி யுத்தங்களில் பிடிக்கப்படுகிறாகள்; தமபடைவீரர்களால விடுவிக்கவும்படுகிறா கள். அரசர்களுடைய தேசத்தில சேனையிலசேர்நது பிழைக்கிற மனிதாகளஎல்லாரும் ஒன்றுசேர்ந்து உள்ளபடி ராஜகாரியத்திற்காக முயலவேண்டும். அரசனே! இப்படியிருக்க, உனனுடையதேசத்தில் வஸிப்பவர்களான பாண்டவாகளால் தற்செயலாகச் சத்துருக் களிடத்தினின்று விடுவிக்கப்பட்டவனாக இருக்கிறாய். அநதவிஷயத

தில் புலம்புவான் ஏன்? அரசனே! உன்சேனையோடு யுத்தத்திற்காகச்செல்லுகின்ற ராஜஸ்ரேஷ்டனான உன்னைப் பாண்டவர்கள் பின்புறத்தில் தொடர்ந்துவராமலிருந்தது ஸரியன்று. சூரர்களும் பலசாலிகளும் யுத்தங்களில் புறங்காட்டிஓடாதவர்களுமான அந்தப் பாண்டவர்கள் முந்தியே ஸபையில் உனக்கு அடிமையாகிவிட்டார்கள். அவர்களுடைய சிறந்தபொருள்களை நீ இப்பொழுதும் அனுபவிக்கிறாய். (ஆயினும்) பாண்டவர்கள் உயிரோடிருக்கிறார்கள்; பார். அவர்கள் பிராயோபவேசம் செய்யவில்லை. மிக்க புஜபலமுள்ளவனே! ஆகையால், நீ இப்படிப்பட்ட துக்கத்தைப் பாராட்டலாகாது. வேந்தனே! எழுந்திரு. உனக்கு மங்களம். நீ கவலையடையத்தக்கவனல்லை. அரசே! தேசவாசிகள் அரசனுக்கு அவசியம் பிரியத்தைச்செய்யவேண்டும். அந்தவிஷயத்தில் புலம்புவதேன்? பகைவர்களை நாசஞ்செய்பவனே! ராஜேந்திரனே! என்னுடைய இந்தவாக்கியத்தை நீ இவ்வண்ணம் செய்யாமற் போவாயாகில், உன்னுடைய பாதங்களுக்குப் பணிவிடைசெய்து கொண்டு இவ்விடத்திலிருப்பேன். உன்னைப்பிரிந்து நான் உயிரோடிருக்கவிரும்பவில்லை. புருஷஸ்ரேஷ்டனான நீ அப்படி பிராயோபவேசம் செய்வாயாகில் அரசர்களுக்குப் பரிஹஸிக்கத் தக்கவனாவாய்' என்று சொன்னான். கர்ணனால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட துரியோதனராஜன் அப்பொழுது ஸ்வர்க்கத்தை அடைவதில் நிச்சயமுள்ளவனாகி எழுந்திருப்பதற்கு மனத்தைச் செலுத்தவேயில்லை.

இருநூற்றைம்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(சகுனிமுதலியவர்களால் பலவாறு தேற்றப்பட்டும் துரியோதனன் பிராயோபவேச நிச்சயத்தினின்று திரும்பாமலிருக்கையில் பாதாளத்தில்வஸிக்கின்ற தைத்யர்களும் தானவர்களும் அவனை அழைத்துவருவதற்காக ஒரு பிசாசத்தை உண்டுபண்ணியதும், அது துரியோதனனைப் பாதாளத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோனதும்.)

அரசரே! பிராயோபவேசத்திலிருப்பவனும் (அவமானத்தைப்) பொறுதவனுமான துரியோதனராஜனை அப்பொழுது

ஸுபலனுடைய குமாரனான சகுனியானவன், இனசொறகூறிக கொணடு, 'கௌரவ! காணனால நன்றாக உரைககபபட்டதன்றோ? அதனை நீ கேட்டாயா? என்னால (பாண்டவாகளிடததிலிருநது) பறிககபபட்ட அபபடிபபட்ட பெருஞ்செலவததை மதிமயக்கத தால ஏனஇழககிறாய? ராஜஸ்ரேஷ்டனே! நீ புததிககுறைவினால பிராணனைவிடவிருமபுகிறாய. அறிவுமுதிாநதவாகளை நீ அடுககவிலலை யெனபதை இபபொழுதுதான அறிகிறேன. எவன மிக அதிகப படுகினற ஸநதோஷததையோ துககததையோ அடககவிலலையோ அவன ஐஸ்வர்யததைபபெறறால ஜலததிலபோடபபட்ட சுடாத மணபாணடமபோல அழிநதுபோகிறான. மிககபயமுளளவனும மெனமைததனமையுள்ளவனும சகதியற்றவனும காரியங்களைத தாமதமாகசசெயபவனும அவதானமிலலாதவனும சூது குடி வேட்டைமுதலிய விசனஙகளகாரணமாக ஸ்திரீமுதலியவிஷயங் களால கவரபபட்டவனுமான அரசனுககு அடுததவர்கள் அனபு டன ஊழியமசெயயார. நனமை செயயபபெறற உனககு எபபடி விபரீதமாகச் சோகமுண்டாகலாம? பார்ததாகளால செயயப பட்ட நல்லகாரியததை நீ சோகததைஅடைநது கெடுததுவிடாதே. ராஜேந்திரனே! எந்தவிஷயததில உன்னால் ஸந்தோஷம பாராட்டபபடததககதோ பாண்டவர்களும பூஜிககபபடததகக வாகளோ அநதவிஷயததில சோகத்தைப பாராட்டுகிறாய். உன்னு டைய இநதககாரியம விபரீதமாக இருககிறது. தயைசெய்வாயாக. உயிரை இழககாதே. ஸநதோஷமுள்ளவனாக நனறியை நினைப்பா யாக. பார்ததர்களுககு ராஜ்யததைக்கொடு. கீர்த்தியையும தா மததையும அடைவாயாக. இநதக்காரியததை நீ நனறாக அறிந் தால நனறிமறந்தவனாகமாட்டாய. பாணடவர்களோடு ஸஹோ தர ஸநேகததைசசெயதுகொணடு அவர்களை நலலநிலைமையிலிருக குமபடிசெயது அவாகளுககுத தஙகள்பிதாவைசசேர்ந்ததான ராஜ்யததைக கொடுததுவிடு. பிறகு, ஸுகததை அடைவாய்' என்று கூறினான.

துரியோதனன், சகுனியினுடைய வசனததைக்கேட்டு, கால்களில் விழுநதிருபபவனும வீரனும தமையனிடததிலுள்ள அன்பினால் வாட்டமுள்ளவனுமான துசசாஸனனைபபார்தது, பகைவர்களை நாசமசெய்பவனான அவனை நன்கு திரண்டி ருககிறஇருகைகளாலும எடுத்துநிறுததி அனபுடன் நனறா கததழுவிககொண்டு உசசியில முகாந்தான். அந்தததுர்யோதன

ராஜன், கர்ணனும் சகுனியுமாகிய இவர்களின் வசனங்களை நன்குகேட்டு அப்பொழுது (ஸ்ரீசித்திருப்பத்தில்) மிக்கவைராக்கியத்தை அடைந்து லஜ்ஜையினால் சூழப்பட்ட மனமுள்ளவனாக ராஜ்யலாபத்தில் அதிகமான [1] நைராச்யத்தை அடைந்தான். துர்யோதனன், நண்பர்களுடைய அந்தவசனத்தைக் கேட்டுத் தீனத்தன்மையுள்ளவனாக, ‘தானத்தினாலும் தனத்தினாலும் சௌக்கியத்தினாலும் ஐச்வர்யத்தினாலும் ஆஜ்ஞையினாலும் போகங்களாலும் எனக்குச் செய்யவேண்டுவது ஒன்றுமேஇல்லை. என்னுடைய ஸங்கல்பத்தைக் கெடுக்காதீர்கள். போங்கள். பிராயோபவேசத்தில் என்னுடைய இந்தப்புத்தியானது நிச்சயமுள்ளதாயிருக்கிறது. எனக்குப் பூஜ்யர்களும் குருக்களுமாயிருக்கிற நீங்கள் எல்லாரும் நகரத்திற்குச் செல்லுங்கள்’ என்று சொன்னான். இவ்வண்ணம் உரைக்கப்பட்டவர்களான அந்தச் சகுனி கர்ணன்முதலியவர்கள், பகைவர்களைவருத்துபவனான துர்யோதனனைப்பார்த்து, ‘ராஜேந்திரனே! பாரத! உனக்கு எந்தக் கதியோ அது எங்களுக்குமுண்டாகட்டும். உன்னை இழந்தவர்களாக நாங்கள் எவ்வண்ணம் பட்டணத்தில் நுழைவோம்?’ என்று மறுமொழிகூறினார்கள். நண்பர்களாலும் அமைச்சர்களாலும் பிராதாக்களாலும் உறவினர்களாலும் பலவிதமாகச் சொல்லப்பட்டும், துரியோதனன் பிராயோபவேசநிச்சயத்திலிருந்து அசைக்கப்படவில்லை. திருதராஷ்டிரனுடையகுமாரனும் அரசர்களுள்சிறந்தவனுமான துரியோதனன் நிச்சயத்தினால் தர்ப்பங்களைப்பரப்பித் தீர்த்தத்தை ஆசமனஞ்செய்து பரிசுத்தனாகிப் பூமியில் நன்கு உட்கார்ந்தவனும் தர்ப்பங்களாலும் மரவுரிகளாலும் செய்தவஸ்திரத்தை உடுத்தவனும் சிறந்தநியமத்தைக் கைக்கொண்டவனும் மௌனவிரதத்துடன் கூடியவனுமாகி ஸ்வர்க்கத்தை அடையவேண்டுமென்கிற விருப்பத்தினால் ஸமீபத்தில் (தன் தேகத்தை எரிப்பதற்காக) காஷ்டங்களுடைய ஸமூகத்தை [2] மனத்தினால் ஸங்கல்பித்து ஸ்நானபானாதிகளை

---

[1] ஆசையின்மை

[2] ‘மநஸோபசிதிம் க்ருத்வா’ என்பது மூலம்; இங்ஙனம் பொருள்செய்து, ‘அவசியம் மரிக்கவே வேண்டுமென்று நிச்சயித்து என்பது கருத்து’ என்பது பழையவுரை. ‘மநஸோऽபசிதிம்’ என்று பாடங்கொண்டு, ‘மானஸிகமாக ஜபிக்கவும் பூஜிக்கவும் தொடங்கினான்’ என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு

விலக்கிப் பிராயோபவேசத்தில் மிக்க உறுதியுள்ள புத்தியை ஏற்படுத்திக்கொண்டு இருந்தான்.

பிறகு, அவனுடைய அந்த நிச்சயத்தை அறிந்து பாதாளத்தில் வசிக்கிறவர்களும் பயங்கரமான உருவமுள்ளவர்களும் முற்காலத்தில் தேவர்களால் ஜயிக்கப்பட்டிருப்பவர்களுமான அந்தத் தைத்யர்களும் தானவர்களும் தங்களுடைய பக்ஷத்திற்கு நாசமுண்டாகுமென்று அறிந்து துரியோதனனை அழைப்பதற்காக அப்பொழுது [1] பல அக்னிகளால் செய்யவேண்டிய [2] நவகுண்ட முதலிய கிரியைகளைச் செய்தார்கள். மந்திரங்களில் தேர்ந்தவர்கள் [3] உபநிஷத்துக்களால் சொல்லப்பட்டவையும் மந்திர ஜபங்களோடுகூடினவையுமான அந்த எல்லாக் கிரியைகளையும் பிருஹஸ்பதியினாலும் சுக்கிராசார்யராலும் சொல்லப்பட்டவையும் அதர்வணவேதத்தில் சொல்லப்பட்டவையுமான மந்திரங்களால் அப்பொழுது செய்தார்கள். வேதவேதாங்கங்களில் கரைகண்டவர்களும் மிகவுறுதியான விரதமுள்ளவர்களுமான பிராமணர்கள் மனத்தை நன்கு அடக்கி, அக்நியில் பாலரூபமான ஹவிஸை மந்திரத்துடன் ஹோமஞ்செய்தார்கள். பிறகு, தானவர்களுடைய அத்வர்யுக்கள் கிரியைகளை நடைபெறச்செய்தனர். அரசரே! அந்த யாகத்தில் காமாவின்முடிவில் மிக்க ஆச்சர்யகரமானதும் கொட்டாவிவிடுகின்றதுமான ஒருபெண்பேய் தோன்றியது; 'நான் என்ன செய்யக்கடவேன்?' என்றும் சொல்லியது. தைத்யர்கள் மிகமகிழ்ந்த மனத்தோடு அந்த [4] க்ருத்யையைப் பார்த்து, 'பிராயோபவேசம் செய்திருக்கிற திருதராஷ்டிரபுத்திரனான துரியோதனராஜனை இங்கே கொண்டுவா' என்று சொன்னார்கள்; அந்தக்க்ருத்யையானது, 'அப்படியே' என்று

---

[1] 'ஸர்வாக்னிவேதாந் ஸாஹஸம்' என்பது மூலம்; 'பல அக்கினிகளால் செய்யத்தக்க நவகுண்ட முதலியவற்றைச்செய்தல்; அவை அதர்வணவேதமந்திரங்களால் செய்யப்படுவன; மற்ற மூன்று வேதங்களால் செய்யப்படுவனவல்ல' என்பது பழையவுரை.

[2] என்பது அக்னிகுண்டங்களமைத்துச் செய்யும் ஒருவித யாகம்.

[3] ஆரண்யகத்தில் சொல்லப்பட்டவையும், 'ஸவித்ரீம் ஹ்ருதயம் ஸிரோ ஹிரண்ய யஜுர்' என்பது முதலிய மந்திரங்களால் தெரிவிக்கப்பட்டவையும் பகைவரைக் கொல்லுதற்கானவையும் இந்த மந்திரங்களின் ஜபம் ஹோமம் முதலியவையுமான கிரியைகளை' என்பது பழையவுரை.

[4] 'ஏவினதைச்செய்யும் தேவதை' என்பது பழையவுரை.

பிரதிஜ்ஞைசெய்து அப்பொழுது புறப்பட்டது. ஒருநிமிஷத்திற்குள் துரியோதனராஜனிருக்குமிடத்தை அடைந்தது; அரசனை எடுத்துக்கொண்டு பாதாளத்தில் பிரவேசித்தது; ஒரு முகூர்த்த காலத்தில் தானவர்களுக்கெதிரில் அந்தத் துரியோதனனைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துத் தெரிவித்தது. இரவில் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிற அந்த அரசனைப் பார்த்துத் தானவர்களனைவரும் அருகிறசென்று மிகமகிழ்ந்தமனமுள்ளவர்களும் சிறிதுமலர்ந்த கண்களுள்ளவர்களுமாகி, அப்பொழுது அவனைத் திடமாகக்கட்டிக் கொண்டும், க்ஷேமம் விசாரித்தும், பிறகு, இந்தவாக்கியத்தை அபிமானத்தோடு உரைத்தார்கள்.

இருநூற்றைம்பத்து மூன்றுவது அத்யாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(பாதாளத்தில் தைத்தியர்களும் தானவர்களும் காரணங்களையெடுத்துரைத்துப் பிராயோபவேசநிச்சயத்திலிருந்து துரியோதனனைத் திருப்பியதும், பேய் துரியோதனனை முன்னிருந்த இடத்திற்கு மறுபடியும் கொண்டுவந்ததும், மறுதினம் கர்ணன் முதலியவர்களின் வேண்டுதலால் துரியோதனன் எல்லாப் பரிஜனங்களுடனும் தன் பட்டணத்திற்குத் திரும்பிவந்ததும்)

தானவர்கள், 'ஐயா! துரியோதன! ராஜேந்திரனே! பரத குலத்தைத் தாங்குபவனே! சூரர்களாலும் மகாத்மாக்களாலும் எப்பொழுதும் சூழப்பட்டிருக்கிற நீ, யாதுகாரணத்தால் பிராயோபவேசமாகிற இந்த ஸாஹஸத்தைச் செய்தாய்? தற்கொலை செய்துகொள்பவன் கீழானகதியை அடைகிறான்; அபகீர்த்தியை உண்டுபண்ணுகிற நிந்தையையும் அடைகிறானன்றோ? உன்னைப் போன்ற புத்திசாலிகள் சத்ருஜயத்துக்கு விரோதமானவையும் பலபாவங்களுள்ளவையும் வேரை அறுப்பவையுமான காரியங்களில் பிரவேசிக்கமாட்டார்கள். அரசனே! தர்மத்தையும் அர்த்தத்தையும் ஸுகத்தையும் நாசஞ்செய்கின்றதும் புகழையும் பிரதாபத்தையும் வீர்யத்தையும் அழிக்கின்றதும் பகைவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியை வளர்க்கிறதுமான இந்தப் புத்தியை விட்டுவிடுவாயாக. பிரபுவே! உண்மையைக்கேள். அரசனே! உன்னுடைய தெய்வத்தன்மையையும் சரீரத்தின் அமைப்பையும் தெரிந்து கொண்டு, பிறகு, தைரியத்தை அடைவாயாக. அரசனே! முற்

காலத்தில் நீ மஹேஸ்வரரிடத்திலிருந்து எங்களால் தவத்தினால் அடையப்பட்டாய். உன்னுடைய (தேகத்தில்) நாபிக்கு மேற்பாகமானது முழுவதும் வஜ்ரக் குவியல்களால் நிர்மிக்கப்பட்டதும், அஸ்திரங்களாலும் சஸ்திரங்களாலும் பிளக்கமுடியாததுமாயிருக்கிறது. உன்னுடைய (தேகத்தில்) நாபிக்குக் கீழ்ப்பாகமானது தேவியினால் புஷ்பமயமாகவும் ரூபத்தால் ஸ்திரீகளுடைய மனத்தைக் கவரும் தன்மை பொருந்தியதாகவும் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அரசர்களுள் உத்தமனே! இவ்வண்ணம் உன்னுடைய தேகமானது ஈஸ்வரராலும் தேவியினாலும் சேர்த்து அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ராஜஸ்ரேஷ்டனே! ஆதலால், நீ தெய்வத்தன்மை பொருந்தியவன்; மனிதனல்லை. மகாவீர்யமுள்ளவர்களும் சூரர்களுமான பகதத்தன் முதலிய க்ஷத்திரியர்கள் திவ்யாஸ்திரங்களை அறிந்திருக்கிற உன் பகைவர்களைக் கொல்லுவார்கள். ஆகையால், உனக்குத் துயரம் வேண்டாம். உனக்குப் பயம் இல்லை. உனக்கு உதவிசெய்வதற்காக வீரர்களான அப்படிப்பட்ட தானவர்கள் பூமியில் பிறந்திருக்கிறார்கள். மற்ற அஸுரர்கள், பீஷ்மர் துரோணர் கிருபர் முதலியவர்களிடம் பிரவேசிக்கப் போகிறார்கள். அவர்களால் ஆவேசிக்கப்பெற்ற பீஷ்மர் முதலியவர்கள் கருணையைவிட்டு உன்னுடைய பகைவர்களோடு போர் புரிவார்கள். கௌரவர்களுள் சிறந்தவனே! யுத்தத்தில் (பகைவர்களை) நன்கு அடிக்கப்போகிறவர்களான அவர்கள் புத்திரர்களையோ பிராதாக்களையோ தகப்பனமார்களையோ உறவினர்களையோ சிஷ்யர்களையோ ஞாதிகளையோ இளைஞர்களையோ முதியோர்களையோ விடப்போகிறதில்லை. தானவர்களால் பிரவேசிக்கப்பட்ட கௌரவவீரர்கள், சித்தமானது தானவர்களால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டவுடன், அன்பில்லாதவர்களாகி ஸ்நேகத்தைத் தூரத்தில் விலக்கி உறவினர்களை அடிப்பார்கள். கௌரவஸ்ரேஷ்டனே! புருஷஸ்ரேஷ்டர்கள், ஸந்தோஷமுள்ளவர்களும், கலக்கப்பட்ட மனமுள்ளவர்களும், [1] செய்யத்தக்கது செய்யத்தகாததென்னும் பகுத்தறிவின்மையால் மயங்கினவர்களும், முன் வினையினாலுண்டு பண்ணப்பட்ட அதிருஷ்டவசத்தால், 'உயிரோடு என்னிடமிருந்து நீ விடுபடமாட்டாய்' என்று அன்யோன்யம் விருத்தமாகப்பேசுகின்றவர்களும், எல்லாரும் சஸ்திரங்களையும் அஸ்திரங்களையும் பிரயோகிப்பதனால் ஆண்மையில் நிலைபெற்றவர்களும், புகழ்கின்றவர்

[1] வேறுபாடம்.

களுமாகி ஜனங்களுக்கு அழிவை உண்டுபண்ணுவார்கள். மகாத்மாக்களான அந்த ஐந்து பாண்டவர்களும் எதிர்த்துப் போர்புரிவார்கள். தெய்வபலத்தையுடையவர்களும் மகாபலசாலிகளுமான அவர்கள் இவர்களை வதம்செய்வார்கள். அரசனே! அஸுர ராக்ஷஸர்களுடைய கூட்டத்தினர்கள் க்ஷத்திரியஜாதிகளில் தோன்றி யுத்தத்தில் பராக்ரமஞ்செய்து உன்னுடைய பகைவர்களோடு போர்புரிவார்கள். மகாபலசாலிகளான அந்த வீரர்கள் உன்னுடைய பகைவர்களைக் கதாயுதங்களாலும் உலக்கைகளாலும் சூலங்களாலும் பற்பல சஸ்திரங்களாலும் அடிப்பார்கள். வீரனே! அர்ஜுனனிடத்திலிருந்து உண்டான எந்தப்பயம் உன்னுடைய மனத்திலுள்ள இருக்கிறதோ அந்தப் பயவிஷயத்திலும் எம்மால் அர்ஜுனனுடைய வதோபாயமானது ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. கொல்லப்பட்ட நரகாஸுரனுடைய ஆத்மாவானது கர்ணனுடைய மூர்த்தியை அடைந்திருக்கிறது. வீரனே! அந்த வைரத்தை நினைத்துக்கொண்டவனாகக் கேசவனோடும் அர்ஜுனனோடும் கர்ணவடிவங்கொண்ட நரகன் போர்புரிவான். அடிப்பவர்களுள் சிறந்தவனும் மகாரதனும் பகைவரை வெல்வதில் வல்லவனுமான அந்தக் கர்ணன் யுத்தத்தில் அர்ஜுனனையும் உன்னுடைய சத்துருக்களனைவரையும் ஜயிப்பான். வஜ்ரபாணியான இந்திரன், இதை அறிந்து அர்ஜுனனைக் காப்பதற்காகக் கபடத்தால் கர்ணனுடைய குண்டலங்களையும் கவசத்தையும் அபஹரிப்பான். ஆகையால், எங்களாலும் இந்த விஷயத்தில் லக்ஷக்கணக்கான அஸுரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் ஏவப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் [1] ஸம்சப்தகர்களென்று பிரஸித்திபெற்றிருக்கிறார்கள். பிரஸித்தர்களான அவர்கள் வீரனான அர்ஜுனனை யுத்தத்தில் கொல்லுவார்கள். நீ விசனப்படாதே. அரசனே! பகைவர்களில்லாத இந்தப் பூமியானது உன்னால் அனுபவிக்கத்தக்கதன்றோ? ஆகையால், நீ வியஸனமடையாதே. இந்தத் துக்கம் உனக்குத் தகாது. கௌரவ! நீ அழிந்தால் எங்களுடைய பக்ஷமும் குறைவடைந்துவிடும். வீரனே! நீ போ. எவ்விதத்தாலும் நீ வேறு எண்ணத்தைச் செய்யலாகாது. நீ எங்களுக்கு எப்பொழுதும் கதியாக இருக்கிறாய். தேவதைகளுக்குப் பாண்டவர்கள் கதி' என்று சொன்னார்கள். பாரதரே! தானவர்

[1] வெல்வது அல்லது இறப்பது என்று சபதம்செய்து போர்புரியும் வீரர்கள். துரோணபர்வம் 62-ம் பக்கம் குறிப்பிற்காணக.

களுள் சிறந்தவர்களான அஸுரர்கள் இவ்வாறு சொல்லி ராஜ ச்ரேஷ்டனை அந்த துரியோதனனைத் தழுவிக்கொண்டு (எவ ராலும்) வெல்லமுடியாதவனை அவனைப் புத்திரனைத்தேற்றுவது போலத் தேற்றி அவனுடைய புத்தியை நிலைபெறச்செய்து பிரிய வசனங்களையும் சொல்லி, 'போகலாம்' என்று அனுமதி கொடுத்து, 'ஜயத்தை அடைவாயாக' என்றும் சொன்னார்கள். அவர்களால் அனுப்பப்பட்ட மிக்க புஜபலமுள்ள துரியோதனனை அந்தக் கருத்தையானது அப்பொழுது அவன் பிராயோபவேசம் செய்துகொண்டிருந்த இடத்திலேயே கொண்டுவந்து சேர்த்தது. அந்தக்கருத்தையானது அந்த வீரனை அந்த இடத்தில் கொண்டு வந்துவிட்டு அவனைப்பூஜித்து அரசனை அவனால் அனுமதி கொடுக்கப்பட்டு அந்த இடத்திலேயே மறைந்துபோயிற்று.

பாரதரே! அது மறைந்துபோனபிறகு, துர்யோதனராஜன் இந்த விருத்தாந்தங்களனைத்தையும் ஸ்வப்னம்கண்டதுபோல எண்ணினான். தானவர்களால் சொல்லப்பட்ட அந்த வாக்கியங் களை நன்றாக ஆலோசித்து, 'யுத்தத்தில் பாண்டவர்களை ஜயிப் பேன்' என்று துஷ்டபுத்தியுள்ள துரியோதனனுக்கு எண்ண முண்டாயிற்று. அவன் கர்ணனையும் ஸம்சப்தகர்களையும் பகை வர்களைக்கொல்பவனை அர்ஜுனனுடைய வதத்தில் நோக்குள்ள வர்களென்றும் வல்லமையுள்ளவர்களென்றும் எண்ணினான். பரதச்ரேஷ்டரே! கெட்டபுத்தியுள்ளவனை அந்தத் துர்யோதன னுக்குப் பாண்டவர்களை ஜயிக்கும் விஷயத்தில் இவ்விதம் திடமான ஆசை உண்டாயிற்று. நரகனுடைய அந்தராத்மாவினால் பிரவே சிக்கப்பட்ட மனமுள்ள கர்ணனும் அப்பொழுது அர்ஜுனனைக் கொல்வதில் க்ரூரமானபுத்தியைச் செலுத்தினான். வீரர்களான அந்த ஸம்சப்தகர்களும், ராக்ஷஸர்களால் பிரவேசிக்கப்பட்ட சித்த முள்ளவர்களும் ரஜோகுணத்தாலும் தமோகுணத்தாலும் ஆக்கிர மிக்கப்பட்டவர்களுமாகிய பல்குனனுடைய வதத்தைச்செய்ய விரும்பமுற்றார்கள். அப்பொழுது, பீஷ்மர் துரோணர் க்ருபர் முதலிய வீரர்களும் தானவர்களால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட மனத் துடன்கூடினவர்களாகப் பாண்டுவின் புத்திரர்களிடம் முன்போல் அப்படி அன்புள்ளவர்களாக இருக்கவில்லை. க்ருத்யையினால் அழைத்துக்கொண்டுபோய இராக்காலத்தில் தானவர்களால் இந்தத் துரியோதனராஜனுக்கு எந்தவிஷயம் சொல்லப்பட்டதோ அதை இவன் ஒருவனுக்கும் சொல்லவில்லை. ஸூர்யகுமாரனும்

மிக்க தோள்வலிமையுடையவனுமான அந்தக கர்ணன் விடியற் காலததில் அரசனான துரியோதனனை அடைந்து புன்சிரிப்புடன இருகரங்களையும் குவித்துக்கொண்டு, 'மரித்த மனிதன பகை வர்களை ஜயிக்கிறதில்லை. உயிரோடிருப்பவன நன்மைகளைப் பார்க்கிறான். கௌரவ! மரித்தவனுக்கு நனமைகள எங்கிருந்து உண்டாகும? வெற்றி எங்கிருநது உண்டாகும? துயரத்திற்கோ பயத்திற்கோ மரணத்திற்கோ இது ஸமயமன்று' என்று சொல்லி, இருகைகளாலும் அவனைக்கட்டிக்கொண்டு, 'வேந்தே! எழுந்திரு. ஏன் படுத்திருக்கிறாய? பகைவரைக கொல்பவனே! யாது காரணததால சோகததை அடைகிறாய? வல்லமையால சத்துருக்களை மிகவாட்டி வெற்றிபெற்றவனான நீ எவவாறு மரிப பதற்குத தகுதியுள்ளவன? அல்லது, அர்ஜுனனுடைய பராக கிரமததைப்பார்தது உனக்குப பயமுண்டாயிருககலாம. நான உண்மையாக பரதிஜ்ஞை செய்கிறேன். பதினமூன்றுவர்ஷம சென்றபிறகு, நான் யுததததில அர்ஜுனனைக கொல்வேன. இது ஸத்யம். ஆயுதததைததொட்டு ஆணை இடுகிறேன. ஜனங் களுக்கு அதிபதியே! நான பார்ததர்களை உனககு வசபபட்டவா களாகச செய்வேன' என்று சொன்னான.

கர்ணனால இவவிதம உரைககபபட்ட துர்யோதனன, தைதயர் களுடைய அபபடிபபட்ட வசனததினாலும் துசசாஸனன முதலியவர் களுடைய வநதனததாலும் பிராயோபவேசததிலிருந்து எழுந் திருந்தான். புருஷஸ்ரேஷ்டனான துர்யோதனன தைதயர்களு டைய அநத வசனததைக்கேட்டு, மனத்தில் உறுதிசெயதுகொண்டு, பிறகு, ரதஙகளாலும யானைகளாலும குதிரைகளாலும காலாட் களாலும் நெருங்கிய சேனையை நகரததைக குறிததுச் செலவதற காக வரிசைப்படுததினான. அவனுடைய பிரயாணததில சேனை யானது கங்கையின வெள்ளததுக்கு ஒபபாக விளங்கியது. வெள்ளைக்குடைகளாலும கொடிகளாலும மிகக வெணணிறமுள்ள சாமரங்களாலும ரதஙகளாலும் யானைகளாலும காலாட்களாலும நெருங்கிய சேனையானது, நெருஙகிய மேகஙகளிலலாதகாலத்தில் அன்னபபறவைகளின வரிசைகளால நாற்புறஙகளிலும வியாபிக் கப்பட்டதும் வட்டமிடுகின்ற ஸாரஸபட்சிகளால் பிரகாசிககிறது மான சரதகாலத்தைசசார்நத ஆகாயம்போல அதிகமாகப் பிரகாசிததது. ராஜேந்திரரே! திருதராஷ்டிரனுடைய புத்திர னும் ஜனங்களுககு அதிபதியுமான அந்தத துரியோதனன்

பிராமமணோததமர்களால, 'ஜய, ஜய' எனனும் ஆசீாவசனஙகளால சகரவாததிபோலத துதிககபபடுகின்றவனும ஜனஙகளுடைய அஞசலி வரிசைகளை ஏறறுககொளளுகினறவனும நிகரிலலாத காநதியினுல ஜவலிககினறவனுமாகக காணனேடும சூதாடியான சகுனியோடும முந்திச சென்றுன. குருஶ்ரேஷ்டர்களான துச்சாஸனன் முதலிய எலலாத தம்பிமார்களும பூரிஶ்ரவஸும ஸோமதததனும் மகாராஜனுன பாஹ்லீகனும சென்றுகொண்டிருக்கின்ற அந்த ராஜஶ்ரேஷ்டனை ரதஙகளோடும பலவிதமான வடிவங்களுளள குதிரைகளோடும சிறநத யானைகளோடும பினதொடர்ந்து சென்றுாகள. ராஜேந்திரரே! தாயோதனனை முநதிச்செல்பவனுகக் கொணட எலலாககெளரவாகளும அபபொழுது மிகக மனக் களிபபுளளவாகளாகச் சிறிது காலத்தில் தங்களுடைய பட்டணத்தில பிரவேசிததாகள" என்று கூறினுா.

இருநூற்றைம்பத்துநான்காவது அத்யாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர் துர்யோதனனிடம் பாண்டவர்களைப் புகழ்ந்து அவர்களோடு நட்பைச் செய்விக்க முயன்றதும், கர்ணனை நிந்தித்ததும், துரியோதனனுடைய அனுமதியினுல் கர்ணன் திக்குவிஜயத்திற்காகப் புறப்பட்டதும்.)

ஜனமேஜயர், "மகாதமாககளான அந்தப் பாணடவர்கள் அந்த வனததில இவ்வணணமிருககுமபொழுது, பெரியவில்லைக் கையில தாஙகியவாகளும மிகச சிறநதவர்களுமான திருதராஷ்டிரபுததிராகளும ஸூாயகுமாரனுன கர்ணனும் மிக்க பலசாலியான சகுனியும பீஷ்மரும துரோணரும கிருபரும யாதுசெயதனர்? அதனை எனககுச சொல்லககடவீா" என்று வினவ, வைசமபாயனர் சொலலலானுர்.

"பார்ததாகள் இவ்வாறு சென்றபின், அவர்களால விடுவித்து அனுப்பப்பட்ட துரியோதனன் ஹஸ்திபட்டணததிறகு வந்தவுடன், பீஷமர் தாயோதனனைப் பார்ததது, 'மகாராஜனே! ஐயா! முன்பு, தபோவனததைக்குறிததுப் புறப்படுமபொழுது உனககு என்னுல் கூறப்பட்டது. என்னுடைய அநத

வசனமானது உன் மனத்துக்குப் பிடிக்கவில்லை. (அதனால்) நீ அதனைச்செய்யவில்லை. வீரனே! அதனால், நீ பகைவர்களால் வலிந்து பிடிக்கப்பட்டாய். தாமங்களை அறிந்த பாண்டவர்களால் விடுவிக்கப்பட்டவனாக இருக்கிறாய். உனக்கு வெட்கமில்லையா? பிரஜைகளுக்கு ரக்ஷகனே! காந்தாரீநந்தன! அப்பொழுது, கர்ணன், போர்வீரர்களுடன்கூடின நீ பார்த்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே, கந்தர்வர்களிடம் பயந்தவனாக யுத்தத்திலிருந்து ஓடினான் ராஜ ஶ்ரேஷ்டனே! ஸைனிகர்களுடன்கூடின நீ அலறி அழைக்கும் பொழுது, பின்புறத்தில் அடிக்கடி திரும்பிப்பார்த்துக்கொண்டு அந்தயுத்தத்தினின்று கர்ணன் ஓடினான். மிக்கதோள்வலியுள்ள வனே! உன்னால் மகாத்மாக்களான பாண்டவர்களுடையவல்லமையும் தூயபுத்தியுள்ளவனும் ஸூதபுத்திரனுமான கர்ண னுடையவல்லமையும் பார்க்கப்பட்டன. தாமத்தில் அதிகவிருப்ப முள்ளவனே! தனுர்வேதத்திலும் சௌர்யத்திலும் தாமத்திலும் கர்ணன் மகாத்மாக்களானபாண்டவர்களுடைய நாலில் ஒருபாகத் துக்கும் ஒப்பாகான். ஸந்தியை அறிந்தவர்களுள் சிறந்தவனே! ஆகையால், இந்தக்குலத்தின் அபிவிருத்தியின்பொருட்டு மகாத் மாக்களான அந்தப்பாண்டவர்களோடு ஸந்தியை நான் தக்கதென்று நினைக்கிறேன்' என்று சொன்னார்.

அரசரே! பீஷ்மரால் இவ்வண்ணமுரைக்கப்பட்ட துரியோதன ராஜன், உரக்கச்சிரித்துவிட்டு, உடனே சகுனியுடன் கூடி அந்த இடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுவிட்டான். அந்தத் துரியோதனன் புறப் பட்டதைத் தெரிந்துகொண்டு கர்ணன் துச்சாஸனன் முதலிய சிறந்த வில்லாளிகள் மகாபலசாலியான அவனைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். வேந் தரே! கௌரவர்களுக்குப்பிதாமஹரான பீஷ்மர், அவர்கள் அந்த இடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டதைக்கண்டு லஜ்ஜையினால் மனவருத்த மடைந்து தம்மாளிகைக்குச்சென்றார். மகாராஜரே! பாரதரே! பீஷ்மர் போனபிறகு, ஜனங்களுக்குத் தலைவனான துரியோதனன் மீண்டு அந்தஇடத்திற்குவந்து மந்திரிகளோடுசேர்ந்து, 'நமக்கு எது நன்மை யைப்பயக்கக்கூடியதாக இருக்கும்? செய்யவேண்டியது எது மிச்ச மிருக்கிறது? எவ்வாறு அந்தக்காரியம் நம்மால் நன்குசெய்யப் பட்டதாகும்?' என்று ஆலோசனைசெய்தான். கர்ணன், 'துரி யோதன! குருவம்சத்தில் பிறந்தவனே! நான் சொல்வதைத் தெரிந்துகொள்வாயாக. பீஷ்மர் எப்பொழுதும் நம்மை இகழு கிறார்; பாண்டவர்களைப் புகழுகிறார்; மிக்க தோள்வலிமையுள்ள

வினே! உன்னிடத்திலிருக்கின்ற பகைமையால் என்னையும் பகைப்பவராகிறார். அரசனே! உன்னிடம் நாள்தோறும் என்னை நிந்திக்கிறா. பாரத! பகைவர்களை அழிப்பவனே! அரசனே! பாண்டவர்களுடையபுகழ்ச்சியைப்பற்றியும் உன்னுடைய இகழ்ச்சியைப்பற்றியும் பீஷ்மரால் உன்னெதிரில் சொல்லப்பட்ட அவருடைய அந்த வசனத்தை அப்படிப்பட்ட நான் பொறுக்கவில்லை அரசனே! வேலைக்காரர்களோடும் படைகளோடும் வாகனங்களோடும்சேர்ந்து யுத்தத்திற்குப்புறப்பட எண்ணங்கொண்டிருக்கிற எனக்கு அனுமதிகொடுப்பாயாக. அரசனே! மலைகளோடும் வனங்களோடும் பெருங்காடுகளோடும்கூடின பூமியை ஜயிப்பேன். மஹாபலசாலிகளான நான்குபாண்டவர்களால் பூமியானது ஜயிக்கப்பட்டது. அந்தப்பூமியை உனக்காக நான் ஒருவனே ஜயிப்பேன்; ஸந்தேகமில்லை. குருவம்சத்திலபிறந்தவர்களுள் அதமரும் மிகக்துர்ப்புத்தியுள்ளவருமான பீஷ்மர் நன்றாகப்பார்க்கட்டும். எவர் இகழத்தகாதவனான என்னை இகழ்கிறாரோ, புகழத்தகாதவனான அர்ஜுனனைப் புகழ்கிறாரோ அவர் என்னுடையபலத்தை இப்பொழுது பார்க்கட்டும்; தம்மைநிந்தித்துக்கொள்ளட்டும். அரசனே! எனக்கு அனுமதிகொடுப்பாயாக. உனக்கு ஜயமானது நிச்சயமன்றோ? அரசனே! உன்னிடத்தில் ஸத்தியமாகப் பிரதிஜ்ஞைபண்ணுகிறேன். ஆயுதத்தைத் தொடுகிறேன்' என்றுசொன்னான்.

வேந்தரே! பரதர்களுள்சிறந்தவரே! கர்ணனுடைய அந்த வசனத்தைக்கேட்டு, அரசனான துரியோதனன், அதிகப்ரீதியுடன் கர்ணனைப்பார்த்து, 'மிக்க பலசாலியான நீ என்னுடைய ஹிதங்களில் எப்பொழுதும் ஸன்னத்தனாக இருந்தலால், நான் பாக்கியவானாக இருக்கிறேன்; அனுக்ரஹிக்கப்பட்டவனாக இருக்கிறேன். என்னுடைய பிறப்பு இப்பொழுது பயனுள்ளதாயிற்று. வீரனே! நீ எல்லாசசத்ருக்களுடைய நாசத்தையும் எண்ணுகிறாயாதலால் புறப்படுவாயாக. உனக்கு மங்களம். என்னை நோக்கி (வேண்டியவற்றைக்) கட்டளையிடுவாயாக' என்று சொன்னான். பகைவர்களை அழிப்பவரே! சிறந்தபுத்தியுள்ளவனான துரியோதனனால்இவவண்ணம் உரைக்கப்பட்ட கர்ணன் அப்பொழுது பிரயாணத்துக்கு உரிய (வண்டிகள் கடைவீதிகள்முதலிய) எல்லாவற்றையும் கட்டளையிட்டான். பெரிய வில்லைக் கையில் தாங்கியவனான கர்ணன் நல்லதிதியில் நல்லமுகூர்த்தத்தில் சுபமான தேவதையுடன்கூடின நக்ஷத்திரத்தில் பிராமணர்களால்பூஜிக்கப்படுகிறவனாகவும் மங்களகரமான பரிசுத்தவஸ்

துக்களால் ஸநானமசெய்தவனுகவுமவாக்குக்களாலும் நனகு துதிககப்பட்டவனுகவும தேரினஒலியினுல சராசரஙகளுடன கூடின மூவுலகஙகளேயும் ஒலியிடும்படிசெயதுகொணடு திககுவிஜயததிற்காகப் புறபபட்டான.

இருநூற்றைம்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(திக்கு விஜயத்திற்குப் புறப்பட்ட கர்ணன் எல்லா அரசர்களேயும் வசப்படுத்தி மீண்டும் ஹஸ்திநபட்டணத்திற்கு வந்தது)

பரதாகளுளசிறநதவரே! பிறகு, பெரிதானவில்லேக்கையில தாங்கின காணன, பெரியசேனேயினுல சூழபபடடவனுக, தருபதனுடைய அழகியநகரததை முற்றுகைபோட்டான. ராஜஸரேஷ்டரே! வீரனுன இந்தத்ருபதனேப பெரியயுததததினுல தனக்குவசப்படும்படிசெய்தான்; ஸவாணஙகளேயும வெளளிகளேயும் பறபல ரத்தினங்களேயும கப்பமாககக்கொடுககும்படியும செயதான். ராஜேநதிரனே! அநதத்ருபதனேஜயிதது அவனே அனுசரிததுவநதவர்களனேவரையும தனககு வசப்பட்டவர்களாகச் செய்தான; அவாகளேத தனக்குக கப்பம் கொடுக்கும்படியும செய்தான். பிறகு, வடதிசையை அடைநது அரசர்களேத தனவசப்படுததினுன. பகைவர்களோடுபோர்புரிகினற ராதாபுததிரனுன கர்ணன பகதததனேஜயித்து மலேகளுளசிறநத இமயமலேயினமீது ஏறினுன அஙகே அவன எலலாததிசைகளிலும சென்று எலலா அரசாகளேயும வசமாககிககொணடான. அவன இமயமலேயில் வஸிப்பவர்களனேவரையும ஜயிததுக கப்பததைக கொடுக்கும்படி செய்தான்; நேபாளதேசததிலிருந்த அரசர்களேயும வென்றுன் பிறகு, அநத இமயமலேயிலிருநது கீழே இறஙகிக் கீழ்ததிசையில விரைவாகச் சென்றுன. அவன அஙகதேசததையும வஙகதேசததையும கலிஙகதேசததையும சுணடிகதேசததையும மிதிலாதேசததையும மகததேசததையும காக்ககணடததையும ஜயிதது வசபபடுததிககொணடு ஆவசீரதேசததையும யோத்யதேசததையும அஹிக்ஷத்ரதேசததையும் ஜயித்தான். கீழததிசையை நன்றுக ஜயிதது அபபடியே வதஸதேசததை அடைந்தான. வதஸதேசத்தை ஜயிததுக் கேவலேயையும ம்ருத்

ஆகாவதியையும் மோஹன பட்டணத்தையும் திரிபுரியையும் கோஸலையையும் ஜயித்தான். ஸூதபுத்ரனான கர்ணன் இந்தத் தேசங்களனைத்தையும் ஜயித்து எல்லாத் தேசத்தரசர்களிடமிருந்தும் கப்பத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு தென்திசையை அடைந்து மஹாரதர்களை ஜயித்துத் தென்னாட்டிலுள்ள வீரர்களுள் ருக்மியோடு போர்புரிந்தான். அந்த ருக்மியானவன் ஸங்குலயுத்தத்தைச் செய்து ஸூதபுத்திரனைப் பார்த்து, 'ராஜேந்திர! உன்னுடைய விக்கிரமத்தாலும் பலத்தாலும் ப்ரீதியுள்ளவனாக இருக்கிறேன். உனக்கு இடையூறு நான் செய்யமாட்டேன். க்ஷத்திரியதர்மத்தைப் பாதுகாத்தேன் எவ்வளவு ஸுவர்ணத்தை நீ விரும்புகிறாயோ அவ்வளவை நான் அன்புடன் கொடுக்கிறேன்' என்று சொன்னான். அந்தக் கர்ணன் ருக்மியுடன் சேர்ந்து பாண்டியநாட்டையும் ஸ்ரீசைலத்தையும் அடைந்தான். அந்தக் கர்ணன் யுத்தத்தில் கனிந்திருக்கிற நீலனென்கிற அரசனையும் வேணுதாரியின் புத்திரனையும் மற்றுமுள்ள சிறந்த அரசர்களையும் ஜயித்தான். தென்திசையிலுள்ள அரசர்களனைவரையும் கப்பங்களைக் கொடுக்கும்படி செய்தான். மகாபலசாலியான ஸூதபுத்திரன், பிறகு, சிசுபாலனுடைய புத்திரனை அடைந்து அவனை ஜயித்தான். அவனுக்குப் பக்கத்துணையாக வந்த அரசர்களையும் தன் வசத்திலிருக்கச் செய்தான். பரதர்களுள் சிறந்தவனே! ஸாமோபாயத்தால் அவந்திதேசத்தரசர்களையும் தன்வசத்திலிருக்கச்செய்து வ்ருஷ்ணிகளுடன் சேர்ந்து மேல்திசையையும் ஜயித்தான். வருணனை அதிபதியாகக்கொண்ட மேல்திசையை நாடி மேற்குத்தேசத்திலிருப்பவர்களான யவனராஜர்களையும் பர்ப்பர மன்னர்களையும் ஜயித்துக் கப்பம்கொடுக்கும்படி செய்தான். வீரனும் நீதியைச்செலுத்துகிறவனும் ஸூதநந்தனனுமான கர்ணன், கீழ்நாடுகளுடனும் மேல்நாடுகளுடனும் தென்னாடுகளுடனும் கூடின பூமிமுழுமையையும் ஜயித்துச் சிரிக்கிறவனைப்போலிருந்துகொண்டு அநுபாஸமாகவே மிலேச்ச அரசர்களையும் காட்டரசர்களையும் மலையிலவஸிப்பவர்களையும் பத்ரர்களையும் ரோஹிதகர்களையும் ஆக்னேயர்களையும் மாளவர்களையும் எல்லாக் கூட்டங்களையும் ஜயித்து மகாரதர்களான நக்னஜித்முதலிய வீரர்களுடைய கணங்களையும்ஜயித்துச் சசகர்களையும் யவனர்களையும் ஜயித்தான். மஹாரதனும் புருஷஸ்ரேஷ்டனுமான அந்தக்கர்ணன் இவ்வண்ணம் பூமிமுழுமையையும் ஜயித்துத் தன்வசத்திலிருக்கும்படி

செய்துகொண்டு ஹஸ்தினபட்டணத்திற்கு வந்தான்.

மகாராஜரே! ஜனங்களுக்கு அதிபதியான துரியோதனன், யுத்தத்தில் விஜயத்தினால் பிரகாசிப்பவனும் வந்திருக்கின்ற மகாவீரனுமான அந்தக் கர்ணனைப் பிராதாக்களோடும் பிதாவோடும் உறவினர்களோடும் எதிர்கொண்டுபோய் விதிப்படி ஆசரித்தான். ஜனங்களுக்கு ஈச்வரனான துரியோதனன் பிரீதியுள்ளவனாக அவனுடைய ஜயத்தை (நகரில்) பறையறைவித்தான். அவன், 'பீஷ்மரிடமிருந்தும் துரோணரிடமிருந்தும் க்ருபரிடமிருந்தும் பாஹ்லீகரிடமிருந்தும் எதனை நான் அடையவில்லையோ அதனை அடைந்தவனாகிறேன். உனக்கு மங்களம். அது உன்னிடத்திலிருந்தன்றோ என்னால் அடையப்பட்டது? கர்ண! அதிகமாகப் பேசுவதனால் யாது பயன்? என்னுடைய வசனத்தைக் கேட்பாயாக. மிக்கபுஜபலமுள்ளவனே? மிக்கசிறப்புவாய்ந்தவனே! நாதனான உன்னால் நாதனுள்ளவனாக இருக்கிறேன். புருஷச்ரேஷ்டனே! அப்படிப்பட்ட பாண்டவர்களனைவரும் மேலும் மேலும் விருத்தியடைந்துவருகிற மற்ற அரசர்களும் உன்னுடைய ஸாமர்த்தியத்தில் பதினாறில் ஒரு பாகத்துக்கும் ஈடாகார். கர்ண! பெரியவில்லைக் கையிலேந்தியவனே! அப்படிப்பட்ட நீ இந்திரன் அதிதியைப் பார்ப்பதுபோல அந்தத் திருதராஷ்டிரரையும் புகழ்பெற்றவளான காந்தாரியையும் பார்' என்றான். பிரஜைகளுக்கு அதிபதியே! பிறகு, ஹஸ்தினபட்டணத்தில் கலகல என்னும் ஒலியும், ஆ! ஆ! என்னும் ஒலியும் பலவாகத்தோன்றின. ஜனங்களுக்கு அதிபதியே! அந்த நகரத்தில் இந்தக்கர்ணனைச் சிலர் புகழ்ந்தார்கள்; சிலர் இகழ்ந்தார்கள். சில அரசர்கள் பேசாமலிருந்தார்கள். ராஜேந்திரரே! பூபதியே! சஸ்திரங்களைத் தரித்தவர்களுள் சிறந்தவனான கர்ணன், பர்வதங்களோடும் வனப்ரதேசங்களோடுங்கூடியதும் ஸமுத்திரங்களுள்ளதும் வீடுகளைச்சார்ந்த பூந்தோட்டங்களுடன் கூடியதும் பற்பல தேசங்களாலும் பட்டணங்களாலும் நகரங்களாலும் நிறைந்ததும் நீர்ப்பாங்கான தரைகளால் நிறைந்திருக்கின்ற தீவுகளால் நிரம்பியதுமான பூமியை இவ்வண்ணம் ஜயித்துச் சிறிது காலத்தினுள் அரசர்களைத் தன் வசத்திலிருக்கச்செய்து குறைவற்ற பொருள்களை எடுத்துக்கொண்டு துரியோதனராஜனை வந்தடைந்தான். மன்னரே! பகைவர்களை அடக்கும் திறமையுள்ளவரே! வீரனான அந்தக்கர்ணன் அரண்மனையில் உள்ளே பிரவேசித்துக் காந்தாரியுடன் சோபித்திருக்கிற திருதராஷ்டிரனைக் கண்டான்.

புருஷஶ்ரேஷ்டரே! தாமங்களை அறிந்த கர்ணன், புத்திரனைப்போல அவனுடைய இருகால்களையும் பிடித்து வணங்கினான். திருதராஷ்டிரனாலும் அன்புடன் தழுவிக்கொண்டு விடப்பட்டான். பாரதரே! அந்த ஸமயம் தொடங்கி, துரியோதனராஜனும் ஸுபலனுடைய புத்திரனான சகுனியும், யுத்தத்தில் கர்ணனால் பார்த்தர்களை ஜயிக்கப்பட்டவர்களாக எண்ணினார்கள்.

இருநூற்றைம்பத்தாறுவது அத்யாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(துர்யோதனன் ராஜஸூய யாகத்தைச் செய்விக்கும்படி பிராம்மணர்களை வேண்டியதும், அவர்கள் காரணங்களைச் சொல்லி ராஜஸூயயாகம் செய்வதை மறுத்து அவனை வேறு யாகத்தைச் செய்ய ஏவியதும்)

அரசரே! ஜனங்களுக்குத் தலைவரே! பகைவீரர்களை நாசஞ்செய்பவனும் ஸூதபுத்திரனுமான கர்ணன், பூமியை ஜயித்துத் துரியோதனனைப்பார்த்து, 'துர்யோதன! கௌரவ! நான் உனக்குச்சொல்லும் வசனத்தைத் தெரிந்துகொள். பகைவர்களை அடக்குபவனே! என் சொல்லைக்கேட்டு அப்படியே எல்லாவற்றையும் நீ செய்யவேண்டும். வீர! அரசர்களில் சிறந்தவனே! இப்பொழுது உன்னுடைய பூமியானது பகைவர்களில்லாததாக இருக்கிறது. பகைவரையழித்தவனும் பெரிய மனமுள்ளவனுமான நீ இந்திரனைப்போல இந்தப்பூமியைப் பரிபாலனஞ் செய்வாயாக' என்கிற வசனத்தை உரைத்தான். கர்ணனால் இவ்வாறு உரைக்கப்பட்ட துரியோதனராஜன், மீண்டும் கர்ணனைப்பார்த்து, 'புருஷஶ்ரேஷ்டனே! எவனுக்கு நீ உதவிபுரிபவனாகவும் அன்புள்ளவனாகவுமிருக்கிறாயோ அவனுக்குக் கிடைக்க அரியது ஒன்றுமில்லை. நீ என்னுடைய க்ஷேமத்திற்காகவே நல்ல முயற்சியுள்ளவனாக இருக்கிறாய். ஆனால், எனக்கு ஓர் அபிப்பிராயமிருக்கிறது. அதனை உள்ளபடி கேட்பாயாக. ஸூதநந்தன! அப்பொழுது பாண்டவனுடைய யாகங்களுள் சிறந்த ராஜஸூயத்தைக்கண்டு எனக்கு ஆவலுண்டாயிற்று. அந்த ஆவலை நீ நிறைவேற்றிவைப்பாயாக' என்று சொன்னான். இவ்வண்ணமுரைக்கப்பட்ட கர்ணன், பிறகு, அரசனை நோக்கி, 'அரசர்களுள் உத்தமனே! அரசர்

களனைவரும் இப்பொழுது உனககு வசப்படடிருககிறார்கள். குருஶ்ரேஷ்டனே! பிராம்மணோததமர்களை அழைககலாம. சாஸ திரவிதிப்படி ஸம்பாரஙகளையும யாகததிறகுவேணடிய உபகர ணஙகளையும சேகரிப்பாயாக. அரசனே! பகைவர்களை அடக்கு கிறவனே! சாஸ்திரததில் சொல்லபபட்டிருககிறபடி வேதங களின கரைகணடவாகளும் நனகு அழைககப்பட்டவாகளுமான ரிதவிக்குக்களும சாஸ்திரபபடி உனக்கு யஜ்ஞததைச செயவிககக் கடவர். பரதஶ்ரேஷ்டனே! மிகுதியான அன்னபானஙகளுடன கூடியதும மிக நிரமபின குணஙகளோடுகூடியதுமாக உன்னுடைய மஹாயாகமும தொடஙகபபடலாம' என்றுசொனனான.

பிரஜைகளுககுப்பதியே! காணனால இவவணணமுரைககப பட்ட துரியோதனன புரோஹிதரை அழைதது, 'நிரமபின சிறந்த தக்ஷிணைகளையுடைய ராஜஸூயமெனகிற சிறநத யாகததைச சாஸ திரப்படியும நியாயபபடியும் முறைபபடியும செய்வீராக' என்று சொனனான். அரசரே! இவவாறுசொலலபபட்ட அநதப்ராமம ணோததமர் அநதச்சமயததில் அஙகுவநதிருநத பிராமமணாகளோடு கூடி அரசனைப்பார்த்து, 'ராஜஶ்ரேஷ்டனே! கௌரவஶ்ரேஷ் டனே! யுதிஷ்டிரா உயிரோடிருககும்பொழுது உன்னுடைய குலத தில அநதராஜஸூயமெனகிற சிறநதயாகமானது செய்வதறகு ஸாத்தியப்படாதது. வேநதே! உன்னுடையபிதாவான திருத ராஷ்டிரரும நீணட ஆயுளுள்ளவராக ஜீவிததிருக்கிறார். அரசாக ளுள்உததமனே! அதனாலும, இநதயாகமானது உனக்கு விலககா னது. பிரபுவே! ராஜஸூயத்திற்குஸமமாகப் பெரியதான வேறு ஒருயாகமிருககிறது. ராஜேநதிரனே! நீ அதனால தேவதை களைப பூஜிபபாயாக. என்னுடைய இநதவசனததைக கேள். அரசனே! உனககுக கபபமகொடுககிற இநத அரசாகள உனககு ஸுவர்ணததையும சிறபிகளாலசெய்யபபடடிருககிற (அலஙகார முதலிய) வஸதுககளையும் சிறபவேலைசெயயபபடடிராதவஸ துககளையும கபபஙகளாகக கொடுககட்டும. ராஜஶ்ரேஷ்டனே! ஆதலால, இபபொழுது உனககுக கலபபை செயயபபடலாம். பாரத! அதனால் உன்னுடைய யாகசாலை அமைததறகுரியபூமியா னது உழபபடலாம. மன்னவர்களுள மிககமேன்மைவாய்நத வனே! அநத இடததில் ஏராளமான அன்னஙகளுள்ளதும (மந்தி ரங்களால) நனகு பரிசுததிசெய்யபபடடதும எலலாப்பககங்களி லும தடையற்றதுமான யாகமானது நியாயப்படி நடககலாம்.

உன்னால் செய்யப்படப்போகிற வைஷ்ணவமென்று பிரஸித்திபெற்ற இந்தயாகமானது ஸத்புருஷர்களுக்குத் தகுந்தது. புராணபுருஷரான விஷ்ணுவைத்தவிர வேறொருவரும் இந்தயாகத்தால் தேவதைகளைப் பூஜித்ததில்லை. இந்தமகாயாகமானது யாகங்களுள் சிறந்த ராஜஸூயத்திற்குச [1] சமமானது. பாரத! எங்களுக்கு இந்த யாகம் ருசிக்கிறது; உனக்கும் நன்மையானது. இது இடையூறின்றி நடைபெறும். உன்னுடைய ஆசையும் ஸபலமாகும். மிக்க பாகுபலமுள்ளவனே! ஆகையால், உன்னுடைய இந்தயாகம் தொடங்கப்படலாம்' என்று கூறினர். அந்த ப்ராம்மணர்களால் இவ்வாறுசொல்லக்கேட்ட அரசனான துர்யோதனன், கர்ணனையும் சகுனியையும் பிராதாக்களையும்பார்த்து, 'ப்ராம்மணர்களுடைய இந்தவசனம் முழுமையும் எனக்கு ருசிக்கிறது; ஸம்சயமில்லை. உங்களுக்கு ருசிக்குமாகில் தாமதியாமல் சொல்லுங்கள்' என்கிற இந்தவசனத்தை உரைத்தான். இவ்வாறுசொல்லக்கேட்ட அவர்கள் எல்லோரும், அரசனைப்பார்த்து, 'அப்படியே' என்றுசொன்னார்கள். பிறகு, அரசன் சிற்பிகளைக் கிரமப்படி கட்டளையிட்டான். கலப்பையைச் செய்வதிலும் எல்லாச்சிற்பிகளும் கட்டளையிடப்பட்டார்கள். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! எல்லாம் சொல்லியபடி கிரமமாகச் செய்யப்பட்டன.

இருநூற்றைம்பத்தேழாவது அத்யாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துர்யோதனன் யாகத்தை முடித்தபிறகு யாகத்துக்கு வந்திருந்த ப்ராம்மணர்களையும் அரசர்களையும் மரியாதை செய்து அனுப்பிவிட்டுத் தன் நகரத்தில் பிரவேசித்தது.)

பிறகு, சிற்பிகள், அரசனைப்பார்த்து, 'எல்லாம் செய்யப்பட்டுவிட்டன' என்று சொன்னார்கள். அரசரே! பாரதரே! அறிவிற்சிறந்தவரான விதுரரும் திருதராஷ்டிரனிடத்தில் க்ரதுக்களுள் சிறந்ததான வைஷ்ணவயாகத்தைச் செய்வதற்குத் தக்க ஸமயம் வாய்த்திருப்பதாகவும் ஸன்னத்தமாக இருப்பதாகவும் அதிகவிலைமதிப்புள்ள பொன்மயமான கலப்பையும் முழுதும் செய்து முடிக்கப்பட்டதாகவும் தெரிவித்தார். பிரஜைகளுக்குப் பதியே! அரசர்களுள் சிறந்த திருதராஷ்டிரமகாராஜன், இந்த

[1] 'ஸபாத்ததி' என்பது மூலம்.

வசனத்தைக்கேட்டு, ஸர்வோத்தமமான யாகத்தைச் செய்யக் கட்டளையிட்டான். பிறகு, அளவில்லாத தனங்களுடன் கூடியதும் நன்றாக ஸமஸ்கரிக்கப்பட்டிருப்பதுமான யாகமானது நடக்கத் தொடங்கியது. காந்தாரீபுத்திரனான துரியோதனன் சாஸ்திரப்படியும் க்ரமப்படியும் தீக்ஷிதனானான். திருதராஷ்டிரனும் பெரும் புகழுள்ளவரான விதுரரும் பீஷ்மரும் துரோணரும் க்ருபரும் கர்ணனும் கீர்த்தியுள்ளவளான காந்தாரியும் மிக்க மனக்களிப்புற்றவர்களானார்கள். ராஜேந்திரரே! (துரியோதனன்) அரசர்களையும் அப்படியே பிராம்மணர்களையும் அழைப்பதற்காக விரைவாகச் செல்பவர்களான தூதர்களையும் அனுப்பினான். அந்தத் தூதர்கள், கட்டளையிடப்பட்டவண்ணம், விரைவாகச் செல்லும் வாகனங்களுடன் புறப்பட்டார்கள். அந்தத் தூதர்களுள் புறப்படுகின்ற ஒரு தூதனைப்பார்த்து, துச்சாஸனன், அப்பொழுது, 'தூத! விரைவாகத் த்வைதவனத்திற்குப் போ. பாபபுருஷர்களான பாண்டவர்களையும் அந்த வனத்தில் வஸிக்கின்ற பிராம்மணர்களையும் நியாயப்படி அழைப்பாயாக' என்று சொன்னான். அந்தத்தூதன், த்வைதவனம் சென்று எல்லாப் பாண்டவர்களையும் அடைந்து நமஸ்கரித்து, 'மஹாராஜரே! கௌரவர்களுள் மிக்கமேன்மையுள்ளவனும் அரசர்களுள் சிறந்தவனுமான துரியோதனன் தனது திறமையால் தேடப்பட்ட பொருட்குவியலைப்பெற்று யாகம்செய்கிறான். அந்தயாகத்திற்காக அரசர்களும் பிராம்மணர்களும் அந்த அந்த இடங்களிலிருந்து செல்லுகின்றார்கள். அரசரே! நானோ மகாத்மாவான கௌரவனால் அனுப்பப்பட்டேன். ஜனங்களுக்குத் தலைவனான துரியோதனராஜன் உங்களை அழைக்கிறான். அரசனுடைய மனத்தினால் விரும்பப்பட்டிருக்கிற அந்தயாகத்தை நீங்கள் பார்க்கக்கடவீர்' என்று கூறினான்.

பிறகு, ராஜஶ்ரேஷ்டரான யுதிஷ்டிரராஜர், அந்தத் தூதனுடையவசனத்தைக்கேட்டு, 'முன்னோர்களுடைய புகழைப் பெருக்குகிற துரியோதனராஜன் தெய்வாதீனமாக யாகங்களுள் முக்கியமான வைஷ்ணவயாகத்தினால் தேவதைகளை ஆராதிக்கிறான். நாங்களும் வருவோம்; ஆனால், எவ்விதத்தாலும் இப்பொழுது வரமுடியாது. பதின்மூன்றுவர்ஷகாலம் முடிவடையுமளவும் நாங்கள் வனத்தில்வஸிக்கக்கடவோமென்கிற எங்களுடையசபதத்தை நாங்கள் பாதுகாக்கவேண்டும்' என்று சொன்ன

ஞா. தர்மராஜருடைய இந்தவசனத்தைக்கேட்டு, பீமன், தூதனை நோக்கி, 'தர்மங்களால் பிரகாசிக்கிற யுதிஷ்டிரராஜர் அஸ்திரங்களாலும் சஸ்திரங்களாலும் எப்பொழுது அந்தத் துரியோதனனை ஜ்வலிக்கின்ற அக்கினியில் விழும்படிசெய்வரோ அப்பொழுது வருவார். பாண்டுநந்தனரான யுதிஷ்டிரமகாராஜர் பதின்மூன்றுவது வர்ஷத்திற்குமேல் திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களிடமுள்ள கோபமாகிற ஹவிஸை எப்பொழுது யுத்தமாகிற யாகத்தில் ஹோமம்செய்வாரோ அப்பொழுது நாங்கள் வருவோம் என்று நீ அந்தத்துரியோதனனுக்குச் சொல்' என்று சொன்னான். வேந்தரே! மற்றப்பாண்டவர்கள் அப்ரியமான வசனம் யாதொன்றையும் சொல்லவில்லை. தூதனும், நடந்தவண்ணம் இந்த வரலாற்றைத் துர்யோதனனிடம் தெரிவித்தான். மகாபாக்யசாலியே! பிறகு, புருஷஶ்ரேஷ்டர்களான பற்பலதேசாதிபதிகளும் பிராமணர்களும் துரியோதனனுடைய நகரத்தைநோக்கி வந்தார்கள். சாஸ்திரப்படியும் விதிப்படியும் முறைப்படியும் ஆசரிக்கப்பட்டவர்களான அந்த அரசர்கள் அதிகஸந்தோஷத்தையுடையவர்களும் பிரீதியுள்ளவர்களுமானார்கள். ராஜஶ்ரேஷ்டரே! திருதராஷ்டிரனும், எல்லாக்கௌரவர்களாலும் சூழப்பட்டவனாகவும் அதிகஸந்தோஷமுள்ளவனாகவும் விதுரரைப்பார்த்து, 'விதுர! எப்படி எல்லாஜனங்களும் யஜ்ஞவாடத்தில் மிருஷ்டான்ன போஜனம் செய்தவர்களும் ஸுகமுள்ளவர்களுமாகி மகிழ்வார்களோ அப்படி நீதியானது ஏற்படுத்தப்படவேண்டும்' என்று சொன்னான். பகைவர்களை அடக்குகிறவரே! கற்றறிந்தவரும் தர்மங்களை அறிந்தவருமான விதுரரோ அதனை அறிந்து எல்லா வர்ணத்தார்களையும் சாஸ்திரப்படி பூஜித்தார். விதுரர், ஸந்தோஷமுள்ளவராக, உண்ணவும் பருகவும் தக்க அன்னபானங்களாலும் நறுமணம் பொருந்திய புஷ்பங்களாலும் பலவித வஸ்திரங்களாலும் எல்லாரையும் ஸந்தோஷமடையச் செய்தார். வீரனான ராஜஶ்ரேஷ்டன் சாஸ்திரப்படியும் முறைப்படியும் அவப்ருதத்தைச்செய்து எல்லாருக்கும் இன்சொற்கூறியும் பலவித தனங்களைக் கொடுத்தும் ஆயிரவர் ஆயிரவராக அரசர்களையும் பிராமணர்களையும் தத்தம் இருப்பிடங்களுக்கு அனுப்பினான். துரியோதனன் எல்லா அரசர்களையும் அனுப்பிவிட்டுத் தம்பிமார்களால் சூழப்பட்டுக் கர்ணனுடனும் சகுனி முதலியவர்களுடனும் சேர்ந்து ஹஸ்தினபட்டணத்தில் பிரவேசித்தான்.

இருநூற்றைம்பத்தெட்டாவது அத்யாயம்.

கோஷயாத்ராபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துர்யோதனனுடையஸபையில் கர்ணன் அர்ஜுனனுடையவதத்தை ப்ரதிஜ்ஞைசெய்ததும், பாண்டவர்கள் சாரர்கள்முகமாக அதைக் கேட்டதும்.)

மகாராஜரே! நகரத்தில் பிரவேசிக்கிறவனும் பிரஜைகளைப் பாதுகாப்பதினின்று நழுவாதவனும் சிறந்தவில்லாளியும் அரசர்களுள் மிகச்சிறந்தவனுமான துரியோதனனை ஸூதர்களும் ஜனங்களும் ஸ்தோத்திரம் செய்தார்கள். ஜனங்கள் பொரிகளையும் சந்தனப்பொடிகளையும் அரசன்மீது வாரி இறைத்து, 'அரசனே! உன்னால் தொடங்கப்பட்ட இந்தயாகமானது பாக்கியவிசேஷத்தால் இடையூறில்லாமல் முடிவடைந்தது' என்று சொன்னார்கள். அந்த நகரத்தில் நடந்ததைப்பற்றிப்பேசுகிறவர்கள், அந்த அரசனைப் பார்த்து, 'உன்னால் செய்யப்பட்ட இந்தயாகமானது யுதிஷ்டிரரால் செய்யப்பட்ட யாகத்திற்கு ஸமமாகாது' என்று கூறினார்கள்.

அந்த நகரத்தில் உசிதமாகப்பேசத்தெரியாத சிலர், அந்தத்துர்யோதனமகாராஜனைப்பார்த்து, 'உன்னால் செய்யப்பட்ட இந்த யாகமானது யுதிஷ்டிரரால் அனுஷ்டிக்கப்பட்ட அந்தராஜஸூய யாகத்தின் பதினாறில் ஓர் அம்சத்துக்கும் ஈடாகாது' என்று இவ்வண்ணம் உரைத்தார்கள். அந்தநகரத்தில் துர்யோதனனுடைய நண்பர்கள், 'சிறந்தபுத்தியுள்ளவனான துரியோதன மகாராஜனால் செய்யப்பட்ட இந்தயாகமானது எல்லாயாகங்களுக்கும் மேற்பட்டிருக்கிறது' என்று சொன்னார்கள். 'நகுஷனுடைய புத்திரனான யயாதியும் மாந்தாதாவும் பரதனும் இந்தயாகத்தைச் செய்து பரிசுத்தர்களாகி எல்லாரும் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தார்கள்' என்றும் சொன்னார்கள். பரதர்களுள் சிறந்தவரே! துர்யோதனராஜன், நண்பர்களுடைய மங்களகரமான இந்தவசனங்களைக் கேட்டுக்கொண்டு ஸந்தோஷத்துடன் பட்டணத்தில் நுழைந்து தன் அரண்மனையிலும் பிரவேசித்தான். அரசனே! பிராதாக்களுக்கு ஆனந்தத்தை உண்டுபண்ணுகிறவனான துர்யோதனன் அரண்மனையில்பிரவேசித்தபிறகு, மாதாபிதாக்கள், பீஷ்மர் த்ரோணர் கிருபர் முதலிய பெரியோர்கள், சிறந்தபுத்தியுள்ளவரான விதுரர் இவர்களுடைய பாதங்களில் தண்டனிட்டு இளைய

ஸ்ஹோதரர்களால் அபிவாதனம் செய்யப்பட்டவனும் அந்தத் தம்பிமார்களால் சூழப்பட்டவனுமாக முக்கியமான ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்தான். ஸூதபுத்திரனுன கர்ணன், அப்பொழுது எழுந்திருந்து, அந்தத் துரியோதனமகாராஜனைப் பார்த்து, 'பரதர்களுள் மேன்மைவாய்ந்தவனே! தொடங்கப்பட்ட இந்த உன்னுடைய மகாயாகமானது பாக்கியவிசேஷத்தால் முடிவடைந்தது. புருஷர்களுள் சிறந்தவனே! யுத்தத்தில் பாண்டவர்கள் கொல்லப்பட்ட பிறகு, உன்னால் அப்படிப்பட்ட ராஜஸூயயாகமானது செய்யப்படும்பொழுது, நான் மீண்டும் உன்னைப் பூஜிப்பேன்' என்று சொன்னான். மகாராஜனும் பெரும்புகழுள்ளவனுமான துரியோதனன், அந்தக் கர்ணனைப்பார்த்து, 'நரஸ்ரேஷ்டனே! உன்னால் கூறப்பட்ட இந்த விஷயம் உண்மை. வீர! துராத்மாக்களான பாண்டவர்கள் கொல்லப்பட்டபிறகு, ராஜஸூயமென்கிற மகாயாகமும் என்னால் செய்யப்படும்பொழுது, நீ மறுபடியும் இவ்வண்ணம் என்னைப் புகழுவாய்' என்று சொன்னான். மகாராஜரே! பாரதரே! கௌரவராஜன் இவ்வண்ணம் உரைத்துக் கர்ணனைத் தழுவிக்கொண்டு ராஜஸூயமென்கிற சிறந்த யாகத்தைச் சிந்திக்கலானான். அரசர்களுள் மிகச்சிறந்தவனான அந்தத் துரியோதனராஜன், பக்கத்திலிருக்கிறவர்களும் கர்ணனையும் சகுனியையும் தலைவர்களாகக் கொண்டவர்களுமான கௌரவர்களைப்பார்த்து, 'கௌரவர்களே! எப்பொழுது பாண்டவர்களனைவரையும் கொன்று பெரும்பொருளால் செய்யத்தக்க ராஜஸூயமென்கிற சிறந்தயாகத்தைச் செய்வேனோ?' என்று சொன்னான். அப்பொழுது, கர்ணன், அந்தத் துரியோதனனைப்பார்த்து, 'ராஜகுஞ்சர! என்சொல்லைக் கேள். அர்ஜுனனைக் கொல்லப்படுகிறவரையில், நான் கால்களை அலம்புகிறதில்லை; மாம்ஸத்தையும் பக்ஷிக்கிறதில்லை; மதுவில்லாமல் உண்கிற விரதத்தைக் கைக்கொள்ளுவேன். எவனால்யாசிக்கப்பட்டாலும் நான் இல்லை என்கிறசொல்லைச் சொல்லமாட்டேன்' என்று சொன்னான்.

பிறகு, கர்ணனால் யுத்தத்தில் அர்ஜுனனுடையவதம் பிரதிஜ்ஞைசெய்யப்பட்டவுடன், மகாவில்லாளிகளும் மகாரதர்களுமான திருதராஷ்டிரபுத்ரர்கள் பேராரவாரம் செய்தார்கள். அப்பொழுது, ஸூதபுத்திரனால் பிரதிஜ்ஞையில் நின்று பல்குனனுடையவதம்சொல்லப்பட்டவுடன், திருதராஷ்டிரனுடையபுத்திரர்கள் பாண்டவர்களை ஜயிக்கப்பட்டவர்களாகவே நினைத்தார்கள்.

ராஜேந்திரரே! துர்யோதனனும நரஸ்ரேஷ்டர்களை அவரவர்க ளிருப்பிடததிற்கு அனுப்பிவிட்டு, நிதிகளுக்கதிபதியும பிரபுவுமான குபேரன் சைத்ராதமென்கிற பூநதோட்டததில பிரவேசிப்பதுபோல அரண்மனையில நுழைநதான். பாரதரே! மகாராஜரே! பீஷமர் தரோணர்முதலிய அந்தமகாவில்லாளிகளனைவரும தஙகள தஙகள் வீடுகளுககுச் சென்றார்கள். பெரியவிற்களையுடைய பாண்டவர்களும் தூதர்களுடையசொற்களால் நன்கு தூணடபபடடவர்களாகவும் அந்தவிஷயததையே சிந்திப்பவாகளாகவும ஓரிடததிலும ஒரு ஸமயததிலும ஸுகததை அடையவிலலை. ராஜஸ்ரேஷ்டரே! விஜயனுடைய வதத்தைககுறிததுக காணனால செயயபபட்ட பிரதிஜ்ஞைசெய்தி மீணடும சாராகளால பாணடவர்களுககு அறி விக்கபபட்டது. அரசரே! இதைககேட்டு, தாமபுததிரா, மிகப பயந்தவரும, 'யாதுசெயயததக்கது?' என்று ஆலோசிபபவரும கீழநோககும முகமுள்ளவருமாக நெடுநேரம இருநதாா; கர்ணனை உடைககததகாதகவசமுள்ளவனென்றும அதபுதமான பராககிரம முடையவனெனறும் எண்ணித தமககுநோநதிருககிற கிலேசஙகளை நினைதது ஆறுதலை அடையவிலலை. சிநதையினலகவரபபட்டிருக்கிற மகாதமாவான அநதயுதிஷடிரருககு அனேக துஷ்டமிருகஙகளால் வியாபிககபபடட தவைதவனததை விடுவதற்கு எணணம் உண டாயிற்று. துரியோதனராஜனும, பிராதாககளோடும் அப்படியே வீராகளான பீஷ்மரோடும் துரோணரோடும் கிருபரோடும்சோந்து பூமியை ஆண்டுவந்தான. துாயோதனன யுததததில பிரகாசிக்கின்ற ஸூதபுததிரனை கர்ணனேடும சூதாடியான சகுனியோடும் சேர்நது எபபொழுதும ப்ரீதியுள்ளவனும அரசாகளுககு பரியத தைச்செயவதில எபபொழுதும பற்றுதலுளளவனுமாகி ஏராள மான தக்ஷிணைகளோடுகூடின யாகங்களால பிராமமணேததமர் களைப பூஜிததான். அரசரே! பகைவாகளைததவிககசசெய்பவ னும் வீரனுமான அந்தத்துரியோதனன் தனததைத தானததையும போகத்தையும பலனுககொணடதென்று மனததினல் நிச் சயிதது, ப்ராதாக்களுககு பரியததைச் செய்தான" என்று சொன்னா.

கோஷயாத்ராபர்வம் முற்றிற்று.

இருநூற்றைம்பத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

ம்ருகஸ்வப்நோத்பவ பர்வம்.

(பாண்டவர்களால் கோல்லப்பட்டவைபோக மிச்சமிருக்கிறமிருகங்கள் யுதிஷ்டிரரிடம் ஸ்வப்னத்தில்வந்து தங்கள்குலத்தில் மிச்சம் வைப்பதற்காக வேறிடம்சேல்லும்படி வேண்டியதும், யுதிஷ்டிரர் தம்பிமார்களிடம் தாம் ஸ்வப்னத்தில் கண்டதைச் சோல்லி மீண்டும் காம்யகவனம் சேன்றதும்)

ஜனமேஜயர், "மகாபலசாலிகளான பாண்டுபுத்திரர்கள் துரியோதனனை விடுவித்துவிட்டு அந்த த்வைதவனத்தில் யாது செய்தனர்? அதனை எனக்குச்சொல்லக்கடவீர்" என்று வினவ வைசம்பாயனர் சொல்லத் தொடங்கினர்.

"பிறகு, த்வைதவனத்தில் இரவில் படுத்து உறங்கிக்கொண்டிருக்கிற குந்தீபுத்திரரான யுதிஷ்டிரரை மிருகங்கள் கண்ணீரால் தடைபட்டகுரலுடன் தூக்கத்தின்முடிவில் (தம்மைக்) காணும்படி செய்தன. ராஜேந்திரரானஅவர், நடுங்குகின்றவைகளும் அஞ்சலிபந்தம் செய்துகொண்டிருப்பவைகளுமான அந்த மிருகங்களைப் பார்த்து, 'சொல்லவிரும்பியிருப்பதைச் சொல்லுங்கள். நீங்கள் யார்? எதைவிரும்புகிறீர்கள்?' என்று சொன்னார். கீர்த்தியுள்ள குந்தீபுத்திரரான யுதிஷ்டிரரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவைகளும் கொல்லப்பட்டவைகள்போக மிச்சமிருப்பவைகளுமான மிருகங்கள் அங்கே யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்து, 'பாரதரே! நாங்கள் த்வைதவனத்தில் கொல்லப்பட்டவைகள்போக மிகுந்திருக்கின்ற மிருகங்கள். மகாராஜரே! நாங்கள் அடியோடு நாசமடையாமலிருப்போமாக. நீங்கள் (வேறிடத்துக்கு) வாஸம் மாற்றுதலைச் செய்துகொள்ளுங்கள். சூரர்களும் எல்லாருமே அஸ்திரங்களைக் கற்றறிந்தவர்களும் பிராதாக்களுமான நீங்கள் வனத்தில் வஸிக்கின்ற மிருகங்களுடைய குலங்களைச் சிறிதே மிகுந்திருக்கும்படி செய்துவிட்டீர்கள். பேரறிவாளரே! மிச்சமிருக்கிற நாங்கள் சிலரே வித்தாக இருக்கின்றோம். ராஜேந்திரரே! யுதிஷ்டிரரே! உம்முடைய அருளால் விருத்தியடையக்கடவோம்' என்று மறுமொழி சொல்லின. நடுங்குகின்றவைகளும் மிகப் பயந்தவைகளும் வித்துமாத்திரமாக மிகுக்கப்பட்டவைகளுமான அந்த மிருகங்களைப்பார்த்து மிக்க துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்ட

வரும் பிரஜைகளை ஆனந்தமடையச்செய்பவரும் எல்லாப் பிராணி களுக்கும் ஹிதத்தைச் செய்வதில் பற்றுள்ளவரும் தர்மராஜரு மான யுதிஷ்டிரர், 'அப்படியே ஆகட்டும். அதனை நீங்கள் சொல்லு கிறபடியே செய்வேன்' என்று சொன்னார். இவ்வண்ணம் விடியற் காலத்தில் கனவுகண்டு விழித்தவரும் அரசர்களுள் உத்தமரு மான அந்த யுதிஷ்டிரர், மிருகங்களின்மீது கருணையுள்ளவராக, ஒன்று சேர்ந்திருக்கிற எல்லாபிராதாக்களையும் பார்த்து, 'இரவில் நித்திரையின் முடிவுக்காலத்தில், கொல்லப்பட்டவைபோக மிகுந் திருக்கிற மிருகங்களால், 'நாங்கள் எண்ணிக்கையினால் குறைந்து விட்டோம். உமக்கு மங்களம். எங்கள்மீது தயைசெய்யக்கட வீர்' என்று கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறேன்' என்று சொன் னார். அவர்கள், தர்மநந்தனரைப்பார்த்து, 'மிருகங்கள் உண்மை சொல்லின. நாம் வனத்தில்வஸிக்கின்ற மிருகங்களின்மீது தயை பாராட்டவேண்டும் ஒருவருஷம் எட்டுமாதகாலமாக இந்த மிரு கங்களைக்கொன்று நாம் உபயோகித்துவந்தோம். பல மிருகங்க ளுள்ளதும் காடுகளுள்ள உத்தமமானதும் பாலைவனத்தின் தொடக் கத்திலிருப்பதும் த்ருணபிந்து எனனும் ஸரஸுக்கு அருகிலிருப் பதுமான காமயகவனம் ரமணீயமாக இருக்கிறது. அதில் விளை யாடிக்கொண்டு, மிகுதியிருக்கிற இந்த வனவாஸத்தை ஸுகமாகப் போக்குவோம்' என்று சொன்னார்கள். அரசரே! பிறகு, தர்மங்களை அறிந்தவர்களான அந்தப்பாண்டவர்கள் அந்தத்வைத வனத்தில் உடன்வஸித்துக்கொண்டிருந்தவர்களான அந்தப்ராம் மணர்களோடு சேர்ந்தவர்களாகவும் இந்திரஸேனன் முதலிய வேலைக்காரர்களால் பின்தொடரப்பட்டவர்களாகவும் அப்பொ ழுது காமயகவனத்தைக்குறித்து விரைவாகச்சென்றார்கள். அவர் கள் நல்லஸுகத்தைக் கொடுப்பவைகளும் நல்லஉணவுப்பொருள் களுள்ளவைகளும் சுத்தமானஜலத்தையுடையவைகளுமான மார்க் கங்களால் சென்று புண்யமானதும் தவசிகளோடு சேர்ந்ததுமான காமயகவனத்திலுள்ள ஆச்ரமத்தைக் கண்டார்கள். குருவம்சத்தி லுதித்தவர்களும் பரதச்ரேஷ்டர்களுமான அவர்கள், பிராம்ம ணோத்தமர்களால் சூழப்பட்டவர்களாக, புண்யசாலிகள் ஸ்வர்க் கத்தில் நுழைவதுபோல அந்தக் காமயகவனத்தில் அப்பொழுது நுழைந்தார்கள்.

ம்ருகஸ்வப்நோத்பவபர்வம் முற்றிற்று.

இருநூற்றறுபதாவது அத்யாயம்.

வ்ரீஹித்ரௌணிக பர்வம்.

(ஒருஸமயம் காம்யகவனத்தில் பாண்டவர்களிடம் வந்த வியாஸர் யுதிஷ்டிரரிடம் தானத்தின் பெருமையைக் கூறியது.)

பரதர்களுள் சிறந்தவரே! வனத்தில் வஸிக்கின்ற மகாத்மாக்களான அந்தப் பாண்டவர்களுக்கு ப்ரயாஸத்தால் பதினொரு வருஷங்கள் சென்றன. ஸுகத்திற்கே தகுந்தவர்களும் உத்தம புருஷர்களுமான அந்தப் பாண்டவர்கள், கனிகிழங்குகளைப் புஜிக்கின்றவர்களாகவும், 'அனுபவிக்கவேண்டிய காலம்' என்று நினைத்துக்கொண்டவர்களாகவும் கடுமையான துக்கத்தைப் பொறுத்தார்கள். நீண்ட கைகளுள்ளவரும் ராஜரிஷியுமான அந்த யுதிஷ்டிரரோ, பிராதாக்களுக்கு நேர்ந்திருக்கிற மிகப்பெரிய துக்கம் தமது செய்கையாகிய குற்றத்தினலே உண்டானதென்பதை எண்ணி மார்பில் இருப்புமுளைகள் பாய்ச்சப்பட்டாற்போல ஸுகமாக உறங்கவில்லை. பாண்டுநந்தனரான யுதிஷ்டிரர், அந்தச் சூதாடும் தருணத்தில் சூதாட்டத்திற்குக் காரணமாக இருந்த சகுனி முதலியவர்களுடைய கெட்ட எண்ணத்தை ஆலோசிப்பவரும் ஸூதபுத்திரனுடைய கடும்சொற்களை நன்கு நினைப்பவரும் பெருமூச்சுவிடுகின்றவரும் தைன்யத்தையடைந்தவருமாகிப் பெரிய கோபமாகிறவிஷத்தை வெளிவிடாமல் அடக்கிக்கொண்டிருந்தார். அர்ஜுனனும் இரட்டைப்பிள்ளைகளான நகுலஸஹதேவர்களிருவரும் கீர்த்தியுள்ளவளான த்ரௌபதியும் எல்லாரைக் காட்டிலும் பலத்தில் மிக்கவனும் மகாதேஜஸ்வியுமான அந்தப் பீமனும், மூத்தவராகப் பிறந்திருப்பவரும் தாமங்களை அறிந்தவருமான யுதிஷ்டிரரை அப்பொழுது வெறுப்போடு பார்க்கின்றவர்களாகப் பொறுக்கமுடியாத துக்கத்தைப் பொறுத்தார்கள். புருஷஶ்ரேஷ்டர்கள் வனவாஸகாலத்தைச் சிறிது மிகுந்திருப்பதாக எண்ணி உத்ஸாஹத்தாலும் கோபத்தாலும் செய்கைகளாலும் தேகங்களை வேறுதேகங்களைப்போலவே செய்தார்கள். சிறிது காலம் சென்றபிறகு, ஸத்யவதியின் புதல்வரும் மகாயோகியுமான வியாஸர் பாண்டவர்களைப் பார்க்க விருப்பமுள்ளவராக வந்தார்.

குந்தியின்புதல்வரான யுதிஷ்டிரர், வந்திருக்கிற அந்த வியாஸரைப்பார்த்து எதிர்கொண்டுசென்று, மகாத்மாவான அந்த மஹ

ரிஷியை விதிப்படி வரவேற்றார். உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிற அந்த வியாஸமஹரிஷியை, ஸமீபத்திலுட்கார்ந்திருப்பவரும் ரிஷி வசனத்தைக் கேட்க விருப்பமுள்ளவரும் இந்திரியங்களை அடக்கினவரும் பாண்டவர்களை ஆனந்தமடையச் செய்பவருமான யுதிஷ்டிரர் தமது நல்லொழுக்கத்தினால் ஸந்தோஷமடையச்செய்தார். மஹரிஷியான வியாஸர், இளைத்திருப்பவர்களும் வனத்தில் அங்குண்டான பொருள்களால் ஜீவிக்கின்றவர்களுமான அந்தப் பேரன்மார்களைப்பார்த்துக் கருணைகூர்ந்து கண்ணீரால் தடைப்பட்ட குரலுடன் பின்வருமாறு கூறலானார்.

'மகாபாகுபலமுள்ளவனே! தார்மிகர்களுள் சிறந்தவனே! யுதிஷ்டிரா! கேள். கடுந்தவம் புரியாதவர்கள் உலகத்தில் பெரிய ஸுகத்தை அடையமாட்டார்கள். மனிதன் ஸுகதுக்கங்களை மாறிமாறி அனுபவிக்கிறான். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! ஒருவனாவது கடைசிவரையில் துக்கத்தை அனுபவிக்கமாட்டான். விவேகியான மனிதனே சிறந்த புத்தியுடன்கூடியவனாகவும் [1] உதயாஸ்தமயங்களை அறிந்தவனாகவும் ஸந்தோஷத்தையடைகிறதுமில்லை; துக்கத்தை அடைகிறதுமில்லை. மனிதன் தானாகவந்த ஸுகத்தை அனுபவிக்கின்றவனாகவும் தானாகவந்த துக்கத்தைப் பொறுக்கிறவனாகவும் இருந்துகொண்டு, பயிரிடுகிறவன் பயிரின் பலன்களை அனுபவிப்பதுபோல அந்த அந்தக் காலங்களில் கிடைத்ததை அனுபவிக்கவேண்டும். தவத்தைவிடச் சிறந்தது ஒன்றுமில்லை. ஞானத்தினால் பிரமத்தை அடைகிறான். பாரத! தவத்தினால் ஸாதிக்கத்தகாதது ஒன்றுமில்லையென்று அறிவாயாக. மகாராஜனே! புண்ணிய கர்மங்களுடன்கூடின மனிதர்களுக்கு ஸத்யம், மனமொழிமெய்களின் ஒற்றுமை, கோபமில்லாமை, அனுபவிக்கத்தக்க வஸ்துக்களை எல்லாருக்கும் பேதமின்றிப் பகுத்தளித்தல், தமம், சமம், அஸூயையில்லாமை, ஹிம்ஸைசெய்யாமை, தூய்மை, இந்திரியங்களினடக்கம் ஆகிய இவைகள் ஸாதனங்கள். அதர்மத்தில் ருசியுள்ளவர்களும் மூடர்களும் விலங்குகளுடைய நடையிலபற்றுள்ளவர்களுமான ஜனங்கள் கஷ்டமான பிறப்பை அடைந்தவர்களாக ஸுகத்தை அடைகிறதில்லை. இவ்வுலகில் எந்த வினை செய்யப்படுகிறதோ அதன்பயன் மறுமையில் அனுபவிக்கப்படுகிறது. வேரில (தண்ணீரால) நனைக்கப்பட்ட மரத்துக்குக்

---

[1] 'உயர்வாழ்க்கையின் உயர்வுகளையும் தாழ்வுகளையும்' என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

கிளைகளில் பலன காணபபடுகிறது. ஆகையால, சரீரததைத தவததோடும நியமததோடும சோககவேணடும். அரசனே! காலம நோ்ந்தபொழுது, ஸந்தோஷமுளள மனததையுடைய வனுகவும் மாத்ஸர்யமிலலாதவனுகவும் நன்கு பூஜிததும் நேரில் நமஸகரிததும சகதிககுததககபடி (ஸதபாததிரததில) தானம் செயயவேணடும. உணமை பேசுகிறவன நீணடவாழ்நாள்களை யும் ஸரமமிலலாமையையும மனமொழிமெய்களின் ஒற்றுமையை யும அடைவான. கோபததையும பொருமையையும விட்டவன சிறநத ஸுகததைஅடைவான. இந்திரியஙகளை அடககினவனும் சாநதியை பரதானமாககொண்டவனும அடிககடி கிலேசத்தை அடைகிறதிலலை. மனததை அடக்கினவன அயலானிடத்திலிருக் கிற ஸமபததைபபார்ததுப பரிதாபததை அடையான். போக்ய வஸதுககளை எலலாருககும விதயாஸமினறிப பகுத்தளிபபவனும் கொடையாளியுமான மனிதன சிறந்த போகத்துடனகூடியவனும் நலல ஸுகமுளளவனும ஹிமஸைசெயயாதவனுமாகிருன; சிற நத ஆரோககியததையும அடைகிருன. பூஜிககததக்கவனைபபூஜிப் பவன மகாகுலததில பிறபபை அடைகிருன்; இவவுலகததிலும் பரலோகததிலும அளததற்கரிய ஸுகத்தை அடைகிருன். இந திரியங்களை அடககினவன விசனஙகளோடு சேர்க்கையை அடை கிறதிலலை. நனமையையே நாடின புததியுளள மனிதன் இம்மண் ணுலகில உயிாதுறநதபிறகு, அந்தப்புததியின் ஸம்பந்தத்தால் நல்லபுததியுளளவனுகவே பிறககிருன' என்று சொன்னுர்.

யுதிஷடிரர், 'பகவானே! மகாமுனிவரே! தானதர்மங்கள் (காயக்லேசததால செயயததக்க க்ருச்சிரம சாநதிராயனம முத லியவையான) தவம இவற்றினுள் பரலோகம் சென்றவனுக்கு எது மிகசசிறநதது? எது செயவதற்கு அரியதென்று சொல்லப்படு கிறது?' எனறு வினவ, வியாஸர், 'ஐயா! பூமியில் தானத்தைக் காட்டிலும செய்யமுடியாதது ஒன்றுமில்லை. பொருளில ஆசை பெரியதாக இருக்கிறது. அநதப்பொருள் கஷ்டத்தால் அடை யபபடுகிறது. அரசனே! இநத விஷயம உலகததை ஸாக்ஷி யாகக்கொண்டதாக நேரிலேயே காணப்படுகிறது. பிரியமான உயிரில் (ஆசையை) விட்டுப் போாக்களததில் புகுகிருர்கள்; அப்படியே பெருஙகடலையும் கப்பலால் கடக்கிருர்கள்; அப் படியே அரணயததையும தாண்டிசசெல்லுகிருர்கள். சிலமனிதர் கள் வேளாண்மையையும் பசுக்காத்தலையும் செய்கிருர்கள். சில

மனிதர்கள் தனத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களாகப் பிறருக்கு அடிமைப்படுகிறார்கள். ஆகையால், கஷ்டத்தால் தேடப்பட்டிருக்கிற தனத்தைத் தியாகம்செய்வது எவ்விதத்தாலும் முடியாததே. ஆகையால், தானம் எவ்விதத்தாலும் செய்ய மிகஅரியதென்று நான் எண்ணுகிறேன். இந்தவிஷயத்தில் ஒருவிசேஷம் அறியத்தக்கது. நியாயத்தால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட தனத்தைப் பரிசுத்தியுடன் தக்க ஸமயத்திலும் தக்க இடத்திலும் தக்கபாத்திரத்தில் தானம்செய்ய வேண்டும். எவன் அநீதியினாலதேடப்பட்ட தனத்தால் தானதர்மங்களைச் செய்கிறானோ அந்தக்கர்த்தாவை அந்தத்தானதர்மங்கள் மஹாபயத்தினின்று ஒருகாலும் பாதுகாக்கமாட்டா. யுதிஷ்டிர! காலத்தில் தக்கபாத்திரத்தில் பரிசுத்தமனத்துடன் கொடுக்கப்பட்டபொருள் சிறிதாக இருந்தாலும், பரலோகம்சென்றபின், அந்தமனிதனுக்கு மகாபலன்களைக் கொடுக்கிறதாக எண்ணப்பட்டிருக்கிறது. தர்மத்தை அனுஸரித்த ஸத்தியமானது பிரகாசமுள்ளது; பரிசுத்தமானது; உலகங்களைத் தரிக்கிறது; விரும்பியவைகளை உண்டுபண்ணுகிறது; சிறந்தகாமபலன்களைப் பயக்கிறது; ஸம்ஸாரமாகிய ஸமுத்திரத்தைக் கடக்கச் செய்கிறது. மகான்களால் சிரத்தையினால் தர்மம் தரிக்கப்படுகிறது; பொருளில் நோக்கமுள்ளவர்களால் தரிக்கப்படுகிறதில்லை. தனமுள்ளவர்களாக இருந்தும், ஸத்தியமில்லாத அரசர்கள் நரகத்தை அடைந்தார்கள். தரித்திரர்களாக இருந்தும் ஸத்தியமுள்ளமுனிவர்கள் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தார்கள். [1] முத்கலர் தேசத்திலும் காலத்திலும் ஸத்பாத்திரத்தில் பத்துகுடிநெல்லை ஸத்தியத்துடன் தானம் செய்து பரமபதத்தை அடைந்தார். இந்தவிஷயத்திலும் முத்கலர் பத்துகுடிநெல்லை ஸத்பாத்திரத்தில் தானம்செய்ததனால் நல்ல பயனை அடைந்தாரென்கிற இந்தப் பழமையான இதிஹாஸத்தை எடுத்துச்சொல்லுகிறார்கள்' என்று சொன்னார்.

---

[1] இவருக்கு மௌத்கல்யரென்றும் பெயர் காணப்படுகிறது.

இருநூற்றறுபத்தோராவது அத்யாயம்.

வ்ரீஹித்ரௌணிகபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(முத்கலருடைய சித்தத்தைப் பரீக்ஷிப்பதற்காகத் துர்வாஸமுனிவர் ஆறு தடவை யாசித்தும், முத்கலர் மனம்வேறுபடாமல் அவ்வப்போது அன்னமளித்து அவரை மகிழ்வித்ததும், அவருடைய மகிமையினால் விமானத்துடன் வந்த தேவதூதன் சரீரத்துடன் முத்கலரை ஸ்வர்க்கத்துக்கு அழைத்ததும், முத்கலர் அந்தத் தேவதூதனைநோக்கி ஸ்வர்க்கம் எப்படியிருக்குமென்பதைச் சொல்லும்படி வேண்டினதும்.)

யுதிஷ்டிரர், 'பகவானே! மகாத்மாவான அந்த முத்கலரால் பத்தகுநெல்லானது எவ்வண்ணம் தானம் செய்யப்பட்டது? எந்த விதியினால் யாருக்குக் கொடுக்கப்பட்டது? எனக்குச் சொல்வீராக. மனிதர்களுடைய தர்மங்களை நேரில் காண்பவரான ஈஸ்வரர் எந்த மனிதனுடைய செய்கைகளால் ஸந்தோஷமடைகிறாரோ நல்ல தர்மங்களை அநுஷ்டிப்பவனான அவனுடைய பிறப்பைப் பயனுள்ளதென்று நான் நினைக்கிறேன்' என்று வினவ, வியாஸர், 'அரசனே! குருக்ஷேத்திரத்தில் முத்கலரெனனும் முனிவர் [1] ஸிலத்தாலும் உஞ்சத்தாலும் ஜீவனஞ்செய்பவரும் தர்மத்திலேயே மனத்தைச்செலுத்தினவரும் பொறிகளை நன்கு அடக்கினவரும் ஸத்யவாதியும் அஸூயையில்லாதவருமாயிருந்தார். அதிதிகளைப்பூஜிக்கிற விரதத்தையுடையவரும் நல்லசெய்கைகளையுடையவரும் [2] காபோதிவ்ருத்தியுள்ளவரும் மகாதபஸ்வியுமான முத்கலர் (பசுமுதலியவற்றாலல்லாமல்) இஷ்டிகளாலேயே நிறைவேற்றத்தக்க யஜ்ஞத்தை நன்கு செய்துவந்தார். புத்திரர்களோடும் புத்ரிகளோடும் மனைவியோடுங்கூடின அந்தமுத்கலர் பதினைந்து நாள்களுக்கு ஒருமுறை ஆஹாரஞ்செய்துகொண்டுவந்தார். காபோதிவ்ருத்தியினால் பதினைந்துநாள்களில் ஒரு [3] த்ரோண அள

[1] கதிர்நெற்றுமுதலியவையாகப் பொறுக்கிவந்து அவற்றைக்கொண்டு ஜீவிப்பது ஸிலவ்ருத்தி; தானியமணிகளை ஒவ்வொன்றாகப் பொறுக்கி எடுத்துவந்து அவற்றால் ஜீவிப்பது உஞ்சவ்ருத்தி; சாந்திபர்வம் 1359-ம் பக்கம், ஆஸ்வமேதிகபர்வம் 246-ம் பக்கம் குறிப்புகளிற்காண்க.

[2] சாந்திபர்வம் 555-ம் பக்கம், ஆஸ்வமேதிகபர்வம் 248-ம் பக்கம் குறிப்புகளிற் காண்க. [3] பத்தக்கு அதாவது இரண்டு மரக்கால்

வுள்ள தானயததைச சேர்பபார். மதஸரமிலலாதவரான அந்த முத்கலர் அநதநிலலிலை தர்சததையும பௌரணமாஸததையும செயது தேவதைகளையும அதிதிகளையும பூஜித்து மிருநததனல தேகயாத்திரையைச செய்துகொண்டிருந்தார். மஹாராஜனே! மகிமைபொருநதியவனும மூவுலகங்களுககும் தலைவனுமான இநதிரன், தேவாகளோடுசோநது ஒவவொரு பாவததிலுமநடககிற தாச பௌர்ணமாஸ இஷ்டிகளில ஹவிர்பபாகததைப பெறறுககொண்டான. அந்தமுததகலா, பாவகாலததிலசெயயததகக வைதிககாமாவைசசெயது முனிவ்ருததியுடன கூடியவராக மிககஸநதோஷமுளள மனததோடு அதிதிகளுககு அன்னததை அளிததாா. பரீதியுடன் அனனததைக கொடுபபவரும மஹாதமாவும மாதஸாயமிலலாதவருமான முததகலரிஷியினுடைய பதககளவுளள நெலலால் செயயபபட்ட அநத அன்னமானது, அதிதிகளைக கண்டவுடன வளாநதுவந்தது. அநத அனனததைக கற்றறிநதவாகளான நூறறுககணககான பிராமமணாகள போஜனமசெயதார்கள. அநத அனனமானது ரிஷியினுடைய தானசுததியினலவிருததிஅடைநதுவநதது. அரசே! திகமபரரான தூர்வாஸமகரிஷியானவா தாாமிகருமவிரததைை நனகுஅனுஷ்டிபபவருமான அநதமுததகலருடைய வரலாறறைககேட்டு அவரிடம வநது சோந்தாா. பாணடவ! பைததியமபிடிததவனபோல நிலைஇல்லாதவேஷததைததரிததவரும தலைமயிரிலலாதவரும் பலவிதமான கடுஞ்சொற்களைச சொலபவரும பிரம்மஸவரூபததை மனனமசெய்பவரும் முனிகளுள மிகசசிறப்புவாயந்தவருமான தூர்வாஸமஹரிஷியானவர், அநதமுததகலரென்னும பிராமமணரிடம வநது, 'முனிகளுள் சிறநதவரே! எனனை அனனததைவிருமபிககொணடு உமமிடமவந்திருப்பவனாக அறியக்கடவீர்' என்று சொனனா. முததகலா தூர்வாஸமுனிவரைபபாாததது, 'உமதுவரவு நலவரவாகுக' என்றுகூறினா விரததைததரிததவரும அதிதிகளிடததில அன்புளளவருமான அநதமுததகலா பாதயததையும ஆசமனீயத்தையும் ஸமாபபிதது மிககஸரததையைககைககொண்டு தவததினலதேடப்பட்ட அநத உததமமான அனனததைப பசியுளளவரும உனமததருமான தூர்வாஸமகரிஷிககுக் கொடுததார். பிறகு, பசியுள்ளவரும உன்மத்தருமான அந்தத்தூர்வாஸமுனிவர் ருசியுள்ள அநத அனனததை முழுமையும புசிததாா. முததகலரும அவருககு எல்லாஅன்னததையும அளித்தார்.

முனிவர், எல்லாஅன்னத்தையும் புஜித்து, பிறகு, உச்சிஷ்டமான அன்னத்தைத் தம்முடைய அங்கத்தில் பூசிக்கொண்டார்; வந்தபடி திரும்பியும் சென்றார். [1] இவ்விதமே இரண்டாவதுபர்வம் வந்தபோதும் துர்வாஸர் வந்து உஞ்சவ்ருத்தியினால் ஜீவிப்பவரும் கற்றறிந்தவருமான முத்கலருடைய அன்னமனைத்தையும் புஜித்தார். அந்த முத்கலமுனிவரோ ஆகாரமில்லாதவராகவே மீண்டும் தான்யங்களைப் பொறுக்கிச் சேர்த்தார். பசியானது அந்தமுத்கலரை வேறுபாட்டை அடைவிக்கத் திறமையுள்ளதாகவில்லை. புத்திரர்களோடும் புத்திரிகளோடும் தாரத்தோடும் உஞ்சவிருத்தியினால் ஜீவிக்கிற பிராம்மணோத்தமரான முத்கலரைக் கோபமாவது மாத்ஸர்யமாவது அவமானமாவது பரபரப்பாவது அடையவில்லை. அவ்வாறு உஞ்சவ்ருத்தியை ஸ்வபாவமாக உடையவரும் முனிகளுள் மிகவும் சிறந்தவருமான முத்கலரிடம் துர்வாஸமகரிஷியானவர் நிச்சயத்துடன் கூடியவராகப் பர்வகாலந்தோறும் தவறாமல் ஆறுதரம் வந்தார் முனிவரான அந்தமுத்கலருடைய மனத்துக்கு ஒருவேறுபாடும் காணப்படவில்லை சுத்தஸத்வகுணமுள்ளவரான முத்கலருடைய சுத்தமானமனத்தை அந்தத்துர்வாஸமகரிஷியானவர் மாசற்றதென்று கண்டார். பிறகு, மகிழ்ச்சியடைந்தவரான அந்தத் துர்வாஸமுனிவர் அப்பொழுது அந்தமுத்கலரைப்பார்த்து, 'உலகத்திலஉமக்கொப்பான மாத்ஸர்யமில்லாத கொடையாளி ஒருவருமில்லை. பசியானது தர்மசிந்தையை விலக்குகிறது, தைர்யத்தையும் கவர்ந்துகொள்ளுகிறது. நாவானது விஷயங்களை அனுஸரிப்பதாக ரஸங்களைக்குறித்து மனிதனை இழுக்கவேசெய்கிறது. பிராணன்கள் ஆகாரங்களால் நிலைபெறுகின்றன. சஞ்சலமான மனமானது எவ்விதத்தாலும் அடக்கமுடியாதது மனத்துக்கும் இந்திரியங்களுக்கும் விஷயங்களில் பிரவ்ருத்தி இல்லாமல் தியானிக்கத்தக்க பிரம்மத்தினிடத்திலேயே அசைவற்று இருத்தல் தவம் என்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ச்ரமத்தால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட பொருளை நல்லமனத்தோடு [2] கொடுப்பதென்பது கஷ்டமானது. ஸாதுவே! அதுமுழுமையும் உம்மால் உள்ளபடி அனுஷ்டிக்கப்பட்டது. உம்மோடு சேர்க்கைபெற்று மகிழ்ச்சியுற்றவரும் அனுக்ரஹிக்கப்பட்டவருமாகிறோம். இந்திரியஜயம், தைர்யம், போக்ய வஸ்துக்களை எல்லாருக்கும் தன்னோடுஸமமாகப் பங்கிட்டுக்கொடுத்தல், தமம், சமம், தயை, ஸத்யம், தர்மம் இவைஅனைத்தும் உம்மி

---

[1] அதிகபாடமான ஒரு ஸ்லோகம் விடப்பட்டது. [2] வேறுபாடம்.

டத்தில் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. தர்மத்தால் சராசரங்களுடன் கூடின எல்லா உலகங்களும் தரிக்கப்படுகின்றன. தையத்தை யுடையவரே! உம்மால் அந்தத் தர்மங்கூட மனத்தினால் தரிக்கப் படுகிறது. சுத்தஸத்வகுணத்தால் நிறைந்தமனிதன் உம்மைத் தவிர வேறு ஒருவனும் இல்லை. உம்முடையகாமங்களால் உலகங்கள் ஜயிக்கப்பட்டன. உத்தமகதியை அடைந்தவராக இருக்கிறீர். ஆச்சர்யம். ஸ்வர்க்கத்தில் வஸிப்பவர்களால் மிகவும்பெரிதான உம்முடைய தானமானது விசேஷமாகப் புகழ்ந்துகூறப்பட்டது. விரதத்தைநன்குஅனுஷ்டித்தவரே! நீர் சரீரத்துடன்கூடியவராக ஸ்வர்க்கத்தை அடைவீர்' என்று சொன்னார். அந்தத் தூர்வாஸமுனிவர் அப்பொழுது இவ்வண்ணம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையிலேயே, தேவதூதன், ஹம்ஸங்களும்ஸாரஸங்களும்பூட்டியதும் [1] கிணகிணித் திரள்களாலமைந்த மாலைகளையுடையதும் நினைத்தவண்ணம் செல்லுகிறதும் விசித்திரமானதும் திவ்யகந்தமுள்ளதுமான விமானத்துடன் முத்கலரிடம் வந்தான். அந்தத்தேவதூதன், அந்தப்ரம்மரிஷியைப்பார்த்து, 'முனிவரே! நல்லகாமங்களால் ஜயிக்கப்பட்ட இந்தவிமானத்தில் ஏறும். சிறந்தஸித்தியை அடைந்தவராகஇருக்கிறீர்' என்று சொன்னான். இவ்வண்ணம் சொல்லுகின்ற அந்தத் தேவதூதனைப்பார்த்து, முத்கலரிஷியானவர், 'ஸ்வர்க்கவாஸிகளுடைய குணங்கள் உன்னால்சொல்லப்படவிரும்புகிறேன். அங்கே வஸிப்பவர்களுடையகுணங்கள் எவை? தவம் எது? நிச்சயம் எது? தேவதூதனே! அந்தஸ்வர்க்கத்தில் ஸுகமா? அல்லது கஷ்டமா? நற்குலத்திற்குத்தக்க நன்னடையுள்ள ஸாதுக்கள், 'ஸாதுக்களுடைய நேசம் ஏழு [2] பதங்களால் அடையப்படுகிறது' என்று சொல்லுகிறார்கள். பிரபுவே! மித்ரத்தன்மையைமுன்னிட்டு உன்னை நான் கேட்கிறேன். இந்த விஷயத்தில் எது உண்மையோ, எது நன்மையோ, அதை ஆலோசியாமல் கூறுவாயாக. நீ சொல்வதைக்கேட்டு உன்வசனத்தினால் அப்படி நிச்சயத்தைச் செய்வேன்' என்று கூறினார்.

---

[1] சிறிய மணிகள். [2] சொற்கள் அல்லது காலடிகள்.

இருநூற்றறுபத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

வ்ரீஹித்ரௌணிகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தேவதூதனிடமிருந்து ஸ்வர்க்கலோகம் நிலையற்றதென்றறிந்த முத்கலர் ஸ்வர்க்கத்தைவிரும்பாமல் தேவதூதனைத் திருப்பி யனுப்பியதும், வியாஸர் முத்கலோபாக்கியானத்தை முடித்துத் தமதாஸ்ரமம் சென்றதும்.)

தேவதூதன், 'மஹரிஷியே! தானாகவே வந்திருப்பதும் விரும்பத்தக்கதும் மிகச்சிறந்ததுமான ஸ்வர்க்கலோகத்தைப்பற்றி நீர் அறிவில்லாதவர்போல ஆலோசிக்கிறீராதலால், நீர் அகாரியத்தில் புத்தியைச்செலுத்தினவர். ஸ்வர்க்கமென்று பெயருள்ள இந்த உலகமானது எல்லா உலகங்களையும் காட்டிலும் மேலானது. முனிவரே! ஸ்வர்க்கத்தைக்குறித்து மேலேசெல்லுகின்ற நல்லவழியானது அடிக்கடி விமானங்களால் ஸஞ்சரிக்கத்தக்கது. முத்கலரே! தவம்செய்யாதவர்களும் பெரியயாகங்களால் தேவதைகளை ஆராதியாதவர்களும் பொய்சொல்லுகிறவர்களும் நாஸ்திகர்களும் அங்கே செல்வதில்லை. தர்மத்தில் மனத்தைச் செலுத்தினவர்களும் மனத்தைஅடக்கினவர்களும் சாந்தியுள்ளவர்களும் இந்திரியங்களை அடக்கினவர்களும் மாத்ஸர்யமில்லாதவர்களும் தானதர்மத்தில் நோக்குள்ளவர்களும் சூரர்களும் குணங்களால் பிரஸித்தி பெற்றவர்களுமான மனிதர்கள் சமமும் தமமுமாகிய சிறந்ததர்மத்தைச்செய்து அந்தஸ்வர்க்கத்தை அடைகிறார்கள். பிராம்மணரே! ஸாதுக்களானமனிதர்களால் அடையப்பட்ட புண்ணிய புருஷர்களுடைய உலகங்களையும் அடைகிறார்கள். மௌத்கல்யரே! தேவர்கள், ஸாத்தியர்கள், விஶ்வேதேவர்கள், மஹரிஷிகள், யாமர்கள், தாமர்கள், கந்தர்வர்கள், அப்ஸரஸுகள் ஆகிய இந்தத் தேவகணங்களுடைய ஆலயங்களுள்ள உலகங்கள் தனித்தனியாகவும் பலவாகவும் பிரகாசமுள்ளவைகளாகவும் விரும்பிய பொருள்கள் நிரம்பினவைகளாகவும் தேஜோமயமாகவும் மங்களகரமாகவுமிருக்கின்றன. முத்கலரே! அந்த ஸ்வர்க்கத்தில் முப்பத்துமூவாயிரம்யோஜனம் விஸ்தாரமுள்ள பொன்மயமான மேருவென்கிற சிறந்த பர்வதமும் தேவோத்யானங்களும் இருக்கின்றன. முத்கலரே! அந்தஸ்வர்க்கத்தில் எல்லாராலும் விரும்பப்படத்தக்க பழங்களடர்ந்த மரங்களால் எல்லாப்பக்கங்களிலும்

பிரகாசிக்கின்றவைகளும் மிக அழகியவைகளும் மகிழ்ச்சியைச் செய்பவைகளுமான உத்யானங்கள் இருக்கின்றன. புண்ணிய காமங்களைச் செய்தவர்களுக்குப் புண்யமான நந்தனம் முதலிய உத்யானங்கள் விளையாட்டிடங்கள் அங்கே பசி தாகங்கள் இல்லை; வாட்டம் இல்லை; சீதோஷ்ணங்களும் இல்லை. அப்படியே, பயமும் இல்லை. அந்தஸ்வர்க்கலோகத்தில் அருவருப்பை உண்டுபண்ணுகிறபொருளாவது அமங்களமாவது ஒருரோகமாவது இல்லை. ஸ்வர்க்கத்தில் எல்லாவிதத்திலும் ஸுகமான தொடுகையுள்ளவையும் மனத்துக்கு இன்பத்தைவிளைவிக்கின்றவையுமான நறுமணமுள்ள (காற்றுகள்) எங்கும் வீசுகின்றன. முனிவரே! அந்த ஸ்வர்க்கத்தில் காதுகளாலும் மனத்தினாலும் அறியத்தக்க இனிமையான சப்தங்கள் எல்லா இடங்களிலும் கேட்கப்படுகின்றன. சோகமாவது முதுமையாவது களைப்பாவது அழுகையாவது அந்த இடத்திலில்லை. முனிவரே! இப்படிப்பட்ட அந்தஉலகத்தையடைவது தனநல்வினைப்பயனைக் காரணமாகக்கொண்டது. மனிதர்கள் தம்முடைய நல்வினைகளால் அங்கே செல்லுகின்றார்கள். மௌத்கல்யரே! அந்தஸ்வர்க்கத்தில் வாஸம் செய்பவர்களுக்குத் தேஜோமயமானசரீரங்கள் வினைகளாலேயே உண்டாகின்றன; தாய்தந்தைகளால் உண்டுபண்ணப்படுகின்றனவல்ல. முனிவரே! அந்தஸ்வர்க்கத்திலிருப்பவர்களுக்கு வேர்வையாவது துர்க்கந்தமாவது மலமாவது மூத்திரமாவது இல்லை. முனிவரே! அந்தஸ்வர்க்கத்தில் அவர்களுடைய வஸ்திரங்களைப் புழுதியானது மங்கச்செய்கிறதில்லை தேவலோகத்து மணமுள்ளவைகளும் மனத்தைக்கவருகின்றவைகளுமான அவர்களுடையமாலைகள் வாடுகிறதில்லை பிராம்மணரே! இப்படிப்பட்ட அந்தத்தேவர்கள் விமானங்களால் தாங்கப்படுகிறார்களன்றோ? மகாமுனிவரே! ஸ்வர்க்கத்தைப் புண்யங்களால் அடைந்தவர்கள் பொறாமையையும் சோகத்தையும் வாட்டத்தையும் விட்டுவிலகினவர்களாகவும் மோகத்தாலும் மாத்ஸர்யத்தாலும் விடப்பட்டவர்களாகவும் அங்கே ஸுகமாக வஸிக்கிறார்கள். முனிவர்களுள் சிறந்தவரே! அப்படிப்பட்ட அந்த உலகங்களுக்கு மேன்மேல திவ்யமானவையும் குணங்களோடுகூடியவையுமான இந்திரனுடைய லோகங்கள் இருக்கின்றன. அந்த லோகங்களுக்கு அப்புறத்தில் தேஜோமயமாகவும் மங்களகரமாகவுமிருக்கிற பிரம்மதேவருடைய உலகமிருக்கிறது. பிராம்மணரே! அந்த உலகத்திற்குத் தங்களுடைய நல்வினைகளால் பரிசுத்தர்களான ரிஷிகள்

செலலுகிறாகள். அநத உலகததில தேவாகளுக்கும தேவதை களான ருபுககளென்று பிரஸிததிபெற்ற மறறவாகள் இருககின றாகள. அநத லோகததில எவாகளைத தேவர்கள ஆராதிககி றாகளோ அவாகளுடைய லோகஙகள் மிகபபுகழபபடுகினறன. அநத உலகஙகள் ஸவயமபிரகாசமுளளவைகள; உததமமான ஒளி யுளளவைகள; விருமபினவைகளைக கொடுபபவைகள; மேனமை வாயநதவைகள. அவாகளுககு ஸதிரீகளால செய்யபபடுமதாபம் இலலை. அவாகளுககுப போகஙகளிலும ஐஶவாயஙகளிலும் மாதஸாயம இலலை. அவாகள ஆகுதிகளால ஜீவிககிறதிலலை; அமிருதபானம செய்கிறதிலலை அவாகள் அபபடிபபட்ட திவய சரீரமுளளவாகள; (இநதிரியங்களால காணததகக) வடிவமைநத சரீரமுளளவாகளலலர்; அஸௌககியமிலலாதவர்கள். அவர் கள ஸுகததிலேயே விருபபமுளளவாகள. அவர்கள தேவர் களுககுததேவாகள, சாஶவதமாக இருபபவர்கள. அவா கள கறபஙகள மாறுதலடையுங்காலஙகளிலும் மாறுபாடினறி அபபடியே இருககிறாகள. மூபபும மரணமும அவர்களுககு எஙகிருநதுவரும? அவர்களுககு ஸநதோஷமும ப்ரீதியும் ஸுகமும இலலை. முனிவரே! துககமும ஸுகமும் அவர்களுக் கில்லை. விருபபுவெறுபபுகள எங்கிருநதுவரும? மௌத்கல்யரே! சிறநத அநதககதியானது தேவர்களாலும் விரும்பபபட்டது. நிகரற்றதும அடைதற்கரிதுமான ஸிததியானது காமததிற்கு வசப்பட்டிருபபவாகளால எவவிதததிலும் அடையமுடியாதது; அணுகவுமமுடியாதது. இந்தலோகஙகள முபபததுமூனறு; மற்ற உலகஙகள கறறறிநதவர்களால் சிறநதநியமங்களாலும விதியை முனனிட்ட தானஙகளாலும் அடையப்படுகினறன. தானததால் உண்டுபணணபபட்ட அபபடிபபட்ட இநதஸமபததானது உம் மால ஸுகமாக அடையபபட்டிருககிறது. தவததினால பிரகாசிக் கின்ற ஒளியுடனகூடினநீர் ஸுக்ருதஙகளால அடையப்பட்டிருக கிற அந்தஸமபததை அனுபவிபபீராக. பிராம்மணரே! இது ஸ்வர் கக ஸுகம. அபபடியே உலகஙகள் பலவிதமானவைகள். ஸ்வர்க கத்தினுடையகுணங்கள் உமக்குக கூறப்பட்டன. தோஷங்களையும் என்னிடததிலிருநது தெரிநதுகொளளும.

(இவ்வுலகில) செய்த வினையின்பயனே அவ்வுலகில் அனுபவிக் கபபடுகிறது. அஙகே வேறுவினையானது செய்யப்படுகிறதில்லை; அடிவேர் அறுந்துபோகும்படி (வினையானது) மிகுதியின்றி அனுப

விக்கப்படுகிறது. அந்தக் கர்மபலானுபவத்தின்முடிவில் பூமியில் விழுதலென்பதே இந்தஸ்வர்க்கத்திலுள்ள தோஷமென்று என்னால் எண்ணப்பட்டிருக்கிறது. முத்கலரே! மிகப்ரகாசிக்கின்ற ஐச்வர்யங்களைப்பார்த்து ஸுகம நிரம்பின மனத்தையுடையவர்களாயிருந்து பிறகு கீழேவிழுந்து கீழானஸ்தானத்திலிருப்பவர்களான அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியின்மையும் பரிதாபமும் வருவதென்பது பொறுக்க முடியாதது. ஸ்வர்க்கத்தினின்று கீழே விழுகின்றவர்களுக்குப் புத்திமயக்கமும் ரஜோகுணம் மிகுதலும் மலர்மாலைகள் வாடுதலும் உண்டாகின்றன. அதனால், கீழே விழப்போகிறவனுக்குப் பயம் வந்துவிடுகிறது. மௌத்கல்யரே! பிரம்மாவினுடைய வாஸஸ்தானமான ஸத்யலோகம்வரையில், பயங்கரமான இந்தத்தோஷங்கள் இருக்கின்றன. ஸ்வர்க்கலோகத்தில் ஸுக்ருதம் செய்தவர்களான மனிதர்களுக்குக் குணங்கள் பதினாயிரக்கணக்காக இருக்கின்றன. முனிவரே! ஸ்வர்க்கத்தினின்று நழுவினவர்கள் நல்வினைப்பயன்களில் மிகுதியுள்ளவற்றின் ஸம்பந்தத்தால் மானிடஜாதியில் மீண்டும் பிறக்கிறார்களென்னும் இது எல்லாக்குணங்களையுங்காட்டிலும் சிறந்த வேறு ஒருகுணம். அதிலும், மகாபாக்கியமுள்ளவன் மகாகுலத்தில் பிறக்கிறான். அந்த மகாகுலத்தில் பிறந்திருந்தும் நல்ல அறிவுடையவனாக இராவிடில் அதிலிருந்து அதமமானகதியை அடைகிறான். இந்த மண்ணுலகில் எந்த வினை செய்யப்படுகிறதோ அது பரலோகத்தில் அனுபவிக்கப்படுகிறது. பிராம்மணரே! இது காமபூமியென்றும் அது பலபூமியென்றும் எண்ணப்பட்டிருக்கின்றன' என்று சொன்னான்.

முத்கலர், 'தேவதூதனே! உன்னால் ஸ்வர்க்கத்திற்கு இந்தப் பெரியதோஷங்கள் கூறப்பட்டன. வேறு எந்த உலகம் தோஷமில்லாததாகவே இருக்கிறதோ அந்த உலகத்தை எனக்குச்சொல்லவாயாக' என்று வினவ, தேவதூதன், 'பிராம்மணரே! எதைச் சுத்தமானதென்றும் பழமையானதென்றும் சிறந்த ஒளியென்றும் ப்ரம்மமென்றும் அறிகிறார்களோ அப்படிப்பட்ட விஷ்ணுவினுடைய நிகரில்லாத ஸ்தானமானது பிரம்மலோகத்திற்கு மேலே இருக்கிறது. பிராம்மணரே! விஷயங்களில் மனத்தைச் செலுத்தினவர்களும் டம்பம், பேராசை, அதிககோபம், மோகம், த்ரோகம் ஆகிய இவைகளால் கவரப்பட்டவர்களும் அங்கே செல்லுகிறதில்லை. (என்னுடையதென்கிற) மமகாரமில்லாதவர்களும் (நான் என்கிற) அஹங்காரமில்லாதவர்

களும் ஸுகதுக்கங்களில்லாதவர்களும் இந்திரியங்களை நன்கு அடக்கினவர்களும் தியானயோகத்தில் பற்றுதலுள்ளவர்களுமான மனிதர்கள் அங்கே செல்லுகின்றார்கள். முத்கலரே! எதைப் பற்றி என்னை நீர் கேட்டீரோ அந்தவிஷயம் முழுதும் உமக்கு என்னால் உரைக்கப்பட்டது. ஸாதுவே! உம்முடையதயையினால் தாமதியாமல் நன்கு செல்வோம்' என்று சொன்னான். மௌத்கல்யர் இந்தவாக்கியத்தைக்கேட்டு, புத்தியினால் ஆலோசித்தார். முனிவர்களுள் மிக்க மேன்மைவாய்ந்த மௌத்கல்யர் நன்றாக ஆலோசித்து, தேவதூதனைப்பார்த்து, 'தேவதூத! உனக்கு வந்தனம். அப்பா! ஸுகமாகத் திரும்பிச்செல். அதிக தோஷங்களோடுகூடின ஸ்வர்க்கத்தாலாவது ஸுகத்தாலாவது எனக்குச் செய்யத்தக்கது யாதொன்றுமில்லை. விழுதலை முடிவாகக்கொண்ட ஸ்வர்க்கத்தில் அதிகதுக்கமுண்டாகிறது. மிக்க கொடுமையான பரிதாபமும் நேர்கிறது. ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்திருப்பவர்கள் இங்கே விழுகிறார்கள். ஆகையால், ஸ்வர்க்கத்தை நான் விரும்பவில்லை. எந்த இடத்திற்சென்று சோகத்தையும் மனவருத்தத்தையும் சலனத்தையும் மனிதர்கள் அடைகிறதில்லையோ, அந்த அழிவற்ற ஸ்தானத்தையே நான் தேடப்போகிறேன்' என்று சொன்னார். அந்தமுனிவர் தேவதூதனைப்பார்த்து இவ்வண்ணம் வாக்கியத்தை உரைத்து அவனை அனுப்பிவிட்டு [1] ஸிலோஞ்சவ்ருத்தியைவிட்டு உத்தமமான ஒழிவை அடைந்தார். புகழ்ச்சியையும் இகழ்ச்சியையும் ஸமமாகக் கருதுகின்றவரும் மண்ணாங்கட்டியையும் கல்லையும் பொன்னையும் ஸமமாக எண்ணுகின்றவருமாகிச் சுத்தமான ஜ்ஞானயோகத்தால் எப்பொழுதும் பரமத்தியானத்தில் நிலைபெற்றிருந்தார். இந்திரிய ஸமூகங்களை அடக்கி ஜீவாத்மாவினிடத்தில் மனத்தைச் சேர்ப்பித்தார். சேர்க்கப்பட்டமனமுள்ள ஜீவாத்மாவைப் பரமேஶ்வரனிடத்தில் சேர்த்தார். தியானயோகத்தால் வலிமையை அடைந்து சிறந்த புத்தியையுமடைந்து அழிவற்றதும் நிர்வாணம் (=மோக்ஷம்) என்று சொல்லப்படுவதுமான சிறந்த ஸித்தியைப்பெற்றார். குந்தீநந்தன! ஆகையால், நீயும் சோகத்தைப்பாராட்டத் தகுதியுள்ளவன் அல்லை. ஐஶ்வர்யத்தால் நிறைந்த ராஜ்யத்தினின்று நழுவின நீ தவத்தினால் அதனை அடைவாய். ஸுகம் முதலிலுண்டாகிறது. அதற்கு அடுத்தது துக்கம். துக்கத்திற்கு அடுத்தது ஸுகம்.

[1] 965-ம் பக்கம் குறிப்பிற் காண்க.

சக்கரத்தின்முனையை அடைந்திருக்கிற ஆரங்கள்போல ஸுகதுக்கங் கள் மனிதனை மாறி மாறி அடைகின்றன. அளவுகடந்த விக்கிரம முள்ளவனே! பதின்மூன்று வருஷத்திற்குமேல, தகப்பன் பாட டன்முறையாக ஆளப்பட்டுவந்திருக்கிற ராஜ்யத்தை அடைவாய். உனக்கு மனத்திலுள்ள வருத்தமான்து விலகட்டும' என்றுசொன் னார். சிறந்த புத்தியுள்ளவரான அந்த வியாஸபகவான் பாண்ட வர்களுக்கு ஆனந்தத்தை உண்டுபண்ணுகிற யுதிஷ்டிரரைப பார்த்து இவ்வண்ணமுரைத்து மீண்டுமே தவஞ்செய்வதற்காக ஆஸ்ரமத்தை நோக்கிச் சென்றார்" என்றார.

வ்ரீஹித்ரௌணிக பர்வம் முற்றிற்று

இருநூற்றறுபத்துமூன்ருவது அத்யாயம்.

த்ரௌபதீஹரணபர்வம்.

(ஒரு ஸமயம் பதினாயிரம் சிஷ்யர்களுடன் துர்வாஸமகரிஷியானவர் துர் யோதனனிடம் சென்றதும், துர்யோதனன் அவரை உபசரித்து மகிழ்வித்து அவரைப் பிராம்மணர் முதலியவர்களும் த்ரௌ பதியும் போஜனம் செய்தபிறகு போஜனத்திற்காகப் பாண்டவர்களிடம் செல்லவேண்டினதும், அவர் அவனுக்கு வரங்கொடுத்துப் பாண்டவர்களி டம் சென்றதும்.)

ஜனமேஜயர், "மகாமுனிவரே! மகாத்மாக்களான அந்தப் பாண்டவர்கள், இவ்வண்ணம் வனத்தில வஸித்துக்கொண்டு, ரிஷி களோடுகூட விசித்திரமான கதைகளால ஆநந்தத்தை அடைகின்ற வர்களாகி அன்னத்தை விரும்பிவருகிற பிராம்மணர்களே, த்ரௌ பதியின் போஜனமவரையில வளர்ந்துவருகின்றதும ஸூர்யனால் கொடுக்கப்பட்டதுமான அக்ஷயபாத்திரத்திலுள்ள அன்னத்தா லும் அரண்யத்திலுள்ள மிருகங்களின் பறபலவிதமான மாம்ஸங்க ளாலும திருப்தியடையச் செய்துகொண்டிருக்கும்பொழுது, துச் சாஸனன், கர்ணன், சகுனி இவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தில நிலை பெற்றிருப்பவர்களும் கெட்ட எண்ணமுள்ளவர்களும் கெட்டநடை யுள்ளவர்களும் திருதராஷ்டிரபுத்ரர்களுமான துரியோதனன்முத லிய அனைவரும அந்தப்பாண்டவர்களிடம் எவ்விதம இருந்தார் கள்? மகிமைபொருந்தியவரே! வைசம்பாயனரே! எனக்கு இதனை உரைப்பீராக" என்று வினவினர்.

வைசம்பாயனர், "மகாராஜரே! நகரத்தில் வஸிப்பவர்கள் போலக் காட்டில் ஸுகமாக வாஸம்செய்கின்ற அந்தப் பாண்டவர்களுடைய அப்படிப்பட்ட ஜீவனத்தைக் கேட்டுத் துர்யோதனன் அப்படி வஞ்சனையில் நுண்ணறிவுள்ளவர்களான அந்தக் கர்ணன் துச்சாஸனன் முதலியவர்களுடன் அந்தப் பாண்டவர்களிடம் கெடுதியைச் செய்வதற்கு விருப்பமுள்ளவனானன். கெட்ட எண்ணமுள்ளவர்களான அந்தத் திருதராஷ்டிரகுமாரர்கள் பல உபாயங்களால் அந்தப்பாண்டவர்களுக்குக் கெடுதியைச் செய்வதற்காகச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், தாமதத்தில் மனத்தைச் செலுத்தினவரும் சிறந்த தவமுள்ளவரும் மிகப்பெரிய புகழுள்ளவருமான துர்வாஸரென்கிற மஹரிஷியானவர் தம்மிச்சையினால் பதினாயிரம் சிஷ்யர்களோடுகூடியவராகத் துர்யோதனனை அடைந்தார். வந்தவரும் அதிககோபமுள்ளவருமான துர்வாஸமுனிவரைப்பார்த்துச் சிறந்த செல்வமுள்ளவனும் நன்கு கற்பிக்கப்பட்ட தன்மையுள்ளவனுமான துர்யோதனன் வணக்கத்தோடும் மனத்தின் அடக்கத்தோடும் தம்பிமார்களுடன் சேர்ந்து முனிவரைத் தான் செய்யும் ஆதித்தியத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து அழைத்தான்; வேலைக்காரன்போல நின்றுகொண்டு தானே முனிவரை விதிப்படி பூஜைசெய்தான். அந்த முனிஸ்ரேஷ்டர் சிலதினங்கள் அந்த இடத்திலிருந்தார். மஹாராஜரே! துர்யோதனராஜன் அந்தமுனிவருடைய சாபத்திற்குப் பயந்து ஆலஸ்யமில்லாமல் அல்லும்பகலும் அந்தமுனிவருக்குப் பணிவிடையைச் செய்தான். அந்தத் துர்வாஸமகரிஷியானவர், 'அரசனே! நான் பசியுள்ளவனாக இருக்கிறேன். எனக்குச் சீக்கிரமாக அன்னத்தைக்கொடு' என்றுசொல்லிவிட்டு நீராடச் சென்றார்; நெடுநேரங்கழித்துத் திரும்பிவந்தார். வந்தவுடன், 'நான் போஜனம்செய்யமாட்டேன். எனக்கு இப்பொழுது பசியில்லை' என்றுசொல்லிவிட்டு மறைந்துபோய்விட்டார்; திடீரென்றுவந்து, 'விரைவுடன் நம்மைப்புஜிப்பிப்பாயாக' என்று சொன்னார். அந்தமுனிவர் ஒருசமயத்தில் நடுஇரவில் எழுந்திருந்து வஞ்சனையில் நிலைபெற்றவராகி முன்போல அன்னத்தைச்செய்வித்து அந்த அன்னத்தைப் போஜனம்செய்யவில்லை; அந்த அன்னத்தை இகழவுமிகழ்ந்தார். அவர் அவ்விதமிருந்தும் துர்யோதனராஜன் வேறுபாட்டையும் கோபத்தையும் அடையாமலிருந்தபொழுது, முனிவர் மகிழ்ச்சியுள்ளவரானார். பரதவம்சத்தில்

உதித்தவரே! தவததின் பெருமையால எவவிததததாலும் அவமதிககமுடியாதவரான துர்வாஸமுனிவா அந்தத்துர்யோதன னைப்பார்தது, 'நான வரன்களைககொடுபபவனுகவிருககிறேன. உன் மனத்திலிருககிற வரததை வேண்டிககொள். உனககு மங்களம். நான ப்ரீதியை அடைந்திருக்கையில, எது தர்மததைவிட்டு வில காததோ அது உன்னுல் அடையததகாததாகாது' என்று சொன னுர். பரமாதமாவைததியானிப்பவரான அந்த மஹரிஷியினுடைய இந்தவசனத்தைககேட்டு, அந்ததுர்யோதனன் தன்னை மீண்டும் பிறந்தவனுக எண்ணினுன். முனிவர் ஸநதோஷமுள்ளவரான போது வரம்கேட்கவேண்டுமென்று கர்ணன் துச்சாஸனன்முதலிய வாகளால முநதியே ஆலோசிககபபட்டிருந்தது. அரசரே! துர்ப புத்தியுள்ள துர்யோதனன பினவருமாறு வரமகேடகததகக தென்று நிசசயிதது, அதிகஸநதோஷததோடுகூடியவனுக, முனி வரைபபார்தது, 'பிராம்மணரே! தேவரீர் சிஷ்யர்களோடுகூட எனககு அதிதியாகவந்ததுபோலவே, எங்கள்குலததில் மஹா ராஜனும மூததவனும் மிகக சிறபபுடையவனும் வனததில் வஸிப்பவனும் தாமாத்மாவும் தமபிமார்களால்சூழபபட்டவனும உததமகுணங்களுள்ளவனும் நனனடையுள்ளவனுமான யுதிஷ்டிர னுசகு அதிதியாககக்டவீர். என்னிடததில தேவரீருக்கு அனுக் கிரஹமிருக்குமேயாகில, ராஜபுததிரியும மெலலியதன்மையுள்ள வளும சிறநத கீர்ததியுள்ளவளும் சிறந்த நிறமுள்ளவளுமான திரௌபதியானவள் பிராம்மணர்களேயும எல்லாப்பர்ததாககளேயும் பூஜிப்பிததுத தானும் போஜனமசெய்து களேப்பாறிக்கொண்டு ஸுகமாக உட்காாந்திருககும்பொழுது, தேவரீர் அந்த இடததிற்குச செல்வீராக' என்ற வரததை வேண்டினுன். பிராமமஞேததமரான துர்வாஸமகரிஷியும தாயோதனனைப் பார்தது, 'உன்னிடததிலுளள ப்ரீதியினுல் அப்படியே செய்வேன' என்று இவவண்ணமுரைதது வநதபடியே சென்றுர். துர்யோத னன் மிக்க ஸந்தோஷமுள்ளவனுகக் கர்ணனுடைய கையைத் தன கையினுல்பிடிததுக்கொண்டு தன்னை அபபொழுது விருப்பம நிறை வேறினவனுகவும எண்ணினுன். காணனும ப்ராதாககளுடன் சேர்ந்திருககின்ற துர்யோதனராஜனைப்பார்தது ஸந்தோஷத துடன், 'கௌரவ! பாக்கியவிசேஷததால் விருப்பம நிறைவேறி யது. தெய்வாதீனமாக நீ விருததியடைகிறுய். பாககியவிசே ஷததால் உன்னுடைய பகைவர்கள தாண்டமுடியாத துயரக்கட

வில் முழுகிவிட்டார்கள். பாண்டுபுததிரர்கள் துர்வாஸருடைய கோபததினுலுணடானநெருப்பில் விழுந்துவிட்டார்கள். அவர்கள் தங்களுடையபாவஙகளாலேயே எவவிததததாலும் தாணட முடியாத அநதகாரததை அடைநதார்கள்' என்று சொன்னுன். அரசரே! இவவணணம வஞ்சனையில் நுணணறிவுள்ளவர்களான அநதத துர்யோதனன்முதலிய துராதமாக்கள் சிரித்துககொண்டு மனததில் மகிழசசியுள்ளவர்களாகத தததம் வீடுகளைக் குறித்துச் சென்றுர்கள.

இருநூற்றறுபத்துநான்காவது அத்யாயம்.

த்ரௌபதீஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துர்வாஸர் அகாலத்தில் பாண்டவர்களை அடைந்து அன்னத்தை வேண்டியதும், த்ரௌபதிவேண்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணன்வந்து துர்வாஸர் செய்தியறிந்து தம்பசித்து அன்னம் வேண்டி அன்னபாத்திரத்தை வருவித்து அதிலொட்டியிருந்த கீரையையும் பருக்கையையும் புஜித்து அதனுல் துர்வாஸருக்கும் சிஷ்யர்களுக்கும் திருப்தியை உண்டுபண்ணியதும் பீமன் போஜனத்திற்காகத் துர்வாஸரை அழைக்கவே அவர் சிஷ்யர்களுடன் வேட்கி ஓடியதும்.)

பிறகு, துர்வாஸமஹரிஷியானவர் ஒரு ஸமயத்தில் அந்த வனத்தில பாணடவர்கள் ஸுகமாக இருக்கிறுர்களென்றும் க்ருஷ்ணையும் போஜனம் செய்துவிட்டு ஸுகமாக வீற்றிருக்கிறுளென்றும் அறிந்து, பதினுயிரம சிஷ்யர்களால் சூழப்பட்டவராகப பாண்டவர்களை நோக்கிவந்தார். வருகின்ற அந்த அதிதியைக் கண்டு, ஸ்ரீமானும (தர்மததினின்று) நழுவாதவருமான யுதிஷ்டிரராஜர் தமபிமார்களோடுகூட எதிர்கொண்டுசென்றுர். இருகரங்களையும் குவிதது அவரை நமஸகரிததுச சிறந்த ஆஸனத்தில் நன்றுக வீற்றிருககச்செய்து சாஸதிரவிதிப்படிபூஜித்து ஆதித்தியததைப் பெற்றுககொள்ளவேண்டுமென்று அவரைக் கேட்டுக் கொணடார். 'பகவானே! ஆஹ்னிகததைச் செய்துவிட்டுச் சீககிரம் வருவீராக' என்றும் சொன்னுர். தோஷமில்லாதவரான அந்த முனிவரும், 'சிஷ்யர்களுடன்கூடின என்னை எவ்

வாறு போஜனம் செய்விப்பார்' என்று ஆலோசியாமல் சிஷ்யர்களோடுகூட நீராடச்சென்றார். முனிவர்களுடைய கூட்டமானது மன அடக்கத்துடன் நீராடியது.

அரசரே! இந்தஸமயத்தில் ஸ்திரீகளுள் உத்தமியும் பதிவிரதையுமான திரௌபதியானவள் அன்னத்துக்காக அதிகமான கவலையை அடைந்தாள். கவலையுற்ற திரௌபதியானவள் அன்னத்திற்கு ஹேதுவை அறியாமற்போனபொழுது, கம்ஸனை அழித்தவரான கிருஷ்ணனை, 'கிருஷ்ண! கிருஷ்ண! மிக்க தோள்வலிமையுள்ளவரே! தேவகீநந்தனரே! அழிவற்றவரே! வாஸுதேவரே! ஜகந்நாதரே! வணங்கினவர்களுடைய துன்பத்தை நாசம்செய்பவரே! உலகத்தை வடிவாகக் கொண்டவரே! உலகத்தைப் படைத்தவரே! உலகத்தை அழிப்பவரே! பிரபுவே! குறைவில்லாதவரே! சரணமடைந்தவர்களைக் காப்பவரே! கோபாலரே! பிரஜைகளைப் பாதுகாப்பவரே! சிறந்த வஸ்துக்களைக்காட்டிலும் சிறந்தவரே! [1]ஆகூதிகளென்றும் [2]சித்திகளென்றும் சொல்லப்படுகின்ற மனத்தின் செய்கைகளை உண்டுபண்ணுகிறவரே! உம்மை வந்தனம்செய்கிறேன். சிறந்தவரே! வரன்களைக் கொடுப்பவரே! முடிவில்லாதவரே! கதியற்றவர்களுக்குக் கதியைக்கொடுப்பவரே! புராணபுருஷரே! ஜீவாத்மாவுக்கும் மனோவ்ருத்தி முதலியவைகளுக்கும் எட்டாதவரே! எல்லாவற்றுக்கும் அதிபதியே! பிரமமாதிகளுக்கு அதிபதியாக இருப்பவரே! உம்மை நான் சரணமடைந்தேன். தேவரே! சரணம்புகுந்தவர்களிடம் அன்புள்ளவரே! கருநெய்தல் புஷ்பத்தின் இதழ்போலக் கருமையானவரே! தாமரை மலரின் நடுப்போலச் சிவந்த கண்களுள்ளவரே! பீதாம்பரத்தை உடுத்தவரே! பிரகாசிக்கின்ற கௌஸ்துபரத்னத்தைப் பூஷணமாகக் கொண்டவரே! நீர் பிராணிகளுக்கு ஆதி; அந்தம். நீரே கதியாக இருப்பவர்; சிறந்த ஜோதியைக்காட்டிலும் மிகச் சிறந்த ஜோதியாக இருப்பவர். உலகத்தில் அந்தர்யாமியாக இருப்பவர். எல்லாத்திசைகளிலும் முகங்களுள்ளவர். உம்மையே சிறந்த வித்தாகவும் எல்லாஸம்பத்துக்களுக்கும் இருப்பிடமாகவும் சொல்லுகிறார்கள். தேவர்களுக்கு நாதரே! நாத

---

[1] விருப்பம்; கருதியது முடித்தல். [2] நினைத்தல்; ஆலோசித்தல். 'இவ்விரண்டு சொற்களும் அறிவின் திறத்தையும் நீதியின் திறத்தையும் தெரிவிப்பனவாக வேதத்தில் வழங்குவன' என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

ரான உமமால எல்லா ஆபததுககளினின்றும பயமுணடாகிற தில்லையன்றோ? எபபடி என்னை முற்காலததில ஸபையில் துசசா ஸனனிடததினினறு விடுவிததீரோ அபபடியே இப்பொழுது இந்த ஸஙகடததினின்று என்னைக கரையேற்றிவிடககடவீர' எனறு மனததினால் தியானிததாள். கருஷ்ணையினால அப்பொழுது இவவண்ணம துதிககபபடடவரும தேவரும பக்தர்களிடம் அன் புள்ளவரும் தேவர்களுக்கெல்லாம தேவரும உலகங்களுககுப் பதியும் பிரபுவும மனததினால சிந்திக்கமுடியாத கதியுள்ளவரும் ஈஸ்வரருமான கேசவர் தரௌபதியின் ஸங்கடததை அறிந்து படுககையில பக்கததிலிருக்கிற ருகமிணியை விட்டுவிட்டு வேகத துடன் அந்தத் தரௌபதியிருந்தவிடததுக்கு வந்தார்.

பிறகு, தரௌபதி, வாஸுதேவரைப்பார்தது அதிக ஸந்தோ ஷததுடன நமஸ்காரமசெய்து அவரிடம் துர்வாஸமுனிவருடைய வரவு முதலியவற்றைத தெரிவிததாள். பிறகு, கிருஷ்ணன அந்த தரௌபதியைப் பார்தது, 'நான் பசியுள்ளவனாக இருக்கிறேன்; மிக்க துன்பததை அடைநதிருககிறேன. கருஷ்ணையே! என்னைச சீக்கிரம போஜனம் செய்விபபாயாக. எலலாவற்றையும் பிறகு செய் வாய்' எனறு சொனனார். கிருஷ்ணை அந்த வசனத்தைககேட்டு வெட்கினவளாகக் கண்ணபிரானைப்பார்தது, 'ஸூர்யனால கொடுககப் பட்டிருக்கிற பாததிரததில நான் சாப்பிடுகிறவரையிலதான் அன் னம் இருககும். தேவரே! நான் போஜனம செய்துவிட்டேன். ஆகையால, அனனம் இல்லை' எனறு சொனனாள். பிறகு, செந் தாமரைமலர்போன்ற கண்களுள்ள பகவான், தரௌபதியைப் பார்தது, 'க்ருஷ்ணையே! நான பசியாலுண்டான ஸ்ரமத்தால் துன்பமடைந்திருக்கையில், இது பரிஹாஸததிற்கு உரிய கால மனறு. சீக்கிரம போ. பாதரத்தைக்கொணடுவநது எனக்குக் காணபிபபாயாக' என்று சொன்னார். யதுநந்தனரான அந்தக் கேசவர் இவ்வண்ணம் நிர்ப்பந்ததததினால பாதரததைக கொண்டு வரச்செய்து, அதன கழுத்திலொட்டிககொண்டிருக்கும கீரையை யும் பருககையையும பார்தது அவற்றை எடுத்துபபுஜிதது த்ரௌ பதியைபபார்தது, 'இந்தக் கீரையாலும பருககையாலும் ஈஸ்வர ரும் உலகததைத தம சரீரமாகவுடையவரும தேவரும யஜ்ஞத்தில் ஹவிர்பபாகங்களைப் புஜிபபவருமான ஹரியானவர் பிரீதியடையட் டும். திருப்தியுள்ளவருமாகட்டும' என்று சொன்னார். 'மகா பாஹுபலமுள்ளவரும் துன்பததை அழிப்பவருமான கிருஷ்ணன்,

பீமஸேனனைப்பார்த்து, 'முனிவர்களைப் போஜனம்செய்வதற்காகச் சீக்கிரம் அழைத்துவா' என்றும் சொன்னார். ராஜஶ்ரேஷ்டரே! பிறகு, பெரும்புகழுள்ளவனான பீமஸேனன் ஸ்நானம் செய்வதற்காகத் தேவநதியைநோக்கிச் சென்ற தூர்வாஸர்முதலிய அந்த ரிஷிகளனைவரையும் போஜனத்தின்பொருட்டு அழைப்பதற்காக விரைந்துசென்றான். ஜலத்திலிறங்கினவர்களும் [1] அகமர்ஷண ஸூக்தங்களை ஜபிக்கின்றவர்களுமான அந்த முனிவர்கள் அன்ன ரஸத்துடன்கூடின ஏப்பங்களைக்கண்டு அதிகதிருப்தியுடன் அந்த ஜலத்தினின்று கரையேறி ஒருவரைஒருவர் பார்த்துக்கொண்டார்கள். அந்த எல்லாமுனிவர்களும், தூர்வாஸமஹரிஷியைப்பார்த்து, 'பிராம்மணஶ்ரேஷ்டரே! அரசனை அன்னத்தைச் செய்விக்கச்சொல்லி நாம் ஸ்நானத்திற்காக வந்தோம். இப்பொழுது நாம் கழுத்துவரையில் அன்னத்தால் நிறைந்து திருப்தியுள்ளவர்களாயிருக்கிறோம். எதை நாம் புஜிக்கப்போகிறோம்? வீணாக நம்மால் சமையல் செய்விக்கப்பட்டது. அந்தவிஷயத்தில் என்ன செய்யக்கடவோம்?' என்று சொன்னார்கள். தூர்வாஸர், 'சமையல் வீணாக்கப்பட்டதனால் ராஜரிஷிக்குப் பெரிய குற்றம் செய்யப்பட்டது. பாண்டவர்கள் க்ரூரமானகண்ணால் பார்த்தமாத்திரத்தில் நம்மை எரிக்காமலிருக்கவேண்டுமே. பிராம்மணர்களே! உயர்ந்தபுத்தியுள்ளவரும் ராஜரிஷியுமான அம்பரீஷருடைய மகிமையை நினைத்து, ஹரியினுடைய பாதத்தை அடுத்திருக்கிற பக்தனிடத்திலிருந்து மிகவும்பயப்படுகிறேன். பாண்டவர்களெல்லாரும் மகாத்மாக்கள்; தர்மத்தையே சரணாகக்கொண்டவர்கள்; சூரர்கள்; வேதவித்தையை நன்குகற்றறிந்தவர்கள்; வேதவ்ரதங்களை அனுஷ்டிப்பவர்கள்; தவத்திலநிலைபெற்றிருப்பவர்கள்; ஸதாசாரத்தில் பற்றுள்ளவர்கள்; நித்யம் வாஸுதேவரையே கதியாக அடைந்தவர்கள். அவர்கள் கோபித்துக்கொள்வார்களாகில், நெருப்பு பஞ்சுக்குவியலை எரிப்பதுபோல நம்மை மிச்சமின்றி எரித்துவிடுவார்கள். ஆகையால், சிஷ்யர்களே! இவர்களிடம் சொல்லிக்கொள்ளாமலே நீங்கள் விரைவாக ஓடிவிடுங்கள்' என்று சொன்னார்.

இவ்வாறு குருவானமுனிவரால் அப்பொழுது சொல்லப்பட்ட அந்தப்பிராம்மணர்களெல்லாரும் பாண்டவர்களிடமிருந்து மிகப்பயந்தவர்களாகப் பத்துத்திசைகளிலும் ஓடினார்கள். பீமஸேனன் தேவநதியில் முனிஶ்ரேஷ்டர்களைக் காணாமல் அந்த

[1] பாவங்களைப்போக்கும் வேதமந்திரங்களின் தொகுதி.

நதியினுடைய துறைகளில் இங்குமங்கும் தேடிக்கொண்டு திரிந்தான். அந்த இடத்திலிருக்கிற தாபதர்களிடமிருந்து அவர்கள் ஓடிவிட்டார்களென்பதைக்கேட்டு, பிறகு, யுதிஷ்டிரரிடம்வந்து அந்தச் செய்தியைத் தெரிவித்தான். பிறகு, அந்தப்பாண்டவர்களனைவரும் அவர்கள் திரும்பிவருதலை விரும்பிச் சிறிதுகாலம் எதிர்பார்த்துக்கொண்டு மனஅடக்கத்துடன் இருந்தார்கள். 'நடுஇரவில் திடீரென்றுவந்து அவர் நம்மை வஞ்சிப்பார். தெய்வத்தாலேற்படுத்தப்பட்டிருக்கிற இந்தக்கஷ்டத்தினின்று எவ்வாறு கரையேறுவோம்?' என்று கவலையுற்று அடிக்கடி பெருமூச்சு விடுகின்ற பாண்டவர்களைக்கண்டு இணைபிரியாதலக்ஷ்மியுடன் கூடின ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் நேரில்வந்து அவர்களைப்பார்த்து, 'பார்த்தர்களே! மகாகோபமுள்ளவரான ரிஷியினிடத்தினின்று உங்களுக்குநேர்ந்த ஆபத்தை அறிந்து திரௌபதியினால் சிந்திக்கப்பட்ட நான் விரைவுடன் வந்தேன். அந்தத் துர்வாஸரிஷியினிடத்தினின்று உங்களுக்குப் பயம் சிறிதுமில்லை. உங்களுடைய தேஜஸால் பயந்து முந்தியே அவர் ஓடிவிட்டார். தர்மத்தில் நிலைபெற்றவர்களாக இருக்கிறவர்கள் ஒருஸமயத்திலும் வருத்தமடைகிறதில்லை. உங்களிடம் விடைபெற்றுச்செல்வேன். உங்களுக்குத் தவறுமல் மங்களமுண்டாகட்டும்' என்று சொன்னார்.

கேசவரால் சொல்லப்பட்ட வசனத்தைக்கேட்டு த்ரௌபதியுடன்கூடின பார்த்தர்கள் நல்லநிலைமையை அடைந்தவர்களானார்கள். மனக்கவலை நீங்கினவர்களாக அந்தக்கிருஷ்ணனைப்பார்த்து, 'கோவிந்தரே! பிரபுவே! பெருங்கடலில் முழுகுகிறவர்கள் தெப்பத்தை அடைந்து கடலைக்கடப்பதுபோலத் தாண்டமுடியாத ஆபத்தை அடைந்து நாதரான உம்மால் அந்த ஆபத்தைத் தாண்டினோம். க்ஷேமமாகச் செல்லக்கடவீர். உமக்கு மங்களம்' என்று அனுமதி கொடுக்கப்பட்டவராகத் தமநகரியைக்குறித்துச் சென்றார். மகாபாக்யமுள்ளவரே! பிரபுவே! பாண்டவர்களும் த்ரௌபதியுடன் மிக்கமனக்களிப்படைந்து காடுகள்தோறும் விளையாடிக்கொண்டு வஸித்துவந்தார்கள். அரசரே! உம்மால் இப்பொழுது நான் எதைப்பற்றி வினவப்பட்டேனோ அது உமக்கு உரைக்கப்பட்டது. வனத்தில் வஸிக்கின்ற பாண்டவர்களிடம் துராத்மாக்களான திருதராஷ்டிரகுமாரர்களால் செய்யப்பட்ட இவ்விதத் தீங்குகள் பயனற்றவைகளாயின.

இருநூற்றறுபத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

த்ரௌபதீஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(பாண்டவர் ஐவரும் வேட்டைக்குப் போயிருக்கையில் பரிவாரங்களுடன் சென்ற ஜயத்ரதன் வழியில் அவர்களுடைய ஆஶ்ரமத்தில் நுழைந்ததும், அவன் திரௌபதியைப் பார்த்து மனங் கலங்கி அவளுடைய வரலாற்றை அறிய விரும்பிக் கோடிகாஶ்யனை அனுப்பியதும்)

ஏராளமான மிருகங்களோடுகூடின அந்தக்காம்யகவனத்தில் திரிகின்றவர்களும் மகாரதர்களுமான அந்தப் பரதஶ்ரேஷ்டர்கள் தேவர்கள் ஸ்வர்க்கத்தில் விளையாடுவதுபோல விளையாடினார்கள். இந்திரனுக்கொப்பானவர்களும் பகைவர்களைக் கொல்பவர்களும் வேட்டையாடுவதையே ஸ்வபாவமாகக் கொண்டவர்களுமான பாண்டவர்கள் எல்லாப்பக்கங்களிலும் பலவிதமான வனப்ரதேசங்களையும் பருவத்தால் ரமணீயமாக இருப்பவைகளும் நன்கு பூத்திருப்பவைகளுமான வன ஸமூகங்களையும் பார்த்துக்கொண்டு அந்தப் பெரிய வனத்தில் சிறிதுகாலம் விளையாடினார்கள். பிறகு, பகைவர்களைவாட்டுபவர்களான அந்தப் புருஷஶ்ரேஷ்டர்களெல்லாரும் பிராம்மணர்களுக்காக வேட்டையாடும்பொருட்டு மஹரிஷியும் ஜ்வலிக்கின்ற தவமுள்ளவருமான த்ருணபிந்துவும் புரோகிதரான தௌம்யருமாகிய இவர்களுடைய கட்டளையினால் த்ரௌபதியை ஆஶ்ரமத்தில் இருக்கச் செய்து ஒரேஸமயத்தில் நான்கு திசைகளிலும் சென்றார்கள். பிறகு, மிக்ககீர்த்தியுள்ளவனும் விருத்தக்ஷத்ரனுடைய குமாரனும் அந்த ஸிந்துதேசாதிபதியுமான ஜயத்ரதன் அப்பொழுது விவாஹம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்கிற விருப்பமுள்ளவனாக ஸால்வதேசத்தைக்குறித்துச் சென்றுகொண்டிருந்தான். அவன் அரசர்களுக்குத்தக்க பெரியவையான குடை, சாமரம், சேனைகள், வாகனங்கள் முதலிய பரிவாரங்களால் சூழப்பட்டவனாக அனேக மன்னர்களோடு காம்யகவனத்தை அடைந்தான். ஜனங்களில்லாத அந்தக் காட்டில் ஆஶ்ரமத்தின் வாயிலில் நிற்பவளும் நல்லபுகழுள்ளவளும் பாண்டவர்களுடைய அன்புள்ள மனைவியும் சரீரத்தால் அதிகமாகப் பிரகாசிப்பவளும் உத்தமமான ரூபத்தைத் தரிக்கின்றவளும் கருமையான மேகத்தை விளங்கச் செய்கின்ற மின்னல்போலக் காட்டிடங்களை விளங்கச் செய்கின்றவளுமான திரௌபதியைப் பார்த்தான். 'இவள் அப்ஸரஸோ?

தேவகன்னிகையோ? அல்லது, தெய்வத்தினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட மாயையோ?' என்று நினைத்து எல்லாரும் கைகுவித்துக்கொண்டு சிறந்த அழகுள்ளவளான அந்தப் பாஞ்சாலியைக் கண்டார்கள். பிறகு, ஸிந்துதேசத்திற்கு அரசனும் வ்ருத்தக்ஷத்ரனுடைய குமாரனுமான அந்த ஜயத்ரதன், ஆச்சர்யத்தை அடைந்து, தோஷமில்லாத அங்கங்களுள்ளவளான அந்த த்ரௌபதியைப் பார்த்துக் கெட்ட எண்ணமுள்ளவனாகவும் காமனால் மதிமயக்கமுற்றவனாகவும் கோடிகாஸ்யனென்கிற அரசனை நோக்கி, 'தோஷமில்லாத அங்கங்களுள்ள இந்தமாது யாரைச்சேர்ந்தவள்? ஒருகால், இவள் மானிடப் பெண்ணாயிராமற்போனால் அதிக ஸௌந்தர்யமுள்ளவளான இவளைப்பார்த்து எனக்கு விவாஹரூபமான ப்ரயோஜனம் யாதொன்றும் ஏற்படாது. நான் இவளை எடுத்துக்கொண்டே என்னுடைய வீட்டுக்குச் செல்லப்போகிறேன். அப்பா! போ. இவளைப்பற்றித் தெரிந்துகொள். இவள் எவனுடைய மனைவி? இந்த இடத்திற்கு எங்கிருந்து வந்திருக்கிறாள்? அழகிய புருவங்களுள்ள இந்த மாது முட்களால் நிறைந்த இந்த வனத்திற்கு எதற்காக வந்திருக்கிறாள்? [1] சிறந்த இடையுள்ளவளும் லோகஸுந்தரியும் நீண்ட கடைக்கண்களையுடையவளும் அழகிய பற்களுள்ளவளும் மெலிந்த இடையுள்ளவளுமான இந்தப் பெண் இப்பொழுது என்னை ப்ரீதியோடு அடைவாளா? இந்த உத்தம ஸ்திரீயை அடைந்து நான் விருப்பம் நிறைவேறினவனாவேனா? கோடிகா! போ. இவளுக்கு நாதன் யார் என்றே அறிவாயாக' என்று சொன்னான். குண்டலங்களை அணிந்த அந்தக் கோடிகாஸ்யன், அந்த வசனத்தைக் கேட்டு, அப்பொழுது ரதத்தினின்று கீழே குதித்து, நரியானது பெண்புலியினருகிற் செல்வதுபோல, அந்தப் பெண்ணினருகிற் சென்று பின் வருமாறு வினவலானான்.

இருநூற்றறுபத்தாறாவது அத்யாயம்.

த்ரௌபதீஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(கோடிகாஸ்யன் த்ரௌபதியை அணுகி அவளுடைய தகப்பன் கணவன் குலமுதலியவைகளை வினவியது.)

கோடிகன், 'அழகிய புருவங்களுள்ளவளும், காற்றினால் மிக அசைக்கப்படுகின்றதும் இரவில் மிகவும் பிரகாசத்துடன் கூடியது

[1] 'வராரோஹா' என்பது மூலம்.

மான அக்னிஜ்வாலைபோலப் பிரகாசிப்பவளுமான நீ யார்? கடம்பமரத்தின் கிளையை வணக்கிக்கொண்டு ஏன் ஆஸ்ரமத்தில் நிற்கிறாய்? நீ மிக்க அழகுள்ளவளாக இருக்கிறாய். அரண்யங்களில் எப்படி பயப்படாமலிருக்கிறாய்? நீ தேவஸ்திரீயோ? இயக்கியோ? தானவப் பெண்ணோ? சிறந்த அப்ஸரஸோ? சிறந்த தைத்யப் பெண்ணோ? நல்லதேகமுள்ள நாகராஜ கன்னிகையோ? காட்டில் ஸஞ்சரிக்கின்ற ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீயோ? நீ தேவராஜனுடைய பத்னியோ? வருணனுடைய பத்னியோ? யமன், சந்திரன், குபேரன், [1] தாதா, விதாதா, பிரபுவான சூரியன், இந்திரன் இவர்களுடைய மாளிகையினின்று நீ இந்த அரண்யத்திற்கு வந்திருக்கிறாயோ? நாங்கள் எவர்களென்பதை நீ கேட்கவில்லை. இந்த வனத்தில் உன்னுடைய நாதனை நாங்கள் அறியவில்லை. கல்யாணி! உன்னுடைய கௌரவத்தை வளரச்செய்துகொண்டு வினவுகிறோம். உன்னுடைய பிரபுவான பிதாவையும் உறவினர்களையும் பதியையும் குலத்தையும் ஜாதியையும் இந்த வனத்தில் செய்கிற காரியத்தையும் சொல்வாயாக. சிறந்த தொடையுள்ளவளே! நான் ஸுரதனென்கிற அரசனுடைய குமாரன். மனிதர்கள் என்னைக் கோடிகாஸ்யனென்று அறிகிறார்கள். நான் இந்திரியங்களை அடக்கினவன்; ஸத்தியத்தில் பற்றுள்ளவன்; ஞானத்தினால் முதிர்ந்தவர்களை உபாஸித்தவன். குருக்களைப் பூஜிப்பவன். பொன்போன்ற மேனியுள்ளவளே! குண்டத்தில் ஹோமம் செய்யப்பட்டிருக்கிற அக்னி போல ரதத்தில் பிரகாசித்துக்கொண்டிருப்பவனும் கமலங்கள் போல அகன்றும மலர்ந்துமிருக்கிற கண்களுள்ளவனுமான இந்த வீரன் திரிகர்த்ததேசத்து அரசன்; க்ஷேமங்கரனென்கிற பெயருள்ளவன். பெரிய வில்லைக் கையிலேந்தியவனும இவனைக்காட்டிலும் வேறாக இருப்பவனுமான இந்த வீரன் மிக்க சிறப்புடையவனான குளிந்தாதிபதியினுடைய புத்திரன். அகன்றும நீண்டுமிருக்கிற கண்களுள்ளவனும நல்ல மலர்களைச் சூட்டிக்கொண்டிருப்பவனும் பர்வதத்தில நித்யவாஸம செய்பவனுமான இந்த ராஜகுமாரன் உன்னைப் பார்க்கிறான். அழகிய மேனியுள்ளவளே! கருமை நிறமுள்ளவனும யௌவனமுள்ளவனும் இனிய தோற்றமுள்ளவனும் புஷ்கரிணியின் ஸமீபத்திலிருக்கிறவனும பகைவர்களைக் கொல்பவனுமான இந்த வீரன் இக்ஷ்வாகு குலத்தரசன;

---

[1] 'தாதா—பிரஜாதிபதி' என்றும், 'விதாதா—கஸ்யபர்' என்றும் கூறுவது பழையவுரை.

ஸுபலனுடைய புத்திரன. கல்யாணி! எவனுடைய படையெடுப்புத் தோறும் ஸௌவீரதேசத்தைச் சார்ந்தவர்களான அங்காரகன, குஞ்சரன, குப்தகன், சத்ருஞ்சயன, ஸஞ்சயன, ஸுப்ரவ்ருத்தன, ப்ரபங்கரன, ப்ரமரன், ரவி, சூரன், ப்ரதாபன, குகனன என்கிற பன்னிரண்டு ராஜகுமாரர்கள் த்வஜத்துடன் கூடினவர்களாக யாகங்களில ஜ்வலிக்கின்ற அக்னிகள்போல அனைவரும் சிவந்த குதிரைகள பூட்டின ரதங்களிலேறிக்கொண்டு செல்லுகிறார்களோ, எவனை ஆறாயிரம தேராளிகளும் யானைகளும குதிரைகளும [1] பதாதிகளும பின்தொடர்ந்து செல்லுகிறார்களோ அப்படிப்பட்ட இந்த [2] ஸௌவீரதேசாதிபனான ஜயத்ரதனென்பவன் உன்னால் கேட்கப்பட்டிருக்கலாம். தளராத மனமுள்ளவர்களான வலாஹகன், அநீகவிதாரணன் முதலிய அவனுடைய மற்றப்ராதாக்களும், மிகச் சிறப்புற்றவர்களும் யௌவனமுள்ளவர்களும் பலசாலிகளுமான இந்த ஸௌவீரவீரர்களும அரசனான ஜயத்ரதனைப் பின்தொடர்ந்து செல்லுகின்றார்கள். தேவகணங்களால நாற்புறங்களிலும் பாதுகாக்கப்பட்ட இந்திரன்போல இந்தத் துணைவீரர்களால பாதுகாக்கப் பட்டவனாக ஜயத்ரதராஜன அருகிற்செல்லுகிறான். அழகிய கூந்தலுள்ளவளே! நீ யாருடைய பார்யை? யாருடைய புதல்வி? அறியாதவர்களான எங்களுக்கு இந்த விஷயத்தை வெளிப்படுத்துவாயாக' என்று கூறினான்.

இருநூற்றறுபத்தேழாவது அத்யாயம்.

த்ரௌபதீஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(திரௌபதி தன்னுடைய பிறப்பு முதலியவற்றைக் கோடிகாஶ்யனுக்குக் கூறியது.)

பிறகு, சிபிகளுள் சிறந்தவனான அந்தக் கோடிகாஶ்யனால் வினவப்பட்ட ராஜபுத்திரியான திரௌபதியானவள் அவனைப் பார்த்து மெதுவாகக் கிளையை விட்டுவிட்டு வெண்பட்டினலாகிய மேலாடையை நன்கு இழுத்துப் போர்த்துக்கொண்டு, 'ராஜபுத்திரனே! என்னைப்போன்றவள உன்னுடன் பேசுதற்குத் தகுதியுள்ளவளாகாளென்பதை நான புத்தியினால் தெரிந்துகொண்டிருக்கி

---

[1] 'கால்களாலேயே எப்பொழுதும் செல்லுந் தன்மையுடையவர்கள' என்பது பழையவுரை. [2] இது ஸிந்துதேசத்தைச் சார்ந்தது.

றேன். ஆயினும், இந்த இடததில் இந்தச்சமயததில் உனக்கு மறு மொழி கூறுவதற்கு வேறு ஆண்பிள்ளையாவது பெணபிளளை யாவது இலலை. நான இபபொழுது தனிமையாக இருககிறேன. அதனல, உனக்கு மறுமொழி சொல்லவேண்டியவளாகிறேன். [1] ஐயா! இதனை நீ தெரிந்துகொள்வாயாக. ஸ்வதர்மததில நிலை பெற்றிருக்கிற நான அரணயததில் தனிததிருந்துகொண்டு தனித திருக்கிற உன்னோடு எவ்வாறு பேசுவேன்? மனிதர்கள் கோடி காஸ்யனென்கிற பெயருள்ளவனென்று அறிகின்ற நீ ஸுரத னுடைய புததிரனென்பது எனக்குத்தெரியும். சிபிவமசத்தில் பிறந் தவனே! ஆகையால், நான் அப்படியே உனககு என்னுடைய பந் துக்களையும் பிரஸிததமான குலததையும சொலலுகிறேன. சைப்ய! நான் துருபதராஜனுடைய புததிரி. மனிதாகள என்னை க்ருஷ்ணையெனனும் பெயருள்ளவளென்று அறிவார்கள. அப் படிப்பட்ட நான் காண்டவபரஸ்ததததிலிருந்தவர்களாக உன்னல் கேட்கப்பட்ட ஐந்து புருஷர்களைப பதிகளாக வரித்திருககிறேன. யுதிஷ்டிரரும், பீமஸேனரும், அர்ஜுனரும், மாதரீபுததிரர்களும் புருஷஸ்ரேஷ்டர்களுமான (நகுலஸஹதேவர்களுமாகிய) அவர்கள என்னை இந்தக கானகததிலிருக்கச்செய்து வேட்டையாடுவதற்காக நானகு திககுக்களையும பகுத்துக்கொண்டு சென றிருக்கிறார்கள். அரசர் கிழததிசையையும் பீமஸேனர் தென்திசையையும் அர்ஜு னர் மேல்திசையையும் நகுல ஸஹதேவர்கள் வட திசையையும குறிததுச சென றிருககிறார்கள். தேராளிகளில் சிறந்தவர்களான அவர்கள் இந்த இடததைவிட்டுச் சென று நெடுநேரமாகிவிட்டது. அவர்கள் இந்த இடததிற்கு வரும் நேரமாகிவிட்டதென்று நினைக் கிறேன். வாகனங்களைவிட்டு இறங்குஙகள. அவர்களால உப சரிக்கப்பட்டு இஷ்டப்படி செல்லுவீர்கள். அதிதிகளிடததில பரீதி யுள்ளவரும மகாதமாவுமான தர்மபுததிரர் உஙகளைப்பார்த்து ப்ரீதியுள்ளவராவார்' எனறு சொன்னாள். சந்திரன்போன்ற முக முள்ளவளும பிரஸிததிபெற்றவளுமான அந்த த்ருபதராஜகுமாரி யானவள் சைபயகுமாரனைப் பார்தது இவவளவுமாத்திரம் சொலலிவிட்டு, அவாகளுக்கு ஆதித்யம செய்யவேண்டிய தன்கட மையை நினைத்து அந்தச் சிறந்த பர்ணசாலையில் பிரவேசிததாள்.

---

[1] 'ஹஉ' எனபது மூலம. இது மரியாதையாக அழைககும் ஒரு சொல.

இருநூற்றறுபத்தெட்டாவது அத்யாயம்.

த்ரௌபதீஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கோடிகாஶ்யனிடத்தினின்று திரௌபதியின் வரலாற்றை அறிந்த ஜயத்ரதன் அவளை அணுகித் தனக்கு மனைவியாகும்படி வேண்டியது.)

பாரதரே! அந்த அரசர்களனைவரும் அவ்வாறு உட்கார்ந்திருக்கும்பொழுது, கோடிகாஸ்யன் ஸிந்துராஜனிருப்பிடத்தைக் குறித்து விரைவாகச் சென்றான்; திரௌபதியினால் சொல்லப்பட்டவையும் அர்த்தத்துடன் கூடினவையுமான அனைத்தையும் தெரிவித்தான். கோடிகாஸ்யனுடைய சொல்லைக்கேட்டு ஜயத்ரதன் அவனைப்பார்த்து, 'சைப்ய! இவள் வாய்திறந்து பேசும்பொழுதே என் மனம் ரமிக்கிறதே. பெண்கள்நாயகமான இவளிடமிருந்து எவ்வாறு நீ திரும்பினாய்? மிக்க புஜபலமுள்ளவனே! இந்தமங்கையைப் பார்த்த என் மனத்துக்கு மற்றப் பெண்கள் பெண்குரங்குகள்போலத் தோன்றுகிறார்கள். இதனை உனக்கு உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன். பார்த்ததினாலேயே அவளால் என் மனம் அதிகமாகக் கவரப்பட்டது. சைப்ய! அந்தக் கல்யாணி மானிடப் பெண்ணாயிருந்தால் அவளைப்பற்றி நன்றாகச் சொல்' என்று வினவ, கோடிகாஸ்யன், 'சிறந்த கீர்த்தியுள்ளவளான இந்தப்பெண் தருபதராஜகுமாரி; கிருஷ்ணை என்கிற பெயருள்ளவள். பாண்டுபுத்திரர்களைவருக்கும் மிகவும் மனத்துக்கு இனிய மஹிஷி. பதிவ்ரதையான இவள் எல்லாப் பார்த்தர்களுக்கும் மதிப்புக்குரிய மனைவி. ஜயத்ரத! நீ அவளோடுசேர்ந்து ஸௌவீரதேசத்தை நோக்கிச்செல்வாயாக' என்று சொன்னான்.

இவ்வாறு சொல்லக்கேட்டவனும் ஸௌவீரதேசத்துக்கும் ஸிந்துதேசத்துக்குமதிபதியும் கெட்ட எண்ணமுள்ளவனுமான ஜயத்ரதன், 'த்ரௌபதியை நான் பார்க்கிறேன்' என்று மறுமொழி கூறினான். ஆறுவீரர்களுடன்சேர்ந்து ஏழாமவனாக இருக்கிற அந்த ஜயத்ரதன், சிங்கமிருக்கும்குகையில் ஓநாய் நுழைவதுபோலப் புண்யமான ஆஶ்ரமத்தில் நுழைந்து, திரௌபதியைப்பார்த்து, 'சிறந்த இடையுள்ளவளே! உனக்கு மங்களம். உன்னுடைய பர்த்தாக்கள் [1] அநாமயமுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்களா? எவர்

[1] இது க்ஷத்ரியர்களை க்ஷேமம் விசாரிக்கும் முறை; 581-ம் பக்கம் குறிப்பிற் காண்க.

களுடைய க்ஷேமத்தில் நீ விருப்பமுள்ளவளாக இருக்கிறாயோ அவர்களும் அநாமயமுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்களா?' என்று வினவினான். திரௌபதியானவள், 'அரசனே! உன்னுடைய நாட்டிலும் கோசத்திலும் சேனையிலும் க்ஷேமமா? செல்வத்தால் நிறைந்த சிபிதேசத்தையும் ஸிந்துதேசத்துடன் ஸௌவீரதேசத்தையும் இன்னும் உன்னாலடையப்பட்ட மற்றத்தேசங்களையும் நீ ஒருவனே தர்மத்தினால் பாதுகாக்கிறாயா? குருவம்சத்திலுதித்தவரும் குந்தியின்புதல்வருமான யுதிஷ்டிரமகாராஜா க்ஷேமமாக இருக்கிறார். நான் ஸுகமாக இருக்கிறேன். இந்த யுதிஷ்டிரருடைய பிராதாக்களும் மற்ற எவர்களைப்பற்றிக் குசலப்ரச்னம் பண்ணுகிறாயோ அவர்களும் ஸுகமாக இருக்கிறார்கள். ராஜகுமார! பாத்யத்தையும் இந்த ஆஸனத்தையும் பெற்றுக்கொள்வாயாக. ஆண்மான்களையும் பெண்மான்களையும் உனக்குக் காலையாகாரமாகக் கொடுக்கிறேன். குந்தீபுத்திரரான யுதிஷ்டிரர் உனக்கு எண்மான்குட்டிகளையும் புள்ளிமான்களையும் ந்யங்குமான்களையும் ஹரிணமான்களையும் சரபங்களையும் முயல்களையும் கரடிகளையும் ருருமான்களையும் சம்பரமான்களையும் கவயங்களையும் பல மிருகங்களையும் பன்றிகளையும் காட்டெருமைகளையும் இன்னும் வேறுஜாதிமிருகங்களையும் தாமாகவே கொடுப்பார்' என்று சொன்னாள். ஜயத்ரதன், 'என்னுடைய காலைச் சாப்பாட்டுக்குக் குறைவொன்றுமில்லை. உன்னால் எனக்கு எல்லாம் கொடுப்பதற்கு விரும்பப்பட்டிருக்கிறது. வா; என் ரதத்தில் ஏறு; ஸுகத்தையே அடை. செல்வத்தை இழந்தவர்களும் ராஜ்யத்தை இழந்தவர்களும் தரித்திரர்களும் புத்தியில்லாதவர்களும் காட்டில் வஸிப்பவர்களுமான பார்த்தர்களை அனுஸரிப்பதற்கு நீ தகுதியுள்ளவளல்லை. கற்றறிந்த ஸ்திரீகள் செல்வத்தை இழந்தவனைப் பர்த்தாவாக உபயோகித்துக்கொள்ளுகிறதில்லை. செல்வத்தோடிருப்பவனைச் சேரவேண்டும். செல்வத்துக்கு அழிவு வரும்பொழுது அவனிடத்தில் வஸிக்கக்கூடாது. உன்னுடைய பர்த்தாக்கள் செல்வமற்றவர்களானார்கள். அநேக வர்ஷகாலங்களாக ராஜ்யத்தினின்றும் விலகிவிட்டார்கள். பாண்டுபுத்திரர்களிடத்திலுள்ள பக்தியினால் நீ கிலேசத்தை அனுபவிக்கவேண்டாம். அழகிய பின்தட்டுக்களுள்ளவளே! எனக்கு நீ பார்யையாகிவிடு; இவர்களை விட்டு விடு. ஸுகத்தை அடைவாயாக. நீ என்னுடன்கூடி ஸிந்துதேசத்தையும் ஸௌவீரதேசத்தையும்

முழுமையும் அடைவாயாக' என்று சொன்னன. ஸிந்துராஜ னால் இவவாறு மனம நடுஙககககூடிய வசனததைத உரைக்கக கேட்ட திரௌபதியானவள, புருவநெரிததலுடன்கூடின முக முள்ளவளாக அந்த இடததினின்று விலகினள. அழகிய இடை யுள்ள திரௌபதியானவள் ஸைந்தவனுடைய அந்த வாக்கி யததை அவமதிததும் மறுததும, 'இப்படியனறு; வெட்கததை யடை' எனறு அவனைப பார்ததது உரைததாள். இகழததகாத வளான அந்த கருஷ்ணையானவள் பர்ததாககளுடைய வரவை விரும்புகின்றவளாக அநத ஸைந்தவனுடைய சொற்களுக்கு மறு மொழி உரைததுக்கொண்டு அதிகமாகக் காலதாமதமசெய்தாள். திரௌபதி, 'மகாபாகுபலமுள்ளவனே! நீ இவவணணம் சொல் லாதே. நீ நியாயததை விட்டு விலகாதமார்ககததை நினைக்கவில்லை. துச்சலையென்பவள் பாண்டவர்களுக்கும் தார்ததராஷ்டிரர்களுக குமம இளையஸஹோதரி. ராஜகுலததைததாங்குபவனே! அந்தத துச்சலைக்கு நீ கணவன. எனககும நீ முறையினல பிராதா. மகா ரதனே! உன்னல் நான் பாதுகாககப்படததககவள. தர்மிஷ்டர் களுடைய குலத்தில் பிறந்திருக்கிற நீ தர்மததைப் பார்ககவில்லை' எனறு சொனனள். இவ்வண்ணம் சொல்லககேட்ட ஸிந்துராஜன், பிறகு, திரௌபதியைப்பார்ததது, 'நீ அரசர்களுடைய தர்மத்தை அறியவில்லை. விதவானகள் இநத உலகததில ஸ்திரீகளையும ரத்தி னஙகளையும எலலாருக்கும் பொதுவெனறு சொலலுகிறர்கள். அரசர்கள ஸஹோதரிகளையும ஸஹோதரிகளின் புததிரிகளையும அபபடியே பிராதாக்களின மனைவிகளையும் ஸுகமாக எடுததுக் கொள்ளுகிறர்கள். அரசர்களிடததினின்று பிறந்திருபபவர்களான அந்தப்பெண்களும் அநதவிஷயத்தில அபபடியே செய்கிறா கள்' என்று மறுமொழி உரைததான.

இருநூற்றறுபத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

த்ரௌபதீஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(த்ரௌபதி தன்னிடம் காதல்கொண்ட ஜயத்ரதனை நிந்தித்ததும், தன் முன்தானையை வலியப் பிடித்திழுத்த அவனை விலக்கித் தள்ளியதும், பின்னும் அவன் விடாமலிழுக்க அவள் அந்தரதத்தில் ஏறினதும்.)

துருபதராஜகுமாரியானவள, பிறகு, கோபத்தால் சிவந்த தும் வாடியதும் அழகியதும் சிவந்த கண்களுள்ளதும் வளைந்து

மேலேறிய புருவங்களுள்ளதுமான முகத்தால் சீறிக்கொண்டு ஸௌவீரதேசாதிபதியான அந்த ஜயத்ரதனைப்பார்த்து மீண்டும் உரைக்கலானாள். 'மூடா! சிறந்த கீர்த்தியுள்ளவர்களும் கொடிய விஷம்போன்றவர்களும் மகேந்திரனுக்கொப்பானவர்களும் தம்முடைய காரியங்களில் விடாமுயற்சியுள்ளவர்களும் யக்ஷர்கள் ராக்ஷஸர்கள் இவர்களுடைய கூட்டங்களிலும் (சண்டையில்) அசைவற்று நிற்பவர்களுமான மஹாரதர்களைப்பற்றி இகழ்வான வசனங்களைச் சொல்லுகின்ற நீ எவ்வாறு லஜ்ஜையை அடையாமலிருக்கிறாய்? சிறந்தவீரனே! (பாவத்தினின்று நெடுந்தூரம் விலகிச் செல்பவர்களான) ஆர்யர்கள் காட்டில் ஸஞ்சரிப்பவனாக இருந்தாலும் வீட்டில் மனைவியுடன் சேர்ந்திருப்பவனாயிருந்தாலும் கலவிஷ்ரமபின தவசியைப்பற்றி ஒருவிதமான தோஷத்தையும் சொல்லமாட்டார்கள். நல்லமனிதர்கள் அவனை இவ்வண்ணம் ப்ரீதியுடன் அடைகிறார்கள். பெரியபடுகுழியில் விழுகின்ற உன்னை இப்பொழுது கையில்பிடித்துத் தடுக்கக்கூடிய மனிதன் இந்த அரசர்கூட்டத்தில் உனக்கு ஒருவனுமில்லை என்று நான் நினைக்கிறேன். நீ தர்மராஜரை ஜயிப்பதற்கு விரும்புவது தண்டத்தைமட்டும் ஆயுதமாகக்கொண்டு மதப்பெருக்குள்ளதும் மலையின் சிகரத்திற்கொப்பானதும் இமயமலையின் தாழ்வரையில் ஸஞ்சரிப்பதுமான யானையை யானைக்கூட்டத்தினின்றுவிலக்கி இழுப்பதுபோலிருக்கிறது. நன்றாக உறங்கிக்கொண்டிருப்பதும் அதிகபலமுள்ளதுமான சிங்கத்தைக் காலால் மிதித்துக்கொண்டு அதன் முகத்தினின்று இமைமயிர்களை அறியாமையால் பிடித்திழுக்கிறாய். கோபித்துக்கொண்டிருக்கிற பீமஸேனரை நீ பார்த்தவுடன் ஓடிவிடுவாய். கோபங்கொண்டவரும் உக்கிரமானவருமான அர்ஜுனரை எதிர்த்துப்போர்புரியப்போகிற நீ மகாபலமுள்ளதும் மிகக்கோரமானதும் மிகவளர்ந்ததும் இளமைப்பருவத்திலிருப்பதும் மலைகளின்குகைகளில் உறங்கிக்கொண்டிருப்பதும் கொடியதுமான சிங்கத்தைக் கால்நுனியினால் மிதிக்கிறாய். கடைசியில் பிறந்தவர்களும் புருஷஶ்ரேஷ்டர்களுமான நகுலஸஹதேவர்களோடு யுத்தம்செய்யவிரும்புகிற நீ மதங்கொண்டவனாகிக் கடுமையானமுகமுள்ளவைகளும் இரண்டுநாவுள்ளவைகளுமான இரண்டுகருநாகங்களைக் காலால் வாலில் மிதிக்கிறாய். மூங்கிலும் வாழையும் கோரையும் எவ்வாறு தம்நாசத்தின்பொருட்டுப் பலிக்கின்றனவோ, தம்நன்மையின்பொருட்டுப் பலிக்கிறதில்லையோ,

பெண்ணண்டு (எவ்வாறு தனநாசத்தினபொருட்டுக்) காபபதைதை (தரிககிறதோ) அவவாறே அந்தபபாணடவாகளால எல்லாபபக கஙகளிலும பாதுகாக்கபபடுகினற என்னை (உனவிநாசததின பொருட்டு) எடுக்கபபோகிறாய' எனறுசொனனாள.

ஜயதாதன, 'கிருஷ்ணையே! நான அறிவேன். அந்தராஜ குமாரர்கள எவவித ஸ்வபாவமுளளவர்களெனபது என்னால அறியபபடடிருககிறது. உனனால இபபொழுது இவவிதமான இநதப பயததை உணடுபணணுகிறவசனததால் நாங்கள் பயததை அடையசசெய்வதற்கு ஸாததியபபடாதவாகள். கிருஷ்ணையே! நாஙகள எலலாரும் [1] எட்டுககாமஙகளோடும் [2] ஒனபது சக்தி முதலியவைகளோடும்கூடிய சிறந்தகுலஙகளில பிறநதிருக்கிறோம். சௌாயம முதலிய [3] ஆறுகுணஙகளால நாங்கள மேமபாடுள்ளவா களாக இருககிறோம. திரௌபதி! பாண்டுபுத்திரர்களை ஆறுகுணங களால விடுபட்டவாகளாக எணணுகிறோம. அபபடிபபடட நீ விரைவாக யானையினமீதாவது ரததகினமீதாவது ஏறுவா யாக. நாஙகள பேசசினாலமாததிரம தடுககபபட முடியாதவாக ளனறோ? நீ தீனமான வசனததைதசசொலலி ஸௌவீரராஜனை எனனுடைய அருளை மீண்டும பிராாததிப்பாயாக' என்று சொனனான. திரௌபதி, 'நான மகாபலமுளளவள். ஆனால், இப பொழுது, ஸௌவீரராஜனை உனனால பலமிலலாதவளபோல எண் ணபபட்டிருககிறேன. நலல பிரஸிததிபெறறவளான நான் இப் பொழுது மீறபபடுவதனால ஸௌவீரராஜனைக்குறிததுத தீனமான வசனததை உரைககமாடடேன. ஒரு ரதத்தில சோந்து வீற்றிருப பவர்களான சருஷ்ணன ஆாஜுனா இருவரும எவளுடைய வழியை அனுஸரிததுச செலலுவார்களோ அபபடிபபட்ட தரௌ

---

[1] 'கிருஷி, வாததகம, துாககம, அணைகடடுதல, யானைபிடிததல, சுரஙகமெடுததல, கபபம வாஙகுதல, பாழ நிலஙகளில குடியேறறுதல ஆகிய எடடும அரசாகளுககுப பொருள வருவாயககு வழிகள' எனபது பழையவுரை

[2] 'பிரபுசகதி, மந்தரசகதி, உதஸாஹசகதி, பிரபுஸிததி, மந்த்ர ஸிததி, உத்ஸாஹஸிததி, பிரபூதயம, மநதரோதயம, உதஸாஹோதயம ஆகிய ஒனபதும ரூபததாலும திறமையாலும பயனாலும அந்தககுலங களில எனறும குடிகொணடிருககினறன' எனபது பழையவுரை.

[3] 'சௌாயம, தேஜஸ, தைாயம, ஔதாாயம, தானம, ஐஶவாயம' எனபது பழையவுரை

பதியை இந்திரன்கூட எவ்விதத்தாலும் அபஹரிக்கச் சக்தியுள்ள வனல்லன். அப்படிப்பட்ட திரௌபதிவிஷயத்தில் அல்பனான வேறு ஒரு மனிதன் என்னசெய்யமுடியும்? சத்துருவீரர்களைக் கொல்பவரும் ரதத்திலிருப்பவரும் பகைவர்களுடைய மனங்களைத் துன்பமடையச் செய்பவருமான கிரீடியானவர் கோடைக்காலங்களில் உலர்ந்த காட்டை எரிக்கிற நெருப்புப்போல என்னிமித்தம் உன்னுடைய சேனையில் புகுந்து நாசஞ்செய்வார். அந்தகவீரர்களுடனும் வ்ருஷ்ணிவீரர்களுடனும்கூடின கிருஷ்ணனும் பெரிய விற்களைப் பிடித்தவர்களான எல்லாக் கேகயர்களும் இந்த எல்லா ராஜகுமாரர்களும் மிகக்களித்த தோற்றமுள்ளவர்களாக என்னுடையவழியைப் பின்தொடருவார்கள். நாண்கயிற்றில் வைத்து நன்றாக இழுத்துவிடப்பட்டவைகளும் மேகம்போலக் கர்ஜிக்கின்றவைகளும் காண்டீவத்தினின்று விடுபட்டவைகளும் அதிக வேகமுள்ளவைகளும் அச்சந்தருபவைகளுமான அம்புகள், தனஞ்சயருடைய கையில் நன்றாக மோதி மிகக் கோரமாக ஒலிக்கும். காண்டீவத்தினின்று விடுபட்டவைகளும் விட்டிற்பூச்சிகளின் கூட்டங்கள்போல மிக்கவேகத்துடன் கூடியவைகளுமான பெரிய பாணஸமூகங்களையும் வீர்யசாலியான அர்ஜுனரையும் எப்பொழுது நீ பார்ப்பாயோ அப்பொழுது நீ உன்புத்தியை நிந்தித்துக்கொள்ளுவாய். சங்கவாத்திய முழக்கத்துடன்கூடியவரும் உள்ளங்கையுறையில் நாண்கயிறு மோதுவதனாலுண்டாகும் சப்தமுள்ளவரும் அடிக்கடி உரக்கச் சிங்கநாதம் செய்பவரும் காண்டீவத்தை வில்லாகக் கொண்டவருமான அர்ஜுனர் எப்பொழுது உன்னுடைய மார்பில் அம்புகளைப்போடுவரோ அப்பொழுது உன்னுடையமனமானது எப்படியாகுமோ? அதம! கதாயுதத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு உன்னை எதிர்த்தோடிவருகின்ற பீமஸேனரையும் பொறுமையினாலுண்டான கோபமாகிற விஷத்தைக் கக்கிக் கொண்டு பகைவர்களிருக்கிற திசைகளைக்குறித்து எதிர்த்து விரைவாகவருகின்ற மாத்ரீபுத்திரர்களான நகுலஸஹதேவர்களையும் பார்த்து நெடுங்காலம் மனவருத்தத்தை அடைவாய். நான் மிக்க மேன்மைபெற்றவர்களான கணவர்களை மனத்தால்கூட ஒரு பொழுதும் எவ்விதத்தாலும் மீறி நடக்கிறதில்லையென்கிற ஸத்தியத்தினால், இப்பொழுது நீ பார்த்தர்களால் வசப்படுத்தப்பட்டு எல்லாப்பக்கங்களிலும் இழுக்கப்படுகின்றதைப் பார்ப்பேன். நான் க்ரூரனான உன்னால் வலிந்து இழுக்கப்பட்டாலும் பயத்தை

அடையமாட்டேன். நான் கௌரவர்களுள் மிகச் சிறந்த வீரர்களான பார்த்தர்களோடு சேர்ந்து மீண்டும் காமயகவனத்தை வந்தடைவேன' என்று சொன்னாள்.

இவவாறு சொல்லக்கேட்ட அந்தஸிந்துராஜனே விசாலமான கண்களுள்ள அந்தத்திரௌபதியைப்பார்த்து, 'திரௌபதி! நான் உன்னைப் பலாத்காரமாக இழுக்கவில்லை. என்தேரில் விரைவாக ஏறு' என்றான. விசாலமானகண்களுள்ள அந்தத்திரௌபதி, பிடிக்கஎண்ணங்கொண்ட அவர்களைப்பார்த்து அதட்டுகின்றவளாகவும் பயந்தவளாகவும், 'என்னைத்தொடாதீர்கள்' என்று சொன்னாள். அவள் புரோகிதரான தௌம்யரை அலறி அழைத்தாள். ஜயத்ரதன் அந்தத்ரௌபதியை மேலாடையில் பிடித்தான். அவள் அவனை விலக்கித்தள்ளினாள். அந்தத்ரௌபதியினால் நன்குவிலக்கித் தள்ளப்பட்ட சரீரமுள்ள அந்தப் பாபியான ஜயத்ரதன் அடியற்றமரம்போல விழுந்தான். மிக்கவேகத்துடன் கூடின ஜயத்ரதனால் வலிந்து பிடித்திழுக்கப்படுகின்ற ராஜபுத்திரியான கிருஷ்ணையானவள் அடிக்கடி பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டும் பொறுத்துக்கொண்டும் தௌம்யருடைய சரணங்களில் தண்டனிட்டு ரதத்திலேறினாள். தௌம்யர், 'ஜயத்ரத! மகாரதர்களான பார்த்தர்களை ஜயிக்காமல் இவளை நீ கொண்டுபோதல் முடியாது. பழமையான க்ஷத்திரியதர்மத்தைப் பார்ப்பாயாக. அல்பமான கார்யத்தைச் செய்து தர்மராஜரை முதன்மையாகக் கொண்ட வீரர்களான பாண்டவர்களை அடைந்தவுடன் நீ தீமையின்பயனை அடைவாய். ஸம்சயமில்லை' என்று கூறினார். தௌம்யர் இவவாறு சொல்லிவிட்டு, கொண்டுபோகப்படுகிறவளும் சிறந்த கீர்த்தியுள்ளவளுமான அந்த ராஜபுத்திரியை அப்பொழுது காலாட்கூட்டங்களின் நடுவை அடைந்தவராகப் பின்தொடர்ந்தார்.

இருநூற்றெழுபதாவது அத்யாயம்.

த்ரௌபதீஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்கள் கெட்டநிமித்தங்களைக்கண்டுவிபத்துநேருமென்ற ஸந்தேகத்துடன் விரைவாக ஆஶ்ரமத்துக்குவந்ததும், திரௌபதிக்கு நேர்ந்ததை வேலைக்காரியினால் அறிந்து ஜயத்ரதனைத் தொடர்ந்து சென்று அவனைச் சண்டைக்கழைத்ததும்.)

விற்பிடித்தவர்களும் பூமியில் மிக்கசிறப்புவாய்ந்தவர்களுமான பார்த்தர்கள் தனித்தனிஸஞ்சரிக்கின்றவர்களாக எல்லாத்

திசைகளையும் நன்றாகச்சூழ்ந்துகொண்டு மான்களையும் பன்றிகளையும் எருமைகளையும் கொன்று, பிறகு, ஒன்றுசேர்ந்தவர்களானார்கள். பிறகு, மான்களாலும் துஷ்டமிருகங்களின் கூட்டங்களாலும் பரவப்பெற்றதும் பறவைகளின் ஒலிகளால் எதிரொலிப்பிடுவதுமான பெரியகானகத்தை அடைந்திருக்கிற அந்தத்தம்பிமார்களை நோக்கி யுதிஷ்டிரர் பேசுகின்ற மிருகங்களுடைய சொற்களைக் கேட்டுப் பின்வருமாறு உரைக்கலானார். 'இந்தமிருகங்களும் பக்ஷிகளும் கொடிய துயரத்தையும் பெரும்பயத்தையும் பகைவர்களால் ஏற்படக்கூடிய அவமானத்தையும் தெரிவிக்கின்றவைகளாக ஸூரியனால் பிரகாசிக்கின்றதிசையை நோக்கிவந்து குரூரமாகப் பேசுகின்றன. சீக்கிரம் திரும்புங்கள். நமக்கு மிருகங்கள்போதும். என்மனமானது பரிதாபத்தை அடைகிறது; எரிக்கவும்படுகிறது. தேகத்தில் இந்திரியங்களுக்கெல்லாம் பதியான முக்யப்ராணனானது தீனஸ்வபாவத்துடன்கூடியதாக என்புத்தியை மயக்கிக்கொண்டு மிகநடுங்குகிறது. எனக்கு இச்சமயத்தில் இப்படிப்பட்ட காம்யகவனமானது, கருடனால் சிறந்த ஸர்ப்பம் பிடிக்கப்பட்ட தடாகம் போலவும் அரசனுடனழிந்த ராஜ்யம்போலவும் குடிகாரர்களால் கள்குடிக்கப்பட்ட குடம்போலவும் தோன்றுகிறது' என்றார். அந்த வீரர்கள் அக்னிபோலவும் காற்றுப்போலவும் கொடிய வேகமுள்ளவைகளும் அதிக வேகத்தையுடையவைகளுமான ஸிந்துதேசத்தில் பிறந்த குதிரைகளோடு சேர்த்துப் பூட்டப்பட்டவையும் பெரியவையுமான நல்லரதங்களால் சுமக்கப்படுகின்றவர்களாக அப்பொழுது ஆச்ரமத்தைநோக்கி வருவாராயினர். திரும்பிவருகின்ற அவர்களுடைய இடப்புறத்திலவந்து நரியானது அதிகமான சத்தத்துடன் பேசியது. அரசரான தர்மநந்தனர், அதனை நன்றாகஆலோசித்து, பீமனையும் தனஞ்சயனையும் பார்த்து, 'மிக்க இழிவானஜாதியில் பிறந்த இந்த நரியானது நம்முடைய இடப்புறத்திலவந்து பேசுவதனால் பாவிகளான கௌரவர்களால் நம்மை அவமதித்துப் பலாத்காரத்தால் வெளிப்படையாகவே தீமை செய்யப்பட்டுவிட்டது' என்று சொன்னார். பெரியகாட்டில வேட்டையாடி, பிறகு, திரும்பிவந்து அந்த வனத்தில் பிரவேசிக்கின்ற அந்தப் பார்த்தர்கள் அப்பொழுது அழுதுகொண்டிருப்பவளும் பிராணநாயகியான திரௌபதிக்கு ஊழியஞ்செய்பவளும் சிறுமியுமான [1] தாத்ரேயிகையென்பவளைக் கண்டார்கள். இந்திர

[1] வளர்ப்புத்தாயின மகளை என்றும் கொள்ளலாம்.

ஸேனன், விரைவாக எதிரிலவந்து ரததகதினின்று குதிதது, பிறகு, அவளைநோககி ஓடினன. அரசரே! இநதிரஸேனன் மிகுந்த மனவருததமடைநதவனுக அபபொழுது அந்தத தாதரேயிகை யைப பாரதது, 'ஏன நீ பூமியில விழுநது அழுகிருய? ஏன உன் னுடைய முகமானது நிறமகுன்றி வறடசியை அடைகிறது? மிகக கொடுமைகளைசசெயகின்ற பாவிகளால் ராஜபுததிரியான திரௌ பதியானவள துனபுறுததபபடாமலிருககிருளா? பாண்டுவின் குமாரர்கள் கானகம சென்றிருககையில இந்தககாடடில் பகைவர்க ளால் தீமை செயயபபடாமலிருந்ததா?' என்றுவினவினுன். மனங் கலஙகின தாதரேயிகையானவள், வேகததுடன் தன்னருகில்வநத ஸாரதியான இநதிரஸேனனை நன்ருகப பார்தது, மிக்ககஷ்டத் துடன மார்பில அடிததுககொண்டு, அபபொழுது, 'தேவியானவள் கவரபபடடாள' என்று உரக்க அலறினுள். இநதிரஸேனன், 'இகழததகாத ரூபமுளளவளும விசாலமான கணகளையுடையவ ளும குருஸ்ரேஷ்டர்களான பாணடவாகளுககுச சரீரமபோன்ற வளுமான ராஜபதனியை ஸமயம பாரதது எந்தமனிதன தன அழிவின்பொருட்டுக் கவாநதான்? தேவியானவள பூமியினுள் சென்ருலும ஸ்வாக்கததை அடைந்தாலும கடலினுள் சென்று லும் அவளுடைய இருபபிடததில் பாரததர்கள் செலலுவார்கள். தாமராஜா அபபடியனறோ ஸநதாபததை அடைகிருர? இபபடிப் படடவர்களும பகைவாகளை அழிககினறவர்களும துன்பங்களைப் பொறுபபவர்களும பகைவாகளால ஜயிககமுடியாதவாகளுமான பாண்டவர்களுககு பராணனுககு ஸமமாக இருபபவளும மிக வும இஷ்டமானவளும நிகரிலலாத ரததினமபோன்றவளுமான பாஞசாலியை எந்த மூடன் கவரவிருமபுவான்? பாண்டவர்களுக்கு வெளியில் ஸஞசரிககின்ற மனமாகஇருககிற திரௌபதியை இச் சமயததில் இநதஇடததில நாதனையுடையவளென்று அறியவில்லை. கூருள்ளவைகளும கோரமானவைகளும சிறந்தவைகளுமான பாணங்கள இபபொழுது எவனுடைய சரீரததைப பிளந்து கொணடு பூமியில பிரவேசிககப்போகின்றனவோ? பயந்தவளே! அந்தக்ருஷ்ணையைபபற்றி நீ வியஸனபபடாதே. கிருஷ்ணையான வள் இபபொழுது திரும்பிவரபபோகிருளென்று அறிவாயாக. பார்ததர்கள் எலலாப்பகைவர்களையும மிச்சமில்லாமல் கொன்று, பிறகு, யஜ்ஞஸேனனுடைய குமாரியான கிருஷ்ணையுடன் திரும்பி வருவார்கள்' என்று சொன்னுன்.

பிறகு, தாத்ரேயிகையானவள் அழகிய முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டு ஸாரதியான இந்திரஸேனனைப்பார்த்து, ' இந்திரனுக்கொப்பான ஐவரையும் அலக்ஷ்யம்செய்து கிருஷ்ணையானவள் ஜயத்ரதனால் வலிந்து கவரப்பட்டாள். புதியவழிகள் இதோ இருக்கின்றன. அப்படியே ஒடிக்கப்பட்ட மரங்களும் வாடவில்லை. (தேர்களைத்) திருப்புங்கள். சீக்கிரமாகப் பின்தொடர்ந்து செல்லுங்கள். ராஜபுத்திரியானவள் (அதிக) தூரம்செல்லவில்லையன்றோ? இந்திரனுக்கொப்பான நீங்களனைவருமே பெரிய அழகிய கவசங்களைப் பூட்டிக்கொள்ளுங்கள். அதிகவிலைமதிப்புள்ள விற்களையும் அம்புகளையும் கையிற் பிடியுங்கள். சீக்கிரம் (இந்த) வழியிற் செல்லுங்கள். கிருஷ்ணையானவள் அதட்டுதலாலும் தண்டபயத்தாலும் மதிமயக்கமடையும்படி செய்யப்பட்டவளும் நன்றுகமயங்கின மனமுள்ளவளுமாகி வறட்சியடைகிற முகத்துடன், சிறந்த நெய்யினால் நிறைந்த [1] ஸ்ருக்கைச் சாம்பலில்சேர்ப்பதுபோலத் தகுதியற்ற ஒருவனுக்குத் தன்தேகத்தைக் கொடுத்துவிடப்போகிறாள். பார்த்தர்களே ! உமிநெருப்பில் ஹவிஸானது ஹோமம் செய்யப்படப்போகிறது. இடுகாட்டில மாலையானது எறியப்படப்போகிறது. பிராம்மணர்கள் மிகமயங்கியிருக்கும் தருணத்தில யாகத்தை அடைந்திருக்கிற ஸோமரஸமானது நாயினால்நக்கப்படப்போகிறது. காராம்பசுவின்பாலினது தாரையானது தோற்பையில் வார்க்கப்படப்போகிறது. முயலுங்கள். நரியானது பெரிய காட்டில் வேட்டையை உத்தேசித்து அலைந்துதிரிந்து தாமரைஓடையில இறங்கப்போகிறது. மந்திரங்களுடன்கூடின ஆகுதிகளால பூஜிக்கப்பட்ட ஹோமாக்கினிவேதியில காக்கையானது உட்காரப்போகிறது. மகாயாகத்தில நன்றாக ஸ்வரத்துடன உச்சரிக்கப்பட்ட ருதியைப் பாமரன்கெடுப்பதுபோல இந்த ஜயத்ரதன் (திரௌபதியைக்) கெடுக்காமலிருக்கவேண்டும். நல்ல மூக்குள்ளதும் அழகிய கண்களுள்ளதும சந்திரனுடைய ஒளிபோல மாசற்றிருப்பதும் தெளிவுள்ளதும மங்களகரமாயிருப்பதுமான உங்களுடைய காதலியின் முகத்தை, தீவினைசெய்கிறஒருவன், யாகத்திலிருக்கிற புரோடாசத்தை நாய்தொடுவதுபோலத் தொட்டுவிடப்போகிறான். இந்தவழிகளைச் சீக்கிரமாகத் தொடர்ந்து செல்லுங்கள். இங்கேயே உங்களுக்கு நேரமானது விரைந்துசெல்லவேண்டாம. அரசர்களே ! பாவியான ஜயத்ரதன் இங்கிருந்து அதிக

[1] ஸ்ருக = ஹோமம் செய்வதற்கு ஸாதனமான கரண்டி.

தூரம்செல்வதற்குள் சீக்கிரம் ஓடுங்கள். புருஷஶ்ரேஷ்டர்களே! பகைவர்களுடையபக்கத்திலிருந்து லக்ஷ்மியைப்போன்ற ப்ராண நாயகியான திரௌபதியை மீட்டுக்கொண்டுவாருங்கள்' என்று சொன்னாள்.

யுதிஷ்டிரர், 'கல்யாணி! திரும்பி இருப்பிடம் போவாயாக. பேச்சை அடக்கிக்கொள். நம்மிடம் குரூரமான சொற்களைச் சொல்லாதே. பலத்தால் மதங்கொண்டிருக்கிற அரசர்களோ ராஜ புத்திரர்களோ மரணத்தை அடைவார்கள்' என்று சொன்னார். பாண்டவர்கள் இவ்வளவுமட்டில் சொல்லிவிட்டு, அந்தவழிகளையே அநுஸரிக்கின்றவர்களாகவும், அடிக்கடி பெருமூச்சுவிடுகின்றவர்களாகவும், பெரியவிற்களினின்று அம்புகளை எய்வதற்காக நாண் கயிற்றை இழுக்கின்றவர்களாகவும், சீக்கிரமாகச் சென்றார்கள். பிறகு, குதிரைகளின் குளம்புகளால் தூற்றிவிடப்பட்டதும் மேலே எழுந்ததுமான அந்த ஜயத்ரதனுடைய சேனையின் புழுதியையும், காலாட்களின் நடுவிலிருந்துகொண்டு, 'பீம! பார்த்த!' என்று அடிக்கடி அலறி அழைக்கின்ற தௌம்யரையும் கண்டார்கள். அந்த ராஜகுமாரர்கள் மனந்தளர்ந்தவர்களாக, 'நீர் ஸுகமாக வாரும்' என்று தௌம்யரை நல்வார்த்தைகளால் தேறுதலடையச்செய்து, பக்ஷிக்கத்தக்க மாமஸத்தில் மிக்க ஆவலுள்ள கழுகுகள்போல வேகத்துடன் அந்த ஸைன்யத்தை நோக்கி ஓடினார்கள். யஜ்ஞஸேனனுடைய குமாரியாகிய கிருஷ்ணையை அவமதித்ததினால் மிகுந்தகோபமுள்ளவர்களும் மஹேந்திரனுடையவல்லமைபோன்ற வல்லமையுள்ளவர்களுமான அந்தப்பார்த்தர்களுக்கு ஜயத்ரதனை யும் அவனுடைய தேரிலிருக்கிற அனபிற்குரியபாஞ்சாலியையும் பார்த்துக் கோபமானது அதிகமாக ஜ்வலித்தது. பிறகு, பெரிய விற்களைக் கையில் பிடித்தவர்களான விருகோதரனும் தனஞ் சயனும் நகுலஸஹதேவர்களும் யுதிஷ்டிரமகாராஜரும் ஸிந்து ராஜனான ஜயத்ரதனை உரத்த சத்தத்துடன் கூவி அழைத்தார்கள். பிறகு, பகைவர்களுக்குத் திசைமயக்கமுண்டாயிற்று.

இருநூற்றெழுபத்தோராவது அத்யாயம்.

த்ரௌபதீஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(திரௌபதியானவள் ஜயத்ரதனுக்கு யுதிஷ்டிரர்முதலியவர்களை அடையாளங்களுடன் குறிப்பிட்டுக் காட்டியது)

பிறகு, பீமஸேனனையும் அர்ஜுனனையும் பார்த்துக் கோபம் மூண்ட க்ஷத்திரியர்களுடைய மிகவும் கோரமான சப்தமானது வனத்தில் அப்பொழுது உண்டாயிற்று. கெட்ட எண்ணமுள்ளவனான ஜயத்ரதராஜன், குருஶ்ரேஷ்டர்களான அந்தப் பாண்டவர்களுடைய கொடிகளின் நுனிகளைப்பார்த்துச் சக்தி ஒடுங்கினவனாகித் தேரிலிருக்கிறவனும் காந்தியுள்ளவளுமான பாஞ்சாலியைநோக்கி, 'இதோ ஐந்து பெரிய தேராளிகள் வருகின்றனர். கிருஷ்ணையே! இவர்களை உன்னுடைய பதிகளென்று நினைக்கிறேன். அழகிய கூந்தலுள்ளவளே! தெரிந்தவளான நீ தேரிலிருக்கிற பாண்டவர்களைத் தனித்தனியாக எனக்குக் கூறுவாயாக' என்று தானே சொன்னான்.

திரௌபதி, 'மூட! ஆயுளுக்குநாசத்தை உண்டுபண்ணுகிற மிக்க கோரமான காரியத்தைச்செய்து நாசமடையப்போகிற உனக்குப் பெரிய விற்களைத் தரித்தவர்களான பார்த்தர்களை அறிவதனால் யாது பயன்? வீரர்களான இந்த என்னுடைய பதிகள் வந்துவிட்டார்கள். உங்களுள் யுத்தத்தில் இப்பொழுது ஒருவராவது மிகுந்திருக்கப் போகிறதில்லை. வினவப்பட்டிருக்கிறேனாதலால் சாகப்போகிற உனக்கு எல்லாம் சொல்லத்தக்கதே. இது தர்மம். எனக்கு, தம்பிமார்களுடன்கூடின தர்மராஜரைப் பார்த்தபின் மனவருத்தமாவது உன்னிடத்தில் பயமாவது இல்லை. எவருடைய த்வஜத்தின் நுனியில் நன்றாக அமைக்கப்பட்ட நந்தம் உபநந்தமென்கிற மிருதங்கங்கள் இனிமையான ஒலியுடன் ஒலிக்கின்றனவோ தம்முடைய அறம்பொருள்களின் நிச்சயத்தை அறிந்தவரான இவரை நல்ல காரியங்களைச் செய்கிற ஜனங்கள் எப்பொழுதும் அநுஸரிக்கிறார்கள். சுத்தமான பொன்போன்ற நிறமுள்ளவரும் உயர்ந்த மூக்குள்ளவரும் மெலிந்த தேகமுள்ளவரும் அகன்ற கண்களையுடையவருமாக இங்குக் காணப்படுகிற இந்தப் புருஷஶ்ரேஷ்டரைக் கௌரவர்களுள் மிக்க மேன்மை

வாய்ந்தவரும் தர்மதேவதையின் புதல்வரும் என்னுடைய பதியுமான யுதிஷ்டிரரென்று ஜனங்கள் சொல்லுகிறார்கள். மூட! தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பவரும் வீரரும் பகைவனாயிருந்தாலும் சரணமென்றடைந்தவனுக்கு உயிரைக்கொடுப்பவருமான இந்த யுதிஷ்டிரரை உன் க்ஷேமத்தைக்கருதி ஆயுதங்களைக் கீழே வைத்துவிட்டு அஞ்சலிபந்தம் செய்துகொண்டு விரைந்து சரணமடைவாயாக. மேலும், நீண்டகைகளுள்ளவரும் ஆச்சாமரம்போல வளர்ந்திருப்பவரும் பற்களால் உதட்டை நன்கு கடித்துக்கொண்டிருப்பவரும் நெரித்தலால் ஒன்று சேர்க்கப்பட்ட புருவங்களுள்ளவரும் ரதத்திலிருப்பவரும் நீ பார்க்கிற ஆண்சிங்கமுமான இவர் என்னுடைய கணவரான விருகோதரர். நல்ல பலமுள்ளவைகளும் நன்றாகப் பழக்கப்பட்டவைகளும் அபரிமிதமான தேகபலமுள்ளவைகளுமான உத்தமஜாதிக் குதிரைகள் இந்தச்சூரரைச் சுமந்து செல்லுகின்றன. இவருடைய செய்கைகள் மனிதன்செய்கைகளை மீறி இருப்பவைகள். அதனால், இவருக்குப் பூமியில் பீமனென்று பிரஸித்தி ஏற்பட்டிருக்கிறது. இவரிடம் தீங்கிழைத்தவர்கள் மிச்சமிருக்கமாட்டார்கள். இவர் ஒருபொழுதும் வைரத்தை மறக்கமாட்டார். வைரத்திற்கு முடிவை நன்றாகச்செய்தே பிறகு சாந்தியை அடைகிறார். ஆதலால், (வீணே) வருந்திக்கொண்டிருக்கமாட்டார். வில்பிடித்தவர்களுள் சிறந்தவரும் சிறந்ததைரியமுள்ளவரும் கீர்த்தியுள்ளவரும் இந்திரியங்களை அடக்கினவரும் பெரியோர்களுடன் பழகினவரும் புருஷஶ்ரேஷ்டரும் யுதிஷ்டிரருக்குப் பிராதாவும் சிஷ்யருமான இவர் என்னுடைய கணவரான தனஞ்சயர். எவர் காமத்தாலும் பயத்தாலும் பேராசையினாலும் தர்மத்தைவிடமாட்டாரோ, கொடியசெய்கையையும் செய்யமாட்டாரோ அக்னிக்கு ஸமமான தேஜஸுள்ளவரும் பகைவர்களின் (எதிர்ப்பைத்) தாங்குபவரும் பகைவர்களை நாசஞ்செய்பவருமான அப்படிப்பட்ட இந்தவீரர் குந்தியின் புதல்வரான அர்ஜுனரென்று சொல்லப்படுகிறார். விவேகமற்ற மனமுள்ளவனே! எவர் அறம்பொருள்களின் நிச்சயத்தை அறிந்தவரோ, பயத்தால் துன்பமடைந்தவர்களுடைய பயத்தைப் போக்குபவரோ, நற்றறிந்தவரோ, பந்துக்களிடத்தில் பிரீதியுள்ளவரோ, சஸ்திரங்களைத்தரித்தவர்களுள் மிக்க மேன்மைவாய்ந்தவரோ, பெரிய யுத்தங்களில் ஒருவராலும் தடுக்கமுடியாத வீர்யமுள்ளவரோ, பூமியில் எவருடையரூபத்தை உத்தமமென்று சொல்லுகிறார்களோ, தங்களை

அநுஸரிக்கின்ற எவரை எல்லாப்பாண்டவர்களும் உயிரைக்காட்டி லும் பெரியவராக எண்ணிப் பாதுகாக்கிறார்களோ, எவர் கத்திக ளால் சண்டை செய்வதில் மிக்க திறமையுள்ளவரும் லாகவமுள்ள ஆச்சர்யகரமான கைகளையுடையவரும் மகானும் சிறந்தபுத்தி யுள்ளவரும் [1] ஸஹதேவரைத் தம்பியாகவுடையவருமாயிருக்கி றாரோ, யுத்தத்தில் அஸுரசேனைகளில் இந்திரனுடைய செய் கையைப்போல் எவருடைய செய்கையை இப்பொழுது பார்க்கப் போகிறாயோ அப்படிப்பட்ட இந்தவீரர் என்னுடைய பதியான நகுலர். [2] சூரரும், அஸ்திரங்களில் நல்ல தேர்ச்சிபெற்றவரும், சிறந்தபுத்தியுள்ளவரும், உதாரமான மனமுள்ளவரும், அரசரான தர்மநந்தனருக்குப் பிரியத்தைச் செய்பவரும், அக்னியும் சந்திர னும் ஸூர்யனும்போன்ற ஒளியுள்ளவரும், பாண்டவர்களுள் கடைசியில் பிறந்தவரும், அன்புக்குரியவரும், புத்தியிலும் அப்படியே கற்றவர்களின் கூட்டத்தில் பேசுவதிலும் ஒப்பில் லாதவரும், நிச்சயத்தை நன்கு அறிந்தவரும், சூரரும், எப்பொழு தும் பகைவர்கள் செய்த அபகாரத்தைப் பொறுத்தவரும், சிறந்த புத்தியுள்ளவரும், மிகுந்த அறிவுள்ளவருமான இவர் என்னுடைய கணவரான ஸஹதேவர். இவர் பிராணனகளை இழந்தாலுமிழப் பார்; நெருப்பில் புகுந்தாலும் புகுவார்; தாமத்தைவிட்டு விலகியிருக் கிறவிஷயத்தைச் சொல்லவேமாட்டார். இந்தவீரபுருஷர் எப் பொழுதும் உதாரமனமுள்ளவர்; க்ஷத்ரியதாமத்தில் பற்றுள்ள வர்; குந்திக்குப் பிராணனைக்காட்டிலும் அதிகப்ரியமானவர். உன் னுடைய இந்தசேனை ரத்தினங்களால் எங்குமநிறைக்கப்பட்டதும் ஸமுத்திரத்தினமத்தியில் சுறாமீனுடையமுதுகில் மோதிச் சிதறிப் போகின்றதுமான கப்பல்போலப் பாண்டுபுத்திரர்களால் எல்லா யுத்தவீரர்களுமகொல்லப்பட்டுக் கலக்கப்படுவதைப் பார்ப்பாய். எவர்களை நீ அறியாமையால் அவமதித்து அநியாயத்தில் பிரவ்ருத் தித்தாயோ அப்படிப்பட்ட இந்தப்பாண்டுபுத்திரர்கள் இவ்வண் ணம் உனக்கு உரைக்கப்பட்டார்கள். புண்படுத்தப்படாத தேகத் துடன் இவர்களிடத்தினின்று விடுபடுவாயாகில் மீண்டும் பிறப் பையும் உயிரையும் அடைந்தவனாவாய்' என்று சொன்னாள். பிறகு, ஐந்துஇந்திரர்களுக்கு ஒப்பான அந்த ஐந்துபார்த்தர்களும், பயந்தவர்களும் அஞ்சலி செய்கின்றவர்களுமான அந்தக்காலாட்

---

[1] 'ஸஹதேவத்விதீய:' என்று பாடம் கொள்ளப்பட்டது.

[2] இரட்டித்து வருகிறது.

களை விட்டுவிட்டுக் கோபமுண்டவர்களாகச் சேனையை எல்லாப் பக்கங்களிலும் தடுத்துக்கொண்டு இடைவிடாத சரமாரியினால் உண்டான இருளால் மூடினார்கள்.

இருநூற்றெழுபத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

த்ரௌபதீஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர்முதலியவர்களுக்கு ஜயத்ரதன்முதலியவர்களோடு யுத்தமும், துணைவீரர்கள் கொல்லப்படவே ஜயத்ரதன் திரௌபதியை விட்டுவிட்டு ஓடியதும், பீமனும் அர்ஜுனனும் கடுஞ்சொற்சொல்லிக்கொண்டு ஜயத்ரதனைத் துரத்தியதும்.)

அரசனான ஸைந்தவன், 'எதிர்த்து நில்லுங்கள்; அடியுங்கள்; விரைவாக எல்லாப்பக்கங்களிலும் எதிர்த்து ஓடுங்கள்' என்று அந்த அரசர்களைத் தூண்டினான். பிறகு, யுதிஷ்டிரருடன்கூடின பீமனையும் அர்ஜுனனையும் நகுல ஸஹதேவர்களையும் பார்த்து ஸைனிகர்களுடைய மிக்ககோரமானசத்தமானது அப்பொழுது போர்க்களத்தில் தோன்றியது. பலமமிகுந்திருக்கிற புலிகள் போன்றவர்களான அந்தப்புருஷச்ரேஷ்டர்களைக்கண்டு, சிபிகளுக்கும் ஸிந்துதேசத்துவீரர்களுக்கும் த்ரிகர்த்தர்களுக்கும் துயரமுண்டாயிற்று. பீமன் பொற்புள்ளிகளுள்ளதும் மிக நீண்டதும் முழுதும் உருக்கினாற் செய்ததுமான கதாயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டு காலனுமேலவப்பட்டிருக்கிற ஸைந்தவனைநோக்கி எதிர்த்து விரைவாகச்சென்றான். பிறகு, கோடிகாஸ்யன், பீமன் ஜயத்ரதன் இருவருடைய மத்தியில் பிரவேசித்துப் பெரியதேர்க்கூட்டத்தால் பீமஸேனனைச்சூழ்ந்துகொண்டு, அவ்விருவருக்கும் இடைவெளியை உண்டுபண்ணினான். வீரர்களுடையகைகளால் பிரயோகிக்கப்பட்ட அனேகசக்திகளாலும் தோமரங்களாலும் நாராசங்களாலும் அடிக்கப்பட்டானாலும் பீமன் அசையவில்லை. பீமன் ஸைந்தவனுடைய ஸேனாமுகத்தில் பாகனுடன்கூடின ஒரு யானையையும் பதினான்குகாலாட்களையும் கதையினால் கொன்றான். அர்ஜுனன் ஸௌவீரதேசாதிபதியான ஜயத்ரதனைப் பிடிக்க எண்ணங்கொண்டு படைமுகத்தில் சூரர்களும் மகாரதர்களுமான ஐந்நூறு மலைநாட்டுவீரர்களைக் கொன்றான். அரசரான யுதிஷ்டிர

அப்பொழுது யுத்தத்தில் பகைவர்களை அடிப்பவர்களும் மிகவும் சிறந்தவர்களுமான நூறு ஸௌவீரர்களைத் தாமே நொடிப் பொழுதில் கொன்றார். நகுலன் அந்த யுத்தத்தில் கத்தியை எடுத்துக்கொண்டு ரதத்தினின்று துள்ளிக் குதித்துப் பதாதிகளுடைய தலைகளைக் கொய்து போர்க்களத்தில் அடிக்கடி விதைகளைப்போல விதைப்பவனாகக் காணப்பட்டான். ஸஹதேவனோ பகைவர்களால் நிறைந்த படையைத் தேரினால் எதிர்த்துச்சென்று மரங்களிலிருந்து மயில்களைக் கீழே விழச்செய்வதுபோல யானைகளினின்று போர்வீரர்களைக் கீழே விழும்படி செய்தான். பிறகு, த்ரிகர்த்தன் வில்லுடன்கூடியவனாகப் பெரிய ரதத்தினின்று கீழே இறங்கிக் கதையினால் அந்த அரசரான யுதிஷ்டிரருடைய நான்கு குதிரைகளையும் அப்பொழுது கொன்றான். குந்தியின் புதல்வரும் அரசருமான தர்மராஜா, பதாதியாகத் தம்மை எதிர்த்து வருகின்ற அந்த த்ரிகர்த்தனை ஓர் அர்த்தசந்திரபாணத்தால் மார்பிலடித்தார். மார்பு பிளக்கப்பட்ட அந்த வீரன், வாயினால் இரத்தத்தை வெளியில் கக்கிக்கொண்டு, வேர் அறுக்கப்பட்ட மரம் போல, நேரில் விழுந்தான். குதிரைகள் கொல்லப்பட்ட தர்மராஜா, இந்த்ரஸேனனோடு ரதத்தினின்று துள்ளிக்குதித்து ஸஹதேவனுடைய பெரிய ரதத்தை அடைந்தார். க்ஷேமங்கரன் மகாமுகன் இருவரும் நகுலனை எதிர்த்துத் தடுத்து இரண்டு பக்கங்களிலும் கடுமையான அம்புமழைகளை அவன்மீது பொழிந்தார்கள். மாரிக்காலத்து மேகங்கள்போல அம்பு மழைகளைப் பொழிகின்ற அவ்விருவரையும் மாத்ரீபுத்திரனான நகுலன் ஒவ்வொரு விபாடபாணத்தால் அடித்தான். பிறகு, யானையின் மீதேறியிருப்பவனும் யானையை நடத்தும் வித்தையை அறிந்தவனும் த்ரிகர்த்தராஜனுமான ஸுசர்மன் யானையினால் நகுலனுடைய ரதத்தைத் தூக்கி எறியச்செய்தான். நகுலனோ, பயமில்லாமல் கத்தியையும் கேடகத்தையும் கையில்கொண்டு அந்த ரதத்திலிருந்து உயர எழும்பி வட்டமாகச்சுற்றிப் பூமியை அடைந்து மலைபோல அசைவற்று நின்றான். பிறகு, ஸுசர்மன், கோபத்தை அடைந்தும் அதிகமாக மேலே தூக்கப்பட்டிருக்கிற துதிக்கையையுடையதுமான அந்தக் கஜராஜனை நகுலனைக் கொல்வதற்காகத் தூண்டினான். நகுலன் தன்னுடைய ஸமீபத்தில் வருகின்ற அந்த யானையினுடைய கொம்புகளுடன்கூடின துதிக்கையை அடியில் கத்தியினால் நன்கு அறுத்தான். கிங்கிணிகளால்

அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த யானையானது பெரிய சத்தத்துடன் வீரிட்டுக்கொண்டு தலைகீழாகப் பூமியில் விழுந்து மாவுத்தனை நசுங்கும்படி செய்தது. மகாரதனும் சூரனுமான அந்த மாதரீபுத்திரன், அந்தப் பெரிய காரியத்தைச் செய்து, பீமஸேனனுடைய ரதத்தை அடைந்து, ஸுகத்தை அடைந்தான். பீமனோ, யுத்தத்தில் எதிர்த்துவருகின்ற கோடிகாம்ஸ்யனென்கிற அரசனுடைய குதிரைகளை ஓட்டுகின்ற ஸாரதியினுடைய தலையைக் கத்தியினால் அறுத்தான். அந்த அரசன், பாகுபலமுள்ள பீமனால் ஸாரதி கொல்லப்பட்டதை அறியவில்லை. ஸாரதி கொல்லப்பட்ட அவனுடைய குதிரைகள் யுத்தத்தில் ஆங்காங்கு ஓடின. பகைவர்களை அடிப்பவர்களுள் உத்தமனும் பாண்டுநந்தனனுமான பீமன், ரதத்தை இழந்தவனும் ஸாரதி கொல்லப்பட்டவனுமான அந்தக் கோடிகாம்ஸ்யனை எதிர்த்துவந்து கைப்பிடியுடன்கூடின பிராஸாயுதத்தால் கொன்றான். தனஞ்சயன் கூர்மையுள்ள அர்த்தசந்திரபாணங்களால் ஸௌவீரவீரர்கள் [1] பன்னிருவருடைய விற்களையும் தலைகளையும் அறுத்தான். அதிரதனான தனஞ்சயன் யுத்தத்தில் அம்புகளுக்கு இலக்காக வந்திருக்கின்ற சிபிகளையும் இக்ஷ்வாகுக்களுள் முக்கியமானவர்களையும் த்ரிகர்த்தர்களையும் ஸைந்தவர்களையும் கொன்றான். ஸவ்யஸாசியினால் கொடிகளுடன்கூடின அனேகயானைகளும் த்வஜங்களுடன்கூடின அனேகமகாரதங்களும் நாசம் பண்ணப்பட்டவைகளாகக் காணப்பட்டன. தலையில்லாத உடல்களும் உடலில்லாத தலைகளும் போர்க்களமுழுமையும் தரையை நன்றாக மூடிக்கொண்டிருந்தன. அந்தப்போர்க்களத்தில் நாய்களும் கழுகுகளும் பருந்துகளும் காகோலங்களும் பாருண்டங்களும் நரிகளும் காக்கைகளும் கொல்லப்பட்டிருக்கிறவீரர்களுடைய மாம்ஸங்களாலும் இரத்தங்களாலும் திருப்தியடைந்தன. இவ்வண்ணம், கோபத்துடன்கூடின அர்ஜுனனென்கிறநெருப்பானது காண்டீவமென்கிறகாற்றினால் தூண்டப்பட்ட கூர்மையுள்ள அம்புகளாகிற ஜ்வாலைகளால் ஜயத்ரதனுடைய சேனையாகிற விறகை விரைவாக எரித்தது. வேந்தரே! பிரஜைகளுக்குத் தலைவரே! அந்தப்போர்க்களத்தில் விழுந்திருக்கிற சக்கரங்கள், நுகங்கள், அம்புத்தூணிகள், கொடித்துணிகள், ரதங்களோடுகூடின கொடிகள், ஏர்க்கால்கள், மூக்கணைகள், த்ரிவேணுக்கள், அச்சுக்கள், பூட்டாம் வார்கள், கொறடாக்கள், குண்டலங்களையும் தலைப்பாகை

[1] ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

களையுமதரித்தவையும் விழுந்திருப்பவையுமான தலைகள், தோள் வளைகளுடன்கூடின கைகள், கிரீடங்கள், ஹாரங்கள், குடைகள், விசிறிகள், கேடகங்கள், கவசங்கள், அறுக்கப்பட்ட விற்கள், பட்டஸங்கள், சக்திகள், கத்திகள், தோமரங்கள், உருட்டுத்தடிகள் ஆகிய இவற்றின் குவியல்கள் ஆங்காங்குக் காணப்பட்டன. மலைபோல விழுந்திருக்கின்ற வீரர்களுடன்கூடின யானைகளாலும், அப்படியே ஆயுதங்கள் பிடித்த குதிரைவீரர்களோடுகூட இரண்டாகப்பிளக்கப் பட்ட குதிரைகளாலும், அடித்துப்புரட்டித்தள்ளப்பட்ட ரதங் களாலும், கொல்லப்பட்டகாலாட்களாலும ரணபூமியானது நடந்து செல்லக்கூடாததும மாம்ஸங்களுடன் கலந்த ரத்தச்சேறுள்ளது மாயிற்று.

அந்தவீரர்கள் கொல்லப்பட்டவுடன, ஸிந்துராஜனான ஜயத்ரதன், க்ருஷ்ணையைவிட்டுவிட்டு, மிகப்பயந்துஓடுவதிலநோக்கங் கொண்டவனானன். அந்த நராதமனான ஜயத்ரதன நெருங்கியிருக்கிற அந்தஸைன்யத்தில அந்தத்திரௌபதியை ரதத்தினின்று இறக்கி விட்டு அச்சமயத்தில பிராணனைப்பாதுகாப்பதில விருப்பமுள்ள வனாக வனத்தில ஓடினான். தர்மராஜரோ தௌம்யரை முன்னிட்ட திரௌபதியைப்பார்த்து, அப்பொழுது, வீரனான மாத்ரீபுத்திரனால ரதத்திலேற்றுவித்தார். ஜயத்ரதன ஓடிப் போனவுடன, அந்தயுத்தகளத்தினின்று ஓடுகின்ற அந்த ஸைன் யத்தைப் பீமஸேனன் (தன்பெயரைச்) சொல்லிச்சொல்லி நாராசங்களால கொன்றான. ஸவ்யஸாசியோ, அந்த ஜயத்ரதன ஓடுவதைக்கண்டு, அவனுடையசேனைவீரர்களைக் கொல்லுகின்ற பீமனைத் தடுத்தான. அர்ஜுனன, 'எவனுடைய கெட்டநடையி னால எவ்விதத்தாலும அடையத்தகாத இந்தத்துன்பம நம்மை அடைந்ததோ அந்தஜயத்ரதனை இந்தயுத்தபூமியில காணவில்லை. மூடனும வஞ்சகனும துஷ்டனும தரௌபதிக்குத்துன்பத்தை உண்டுபண்ணினவனுமான அந்தஜயத்ரதனையே தேடுவாயாக. உனக்கு மங்களம. (மற்றப) போர்வீரர்களை அடித்துக்கிழேதள்ளுவதால உனக்கு யாதுபயன? இந்தக்காரியம பயனற்றது. நீ தான் எப்படி எண்ணுகிறாய்?' என்று சொன்னான. சிறந்தபுத்தியுள்ள அர்ஜுனனால் இவ்விதஞ்சொல்லப்பட்டவனும பேசுகிற திறமையுள்ளவனுமான பீமஸேனனே, யுதிஷ்டிரரை அடைந்து, 'பகைவர்கள், சிறந்தவீரர்கள் கொல்லப்பட்டுப பெருமபான்மையாகத் திசைகளில் ஓடிவிட்டார்கள். வேந்தரே! நீங்கள திரௌபதியை அழைத்துக்கொண்டு இந்த இடத்திலிருந்து திரும

புங்கள். ராஜஶ்ரேஷ்டரே! நகுலஸஹதேவர்களுடனும் மகாத்மாவான தௌம்யருடனும் ஆஶ்ரமத்தை அடைந்து திரௌபதியை ஸமாதானப்படுத்தும். மூடனும் அல்பனுமான ஸைந்தவராஜன், பாதாளத்தை அடைந்திருந்தாலும், அவனுக்கு இந்திரன் ஸாரதியாக இருந்தாலும், உயிரோடு என்னிடமிருந்து விடுபடமாட்டான்' என்கிற வசனத்தை உரைத்தான். யுதிஷ்டிரர், 'மிக்கபுஜபலமுள்ளவனே! ஸைந்தவன் கெட்டஎண்ணமுள்ளவனாக இருந்தாலும் துச்சலையையும் சிறந்த கீர்த்தியுள்ளவளான காந்தாரியையும் உத்தேசித்துக் கொல்லப்படத்தக்கவனல்லன்' என்று சொன்னார். வெட்கப்படுகிறவளும் சிறந்த அறிவுள்ளவளும் பொறிகள் கலங்கினவளுமான திரௌபதியானவள் அந்த வசனத்தைக் கேட்டுக் கோபங்கொண்டவளாகிப் பர்த்தாக்களான பீமார்ஜுனர்களிருவரையும் பார்த்து, 'எனக்குப் பிரியத்தைச் செய்வதாயிருந்தால் மனிதர்களுள் அதமனும் பாவியும் கெட்டபுத்தியுள்ளவனும் குலத்தைக் கெடுக்கிறவனும் அபசதனுமான அந்த ஸைந்தவனைக் கொல்லவேண்டும். எவன் பார்யையை அபஹரித்தவனோ, எவன் தீர்க்கவைரமுள்ளவனோ, எவன் ராஜ்யத்தைப் பறித்துக்கொண்ட பகைவனோ அவன் யுத்தத்தில் கெஞ்சினானாயினும் எவ்விதத்தாலும் விடத்தகாதவன்' என்று பயங்கரமாக உரைத்தாள். இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவர்களும் புருஷஶ்ரேஷ்டர்களுமான அவ்விருவரும் ஸைந்தவனிருந்த இடத்திற்குச் சென்றார்கள்.

யுதிஷ்டிரராஜர் புரோஹிதரோடு கிருஷ்ணையை அழைத்துக்கொண்டு திரும்பினார். அவர் வனத்தில் நுழைந்து நிலைகுலைந்திருக்கிற ரிஷிகளுடைய ஆஸனங்களோடும் பாய்களோடும்கூடியதும் மார்க்கண்டேயர் முதலிய பிராம்மணர்களால் வியாபிக்கப்பட்டிருப்பதுமான ஆஶ்ரமத்தைக் கண்டார். பிராதாக்களான நகுல ஸஹதேவர்களுடைய மத்தியத்தை அடைந்தவரும் பார்யையோடு சேர்ந்திருப்பவரும் மகாராஜனுமான யுதிஷ்டிரர், திரௌபதியைப்பற்றி வியஸனப்படுகின்றவர்களும் திரௌபதியைக் கண்டதனால் மனவமைதி அடைந்தவர்களுமான அந்தப் பிராம்மணர்களோடு சேர்ந்தார். அந்தப் பிராம்மணர்கள், அந்த ஸைந்தவர்களையும் ஸௌவீரர்களையும் ஜயித்து மறுபடியும் மீட்டுக்கொண்டு வரப்பட்ட திரௌபதியையும் திரும்பிவந்த அந்த யுதிஷ்டிரராஜரையும் பார்த்து ஸந்தோஷமடைந்தார்கள். அந்தத் தர்மராஜர்

அவர்களால் சூழப்பட்டு அவ்விடத்திலேயே உட்கார்ந்தார். கோபமுள்ளவளான கிருஷ்ணையானவள் நகுல ஸஹதேவர்களோடுகூட ஆச்ரமத்தினுள் சென்றாள். அந்தப் பீமஸேனனும் அர்ஜுனனும் பகைவன் ஒரு குரோசதூரத்திலிருக்கிறானென்பதைக் கேட்டுத் தாங்களே குதிரைகளை நடத்திக்கொண்டு வேகத்துடனே ஓடினார்கள். அதிரதனான அர்ஜுனன் இந்த யுத்தத்தில் ஒரு க்ரோசதூரம் சென்ற ஸைந்தவனுடைய தேர்க்குதிரைகளைக் கொன்றதாகிய அந்த மிக்க அத்புதமான காரியத்தைச் செய்தான். திவ்யாஸ்திரங்களால் நிறைந்த அந்த அர்ஜுனன் ஸங்கடம் நேர்ந்தகாலத்திலும் மனங்கலங்காமல அஸ்திர மந்திரங்களால் அபிமந்திரணஞ்செய்யப்பட்ட பாணங்களால செய்தற்கரிய காரியத்தைச் செய்தான். பிறகு, வீரர்களான பீமன் தனஞ்சயன் இருவரும், குதிரைகளைப்பறிகொடுத்தவனும் பயந்தவனும் ஸஹாயமற்றவனும் மனங்கலங்கினவனுமான ஸைந்தவனை எதிர்த்து ஓடினார்கள். ஸைந்தவனோ, அப்படித் தன்குதிரைகள் கொல்லப்பட்டதைக்கண்டு, மிக்கதுக்கமுள்ளவனாக ரதத்தினின்று கீழே குதித்துக் கால்களாலேயே ஓடுவானாயினான். மிக்க வீரச்செயல்களைச் செய்கின்ற தனஞ்சயனைக்கண்டு ஸைந்தவன் ஓடுவதில் விருப்பம் வைத்தவனாக வனத்தைக்குறித்து ஓடினான். மிக்க புஜபலமுள்ள பல்குனன் ஓடுவதில் அதிக பராக்கிரமசாலியான ஸைந்தவனைப்பார்த்துப் பின்தொடர்ந்து சென்றுகொண்டு, 'ராஜபுத்திர! இந்த வீரத்தன்மையினால் எவ்வாறு ஸ்திரீயைப் பலாத்காரம் செய்யவிரும்புகிறாய்? திரும்புவாயாக. ஓடுவது உனக்குத் தகுந்ததன்று. உன்னைப் பின்தொடர்ந்துவந்த வீரர்களை எவ்வாறு பகைவர்களுடைய மத்தியில்விட்டு ஓடுகிறாய்?' என்றுசொன்னான். பார்த்தனால் இவ்வண்ணம் சொல்லப்படுகின்ற ஸைந்தவன் திரும்பவில்லை. பலசாலியான பீமன், அவனை, 'நில், நில்' என்று சொல்லிக்கொண்டு விரைந்து ஓடினான். கருணையுள்ளவனான அர்ஜுனன், 'அவனைக்கொல்லாதே' என்று பீமனைப்பார்த்துச் சொன்னான்.

த்ரௌபதீஹரணபர்வம் முற்றிற்று.

இருநூற்றெழுபத்துமூன்றுவது அத்யாயம்.

ஜயத்ரத விமோக்ஷண பர்வம்.

(பீமன் ஜயத்ரதனை மயிரில் பிடித்துக் கீழேதள்ளித் தலையில் உதைத்து அவனுக்கு ஐந்து குடுமிவைத்துக் கட்டிக்கொண்டு வந்ததும், யுதிஷ்டிரர் அவனை விடுவித்ததும், ஜயத்ரதன் தவத்தினால் மஹாதேவரிடம் வரம்பெற்றதும்.)

ஜயதரதனோ, ஆயுதங்களைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு தன்னைதொடர்ந்துவருகின்ற பிராதாக்களான பீமார்ஜுனர்களைப் பார்தது மிக்க துன்பமுற்றவனும் தப்பிபபிழைப்பதில விருப்பமுள்ளவனும் ஜாக்கிரதையுள்ளவனுமாக விரைவாக ஓடினான். கோபமுளள பீமஸேனனோ கொடிகளால் சூழப்பட்டிருக்கிற புதரில் ரததினங்களால பிரகாசிககினற கிரீடம நழுவிவிழ ஓடுகின்றவனும வனத்தின மததியில பதுங்குகினறவனும புதரில ஒடுங்குகின்றவனும பயததால் மனககுழபபமுள்ளவனுமான அந்த ஜயதரதனைத் தேடிககொண்டு ரத்தினஙகளால அலஙகரிககப்பட்ட ரதத்திலிருந்து விரைவாகக் கீழே இறங்கி ஓடி அவனை மயிரிலபிடித்தான். பீமன் அவனை மேலேதூக்கிப பூமியில்போட்டுத் தேய்த்தான். அரசனான ஸைந்தவனைக் கழுததிற்பிடிததுக கீழேதள்ளினான். மிக்க புஜபலமுள்ள அந்தப் பீமன், உயிரோடிருபபவனும் மேலே எழும்புவதற்கு விருப்பமுள்ளவனும புலமபத தொடஙகுகிறவனுமான அந்த ஜயதரதனுடைய தலையில் மீண்டும் காலால் உதைததான். பீமன அவனை இரண்டுமுழஙகால்களால் நன்றாக இடிததுக் கைப்பிடியினால் குத்தினான்.

அரசனான ஸைந்தவன் நல்ல அடியினால துன்புறுத்தப்பட்டு மயக்கததை அடைந்தான். பலகுனன் கோபததுடனகூடின பீமஸேனனை, 'கௌரவ! அரசரான யுதிஷ்டிரர் துச்சலைக்காக உன்னைப் பார்த்து என்னசொன்னார்?' என்றுசொல்லி விலக்கினான். பீமன, 'துன்பததை அடையத் தகாதவளான கிருஷ்ணைக்குத துன்பத்தை உண்டுபண்ணினவனும் பாவச்செயலுள்ளவனும் மனிதரில இழிந்தவனுமான இந்தஜயத்ரதன் என்னிடத்தினின்று உயிர்தப்பிப்பிழைப்பதற்குத தகுதியுள்ளவனல்லன். யுதிஷ்டிரராஜரோ எப்பொழுதும் கருணையுள்ளவர். நீயும் சிறுபிள்ளைப்புததியினால் எப்பொழுதும் என்னைத் தொந்தரை செய்கிறாய். நான் என்ன செய்யக்கூடும்?'

என்று சொன்னான். இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, விருகோதரன் அப்பொழுது ஒன்றும் சொல்லாமலிருக்கிற அந்தஜயதரதனுக்கு அாததசந்திரபாணததால தலையில் ஐந்துகுடுமிகளை ஏற்படுததினன. பிறகு, விருகோதரன் அரசனுன ஜயத்ரதனை விகாரப்படுததி, 'மூட! நீ உயிரோடிருக்க விரும்புகிறுயாகில் அதற்கு உபாயததைச சொல்லுகின்ற என்னிடமிருநது கேள். ஜனக்கூட்டங்களிலும் ஸபைகளிலும், 'நான் பாண்டவர்களுக்கு அடிமைப்பட்டேன!' என்று சொல்லவேண்டும். இப்படிச் சொல்லுவாயாகில் உயிரைக் கொடுப்பேன. இதுதான் யுததததில ஜயிததவன செய்யவேண்டிய முறை' என்று சொன்னான். கஷ்டததை அனுபவிக்கிற ஜயதரதராஜன, யுதததததில பிரகாசிப்பவனும புருஷஶ்ரேஷ்டனுமான பீமனைபபார்தது, 'இப்படியே ஆகட்டும' என்று சொனனுன். பிறகு, குந்தீநந்தனனை விருகோதரன் பல விதமாகபபுரளுகிறவனும் பிரஜ்ஞை இலலாதவனும் புழுதிபடிந்த தேகமுள்ளவனுமான, அந்த ஜயதரதனைக் கயிற்றினலகட்டித தேரில் ஏற்றினன். பிறகு, பீமன், அவனை ரததததில ஏற்றிவைத்துக கொண்டு, அபபொழுது அாஜுனனை தொடாந்துவர, மூததவரும் ஆஶ்ரமததிலிருபபவருமான யுதிஷ்டிரரை வந்தடைந்தான.

பீமனே, அந்த நிலைமையிலிருக்கிற ஜயதரதனை யுதிஷ்டிரருககுக காணபிததான. அரசர் அவனைப் பார்த்து உரககச்சிரிதது, 'விட்டுவிடு' என்றும் சொன்னார். பீமன், அரசரைப்பார்த்து, 'பாவபுத்தியுள்ளவனுன இந்த ஜயத்ரதன் பாண்டவர்களுக்கு அடிமையாக இருததலை அடைந்தான் என்று திரௌபதிக்குசசொல்லும்' என்று சொன்னான். பிறகு, தமையனுரான தர்மநநதனா, அநதப பீமனைப்பார்தது, 'உனக்கு நாம பிரமாணமாயிருந்தால, இழிவானசெயகையுள்ள இவனை விட்டுவிடு' என்று நயமுள்ளசொல்லைச் சொனனுர். திரௌபதியும, யுதிஷ்டிரரைப பார்ததுவிட்டு, பீமனை நோககி, 'அரசரான யுதிஷ்டிரருக்கு அடிமையான இநத ஜயதரதனை விட்டுவிடுஙகள். உமமால் ஐநது குடுமிகளுள்ளவனுகச் செய்யப்பட்டுவிட்டான்' என்று சொன்னுள். பிராதாவினுலும் கிருஷ்ணையினுலும் இவ்வாறு சொல்லபபட்ட பீமனே, மகாபாவியும் பிரஜ்ஞையிலலாதவனுமான ஜயதரதனை அவிழ்ததுவிட்டான். விடபபட்ட அந்த அரசனுன ஜயதரதன், மனவருததததுடன், அருகில் வந்து யுதிஷ்டிரராஜரை அபிவாதனம் செய்து அப்பொழுது முதியவர்களான அநத முனிவர்களையும அபிவாதனம செய்

தான். கருணையுள்ளவரும் தர்மஜ்ஞருமான அரசருமான யுதிஷ் டிரர், அப்படிப்பட்ட நிலைமையிலிருப்பவனும ஸவ்யஸாசியினால் பிடிக்கப்பட்டிருப்பவனுமான அந்த ஜயத்ரதனைப் பார்த்து, 'அடிமைதீர்ந்தவனாகச் செல. விடப்பட்டாய். இவ்விதமான கெட்ட காரியத்தை மீண்டும ஓரிடத்திலும செய்யாதே. ஸ்திரீகளிடத்தில் ஆசையுள்ள உன்னை நிந்திக்கவேண்டும். நீ அல்பன்; [1] அல்பர் களைத் துணைவர்களாக உடையவன். கெட்டபுத்தியுள்ளவனே! உன்னைவிட வேறான எந்தப்புருஷாதமன் தாமவிரோதமானதும் உலகத்தால் தூஷிக்கப்படுவதுமான இப்படிப்பட்ட காரியத்தைச செய்வான்?' என்றார். பரதஸ்ரேஷ்டரான தர்மராஜர் கெட்டகாரி யத்தைச் செய்தவனான அந்த ஜயத்ரதனை மரித்தவனைப் போல் எண்ணி நன்றாக உற்றுப்பார்த்துக் கருணைபாராட்டினார். 'ஜயத் ரத! தர்மத்தில் உனக்குப் புத்தி விருத்தியடையட்டும். அதர்மத் தில மனத்தைச் செலுத்தாதே. குதிரைகளோடும் ரதங்களோடும் காலாட்களோடும க்ஷேமமாகச செல' என்று சொன்னார்.

பாரதரே! இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அரசன துக்கத்தால் அதிகமனவருத்தமுள்ளவனாகவும் ஒன்றும் பேசாமல தலைகுனிந் தவனாகவும் வெட்கத்துடன் கங்காத்வாரம்சென்றான். அவன் விரூ பாக்ஷரும் உமாபதியுமான மகாதேவரைச சரணமடைந்து பெருந தவம்புரிந்தான். அவன் விஷயத்தில் விருஷபத்துவஜரும் ப்ரீதியுள் ளவரானார். ப்ரீதியுள்ளவரான முக்கண்ணர் ஜயத்ரதனுடைய பூஜை யைத் தாமே நேரிலதோன்றிப் பெற்றுக்கொண்டார். மகாதேவர் அந்த ஜயத்ரதனுக்கு வரத்தையும் கொடுத்தார். அவனும் பெற்றுக் கொண்டான. அதனைக் கேட்கக்கடவீர். அரசனான ஜயத்ரதன், 'ரதங்களுடன் கூடின பாண்டவர்களைவரையும யுத்தத்தில் ஜயிக்கக் கடவேன்' என்று மகாதேவரைப பிரார்த்தித்தான். மகாதேவர் அவனைநோக்கி, 'அது முடியாது' என்று சொன்னார். 'பதரிகா ஸ்ரமத்தில் தவம்புரிந்தவனும் நாராயணரை ஸஹாயமாகக்கொண் டவனும் எல்லா உலகங்களாலும் ஜயிக்கப்படாதவனும் தேவர்க ளாலும் எதிர்க்கமுடியாதவனும் நரனென்று பெயருள்ள ஸுரேஸ்வரனும் மகா பாகுபலமுள்ளவனுமான அர்ஜுன னைத் தவிர ஜயிக்கத்தகாதவர்களும் கொல்லத்தகாதவர்களு மான அந்த மற்றப் பாண்டவர்களை யுத்தத்தில் நீ தடுப்பாய்; என்றால் அந்த அர்ஜுனனுக்கு ஒப்பற்ற திவ்யமான பாசுபதாஸ்

---

[1] வேறு பாடம்.

திரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த அர்ஜுனன் லோகபாலர்களிடமிருந்து வஜ்ரமமுதலிய மகாஸ்திரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டிருக்கிறான். தேவதேவரும அழிவற்ற உருவமுள்ளவரும் தேவர்களுக்குக் குருவும் பிரபுவும் பிரதானபுருஷரும் அவ்யக்தரும உலகங்களுக்கு அந்தராத்மாவும் உலகத்தைத் தமது மூர்த்தியாகக் கொண்டவருமான விஷ்ணுவானவர், யுகாந்தகாலம்வந்தவுடன், காலாக்னிரூபியாக இருந்துகொண்டு மலைகளோடும கடல்களோடும் தீவுகளோடும் குலாசலஙகளோடும் வனங்களோடும் கானகங்களோடும் கூடிய உலகத்தை எரிக்கிறார்; பாதாளத்தில் ஸஞ்சரிக்கிற நாகர்களையும எரிக்கிறார். அதற்குப பிறகு, ஆகாயத்தில் மிக்க பெரியவைகளும பற்பல நிறமுள்ளவைகளும் கோரமான முழக்கமுள்ளவைகளும அதிகமாகக காஜிக்கின்றவைகளும மின்னல்களின் வரிசைகளுடன் கூடியவைகளுமான மேகங்கள் நன்குகிளமபி எல்லாத் திசைகளிலும் எங்கும மழையைப் பொழிகின்றன. பிறகு, பிரளயகாலாக்னியை அடக்குகின்றவைகளான மேகங்கள தேரசக்கள்போன்ற நீர்த்தாரைகளால் எல்லாத் திசைகளிலும் மழையைப் பொழிந்து பூமியை ஜலத்தால் முழுமையும நிரப்பி நின்று அக்னியை அவிக்கின்றன. அப்பொழுது, ஒரே ஸமுத்திரமயமானதும் சராசரங்கள் ஒடுஙகியதும், சந்திரனும் ஸூர்யனும் காற்றுமில்லாததும், க்ரஹஙகளாலும் நக்ஷத்திரஙகளாலும விடுபட்டிருக்கிறதுமான ஆயிரம் சதுர்யுகஙகளின் முடிவில பூமியானது ஜலத்தால் நிறைக்கப்படுகிறது. பிறகு, ஆயிரம் கண்களுள்ளவரும் ஆயிரம்கால்களுள்ளவரும் ஆயிரம்தலைகளுள்ளவரும் புலன்களுக்கெட்டாதவரும் நாராயணரென்கிற பெயருள்ளவருமான புருஷர் யோகநித்திரைசெய்ய விருப்பமுள்ளவராகிறார். பகவானும் தேவரும் விபுவுமான அந்நாராயணர், விசாலமான ஆயிரம படஙகளுள்ளவனும கட்டிலபோலமைந்த உடலுள்ளவனும் ஆயிரம ஸூர்யர்கள் கூடியதுபோலிருப்பவனும் அளவற்ற காந்தியுடையவனும் குருக்கத்திப்பூ, சந்திரன, முத்துவடம், பசுவினபால, தாமரைத்தண்டு, அலலிப்பூ இவைகளின ஒளிபோன்ற ஒளிபொருந்தியவனுமான சேஷனைப படுக்கையாக அமைத்துக்கொண்டு, அப்பொழுது, ஸமுத்திரத்தில அந்தச சேஷன்மீது படுத்து யோகநித்திரைசெய்கின்றவராக இரவிலுண்டாகிற இருளால வியாபிக்கப்பட்ட தம்முடைய இரவை உண்டுபண்ணுகிறார்; ஸத்வகுணத்தினது மேலீட்டினல் விழித்துக்கொண்டு உலகம் சூன்யமாயிருப்பதைக்

கண்டார். இவ்வுலகில் அந்த நாராயணரைப்பற்றி, 'ஜலங்கள் அந்தநரருக்குச சரீரங்களாக இருப்பதுபற்றி ஜலஙகளுக்கு நாரஙக ளெனகிற பெயர் ஏற்பட்டதெனறு கேட்டிருககிறேம்; அந்த நார ங்கள் அந்தநரருக்கு அயனம (=வாஸஸ்தானம) ஆகவிருபபதால் அவர் நாராயணரெனறு எணணப்பட்டிருக்கிருர்' என்கிற பொரு ளுளள இந்தசுலோகததை உதாஹரிக்கின்றனா. சாுவதரான நாராயணர், 'பிரஜைகள் பெருகுவதற்காக நான் சராசராத்மகமான உலகமாகக கடவேன' என்று தியானம் செய்தார். நினைதத அளவில், பகவானுடைய நாபியில் ஒரு தாமரைமலர் தோன்றியது. அந்த நாபிகமலததிலின்று நான்குமுகங்களுள்ள பிரம்மதேவர் வெளியில வந்தார். உலங்களுக்குப் பிதாமஹரான பிரம்மதேவர், விரைவாக அநதத்தாமரைமலரில் உட்கார்ந்துகொண்டு, உலக மனைதையும சூனயமாகக் கணடு, பிறகு, தமக்கு ஸமானர்களான மரீசிமுதலிய [1] ஒனபது மஹரிஷிகளை மனததினுல் படைத்தார். அவர்கள் யக்ஷாகளும் ராக்ஷஸர்களும் பூதஙகளும் பிசாசஙகளும ஸர்ப்பங்களும் மனிதாகளும் மற்றுமுள்ள ஸதாவரஜங்கமங்களு மான எலலாபபொருளகளையும் உண்டுபண்ணினுர்கள். பிரஜை களுக்குபபதியான பரமாதமாவுக்கு மூனறு நிலைமைகள் இருக் கின்றன. பிரமமமூர்ததியானது படைக்கிறது; விஷ்ணுமூர்த்தி யானது காக்கிறது; ருததிரமூர்ததியானது தன்சக்தியினுல் அழிக் கிறது. ஸிந்துராஜனே! ஆசசரியமான செய்கைகளுள்ள விஷ்ணு வினுடையவையும் முனிவர்களும் வேதங்களின் கரையை அடை ந்தவர்களுமான பிராம்மணர்களால் சொல்லப்படுகின்றவைவு மான (செய்கைகளை) நீ கேட்டதில்லையா? பூமியானது எங்கும் ஜலத்தால நன்ருகவியாபிக்கப்படவே, அபபொழுது, ஒரே ஸமுத்தி ரமாயும் ஒரே ஆகாசமாயுமிருககிற அந்தஜலத்தில் மாரிக்காலதது ராத்ரியில் நாலாபக்கஙகளிலும் ஸஞ்சரிக்கின்ற மினமினிப்பூச்சி போல ஸஞ்சரிககிற பிரபுவான விஷ்ணுவானவர், அப்பொழுது நிலைநாட்டுவதற்காகப பூமியைத தேடிககொண்டிருந்தார். பூமி ஜலத தில் முழுகியிருபபதைப் பார்தது, 'எந்தரூபத்தை எடுத்து ஜலத்தி லிருந்து பூமியை மேலே தூக்கிவரலாம்?' என்று மனத்தில் ஆலோ சித்து அதனை மேலேஎடுததுவருவதற்கு விரும்பினுர். இவ் வண்ணம் மனததினுல் நன்ருகஆலோசிததுத் திவ்யதருஷ்டியினுல்

---

[1] 'மரீசி, அதரி, அஙகிரஸ், புலஸ்தியர், புலஹா, க்ரது, வஸிஷ்டா, நாரதா, ப்ருகு' என்பது பழையவுரை.

பார்த்து ஜலத்தில விளையாடுவதில் மிக்கவிருப்பமுள்ள வராஹரூப த்தை நினைத்தார். பிரபுவான விஷ்ணுவானவர், நான்குவேதமய மாக இருப்பதும் வேதங்களால் சொல்லப்பட்டயஜ்ஞரூபமாக இருப்பதும பத்துயோஜனைதூரம் அகன்றதும் நூறுயோஜனை தூரம் நீண்டதும் பெரியமலைபோன்ற தேகத்தின்காந்தியுள்ளதும் கூரியதெற்றிப்பற்களுள்ளதும் அதிக காந்தியுள்ளதும் பெரிய மேகக்கூட்டத்தின் இடிமுழக்கம்போன்ற முழக்கமுள்ளதும் கார்மேகம்போன்றதுமான பன்றியின வடிவத்தையெடுத்து யஜ்ஞவராஹராகி ஜலத்தில் இறங்கினர். ஒருதெற்றிப்பல லால் பூமியை மேலேதூக்கி அதன் ஸ்தானத்தில நிலை பெற்றிருக்கச்செய்தார். மிக்கதோள்வலிமையமைந்த பிரபுவான விஷ்ணுவானவர் மீண்டுமே கழுத்துக்குக்கீழ் மனுஷ்யசரீரமுள்ள தும் கழுத்துக்குமேல் ஸிம்மசரீரத்துடன்கூடியதுமான அபூர்வ மான சரீரத்தை எடுத்துக்கொண்டும் ஒருகையினல் மற்றொரு கையை முறுக்கிக்கொண்டும் தைத்யராஜனுடைய ஸபையை அடைந்தார். தைத்யர்களுக்கு ஆதிபுருஷனும் [1] தேவசத்துரு வும், திதியின் புதல்வனும, அபூர்வதேகத்துடன்கூடின விஷ்ணு வைப்பார்த்துக் கோபத்தால கணகள் நன்குசிவந்தவனும், சூலத் தைக்கையிலெடுத்தவனும, மாலையை அணிந்தவனும், வீரனுமான ஹிரண்யகசிபுவானவன் மேகமுழக்கம்போன்ற கர்ஜனத்துடன கூடியவனாகவும் கருமையானமேகங்களின் கூட்டத்திற்கு ஒப பானவனாகவும நரஸிம்மத்தை எதிர்த்தோடிவந்தான். பிறகு, அதிகபலசாலியும், மனுஷ்யசரீரத்துடனும ஸிம்மசரீரத்துடனும கூடினதுமான சிங்கத்தினல் மேலேபாய்ந்து கூர்மையுள்ள நகங் களினலை ஹிரண்யகசிபுவானவன் நன்றாகப் பிளக்கப்பட்டான். பகவானும செந்தாமரைமலர்போன்ற கண்களுள்ளவரும பிரபுவு மான ஸ்ரீமந்நாராயணர், சத்துருக்களைக்கொல்பவனை தைத்ய ராஜனை இவ்வண்ணமகொன்று மீண்டும உலகங்களுக்கு நன்மை யைச்செய்வதற்காகக் கஶ்யபருக்குப் புத்திரராக அதிதியினலை கர்ப்பத்தில தாங்கப்பட்டார். ஆயிரமவருஷகாலம் நிரமபினபிறகு, உத்தமமானகர்ப்பத்தை அதிதிதேவியானவள ஈன்றாள். ஸூர்ய பிரகாசமில்லாததினத்திலிருக்கிற மேகத்திற்கு ஒப்பான தேக காந்தியுள்ளவரும் பிரகாசிக்கின்றகண்களுள்ளவரும் குட்டை யான வடிவத்தையுடையவரும் தண்டமுள்ளவரும் கமண்டலு

---

[1] பொருள் இரட்டித்தலால் இரண்டு சொறகள் விடப்பட்டன.

வைத்தரித்தவரும் ஸ்ரீவதஸமெனகிற மசசததால் மார்பில அலங்கரிககபபட்டவரும் ஜடைகளுள்ளவரும யஜ்ஞோபவீததததைத தரிததவரும் பாலனுடையவடிவததைதத தரிததவருமான பகவான நாராயணர், அப்பொழுது அஸுரராஜனுன பலிசக்கரவர்த்தியினுடைய யாகசாலையை அடைந்தார். அந்த வாமனவடிவத்தைத் தரிததவரான பகவான், பிருஹஸ்பதியைத் துணைக்கொண்டு பலியின யாகததில பிரவேசிததார். பலியானவன், குட்டையானசரீரமுள்ள அவரைபபார்ததுு, மிககமனக்களிப்படைந்து, 'பிராம்மணு! உன்னைப்பார்த்ததனுல ப்ரீதியுள்ளவனுக இருக்கிறேன். நீ சொல். உனககு எதை நான் கொடுக்ககவேன்?' என்று வினவினுன். பலியினுல் இவ்வாறு வினவப்பட்ட தேவரான வாமனர் பலியைபபாரத்து, 'ஸ்வஸ்தி (=மஙகளம)' என்று சொலலிவிட்டுப புனசிரிப்புடன, 'தானவர்களுககுபபதியே! இப்பொழுது எனக்கு என காலால் மூன்றடி அளவுள்ள பூமியைக்கொடு' என்று சொன்னர். பலியானவன மனமகிழ்ந்து அளவுகடந்த தேஜஸுள்ள பிராமமணருககு அவாகேட்டவண்ணம் கொடுத்தான. பிறகு, காலடிகளால பூமியை அளகக எண்ணங்கொண்டபோது, ஹரிககுத திவயமாயும் மிகக அதபுதமாயுமிருக்கிற உருவம உண்டாயிற்று. கலங்கச்செய்யமுடியாதவரான அவர், மூன்று காலடிகளால பூமியை விரைவாகக கவர்ந்துகொண்டார். சாஸ்வதருமதேவருமான விஷ்ணுவானவர் பூமியை இந்திரனுககுக கொடுககவுமசெயதார். இநத வாமனருடைய அவதாரமும் உனக்குச் சொலலபபட்டது. அந்த வாமனுவதாரததால் தேவர்கள அபிவிருததி அடைந்தார்கள். விஷ்ணுவினுல பலியினிடததிலிருந்து மீட்கபபட்டு இந்திரனுக்குக கொடுக்கப்பட்டபடியால, உலகமும வைஷ்ணவமெனறு சொலலபபடுகிறது. அவர் துஷ்டர்களைத தண்டிப்பதற்காகவும் தாமததைக்காபபதற்காகவும் யதுக்களின்வீட்டில் மானிடாகளுள் அவதரிததிருக்கிருர். இவ்வண்ணம அவதரிததிருககிற அந்தப் பகவானுன விஷ்ணுவானவர் கருஷ்ணனென்று சொலலபபடுகிருர்.

ஸைந்தவ! ஆதியநதமில்லாதவரும் பிறபபில்லாதவரும் தேவரும் பிரபுவும உலகங்களால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவருமான பகவானுடைய செய்கைகளை வித்வான்கள் கானம்செய்கிருர்கள். எவரை ஒருவராலும் ஜயிக்கப்படாதவரென்றும் கிருஷ்ணனென்றும் சங்கத்தையும் சககரத்தையும் கதையையும் தரித்தவரென்றும் ஸ்ரீவத்ஸ

மென்கிற மறுவையுடையவரென்றும் பீதாம்பரதாரியென்றும் சொல்லுகிறார்களோ அந்தக் கிருஷ்ணனால் அஸ்திரங்களை அறிந்தவர்களுள் சிறந்தவனான அந்த அர்ஜுனன் பாதுகாக்கப்படுகிறான். ஒப்பற்ற ஆற்றலுள்ளவரும் ஸ்ரீமானும் செந்தாமரைமலர்போன்ற கணகளுள்ளவருமான பகவான் துணையாக இருந்து ஒரே ரதததில் பார்த்தனை ரதிகனாக வைத்துக்கொண்டு சத்துருவீரர்களைக் கொல்லப போகிறார். அந்தப் பகவானுடைய உதவியினால், பிறரால் தாங்க முடியாத அந்த அர்ஜுனன் தேவர்களாலும் ஜயிபபதற்கு ஸாத்தியபபடாதவனாக இருக்கிறான். அவ்வாறிருக்க, மனுஷ்யத தன்மையுள்ள எந்த மனிதன் யுத்தத்தில பார்த்தனை ஜயிப்பான்? வேந்தனே! அவனொருவனை விட்டுவிட்டு யுதிஷ்டிரனுடைய எல்லாச் சேனையையும் பகைவர்களான நான்கு பாண்டவர்களேயும ஒரு தினம் ஜயிப்பாய். ஆகையால, நீ அர்ஜுனனைத தவிர மற்றப் பாண்டவர்களைத் தடுப்பாய். புருஷஶ்ரேஷ்டனே! என்னால் இந்த வரம் உனக்குக் கொடுக்கப்பட்டது' என்று சொன்னார். ராஜஶ்ரேஷ்டனே! ஸிந்துராஜனைப்பார்த்து இவ்வண்ணமுரைத்து எல்லாப பாவங்களையும் அபஹரிபபவரும் உமையவளுக்குப்பதியும் பசுபதியும் (தக்ஷனுடைய) யாகததை அழித்தவரும் முப்புரங்களை நாசம்செய்தவரும் பகனுடைய கண்களைக் கீழேதள்ளினவரும் உமையவளைத் துணையாகக்கொண்டவரும் பகவானும் முக்கணணருமான பரமசிவன், குள்ளர்களும் பெரிய ரூபத்தைத் தரித்தவர்களும் கூனர்களும் உக்கிரமான காதுகளும் கண்களுமுள்ளவர்களும் கோரரூபிகளும பலவித ஆயுதஙகளைக் கையிலெடுததிருப்பவர்களுமான பாரிஷதர்களால் சூழபபட்டவராக, அநத இடத்திலேயே மறைந்தார். இவ்வண்ணமுரைக்கக்கேட்ட அரசனான ஸைந்தவன் தன் வீட்டையே நோக்கிச் சென்றான். பாண்டவர்களும் அப்படியே அந்தக் காம்யகவனத்தில் வஸித்தார்கள்" என்று சொன்னார்.

ஜயத்ரத விமோக்ஷண பர்வம் முற்றிற்று.

இருநூற்றெழுபத்துநான்காவது அத்யாயம்.

ரா மோ பா க்யா ன ப ர் வ ம்.

(யுதிஷ்டிரர், தமக்கொப்பான துக்கமுள்ளவன் உலகத்தி லிருக்கிறனுவென்று மார்க்கண்டேயரை வினவியது.)

ஜனமேஜயர், "இவ்வண்ணம் அதிகதுன்பத்தை அடைந்து க்ருஷ்ணை மீட்கப்பட்ட பிறகு, புருஷஸ்ரேஷ்டர்களான பாண்டவர்கள் யாதுசெய்தனர்?" என்று வினவ, வைசம்பாயனர், "தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரர், ஜயத்ரதனை ஜயித்து க்ருஷ்ணையை இவ்வண்ணம் விடுவித்து முனிவர்களுடைய கணங்களோடு வீற்றிருந்தார். பாண்டவர்களுடைய விருத்தாந்தங்களைக் கேட்பவர்களும் அனுதாபத்தை அடைகிறவர்களுமான அந்த மஹரிஷிகளின் மத்தியில் பாண்டுநந்தனரான யுதிஷ்டிரர், மார்க்கண்டேயரைப் பார்த்து, பினவருமாறு வினவலானுர். 'பகவானே! தேவரிஷிகளுள் நீர் பிரஸித்திபெற்றவர்; சென்றதையும் வருவதையும் அறிந்தவர். என் உள்ளத்திலுள்ள ஸந்தேகத்தை வினவுகிறேன். (அதனைப்) போக்குவீராக. இந்த த்ருபதனுடையபுத்திரியோ யாகவேதியின் மத்தியிலிருந்து உதித்தவள்; மனிதகர்ப்பத்தினின்று உண்டானவளல்லள்; மகாபாக்கியவதி; மஹாத்மாவான பாண்டுவின் மருமகள். மகிமையுடைய காலமும், தெய்வமும், பிராணிகளுக்கு அவசியம் வருவனவான நன்மை தீமைகளும் மீறமுடியாதவை. அவற்றுக்கு மாறுதலில்லையென்று எண்ணுகிறேன். எங்களுக்கு மனைவியும் தர்மங்களை அறிந்தவளும் தர்மங்களை அனுஷ்டிப்பவளுமான பாஞ்சாலியை, சுத்தனைப் பொய்யான திருட்டுக்குற்றம் அடைவதுபோல, இப்படிப்பட்ட அபகரிக்கப்படுதலென்னும் அவமானத்து எவ்வாறு அடைந்தது? த்ரௌபதியினால ஒரு பாவமும் செய்யப்படவில்லை; ஒரு ஸமயத்திலாவது இகழப்பட்ட கார்யம செய்யப்படவில்லை. பிராம்மணர்கள் விஷயத்திலேயே மிக்க தர்மம் நன்கு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட திரௌபதியை, மூடபுத்தியுள்ள ஜயத்ரதராஜன் பலாத்காரமாகக் கவர்ந்தான். அவனைக் கவர்ந்ததனால் ஸஹாயர்களோடு கூடின பாவியான ஜயத்ரதன் தலையில் மயிர்சிரைத்தலையும் யுத்தத்தில் தோல்வியையும் அடைந்தான். அந்த ஸைந்தவனுடைய சேனையைக் கொன்று எங்களால் அப்படியே த்ரௌபதி மீட்டுக்

கொண்டுவரப்பட்டாள். எங்களால் எதிர்பார்க்கப்பட்டிராத அப்படிப்பட்ட மனைவிகவரப்படுதலாகிய துக்கமும் இந்தத் துக்ககரமான வனவாஸமும் வேட்டையாடி ஜீவிப்பதும் பந்துக்களைப் பிரிந்து வேறிடத்தில் வஸித்தலும் அடையப்பட்டன. வீணாகத் தவவேஷம் பூண்டவர்களான எங்களால் காட்டில் வஸிப்பவர்களுடன் சேர்ந்து காட்டிலுள்ள மிருகஜாதிகளின் இந்த வதமும் செய்யப்படுகிறது. என்னோடொத்த மிக்க பாக்கியஹீனனான ஒரு மனிதன் உலகத்திலிருக்கிறானா? எங்கேயாவது தேவரீரால் முன்னம் பார்க்கப்பட்டிருக்கிறானா? அல்லது, கேட்கப்பட்டிருக்கிறானா?' என்று வினவினார்.

இருநூற்றேழுபத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர் யுதிஷ்டிரரைக்குறித்து ராமோபாக்கியானத்தைச் சொல்லத் தொடங்கியதும், ராமர்முதலியவர்களுடைய அவதாரமும், ராவணனுடைய உத்பத்தியைக் கூறுமுறையில் குபேரனுடைய உத்பத்தியும்.)

மார்க்கண்டேயர், 'பரதஶ்ரேஷ்டனே! ராமரால் நிகரில்லாத துக்கம் அடையப்பட்டது. அவருடைய (பார்யையான) ஜானகியானவள், மிக்க பலசாலியும் கெட்ட எண்ணமுள்ளவனும் ராக்ஷஸர்களுக்கு அரசனுமான ராவணனென்கிற ராக்ஷஸனால் மாயையைக் கைக்கொண்டு பலத்தினால் ஜடாயுவென்கிற கழுகைக் கொன்று ஆஶ்ரமத்திலிருந்து அபஹரிக்கப்பட்டாள். ராமர் ஸுக்ரீவனுடைய பலத்தை அடுத்துக் கடலுக்கு அணைகட்டிக் கூர்மையுள்ள பாணங்களால் லங்கையை எரித்து அவளை மீட்டுக்கொண்டு வந்தார்' என்று சொன்னார்.

யுதிஷ்டிரர், 'பகவானே! ராமர் எந்தக் குலத்தில் பிறந்தவர்? எவ்விதமான வீரியமுள்ளவர்? எவ்விதமான பராக்கிரமமுள்ளவர்? ராவணன் யாருடைய புத்திரன்? அவனுக்கு அந்த ராமரோடு என்ன வைரம்? பகவானே! இவை அனைத்தையும் எனக்கு நன்கு சொல்லக்கடவீர். உம்மால் எல்லாம் உள்ளபடி நேரில் காணப்பட்டிருக்கின்றன. புகழத்தக்க செய்கைகளுள்ள ராமருடைய சரித்திரத்தைக் கேட்க விரும்புகிறேன்' என்று சொல்ல, மார்க்

கண்டேயர், 'இக்ஷ்வாகுவம்சத்தில் தோன்றினவனும மகானு மான அஜனென்கிற ஒரு வேந்தன் இருந்தான். அவனுககு எபபொழுதும் வேதாததியயனமசெயபவனும் சுததனுமான தசாதனெனகிற ஒரு புததிரனிருநதான. அவனுககு அறம் பொருளகளை அறிந்தவர்களான ராமன, லக்ஷமணன், மிக்க பல சாலியான பரதன், சததுருக்னன என்கிற நான்கு புத்திரர்கள் உணடானார்கள். கௌஸலயை என்பவள ராமனுடைய மாதா. கைகேயியானவள் பரதனுடைய தாயார்.' ஸுமித்ரைக்குப் பகை வர்களை வாட்டுபவர்களான லக்ஷ்மணனும சத்துருக்னனும் புததி ராகள். பிரபுவே! ஜனகன் விதேகதேசததது அரசன். பிரம்மதேவர் தாமே எந்த ஸீதையென்பவளை (ஸஙகலபததினுலேயே) ராம ருக்கு அன்புக்குரிய மனைவியாகப படைததாரோ, அவள் அந்த ஜனகனுடைய புதல்வி. ராமர் ஸீதை இவர்களின் இந்தப பிறப பானது உனக்கு உரைக்கபபடடது. ஜனஙகளுக்கு ஈஸ்வரனே! ராவணனுடைய பிறபபையும உனக்கு விரிவாகச சொலலுவேன்.

தாமாகத தோன்றினவரும எலலா உலகஙகளையும் படைப பவரும் பிரபுவும் மிக்க தவமுளளவருமான பிரமமதேவர் ராவண னுககு நேரே பாட்டனுர். அந்தப் பிரமமதேவருக்கு புலஸ்த் யரென்கிற அன்புள்ள புத்திரர் மனததிலிருந்து உண்டானுர். அவருக்குக் கோ என்கிற பார்யையினிடததில வைஸ்ரவணனென் கிற பிரபுவான புததிரன் பிறந்தான. அவன பிதாவை விட்டு விட்டுப பிதாமஹரை அடைந்தான். அரசனே! பிதாவான புலஸ் தியர் வைஸ்ரவணன்மீதுணடான கோபத்தால தம ஸ்வ ரூபத்தை யோகபலததால் விஸ்ரவஸெனகிற வேறு தேகமாகப படைத்தார. அந்தப் புலஸ்த்யருடைய சரீரததின் பாதியினுல் வைஸ்ரவணன்மீதுணடான கோபததைத தீர்பபதற்காகக் கோ பத்துடன்கூடின அந்த விஸ்ரவஸென்கிற பிராம்மணர் உண்டா ஞர். பிரபுவான பிதாமஹரோ பரீதியுள்ள மனத்துடன் வைஸ்ர வணனுககு அமரததன்மையையும தனஙகளுக்கு ஈஸ்வரனுகை இருத்தலையும் லோகபாலனுகை இருததலையும் ஈஸ்வரரோடு நட்பை யும் நளகூபரனென்கிற புததிரனையும் ராக்ஷஸர்களுடைய கணங்க ளோடுகூடின லஙகை என்கிற ராஜதானியையும நினைத்தவண்ணம் செல்லுகின்ற புஷ்பகமென்கிற விமானததையும யக்ஷர்களுக்கு அதிபதியாக இருததலையும் அரசர்களுக்கரசனுயிருக்கும் பெரும் பததததையும் கொடுத்தார்.

தனி ஆசைகாட்டித் தவத்தினின்று தடுத்தார். பிரம்மா, 'அருமையான புத்திரர்களே! உங்கள்விஷயத்தில் நான் பரீதியுள்ளவனாக இருக்கிறேன். திரும்புங்கள். வரனகளைக் கேளுங்கள். சாகாமலிருப்பதொன்றைத்தவிர, எது எது இஷ்டமோ அது அது அப்படி அப்படியே உண்டாகட்டும். பெரியபதத்தை அடைய வேண்டுமென்கிற எண்ணத்தால் எந்த எந்தத் தலையானது அக்னியில் ஹோமம்செய்யப்பட்டதோ அந்த அந்தத்தலை முழுமையும் அப்படியே உன்னுடைய தேகத்தில் உன்னிஷ்டப்படி உண்டாகும். உன்தேகத்தில விகாரமும் உண்டாகாது. நினைத்தவண்ணம் ரூபங்களைத் தரிப்பவனுவாய். யுத்தத்தில் சத்துருக்களை ஜயிப்பாய். ஸம்சயமில்லை' என்று சொன்னார். ராவணன், 'கந்தர்வர்கள், தேவர்கள், அசுரர்கள், யக்ஷர்கள, ராக்ஷஸர்கள், நாகர்கள், கின்னரர்கள், பூதங்கள் இவர்களிடத்திலிருந்து எனக்கு அவமானம் உண்டாகக் கூடாது' என்று வேண்டினன்.

பிரம்மதேவர், 'உன்னால் சொல்லப்பட்ட கந்தர்வர்கள முதலான இந்த வீரர்களனைவரிடத்தினின்றும் உனக்குப் பயம் இல்லை. மனிதனைத்தவிர மற்றவர்களிடத்தினின்று உனக்கு நன்மையுண்டாகும். என்னால் அது அவ்வாறு ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது' என்று கூறினர். இவ்வண்ணம உரைக்கக்கேட்ட தசக்ரீவன அப்பொழுது ஸந்தோஷமுள்ளவனானன். கெட்ட புத்தியுள்ள அந்த ராக்ஷஸன மனிதர்களை மதிக்கவில்லை. பிறகு, பிரபிதாமஹர், அப்படியே கும்பகர்ணனைப்பார்த்து, 'வரத்தைப் பெற்றுக்கொள். உனக்கு மங்களம். பரீதியுள்ளவனாக இருக்கிறேன்' என்று மீண்டும் மீண்டும சொன்னார். தமோகுணத்தால் கவரப்பட்ட புத்தியுள்ளவனான அந்தக கும்பகர்ணன் பெரிய தூக்கத்தை வரித்தான். பிரம்மா, 'அப்படியே ஆகும' என்று சொல்லிவிட்டு, விபீஷணனை அடைந்து, 'புத்ர! நீ வரத்தைக் கேள். ப்ரீதியுள்ளவனாக இருக்கிறேன்' என்று அடிக்கடி சொன்னார். விபீஷணன், 'அதிகமான ஆபத்தை அடைந்திருந்த போதிலும் என்புத்தியானது அதர்மத்தில் செல்லவேண்டாம். பகவானே! குருவின் உபதேசமில்லாமலே பிரம்மாஸ்திரமானது எனக்குத் தோற்றவேண்டும்' என்று கேட்டுக்கொண்டான். பிரம்மா, 'சத்துருக்களை நாசம்செய்பவனே! ராக்ஷஸஜாதியில் பிறந்திருந்தாலும் உன்னால் அதர்மத்தில் புத்தியானது வைக்கப்படவில்லையாதலால உனக்கு மரணமில்லாமையைக் கொடுத்தேன்.

என்றார். பிரஜைகளுக்குபபதியே ! ராக்ஷஸனுன தசக்ரீவனே, வாதததைப் பெற்று யுதததததில குபேரனை ஜயிதது அவனை லங்கையைவிட்டு ஓடச்செய்தான். பகவானுன அந்தத் தனே சுவரன் லஙகையைவிட்டுக் கநதர்வர்களாலும் யக்ஷர்களாலும் பின் தொடாப்பட்டவனுக ராக்ஷஸர்களோடும கிம்புருஷர்களோடும் கந்தமாதனததில பிரவேசிததான். ராவணன் அந்த வைஶ்ரவண னுடைய புஷ்பகவிமானததையும் பலாத்காரததால கைப்பற்றிக் கொண்டான். அந்தக் குபேரன், அவனை நோககி, ' இந்த விமானம உன்னைச்சுமக்காது. எவன் உன்னை யுத்தத்தில் கொல்லுவனே அவனையே இநதவிமானம் சுமக்கும். மேலும், குருவையும் என்னையும் அவமதிததததனுல் நீ விரைவாக நாசமடைவாய் ' என்று சபிததான். மஹாராஜனே ! தர்மாதமாவான விபீஷ ணனே, தார்மிகர்களுடைய வழியைநினைததுக்கொண்டு நிகரற்ற செல்வததுடன்கூடிக் குபேரனை அனுஸரிததான். சிறந்த புத்தி யுள்ளவனும் ப்ராதாவும பகவானுமான அநதத தனேசுவரன் மகிழ்சசியுடன் அந்த விபீஷணனுககு யக்ஷராக்ஷஸ ஸேனைகளுக் குத் தலைமையைக் கொடுததான். ராக்ஷஸர்களும மனிதர்களைத தின்னுகின்ற மகாபலமுளள பிசாசங்களும எல்லாரும் ஒன்று சேர்ந்து ராவணனை அரசனுகப பட்டாபிஷேகம் செய்தார்கள். நினைததவண்ணம உருவததையெடுப்பவனும ஆகாயததில் ஸஞ்ச ரிப்பவனும பலத்தால அடங்காத மதமுள்ளவனுமான தசக் ரீவன், தைதயர்கள் தானவர்கள் இவர்களுடைய சிறந்த பொருள் களை வலிமைசெய்து கவர்ந்தான். உலகத்திலுள்ளோர்களைத் தன் கொடிய செயகைகளால் ராவம்செய்ய(= அலற)ச செய்ததனுல ராவணனென்று சொலலபபடுகிறுன். தசக்ரீவன் தன் இஷ்டப் படி பலததைப்பெற்றுத தேவர்களுககுப பயததை உண்டு பணணினுன.

இருநூற்றேழுபத்தேழாவது அத்யாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ராவணன் தேவர்களைத் துன்பப்படுத்தியதும், அவர்கள் பிரம்மதேவ ரிடம் முறையிட்டதும், அவர், ஸ்ரீமந்நாராயணர் ஸ்ரீராமராக அவ தரிப்பாரென்றும் அவருக்கு உதவிக்காகத் தேவர்களை வானரங்கள்முதலியவையாகப் பிறக்கவேண்டுமென் றும் சொல்லியதும்.)

பிறகு, எல்லா ப்ரம்மரிஷிகளும் ஸித்தர்களும் அப்படியே தேவரிஷிகளும் அக்னியை முன்னிட்டுக்கொண்டு பிரம்மாவைச் சரணமடைந்தார்கள். அக்னி, 'மகாபலசாலியும் விஸ்ரவஸின் புத்திரனுமான தசக்ரீவன் முற்காலத்தில் பகவானான தேவரீரால வரதானத்தால் கொல்லத்தகாதவனாகச் செய்யப்பட்டான. மகா பலசாலியான அந்தத் தசக்ரீவன் எல்லாப பிரஜைகளையும் பல விதங்களால் துன்பம்செய்கிறான். பகவானான தேவரீர எங்களை அவனிடமிருந்து காப்பாற்றவேண்டும். வேறு காப்பவன் இல்லை அன்றோ?' என்று சொன்னான். பிரம்மா, 'அக்னியே! அந்த ராவணன் தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும யுத்தத்தில் ஜயிக்கப் படுதற்கு முடியாதவன். அந்தவிஷயத்தில் நான் செய்யவேண் டியதைச் செய்துவிட்டேன். அந்தத் தசக்ரீவனுக்கு மரணம் நெருங்கிவிட்டது. அதற்காக, என்னுடைய தூண்டுதலால், நான்கு புஜங்களுள்ளவரும் பகைவரைக் கொல்பவர்களுள் சிறந்தவருமான அந்த விஷ்ணுவானவர் அவதரித்திருக்கிறார். அவா அந்தக் காரி யத்தைச் செய்வார்' என்று கூறினார்.

பிறகு, பிதாமஹர், அந்தத் தேவர்களுடைய முன்னிலையில இந்திரனைப்பார்த்து, 'எல்லாத்தேவகணங்களோடும் நீ பூமியில் பிறப்பாயாக. பெண்கரடிகளிடமும எல்லாப பெண்குரங்குகளி டமும் நினைத்தவண்ணம் உருவத்தை எடுப்பவர்களும நல்ல பலத்துடன்கூடினவர்களும் வீரர்களுமான புத்திரர்களை விஷ் ணுவுக்கு ஸஹாயர்களாக உண்டுபண்ணுங்கள்' என்று கட்டளை யிட்டார். அந்தத் தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் பகவானான பிரம்மதேவரால் எப்படி சொல்லப்பட்டார்களோ அப்படியே அவருடைய கட்டளையை நிறைவேற்றுவதாகப் பிரதிஜ்ஞை செய்து வானரரூபிகளான புத்திரர்களை உண்டுபண்ணினார்கள். பிறகு, எல்லாத்தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் தானவர்களும் தம் அம்சங்களால் பூமியில் அவதரிப்பதற்காகச் சீக்கிரம் ஆலோசித்த

தார்கள். தேவர்கள் தம் அம்சஙகளால் ஸவர்க்கததினின்று அவ தரிததார்கள். மகாதமாககளான ரிஷிகளும ஸித்தாகளும கின்ன ரர்களும் சாரணர்களும, கோரரூபமுள்ளவைகளும் காட்டில் ஸஞ் சரிககினறவைகளுமான வானரங்களை உண்டுபண்ணினார்கள். எந்த எந்தத தேவதைககு ரூபம எப்படியோ, வேஷமும் தேஜஸூம் எவவிதமோ அநத அநதத தேவதைக்கு ஸமானர்களாகவே அதே ரூபததுடனும வேஷததுடனும் தேஜஸுடனும் அப் பொழுது புததிரர்கள் பிறந்தார்கள். பக்தர்களுககு வரன்களைக் கொடுககிற பிரம்மதேவர், அவர்களுடைய முன்னிலையில் துந் துபி என்கிற கந்தர்வஸ்தரீயைப்பார்தது, 'நீ தேவகார்ய ஸிதகியின்பொருட்டுப் போ' எனறு கட்டளையிட்டார். பிதா மஹருடைய சொல்லைக்கேட்டு, பிறகு, துந்துபி என்கிற கந் தர்வஸ்த்ரீயானவள் அபபொழுது மானிடவுலகததில் மந்தரை என்கிற கூனியாகப பிறந்தாள. இந்திரன் முதலிய அபபடிப் பட்ட எல்லாத தேவஶ்ரேஷ்டாகளும், சிறநத பெணகுரங்கு களிடமும் பெண்கரடிகளிடமும புததிரர்களை உணடுபணணி னார்கள். அவர்களனைவரும் கீர்ததியினாலும் பலத்தாலும் பிதாக்களை அனுசரிததவர்களாக இருந்தார்கள். எல்லாரும் மலைகளின சிகரங்களைப் பிளக்ககூடியவர்களும் ஆச்சாமரங களையும் பனைமரங்களையும் கற்களையும் ஆயுதஙகளாகக்கொண்ட வர்களும வஜ்ரமபோலத திடமான சரீரமுள்ளவர்களுமாயிருந் தாரகள். அபபடியே, எல்லாரும வீணபோகாத பலமுள்ளவர் களும் நினைததவண்ணம வீர்யத்தையும் பலததையும் அடைபவர் களும் எல்லாரும் புததித்திறமையுள்ளவர்களும பதினாயிரம் யானைகளுக்கு ஸமமான பலமுள்ளவர்களும் வாயுவின் வேகத துக்கு ஸமமான வேகமுள்ளவர்களுமாயிருந்தார்கள். இந்த வான ரர்களுள சில வானராகள இஷ்டபபடி பாய்ந்து செல்லக்கூடிய சக்தியுளளவாகளாக இருந்தாாகள். உலகங்களைப் படைப்பவரும் பகவானுமான பிரமமதேவா, இவவண்ணம் எல்லாவற்றையும் செய்து, மநதரையைப்பார்தது, 'உன்னால எது எது செய்யததக் கதோ அதை அதை அபபடியே செய்யவேண்டும' என்று தெரி விததார். அவள், அவருடைய வசனத்தை நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டு, மனோவேகமுளளவளும் இங்குமஙகும் செல்லுகின்ற வளும் வைரத்தை விருத்தி செய்வதில் பற்றுளளவளுமாகி, அப் படியே செய்தாள்' என்றார்.

இருநூற்றெழுபத்தெட்டாவது அத்யாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தசரதன் ராமருக்கு இளவரசுப் பட்டம்கட்ட முயன்றதும், மந்தரையினால் கோபமூட்டப்பட்ட கைகேயியின் சொல்லால் ராமர் ஸீதையுடனும் லக்ஷ்மணனுடனும் கானகம் சென்றதும் லக்ஷ்மணன் சூர்ப்பணகையின் மூக்கையரிந்ததும், ராமர் யுத்தத்திற்கு வந்த கரன்முதலியவர்களைக் கொன்றதும், ராவணன் ராமருக்குத் தீமை செய்ய விரும்பி மாரீசனிடம் சென்றதும்.)

யுதிஷ்டிரர், 'பகவானே! தேவரீரால் தனித்தனியாக ராமர் முதலியவர்களுடைய பிறப்பானது சொல்லப்பட்டது. பிராம்மணரே! அவர்கள வனத்துக்குச் சென்றதற்குக காரணததைக் கேட்க விரும்புகிறேன். சொல்லக்கடவீர். பிராமமணரே! தசரதகுமாரர்களும் வீரர்களும் பிராதாக்களுமான ராமரும லக்ஷ்மணனும் கீர்த்தியுள்ளவளான ஸீதையும எவ்வாறு கானகததிற்கு அனுபபபபட்டார்கள்?' என்று வினவ, மார்க்கண்டேயர், 'அரசனே! நற்காரியங்களில் பற்றுள்ளவனும் தர்மததில் பற்றுள்ளவனும் எப்பொழுதும் ஞானவ்ருததர்களை உபாஸிப்பவனுமான தசரதன், புததிரர்கள் பிறந்ததனால் மகிழ்ச்சியுள்ளவனானன். அந்தத தசரதனுடைய அந்தப் புததிரர்கள் நாளடைவில் அதிக பலமுள்ளவர்களும் வேதங்களிலும ரஹஸயங்களுடன்கூடின தனுர்வேதங்களிலும் கரையை அடைந்தவர்களுமாக வளர்ந்தார்கள. அரசனே! அவர்கள், பிரம்மசர்யததை நிறைவேறறித் தாரங்களை மணந்துகொண்டார்கள். தசரதன ராமரைப பார்தது ப்ரீதியுள்ளவனும் ஸுகமுள்ளவனுமானன். அந்தப் புத்திரர்களுள் ராமர் மூததவராயிருந்தார்; பிரஜைகளை (த்தம் குணங்களால்) மகிழ்வித்தார். சிறந்த புததியுள்ள ராமர், மனத்தைக் கவருந் தன்மையுடையவராதலால், பிதாவின் உள்ளத்தை ஆனந்திக்கச் செய்தார்.

பாரத! பிறகு, நல்ல புத்தியுள்ள அந்தத் தசரதராஜன் தான் வயது முதிர்ந்தவனானதை எண்ணி, ராமருக்கு இளவரசுபபட்டத்தில் அபிஷேகம் செய்விப்பதற்காக மந்திராலோசனை முறையை அறிந்தவர்களான மந்திரிகளோடும் புரோஹிதர்களோடும் ஆலோ

சனை செயதான். மந்திரிகளுள் சிறந்தவர்களான அவர்களனைவரும (முடிசூட்டுதற்கு) அது தகுநதஸமயமென்று நினைததார்கள். சிவநத கணகளுள்ளவரும நீண்டபுஜஙகளுள்ளவரும மதயானைபோல நடப பவரும் வலம்புரிச்சங்கம்போன்ற கழுததுள்ளவரும் அகன்றமார் புள்ளவரும் கறுததும் சுருணடுமிருககிற தலைமயிர்களையுடையவரும் காந்தியினுலஜ்வலிப்பவரும் வீரரும பலததில் இந்திரனைக்காட் டிலும குறைவிலலாதவரும் எலலாததாமங்களின் கரையையும் அடைந்தவரும் புத்தியில்பிருஹஸ்பதிபோன்றவரும் பிரஜைகளால் எல்லாவிதததாலும அனபுகாட்டப்பெற்றவரும் எல்லாவிதகை களிலும் ஸமர்ததரும் இந்திரியங்களை அடககினவரும் பகைவர் களின் கண்களையும மனததையும கவர்பவரும துஷ்டர்களைச் சிக்ஷிப்பவரும் தர்மசாரிகளைபபாதுகாபபவரும் சிறந்த தைர்ய முள்ளவரும ஒருவராலும் மீறபபடமுடியாதவரும் (சததுருககளை) ஜயிப்பவரும் சததுருககளால் வெல்லபபடாதவரும் கௌஸல் யைக்கு ஆநந்ததகைவிருததிசெய்பவரும குலததைஸந்தோஷிக்கச் செய்பவருமான புததிரரைபபார்தது, தசரதராஜன், மிகக மகிழ்ச்சியை அடைந்தான். [1] உனககு மங்களம. மகாதேஜஸ் வியும சிறந்தவீர்யமுள்ளவனுமான தசரதன், ராமருடையகுணங் களைச் சிந்தித்து மகிழச்சியுடன் புரோகிதரைபபார்தது, 'பிராம் மணரே! இன்று இரவில் புஷ்யநக்ஷத்திரமானது பரிசுததமான யோகததை அடையபபோகிறது. அபிஷேகத்திற்குரிய ஸாமக்ரி களைச் சேகரிககவேணடும். ராமனையும என்னிடம் அழைதது வரவேண்டும். எந்தப புஷ்ய நக்ஷததிரத்தில புத்திரனை ராமன் மந்திரிகளோடும் பட்டணதது ஜனங்களோடும் சேர்ந்து என் னல் யௌவராஜயத்தில் அபிஷேகம் செய்விக்கத்தக்கவனே அந்த நக்ஷததிரமானது நாளைததினமே வரபபோகிறது' என்று சொன்னன். பிறகு, மந்தரையானவள், இவ்வாறன தசரதராஜனுடைய வசனததைக்கேட்டுக் கைகேயியிடம் சென்று, 'கைகேயி! இப்பொழுது அரசனல் உன்னுடைய பெரிதான துர்பபாககியமானது வெளியிடபபட்டது. துர்ப்பாக்கியமுள்ள வளே! கோபம் மிகுந்த கருநாகமானது மறைநதிருந்து உன்னைக் கடிக்கிறது. எந்தக்கௌஸல்யையினுடையபுததிரன் அபிஷேகம் செய்விக்கப்படப்போகிருனே அவளல்லவோ நல்ல பாக்கியவதி?

---

[1] இந்த வாக்கியததை இஙஙனம யுதிஷ்டிரருககாககுவது பழைய வுரை; புரோஹிதருக்காக்குவது இஙகிலிஷ் மொழிபெயாப்பு.

எவளுடையபுத்திரன், ராஜ்யத்தை அடையவில்லையோ அப்படிப் பட்ட உனக்கு ஸௌபாக்கியமேது?' என்று ஸமயத்தில் இந்த வசனத்தை உரைத்தாள். எல்லா ஆபரணங்களாலும் அலங் கரிக்கப்பட்டவளும் யாகவேதிபோல் மெல்லிய இடையுள்ளவளும் உத்தமமான ரூபத்தைத்தரிக்கிறவளுமான அந்தக்கைகேயியான வள், அந்தமந்தரையின் சொல்லை அறிந்துகொண்டு, ஏகாந்தத்தில் பர்த்தாவைஅடைந்து நகைப்பவள்போலவும் அழகியபுன்னகை யுடன் [1] அசசத்தை விளைவிப்பவள்போலவும், 'சொல்தவறுத வரே! நீர் எனக்கு முன்பு விரும்பிய ஒன்றைக்கொடுப்பதாக (ச்சொல்லியிருக்கிறீர்). அரசரே! அதனை இப்பொழுது கொடுத்து அப்படிப்பட்ட கஷ்டத்தினின்று (உம்மை) விடுவித்துக்கொள் வீராக. வரத்தைக்கொடுப்பவரே! அரசரே! எனக்குக்கொடுத்த அந்தவரத்தை இப்பொழுது ஸத்தியமாகச்செய்யும்' என்று இனி மையான சொல்லைச்சொன்னாள்.

அரசன், 'உனக்கு ஸந்தோஷத்தோடு வரத்தைக்கொடுக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். எதை விரும்புகிறாயோ அதைப் பெற்றுக்கொள்வாயாக. இப்பொழுது கொல்லப்படத்தகாதவன் எவன் கொல்லப்படவேண்டும்? கொல்லப்படத்தக்கவன் எவன் இப் பொழுது விடப்படவேண்டும்? இப்பொழுது எவனுக்கு நான் தனத்தைக் கொடுக்கவேண்டும்? எவனுடையபொருள் இப்பொழுது பறிக்கப்படவேண்டும்? இந்தப்பூமியில் பிராம்மணர்களுக்கு உரியதைத்தவிர வேறானசொத்து ஒருசிறிது எனக்கு இருக்கிறது. பூமியில் அரசாக்கரசனாக இருக்கிறேன்; நான்குவர்ணத்தார்களையும் காப்பவனாக இருக்கிறேன். கல்யாணி! உன்னால் எந்தவஸ்து விரும் பப்பட்டதோ அதை விளம்பமில்லாமல் சொல்வாயாக' என்று சொன்னான். அந்தக்கைகேயி, அரசனுடைய வசனத்தை நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டும் அவனைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டும் தன்னுடைய பலத்தை அறிந்துகொண்டும், பிறகு, அரசனை அவனைப்பார்த்து, 'ராமனுடைய பட்டாபிஷேகத்துக்காக எந்தஸாமக்ரிகள் உம்மால் சேகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ அவைகளைப் பரதனடையவேண் டும். ராமன் வனம் செல்லவேண்டும். ராமன் மரவுரியையும் மான்தோலையும் உடுத்துச் சடைதரித்துத் தாபஸவேஷம்பூண்டு பதினான்குவருஷகாலம் தண்டகாரண்யத்தை அடைந்திருக்க

[1] 'காதலைக் காட்டுகிறவள்போலவும்' என்பது வேறுபாடத்தின் பொருள்.

வேண்டும்' என்று சொன்னாள். பரதஸ்ரேஷ்டனே! அந்த அரசன் அப்ரியமானதும் பயங்கரமாகத் தோன்றியதுமான அந்தவரத்தைக் கேட்டுத் துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டவனாக ஒன்றும் பேசாமலிருந்துவிட்டான். சிறந்த வீர்யமுள்ள ராமர், பிதாவினிடம் கைகேயி அவ்வாறு சொன்னதையறிந்து, 'தர்மாத்மாவான அரசர் சொல்தவறாதவராகட்டும்' என்றெண்ணி வனத்துக்குப் புறப்பட்டார். ஸ்ரீமானான லக்ஷ்மணன், அப்பொழுது கையில்விற்பிடித்தவனாக அவரைப் பின்தொடர்ந்து சென்றான். விதேஹராஜனான ஜனகனுடையகுமாரியும் (ராமருடைய) பார்யையுமான ஸீதையும், அவரைப் பின்தொடர்ந்து சென்றாள். உனக்கு மங்களம். அப்பொழுது, ராமர் அங்கிருந்து வனத்திற்குப் போனவுடன், தசரதராஜன் சரீரத்துக்குரிய காலகதியை அடைந்தான். ராமர் கானகம் சென்றாரென்றும் தசரதன் உயிர் துறந்தானென்றும் அறிந்து ராஜமஹிஷியும் இழிகுணமுள்ளவளுமான கைகேயியானவள் பரதனையடைந்து, 'தசரதர் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்துவிட்டார். ராமலக்ஷ்மணர்கள் காட்டில் இருக்கிறார்கள். விசாலமானதும் பகையற்றதுமான ராஜ்யத்தை க்ஷேமமாகப் பெற்றுக்கொள்' என்று சொன்னாள்.

தர்மாத்மாவான அந்தப் பரதன் அந்தக் கைகேயியைப்பார்த்து, 'குலத்தைக்கெடுத்த பாவியே! பொருளில் பேராசைகொண்ட உன்னால் பதியைக்கொன்றும் இந்தக் குலத்தை நாசம்செய்தும் என் நிலையில் அபகீர்த்தியை விழச்செய்தும் கொடியகாரியம் செய்யப்பட்டுவிட்டது. கஷ்டம். என்னுடைய தாயே! நீ விரும்பினதை அடைந்தவளாக இரு' என்று சொல்லி உரக்க அழுதான். அந்தப் பரதன் எல்லாக்குடிகளுக்குமெதிரில் தன் நடையை ஸந்தேகத்துக்கு இடமில்லாததாகச் செய்துகொண்டு பிராதாவான ராமரைத் திருப்பி அழைத்துவருவதில் விருப்பமுள்ளவனாகப் பின்தொடர்ந்து சென்றான். அந்தப் பரதன், அதிக துக்கமுள்ளவனாகக் கௌஸல்யையும் ஸுமித்திரையையும் கைகேயியையும் முன்னால் புறப்பட்டுப் போகும்படிசெய்து, சத்துருக்கனனோடு கூடியவனாகி வஸிஷ்டரோடும் வாமதேவரோடும் ஆயிரக்கணக்கான மற்றப் பிராம்மணர்களோடும் பட்டணத்து ஜனங்களோடும் நாட்டு ஜனங்களோடும் ராமரை அழைத்துவரவேண்டுமென்கிற விருப்பத்தால் வாகனங்களோடு சென்றான். அந்தப் பரதன், சித்ரகூடத்திலிருப்பவரும் லக்ஷ்மணனோடு சேர்ந்திருப்பவரும் தவசிகளுடைய வேஷத்தைத் தரித்தவரும் வில்லேந்திய

வருமான ராமரைக் கண்டான். அந்தப் பரதன் ரகுகுலத்தில் பிறந்தவர்களுள் உத்தமரான ராமரை நமஸ்கரித்துக் கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு அரசனுடைய மரணத்தையும் கோஸலநாடு அரசனில்லாமலிருப்பதையும் தெரிவித்தான்; 'நாதரே! நீர் உம்முடைய ராஜ்யத்தை அடையக்கடவீர்' என்றும் சொன்னான். அந்த ராமர் அவனுடைய சொல்லைக்கேட்டு அதிக துக்கமுள்ளவராக ஸ்நானம்செய்து தேவனுக்கு ஸமானரான பிதாவுக்கு உதகக் கிரியையைச் செய்தார். அப்பொழுது, அந்த ராமர், பிராதாவினிடம் வாத்ஸல்யமுள்ள பிராதாவான பரதனைப்பார்த்து, 'பகைவர்களை வாட்டுபவனே! என்னுடைய பாதுகைகள் ராஜ்யத்தை ஆளுகிறவைகளாகும்' என்று சொன்னார். அப்பொழுது, பரதன், அந்த ராகவரை நமஸ்கரித்து, 'இப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொன்னான். பிதாவின் சொல்லைச்செய்பவரான ராமரால் அனுப்பப்பட்ட பரதன், அவருடைய பாதுகைகளை முன்னிட்டுக்கொண்டு நந்திக்கிராமத்தில் ராஜ்யபரிபாலனத்தைச் செய்தான். ராமரோ, பட்டணத்து ஜனங்களும் நாட்டு ஜனங்களும் மீண்டும் வருவார்களென்று ஸந்தேகித்துத் தண்டகாரண்யத்தில் நுழைந்து சரபங்காச்ரமத்தை அடைந்தார். தண்டகாரண்யத்தை அடைந்த அவர், சரபங்கரைப் பூஜித்து அழகிய கோதாவரிநதியை அடுத்து அப்பொழுது அங்கு வஸித்துவந்தார். பிறகு, அங்கு வஸித்துக் கொண்டிருக்கிற அந்த ராமருக்கு ஜனஸ்தானத்தில் வஸிக்கின்ற கரனோடு பெரியவைரமானது சூர்ப்பணகையினால் உண்டுபண்ணப்பட்டது. தர்மத்தில் அதிக விருப்பமுள்ள ராகவர், தவசிகளைக் காப்பதற்காகப் பூமியில் பதினாலாயிரம் அரக்கர்களைக் கொன்றார். சிறந்த புத்தியுள்ளவரான ராகவர், மிகுந்த பலசாலிகளான தூஷணனையும் கரனையும் கொன்று மீண்டும் தபோவனங்களை க்ஷேமமுள்ளவையாகச் செய்தார். அந்தராக்ஷஸர்கள் கொல்லப்பட்டபிறகு, மூக்கும் உதடும் அறுக்கப்பட்ட சூர்ப்பணகையானவள் மீண்டும் பிராதாவான ராவணனுக்கு இருப்பிடமான லங்கையை நோக்கிச் சென்றாள். பிறகு, துக்கம்மேலிட்டவளான ராக்ஷஸியானவள் இரத்தம் உலர்ந்திருக்கிற முகத்துடன் ராவணனை அணுகித் தமையனான அவனுடைய கால்களில் விழுந்தாள். அப்படி விகாரப்படுத்தப்பட்ட அவளைப்பார்த்து, ராவணன் மிக்க கோபமூண்டு பற்களால் பற்களைக் கடித்துக்கொண்டு ஆஸனத்தினின்றும் எழுந்தான். அந்த ராவணன், தன்மந்திரிகளை விட்டு

விட்டு ஏகாந்தமான இடத்தில அந்தச சூர்பபணகையைபபார்தது, 'கல்யாணி! என்னை நினைககாமலும் அவமதிததும் எவனுல் இவ வண்ணம செய்யபபட்டாய்? எவன் கூருள்ள சூலாயுதத்தை எடுதது எல்லா அவயவஙகளிலும் குததிக்கொள்ளுகிறுன? எவன தலையில நெருப்பை வைததுக்கொண்டு கவலையற்று ஸுகமாகத தூஙகுகிறுன்? இபபொழுது எவன் மிக்க கோரமான ஸர்ப்பததைக் காலால் தீண்டுகிறுன்? மதங்கொண்ட எவன் பிடரிமயிர்களுடன கூடின சிஙகததைதத தெற்றிப்பறகளில தொட்டுக்கொண்டு நிற்கி றுன்?' என்று சொன்ஞன்.

இவ்வாறு சொல்லுகின்ற அந்த ராவணனுடைய கண்களினின்று அக்னிஜ்வாலைகள் இரவில் எரிககப்படுகின்ற மரத்தினுடைய துவாரங் களிலிருந்து வெளிபபடுவதுபோல வெளிபபட்டன. ஸஹோதரி யான சூர்பபணகையானவள், ராமருடைய பராக்கிரமம், கரதூஷணர் களோடு கூடின ராக்ஷஸர்களுடைய தோலவி ஆகிய அவை அனைத் தையும அவனுககு உரைததாள். பிறகு, பநதுககளுடைய வதத தைக் கேட்டு, காலனுல் தூண்டப்பட்டவனை ராவணன், ராம ருடைய வததததை விரும்பி, மனத்திஞல மாரீசனை நினைத்தான். பிறகு, அந்த ராவணன், செய்யவேண்டிய காரியத்தை நிச்சயித்து நகரத்தில தகுந்த பாதுகாவலைச்செய்து மாரீசனை அடைவதற்காக உபபுஸமுததிரததிற்கு மேலே ஆகாயததில எழும்பினுன். அவன், திரிகூடத்தையும் காலபர்வததததையும் தாண்டி, மகரங்களுக்கிருப்பிட மானதும ஆழ்ந்த தண்ணீருள்ளதுமான மகோததியைக் கண்டான். அவ்ன் அதைத்தாண்டி அதற்கு அபபுறததிலுள்ள மகாதமாவான சூலபாணிக்குபரியமான இருபபிடமாயிருககிற கோகர்ணததைக கவலையறறு அடைந்தான். தசானனன், முந்தி ஒரு ஸமயத்தில நேர்ந்த ராமபயததாலேயே தவசியானவனும், பிழைததிருப்பதில் பிரியமுள்ளவனும், முன்னே தனக்கு மநதிரியாயிருந்தவனுமான மாரீசனை அந்தக் கோகாணததில் அடைந்தான்.

இருநூற்றேழுபத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ராவணன் ஸந்யாஸியாகி மான்வடிவமெடுத்த மாரீசனேடு ராமருடைய ஆஶ்ரமம் வந்ததும், ராமர் மானைப்பிடிக்கத் தொடர்ந்து சென்று அதனை ராக்ஷஸனென்றறிந்து கொன்றதும், அவன் ஸீதையையும் லக்ஷ்மணனையும் கூவி இறந்ததும், ஸீதையின் கடுஞ்சொல்லால் லக்ஷ்மணன் ராமரைத் தேடிப்போனதும், ராவணன் ஸீதையைத் தூக்கிச் சென்றதும்.)

பிறகு, மாரீசனே, வந்திருக்கிற ராவணனைக் கண்டு பரபரப்புள்ளவனாகக் கிழங்கு வேர்முதலிய பூஜைக்குரிய பொருள்களால் அவனைப் பூஜித்தான். வீற்றிருக்கின்றவனும இளைபபாறினவனும் வாக்கியங்களை அறிந்தவனுமான ராவணனை நோக்கி உடனுட்கார்ந்திருபபவனும் வாககியஙகளை அறிநதவனுமான அந்த மாரீசனென்கிற ராக்ஷஸன் வணககமுளள வாககியததைப் பின் வருமாறு உரைக்கலானன். 'உன்னுடைய நிறமானது இயற்கைப்படி இருக்கவில்லையே. உன்னுடைய பட்டணததில் க்ஷேமமா? (மந்திரிகள்முதலிய) எல்லா வேலைக்காரர்களும் உனக்கு முன்போல ப்ரீதியோடு வேலைசெய்கிருர்களா? ராக்ஷஸேஶ்வர! இங்கே வருவதற்குக் காரணம் யாது? என்ன காரியம? செய்ய மிக அரியதாக இருந்தாலும அந்தக்கார்யத்தைச் செய்யப்பட்டதென்றே நீ அறிந்துகொள்வாயாக' என்று கூறினன். ராவணன் கோபததோடும் பொருமையோடுங்கூடினவனுக அந்த ராமருடைய செய்கை அனைததையும் செய்யவேண்டியவைகளையும் சுருக்கமாகவே அவனிடம் சொன்னன். மாரீசனே, சுருககமாகவே அநத வசனததைக்கேட்டு, ராவணனை நோககி, 'நீ ராமனை அணுகாதே. நான் அந்த ராமனுடைய வீர்யத்தை அறிந்திருககிறேன். மகாதமாவான அந்த ராமனுடைய பாணவேகததைத் தாங்குவதற்கு எவன் திறமையுள்ளவன்? எனது ஸந்யாஸத்துக்கு அந்தப் புருஷஶ்ரேஷ்டனே காரணம். கெட்ட எண்ணமுள்ள எவனல் விநாசத்துக்கு வாயிலாக இருக்கிற இந்தவிஷயம் உனக்கு உரைக்கப்பட்டது?' என்று சொன்னன். பிறகு, ராவணன், கோபத்துடன் கூடியவனுகவும் பயமுறுத்துகின்றவனுகவும் அந்த மாரீசனைப்

பார்த்து, 'நம்முடைய சொற்படி செய்யாமற்போனால உனக்கு மரணமும் நிச்சயமாக உண்டாகும்' என்று சொன்னான். மாரீசன், 'மரணம் அவசியம நேருவதாயிருக்கையில் மேலானவனிட மிருந்து மரணமேற்படுவது சிறந்தது. ஆகையால், இந்த விஷயத தில் இவனுடைய விருபபததைச் செயவேன' என்று ஆலோசித் தான். பிறகு, மாரீசன, ராக்ஷஸர்களுள சிறந்தவனான அந்த ராவ ணனை நோககி, 'உனககு என்ன உதவி என்னால் செய்யததக்கது? நான உனக்கு வசப்பட்டவனில்லாவிடினும் அதைச் செய்வேன்' என்று மறுமொழி கூறினான். தசக்ரீவன், அந்த மாரீசனைப் பார்தது, 'போ. ரத்தினமயமான கொமபுகளுள்ளதும் ரத்தினங் களால் விசித்திரமான மயிர்களுள்ளதுமான மானாகி ஸீதையை ஆசைப்படச்செய். ஸீதையானவள் உன்னைப்பார்த்து நிச்சய மாக ராமனை ஏவுவாள். ராமன் விலகிச்சென்றவுடன் ஸீதை யானவள என் வசப்படுவாள். அவளை நான் எடுத்துககொண்டு போய்விடுவேன். பிறகு, கெட்டபுத்தியுள்ள அந்த ராமன் மனைவி யின் பிரிவினால உயிரோடிருக்கமாட்டான். இந்த உதவியை எனக்குச் செய்வாயாக' என்று சொனனான். இவ்வாறு சொலலக் கேட்ட மாரீசன், மிககமனவருததமுள்ளவனாகத் தனக்கு (எள்ளுந்) தண்ணீரும் இறைத்துவிட்டு, முன்னால் செல்லுகின்ற ராவணனைப் பின்தொடர்ந்துசென்றான்.

பிறகு, புகழப்பட்டசெய்கைகளுள்ள அந்த ராமருடைய ஆச்ரமதனதை அடைந்து அவ்விருவரும் முந்தி ஆலோசிததபடியே எல்லா வற்றையும் செய்தார்கள். ராவணனே, மொட்டைததலையுள்ளவனும் கமண்டலுவையுடையவனும தரிதண்டததைத தரித்தவனுமான ஸந்யாஸியாகியும் மாரீசன் மானாகியும் அந்த இடததை அடைந்தார் கள். பொன்மான்வேஷத்தைத தரித்திருப்பவனான மாரீசன் விதேஹ ராஜகுமாரியான ஜானகியைத தன்னைப்பார்க்கும்படி செய்தான். தெய் வத்தினால் தூண்டப்பட்ட அந்தஸீதையானவள், அந்த மானைப்பிடிப் பதறகாக ராமரைத் தூண்டினாள. ராமர் அவளுக்குப் பிரியத்தைச் செயபவராகி வில்லை எடுததுககொண்டு (ஸீதையைப்) பாதுகாப்ப தற்காக லக்ஷ்மணனை வைததுவிட்டு மானைபபிடிககும விருப்பத்துடன விரைந்து சென்றார். அந்த ராமர் விற்பிடிததவரும் தூணிகட்டிக் கொண்டவரும் கததியும் உடும்புததோலால்செய்யப்பட்ட விரலுறையு முள்ளவருமாகி [1] ருத்திரர் நக்ஷத்ரமானைத் தொடர்ந்ததுபோல

---

[1] 'பிரம்மதேவர் தமது குமாரியைக காமததினால் மான்உருவெடுததுத

(மாரீச) மானைப் பின்தொடர்ந்தார். அந்த ராக்ஷஸன் மறைந்தும் மறுபடியும் அவருக்கெதிரில் தோன்றியும் (அவரை) நெடுந்தூரம் இழுத்துவிட்டான். பிறகு, ராமர் அவனைத் தெரிந்துகொண்டார். ஸமயத்தில்தோன்றுகிற புத்தியையுடையவரான ராமர் அவனை ராக்ஷஸனென்று அறிந்து வீணாகாத ஓர் அம்பை எடுத்து மான் உருவத்துடனிருக்கிற அவனை அடித்தார். ராமபாணத்தாலடிக்கப் பட்ட அவன், அப்பொழுது, ராமருடையகுரலை அமைத்துக் கொண்டு, 'ஆ! ஸீதையே! லக்ஷ்மணா!' என்று இவ்வண்ணம் துன்பக்குரலுடன் அலறினான். பிறகு, வைதேஹியானவள் அவனுடைய அந்தத் தீனமான சொல்லைக் கேட்டாள். அதனால், அந்தஸீதை கீழே விழுந்தாள். பிறகு, லக்ஷ்மணன் அவளைப் பார்த்து, 'பயந்தவளே! உனக்கு ராமர்விஷயத்தில் பயம் வேண் டாம். எவன் ராமரை அடிப்பான்? நீ, பர்த்தாவான ராமர் ஒரு முகூர்த்தகாலத்தில் புன்னகையுடன் வரக்காண்பாய்' என்று சொன்னான். இவ்வாறு சொல்லக்கேட்டவளும் சுத்தமான நடை யையே பூஷணமாகக்கொண்டவளுமான அவள் பெண்தன்மையால் தாக்கப்பட்டு மிகஅழுகின்றவளாகி லக்ஷ்மணன்மீது ஸந்தேகம் கொண்டாள். ஸாத்வியும் பதிவ்ரதையுமான அவள் அந்த லக்ஷ் மணனைப்பார்த்துக் கடுமையாகப் பேசத்தொடங்கினாள். 'மூடனே! நீ மனத்தினால் விரும்புகிற இந்த விருப்பம் கைகூடாது. நான் கத்தியை எடுத்துக்கொண்டு என்னை நானே மாய்த்துக்கொள்வேன். மலையின் சிகரத்திலிருந்தாவது விழுவேன்; தீயிலாவது புகுவேன். பெண்புலியானது ஆண்நரிக்குட்டியை அடைவதுபோல நான் பர்த்தாவான ராமரைவிட்டு அதமனான உன்னை எவ்விதத்தாலும் அடையமாட்டேன்' என்று சொன்னாள்.

இப்படிப்பட்ட வசனத்தைக்கேட்டு ராகவருக்கு ப்ரியனும் நன் னடையுள்ளவனுமான லக்ஷ்மணன், காதுகளைப் பொத்திக்கொண்டு, ராமர் சென்ற வழியினால் புறப்பட்டான். விற்பிடித்தவனான அவன் ராமருடைய காலடியைப்பிடித்துக்கொண்டு நடந்தான். லக்ஷ்மணன் அப்பொழுது கோவைப்பழம்போன்ற உதடுள்ள ஜானகியைப் பாராமல் சென்றான். இதனிடையில், சாம்ப லால் மூடப்பட்ட நெருப்புப்போலக் கொடிய உருவத்தை

தொடர்ந்தார்- பரமசிவன் அந்த மிருகத்தின (=மானின) சீர ஷத்தை (=தலையை) வெட்டினார்; அது ஆகாயத்தில் மிருகசீர்ஷநக்ஷத்ர மாயிற்று' என்பது பழையவுரை.

நல்ல உருவத்தால் மறைத்துக்கொண்ட ராவணனென்கிற ராக்ஷஸனை காணப்பட்டான். பாவச்செயலில் நிச்சயங் கொண்ட ராவணன், ஸந்யாஸிவேஷத்தால் மறைக்கப்பட்டவனும் புகழத் தக்கவளான அந்த ஜானகியை அபஹரிக்க எண்ணமுள்ள வனுமாகி அருகில் வந்தான். தர்மங்களை அறிந்தவளான அந்த ஜானகியானவள், வந்திருக்கிற அவனைப்பார்த்து அப்பொழுது பழங்களும் கிழங்குகளுமாகிய உணவுப்பொருள் முதலிய வற்றால் (அவனுக்கு) ஆதித்யம் செய்தாள். பிறகு, காமியான ராக்ஷஸேந்திரன் அவை அனைத்தையும் அலக்ஷ்யம்செய்து தன்னுடையதான (ராக்ஷஸ) உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டான்; ஸீதையை நோக்கி, 'ஸீதையே! நான் ராக்ஷஸர்களுக்கு அரசன்; ராவணனென்று பிரஸித்திபெற்றவன். ஸமுத்திரத்திற்கு அக்கரையிலிருக்கிற அழகியதான லங்கை என்கிற பெயருள்ள பட்டணம் என்னுடையது. அங்கே, நீ மானிடமங்கையரின் மத்தியில் என்னோடுகூட விளங்குவாய். அழகிய பின்தட்டுக்களுள்ள வளே! எனக்கு நீ மனைவியாகக்கடவாய். தவசியான ராகவனை விட்டுவிடு' என்று நலவார்த்தையாகச் சொன்னான். பிறகு, அழகிய பின்தட்டுக்களுள்ள ஜானகியானவள் இவைமுதலான அவனுடைய வாக்கியங்களைக்கேட்டுச் செவிகளைப் பொத்திக் கொண்டு, 'இது முறை அன்று' என்று (பின்வரும்) வசனத்தை உரைக்கலானாள். 'நக்ஷத்திரங்களுடன்கூடின ஆகாயமானது விழுந்தாலும்விழும். பூமியானது துண்டுதுண்டாகச் சிதறிப் போனாலும்போகும். ஸமுத்திரத்தில் ஜலமானது வறண்டு போனாலும்போகும். சந்திரன் குளிர்ந்த கிரணங்களுள்ளவனா யிருத்தலை விட்டாலும்விடுவான். ஆதித்யன் உஷ்ணமான கிரணங்களுள்ளவனாயிருத்தலை விட்டாலும்விடுவான். நெருப்பானது உஷ்ணமாக இருத்தலைவிட்டுக் குளிர்ச்சியை அடைந்தாலுமடையும். நான் ரகுநந்தனரை ஒருகாலும் விடமாட்டேன். பெண்யானையானது, மதம் பெருகுகின்ற கபோலங்களுள்ளதும் காட்டில் ஸஞ்சரிக்கின்றதும் புள்ளிகளையுடையதுமான பெரிய ஆண் யானையை அடைந்துவிட்டு, எவ்வாறு பன்றியைத்தொடும்? ஒரு ஸ்த்ரீயானவள் இலுப்பைப் பூவிலிருந்து இறக்கப்பட்ட சாராயத்தையும் தேனிலிருந்து இறக்கப்பட்ட சாராயத்தையும் குடித்து விட்டுக் காடியில் எப்படி ஆசை வைப்பாள்? இதனை நினைத்துப் பார்' என்றாள். அவள், அவனைப்பார்த்து இவ்வண்ணமுரைத்து

விட்டு, பிறகு, கோபத்தால் உதடுகள் துடிக்க அடிக்கடி கைகளை உதறிக்கொண்டு ஆஸ்ரமத்தில் நுழைந்தாள். அழகிய பின்தட்டுகளையுடையவளான அவளை, ராவணன் எதிரில் ஓடி மறைந்தான். பயங்கரமான குரலால் வெருட்டி பரஜ்ஞையை இழந்தவளான (ஜானகியைத்) தலைமயிர்களில் பிடித்தான்; பிறகு, ஆகாய மார்க்கத்தில் செல்வதற்கு ஆரம்பித்தான். பிறகு, (பிரஸ்ரவணமென்கிற) மலையில வஸிப்பவனான ஜடாயுவென்கிற கழுகரசன், 'ராம! ராம!' என்று கதறுகிறவளும் கொண்டுபோகப்படுகிறவளும் இரங்கப்படத்தக்கவளுமான அவளைக் கண்டான்.

இருநூற்றெண்பதாவது அத்யாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(சீதையை எடுத்துக்கொண்டு செல்லுகின்ற ராவணன் வழியில் போர்புரிந்த ஜடாயுவைக் கொன்று லங்கையில் நுழைந்ததும், திரும்பி வருகின்ற ராமர் நடுவழியில் வந்த லக்ஷ்மணனுடன் தமதாஸ்ரமஞ் சென்றதும், சீதையைக் காணமல் இருவரும் தேடிச்சேல்லுகையில் ராமர் கபந்தனைக் கொன்றதும், அவன் கந்தர்வனாகி அவர்களை ஸுக்ரீவனிடம் செல்லச் சொல்லியதும்)

கழுகுகளுக்கு அரசனும் மகாவீரனும் ஸம்பாதிக்கு ஸகோதரனும் அருணனுக்குக் குமாரனுமான ஜடாயுவானவன் தசரதனுக்கு நண்பனாக இருந்தான். அவன், அப்பொழுது ராவணனுடைய மடியை அடைந்திருப்பவளும் (தசரதனது தோழமையால் தனக்கு) மருமகளுமான ஸீதையைக் கண்டான். பக்ஷிராஜன் கோபத்துடன் கூடியவனாக ராக்ஷஸேஸ்வரனான ராவணனை எதிர்த்து விரைவாகச் சென்றான். பிறகு, கழுகுகளுக்கரசனான ஜடாயு, அந்த ராவணனைப் பார்த்து, 'ராக்ஷஸ! மைதிலியை விடு; விடு. நான் உயிரோடிருக்கையில் நீ எப்படி ஸீதையை அபஹரிப்பாய்? மைதிலியை விடாமல் போவாயாகில் நீ உயிரோடு என்னிடமிருந்து விடுபடமாட்டாய்' என்று சொன்னான். இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, சிறகுகளின் அடிகளாலும் மூக்கின் குத்துக்களாலும் பலமுறை காயப்படுத்தப்பட்ட அந்த ராக்ஷஸராஜனை நகங்

களால் அதிகமாகக் கிழித்தான. ராமருக்கு ப்ரியத்தையும் ஹிதத்தையும விரும்புகிற ஜடாயுவினுல் அடிக்கப்படுகின்ற அந்த ராவணன், மலையானது அருவிகளைப் பெருக்குவதுபோல இரத்தத்தை அதிகமாகப் பெருக்கினுன். அந்த ராவணன் கத்தியை எடுத்து அந்தப் பறவையினுடைய இரண்டு சிறகுகளையும் வெட்டினுன். அந்த ராக்ஷஸன் கழுகரசனைப் பிளந்து விழுந்த மலைச்சிகரம்போல வெட்டித் தள்ளிவிட்டு ஸீதையை மடியில வைத்துக்கொண்டு மேலே எழும்புவதற்கு முயன்ருன். வைதேஹியானவள் ஆஶ்ரம மண்டலத்தையோ தடாகத்தையோ நதிகளையோ பார்க்குமிடந் தோறும் தன்னுடைய ஆபரணங்களைப் போட்டாள். அவள் ஒரு மலையின் சிகரத்தில் ஐந்து வானராதிபதிகளைக் கண்டாள். உதார மனமுள்ள மைதிலியானவள் அந்த இடத்தில் (தனது) திவ்யமான ஒரு பெரிய வஸ்திரத்தை எறிந்தாள். காற்றினுல் அடித்துக் கொண்டுபோகப்பட்ட அந்த நல்ல பீதாம்பரமானது மேகங்களுடைய மத்தியில மின்னல்போல அந்த ஐந்து வானரேந்திரர்களுடைய மத்தியில் விழுந்தது. ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்றவனுன ராவணன், ஆகாச ஸஞ்சாரியான தேவன்போல அதிசீக்கிரமாகச் சென்ருன். பிறகு, அழகியதும் அனேக கோட்டைவாசல்களுடன் கூடியதும் மனத்தைக்கவருகின்றதும் மதில்களாலும் கொத்தளங்களாலும் நெருங்கியதும் விஶ்வகாமாவினுல் படைக்கப் பட்டதுமான லங்காநகரியைக் கண்டான். ராக்ஷஸேஶ்வரன் ஸீதையுடன் லங்காபுரியில புகுந்தான்.

இவ்வண்ணம் வைதேஹியானவள் கொண்டுபோகப்பட்டதும், ராமர் பெரியமானைக் கொன்று திரும்பி வருகையில் தூரத்தில தம்பியான லக்ஷமணனைக் கண்டார். அவர், ப்ராதாவான அந்த லக்ஷமணனைப் பார்த்து, 'ராக்ஷஸர்களால் வியாபிக்கப்பட்ட காட்டில் எவ்வாறு வைதேஹியை விட்டு வந்தாய்?' என்று நிந்தித்தார். அவர், மான் வடிவம் பூண்ட ராக்ஷஸனுல் (தாம்) இழுக்கப்பட்டதையும் தம்பி வந்ததையும நினைத்துப் பரிதாபத்தை அடைந்தார். ராமரோ, 'லக்ஷமண! வைதேஹியானவள் உயிரோடிருக்கிருளா? அவளை நான் பார்ப்பேனு?' என்று அவனை நிந்தித்துக்கொண்டே விரைவாக அருகில வந்தார். லக்ஷமணன, விதேஹராஜகுமாரியான ஸீதை சொல்லிய தகாத இழிவான வசனமனைத்தையும ராமரிடத்தில் தெரிவித்தான. ராமர் எரிக்கப்படுகின்ற உள்ளத்துடன் ஆஶ்ரமத்தை நோக்கிச் சென்ருர். அந்த ராமர், அப்பொழுது, கொல்லப்

பட்டிருப்பதும் மலைபோன்றதுமான கழுகைக் கண்டார். பிறகு, அவர் லக்ஷ்மணனோடுகூடியவராக அந்தக் கழுகைப் பார்த்து ஸந்தேகத்துடன் வில்லை உறுதியாக இழுத்துக்கொண்டு அதனை நோக்கி ஓடினார். தேஜஸ்வியான அது, சேர்ந்திருக்கிற அந்த ராம லக்ஷ்மணர்களைப் பார்த்து, 'உங்களுக்கு மங்களம். நான் கழுகு களுக்கு அரசன். தசரதனுக்குத் தோழன்' என்று சொல்லிற்று. அதனுடைய அந்த வசனத்தைக்கேட்டு, அவ்விருவரும், சிறந்த விற்களை நாணேத்தளர்த்திவிட்டு, 'இவன் யார்? நம்முடைய பிதாவின் நாமதேயத்தைச் சொல்லுகிறான்' என்று சொன்னார்கள். பிறகு, அவர்கள் அந்தப் பறவை இருசிறகுகளும் அறுக்கப்பட்டிருப்ப தைக் கண்டார்கள். கழுகோ ஸீதைநிமித்தம் ராவணனிடத்தி லிருந்து தனக்கு நேர்ந்த வதத்தை அவ்விருவருக்கும் தெரிவித்தது. ராகவர், கழுகைப்பார்த்து, 'ராவணன் எந்தத்திசையை நோக்கிச் சென்றான்?' என்று கேட்டார். கழுகானது, தலை அசைத்தல் களால் தெரிவித்துவிட்டு உயிரையும் துறந்தது. ராகவர், 'தென் திசையில்' என்று அதன் குறிப்பினால் தெரிந்துகொண்டு, 'இது பிதாவுக்கு நண்பன்' என்று நன்குமதித்து (அதற்கு) ஸம்ஸ்காரத் தைச் செய்வித்தார். பிறகு, பகைவர்களைத் தவிக்கச்செய்பவர்க ளான அவ்விருவரும் தாபஸாஸனங்களும் பாய்களும் புரண்டுகிடப் பதும் கலசங்கள் உடைக்கப்பட்டிருக்கிறதும் சூன்யமானதும் அனேக நரிகளால் வியாபிக்கப்பட்டதுமான ஆஸ்ரமஸ்தானத் தைப்பார்த்துத் துக்கமும் சோகமும் மேலிட்டவர்களும் வைதேஹி கொண்டுபோகப்பட்டதனால் பீடிக்கப்பட்டவர்களுமாகித் தென்திசையை நோக்கித் தண்டகாரண்யத்தில் பிரவேசித்தார் கள். ராமர் லக்ஷ்மணனோடுகூட அந்தப் பெருங்காட்டில் நான்கு பக்கங்களிலும் ஓடுகின்ற மிருகங்களின் கூட்டங்களைக் கண்டார்; மூள்கின்ற காட்டுத்தீயின் சப்தம்போலக் கோரமான பிராணிகளு டைய சப்தத்தையும் கேட்டார். ஒரு முகூர்த்தகாலத்தினுள் கோரமான காட்சியுள்ளவனும் மேகமடர்ந்த மலைபோலிருப்பவ னும் ஆச்சாமரம்போன்ற தோள்களுள்ளவனும் நீண்டபுஜங்க ளுள்ளவனும் மார்பில் விசாலமான கண்களுள்ளவனும் பெரியவயி றுள்ளவனும் பெரியவாயுள்ளவனுமான கபந்தனைக் கண்டார்கள். பிறகு, அந்த ராக்ஷஸன் [1] தற்செயலாகக் கையில் லக்ஷ்மணனைப் பிடித்தான். பாரத! பிறகு, லக்ஷ்மணன் உடனே துயரம்

---

[1] 'சிறிதும் ஸ்ரமமில்லாமல்' என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

அடைநதான. அநதக கபநதன, ராமரைபபார்ததுககொணடே லக்ஷமணனைத தனவாயிருககுமிடததுக்கு இழுததான. லக்ஷ மணன, துயரமடைந்தவனுக, ராமரைபபார்தது, 'என்னுடைய இநத நிலைமையைப பாரும. வைதேஹியை(ப பிறன்) கவர்நததும், என்னுடைய இநதவிபததும, உமககு அரசாட்சியினின்று நழுவு தலும், பிதாவின் மரணமும (எவவிதம பொறுக்கததக்கவை?) வைதேஹியுடன சேரநது கோஸலநாட்டை அடைநது தகப்பன பாட்டனமாாகளுடைய பிரஸிததமான ராஜ்யததில நீா நிலை பெறறிருபபதை நான் பார்க்கபபோகிறதிலலை. எவாகள பாக்கிய சாலிகளோ, அவர்கள், தர்ப்பங்களுடனும பொரிகளுடனும் வன னிததுளிகளுடனும் பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட்ட ஆர்யரான உஙகளுடைய முகததை மேகங்களிலலாத ஆகாயததிலிருககிற சந திரமண்டலத்தைபபோலப் பாாபபார்கள்' என்ருன். சிறந்தபுத்தி சாலியான அந்தலக்ஷமணன இபபடிப் பலவாறு புலமபினுன. பிறகு, ஆபததுககளில கலஙகாத ராமா, அநத லக்ஷமண னைபபார்தது, 'புருஷஶ்ரேஷ்ட! நீ துயரப்படாதே. வீர! ஸௌமிததிரையின் ஆநநததை விருததிபணணுகிறவனே! நான் உயிரோடிருக்கையில் ஒருவனும் உனனை அவமதிப பதில சக்தியுளளவனுகான. இவனுடைய வலககையை வெட்டி விடு. இடககை என்னுல் வெட்டப்பட்டுவிட்டது' என்று சொன்னுா. இவவண்ணம சொலலுகின்ற ராமரால அந்தக் கபந்தனுடைய கையானது மிககக்ஷாமையுளள கததியினுல் எள்ளுக கட்டைபோல (அவவளவு எளிதாக) அறுததுத தள்ளப பட்டது. பிறகு, பலசாலியான லக்ஷமணனும, நிற்கினற பிராதா வான ராகவரைபபார்ததுக கததியினுல அநதக கபந்த னுடைய வலக்கையை வெட்டினுன. மறுபடியும லக்ஷமணன் அநத ராக்ஷஸனை விலாவில நனருக அடிததான். பிறகு, மிகப பருததவனுன கபநதன உயிாபோயப பூமியில விழுந்தான். அவனுடைய தேகததினின்று வெளிபபுறபபடுத திவயமான தோறறமுளள ஒருபுருஷன ஆகாயததில ஸூர்யனபோல ஆகாயததையடைநது ஜ்வலிததுககொண்டு காணப்பட்டான். நன்ருகபபேசுகிறவரான ராமா, அவனைபபார்தது, 'நீ யார்? விருப்பததுடன் கேட்கின்ற எனக்குச சொலவாயாக. இது என்ன விசித்திரம்? எனககு ஆசசாயமாகத தோனறுகிறது' என்று வினவினுர். அவன், அவரைபபாாத்து, 'அரசரே! நான் விஶ்வா

வஸு என்கிற கந்தாவன. பிராமமணசாபததால ராக்ஷஸாகளால் அடையபபடட பிறபபை அடைந்தேன. ஸீதையானவள், ராவண ணுல் கொணடுபோகப்படடு லங்கையில வைக்கபபடடிருக்கிறுள. ஸுக்ரீவனை நீர் அடைவீராக. அவன் உமககு உதவியைச செய வான். நல்லஜலமுள்ளதும அனனங்களோடும் காரண்டவஙக ளோடும் சேர்ந்திருப்பதுமான பமபை என்கிற பெரியகுளமா னது இதோ ரிசியமூகபர்வததகினருகிலிருககிறது. வானரராஜ னும பொன்மாலையை அணிநதவனுமான வாலியின் தமபியான ஸுகரீவன் நான்குமந்திரிகளுடன அஙகு வஸிககிறுன. அவ னேடு சோந்து உமமுடைய துககததிற்குக் காரணததைததெரிவிக கக்கடவீர். உமமோடு ஒததத நிலைமையிலிருக்கிற அந்தஸுகரீ வன் உதவிசெயவான். இவ்வளவுமட்டும் நம்மால சொலவதறகு முடியும். ஜானகியைப பாாப்பீர். ராவணனுடைய இருபபிடமா னது வானரராஜனுன ஸுகரீவனுககு நிசசயமாகததெரிநதிருக கும்' என்று சொன்னுன். மிககக்காந்தியுள்ள அநதத் திவயபுரு ஷன் இவ்வண்ணம் உரைததுவிடடு மறைந்தான. மகாசூரர்க ளான ராமலக்ஷமணர்களிருவரும ஆசசர்யததை அடைநதாாகள்.

இருநூறறெண்பத்தோராவது அத்யாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(ராமர் ஸுக்ரீவனேடு நட்பைச்செய்து வாலியைக் கொன்றதும், ராவணன் ஸீதையை அசோகவனத்தில்வைத்து அவளை வசப் படுத்துவதற்காக ராக்ஷஸிகளை ஏவியதும், அங்கே த்ரி ஜடையானவள் தான் கண்ட கனவைச் சொல்லி ஸீதையைத் தேற்றியதும்.)

பிறகு, ஸீதை கவரப்பட்டதனுலுணடான துக்கததால் பீடிககபபட்ட ராமா, ஸமீபததிலிருபபதும ஏராளமான தாமரை மலர்களுடும உதபலமலாகளுமுளளதுமான பமபா ஸரஸை அடைநதார். அவர், மிக்ககுளிர்சசியானதும ஸௌக கியததை உணடுபணணுகிறதும அமிருதமபோனறதுமான காற்றினுல அநதவனததில வீசபபடடவராகி மனததினுல காதலியை நினைததாா. ராஜஸ்ரேஷ்டரான அந்தராமர் அந்த இடததில் தம பிராணநாயகியை நினைததுககொணடு புலமபி னூா. பிறகு, மனமதபாணங்களாலடிக்கபபடடு ஸந்தாபததை

அடைந்திருககிற அந்தராமரைபபாாதது, லக்ஷ்மணன, 'பகைவர்க ளுடைய காவததைதபபோக்குகிறவரே! பலமுளள மனிதனை வியாதி தொடததகாததுபோலப் பெரியோாகளுடன பழகியிருக கிற உமமை இபபடிபபடட எணணமானது தொடுதற்குததகுதி யுளளதனறு. ஜானகி, ராவணன் இவாகளுடையசெய்தியானது உம்மால் அறியபபடடுவிட்டது. அநத ஜானகியை நீர் முயற்சி யாலும் புததியாலும அடைவீராக. மலையிலிருபபவனும வானர ஶ்ரேஷ்டனுமான ஸுக்ரீவனை அடைவோம். நான் சிஷ்யனும் வேலைககாரனும துணைவனுமாயிருக்கையில நீா மனக்கவலை அடையவேண்டாம். தேறுதலடைவீராக' என்று சொனனுன்.

அந்தராகவர் லக்ஷ்மணனுல இவ்வண்ணம பலவிதமான வாக்கியஙகளால (தேறுதல) சொல்லபபடடுத தம்நிலைமையை அடைநதார்; (அடுததுச்செய்யவேண்டிய) காரியததையும் செய் யத தொடஙகினா. வீரர்களும பிராதாககளுமான ராமலக்ஷ்மணர் களிருவரும பமபாஜலததில ஸ்நானமசெயது, பிதருக்களுக்குத தாபபணமுமசெயது புறபபட்டாாகள். வீரர்களான அவ்விரு வரும ஏராளமான கிழஙகுகளும பழந்தருமமரஙகளுமுள்ள ரிஸ்ய மூகததை அடைநது மலையுச்சியிலதஙகியிருககிற ஐந்துவானரர்களை யும அபபொழுது பாாததாாகள். ஸுகரீவன் சிறநதபுததியுள்ள வரும மந்திரியும இமயமலைபோலிருபபவருமான ஹனுமானென் கிற வானரவீரரை அவர்களிடம அனுபபினுன. ராமலக்ஷ்மணர் கள முதலில அவரோடு ஸமபாஷிததது, பிறகு, ஸுக்ரீவனை அடைந தார்கள். அரசனே! ராமர், அபபொழுது, ஸுகரீவனேடு நடபுசசெயது கொணடாா. பிறகு, ஸுகரீவன, ஸீதை அபஹரிக கபபடடதைககேட்டு வாலியினுல செயயபபடட துககரமான காரியஙகளனைததையும அதிக தேஜஸவியான ராமருககுசசொன் னுன; கொணடுபோகப்படுகிற ஸீதையானவள் வானரர்களு டையமததியில போடட வஸதிரததை, காரியம தெரிவிக்கபபட்ட பிறகு, ராமருககுக காண்பிததான ராமா நமபிக்கையை உண்டு பணணுகிற அநத வஸதிரததைபபெற்று, வானராதிபதியான ஸுகரீவனைப பூமியில வானர அரசாட்சியில தாமே அபிஷேகம் செயவிததார். ராமரும, யுத்ததில வாலியினவதத்தை ப்ர திஜ்ஞைபணணினா. அரசனே! ஸுகரீவனும வைதேஹியை மீட்டுக் கொண்டுவருவதாக ப்ரதிஜ்ஞைசெய்தான. இவ்வண்ணம சபததைச செயதுகொண்டு ஒருவரிடத்தொருவர் நம்பிக்கை

யுள்ளவர்களாக எல்லாரும் கிஷ்கிந்தையை அடைந்து (வாலியுடன்) யுத்தத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களாக இருந்தார்கள். ஸுக்ரீவன் கிஷ்கிந்தையை அடைந்து [1] ஜனக்கூட்டத்தினுடைய சப்தத்துக் கொப்பான சப்தத்துடன் கர்ஜித்தான். வாலியானவன் அவனு டைய அந்தக் கர்ஜனத்தைப் பொறுக்கவில்லை. தாரையானவள், 'ஸுக்ரீவன் கர்ஜிப்பதனால் அவன் நல்லபலத்துடன் கூடி யிருக்கிறானென்று நினைக்கிறேன். ஸஹாயபலமுள்ளவனாக வந்திருக்கிறான். நீர் (சண்டைக்காகப்) புறப்படுதல் தகாது' என்று அந்த வாலியைத் தடுத்தாள். பிறகு, பொன்மாலையை அணிந்தவனும் நன்றாகப் பேசுகிறவனும் வானரங்களுக்கு அரச னும் கணவனுமான வாலியானவன், சந்திரன்போன்ற முகமுள்ள அந்தத் தாரையைநோக்கி, 'நீ எல்லாப்பிராணிகளுடைய சப்தத் தையும் அறிந்தவள். புத்தியினால் ஆராய்ந்து பார். எனக்குத் தம்பியென்று சொல்லப்படுகிற இந்த ஸுக்ரீவன் எவனால் துணைவலியுள்ளவனாக வந்திருக்கிறான்?' என்று வினவினான். சந்திரன்போன்ற ஒளிபொருந்தியவளும் அறிவுடையவளுமான தாரையானவள் ஒருமுகூர்த்தநேரம் ஆலோசித்துத் தன்கணவ னைப்பார்த்து, 'வானராதிபரே! எல்லாவற்றையும் கேட்பீராக. மனைவியை இழந்தவனும் மகாவீர்யமுள்ளவனும் தசரதனுடைய குமாரனும் வில்லாளியுமான ராமன், ஸுக்ரீவனோடு ஒத்தபகை வரையும் நண்பரையுமுடைமையை அடைந்திருக்கிறான். மகா பாகுபலமுள்ளவனும் பகைவர்களால் ஜயிக்கப்படாதவனும் மேதாவியும் ஸுமித்ரையின் புத்திரனும் இந்த ராமனுக்கு ப்ராதாவுமான லக்ஷ்மணன், ராமனுடைய கார்யத்தின் பயன் கைகூடும்பொருட்டு ஸன்னத்தனாக இருக்கிறான். மயிந்த னும் த்விவிதனும் வாயுபுத்திரனான ஹனுமானும் கரடிகளுக் கரசனான ஜாம்பவானும் ஸுக்ரீவனுக்கு மந்திரிகளாக இருக் கிறார்கள். இவர்களெல்லாரும் மகாத்மாக்கள்; நல்ல புத்தி யுள்ளவர்கள்; மகாபலசாலிகள்; ராமனுடைய வீர்யத்தை அடுத் திருப்பவர்கள்; உம்மை அழிப்பதற்கு ஸாமர்த்தியமுள்ளவர் கள்' என்று உரைத்தாள். வானராதிபனான வாலியானவன் ஹிதமாக உரைக்கப்பட்ட அந்தத்தாரையின் அந்தவசனத்தை மறுத்து, அஸூயையுள்ளவனாகி, அந்தத்தாரையை ஸுக்ரீவனை நாடின மனமுள்ளவளென்று ஸந்தேகித்தான். அந்த வாலியான

---

1 'மலையருவிபோல' என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

வன், தாரையைபபார்ததுக் கடிந்துசொல்லிவிட்டுக குகையின் வாயிலிலிருந்து வெளியில புறபபட்டான். அவன், மால்யவானென்கிற மலையினருகிலிருககிற ஸுக்ரீவனைப்பார்ததது, 'சக்தியறறவனே! உயிரில ஆசையுள்ளவனுன நீ எனனுல பலமுறை வெல்லபபட்டாய. கெட்டபுததியுள்ளவனே! நீ எவ்வாறு யுததத்தில் மீணடும விடுபட்டுச் செல்லபபோகிறுய்?' என்று சொன்னுன. இவ்வணணமுரைககபபட்ட ஸுகரீவன, பிராதாவைபபார்ததது, நேர்ந்தவிஷயததைப பகைவரைக் கொல்பவரான ராமருக்குத தெரிவிப்பவன்போல, 'அரசனே! உன்னுல் ராஜயமும் மனைவியும் கவரபபட்ட எனக்கு உயிர்வாழ்வதில் என்னபெருமையென்றெண்ணி வந்திருக்கிறேனென்பதை நீ அறி' என்று சொன்னுன்.

இவ்வாறு பலவிதமாகப் பேசிவிட்டு, பிறகு, அந்த வாலியும் ஸுகரீவனும ஆச்சாமரங்களையும் பனைமரங்களையும் கற்களையும் ஆயுதங்களாககொணடு போரில எதிர்ததார்கள். இருவரும் ஒருவரை ஒருவா அடிததாாகள். இருவரும் பூமியில் விழுநதார்கள். இருவரும் விசிததிரமாகத துளளிக்குதிததாாகள; முஷ்டிகளால் நன்ருகக் குததினுாகள. நகஙகளாலும் பற்களாலும காயபபடுத்தபபட்ட அந்த இரண்டுவீரர்களும் இரததத்தால் நனைக்கப்பட்டவர்களாகிப் பூததிருககிற பலாசமரம்போல அப்பொழுது விளங்கினுாகள. யுததததில அவ்விருவருள்ளும் ஒருவிதமான வேற்றுமையும் காணபபடாமற்போனபொழுது, ஹனுமான் ஸுகரீவனுடைய கழுததில் மாலையைபபோட்டார். அபபொழுது, கழுததில் மாட்டபபட்டிருக்கிற மாலையினுல் அந்தவீரன், மேகமாலையினுல் சூழபபட்டதும மிகக ஒளிபொருநதியதுமான மலயமென்கிற பெரியமலைபோல விளங்கினுன். பெரியவில்லேந்திய ராமர் ஸுக்ரீவன் அடையாளமிடப்பட்டதைக்கண்டு வாலியை உத்தேசிததுக குறிபார்ததுச் சிறந்த வில்லை இழுததார். அப்பொழுது அந்த விலலினுடைய ஒலியானது யநதிரததின் ஒலிபோல விளங்கியது. அபபொழுது, அமபினுல மார்பிலடிக்கபபட்ட வாலியானவன் அதிகமாகப பயந்தான். மாாபுபிளககபபட்ட அந்த வாலியானவன், வாயினுலை இரததததைக ககிககொண்டு, லக்ஷ்மணனேடு எதிரில்நிறகிற ராமரை அசசமயததில் கண்டான். அவன் ராமரை நிந்திதது மூர்சசையடைந்து பூமியில் விழுந்தான். தாரையானவள் ஆகாயத்திலின்று நழுவிவிழுந்திருக்கிற சந்திரன் போலப் பூமியில் விழுந்திருக்கிற அந்த வாலியைக கண்டாள்.

வாலி கொல்லப்பட்டபிறகு, ஸுக்ரீவன், கிஷ்கிந்தையையும் சந்திரனுக்கு ஸமமான முகமுள்ளவளும் கணவனையிழந்தவளுமான அந்தத்தாரையையும் அடைந்தான். சிறந்தபுத்தியுள்ள ராமரோ, ஸுக்ரீவனால் பூஜிக்கப்பட்டு மங்களகரமான மால்யவானென்கிற மலையின்மேல் நான்குமாதகாலம் வாஸம்செய்தார்.

காமத்துக்கு வசப்பட்ட ராவணனும் லங்காபுரியை அடைந்து, அசோகவனத்தினிடையில் நந்தனவனத்திற்கொப்பானதும் முனிவர்களின் ஆஸ்ரமம்போன்றதுமான ஒருமாளிகையில் ஸீதையை இருக்கும்படி செய்தான். பிறகு, விசாலமானகண்களுள்ள அந்த ஸீதையானவள், பர்த்தாவைநினைத்து உடம்புமெலிந்தவளும் தவசிவேஷத்தைத் தரித்தவளும் உபவாஸத்தையும் தவத்தையும் மேற்கொண்டவளும் பழங்களாலும் கிழங்குகளாலும் ஆகாரம் செய்பவளுமாக முனிவர்களின் ஆஸ்ரமம்போன்ற அசோகவனத்தினருகில் துயரத்துடன் வாஸம்செய்தாள். ராக்ஷஸர்களுக்கு அதிபதியான ராவணன், அங்கே ஸீதையைக்காப்பதற்காக, ப்ராஸங்களையும் கத்திகளையும் சூலங்களையும் கோடாலிகளையும் உலக்கைகளையும் எரிகொள்ளிகளையும் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறவர்களான இரண்டு கண்களுள்ளவளும் மூன்றுகண்களுள்ளவளும் நெற்றியில் கண்ணுள்ளவளும் நீண்ட நாக்குள்ளவளும் நாக்கில்லாதவளும் மூன்று கொங்கைகளுள்ளவளும் ஒருகாலுள்ளவளும் மூன்று சடைகளுள்ளவளும் ஒருகண்ணுள்ளவளுமாகிய இப்படிப்பட்ட ராக்ஷஸிகளை ஏற்படுத்தினான். அந்த ராக்ஷஸிகளும், ஜ்வலிக்கின்ற கண்களுள்ளவர்களும் ஒட்டகத்தின்ரோமம்போல மேல்நோக்கின தலைமயிருள்ளவர்களுமான மற்றராக்ஷஸிகளும், இரவும் பகலும் அயராதவர்களாக ஸீதையைச் சூழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். பயங்கரமான குரலுள்ளவர்களும் குரூரர்களுமான அந்தப்பெண்பேய்களோ, கடுமையைத் தெரிவிக்கிற குரலுடன் நீண்டகண்களுள்ள அந்தஜானகியை, 'நம்முடையமகாராஜனை அவமதித்து இவ்விடத்தில் உயிரோடிருக்கிற இவளைத் தின்னுவோம். இவளைப்பிளந்து எள்ளளவெள்ளளவாகப் பங்கிட்டுக்கொள்வோம்' என்று எப்பொழுதும் வெருட்டினார்கள். இவ்வண்ணம் அதட்டுகின்றவர்களும் அடிக்கடி பயமுறுத்துகின்றவர்களுமான அந்தராக்ஷஸிகளைப்பார்த்து, பர்த்தாவைப்பிரிந்த சோகத்தால் நன்குகவரப்பட்ட ஜானகியானவள், பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு, 'ராக்ஷஸிகளே! என்னை விரைவாகத்தின்னுங்கள்.

செநதாமரைமலர்போன்ற கணகளுள்ளவரும் கறுததுசசுருணட தலைமயிாகளையுடையவருமான அநதராமரைவிட்டு ஜீவிததிருபப தில எனககு ஆசையிலலை. நான இபபொழுதே ஆகாரமிலலாத வளும உயிரில் ஆசையிலலாதவளுமாகி உலாந்தமேட்டுததரையை அடைநதிருககிற கொடிபோல எனனுடையஅஙகஙகளை வறளச் செய்யபபோகிறேன். ராகவரைததவிர வேறுபுருஷனை நான் அடை யமாட்டேனென்று அறியுஙகள். இது ஸதயம். அடுததுசசெய்ய வேண்டியதைச செய்யுஙகள்' என்று இந்த வசனததை உரைத தாள். அவளுடைய அந்தவசனததைக்கேட்டுக கடுமையான சத ததுடனகூடின அந்தராக்ஷஸிகள் அவை அனைததையும் ஆதி யோடநதமாக ராக்ஷஸராஜனிடம் சொல்வதறகுச் சென்றார்கள்.

அவர்களெல்லாரும் சென்றபிறகு, தர்மஙகளை அறிநதவளும் பரியவசனங்களைச் சொலலுபவளுமான தரிஜடை என்கிறராக்ஷஸி யானவள, ஸீதையைபபாாதது, 'ஸீதையே! உனககு ஒரு விஷயததை உரைபபேன. தோழீ! என்னிடம நமபிக்கை வைக்கக கடவாய. அழகியதொடைகளுள்ளவளே! பயததை விட்டுவிடு. இநத எனவசனததைக் கேட்பாயாக. நலல புத்தி சக்தியுள்ளவனும் வயதுமுதிர்ந்தவனும ராமருக்கு ஹிதத்தைத தேடுவதில் நோககுள்ளவனுமான அவிந்தயனென்கிற ராக்ஷஸ ஶரேஷ்டன் உன்னைத தேறுதலடையச்செய்து ஸந்தோஷப் படுததி, 'ஸீதையானவள, 'பலசாலியும உன்னுடையபாததா வுமான ராமா லக்ஷமணனோடுகூட ஸௌக்யமாக இருக்கிறார். ஸ்ரீமானனராகவா இந்திரனுககொப்பான பலமுள்ள வானரராஜ னை ஸுகரீவனோடு நட்பைச செயதுகொணடாா. உனனை மீட் டுக்கொண்டுபோவதில நல்லமுயறசியுளளவராக இருக்கிறார். பயந் தவளே! உலகததாராலிகழப்பட்ட ராவணனிடமிருந்து உனக் குப பயம் வேண்டாம. பெண்ணே! நளகூபரசாபத்தால் நீ காப பாற்றப்பட்டிருககிறாய. முறகாலத்தில் இந்தபபாவியான ராவ ணன் ரம்பைஎனகிற மாதைப பலாதகரித்து அனுபவிததத்னால் சபிக்கபபட்டிருக்கிறானன்றோ? இந்திரியஙகளுககு வசபபட்டவ னை ராவணன் வசபபடாதபெண்ணை நெருங்குவதற்குச சக்தி யுளளவனகான். உனனுடையபர்ததா ஸுகரீவனால பாதுகாக்கப் பட்டு விரைவாக வரபபோகிறார். லக்ஷமணனோடுகூடின புத்திமா னனராமர் உனனை இந்த ஆபததிலிருந்து விடுவிப்பார்' எனறு என்வசனததால் சொல்லபபடடததக்கவள்' என்று சொல்லி

உனக்காக என்னை அனுப்பினான். மிக்க கோரமானவை களும் தீமையைத் தெரிவிக்கின்றவைகளுமான ஸ்வப்னங்களும் கெட்டபுத்தியுள்ள இந்த ராவணனுக்கும் புலஸ்த்யகுலத்துக் கும் அழிவின்பொருட்டு என்னால் காணப்பட்டன. இந்த ராக்ஷ ஸன் பயங்கரனாகவும் கெட்டமனமுள்ளவனாகவும் இகழத்தக்க காரியங்களைச் செய்கிறவனாகவும் இருக்கிறான். இயற்கையாலும் நடைக்குற்றத்தாலும் எல்லாருக்கும் பயத்தை விருத்திபண்ணுகிற வனாக இருக்கிறான். காலத்தால் கெடுக்கப்பட்டபுத்தியுள்ளவனும் எல்லாத் தேவர்களோடும் விரோதத்தைப்பாராட்டுகிறவனுமான ராவணனுடைய விநாசத்திற்கு அறிகுறிகள் என்னால் ஸ்வப்னத் தில் காணப்பட்டன. தசானனன் எண்ணெய் தேய்த்துக்கொண்ட வனாகவும் தலைமயிரில்லாதவனாகவும் சேற்றிலமிழ்கிறவனாகவும் அடிக்கடி கழுதைகள் பூட்டப்பட்ட ரதத்தில் கூத்தாடுகிறவன் போல நின்றுகொண்டிருந்தான். கும்பகர்ணன்முதலிய இவர்கள் ஆடையில்லாதவர்களாகவும் தலைமயிருதிர்ந்தவர்களாகவும் சிவந்த புஷ்பங்களைச்சூடிச் சிவந்த மேற்பூச்சுள்ளவர்களாகவும் தென் திசையை நோக்கிச் செல்லுகின்றார்கள். விபீஷணன் ஒருவனே வெண்மையான குடைபிடித்தவனாகவும் வெள்ளைத் தலைப்பாகை யுடையவனாகவும் வெண்ணிறமுள்ளபுஷ்பங்களை அணிந்தவனாகவும் வெள்ளைச் சந்தனப்பூச்சுள்ளவனாகவும் வெண்ணிறமுள்ளமலையின் மீது ஏறிஇருந்தான். இந்த விபீஷணனுடைய நான்கு மந்திரி களும் வெண்ணிறமுள்ள புஷ்பங்களையும் சந்தனங்களையுமணிந்த வர்களாக வெண்ணிறமுள்ளமலையின்மீது ஏறி இருந்தார்கள். (இந்த ஐவரே) இந்த மஹாபயத்தினின்று விடுபடப்போகிறார்கள். ராமருடைய அஸ்திரத்தினால் கடல்சூழ்ந்த பூமியானது எல் லாப்பக்கங்களிலும் சூழப்பட்டது. உன்னுடைய பர்த்தா கீர்த்தி யினால் பூமிமுழுமையையும் நிரப்பப்போகிறார். லக்ஷ்மணனும் [1] யானையின் தொடையின்மீதேறினவனாகவும் தேனையும் பாயஸத் தையும் புஜிப்பவனாகவும் எல்லாத்திசைகளையும் எரிக்க எண்ணங் கொண்டவனாகவும் என்னால் காணப்பட்டான். அழுகின்றவளாக வும் இரத்தத்தாலநனைந்த மேனியுள்ளவளாகவும் புலியினால் பாது காக்கப்பட்டவளாகவும் வடதிசையைநோக்கிச் செல்பவளாகவும் நீ அடிக்கடி என்னால் பார்க்கப்பட்டாய். வைதேஹி! ஸீதையே! நீ

---

[1] 'எலும்புக்குவியலின் மேலிருந்து' என்பது வேறுபாட்டதின் பொருள்.

தம்பியுடனிருக்கும் பர்த்தாவான ராகவரோடு சேர்ந்து சீக்கிரம் ஸந்தோஷத்தை அடைவாய்' என்று சொன்னாள். மான்குட்டியின் கண்போன்ற கண்களுள்ளவளும் சிறுமியுமான ஸீதையானவள், அந்தத்ரிஜடையினுடைய அப்படிப்பட்ட இந்தவசனத்தைக்கேட்டு, மீண்டும் பர்த்தாவோடு சேருவதில் ஆசையுள்ளவளானாள். பயங்கரமான உருவமுள்ளவர்களும் மிக்க உக்கிரஸ்வபாவமுள்ளவர்களுமான அந்தப் பிசாசிகள் வந்து முன்போல் த்ரிஜடையுடன் கூட உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிற அந்த மைதிலியை அப்பொழுது கண்டார்கள்.

இருநூற்றெண்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ராவணன் ஸீதையினருகில்வந்து பலவாறு ஆசைகாட்டியும் அவள் மறுத்து அவனை அவமதித்ததும், அவன் திரும்பிச்சென்றதும்)

பிறகு, பர்த்தாவைவிட்டுப் பிரிந்த சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டவளும் எளிமையுற்றவளும் அழுக்கடைந்த ஆடையை உடுத்தவளும் (தாலிகயிற்றில் கோக்கப்பட்ட) மணிமாத்திரமான அலங்காரமுள்ளவளும் அழுகிறவளும் பதிவ்ரதையும் ராக்ஷஸிகளால் காக்கப்படுகிறவளும் கல்லில் உட்கார்ந்திருப்பவளுமான அந்த ஸீதையை மன்மதபாணத்தால் பீடிக்கப்பட்ட ராவணன் கண்டு கிட்டநெருங்கினான். யுத்தத்தில் தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும் யக்ஷர்களாலும் கிம்புருஷர்களாலும் ஜயிக்கப்படாத ராவணன், மன்மதனால் துன்பமடையச்செய்யப்பட்டவனாக, அசோகவனத்தை அடைந்தான். திவ்யவஸ்திரம் தரித்தவனும் நல்ல ஒளிபொருந்தியவனும் நன்றாகக் கடையப்பட்ட ரத்தினங்களிழைத்த குண்டலங்களுள்ளவனும் விசித்திரமான புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மகுடந்தரித்தவனும் உருவெடுத்து வந்திருக்கிற வஸந்தன்போன்றவனும் [1] முயற்சியினால் அலங்கரிக்

[1] வேறுபாடங்கொண்டு, 'ராவணன் முயற்சியினால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, இந்திரனுடைய நந்தனவனத்திலுள்ள கல்பகவிருக்ஷம்போல விளங்கினான். ஆனால், எல்லா அலங்காரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தும், சுடுகாட்டினிடையிலுள்ள மேடை கட்டிய மரம்போல அச்சத்தையே விளைவித்தான்' என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு

கப்பட்டிருந்தும் கல்பகவ்ருக்ஷத்திற்கு ஸமானனாக இல்லாதவனும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தும் இடுகாட்டிலுள்ள மேடைகட்டினமரம் போலப் பயத்தை உண்டுபண்ணுகிறவனுமான அந்தராக்ஷஸன், மெல்லிய இடையுள்ள அந்த ஸீதையின் ஸமீபத்தில் ரோஹிணியை அடைந்திருக்கிற சனிக்ரஹம்போலக் காணப்பட்டான். மன்மதனுடைய பாணத்தால் அடிக்கப்பட்டிருக்கிற அந்த ராவணன் அழகிய இடையுள்ளவளும் பயந்திருக்கிற பெண்மான் போன்றவளும் தேகபலமில்லாதவளுமான அவளை அழைத்து, 'ஸீதையே! இவ்வளவுமட்டும் போதுமானது. பர்த்தாவிஷயத்தில் அன்பு செய்யப்பட்டது. மெலிந்த மேனியையுடையவளே! என் விஷயத்தில் தயைசெய்வாயாக. நீ அலங்கரித்துக்கொள். [1] சிறந்த இடையுள்ளவளே! விலையேறப்பெற்ற வஸ்திரங்களையும் ஆபரணங்களையும் அணிந்துகொண்டு என்னை அன்புடன் அடைவாயாக. என்னுடைய எல்லா ஸ்திரீகளுள்ளும் நீ மேன்மைபெற்றவளாக இரு. என்னிடம் தேவகன்னிகைகளும் கந்தர்வஸ்திரீகளும் தானவகன்னிகைகளும் தைத்யஸ்திரீகளும் இருக்கிறார்கள். அகன்ற கண்களுள்ளவளே! இப்பொழுது என்வசத்திலுள்ள அந்த எல்லாஸ்திரீகளுக்கும் நீ தலைவியாக இருப்பாயாக. பதினாலு கோடி பிசாசஸ்திரீகள் என்வசனத்தில் கட்டுப்பட்டு நிற்கிறார்கள். பயங்கரமான செய்கையுள்ளவர்களும் மனிதர்களைத்தின்பவர்களுமான ராக்ஷஸர்கள் பிசாசிகளுடைய எண்ணிக்கையைவிட இரண்டு மடங்குள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். என்னுடைய சொற்படி நடக்கிற யக்ஷர்கள் அதைவிட மூன்றுமடங்காக இருக்கிறார்கள். சிலரோ, தனதிபனும் என்பிராதாவுமான குபேரனை அடைந்திருக்கிறார்கள். கல்யாணி! அழகிய தொடைகளுள்ளவளே! மதுபான கோஷ்டியை அடைந்திருக்கிற என்னை எப்பொழுதும் கந்தர்வஸ்திரீகளும் அப்ஸரஸுகளும் என்பிராதாவை உபாஸிப்பது போல உபாஸிக்கிறார்கள். நானும் விஸ்ரவஸென்கிற முனிவரான பிரம்மரிஷியின் ஸாக்ஷாத் புத்திரன். லோகபாலர்களுள் [2] ஐந்தாமவனென்று எனக்குக் கீர்த்தி பிரஸித்தமாக இருக்கிறது. கோபமுள்ளவளே! தேவராஜனுக்கிருப்பதுபோலவே எனக்கும் திவ்யமான பக்ஷ்யபோஜ்யங்களும் பற்பலவிதமான பானங்களும்

---

[1] மூலம் வேறு.

[2] நான்கு திக்குக்கு நால்வர் முக்யமானவர். ராவணன் சிறப்பினால் தன்னை ஐந்தாமவன் என்றான்.

இருக்கின்றன. வனவாஸததை உண்டுபண்ணின உன்னுடைய பாபசெயலானது நாசமடையட்டும. அழகிய இடையுளளவளே! மந்தோதரியைபபோலவே நீ எனக்கு மனைவியாக இரு' என்கிற இநத வாக்கியத்தை உரைததான.

அந்த அரககனால் இவ்வாறு உரைக்கபபட்டவளும் அழகிய முக முள்ளவளுமான வைதேஹியானவள், அப்புறம்திரும்பிக்கொணடு ஒரு துரும்பை நடுவிலபோட்டு, அந்தராக்ஷஸனை உததேசிததுப் பின் வருமாறு உரைககலானாள். மிக்க அழகிய இடையுள்ளவளும், சிறு மியும், சேர்ந்திருப்பவைகளும் சாயாமலிருப்பவைகளுமான இரண்டு கொங்கைகளின்மீதும அமங்களகரமான கண்ணீரால் ஒழிவில்லாமல் பொழிகின்றவளும, துக்கததால் மிக்கமயக்கததை அடைந்தவளும், பதியைத தெய்வமாகக் கொண்டவளுமான அந்த வைதேஹியான வள, அதிகபிரயாஸததால் மனததை நிலைநிறுததிககொணடு, அல பனுன அந்தராவணனைககுறிதது, 'ராக்ஷஸேஶ்வர! அடிககடிசொல லுகிற உன்னுடைய துககரமான இப்படிப்பட்ட வாக்கியமானது, பாககியமில்லாதவளான என்னால் கேடகபபட்டது. (சொந்தமனை வியை அடைவதாகிற) [1] மஙகளகரமான ஸௌக்யமுள்ளவனே! உனக்கு மங்களம. மனததைத திருபபு. நான அன்யருடைய மனை வியாக இருககிறேன். எபபொழுதும் பதிவ்ரதையானநான் உன்னால அடையத்தகாதவள். ராக்ஷஸ! மானிடபபெண்ணாகியநான் உனக்கு உபயோகிககததகக மனைவியுமல்லேன. ஸ்வாதீனப்படாதவளைப் பலாதகரித்து என்னப்ரீதியைஅடைவாய்? உன்னுடைய பிதா பிரம்ம தேவருககொபபானவா; பிராம்மணர்; பிரம்மாவின் புதல்வர். லோக பாலனுக்கொபபான நீ எவ்வாறு தர்மததைப் பரிபாலனம் செயயா மலிருககிறாய? ராஜராஜனும் மஹேஶ்வரருக்குததோழனும் பிரபுவு மான அந்தததனேஶ்வரனைப் பிராதாவென்று சொல்லிக்கொணடு நீ இந்தவிஷயததில எவவாறு வெட்கபபடாமலிருக்கிறாய்?' என்று சொன்னாள். மெலிந்ததேகமுள்ள ஸீதையானவள், இவ்வாறு சொலலிவிட்டு, கழுததையும் முகததையும் வஸ்திரததினால் மூடிக கொண்டு, இருகொங்கைகளுங்குலுஙக மிக அழுதாள். அழுகின்ற அநதப்பெண்ணரசியினுடைய நீணடதும நன்றாகபபின்னப்பட்ட தும மிகக்கருமையானதும பளபளப்புள்ளதுமான பினனலானது தலையில் கருநாகமபோலக் காணப்பட்டது. துர்பபுததியுள்ள ராவ ணன், ஸீதையால் சொல்லப்பட்டதும அதிகநிஷ்டுரமாயுள்ளது

---

[1] வேறு பாடம.

மான அந்தவாக்கியத்தைக்கேட்டு, ஸீதையால் மறுக்கப்பட்டிருந்தும் மீண்டுமே பின்வருமாறு வசனத்தைச் சொல்லலானான். 'ஸீதையே! மன்மதன் என்னுடைய அங்கங்களை வேண்டியபடி ஹிம்ஸிக்கட்டும். விருப்பமில்லாதவளும் அழகிய இடையுள்ளவளும் அழகிய புன்னகையுள்ளவளுமான உன்னுடன் நான் சேரமாட்டேன். நீ இன்னமும் எமக்கு ஆகாரமாக இருக்கிற மனிதனான ராமனையே அனுஸரிக்கிறாய். நான் என்ன செய்யக்கூடும்?' என்றுசொன்னான். அந்த ராக்ஷஸராஜன், இகழத்தகாத அங்கங்களுள்ளவளான அந்த ஸீதையைப்பார்த்து இவ்வண்ணமுரைத்து அந்த இடத்திலேயே மறைந்தவனாகி, இஷ்டமான திசையைநோக்கிச்சென்றான். ராக்ஷஸிகளால் சூழப்பட்டவளும் சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டவளுமான வைதேஹியானவள், த்ரிஜடையினால் தேற்றப்படுகின்றவளாகி அந்த இடத்திலேயே வஸித்தாள்.

இருநூற்றெண்பத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(ராமர் ஸுக்ரீவன்வாராமையால் அவனிடம் லக்ஷ்மணனை அனுப்பியதும், லக்ஷ்மணன் ஸுக்ரீவனோடு ராமரிடம்வந்து அவன் ஸீதையைத் தேடுதற்காக வானரர்களை அனுப்பினதைத் தெரிவித்ததும், ஸீதையைக் கண்டுவந்த ஹநுமான், அங்கதன் முதலியவர்களோடு மதுவனத்தை அழித்து ராமருக்கு ஸீதையின் வரலாறு முதலியவற்றைத் தெரிவித்துச் சூடாமணியையுங் கொடுத்ததும்)

லக்ஷ்மணனோடு சேர்ந்திருக்கிற ராகவர், ஸுக்ரீவனால் பாதுகாக்கப்பட்டு மால்யவானென்னுகிற மலையின்மீது வஸித்துக்கொண்டிருக்கையில், ஆகாசம் மாசற்றிருப்பதைக் கண்டார். பகைவர்களைக் கொல்பவரும் மலையிலிருப்பவரும் தர்மாத்மாவுமான அந்த ராமர், நிர்மலமான ஆகாயத்தில் மாசற்றிருப்பதும் க்ரஹங்களாலும் (அச்விநிமுதலிய) நக்ஷத்திரங்களாலும் மற்ற நக்ஷத்திரங்களாலும் பின்தொடரப்பட்டதுமான சந்திரனைக்கண்டு, அல்லி கருநெய்தல் தாமரை ஆகிய மலர்களுடைய வாஸனையை எடுத்துக்கொண்டு வீசுகின்ற குளிர்ந்த காற்றினால் விரைந்து எழுப்பப்பட்டவரும், ராக்ஷஸனுடையவீட்டில் சிறையிடப்பட்டிருக்கிற ஸீதையை

நினைத்து மனவருத்தமடைந்தவருமாக, அதிகாலையில் வீரனான லக்ஷ்மணனைப்பார்த்து, 'லக்ஷ்மண! போ. கிஷ்கிந்தையிலிருக்கும் வானரராஜனான ஸுக்ரீவன் சிற்றின்பங்களில் மயங்கியவனும், நன்றிமறந்தவனும், தன் கார்யங்களில் ஸாமர்த்தியமுள்ளவனுமாயிருக்கிறான்; (அதனை) அறி. ரகுகுலத்தைத் தாங்குபவனே! மிக்கபுஜபலமுள்ளவனே! லக்ஷ்மண! குலாதமனான எந்தமூடன் என்னால் ராஜ்யத்தில் அபிஷேகம் செய்விக்கப்பட்டானோ, எவனை எல்லா வானரங்களும் கொண்டைமுசுறுகளும் கரடிகளும் (அரசனாக) அடைகின்றனவோ, எவனுக்காக அப்பொழுது கிஷ்கிந்தையின் உபவனத்தில் உன்னோடு கூடின என்னால் வாலி கொல்லப்பட்டானோ, இப்படிப்பட்ட நிலைமையை அடைந்தவனான எந்த மூடன் என்னை இப்பொழுது அறியவில்லையோ அவனை நான் பூமியில் வானரர்களுள் அதமனென்றும் நன்றிமறந்தவனென்றும் நினைக்கிறேன். இந்தஸுக்ரீவன், மிகவும் அல்பமானபுத்தியினால், உபகாரம் செய்தவனான என்னை அவமதித்துச் சபதத்தைக்காப்பதை நிச்சயமாக அறியவில்லை என்று நினைக்கிறேன். முயற்சி செய்யாமல் காமஸுகத்தில் முழுகினவனாகப் படுத்திருப்பானாகில், அவனை நீ வாலிபோனவழியினால் எல்லாப்பிராணிகளுமடைகிற கதியை அடையச்செய். லக்ஷ்மண! அப்படியின்றி, வானராதிபதியான ஸுக்ரீவன் நமமுடைய காரியத்தில் முயற்சியுள்ளவனாக இருந்தால், அவனைக்கூட்டிக்கொண்டே விரைவாக வா. தாமதியாதே' என்று சொன்னார்.

பிராதாவால் இவ்வண்ணமுரைக்கப்பட்ட லக்ஷ்மணன், குருவான அவருடைய வாக்கியத்திலும் ஹிதத்திலும் பற்றுதலுள்ளவனாக, அழகியதும் நாணேற்றப்பட்டதும் அம்புடன்கூடியதுமான வில்லை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டான்; கிஷ்கிந்தையின் வாயிலை அடைந்து தடுக்கப்படாதவனாக உள்ளே சென்றான். அவன் கோபத்துடனிருப்பதை அறிந்து, அரசனான ஸுக்ரீவன் எதிர்கொண்டு வந்தான். மனவடக்கமுள்ளவனும் வானரர்களுக்கு அதிபதியுமான ஸுக்ரீவன் மனைவியோடு மகிழ்ச்சியுடன் அவனுக்குத்தகுந்த பூஜையினால் அவனை வரவேற்றான். ஓரிடத்தினின்றும் பயமில்லாதவனான லக்ஷ்மணன் அந்த ஸுக்ரீவனை நோக்கி ராமருடைய வசனத்தை உரைத்தான். ராஜேந்திரனே! வானராதிபனான அந்த ஸுக்ரீவன், வேலைக்காரர்களுடனும் மனைவியுடனும்கூடி வணக்கமுள்ளவனாகக் கைகூப்பிக்கொண்டு அந்த லக்ஷ்மணன் சொன்ன வசனங்

களெல்லாவற்றையும் கேட்டு பரீதியுள்ளவனுகிப் புருஷஸ்ரேஷ்டனை லக்ஷமணனைப்பார்த்து, 'லக்ஷமணரே! நான துர்ப்புததியுள்ளவனல்லேன்; நன்றிமறந்தவனுமல்லேன்; தயையில்லாதவனுமல்லேன். ஸீதையைத தேடுமவிஷயத்தில் நான் செய்த முயற்சியைக் கேளும். நன்கு கற்பிக்கப்பட்டவர்களான வானரர்களனைவரும எனனுல் திக்குக்களில அனுப்பப்பட்டிருக்கிருர்கள். வீரரே! காடுகளுடனும் மலைகளுடனும பட்டணங்களுடனும கூடியதும் கடலால சூழப்பட்டதும கிராமங்களுடனும நகரங்களுடனும் சுரங்கங்களுடனும்கூடியதுமான இந்தபூமியில தேடும்படி சென்ற அந்த எல்லா வீரர்களுக்கும் ஒரு மாஸததில் மீணடு வந்துசேரவேணடுமென்று காலம் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அநத மாதமானது ஐந்துநாள்களால் நிரமபுவதாயிருக்கிறது. அதறகுப் பிறகு, ராமரோடுகூடினநீர் மிககபரியமான வசனததைக கேட்பீர்' என்று சொன்னுன்.

சிறந்த புததியுள்ளவனும் வானரர்களுக்கு அரசனுமான அநத ஸுக்ரீவனுல இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட லக்ஷமணன, கோபததை விட்டு மனேதைர்யமுள்ளவனுக ஸுகரீவனைக கௌரவிததான். அநத லக்ஷமணன ஸுகரீவனேடுகூடி மாலயவானெனனகிற மலையின் மீது வஸிககினற ராமரை அடைந்து அநதக்காரியம தொடஙகப்பட்டதைத தெரிவிததான். தெற்குததிககை அடையாத ஆயிரககணக்கான வானரபுங்கவர்கள் இவ்வண்ணம மூன்று திசைகளையும் தேடித திருமபிவநதார்கள். அங்கே அவர்கள, ராமரிடததில, 'கடல சூழ்ந்த பூமியைத தேடினேம். வைதேஹியையாவது ராவணனையாவது நாங்கள காணவில்லை' என்று சொனனுர்கள். மனவருத்தமுற்றவரான ராமர், தெனதிசையிற்சென்ற வானரபுஙகவர்களிடததில ஆசையுள்ளவராகப பிராணனைத தரிததிருநதார். இரணடு மாதகாலம சென்றபிறகு, (மதுவனததைக்காக்கிற) வானரர்கள், ஸுக்ரீவனை அணுகி தவரையுள்ளவர்களாக, 'வானரஸ்ரேஷ்ட! செழிப்பானதும பெரிதும வாலியினுலும உனனுலும பாதுகாககப்பட்டதுமான மதுவனத்திலுள்ள (தேனை) வாயுகுமாரனுன ஹனுமான குடிக்கிருன. வாலிபுத்திரனுன அஙகதனும தெனதிசையிலதேடுவதறகாக உனனுல அனுபபப்பட்ட மறற வானரஸ்ரேஷ்டர்களும் குடிககிருர்கள்' என்று தெரிவிததார்கள். அவன, அநத வானரர்களுடைய அநீதியைக்கேட்டு, 'காரியத்தை ஸாதிததவர்களான வேலைககாரர்களுடைய செய்கையன்ருே இது? ஆதலால்

நான் காரியததை நிறைவேற்றினவன்' எனறு எணணினுன். மேதாவியான அந்த வானராதிபதியானவன, அந்த விருததாந் ததததை ராமருக்குத தெரிவிததான். ராமரும, அனுமானததால், 'மைதிலியானவள காணப்பட்டுவிட்டாள்' என்று எணணினுர். அனுமான முதலிய அந்த வானராகள களிபபாறினவர்களாக ராமலக்ஷமணர்களுடைய ஸந்நிதானததில வானரராஜனுன அவனை அணுகினுர்கள். பாரத! ராமர், ஹனுமானுடைய நடை யையும் முகத்தினநிறததையும் பார்தது, ஸீதை பார்க்கப்பட்டா ளென்று மீணடும நம்பிககையை அடைந்தார. ஹனுமானைத தலைவனுகக கொண்ட அந்த வானராகள், விருப்பம் நிறை வேறினவர்களாக, முறைப்படி ராமரையும் ஸுக்ரீவனையும் லக்ஷ் மணனையும நமஸ்கரிததார்கள். நமஸ்கரிததவர்களான அவர் களைப்பாாதது, ராமர், அம்புடன்கூடினவில்லை எடுததுககொண்டு, 'எனனை உயிரோடிருக்குமபடிசெய்வீர்களா? உஙகளுடையகார்யம நிறைவேறியதா? நான் யுததததில சததுருககளைக்கொன்று ஜனக நந்தினியை மீட்டுககொணடு மறுபடியும் அயோததியில ராஜயபரி பாலனமசெயவேனு? மனைவியை இழந்தவனும் பகைவர்களால் அவமதிக்கப்படடவனுமான நான வைதேஹியை விடுவிக்கா மலும் யுததத்தில பகைவர்களைக் கொல்லாமலும் உயிரோடிருக்கப பிரியபபடவில்லை' என்று சொன்னுர். இவவாறு சொல்லிய ராம ரைபபார்தது, வாயுபுததிரனுன ஹனுமான, 'ராமரே! உமக்கு நான ப்ரியததைச சொலலுகிறேன். கணடேன அந்த ஸீதையை. மலைகளோடும் காடுகளோடும சுரங்கங்களோடும கூடியதான தென திசையை முழுமையும தேடிக் களைப்பையடைந்து, குறிப்பிடப பட்ட காலமுமசென்றபிறகு, ஒரு பெரியகுகையைக் கண்டோம். நாங்கள் பலயோஜனைதூரம நீண்டதும் இருளடர்ந்ததும அழகிய காடுகளுள்ளதும புகமுடியாததும கதண்டுகளால்வியாபிக்கப்பட் டதுமான அநதக்குகையில நுழைந்தோம. மிகநீண்ட வழியைக் கடந்து சென்ற பிறகு, ஸூர்யனுடைய ஒளியைக் கண்டோம; அந்தக்குகையிலேயே நடுவில் ஒரு திவயமான மாளிகையையும் கணடோம. ராகவரே! அந்த வீடானது மயனெனகிற அஸுர னுடையதாம. அப்பொழுது, அந்தமாளிகையில் பிரபாவதி என் கிற தவப்பெண் தவமபுரிந்துகொண்டிருந்தாள. அவளால் கொடுக் கப்பட்ட போஜ்யங்களையும பலவிதபானஙகளையும் சாப்பிட்டுப் பலத்தை அடைந்தவர்களாகி, பிறகு, அவளால் காண்பிக்

கபபட்டவழியினுல அந்த இடததிலிருந்து வெளிப்புறப்பட்டு உபபுககடலுக்குப்பககததிலிருககிற ஸஹயபாவததகையும மலய பர்வததகையும தர்ததுரமெனகிறபெரியமலேயையும் கணடோம். பிறகு, மலயமலேயினமீதேறி ஸமுத்திரததைப பார்ககினறவர்க ளான நாங்கள, மனவருததமுளளவர்களும விசனமுளளவர்களும் ஶ்ரமததை அடைநதவர்களும பிழைததிருபபதில சிறிதும ஆசையிலலாதவாகளுமானேம. பலயோஜனேதூரம அகன்றதும் திமிகளுககும் முதலைகளுககும் மீனகளுக்கும் இருபபிடமுமான பெருங்கடலே நினைந்து அதிகதுக்கததை அடைந்தோம. அபபொ ழுது, நாங்கள பிராயோபவேசததில் நிசசயமுளளவர்களாக அஙகே உட்கார்ந்திருநதோம. பிறகு, எங்களுடைய கதைசளின முடிவில, ஜடாயுவெனகிற கழுகினுடைய பிரஸதாவம வநதது. பிறகு, மலேயின் சிகரமபோலப பிரகாசிபபதும் கோரமானரூப முள்ளதும பயஙகரமானதும் வேருரு கருடனபோலிருபபது மான ஒரு பக்ஷியைக கண்டோம. அது எங்களேத தினனக்கருதி யது. பிறகு, அது, எஙகளிடம்வந்து, 'ஐயா! எனபிராதாவான ஜடாயுவினகதையைச சொலலுகிறனே, இவன யார? நான ஸம் பாதி எனகிற பிரஸிததிபெற்ற பக்ஷிராஜன. அநத ஜடாயுவுககு நான் தமையன. நாஙகளிருவரும அனயோனயம் போட்டியுடன ஆகாசததில் சூரியனிருக்குமிடத்தில் ஏறினேம். அதனுல், இநத எனசிறகுகளிரண்டும எரிககப்பட்டன. ஜடாயுவினுடைய சிறகுகள எரிக்கபபடவில்லே. ஆதலால, எனனுடைய இனியதமபியும கழு காசனுமான அந்த ஜடாயு நெடுங்காலததிற்குமுன் பாாககபபட டான். நான் சிறகுகளெரிககபபட்டு இநதப பெரியமலேயில விழுந தேன். எனபராதாவும வீரனுமான ஜடாயுவைப பாாபபதறகுச சக்தியற்றவனுக இருககிறேன' எனகிற வசனததைச சொலலி யது. இவவணணம் பேசுகின்ற அநத ஸமபாதிககு, 'பராதாவான வன் கொல்லப்பட்டான' என்று தெரிவிததோம. உங்களுடைய இந்த வ்யஸனமும சுருககமாகவே தெரிவிககபபட்டது. அரசரே! பகைவரையடககுபவரே! அபபொழுது, அந்த ஸமபாதியான வன், மிகவும அபரியமான செயதியைககேட்டுத துயரமுறறு மீண்டும எஙகளேபபார்தது, 'அநதராமன யார? ஸீதை எப படிபபட்டவள? ஜடாயு எவவாறு கொலலபபட்டான்? வானர ஶ்ரேஷ்டர்களே! இவை அனேததையும கேட்கவிருமபு கிறேன்' எனறு வினவினை. நான அந்த ஸம்பாதியினிடம

உமக்குவந்திருக்கிற இந்தத துயரமனைதகையும் எங்களுடைய உணாணுவிரதத்தின காரணததையும் விஸ்தாரமாகச சொன்னேன. அந்தப பக்ஷிராஜன், 'ராவணன் என்னுல அறியப்பட்டிருக்கிறுன. அவனுடைய லங்கை என்கிற பெரியபட்டணம ஸமுத்திரததின அக்கரையில் த்ரிகூடபர்வததின் பள்ளத்தாக்கில் காணப்பட்டது. அந்த இடததில் வைதேஹியானவள் இருப்பாள். இந்த விஷயததில் எனக்கு ஸந்தேகமிலலை' எனகிற இந்தவாககியததால் எஙகளைத தேறுதலடையச்செய்தான். பகைவரைத்தவிக்கச் செய்பவரே! இவ்வாறுன அந்தஸமபாதியின் வசனததைகேட்டு நாங்கள எழுந்திருந்து விரைவுடன்கூடியவர்களாக ஸமுத்திரத்தைததாண்டும்விஷயததில் ஆலோசனைசெய்யலானேம். ஒருவனுவது ஸமுததிரததைத்தாண்டும்விஷயததில நிச்சயமகொள்ளாமற் போனபொழுது, நான பிதாவான [1] வாயுவினுட்புகுந்து ஜலராக்ஷஸியைகொன்று நூறுயோஜனவிஸ்தாரமுளள மகா ஸமுததிரததைத தாண்டினேன. அந்தலஙகையில் ராவணனுடைய அந்தப்புரத்தில பதிவ்ரதைதயும உபவாஸததையும் தவததையும் இயற்கையாகக்கொண்டவளும் பர்ததாவைப்பார்ப்பதில அதிக ஆவலுள்ளவளும ஜடையுளளவளும் அழுக்கினுல் பூசப்பட்ட மேனியையுடையவளும் மெலிந்திருப்பவளும் எளிமையுற்றவளும் இரக்கபபடததக்கவளுமான ஸீதையானவள் என்னுல பார்க்கப்பட்டாள். நான அவளைத தனிததனியான லக்ஷணஙகளால ஸீதை எனறு அறிந்து கிட்ட அணுகி ஜனங்களிலலாத இடததிலிருககிறவளும பூஜிககததக்கவளுமான ஸீதையின் எதிரிலசென்று, 'ஸீதையே! வாயுவினகுமாரனும வானரனுமான நான் ராம தூதன். உன்னைப்பாாபபதில் விருப்பமுளளவனுக ஆகாயமாாககததால இவவிடம வந்தேன். ராஜபுததிரர்களும பிராதாககளுமான ராமலக்ஷ்மணர்கள எல்லாவானரங்களுக்கும அரசனுன ஸுக்ரீவனுல பாதுகாககபபட்டு க்ஷேமமாக இருககிறுர்கள. ஸீதையே! லக்ஷ்மணனேடுகூட ராமர் க்ஷேமத்தை உனக்குக கூறினுர். ஸுக்ரீவன் ஸகாவாக இருபபதால உன்னை க்ஷேமததைவினவுகிறுன. உன்னுடைய பர்ததா எல்லாவானரர்களுடனும் சீக்கிரம வரபபோகிறுா. தேவி! என்னிடம் நம்பிக்கை வைப்பாயாக. நான் வானரன். ராக்ஷஸனல்லேன்' என்று சொன்னேன. ஸீதையானவள, ஒருமுகூர்த்தகாலம் ஆலோசித்து

[1] வாயுவின பலததைக்கொணடு எனபது.

என்னைப்பார்த்து, 'நான் அவிந்தயனுடையவசனத்தினால் உன்னை ஹனுமானென்று அறிவேன். மகாபாகுபலமுள்ளவனே! அவிந்த்யனென்கிற ராக்ஷஸன் ஞானவ்ருத்தர்களால் (யோக்கியனென்று) ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவன். அவன் உன்னைப்போன்ற மந்திரிகளால் சுக்ரீவன் சூழப்பட்டிருப்பதாகச் சொன்னான்' என்றாள். ஸீதையானவள் என்னைப்பார்த்து, 'போகலாம்' என்று சொல்லி, எந்த மணியினால் புகழப்பட்டவளான அவள் இவ்வளவுகாலம் உயிரோடிருக்கும்படி செய்யப்பட்டாளோ அப்படிப்பட்ட இந்தமணியையும் கொடுத்தாள். புருஷஶ்ரேஷ்டரே! உம்மால் சித்திரகூடமென்கிற பெரியமலையில் காக்கையைக் குறிவைத்து பரம்மாஸ்திரமந்திரத்தினால் அபிமந்திரணம்செய்து ஒரு சிழ்கம்புல்லானது பிரயோகிக்கப்பட்டதென்றும் அதனால் கெட்டமனமுள்ள காகமானது ஒருகண் பொட்டையாக்கப்பட்டு உயிரோடு விடப்பட்டதென்றும் இந்தக்கதையை உம்முடைய ஞாபகத்திற்காகவும் நம்பிக்கைக்காகவும் சொன்னாள். நான் என்னை இப்படிப்பட்டவனென்று ஸீதையை அறியும்படிசெய்து, பிறகு, அந்தலங்காபட்டணத்தை எரித்துவிட்டு இவ்விடம் வந்தேன்' என்று தெரிவித்தார். ராமர் ப்ரியத்தைச்சொல்லுகிற அந்த ஹனுமானைப் பாராட்டினார்.

இருநூற்றெண்பத்துநான்காவது அத்யாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(வானரஸேனாபதிகள் தங்கள் சேனைகளுடன் ராமரையும் ஸுக்ரீவனையும் அடைந்ததும், அவர்களுடன் ராமர் கடற்கரையை அடைந்து ஸமுத்திரராஜனை ஆராதிப்பதற்காகத் தர்ப்பசயனத்தில் படுத்ததும், ஸாகரராஜன் ஸ்வப்னத்தில்வந்து நளனால் அணையைக் கட்டிக்கொள்ளும்படி சொல்லியதும், ராமர் சரணாகதிசெய்த விபீஷணனுக்கு லங்கையையாளப் பட்டாபிஷேகம் செய்து சேனைகளுடன் லங்கை சென்றதும்.)

பிறகு, அவர்களோடுகூடி அந்த இடத்திலேயே நன்குவீற்றிருக்கின்ற ராமரிடத்தில் அப்பொழுது ஸுக்ரீவனுடைய கட்டளையினால் வானரஶ்ரேஷ்டர்கள் வந்துசேர்ந்தார்கள். நல்ல

காந்தியுள்ளவனும வாலிக்கு மாமனுமான ஸுஷேணன் பல சாலிகளான ஆயிரமகோடிவானரர்களால சூழப்பட்டு ராமரை வநதடைநதான். மகாவீர்யமுள்ளவர்களான கஜன கவயன என்கிற வானரஸ்ரேஷ்டாகள் தனிததனி நூறுகோடிவானரர்களால சூழபபட்டவாகளாகக் காணப்பட்டாகள். மகாராஜனே ! பயங்கரமானதோற்றமுள்ள கவாக்ஷனென்கிற கோலாஙகூலன் அறுபதினுயிரமகோடி வானரசேனைகளை அழைததுக்கொண்டு ராமரிடம் வருகின்றவனுகக் காணப்பட்டான். கந்தமாதனததில் வஸிபபவனும பிரஸிததனுமான கந்தமாதனன் வானரர்களுடைய நூருயிரம்கோடி சேனைகளை அழைததுவந்தான். மேதாவியும் அதிக பலசாலியுமான பனஸன் என்கிற வானரன் ஐம்பத்தேழுகோடி வானரர்களை அழைததுவந்தான். நல்லதேஜஸுள்ளவனும வானரர்களுள வயதுசெனறவனும் மிக்க வலலமையுள்ளவனுமான ததிமுகனென்பவன் பயஙகரமான சௌர்யமுள்ள வானராகளுடைய பெருமபடையை நடததிவநதான. ஜாம்பவான், கருமைநிறமுளளவைகளும் முகததில் புணட்ர (ம்போன்ற அடையாள) முள்ளவைகளும் பயஙகரமான செயகையையுடையவைகளுமான நூருயிரஙகோடிக்கரடிகளுடன் காணப்பட்டான். மகாராஜனே ! இவர்களும் இன்னும மற்ற வானர யூதபதிகளுடைய யூதபதிகளும எண்ணமுடியாதவர்களாக ராமகார்யநிமித்தம் வநதுசோந்தார்கள. மலைகளின் சிகரஙகள் போன்ற மேனியையுடையவர்களும சிஙகங்களபோலக் கர்ஜிக்கின்றவர்களும் ஆஙகாஙகு ஓடுகின்றவர்களுமான வானரசேனைவீரர்களுடைய நெருங்கிய ஒலியானது கேட்கப்பட்டது. சிலா மலைகளின் சிகரங்களுக்கு ஒபபானவர்கள. சிலர் எருமைபோன்றவர்கள். சிலர் சரத காலதது மேகம்போன்றவர்கள். சிலர் ஜாதிலிங்கம்போலச் சிவந்த முகமுளளவர்கள. சிலர் மேலேபாய்கின்றவர்களும் கீழே விழுகின்றவாகளும் துள்ளிகுதிககினறவாகளும் புழுதியை மேலே எழுபபிவிடுகின்றவாகளுமாக நான்குபக்கங்களிலிருந்தும் வந்தார்கள். நிறைநதிருக்கிற ஸமுததிரமபோன்ற அந்தவானரபபெருஞ்சேனையானது, அபபொழுது, ஸுக்ரீவனுடைய அனுமதியினுல் அந்தப்பர்வததததில் இருப்பிடத்தை அமைததுக்கொண்டது. பிறகு, எலலாப்பக்கங்களிலிருந்தும் அந்த வானரஸ்ரேஷ்டர்கள் வந்து சேர்ந்தவுடன, அபபொழுது, ஸ்ரீமானுன ராகவர் ஸுக்ரீவனுேடுகூடிச் சிறந்ததிதியில் நல்லநக்ஷததிரததில் புகழப்பட்ட

முகூர்த்தத்தில் அணிவகுக்கப்பட்டிருக்கிற அந்தச்சேனையால் உலகங்களை மேலகீழாகப் புரளச்செய்கிறவர்போலப் புறப்பட்டார். வாயுகுமாரனான ஹனுமான் ஸைன்யத்திற்கு முகமானான். ஒருவரிடத்தினின்றும் பயமில்லாத லக்ஷ்மணன் ஸைன்யத்தின் பின்பக்கத்தைப் பாதுகாத்தான். உடும்புத்தோலால் செய்யப்பட்ட விரலுறை கட்டிக்கொண்டவர்களான ராமலக்ஷ்மணர்கள் அந்த இடத்தில் மற்றக்ரஹங்களால் சூழப்பட்ட சந்திரஸூர்யர்கள்போல வானர யூதபதிகளால் சூழப்பட்டுச் சென்றார்கள். ஆச்சாமரங்களையும் பனைமரங்களையும் ஆயுதமாகக்கொண்ட அந்த வானரப்படையானது, ஸூர்யோதயகாலத்தில் விளைந்த மிகப்பெரிய செந்நெல் வயல்போல விளங்கியது. நளனாலும் நீலனாலும் அங்கதனாலும் க்ராதனாலும் மைந்தனாலும் த்விவிதனாலும் பாதுகாக்கப்பட்ட மிகப்பெரிய சேனையானது ராகவருடைய கார்யஸித்தியின் பொருட்டுச் சென்றது. பலவிதமானவையும் சிறந்தவையும் மிக்க கிழங்குகளும் பழங்களுமுள்ளவையும் மிகுதியான மதுக்களும் மாம்ஸங்களுமுள்ளவையும் ஜலமுள்ளவையும் அழகியவையுமான மலைகளின் தாழ்வரைகளில் ஒரு துன்பமுமில்லாமல் வஸிக்கின்ற அந்தவானரசேனையானது உவர்நீர்க்கடலை அணுகியது. இரண்டாவது கடல்போன்றதும் அதிகமான த்வஜங்களுள்ளதுமான அந்தச்சேனையானது, அப்பொழுது, கடற்கரையிலுள்ள காட்டை அடைந்து அங்கு வஸித்தது.

பிறகு, ஸ்ரீமானான ஸ்ரீரகுநந்தனர், வானரயூதபதிகளின் மத்தியில் ஸுக்ரீவனைப்பார்த்து, 'கடலைத்தாண்டும் விஷயத்தில் என்ன உபாயமானது உங்களால் எண்ணப்பட்டிருக்கிறது? இந்தச் சேனையோ பெரிது; ஸாகரமோ எவ்விதத்தாலும் தாண்டமுடியாதது' என்று ஸமயத்துக்கேற்ற இந்தவசனத்தைச்சொல்லினர். அந்தஸமயத்தில், ஸமர்த்தர்களென்கிற எண்ணங்கொண்ட சில வானரர்கள், 'வானரர்கள் கடலைத்தாண்டுவதில் வல்லவர்கள்; ஆனால், முழுமையையும்தாண்டுவதில் வல்லவர்களாகார்' என்று சொன்னார்கள். சிலர் ஓடங்களால் தாண்டமுயன்றார்கள். சிலர் பலவிதமான தெப்பங்களால் தாண்ட முயன்றார்கள். ராமரோ, அவர்களனைவரையும், 'இவை ஸரியல்ல' என்று மறுத்து, இன்சொல்லாக, 'வீரர்களான வானரர்களனைவரும் நூறுயோஜனை அகலமுள்ள ஸமுத்திரத்தைத்தாண்டுவதில் சக்தியுள்ளவர்களாகார். உங்களுடைய இந்த எண்ணமானது

நிச்சயமாக நிலைபெருது. சேனையைக் கடலைக் கடபபிப்ப தறகு அபபடிப் பல படகுகளுமிலலை. நமமைப்போன்றவன வணிகர்களுக்குத துன்பததை எவ்வாறு செய்வான்? பகை வன மிருதியான நம்முடைய ஸைன்யததை ஸமயம்பார்த்து அடிப்பான். இந்த ஸமயததில தெபபங்களாலும் படகு களாலும ஸமுததிரததைத தாண்டுவதென்பது எனக்கு ருசிக்க வில்லை. நானே இந்தக் கடலை உபாயததை அறிதற்காக ஆராதிக்கப்போகிறேன். உணணுவிரதமுள்ளவனுகப் [1] பிரதிசய னம செய்வேன். அப்படிச் செய்வதனுல் ஸமுததிரராஜன் எனக்குத தரிசனம் கொடுப்பான். அவன வழியைக காட்டிக் கொடாவிடில் தடையற்றவையும நெருப்பையும் காற்றையும் மீறி ஜவலிக்கின்றவையுமான மகாஸ்திரங்களால நான இந்த ஸமுத் திரததை எரிபபேன' என்று கூறினர். ராகவர், இவ்வணண முரைதது, பிறகு, லக்ஷ்மணனுடனகூடினவராக ஆசமனம்செய்து சாஸ்திரவிதிபபடி தர்பபபபடுக்கையில ஸமுததிரராஜனை நோககிப் பிரதிசயனம செயதார.

பிறகு, நதஙகளுக்கும் நதிகளுக்கும பர்த்தாவும ஜல ஜந்துக்களுடைய கூட்டஙகளால் சூழப்பட்டவனும் காந்தி யுள்ளவனும் ஆனந்தமுள்ளவனுமான ஸாகரனே ராகவருக்கு ஸ்வப்னததில தன்னைக் காணபிததான். நூறுநூருக ரத்தி னஙகளின் சுரஙகஙகளால நிரம்பிய ஸமுததிரராஜன், ராக வரை, 'கௌஸல்யையை மாதாவாககொணடவனே!' என்று

---

[1] 'ப்ரதிஶேஷ்யாமி' என்பது மூலம்; பிரதிசயனம செய்வேன' எனபது பொருள், பிரதிசயனம=ஒருகாரியததினபொருட்டு அது ஸிததியாகிறவரையில அததறகுரிய தெயவஸந்நிதியில் ஆஹாரமின்றிப படுபபது; ஸ்ரீராமாயணததில வானராகள் செயததைக கூறுமிடதது, பராயோபவேசம எனற சொல்லும அதன பரியாயபதஙகளுமே உப யோகிககபபட்டுள்ளன. பிரதிசயனமும் பிராயோபவேசமும ஒன றெனபதே பணடிதா பலருடைய கொளகை. பரதனசெயதது பிரதயுப வேசம. 'பிரதயுபவேசம=காரியம செயயவேணடியவருடைய வீட்டு வாயிலில அநதககாரியம ஆகும்வரையில ஆகாரமினறி முகததைமூடிக கொணடு புரளாமல ஒருககணிததுப படுபபது' எனபது ஸ்ரீராமாயணம் திலகவயாகயானம அஙகஙகேஉளள சொல்லாறறலால இநத மூனறும சிறிது சிறிது வேறுபாடுடையன எனறு தோனறுகிறது விவரததை வலலாரவாயக் கேட்டுணாக.

அழைத்து, 'மதுரமான இந்த வசனத்தை (க் கேள்.) புருஷோத்தமனே! சொல். இச்சமயத்தில் உனக்கு என்ன உதவியைச் செய்யக்கடவேன்? நான் இக்ஷ்வாகுவம்சத்தாரால் உண்டுபண்ணப் பட்டவன். ராம! தவறாத பராக்கிரமமுள்ளவனே! உனக்கு நான் ஞாதியாக இருக்கிறேன' என்று சொன்னான். ஸமுத்திரனால் இவ்வண்ணமுரைக்கப்பட்ட ராமர், பிறகு, 'நதங்களுக்கும் நதிகளுக்கும் பதியே! எந்த வழியினால் சென்று, குலத்தைக்கெடுத்தபாவியும் என்னுடைய மனைவியைக் கவர்ந்தவனும் ராக்ஷஸனுமான அந்தத் தசகரீவனை உறவினர்களுடன் கொல்வேனோ அந்தவழியை என்னுடைய ஸைன்யத்திற்கு நீ கொடுக்க விரும்புகிறேன். இப்படி யாசிக்கின்ற எனக்கு நீ வழியைக்கொடாமற்போனால் திவ்யாஸ்திர மந்திரங்களால் அபிமந்திரணம் செய்யப்பட்ட அம்புகளால் உன்னை வறளச்செய்வேன்' என்று சொன்னார். இவ்வாறு சொல்லுகின்ற ராமனுடைய வசனத்தை ஸமுத்திரராஜன் கேட்டு மனவருத்தமடைந்து கரங்களைக்குவித்து நின்றுகொண்டு ராமரைப்பார்த்து, 'உனக்குத் தீங்கை நான் செய்யவிரும்பவில்லை. நான் உனக்குத் தடையைச்செய்கிறவனுமல்லேன். ராம! என்னுடைய இந்த வசனத்தைக்கேள். கேட்டுச் செய்யத்தக்கதைச் செய். சேனைசெல்லுவதற்கு உன்னுடைய கட்டளையினால் வழியைக் கொடுப்பேனாகில் மற்றவர்களும் வில்லின்பலத்தால் என்னை இவ்வாறு கட்டளையிடுவார்கள். ராகவா! இந்த வானரசேனையில் த்வஷ்டாவென்கிற விஶ்வகர்மாவுக்குப் புத்திரனும் நல்லபலமுள்ளவனும் சில்பிகளால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவனுமான நளனென்கிற வானரன் இருக்கிறான்; அவன் கட்டையையோ புல்லையோ கல்லையோ எதை எதை என்மீது போடுவனோ அவையெல்லாவற்றையும் நான் தாங்கிக் கொண்டிருப்பேன். அது உனக்கு அணையாகும்' என்று சொன்னான். இவ்வண்ணமுரைத்து அவன் மறைந்துபோகவே, ராமர் நளனைப்பார்த்து, 'நள! நீ ஸமுத்திரத்தில் அணையைக்கட்டு. நீ வல்லவனென்று என்னால் எண்ணப்பட்டிருக்கிறாய்' என்று சொன்னார். எது நளஸேதுவென்று பூமியில் இன்றும் பிரஸித்திபெற்றிருக்கிறதோ பத்துயோஜனம் அகன்றதும் நூறுயோஜனம் நீண்டதுமான அந்த அணைக்கட்டை ராகவர் அந்த உபாயத்தால் செய்வித்தார். ராமருடைய கட்டளையை முன்னிட்டு மலைக்கொப்பான அணையானது ஸமுத்திரத்தால் தாங்கப்படுகிறது.

அந்த இடத்திலிருக்கும்பொழுது, ராமரைத் தர்மாத்மாவும் ராக்ஷஸராஜனுக்கு ப்ராதாவுமான விபீஷணன் நான்கு மந்திரிக ளோடு வந்தடைந்தான். உதாரமனமுள்ள ராமர் அந்த விபீஷ ணனை நல்வரவுகூறி ஏற்றுக்கொண்டார். ஸுக்ரீவனுக்கு மாத்திரம், 'இவன் ராவணனுடைய ஒற்றனாக இருப்பனோ' என்கிற சந்தேகம் உண்டாயிற்று. ராகவர், உண்மையான செய்கைகளா லும் நல்லநடைகளாலும் குறிப்புக்களாலும் உண்மையாகவே விபீஷணன் விஷயத்தில், ஸந்தோஷமுள்ளவரானமையால், அவனைக் கௌரவித்தார்; எல்லாராக்ஷஸர்களுக்கும் அரசனா யிருத்தலில் விபீஷணனை அபிஷேகம் செய்வித்தார்; விபீஷ ணனை ஆலோசனை சொல்லுகிற மந்திரியாகவும் லக்ஷ்மண னுக்குத் தோழனாகவும் செய்தார். விபீஷணனுடைய அபிப் ராயப்படி அந்தராமர் ஸைன்யங்களுடன்கூடி அந்த அணை வழியாகவே மகாஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினார்; சென்று, பிறகு, லங்காநகரியின் பெரியவைபும் பலவுமான உத்யானவனங்களை வானரர்களால் பலவாறு ஒடித்து நாசம் செய்வித்தார். ராவண னுடைய அமாத்யர்களும் சாரர்களுமான சுகன் ஸாரணனென்கிற இரண்டு ராக்ஷஸர்கள் வானரவடிவத்தோடு அந்த இடத்தில் இருந் தார்கள். அவர்களை விபீஷணன் பிடித்தான். அந்த ராக்ஷஸர்கள் ராக்ஷஸரூபத்தை அடைந்தபொழுது, ராமர், (அவர்களை) வானர சேனைக்குக் காண்பித்து, பிறகு, விட்டுவிட்டார். பிறகு, சூரரான அந்தராமர், பெரிய வானரப்படையை உபவனத்தில் வைத்துவிட்டு, ராவணனிடத்திற்கு அங்கதனைத் தூதனுப்பினார்.

இருநூற்றெண்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அங்கதன் ராமருடையகட்டளையை ராவணனிடம் தெரிவித்துமீண்டதும், ராமருடைய கட்டளையினால் வானரர்கள் லங்காநகரத்தை இடித்து அரக்கர்களோடு போர்புரிந்ததும், ராமர் தம் சேனைகளைத் தனித்தனிவகுத்துப் போர்செய்யக் கட்டளையிட்டதும்.)

ரகுவீரர், மிகுதியான உணவுப்பொருள்களும் தண்ணீரு முள்ளதும் பலவகைக்கிழங்குகனிகளுள்ளதுமான அந்த வனத் தில் சேனையை இறக்கிவைத்து யுத்தமுறைப்படி எல்லாப்பக்கங்

களிலும் பாதுகாததாா. ராவணன் லங்கையில் யுத்தசாஸ்திரப் படி யந்திரமுதலியவற்றை அமைததான். திடமான மதிலகளும கோட்டைவாசல்களுமமைந்ததான லங்கையானது, இயற்கை யாகவே, ஜயிக்கமுடியாததாக இருந்தது. ஆழ்ந்த ஜலமுளளவை களும் பயஙகரமான மீன்களாலும் முதலைகளாலும நிரமபினவை களும் கருங்காலிமுளைகளால் நிறைக்கப்பட்டவைகளும் தாணட முடியாதவைகளுமான ஏழு அகழ்கள் இருந்தன. [1] கதவுகளா லும் யந்திரஙகளாலும் பகைவர்களால் பிரவேசிககமுடியாதவை களும், மூததிரம் முதலியவை விடுவதற்கு ஸாதனமான குழாய் களோடும் (பகைவர்கள்மீது தூக்கிஎறியததக்க உருண்டைக) கற்களோடும் கூடியவைகளும், பாம்படைத்த குடங்களை வைத திருக்கும் போர்வீரர்களுள்ளவைகளும், விஷபபொடிகளுள்ளவை களும், உலக்கைகளோடும் எரிகொள்ளிகளோடும நாராசங்களோ டும் தோமரங்களோடும் கததிகளோடும் கோடாலிகளோடும் கூடியவைகளும், சதக்னிகளுள்ளவைகளும, தேனமெழுகுபூசின முத்கராயுதங்களையுடையவைகளும், காலாட்களால நிறைந்தவை களும், எணணிறந்த யானைகளோடும் குதிரைகளோடும கூடியவை களுமான [2] ஸ்தாவரகுல்மஙகளும் ஜங்கமகுலமங்களும் படடணத தில் கோடடைவாசலகளெல்லாவற்றிலும இருந்தன. பிறகு, அஙகதனே லங்கையின் கோட்டைவாயிலை அடைந்து ராவண னுக்குத தெரிவிக்கப்பட்டுப் பயமிலலாமல் உள்ளே சென்றன. மிக்கபலசாலியான அங்கதன் அனேக ராக்ஷஸக்கூட்டஙகளின மத்தியில் மேகவரிசைகளால் சூழபபட்ட சூரியன்போலப் பிரகாசித தான். சொலவன்மையுள்ள அந்த அஙகதன் மநதிரிகளால சூழப்பட்ட ராவணனை அடைந்து அனுமதிபெறறு ராமா சொல்லி யனுபபின செயதியைச சொலலத தொடஙகினன். 'அரசனே! கோஸலநாட்டுககு இறைவரும் பெரியபுகழ் படைத்தவருமான ராகவர், உனனைககுறிதது, ஸமயததுககேறற இநத வாககியததைச சொல்லுகிறார். மிகவும கெடடபுததியுளளவனே! அதனை ஏறறுக கொள். 'தேசங்களும நகரங்களும, அநீதியில் பறறுதலுள்ளவனும்

---

[1] வேறு பாடம

[2] 'குலமம = நகரைககாபபதறகாகப பகைவரறியாமல மறைந்திருககு மிடம, ஸதாவரகுலமஙகள் = மஹா ஸதமபஙகள; அவை புருஜஙகளெனனப படும்; ஜஙகமகுலமஙகள = ஸேனை முதலியவைகள, அவை அலஙகமென்னப படும்' எனபது பழையவுரை.

புத்தித்தோஷமில்லாதவனுமான அரசனை அடைந்தால், அநீதியினால் கவரப்பட்டு அழிந்துவிடுகின்றனர். ஸீதையைப் பலாத்காரத்தால் கவர்ந்த உன் ஒருவனால் என்விஷயத்தில் அபராதம் செய்யப்பட்டது. அந்த அபராதமானது, அபராதிகளல்லாத மற்றவர்களுடைய வதத்துக்குங்காரணமாகப்போகிறது. பலமும் கொழுப்பும் மேலிட்ட உன்னால், முற்காலத்தில், வனத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற ரிஷிகள் பீடிக்கப்பட்டதும், தேவர்கள் அவமதிக்கப்பட்டதும், ராஜரிஷிகள் கொல்லப்பட்டதும், ஸ்திரீகள் அழும்பொழுதே கவரப்பட்டதுமான உன்னுடைய அநியாயத்துக்குப் பயன் இதோ வந்துவிட்டது. உன்னை மந்திரிகளோடுகூடக் கொல்லப்போகிறேன். போர்புரிவாயாக. ஆண்பிள்ளையாக இரு. ராக்ஷஸ! மனிதனான என் வில்லினுடைய வல்லமையைப் பார். ஜனகநந்தினியான ஸீதையை விட்டுவிடு. என்னிடத்திலிருந்து ஒருபொழுதும் நீ விடுபடமாட்டாய். இந்த உலகத்தைக் கூர்மையுள்ள பாணங்களால் ராக்ஷஸர்களில்லாததாகச் செய்வேன்' என்று சொன்னார்' என்றான்.

இவ்வாறு சொல்லுகின்ற அந்தத்தூதனுடைய கடுமையான வசனத்தைக்கேட்டு, அரசனான ராவணன் கோபமுண்டு அதனைப் பொறுக்கவில்லை. பிறகு, அரசனுடையகுறிப்பை அறிந்தவர்களான நான்குராக்ஷஸர்கள், புலியைப் பறவைகள் பிடிப்பதுபோல (அங்கதனை) நான்கு அங்கங்களில் பிடித்துக்கொண்டார்கள். அவ்வாறு அங்கங்களில்பிடித்துக்கொண்டிருக்கிற அந்தராக்ஷஸர்களை அங்கதன் தூக்கிக்கொண்டே ஆகாயத்தில் எழும்பி உப்பரிகையின் மேலிடத்தில் புகுந்தான். வேகத்தோடு மேலே எழும்புகிற அங்கதனிடத்திலிருந்து அந்தராக்ஷஸர்கள் பூமியில்விழுந்து நல்ல அடியினால் துன்பம் உண்டுபண்ணப்பட்டவர்களும் மார்பு நன்கு பிளக்கப்பட்டவர்களும் ஆனார்கள். ராக்ஷஸர்களால் நன்குபிடிக்கப்பட்ட அந்த அங்கதன், அந்த உப்பரிகையின் உச்சியிலிருந்து லங்காபுரியைத்தாண்டி ஸுவேலபர்வதத்தின் ஸமீபத்தில் குதித்தான். தேஜஸ்வியான அங்கதன், பிறகு, கோஸலதேசாதிபதியாகிய ராகவரை அடைந்து எல்லாவற்றையும்தெரிவித்து அவரால் கொண்டாடப்பெற்றுக் களைப்பாறினான். ரகுநந்தனர், பிறகு, காற்றுப்போன்றவேகமுள்ள வானரர்கள் அனைவருங் கூடிச் செய்த முயற்சியினால் லங்கையின்மதிலை இடிக்கச்செய்தார்; லக்ஷ்மணன், விபீஷணனையும் ஜாம்பவானையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு,

அணுகமுடியாததான நகரத்தின் தெற்குவாயிலை இடித்தான. அப்பொழுது, [1] கரபமபோலச சிவநதமேனியையுடையவாகளும யுத்தத்தில ஜயசாலிகளுமான நூறுயிரஙகோடி வானராகளோடு லங்கையை எதிர்த்துவநதார். நீண்டபுஜஙகளும் தொடைகளும் கைகளும் கணுக்காலகளுமுள்ளவைகளும சாமபல்நிறமுள்ளவைகளுமான மூன்றுகோடிககரடிகள் யுததஸன்னததமாக இருந்தன. மேலேபாய்கினறவாகளும கீழேகுதிககினறவர்களும விழுகின்றவர்களுமான வானரர்களால தூறறிவிடபபட்டபுழுதியினுல ஒளிகெடுககபபட்டு அபபொழுது ஸூர்யன காணப்படவிலலை. அரசனே! ஸ்தரீகளுடனும வயதுமுதிர்ந்தவர்களுடனுமகூடின அந்த அரககர்கள செஙநெற்கதிரிலிருககும் பூபபோன்றவாகளும் வாகைப்பூவின் நிறமுள்ளவர்களும் பாலஸூர்யனுககு ஸமானர்களும் சணல்போல வெளுததசிவப்புளளவர்களுமான வானரர்களால எலலாப்பக்கங்களிலும் மஞசளநிறமுள்ளதாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிற மதிலை ஆச்சர்யமடைந்தவர்களாக நாற்புறஙகளிலும் பார்த்தார்கள. அந்தவானரர்கள ரததின ஸதமபங்களையும் [2] கர்ணட்ட கிருஹஙகளுடைய சிகரஙகளையும் பிளந்தார்கள; முனைகள் உடைதது நொறுக்கபபடட யந்திரஙகளையும் எறிந்தார்கள். அவர்கள், பெரிய ஆரவாரததோடுகூடியவர்களாகச சக்கரஙகளுள்ளவைகளும உருண்டைக் கற்களுடன்கூடியவைகளுமான சதகனிகளை எடுததுப புஜவேகத்தால லங்கையினநடுவில் எறிந்தார்கள். அப்படியே, பிராகாரத்திலிருந்த ராக்ஷஸக்கூட்டங்கள் வானரர்களால் நூறுநூருக எதிர்ததடிக்கப்பட்டு ஓடின. பிறகு, அரசனுடைய கட்டளையினுல், நினைததவண்ணம் ரூபத்தை எடுபபவர்களும விகாரமான வடிவமுள்ளவர்களுமான ராக்ஷஸர்கள் லக்ஷம் லக்ஷமாகக்கூடிப் புறப்படடார்கள். அவர்கள் ஆயுதவர்ஷங்களைப்பொழிந்து வானரங்களை ஓடும்படிசெய்து பிராகாரததைப் பிரகாசிக்கசசெய்கின்றவர்களாகி அதிக ஆச்சர்யததை அடைந்தார்கள். உளுநதுககுவியலபோனறவர்களும் பயங்கரமான தோற்றமுள்ளவர்களுமான ராக்ஷஸாகளால் அந்தபபிராகாரமா

---

[1] 'கைமமணிககட்டுககும சுணடுவிரலுககும இடைபபடட உளளஙகையினகீழபபுறம' எனபது பழையவுரை; 'ஒட்டககருடடி' எனபது இஙகிலிஷ் மொழிபெயாபபு.

[2] 'குறுககாகச செலலும வாகனம்போலக கல்முதலியவறருல கட்டப்பட்ட ஒருவகை வீடு' எனபது பழையவுரை

னது மீண்டும வானரங்களில்லாததாகச் செய்யப்பட்டதாயிற்று. அனேக வானராதிபதிகள சூலஙகளால அங்கஙகள பிளக்கப்பட்டுக கீழேவிழுந்தார்கள. அந்த இடததில ராக்ஷஸர்கள் கோட்டை வாயிலிலுள்ள தூண்களால் பிளககபபடடு விழுந்தாகள். வீரர்களான ராக்ஷஸர்களுக்கு வானராகளோடு நகஙகளாலும் பற்களாலும ஒருவரையொருவர் கிழிககினறவாகளும கடிக்கின்றவர்களுமாகி மயிாபிடிச் சணடை நடநதது. இரண்டுபக்கததிலும அட்டஹாஸமசெய்பவர்களான வானரர்களும ராக்ஷஸாகளும அநத யுதததில் கொலலபபட்டுக் கீழே விழுந்தும் ஒருவரை ஒருவர் விடவில்லை. ராமரோ, மேகமபோல அமபுகளின் ஸமூகங்களைப பொழிந்தார். அந்த அமபுககூட்டங்கள் லங்கையை அடைந்து அந்த ராக்ஷஸர்களைக கொன்றன. திடமான வில்லையுடையவனும் ஸமரமத்தை ஜபிததவனுமான லக்ஷ்மணனும் நாராசஙகளால குறிப்பிட்டுக் குறிபபிட்டுத துர்ககததிலிருககிற ராக்ஷஸர்களைக் கீழே விழசசெய்தான. லஙகையில யுததம செயயபபட்ட பிறகு, சேனைகளுக்கு ராகவருடைய கட்டளையினால குறிபபிடட ராக்ஷஸாகளை அடிதது ஜயததை மிகுதியாகவுடைய போர் நிறுத்தலானது உண்டாயிற்று.

இருநூற்றெண்பத்தாறுவது அத்யாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ராமர் லக்ஷ்மணர் முதலியவர்களுக்கு ராவணன் இந்திரஜித் முதலியவர்களோடு த்வந்துவயுத்தம்)

பிறகு, லஙகாபட்டணததிலிருக்கிற அந்த வானரஸேனைவீரர்களை, பர்வணன், பதனன், ஜம்பன், கரன், கரோதவசன், ஹரி, பராருஜன், அருஜன், ப்ரகஸன ஆகிய இவர்கள் முதலிய ராவணனுடைய வேலைக்காரர்களான பிசாசங்களும் அற்ப ராக்ஷஸர்களுமாகிய இவர்களுடைய கூட்டங்கள் பல எதிரததுச சென்றன. பிறகு, எதிர்த்து வருகின்றவாகளும கணணுககுப புலபபடாதவர்களும கெட்ட எணணமுள்ளவர்களுமான அவர்களுடைய அந்தர்தான சக்தியின் வதததை அதை அறிந்தவனான விபீஷணன் செய்தான். அரசனே! காணப்படுகின்ற அவர்கள் எல்லாரும், பலசாலிகளும் நெடுந்தூரம் பாய்கின்றவர்களுமான வானரர்களால் அடிக்கப்பட்டு உயிர்போய்ப் பூமியில் விழுந்தார்கள். பிறகு,

(அதனைப்) பொறுத ராவணன் ஸைன்யங்களுடன் கூடியவனுக யுத் ததகிற்குப புறபபட்டான். யுதத சாஸ்திரததின் முறையை அறிந்த வனும் வேறொரு சுக்கிராசார்யர்போலிருப்பவனுமான ராவணன், கோரமான ராக்ஷஸப்படைகளாலும் பிசாசபபடைகளாலும் சூழப்பட்டவனுகச் சுககிரநீதியில் சொலலப்பட்டபடி சேனையை அணிவகுத்துக்கொண்டு வானரர்களை எல்லாபபக்கங்களிலும் சூழ்ந்துகொண்டான். ராகவரோ, அணிவகுத்துககொண்டு யுத ததகிறகாக வெளிப்பட்டு வருகிற ராவணனை (பபார்தது) பருஹஸ பதியினுல சொல்லபபட்ட முறையை உபயோகிதது எதிரணிவகுத துக்கொண்டு காணப்பட்டார். பிறகு, அநதஇடததில் ராவணன் ராமரோடு எதிாத்துப் போர்புரிநதான். அப்படியே, லக்ஷமண னும் இந்திரஜிததோடு போர்புரிந்தான். ஸுக்ரீவன் விரூபாக்ஷ னேடும் நிகாவடன் தாரனேடும நளன பௌண்டரனேடும் படுசன் பனஸனேடும் அநத இடததில போர்புரிந்தாகள். எவன் எவன் எவனை எவனை எதிர்தது யுததம செயயததகக வனெனறு எண்ணினனே அவன் அவன அவனேடு அவனேடு எதிர்ததான். யுததகாலததில ஒவவொருவனும தன தன் தோள வலிமையையே துணையாகக்கொணடு போபுரிந்தான். அநத யுததமானது, பயமுளளவாகளுக்குப பயததைவளர்ப்பதாகவும் மயிர்க்கூச்சலை உணடுபண்ணுகிறதாகவும முற்காலததிலநடந்த தேவாஸுரயுத்தம்போலக் கோரமாகவளர்ந்தது. ராவணன, சக்திகள் சூலங்கள் கத்திகள இவற்றின்மழைகளால் ராமரைத துன்புறுததினன். ராகவரும தீட்டபபட்டவைகளும கூர்மையுள்ள வைகளும் உருக்கினுறசெய்தவைகளுமான அம்புகளால ராவ ணனை அடிததார். அபபடியே, லக்ஷமணன் மர்மஸதானஙகளைப் பிளககிறபாணஙகளால் முயறசியுள்ள இநதிரஜித்தை அடிததான். இந்திரஜிததும அனேகபாணஙகளால லக்ஷமணனைப பிளந தான். அருசாதவிபீஷணன் பரஹஸ்தனமீதும ப்ரஹஸதன் விபீஷணன்மீதும் பறவைகளினஇறகுகள கட்டபபட்டவைகளும் கூர்மையுள்ளவைகளுமான அம்புகளைப பொழிநதாகள். பல முள்ள அந்த மகாஸதிரஙகளுக்குச் சராசரஙகளுடன்கூடின மூவுல கங்களுக்கும துனபமஉணடுபணணககூடிய எதிர்பபு நேர்ந்தது.

இருநூற்றெண்பத்தேழாவது அத்யாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ராவணன் பிரஹஸ்தனும் தூம்ராக்ஷனும் கொல்லப்பட்டதைக் கேட்டுத் துயருற்று யுத்தத்திற்காகக் கும்பகர்ணனை அனுப்பியது.)

பிறகு, பரஹஸ்தன, விபீஷணனை விரைவாக எதிர்ததுவந்து யுததததில கடுமையாககர்ஜிததுக கதாயுதததால அடிததான். பயஙகரமானவேகததுடனகூடிய அந்தக்கதையினாலடிக்கப்பட்டவனும புததிமானும் மிககபாருபலமுள்ளவனுமான அநதவிபீஷணன, இமயமலைபோல மிகவுறுதியாக இருந்துகொண்டு, அசையாமலிருநதான். பிறகு, விபீஷணன், பெரியதும நூறுமணிகளுடன் கூடியதுமான மகாசகதியை எடுதது அபிமநதிரித்து அவனுடைய தலையைக குறிதது எறிநதான். அந்த ராக்ஷஸன, வேகத்தோடு விழுகினறதும வஜ்ராயுததகின வேகமபோன்ற வேகமுள்ளதுமான அந்தக்கதையினால தலைதள்ளபபட்டுக காறறினல் முறிககப்படட மரம்போலக் காணப்பட்டான. யுததத்தில் அந்த பரஹஸ்தனெனகிற ராக்ஷஸன் கொலலப்பட்டதைக்கண்டு தூம்ராக்ஷன் அதிகவேகததோடு வானரர்களை எதிர்ததோடினன். பிறகு, மேகததுககொபபானதும பயஙகரமானதோற்றமுள்ளதும் வருகின்றதுமான அவனுடையசைனயததைக கண்டஅளவில், யுததத்தில வானரவீரர்கள் விரைவாகசசிதறிவிட்டாாகள. பிறகு, அந்த வானரஸ்ரேஷ்டர்கள் விரைவாகச் சிதறி ஓடுகின்றதைக கண்டு, வானராகளுள் சிறந்தவனும் வாயுவின புததிரனுமான ஹனுமான் வெளிபபுறபபட்டான். அரசனே! அந்த ஹனுமான யுததததில் ஸைனததனக நிற்கின்றதைக்கண்டு வானரர்கள் எலலாரும் அதிக விரைவுடன் திருமபினாகள். பிறகு, அன்யோன்யம எதிர்தோடுகின்ற ராமராவண ஸைன்யங்களுடைய ஆரவாரமானது நெருங்கியதாகவும் மயிர்க்கூச்சலை உணடுபணணுகிறதாகவும் தோனறியது. கோரமானதும ரகதச்சேறுள்ளதுமான அநதயுததம் நடந்துவரவே, தூமராக்ஷன அநத வானரசேனையைப் பாணங்களால ஓடும்படி அடிததான். சத்துருக்களை ஜயிப்பவனும் வாயுவினபுததிரனுமான அந்த அனுமான் எதிாததுவருகின்ற அந்த ராக்ஷஸவீரனைப் பலத்தால் எதிர்த்தான். யுததத்தினல் ஒருவனையொருவன் ஜயிகக எண்ணஙகொணட அந்த வானர

வீரனுக்கும் ராக்ஷஸவீரனுக்கும், இந்திரனுக்கும் ப்ரஹ்லாதனுக்கும நடந்ததுபோல, கோரமானயுததம நடந்தது. ராக்ஷஸனை கதைகளாலும் பரிகங்களாலும ஹனுமானை அடிததான். அனுமானும் அடிக்கட்டைகளேயும கிளைகளேயுமுடைய மரஙகளால் ராக்ஷஸனை அடித்தான். பிறகு, கோபஙகொண்ட வாயுபுத்திரனை ஹனுமான மிக்ககோபததுடன் அந்தத தூம்ராக்ஷனைக குதிரைகளோடும் ரததத்தோடும ஸாரதியோடும்கூடக் கொனறுன்.

பிறகு, ராக்ஷஸவீரனை அந்தததூம்ராக்ஷன் கொல்லபபட்டதைக்கண்டு, மற்ற வானரர்கள் பயமற்றவர்களாக ராக்ஷஸஸைனிகர்களைக் கொன்றுர்கள். பலசாலிகளும் ஜயததினுலபிரகாசிப்பவர்களுமான வானரர்களால் ஹிம்ஸிக்கப்படுகின்ற அந்த அரக்கர்கள எண்ணம் நிறைவேருதவர்களாகப் பயததினல லங்கையைக் குறித்து ஓடினுர்கள. மீறிய அடிககப்பட்டவர்களும மாண்டவர்களபோக மிகுந்திருக்கிறவாகளுமான அநத அரககர்கள், பட்டணத்தைநோக்கி ஓடி அரசனுன ராவணனுக்கு எல்லாவறறையும நடந்தவண்ணம் தெரிவித்தார்கள். ராவணன், அந்த ராக்ஷஸர்களிடததிலிருந்து யுத்தததில பராஹஸதனும சிறந்தவில்லாளியான தூம்ராக்ஷனும சேனைகளோடும் ராக்ஷஸர்களோடும கொலலப்பட்டதைக்கேட்டு, மிகநீணட பெருமூசசைவிட்டுச் சிறந்த ஆஸனததிலிருந்து எழுநது, 'கும்பகர்ணனுடைய செய்கைகளுக்கு ஸமயம் வந்துவிட்டது' என்று சொன்னுன். இவ்வண்ணம் உரைத்து, படுத்திருப்பவனும் அதிகமான உறக்கத்தையே ஸ்வபாவமாகக்கொணடவனுமான கும்பகர்ணனை மிக்கபெரியசததததுடன் கூடிய பற்பலவிதவாத்தியஙகளால் எழுப்புமபடிசெய்தான். பிறகு, பயமடைந்தவனும் ராக்ஷஸராஜனுமான ராவணன, அதிகப்ரயததனததால கும்பகர்ணனைவிழிககசசெய்து, உறககததைவிட்டவனும கவலையற்றவனும தன்நிலைமையிலிருபபவனும மகாபலசாலியுமான அநதககும்பகர்ணனைபபாாதது, 'கும்பகர்ண! உனக்கு இப்படிப்பட்ட தூக்கம் இருத்தலாலும், நீ மகாபயஙகரமாயும் கொடியதாயுமிருக்கிற இந்தக்காலததை அறியவில்லையாதலாலும், நீ பாக்கியசாலியாக இருக்கிருய். இதோ ராமன் வானராகளோடுகூட அணையினுல கடலைத தாண்டி இஙகே நம்மனைவரையும அவமதித்துப் பெரியநாசததைச் செய்கிருன. ஜனகனுடைய புதலவியும ஸீதை எனகிற பெயருள்ளவளுமான இவனுடையமனைவி என்னுல் கவரப்பட்டாள். அவளை மீட்டுக்

கொண்டுபோவதற்காக அந்தராமன் பெருங்கடலில் அணைகட்டி இங்கே வந்திருக்கிறான். அவனால், ப்ரஹஸ்தன்முதலான நம்முடைய பந்துஜனங்கள் பலர் கொல்லப்பட்டார்கள். பகைவர்களை அழிப்பவனே! உன்னைத்தவிர அவனைக்கொல்பவன் வேறு ஒருவனுமில்லை. பலசாலிகளுள்சிறந்தவனே! அப்படிப்பட்ட நீ இப்பொழுது கவசம்பூண்டு எதிர்த்துச்செல். பகைவர்களை அடக்குபவனே! யுத்தத்தில் ராமன்முதலிய எல்லாப் பகைவர்களையும் கொல். தூஷணனுடைய தம்பிமார்களான அந்த வஜ்ரவேகனும் ப்ரமாதியும் பெரியசேனையோடுசேர்ந்து உன்னைப் பின்தொடருவார்கள்' என்று சொன்னான்.

ராக்ஷஸராஜன், பலசாலியான கும்பகர்ணனைநோக்கி இவ்வண்ணம் சொல்லிவிட்டு, வஜ்ரவேகனையும் பிரமாதியையும் செய்யப்படவேண்டிய கார்யத்தில் கட்டளையிட்டான். தூஷணனுடைய தம்பியர்களான அந்தவீரர்கள் ராவணனைப்பார்த்து, 'அப்படியே' என்று சொல்லிவிட்டு, கும்பகர்ணனை முன்னிட்டுக்கொண்டு பட்டணத்திலிருந்து விரைவாக வெளிப்புறப்பட்டார்கள்.

இருநூற்றெண்பத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(லக்ஷ்மணனால் கும்பகர்ணனும் ஹனுமானால் வஜ்ரவேகனும் நீலனால் பிரமாதியும் கொல்லப்பட்டது.)

பிறகு, கும்பகர்ணன், துணைவீரர்களுடன்கூடினவனாகத் தன பட்டணத்தினின்று புறப்பட்டுத் திடமானமுஷ்டியுடன்கூடியதும் எதிரில்நிற்பதுமான அந்த வானரஸைன்யத்தைக் கண்டான். ராமனைப்பார்ப்பதில் விருப்பத்தால் அந்தச்சேனையைப் பார்க்கின்ற அந்தக் கும்பகர்ணன், வில்லைக்கையில்பிடித்து ஸந்நத்தமாக நிற்கிற லக்ஷ்மணனைக் கண்டான். வானரர்கள் அவனை விரைவாக எதிர்த்துவந்து எல்லாப்பக்கங்களிலும் சூழ்ந்துகொண்டனர். பிறகு, பயங்கரர்களானவானரர்கள் மலைகளையும் மரங்களையும் ஆயுதங்களாகக்கொண்டு சிங்கநாதங்களைச் செய்தனர்; பருத்த உருவங்களுள்ள பலமரங்களால் அடிக்கவும் அடித்தார்கள். சில வானரர்கள் பெரியபயத்தைவிட்டு நகங்களால் துன்பமடையச்செய்தார்கள். அந்தவானரர்கள் யுத்தமார்க்கங்களால் பலவாறு போர்புரி

கின்றவர்களாகிய பயங்கரமான பலவித ஆயுதங்களால ராக்ஷஸேந்திரனை கும்பகர்ணனை அடித்தார்கள். அடிக்கப்படுகின்ற அந்தக் கும்பகர்ணன், சிரித்துக்கொண்டு, பலன் சண்டபலன் வஜ்ரபாகுவென்கிற வானரர்களைத் தின்றான். ராக்ஷஸனான கும்பகர்ணனுடைய அப்படிப்பட்ட துன்பத்தை உண்டுபண்ணுகிற செய்கையைக்கண்டு பயந்தவர்களான தாரன் முதலிய வானரர்கள் அப்பொழுது பெருங்கூச்சலிட்டார்கள். ஸுக்ரீவன் உரக்கக் கூச்சலிடுகின்ற வானரசேனையிலுள்ள ஸேனபதிகளுடைய சத்தத்தைக் கேட்டு, பயமில்லாதவனாகக் கும்பகர்ணனை எதிர்த்தோடினான். பிறகு, உதாரமானமனமுள்ள வானரஸ்ரேஷ்டன் வேகத்தோடு கும்பகர்ணனை எதிர்த்துப் பலத்துடன் அவன்தலையில மரத்தால அடித்தான். மகாத்மாவும் மகாவேகமுள்ளவனுமான அந்த ஸுக்ரீவன் கும்பகர்ணனுடைய தலையில ,அடித்த மரத்தைச சின்னபின்னமாகச் செய்தானேயல்லாமல் கும்பகர்ணனைத் துன்பமடையச் செய்தானில்லை. பிறகு, அந்த ராக்ஷஸன், மரத்தின் அடியினால தூக்கம்தெளிந்து சிங்கநாதஞ்செய்து இருகைகளாலும் வலிந்து ஸுக்ரீவனைத் தூக்கிக்கொண்டுபோனான். ராக்ஷஸனான கும்பகர்ணனால ஸுக்ரீவன் கொண்டுபோகப்படுவதைக்கண்டு வீரனான லக்ஷ்மணன் மித்திரர்களை ஆனந்தமடையச் செய்கின்றவனாக ராக்ஷஸனை எதிர்த்தான். பகைவீரர்களைக் கொல்பவனான அந்த லக்ஷ்மணன் எதிர்த்துவந்து மகாவேகமுள்ளதும் பொன்மயமான புங்கமுள்ளதுமான பெரிய அம்பைக் கும்பகர்ணன்மீது பிரயோகித்தான். அந்தப் பாணமானது அவனுடைய கவசத்தையும் தேகத்தையும் பிளந்து ரத்தத்தால பூசப்பட்டதாகிய பூமியைப் பிளந்துகொண்டு சென்றது. அப்படி, மார்பு பிளக்கப்பட்ட கும்பகர்ணன் வானராதிபதியை விட்டுவிட்டு மிக்க வேகத்தை அடைந்து லக்ஷ்மணனை, 'நில, நில' என்று சொன்னான். சிறந்த வில்லாளியும் கல்லை ஆயுதமாகக்கொண்டவனுமான கும்பகர்ணன் பெரியகல்லை ஓங்கிக்கொண்டு லக்ஷ்மணனை எதிர்த்தோடினான். லக்ஷ்மணன் வேகமாகத் தன்னை எதிர்த்துவருகின்ற அவனுடைய மேலேதூக்கப்பட்ட இருகைகளையும் முனைகூர்மையான இரண்டு க்ஷுரபரங்களால வெட்டினான். அவன் நான்கு கைகளுள்ளவனானான். கற்களை ஆயுதங்களாகக்கொண்ட அவனுடைய அந்த எல்லாப்புஜங்களையும லக்ஷ்மணன் அஸ்திரலாகவத்தைக் காண்பித்துக்கொண்டு க்ஷுரங்களால் அறுத்தான். அவன் பருத்த

சரீரமுள்ளவனும் பலகால்களும் தலைகளும் கைகளுமுள்ளவனும் ஆனான். லக்ஷ்மணன் மலைகளின்குவியலுக்கொப்பான அந்தக் கும்பகர்ணனை பரமமாஸ்திரத்தினால் பிளந்தான். மகாவீரிய முள்ளவனான அந்தக்கும்பகர்ணன், யுத்தத்தில் திவ்யாஸ்திரத்தால் அடிக்கப்பட்டு, துளிர்த்திருந்து பேரிடிநெருப்பால் எரிக்கப்பட்ட மரம்போலக் கீழேவிழுந்தான்.

உயிர்போய்க் கீழேவிழுந்திருக்கின்றவனும் வ்ருத்ரனுக்கொப்பானவனும் பலசாலியுமான அந்தக்கும்பகர்ணனைக்கண்டு ராக்ஷஸர்கள் பயத்தால் ஓடினார்கள். அவ்வாறு ஓடுகின்ற அந்தயுத்த வீரர்களைப்பார்த்து மிக்ககோபங்கொண்டவர்களும் தூஷணனுடைய தம்பிமார்களுமான அந்தவஜ்ரவேகனும் ப்ரமாதியும் அவர்களை நிலைத்துநிற்கச்செய்து, பிறகு, லக்ஷ்மணனை எதிர்த்துச் சென்றார்கள். லக்ஷ்மணன் எதிர்த்துவருகின்றவர்களும் மிகுந்த கோபமுள்ளவர்களுமான அவ்விருவரையும் உரக்கக்கர்ஜித்துப் பாணங்களால் எதிர்த்தடித்தான் ! பிறகு, தூஷணனுடைய தம்பிமார்களிருவர்க்கும் புத்திமானான லக்ஷ்மணனுக்கும் மிக நெருங்கியதும் மயிர்க்கூச்சலை உண்டுபண்ணுகிறதுமான யுத்தம் நேர்ந்தது. அந்தலக்ஷ்மணன் பெரிய அம்புமழையை ராக்ஷஸர்களின்மீது பொழிந்தான். அவ்விருவீரர்களும் மிக்ககோபங்கொண்டு அந்தலக்ஷ்மணன்மீதும் சரமாரியைப் பொழிந்தார்கள். வஜ்ரவேகன் ப்ரமாதி இருவருக்கும் மிக்கபுஜபலமுள்ள லக்ஷ்மணனுக்கும் மிக்கபயங்கரமானயுத்தமானது ஒருமுகூர்த்தகாலம் இவ்வாறு நடந்தது. பிறகு, வாயுபுத்திரனான ஹனுமான் மலையின்சிகரத்தை எடுத்துக்கொண்டு எதிர்த்து விரைவாகவந்து வஜ்ரவேகனென்கிற ராக்ஷஸனுடைய உயிரை வாங்கினான். மகாபலசாலியான நீலனென்கிறவானரனும் தூஷணனுடைய தம்பியான ப்ரமாதியைக்குறித்து எதிர்த்து ஓடிவந்து பெரிய கல்லினால் அவனைப் பொடியாக்கினான். பிறகு, பரஸ்பரம் எதிர்த்தோடிவருகின்ற ராமராவண ஸைன்யங்களுக்குத் தீமையை விளைவிக்கிற யுத்தமானது மீண்டும் நடக்கத் தொடங்கியது. வனத்திலவளர்ந்த வானரர்கள் ராக்ஷஸர்களை நூற்றுவர் நூற்றுவராகக் கொன்றனர். ராக்ஷஸர்களும் வானரர்களைக் கொன்றார்கள். அந்த யுத்தத்தில் பெரும்பாலும் ராக்ஷஸர்களே கொல்லப்பட்டார்கள் ; வானரர்களோ கொல்லப்படவில்லை.

இருநூற்றெண்பத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(லக்ஷ்மணனுக்கும் இந்திரஜித்துக்கும் யுத்தமும், அங்கதனால் இந்திரஜித்தினுடைய ரதமானது நொறுக்கப்பட்டவுடன் மாயையினால் அந்த இந்திரஜித்தானவன் மறையவே ராமனும் அந்த இடம் வந்ததும்.)

பிறகு, யுத்தத்தில் துணைவீரர்களோடுகூடின கும்பகர்ணனும் மகாவில்லாளியான ப்ரஹஸ்தனும் அதிக சௌர்யமுள்ள தூம்ராக்ஷனும் கொல்லப்பட்டதைக்கேட்டு, ராவணன், வீரனும் புத்திரனுமான இந்திரஜித்தைப்பார்த்து, 'பகைவர்களை நாசஞ்செய்பவனே! ராமனையும் லக்ஷ்மணனையும் ஸுக்ரீவனையும் கொல்வாயாக. ஸத்புத்திர! வஜ்ரத்தைத்தரித்தவனும் இந்திராணியின் கணவனுமான இந்திரனை யுத்தத்தில்ஜயித்து உன்னால் பிரகாசிக்கிற கீர்த்தியானது அடையப்பட்டிருக்கிறதன்றோ? பகைவர்களைக் கொல்பவனே! சஸ்திரங்களைத்தரித்தவர்களுள் சிறந்தவனே! மறைந்துகொண்டோ வெளிப்படையாக இருந்துகொண்டோ வரங்கொடுக்கப்பெற்ற திவ்யமான அம்புகளால் என்னுடைய பகைவர்களைக் கொல்வாயாக. குற்றமற்றவனே! ராமலக்ஷ்மணரும ஸுக்ரீவனுமாகிய இவர்களை உன்னுடைய அம்புகள் தாக்குவதைத் தாங்கச் சக்தியுள்ளவர்களாகார். அப்படி இருக்க, அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து வந்திருப்பவர்கள் சக்தியற்றவர்களென்பதில் ஐயமென்ன? தோஷமற்றவனே! தோள்வலியமைந்தவனே! ப்ரஹஸ்தனாலும் கும்பகர்ணனாலும் யுத்தத்தில் கரனுக்குச்செய்யப்படாத பூஜையை நீ செய்வாயாக. புத்திர! நீ முற்காலத்தில் இந்திரனைஜயித்து என்னை மகிழ்வித்ததுபோல இப்பொழுது கூர்மையுள்ள பாணங்களால் சேனைவீரர்களுடன்கூடின பகைவர்களைக்கொன்று என்னை மகிழ்விப்பாயாக' என்று சொன்னான்.

அரசனே! இவ்வண்ணமுரைக்கப்பட்ட அந்த இந்திரஜித்தானவன், 'அப்படியே' என்று சொல்லிவிட்டுக் கவசம்பூண்டு தேரின்மீதேறி யுத்தத்திற்காக விரைந்துசென்றான். பிறகு, ராக்ஷஸஸ்ரேஷ்டன் தன்பெயரைக் கேட்கும்படிசெய்து யுத்தத்திற்காக நல்ல லக்ஷணங்களுள்ள லக்ஷ்மணனை அழைத்தான். லக்ஷ்மணன், அம்புடன்கூடியவில்லை எடுத்து நாணொலியினால் பகைவரைப் பயமடையும்படிசெய்துகொண்டு, சிங்கமானது அற்ப

மிருகததை எதிர்ததுப்போவதுபோல, அந்த இந்திரஜிததை எதிர்தது விரைவாகச சென்றுன். ஜயததில்விருப்பமுள்ளவர் களும் திவ்யாஸதிரங்களை நன்றுக அறிந்தவர்களும ஒருவரோ டொருவர் போட்டிபோடுகிறவாகளுமான அவர்களுக்கு அப பொழுது மிகப்பெருமபோர் நேர்ந்தது. பலசாலிகளுள சிறந்தவ ஞன இந்திரஜிததோ, இந்த லக்ஷமணனைப் பாணங்களால மீறமுடி யாமற்போனபொழுது மிக்கமுயற்சியைச செய்தான; பிறகு, மகாவேகமுள்ள தோமரங்களால் இவனை அடித்தான். அந்த லக்ஷமணன், வருகின்ற அந்தததோமரங்களைக் கூர்மையுள்ள பாணங்களால் துண்டாடினன். கூரியபாணஙகளால் அறுக்கப பட்ட இந்திரஜிததினுடைய அந்தததோமரங்கள் யுதததத்தில் நூறு நூறுகத துணிக்கபபட்டுப் பூமியில் விழுந்தன. நல்லகாந்தியுள்ள வனும் வாலியின் புததிரனுமான அங்கதன, மரததை ஓங்கிக கொண்டு மிக்கவேகததுடன அந்த இநதிரஜிததை எதிர்தேதோடி வந்து, அவனதலையில அடிததான. பரபரபபிலலாதவனும் சிறந்த வீரனுமான இந்திரஜிததானவன பிராஸததால் அவனுடைய மார்பில அடிக்க விருமபினன. அவனுடைய அநதப பிராஸததை லக்ஷமணன துண்டாடினன். ராவணகுமாரனன இந்திரஜிததான வன, பக்கததிலவந்திருக்கிறவனும் வீரனும் வானரஶரேஷ்டனு மான அந்த அங்கதனை இடவிலாவில் கதையினுல் அடித்தான். பலசாலியான அந்தவாலிபுததிரன, அந்த அடியைப பொருட்டாக எண்ணுமல், கோபததினுல் அபபடியே அநத இந்திரஜிததின்மீது ஆசசாமரததின அடிக்கட்டையை எறிநதான. பார்தத! இந்திர ஜிததின் வததததை உததேசிதது அஙகதனுல் கோபததுடன் எறியபபட்ட அந்தமரமானது, குதிரைகளுடனும ஸாரதிகளுட னும்கூடிய இந்திரஜிததினுடைய ரதததை நாசமசெய்தது. அர சனே! பிறகு, ஸாரதியை இழந்தவனை ராவணகுமாரன் குதிரை கள் கொல்லபபட்ட ரதததினினறு துள்ளிககுதிதது மாயை யினுல் அவ்விடததிலேயே மறைந்தான. அனேகமாயைகளுள்ள அநதராக்ஷஸன மறைந்ததை அறிநது ராமர் அந்த இடத்திற்கு வந்து அந்தபபடையை எல்லாபபககங்களிலும பாதுகாததார். அந்த இந்திரஜிததானவன், பிறகு, வரன்கொடுக்கபபெற்ற பாணங களால் அப்பொழுது ராமரையும் மகாபலசாலியான லக்ஷமணனை யும எல்லா அங்கஙகளிலும் குறிவைதது அடிததான். சூரர்களான ராமலக்ஷமணர்களிருவரும், அபபொழுது மாயையினுல் மறைந்த

வனும் கண்ணுக்குப புலப்படாமலிருக்கிறவனுமான அந்த இந்திரஜித்துடன் பாணங்களால போாபுரிந்தார்கள். அவன புருஷஶ்ரேஷ்டர்களான அவர்களுடைய எல்லா அங்கங்களிலும கோபத்தால நூறுகணக்காகவும ஆயிரக்கணக்காகவும அம்புகளை மீண்டும பிரயோகித்தான். கண்ணுக்குப்புலப்படாதவனும ஒழிவற்று அம்புகளைத தொடுப்பவனுமான அந்த இந்திரஜித்தைத தேடுகின்றவர்களாக வானரர்கள பெரியகற்களை எடுத்துக்கொண்டு ஆகாயத்தில பிரவேசித்தார்கள். ராக்ஷஸனான அந்த இந்திரஜித்தானவன், கண்ணுக்குப்புலப்படாமலிருந்துகொண்டு, அந்தவானரர்களையும ராமலக்ஷ்மணர்களையும் அம்புகளால அடித்தான அந்த இந்திரஜித்தானவன, மாயையினால மறைந்துகொண்டு, (ராமலக்ஷ்மணர்களை) அதிகமாக அடித்தான. அம்புகளாலடிக்கப்பட்டவர்களும் வீரர்களும பிராதாக்களுமான அந்த ராமலக்ஷ்மணர்கள இருவரும ஆகாயத்தினின்று ஸூர்யசந்திரர்கள விழுவதுபோலப பூமியில விழுந்தார்கள்.

இருநூற்றுத்தொண்ணூறுவது அத்யாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(விபீஷணன் ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய மயக்கத்தைப்போக்கியதும், ஸுக்ரீவன் அவர்களுடையதேகங்களில் தைத்திருக்கிற பாணங்களை மஹௌஷதியினால் எடுத்ததும், குபோதூதன் கொண்டுவந்த ஜலத்தால் ராமர்முதலியவர்கள் கண்களை அலம்பிக்கொண்டதும், அவர்களுக்கு இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாதபொருள்களைக் காண்கிற சக்தி உண்டானதும், லக்ஷ்மணன் இந்திரஜித்தைக் கொன்றதும், ஸீதையைக் கொல்ல முயன்ற ராவணனை அவிந்தியன் திருப்பியதும்)

பிராதாக்களான அந்த ராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும கீழே விழுந்ததைக்கண்டு, ராவணகுமாரன, வரம்பெற்ற அம்புகளால அப்பொழுது மீண்டும கட்டினான். யுத்தரங்கத்தில இந்திரஜித்தினால அம்புவலையினால கட்டப்பட்டிருக்கிற அந்த வீரர்களான புருஷஶ்ரேஷ்டர்களிருவரும கூட்டிலடைக்கப்பட்ட கிளிகள்போல விளங்கினார்கள். பூமியில விழுந்திருப்பவர்களும எல்லா அங்கங்களிலும

பாணங்களால் நிறைக்கப்பட்டவர்களுமான ராமலக்ஷ்மணர்களைப் பார்த்து வானரராஜனான ஸுக்ரீவனை ஸுஷேணனை, மைந்தனை, துவிவிதன், குமுதனை, அங்கதனை, ஹனுமானை, நீலனை, தாரனை, நளன் ஆகிய வானரர்களோடுகூட அவர்களைச்சூழ்ந்துகொண்டு தகுந்த உபசாரஞ்செய்தான். பிறகு, (வேறோரிடத்தில்) வெற்றிபெற்றுவந்த விபீஷணன், அந்த இடத்தை அடைந்து, மிக்க மயக்கமடைவிக்கப் பட்டிருக்கிற அந்த வீரர்களைப் பிரஜ்ஞாஸ்திரத்தினால் நினைவை அடையும்படி செய்தான். ஸுக்ரீவன், திவ்யமந்திரத்தால் அபிமந்திரணஞ் செய்யப்பட்ட விசல்யை என்கிற மஹௌஷதியினால் இவர்களை ஒருக்ஷணநேரத்தில் (உடம்பில்) பாணங்களில்லாதவர்களாகவும் செய்தான். அந்தப்புருஷச்ரேஷ்டர்கள் பிரஜ்ஞையை அடைந்தவர்களாகவும் சல்யங்களற்றவர்களாகவும் எழுந்திருந்தார்கள். இந்த மகாரதர்களிருவரும் நொடிப்பொழுதில் களை தீர்ந்தவர்களுமானார்கள். பாரத! பிறகு, விபீஷணன், இக்ஷ்வாகுகுலநந்தனரான ராமரைத் துன்பம் நீங்கினவராகக்கண்டு, அஞ்சலிபந்தஞ்செய்துகொண்டு, 'பகைவரை அடக்குகிறவரே! குபேரனுடைய கட்டளையால் இந்த யக்ஷன் தீர்த்தத்தையெடுத்துக் கொண்டு கைலாஸத்திலிருந்து உம்மிடம் வந்திருக்கிறான். பகைவர்களைத் தவிக்கச் செய்பவரே! மகாராஜரே! மறைந்திருக்கின்ற பிராணிகளைக் காணப்பதற்காகக் குபேரன் உமக்கு இந்தத்தீர்த்தத்தைக் கொடுக்கிறான். இந்தத்தீர்த்தத்தால் கண்களை அலம்பிக் கொண்டால் தேவரீர் மறைந்திருக்கிற எல்லாப்பிராணிகளையும் பார்ப்பீர். எவனுக்கு இந்தத்தீர்த்தத்தைக் கொடுப்பீரோ அவனும் பார்ப்பான்' என்று சொன்னான். ராமர், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று மந்திரங்களால் குணமுண்டுபண்ணப்பட்ட அந்தத்தீர்த்தத்தை வாங்கிக் கண்களை அலம்பிக்கொண்டார். பெரியமனமுள்ள லக்ஷ்மணனும் கண்களை அலம்பிக்கொண்டான். ஸுக்ரீவனும் ஜாம்பவானும் ஹனுமானும் அங்கதனும் மைந்தனும் துவிவிதனும் நீலனும் மற்றும் பெரும்பாலாரான வானரச்ரேஷ்டர்களும் கண்களை அலம்பிக்கொண்டார்கள். விபீஷணர் சொல்லியது சொல்லியபடியே நேர்ந்தது. யுதிஷ்டிர! அவர்களுடைய கண்கள் க்ஷணநேரத்தில் ஸாதாரணக்கண்களால் பார்க்கக் கூடாதவிஷயங்களைப் பார்க்கச் சக்தியுள்ளவைகளாயின.

அப்பொழுது வெற்றிபெற்ற இந்திரஜித்தானவன் தன்னுடைய செய்கையைப் பிதாவுக்குத்தெரிவித்து விரைவுடன் யுத்த

முனைக்கு மீண்டும வந்தான். அதிககோபமுள்ளவனும் மீண்டுமே யுத்தஞ்செய்யவிரும்பி வந்திருப்பவனுமான இந்திரஜித்தைக் குறித்து லக்ஷ்மணன விபீஷணனுடைய அபிப்ராயத்தில் நிலைபெற்று எதிர்த்துச்சென்றான். பிறகு, மிக்ககோபங்கொண்ட லக்ஷ்மணன், விபீஷணனால் ஸங்கேதஞ் செய்யப்பட்டு ஜயத்தால் பிரகாசிப்பவனான அந்த இந்திரஜித்தை நித்யக்கடன்களைச் செய்துமுடிப்பதற்குள்ளாகவே கொல்ல எண்ணங்கொண்டு பாணங்களால் அடித்தான். அப்பொழுது, ஒருவரைஒருவர் ஜயிப்பதில் விருப்பமுள்ளவர்களான அவ்விருவருக்கும் இந்திரனுக்கும் பிரஹ்லாதனுக்கும் யுத்தம் நடந்ததுபோல மிகவும் விசித்திரமும ஆச்சர்யகரமுமான யுத்தம் நடந்தது. இந்திரஜித், லக்ஷ்மணனை மர்மஸ்தானங்களைப் பிளக்கின்றவைகளும கூர்மையுள்ளவைகளுமான பாணங்களால அடித்தான. லக்ஷ்மணனும, நெருப்புப்போன்ற பாணங்களால் இந்திரஜித்தை அடித்தான். லக்ஷ்மணனுடைய பாணங்கள தாக்குவதனால் கோபமூண்ட இந்திரஜித்தானவன லக்ஷ்மணனைக்குறிவைத்து ஸர்ப்பங்கள்போன்ற எட்டுப்பாணங்களைப பிரயோகித்தான். மித்திரர்களை ஆனந்தமடையச செய்கின்ற ஸுமித்ராபுத்ரனான லக்ஷ்மணன அந்த இந்திரஜித்தினுடைய பாணங்களை நெருப்புபோலத்தாக்குகின்றவைகளும இறகு கட்டினவைகளுமான மூன்று நாராசங்களால் தடுத்தான. லக்ஷ்மணனும் ராக்ஷஸன்மீது மீண்டும் எட்டுப்பாணங்களைப் பிரயோகித்தான். வீரனான லக்ஷ்மணன இந்திரஜித்தை அப்படி அடித்தான். அதைச்சொல்லுகின்ற என்னிடத்தினின்று கேட்பாயாக. ஒரு பாணத்தால வில்லுடன்கூடின அவனுடைய ஒரு கையைத் தேகத்திலிருந்து கீழே விழச்செய்தான்; இரண்டாவது பாணத்தால் மற்றொருகையையும கீழேவிழும்படி செய்தான; தீட்டப்பட்டநுனியுள்ளதும பிரகாசிப்பதுமான மூன்றாவது பாணத்தால் நல்லமூக்குள்ளதும ஜ்வலிக்கின்ற குண்டலங்களணிந்ததுமான அவனுடைய தலையையும கொய்தான. தோள்பூட்டுக்கள் அறுக்கப்பட்டவனும தலையில்லாமுண்டமாகக் காணப்படுகின்றவனுமான அவன், வேர் அறுக்கப்பட்ட மரமபோலப பூமியில் விழுந்தான். பலசாலிகளுள் சிறந்தவனானலக்ஷ்மணன அஸ்திரங்களால அவனைக்கொன்று ஸாரதியையும கொன்றான.

அப்பொழுது, குதிரைகள் அந்தரதத்தை லங்கையினுள் இழுத்துச்சென்றன. ராவணன், புத்திரனால்விடுபட்ட அந்தரத்தைப்

பார்ததான. அந்தராவணன, புத்திரன்மாண்டதைக்கேட்டுப பயத திஞல மனங்கலங்கினவஞகவும சோகததாலும் மோகததாலும பீடிககபபட்டவஞகவும் வைதேஹியைக்கொல்வதற்கு முயன்ருன். அசோகவனததிலிருப்பவளும் ராமனேப்பார்ப்பதில் மிகுந்த ஆவலுள்ளவளுமான அந்த ஸீதையைக்குறித்துக் கெட்ட எண்ணமுள்ளராவணன் கததியை எடுததுககொண்டு வேகததோடு ஓடிஞன. கெட்டபுததியை உடையவஞன அவனுடைய அந்தப்பாப நிச்சயததைப்பாாதது அவிந்தியன, மிக்ககோபமுள்ள அந்தராவணனேத தணியச்செய்தகாரணததைக் கேள். அவிந்தியன், 'ராவண! பிரகாசிககின றமகாராஜ்யததிலிருக்கிற நீ ஸ்த்ரீயைக் கொலலுவது தகாது. இவள் சிறையிலவைக்கப்பட்டு உனவசததிலிருததலால் கொலலபபட்டவளே. தேகத்தைப்பிளந்ததஞல இவள கொலலபபடடவளாகமாட்டாளென்பது என்னுடைய எணணம. இவளுடையபாததாவையே கொல்வாயாக. அவன கொலலபபட்டால இவள் கொலலபபடடவளாவாள். மகிமை வாயந்த இந்திரன்கூட விககிரமத்தில உனககு ஈடாகான். உனஞல அடிககடி இந்திரனுடன்கூடினதேவர்கள் யுத்ததததில் பயமடையுமபடி செய்யபபட்டிருக்கிருர்கள்' என்ருன். அவிந்தயன் கோபங்கொணட ராவணனே இப்படிப் பலவாருனவாக்கியஙகளால அப்பொழுது தணியச்செயதான. அவனும் அந்தவசனததை ஏற்றுககொணடான். அந்தராவணன் புறப்பட்டுப்போவதில் புத்தியைசசெலுததி ஸாரதியைபபார்தது, 'என்னுடையரததைை ஸஜ்ஜமசெய' எனறு அபபொழுது கட்டளேயிட்டான்.

இருநூற்றுத்தோண்ணூற்ருெராவது அத்யாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ராவணன் இந்திரஜித்தின் வதத்திஞல் கோபங்கொண்டு தானே யுத்தத்திற்காக ராமரை எதிர்த்துச்சென்றதும், அப்பொழுது இந்திரன் ராமருக்குத் தன்ரதத்தை அனுப்பியதும், மாயையினுல் யுத்தம்செய்கின்ற ராவணனே ராமர் பிரம்மாஸ்திரத்தால் கொன்றதும்.)

பிறகு, ராவணன, ப்ரியஞனபுத்திரன் கொல்லப்படவே, கோபங்கொண்டவஞக ஸ்வர்ணத்தாலும் ரத்னங்களாலும் அலங

கரிக்கப்பட்டிருக்கிற ரதத்திலேறிக்கொண்டு புறப்பட்டான். அந்த ராவணன், பயங்கரமானஉருவமுள்ளவர்களும் பற்பல ஆயுதங்களைக் கையில் பிடித்தவர்களுமான ராக்ஷஸர்களால் சூழப்பட்டவனாக வானரயூதபதிகளை நொறுக்கிக்கொண்டு ராமரை எதிர்த்தோடி வந்தான் எதிர்த்துவருகின்றவனும் மிக்ககோபமுள்ளவனுமான அந்த ராவணனை மைந்தனும் நீலனும் நளனும் அங்கதனும் ஹனுமானும் ஜாம்பவானும் ஸைன்யங்களோடுகூடியவர்களாகச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். அந்தக்கரடிகளும் சிறந்த வானரர்களும் அந்த ராவணஸைன்யத்தை அவன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே மரங்களால் அடித்து நாசம்செய்தார்கள். பிறகு, தன்னுடைய ஸைன்யம் பகைவர்களால் கொல்லப்படுவதைப்பார்த்து மாயாவியும் ராக்ஷஸர்களுக்கு அதிபதியுமான ராவணன் மாயையை உண்டு பண்ணினன். பிறகு, அம்புகளையும் சக்திகளையும் ரிஷ்டிகளையும் கையிற்கொண்ட ராக்ஷஸர்கள் நூறுகணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவும் அவனுடைய தேகத்தினின்று வெளிப்பட்டவர்களாகக் காணப்பட்டார்கள். ராமர் அந்த ராக்ஷஸர்களனைவரையும் திவ்யாஸ்திரத்தால் கொன்றார். பிறகு, அந்த ராக்ஷஸாதிபதியானவன் மறுபடியும் மாயையை உண்டுபண்ணினன். பாரத! தசானனன் ராமருடையரூபங்களையும் லக்ஷ்மணனுடையரூபங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு ராமரையும் லக்ஷ்மணனையும் எதிர்த்தோடிவந்தான் பிறகு, ராமரையும் லக்ஷ்மணனையும் துன்புறுத்திக்கொண்டிருந்த அந்தராக்ஷஸர்கள் அப்பொழுது விற்களையெடுத்துக்கொண்டு ராமரை எதிர்த்துவந்தார்கள். இக்ஷ்வாகுநந்தனனன[1] லக்ஷ்மணன், ராக்ஷஸராஜனுடைய அந்தமாயையைப் பார்த்துப் பரபரப்பில்லாதவனாக ராமரைநோக்கி, 'நம்மைப் போல உருவமெடுத்துவருகிற இந்தப்பாவிகளான ராக்ஷஸர்களைக் கொல்வீராக' என்று வீரம்பொருந்தியசொல்லைச் சொன்னன ராமர் தம் உருவம்போன்ற உருவெடுத்திருக்கிற அவர்களையும் மற்ற ராக்ஷஸர்களையும் கொன்றார்

பிறகு, இந்திரனுடைய ஸாரதியான மாதலியானவன் பசுமைநிறமுள்ள குதிரைகள் பூட்டப்பட்டதும் ஸூர்யன் போல ஜ்வலிக்கின்றதுமான ரதத்தோடு யுத்தத்தில் ராமரை வந்தணுகினன மாதலி, 'பசுமைக்குதிரைகள் பூட்டப்பட்டதும் ஜயத்தைக்கொடுப்பதுமான இந்திரனுடைய இந்த உத்தம

[1] வேறுபாடம்

ரதமானது அவனுடைய கட்டளையினால உமக்காக இஙகுக் கொணடுவரப்பட்டிருககிறது. காகுதஸதரே! புருஷஶ்ரேஷ்டரே! இநதிரன இந்த உததம ரததததினால யுததததில தைதயர்களையும் தானவர்களையும நூற்றுவாநூற்றுவராகக கொன்றான். புருஷ ஶ்ரேஷ்டரே! ஸாரதியாகிய என்னால நடததபபட்டிருக்கிற இந்த ரததததினால சீககிரம ராவணனைக கொல்வீராக. காலதாமதம் செயயாதீர்' என்று சொனனான். இவவாறு சொலலப்பட்ட ராகவா, மாதலியின உணமையான வசனத்தில், 'இது ராக்ஷஸ னுடைய மாயை' என்று ஸந்தேகபபட்டார். அப்பொழுது, விபீ ஷணன், அவரைககுறிதது, 'புருஷஶ்ரேஷ்டரே! இது துராத்மா வான ராவணனுடைய மாயையன்று. அதிக காந்தியுளளவரே! ஆகையால, இந்த இந்திரரததததில சீககிரமாக ஏறும' என்று சொனனான். பிறகு, காகுதஸ்தர், ஸந்தோஷததுடன் விபீஷண னைபபாரதது, 'அபபடியே' என்று சொல்லி ரததததினமீதேறிக கோபமுள்ளவராகித தசகரீவனை ரததததால எதிரததார். ராவணன் எதிரககபபட்டவுடன், பிராணிகள ஆ! ஆ! எனனும ஒலியைச செயதன. அபபடியே ஆகாயததில படகவாத்தியகோஷங்க ளுடன்கூடினவைகளும் தேவலோகததவைகளுமான சிங்கநாதங் களும தோனறின. ராவணனுக்கும் ராஜகுமாரரான ராமருக்கும் அபபடிப் பெருமபோர் நடநதது. அந்தயுததமானது வேறு ஒப்புமை யிலலாததாக அவவிருவர்களுககுமே அபபடி நடந்தது. அந்த ராக்ஷஸன மிக்க கோரமானதும இநதிரனுடைய வஜ்ராயுதமபோலப் பிரகாசிபபதும [1] பிரம்மதணடமபோனறதும் ஓஙகபபட்டதுமான சூலததை ராமர்மீது எறிந்தான. ராமர அந்தச்சூலததைக கூர்மையான பாணஙகளால விரைவாக வெட்டினார். செய்தற்கரிய அந்தச்செய்கையைககணடு ராவணனைப் பயம வந்தணுகியது. பிறகு, அவன் கோபஙகொணடு ராமர்மீது ஆயிரமாயிரமாகவும் பதினாயிரம பதினாயிரமாகவும கூர்மையான பாணங்களையும பறபல சஸ்திரங்களையும விரைவாகப பிரயோகிததான். பிறகு, புசுண்டி களையும சூலங்களையும உலககைகளையும கோடாலிகளையும சக்திகளை யும பலவித வடிவமுள்ள சதக்னிகளையும கூர்மையுளள க்ஷுரங் களையும் பிரயோகிததான. ராக்ஷஸனான தசக்ரீவனுடைய பறபல விதமான அநத மாயையைககண்டு எல்லா வானரர்களும் பயத்தினால

[1] பிராமமணசாபம; ஸபாபாவம 25-ம பககம, உததியோகபாவம 217 ம பக்கம குறிப்புககளிற காணக.

எல்லாத்திக்குக்களிலும ஓடினார்கள். பிறகு, ராகவர் நலல இறகுகளுள்ளதும கூரியவாயுள்ளதும் பொற்புங்கமுள்ளதும உததமமுமான பாணததை அம்புததூணியிலிருந்து எடுதது ப்ரம்மாஸ்திரமந்திரததோடு சேர்த்தார். ராமரால் பிரமமாஸ்திரத்தால் அபிமந்திரணம் செய்யப்பட்ட அந்தப பாணததைப் [1] பார்தது இந்திரனை முதன்மையாககொண்ட தேவர்களும கந்தர்வாகளும் ஸந்தோஷிததாாகள். தேவர்களும் அஸுரர்களும கின்னரர்களும் பிரமமாஸதிரப்ரயோகததால் சத்துருவான ராக்ஷஸனுடைய ஆயுளைச் சிறிதே மிகுதியுள்ளதென்று எண்ணினார்கள். பிறகு, ராமர் ஒபபற்ற தேஜஸுள்ளதும ராவணனுககு மரணததை உணடுபண்ணுகிறதும கோரமானதும பிரயோகிக்கபபட்ட பிரமமதண்டமபோன்றதுமான அபபடிப்பட்ட பாணததைப பிரயோகித்தார். பாரத! ராமரால அதிகமாக இழுததுவிடப்பட்ட அநதப் பாணத்தினால ரததேதோடும் குதிரைகளோடும் ஸாரதியோடும்கூடின ராவணன பெரிய ஜ்வாலையுடனகூடின அகனியினால எல்லாப்பக்கஙகளிலும பற்றப்பட்டு நனறாக எரிந்தான. பிறகு, காரியததை எளிதில செய்கிற ராமரால ராவணன கொலலபபடடதைக கண்டு, கநதர்வர்களுடனும சாரணர்களுடனும்கூடின தேவர்கள் சநதோஷமுள்ளவர்களானார்கள. மகாபாக்கியசாலியான அந்த ராவணனை ஐந்து பூதங்களும் விட்டன. அந்த ராவணன் பிரம்மாஸ்திர தேஜஸினால எல்லா உலகஙகளினின்றும் நழுவிவிழும்படி செய்யப்பட்டான். அவனுடைய சரீர தாதுககளும மாமஸமும ரக்தமும பிரம்மாஸ்திரததினால எரிக்கப்படடு நாசமடைநதன; சாமபல்கூடக் காணப்படவில்லை.

---

[1] இரட்டிததலால் ஒரு சொல விடபபட்டது.

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றிரண்டாவது அத்யாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ராவணன் கொல்லப்பட்டபிறகு அவிந்த்யன் ஸீதையை ராமரிடம் அழைத்துவந்ததும், ஸீதை ராமர் தன்னை ஏற்றுக்கொள்ளாமையால் பூமியில் விழுந்ததும், ஆகாயத்தில் பிரம்மா முதலியவர்கள் ஸீதையினுடைய நன்னடையைக்கூறி அவளை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி ராமருக்குச் சொல்லியதும், ராமர் ஸீதை லக்ஷ்மணன் முதலியவர்களோடு அயோத்திக்குப் புறப்பட்டதும், பரதனிடம் ஹனுமானைத் தூதனுப்பி நந்திக்கிராமம் வந்து பரதன் முதலியவர்களோடு அயோத்திக்கு வந்ததும், வஸிஷ்டர் முதலியவர்கள் ஸீதையோடு ராமருக்கு முடிசூட்டியதும், ராமர், ஸுக்ரீவன் விபீஷணன் முதலியவர்களுக்குத் தக்க வெகுமதியளித்துத் திருப்பி அனுப்பிவிட்டு அயோத்தியை ஆண்டதும்.)

அந்த ராமர், அல்பனும் தேவசத்துருவும் ராக்ஷஸர்களுக்கு அரசனுமான ராவணனைக்கொன்று, நண்பர்களோடும் லக்ஷ்மணனோடுங்கூட அதிக ஸந்தோஷத்தை அடைந்தவரானார். பிறகு, தசக்ரீவன் கொல்லப்படவே, ரிஷிகளை முன்னிட்டவர்களான தேவர்கள் ஜயத்தோடுகூடின ஆசீர்வசனங்களால் மிக்க தோள்வலியமைந்த அந்த ராமரை அர்ச்சித்தார்கள். தேவலோகத்திலுள்ள எல்லாத்தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் புஷ்பவர்ஷங்களாலும் வாக்குக்களாலும் தாமரைமலர்போன்ற கண்களுள்ள ராமரைத் துதித்தார்கள் அவர்கள், யுத்தத்தில் ராமரைப் பூஜித்து வந்தபடியே திரும்பிச் சென்றார்கள். (விரதத்தினின்று) நழுவாதவனே! அந்த ஆகாசமானது மஹோத்ஸவமுள்ளதுபோல ஆயிற்று. பிறகு, மிக்க கீர்த்தியுள்ளவரும் பிரபுவும் பகைவர்களுடைய பட்டணங்களை ஜயிப்பவருமான ராமர் தசக்ரீவனைக் கொன்று லங்கையை விபீஷணனுக்குக் கொடுத்தார். பிறகு, நல்ல புத்திமானான அவிந்த்யனென்கிற வயதுமுதிர்ந்த மந்திரியானவன் விபீஷணனுக்குப் பின்னே செல்லுகிற ஸீதையை முன்னிட்டுக்கொண்டு வெளியில் புறப்பட்டான். மகாத்மாவும் தீனத்தன்மையை அடைந்திருப்பவருமான ரகுவீரரைப் பார்த்து, 'மகாத்மாவே! நல்லொழுக்கமுள்ளவளும்

பட்டமஹிஷியுமான ஜானகியைப் பெற்றுககொள்ளும்' என்று சொன்னன். ராமர், இந்தவசனததைக கேட்டு, அநத உததம ரததததிலிருந்து இறங்கி, கண்ணீரால மூடப்பட்டிருக்கிற ஸீதையைக் கணடார். அழகிய எல்லா அங்கஙகளுமுள்ளவளும் பல்லக்கிலிருப்பவளும் சோகததால் மெலிந்திருப்பவளும் எல்லா அங்கங்களும அழுக்கினல அதிகமாக வியாபிக்கப்பட்டிருப் பவளும சடையுள்ளவளும் கருமையான ஆடையுள்ளவளு மான அந்த வைதேஹியைப்பார்தது ராமர் ராவணனுடைய ஸ்பர்சததால் ஸந்தேகமுள்ளவராக இங்கிதத்தை முழுமையையும் காண்பிதது, அவளுக்கு ப்ரியத்தையும் தெரிவித்து, 'வைதேஹி! போ. நீ விடுபட்டாய். எது செய்யததக்கதோ அது என்னல் செய்யப்பட்டது. கல்யாணி! நீ என்னைப பதியாகப் பெற்று ராக்ஷஸன் வீட்டில ஜரையை அடையவேண்டாம் என்கிற எண்ணததால அந்த ராக்ஷஸன் என்னல் கொல்லப்பட்டான். தர்மநிச்சயததை அறிந்தவனை என்போன்றவன் எவ்வாறு ஒரு ஸமயததில் அயலான் கைவசப்பட்டிருந்த பெண்ணை ஒரு முஹூர்தத காலமாவது ஏற்றுக்கொள்வான? மைதிலி! நன்னடையுள்ளவளாக இருந்தாலும, அல்லது, கெட்ட நடையுள்ளவளாக இருந்தாலும், நாயினல நக்கப்பட்ட ஹவிஸைப்போலிருக்கிற உன்னுடன் நான இப்பொழுது கூடிவாழ்வதற்கு விரும்பவில்லை' என்று சொன்னர். பிறகு, பாலையான அந்த ஸீதையானவள் க்ரூரமான அந்த ராமவசனததைக்கேட்டு மனவருததமுற்று, வெட்டப்பட்ட வாழைபோல, உடனே கீழேவிழுந்தாள். இவளுக்கு முன்பு ஸந்தோஷததாலுண்டாயிருந்த முகததின காந்தியானது, மூச்சுககாற்றினல கண்ணுடியிலிருக்கும காந்தி நாசமடைவதுபோல, ஒருக்ஷணததில நாசமடைந்தது. பிறகு, அநத வானரர்கள் எல்லாரும் அந்த ராமவசனததைககேட்டு, லக்ஷ்மணனேடுகூட உயிர்துறந்தவர்கள் போல அசைவற்றவர்களானார்கள்.

பிறகு, பரிசுததமான சித்தமுள்ளவரும நான்கு முகங்களுள்ளவரும தாமரைமலரில் பிறந்தவரும உலகங்களைப் படைப்பவருமான பிரம்மதேவர் விமானததோடுவநது ராகவருக்குக காட்சியளிததார். இந்திரனும, அக்னியும், வாயுவும், யமனும், வருணனும் யக்ஷர்களுக்கு அதிபதியும ஐஶ்வர்யமுள்ளவனுமான குபேரனும், தோஷமில்லாதவர்களான ஸப்தரிஷிகளும் தோன்றினர்கள். திவ்யமானதும பிரகாசிக்கின்றதுமான தேகத்

துடனகூடின தசரதராஜனும ஸாவோததமமானதும் ஹம்ஸங களோடுகூடியதும பிரகாசிககின்றதுமான விமானததோடு ஆகா யததில தோனறினன். பிறகு, தேவர்களாலும கந்தர்வர்களாலும நெருஙகியதான ஆகாசம முழுவதும் நக்ஷததிரங்களால அலங கரிக்கபபட்ட சரதகாலததிலுள்ள ஆகாசவெளிபோல விளங்கி யது. பிறகு, புகழ்பெற்றவளும மஙகளகரியுமான வைதேஹி யானவள் அவாகளுடைய மத்தியில எழுந்திருந்து அகன்றமார்பை யுடைய ராமரைபபாாதது, 'ராஜபுததிரரே! உம்மீது நான் கோபங் கொள்ளவில்லே. ஸதரீபுருஷாகளுடைய கதியானது என்னால் அறி யப்பட்டிருக்கிறதன்றோ? இந்த என் சொல்லேயும கேளும். எப் பொழுதும் சென்றுகொண்டேயிருக்கிற வாயுபகவான் பிராணி களுடைய தேகததினுள் ஸஞ்சரிக்கிறான். நான் பாவத்தைச செய்திருபபேனுகில அவன் என்னுடைய பிராணனேப்போக் கட்டும. நான் பாவததைச் செயகிறேனுகில அக்னியும் ஜலமும் ஆகாசமும பூமியும வாயுவும என்னுடைய பிராணனேப போககட் டும. வீரரே! நான் உமமைததவிர வேறொருவனேக கனவிலும் நினேயாமலிருநதது உண்மையானுல முன்பு தெய்வததால் கொடுக்கப் பட்ட நீரே எனககுப் பதியாக இருக்கக்கடவீா' என்று சொன்னாள்.

பிறகு, ஆகாயததில், மங்களகரமானதும் மகாத்மாக் களான அந்த வானராகளுக்கு அதிக ஆனநததை உண்டு பணணுகிறதும புணயமானதும் உலகநடைககு ஸாக்ஷியாயிருப் பதுமான வாக்கானது தோன்றியது. வாயு, 'ஓ! ஓ! ராகவ! நான் எப்பொழுதும சென்றுகொணடிருக்கிற வாயுவாகிறேன; இஃது உண்மை. அரசனே! மைதிலி தோஷமற்றவள். பாாயையுடன சோந்துகொள்வாயாக' எனறான். அக்னி, 'ரகு நந்தன! நான பிராணிகளுடைய சரீரத்தினுள் இருக்கிறேன். ராம! மைதிலியானவள அணுவளவும் குற்றம்செய்தவளல்லள்' என்றான். வருணன், 'ராகவனே! பிராணிகளுடைய தேகங் களில் ரஸஙகள எனனால் உணடுபண்ணபபட்டிருககின்றன வன்றோ? நான் உன்னே நோககிச் சொல்லுகிறேன். மைதிலியை ஏற்றுககொள' எனறான். யமன், 'ராகவ! நான் தர்மஸ்வரூபி யாக இருக்கிறேன. உலகங்களிலுளள ஜனங்களின நலலவையும் தீயவையுமான செயகைகளுக்கு ஸாக்ஷியாகவுமிருக்கிறேன். பாவ மில்லாத இந்த ஸீதையை ஏற்றுக்கொள்' என்றான். பிரம்மா, 'புத்திர! ஸாதுவே! நன்னடையுள்ளவனே! ராம! ராஜ

ரிஷிகளின் தாமஙகளோடுகூடின உனனிடததில இது ஆசசரிய மனறு. என்னுடைய இந்த வசனததைககேள். வீரனே! தேவா களுககும கநதர்வர்களுககும நாகர்களுக்கும யக்ஷர்களுககும தானவர்களுககும் மஹரிஷிகளுககும் சததுருவான இவன் உன ஞல கொலலபபட்டான. இவன முற்காலததில என்னுடைய அனுக்ரஹததிஞல எலலாப பிராணிகளாலும கொலலததகாதவ ஞன; ஒருகாரணததை உததேசிததுச சிறிதுகாலம உபே க்ஷிககப்பட்டான. கெட்ட எண்ணமுள்ள அநத ராவணஞல தன்னுடைய வததகிறகாக ஸீதை அபஹரிககப்பட்டாள். நளகூபர சாபததால இவளுககு ரக்ஷை என்ஞல ஏறபடுததபபட்டது. 'விருபபமில்லாமலிருககிற அயலான் மனேவியை இவன தொடு வனேயாகில நிசசயமாக இவனுடைய தலேயானது நூறு துணுக காக வெடிததுபபோகும' என்று அவன் முற்காலததில சொல லபபட்டிருக்கிருன். இந்த ஸீதைவிஷயததில உனககு ஐயம் வேண்டாம். விசாலமான புததியுளளவனே! இவளே நீ பெற்றுக கொள். அளவிறந்த தேஜஸுள்ளவனே! பெரிதான தேவகார்யம் உன்ஞல செய்யபபட்டது' எனருா. தசரதன, 'குழந்தாய்! பரீதியுள்ளவஞக இருககிறேன். உனககு மஙகளம். நான உன னுடைய பிதாவான தசரதன். புருஷோததம! நான அனுமதி கொடுககிறேன. ராஜயததை ஆள்வாயாக' என்ருன். ராமா, 'ராஜேந்திரரே! நீா என்னுடைய பிதாவாஞல நான உமமை அபிவாதனம் செயகிறேன். உமமுடைய கட்டளேயிஞல அழகிய தான அயோததியாநகரியைக குறிததுச செலவேன்' எனருர். பரதஸரேஷ்டனே! பிதாவான தசரதன, மீணடும் அதிக ஸந் தோஷததுடன் ராமரைபபாாதது, 'ராம! சிவநத கடைககணக ளுள்ளவனே! அயோததிககுபபோ. (தேசததை) ஆளவாயாக. மிக்ககாந்தியுள்ளவனே! இபபொழுது பதினைகு வர்ஷஙகள நிறைந்துவிட்டன' என்று சொனஞர்.

பிறகு, ராமர் தேவாகளே நமஸகரிததது நணபாகளால கொண டாடபபட்டு இநதிராணியோடு மகேந்திரன கூடியதுபோலப் பார் யையுடன் கூடிஞா. பகைவாகளேத தவிககச்செய்பவரான ராமர், பிறகு, அநத அவிந்தயனுக்கு வரன்கொடுததாா. தரிஜடை என்கிற ராக்ஷஸிக்கும பொருளேயும கௌரவததையும் கொடுததார். பிறகு, பிரம்மதேவர் இநதிரனே முதன்மையாககொண்ட தேவா களோடுசேர்ந்து ராமரைப பார்தது, 'கௌஸலையையைத் தாயாகக்

கொண்டவனே! எந்தவரன்களை இப்பொழுது நான் உனக்குக் கொடுக்கக்கடவேன்' என்று வினவினார். ராமர் தர்மத்தில் நிலைத்திருத்தலையும் பகைவர்களால் தோல்வியுண்டாகாமையையும் அரக்கர்களால் கொல்லப்பட்ட வானரர்கள் உயிரோடு மீண்டு எழுந்திருப்பதையும் வரன்களாகக்கேட்டார். மகாராஜனே! பிறகு, பிரமமாவினால, 'அவை அப்படியே ஆகட்டும்' என்கிறவசனம் சொல்லப்பட்டவுடன், அந்த வானரர்கள் பிரஜ்ஞையை அடைந்தவர்களாக உயிரோடெழுந்தார்கள்.

மகாபாக்கியவதியானஸீதையும், 'புத்திர! ஹனுமானே! (உலகில்) ராமகீர்த்தியுள்ள அளவும் உனக்கு வாழ்நாள் உண்டு. மஞ்சள்நிறமான கண்களுள்ளவனே! என் அருளால் உண்டுபண்ணப்பட்ட தேவபோகங்கள் எப்பொழுதும் உன்னை அடையும்' என்று ஹனுமானுக்கு வரத்தைக் கொடுத்தாள். பிறகு, சிறந்தசெய்கைகளையுடைய அவர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே, இந்திரனைத்தலைவனாகக்கொண்ட தேவர்களனைவரும் அந்தர்தானமடைந்தார்கள். ஜானகியுடன் சேர்ந்திருக்கிற ராமரைப்பார்த்து இந்திரனுடையஸாரதியான மாதலியானவன் அதிகப்ரீதியுள்ளவனாக நண்பர்களுடையமத்தியில், 'ஸத்தியபராக்கிரம! உன்னால் தேவர்களுக்கும் கந்தர்வர்களுக்கும் யக்ஷர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் நாகர்களுக்குமுண்டாயிருந்த இந்தத்துக்கம் போக்கப்பட்டது. பூமியுள்ளவரையில் தேவர்களும் அஸுரர்களும் கந்தர்வர்களும் யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் பன்னகர்களும் மற்ற உலகத்து ஜனங்களும் உன்னைப் புகழ்ந்துபேசுவார்கள்' என்கிற இந்தவசனத்தைச் சொன்னான். இவ்வண்ணமுரைத்துச் சஸ்திரங்களைத் தரித்திருப்பவர்களுள் சிறந்தவரான ராமரை நன்குபூஜித்து விடைபெற்றுக்கொண்டு சூரியன்போலப்பிரகாசிக்கின்ற அந்தரதத்தோடு சென்றான். பிறகு, ராமர் லக்ஷ்மணனுடன் ஸீதையைமுன்னிட்டுக்கொண்டு ஸுக்ரீவனைத் தலைவனாகக்கொண்ட எல்லாவானரர்களோடும்கூடினவராக விபீஷணனை வைத்துக்கொண்டு லங்கையில் ரக்ஷையைச்செய்து மீண்டும் அந்த ஸேதுவினால் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினார். பிறகு, பிரபுவும் தர்மாத்மாவுமான அந்த அரசர், முக்யமந்திரிகளால் சூழப்பட்டவராக, ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்றதும் அதிகமாகப்பிரகாசிப்பதும் நினைத்தவண்ணம் செல்லுகிறதுமான புஷ்பகவிமானத்தால் சென்று கடற்கரையில் முன்பு தாம்

படுத்திருந்த இடத்தில் எல்லாவானரர்களோடும் தங்கினார். பிறகு, அவர் அந்தவானரர்களை அழைத்துப் பூஜித்து அப்பொழுது ரத்தினங்களால் ஸந்தோஷமடையச்செய்து எல்லாரையும் அனுப்பினார். அந்தவானரஸ்ரேஷ்டர்களும் அந்தக்கோபுச்சங்களும் கரடிகளும் புறப்பட்டுப்போன பிறகு, ராமர் ஸுக்ரீவனோடுசேர்ந்து மறுபடியும் கிஷ்கிந்தையை அடைந்தார். அடிப்பவர்களுள் சிறந்தராமர் விபீஷணனால் பின்தொடரப்பட்டவராகவும் ஸுக்ரீவனோடுசேர்ந்தவராகவும் அப்பொழுது புஷ்பகவிமானத்தால் வைதேஹிக்கு வனத்தைக் காண்பித்துக்கொண்டே கிஷ்கிந்தையை அடைந்து, காரியத்தை நிறைவேற்றினவனான அங்கதனை இளவரசனாகப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்தார்.

பிறகு, ராமர் அந்தவானரர்களோடும் லக்ஷ்மணனோடுமே வந்தவழியினால் தமதுபட்டணத்தை நோக்கிச்சென்றார். பல தேசங்களுக்குப் பதியாகிய அந்த ஸ்ரீராமர் அயோத்தியாபட்டணத்தை நெருங்கிப் பரதனிடம் ஹனுமானைத் தூதனாக விரைந்து அனுப்பினார். (பரதனுடைய) குறிப்பனைத்தையும் கண்டு அந்தப்பரதனுக்குப் பிரியத்தைத் தெரிவித்து வாயுகுமாரன் மீண்டுவந்தவுடன், ராமர் நந்திக்ராமத்தை அடைந்தார். லக்ஷ்மணனோடுகூடியவரான அந்தராமர், அங்கே அழுக்குப்படிந்த மேனியையுடையவனும் மரவுரியை உடுத்தவனும் நந்திக்கிராமத்தை அடைந்திருப்பவனும் சத்ருக்னனோடு சேர்ந்திருப்பவனும் முன்னிலையில் பாதுகைகளைவைத்துக்கொண்டு ஆஸனத்தில் இருப்பவனுமான பரதனைக் கண்டார். பரதஸ்ரேஷ்டனே! சிறந்தவீர்யமுள்ளவரும் லக்ஷ்மணனோடிருப்பவருமான ஸ்ரீ ராகவர் பரதனோடும் சத்ருக்னனோடுஞ்சேர்ந்து ஸந்தோஷத்தை அடைந்தார். பிறகு, தமையனோடுசேர்ந்தவர்களான பரதசத்ருக்னர்களிருவரும் அப்பொழுது வைதேஹியின் தர்சனத்தினால் ஸந்தோஷத்தை அடைந்தார்கள். பரதன், வந்திருக்கிற அந்த ஸ்ரீராமருக்குத் தன்னிடத்தில் அடைக்கலமாகவைக்கப்பட்டிருந்த ராஜ்யத்தைப் பரமஸந்தோஷத்துடனும் அதிக உபசாரணையுடனும் திருப்பிக்கொடுத்தான். பிறகு, சூரரான அந்த ஸ்ரீராமருக்கு (பபெரியோரால) [1] ஸம்மதிக்கப்பட்ட தினத்தில் ஸ்ரவணநக்ஷத்திரத்தில் வஸிஷ்டரும் வாமதேவரும் சேர்ந்து பட்டாபிஷேகம் செய்தார்கள். பட்டாபிஷேகஞ்செய்யப்பட்ட அந்த ராமர் வானரர்

---

[1] வேறுபாடம்.

களுள் மிகச்சிறந்தவனும் நணபர்களோடுகூடினவனுமான ஸுக்ரீவனுககும் புலஸதியவமசததிலுதிததவனுன விபீஷணனுக்கும வீடுகளுககுப்போகும்படி அனுமதிகொடுததார். ப்ரீதியுடன்கூடியவர்களும ஸந்தோஷததோடு சேர்ந்தவர்களுமான அவர்களைப பல பல ரததினங்களைக கொடுத்துக் கௌரவிததுச் செய்யவேண்டிய கார்யத்தை அவர்கள் மனததில ஊன்றி நிற்கும்படிசெயது வருத்ததுடன அனுப்பினர். [1] அந்த ராகவர் அந்தப்புஷ்பகவிமானத்தையும் பூஜிதது ப்ரீதியுடன் அதனைக் குபேரனுககே கொடுத்தார். பிறகு, அந்தராகவர் தேவர்களோடும் ரிஷிகளோடுங்கூடினவராகக் கோமதீநதியினருகில மூன்றுமடங்கு தக்ஷிணையுள்ளவைகளும் தடையற்றவைகளுமான நூறு அஸ்வமேதங்களைச் செய்தார்.

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றுமூன்றுவது அத்யாயம்.

ராமோபாக்யானபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மார்க்கண்டேயர், வருந்துகிற யுதிஷ்டிரருக்கு ராமோபாக்யானத்தைக் கூறிக் காரணங்களைக்காட்டித் துயரத்தைப் போக்கியது)

மிககபாகுபலமுள்ளவனே! அளவற்றதேஜஸுள்ள ராமரால் முற்காலததில வனவாஸத்தாலுணடுபண்ணப்பட்டதும் அதிக உக்கிரமாயிருப்பதுமான இந்தததுயரம் இவ்வண்ணம் அடையப்பட்டது. புருஷஸ்ரேஷ்ட! பகைவரை வாட்டுபவனே! துயரப்படாதே. நீ க்ஷத்ரியனுக இருககிறுய். தோள்வலிமையைப் பொறுததது ம பரதயக்ஷப்பயனுடன கூடியதுமான வழியில நீ நிலைபெற்றிருககிறுய். உன்னிடத்தில பாவமானது அணுவளவும காணப்படவிலலை. இந்திரனுடன்கூடின தேவாஸுரர்களும இந்தவழியில் இருப்பார்கள். தேவாகளோடு ஒன்று சேர்ந்து வஜ்ரபாணியான இந்திரனுல் வ்ருத்ரனும் ஒருவராலும் ஜயிக்கமுடியாத நமுசியும் தீாககஜிஹவையென்கிற ராக்ஷஸியும் கொலலப்படடாாகள. இவவுலகில் ஸஹாயமுள்ளவனிடததில் எலலாககார்யங்களும ஸித்திககின்றன. எவனுக்குத் தனஞ்சயன பிராதாவோ அவனுக்கு யுததததில ஜயிக்கப்படாதது எது இருக்கிறது? பயங்கரமான பராககிரமமுளள இந்தப் பீமனே பலசாலிகளுள் மேன்மைபெற்றவன. மாதரீபுததிரர்களான நகுலஸஹதேவர்கள் வீரர்கள்; சிறந்த வில்லாளிகள; யௌவன

[1] பொருள இரட்டிததலால் இரணடு சொறகள விடபபட்டன

முள்ளவர்கள். பகைவர்களைவாட்டுபவனே! இந்த ஸஹாயர்களோடு சேர்ந்திருக்கிற நீ ஏன் துயரபபடுகிறுய்? இவர்கள் தேவகணங்களோடுகூடின இந்திரனுடைய சேனையைக்கூடஜயிபபாரகள். பரதாகளுள்சிறந்தவனே! நீயும், சிறந்தவில்லாளிகளும் தேவர்கள் போனற உருவமுள்ளவர்களுமான இந்தஸஹாயர்களால யுததத்தில எல்லாசசததுருககளையும ஜயிப்பாய. பலசாலியும வீர்யத்தால மதஙகொண்டவனும் துராதமாவுமான ஸைந்தவனுல் இந்தஇடததிலிருந்து அபஹரிககபபட்டவளும் துருபதராஜகுமாரியுமான இநதக்ருஷ்ணை இந்த மகாதமாக்களால ஒருவராலும் செய்யமுடியாத காரியங்களைசசெயது மீட்கபபட்டதையும ஜயதரதராஜன வெலலபபட்டு உன்வசததை அடைந்ததையும பார். அரசனே! ஸஹாயமிலலாமலிருநத ராமரால் வேறுஜாதியைசசாாநத குரஙகுகளையும கருமையான முகமுள்ள கரடிகளையும நணபர்களாககொணடு பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ள ராக்ஷஸனுன தசக்ரீவனை யுததததில கொன்று வைதேஹியானவள மறுபடி மீட்டுக கொண்டுவரபபட்டாள். குருஸ்ரேஷ்டனே! ஆகையால், இவை அனைததையும புததியினுல அடிககடி நினைத்துபபார். பரதஸ்ரேஷ்டனே! நீ துயரப்படாதே பகைவர்களைக் கொல்பவனே! உன்னைபபோனற மகாதமாக்கள் துயரததிறகு ஆளாகமாட்டாாகள்' என்று சொன்னர். பேரறிவைபுடையவரான மார்க்கண்டேயரால் இவ்வண்ணம் தேறறபபட்ட அரசர், துக்கததைவிட்டு, மனேதைர்யததுடன மீண்டுமே அந்தமார்க்கண்டேயரைநோககிப பின்வருமாறு கூறலானா.

ராமோபாக்யானபர்வம் முற்றிற்று.

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றுநான்காவது அத்யாயம்.

பதிவ்ரதாமாஹாத்ம்யபர்வம்.

(மார்க்கண்டேயர் யுதிஷ்டிரருக்கு ஸாவித்திரியின் உபாக்யானத்தைச் சொல்லத்தொடங்கியதும், மத்ரராஜனுக்கு ஸாவித்திரியின் அனுக்கிரஹத்தினுல் ஸாவித்ரி யென்கிற கன்னிகை பிறந்ததும், அந்தப் பெண் பிதாவின் கட்டளையினுல் மந்திரிகளோடு ராஜரிஷிகளுடைய ஆஸ்ரமங்களில் தனக்குத் தகுந்த வரனைத் தேடியதும்)

யுதிஷ்டிரர், 'மகாமுனிவரே! எபபடி இந்த தருபதராஜகுமாரியைபபற்றித் துயரபபடுகிறேனே அபபடி என்னைப்பற்றியும்

இந்தத்தம்பிமார்களைபபற்றியும் கபடததால் என்னிடததிலிருந்து கவரபபடட ராஜ்யததைதபபற்றியும நான் துயரபபடவில்லை. துராத மாககளான துர்யோதனன் முதலியவாகளால சூதாட்டததில துன் பபபடுததபபட்ட நாங்கள் கருஷ்ணையினால கரையேற்றிவிடப் பட்டோம். அவள், மறுபடியும, காட்டிலிருந்தும ஜயத்ரதனால் வலிந்து கவரபபட்டாள. மகாபாககியவதியும பதிவ்ரதையுமான இநதத்துருபதகுமாரியைபபோன்ற ஓர் உததமஸதிரீயானவள் உம்மால இதற்குமுன பாாககபபட்டிருககிருளா? அல்லது, கேட்கப்பட்டிருக்கிருளா ?' என்றுவினவினர்.

மார்க்கண்டேயா, 'அரசனே! யுதிஷ்டிர! குலஸ்த்ரீகளுடைய இந்த மகாபாககிய முழுமையும ஸாவித்திரிஎன்கிற ராஜகனனிகை யினால் அடையபபட்டவிததததைக கேடபாயாக. மதரதேசத்தில் தர்மாதமாவும பரமதார்மிகனும பிராம்மணாகளுக்கு ஹிததததைச் செய்பவனும மகாதமாவும் ஸததியஸநதனும இநதிரியஙகளை ஜயித் தவனும யாகமசெயபவனும தானஙகளசெய்பவனும திறமை வாயந்தவனும பட்டணதது ஜனஙகளுககும நாட்டுஜனஙகளுக்கும் பிரியமானவனும எலலாபபிராணிகளுக்கும நனமைசெய்வதில் பறறுளளவனுமான அசுவபதி எனகிற ஓர் அரசன இருந்தான். பொறுமையுள்ளவனும உணமையையே சொலபவனும இந்திரி யஙகளை அடககினவனுமான அந்த அரசன குழநதைகளில்லாம லிருநதான; வயது அதிகமானதினால மனவருததததை அடைந் தான். ராஜஸ்ரேஷ்ட! அவன புததிரனை அடைவதற்காகக் கடுமையானநியமததை அனுஷ்டிபபவனும காலததில மிதமான ஆகாரததை உடகொள்பவனும பிரமமசாயமுளளவனும இநதிரி யஙகளையடக்கினவனும் ஸாவித்ரீமநதிரததினால் லக்ஷம ஆகுதி செய்து (பகலை எட்டாகபபகுதது அதன) ஆறாவது ஆறாவது காலததில மிதமாகபபுஜிபபவனுமாயிருநதான; இந்த நியமத் துடன பதினெட்டு ஆணடுகள இருந்தான. பதினெட்டாவது வாஷம நிறைநதவுடன, ஸாவித்ரீதேவி ஸந்தோஷமடைந்தாள்; அரசனே! அபபொழுது வடிவெடுததுவநது அந்தஅரசனுக் குக் காட்சியளிததாள. வரததைககொடுபபவளான அநதஸாவிதரி யானவள் அக்னிஹோததிரததினின்று எழுநதிருந்து அதிக ஸந்தோஷததுடன் அந்த அசுவபதிராஜனைபபார்த்து, 'வேந்தே! உன்னுடைய சுததமானபிரம்மசர்யததாலும் அடக்கததாலும் நியமததாலும் பக்தியினாலும எல்லாவிதத்தாலும் உன்விஷயத

தில் ஸந்தோஷமுள்ளவளாக இருக்கிறேன். அஸ்வபதியே! மதாராஜனே! விரும்பினவரனைப் பெற்றுக்கொள்வாயாக. தா மங்களில தவறுதலை நீ எவ்விதத்தாலும செய்யலாகாது' என்று இந்தவசனத்தை உரைத்தாள்.

அஸ்வபதி, 'தர்மத்தை அடையவேண்டுமென்கிற விருபபத தால் என்னால் குழந்தை உண்டாவதற்காக இந்தக்காரியம் செய யப்பட்டது. தேவி! குலததை விருத்திபண்ணுகிறவர்களான அனேகபுத்திரர்கள் எனக்கு உணடாகவேண்டும. பிராமமணா கள் ஸந்தானத்தைச் சிறந்ததர்மமெனறு எனக்குச் சொலலி யிருக்கிறார்கள். என்விஷயததில நீ மகிழ்ச்சியுள்ளவளாக இருந் தால, இந்தவரத்தை நான் விருமபுகிறேன்' என்றுசொனனான. ஸாவித்ரி, 'அரசனே! உனனுடைய இந்த அபிபபிராயததை முந்தியே அறிந்து பகவானான பிரமமதேவர் உனக்குப புததி ரனைக்கொடுப்பதற்காக உரைககப்பட்டிருககிறார். இனிய குணம வாய்ந்தவனே! உன்னிடததில் அவருககுள்ள அருளினால் நான் ஸ்வயமே ஏற்பாடுசெய்துவிட்டேன. நல்லதேஜஸுள்ள ஒருகன்னிகையானவள் சீககிரமாகவே உண்டாவாள். இந்த விஷயததில நீ எவவிதததாலும எவவிதமான உத்தரமும சொல்லலாகாது. பிரம்மதேவருடைய கட்டளையினால் ஸந்தோஷ முள்ளவளாக உனக்கு இதனைச்சொலலுகிறேன்' என்று சொன் னாள். அந்த அரசன், ஸாவிதாரியின் வசனததை, 'அப்படியே' என்று அங்கீகரித்து மீண்டும அவளைததுதித்து அருள்புரியுமபடி பிரார்த்திததுு, 'இது விரைவில நடைபெறுக' என்று சொன னான். ஸாவித்ரி மறைந்தபின் அரசன் தன் பட்டணததிற்குச் சென்றான்.

அநத வீரன் பிரஜைகளைத தர்மததால் பரிபாலனமசெய்து கொண்டு தன்ராஜ்யததில வஸிததுவந்தான். சிறிதுகாலம் செல்லவே, தவறாமல விரததை அனுஷ்டிபபவனான அந்த அர சன் மூத்தவளான தர்மபததினியிடம் கர்பபததை உண்டு பண்ணினான். பரதர்களுள் சிறந்தவனே! மனுவின் புதல்வி யான அந்தராஜபுததிரியின கர்ப்பமானது அபபொழுது வளர் பிறையில ஆகாயததில் சந்திரன்வளாவதுபோல வளர்ந்தது. அவள், (பிரஸவததுக்குரிய) காலம்வந்தவுடன், தாமரைமலர் போன்ற கண்களுள்ள ஒரு கன்னியைப பெற்றாள். அந்த ராஜ புங்கவன் ஸந்தோஷமுள்ளவனாக அந்தப் பெண்ணுக்கு (ஜாதகர்ம

முதலிய) கிரியைகளைச செய்தான். ஸாவித்ரிமந்திரததினுல ஹோமமசெயயப்பட்டவளும் ப்ரீதியுள்ளவளுமான ஸாவிதரியி னுல கொடுக்கப்பட்ட அந்தபபெண்ணுக்கு பிராம்மணாகளும் பிதாவும் ஸாவிதரி என்றே பெயரிட்டார்களா. அந்தராஜபுத்திரி யானவள், லக்ஷமிதேவியே வடிவெடுததுவந்ததுபோல வளர்ந்து வநதாள். சிறிதுகாலததில அந்தக் கனனியானவள் யௌவனப் பருவததை அடைந்தவளானுள். அழகிய இடையையுடையவளும் பருதத பினதட்டுக்களுள்ளவளும் பொற்பாவைபோனறவளுமான அந்தபபெண்ணை ஜனங்கள் பார்தது, 'தேவகன்னியே இந்தப பெண்வடிவததுடன வந்திருக்கிருள்' என்று நனகு எண்ணினுர் களா. தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடையவளும் காந்தியினுல் ஜவலிக்கின்றவள்போன்றவளுமான அந்தப் பெண்ணை (அவ ளுடைய)[1] காநதியினுல திருப்பப்பட்டவனுகி ஒருவனுவது (மனைவி யாக) வரிககவில்லை. பிறகு, அவளா பர்வகாலததில நீராடி உப வாஸமிருநது தேவதையை வந்தனமபணணி விதிப்படி அக்னியில ஹோமம்செய்து பிராம்மணாகளை வேதமந்திரங்களைச சொலலும் படி செய்தாள். பிறகு, தேவதைக்குச் சூட்டிக்களேந்தவையான புஷ்பங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு, உருவெடுதத ஸ்ரீதேவிபோல மகாத்மாவான பிதாவினிடம் வந்தாள். [2]சிறந்த இடையுள்ள அநத ஸாவிதரியானவள் பிதாவினுடையபாதங்களில் வணஙகி அந்தநிாமாலயமலர்களை அரசனுன பிதாவிடம முந்திக்கொடுத்து இருகரங்களையும குவித்துக்கொணடு அவனுடைய பக்கததில் நின் றுள். யௌவனபபருவததிலிருப்பவளும் தேவகன்னிகைபோலப பிரகாசிபபவளுமான அந்தத் தன்னுடைய புத்ரி வரன்களால் வேண்டப்படாமலிருததலைப்பார்தது, அரசன் துக்கமுள்ளவ னுஞன்.

அவன், 'பெண்ணே! இதுஉனக்கு (க்கன்னிகா) தானகாலம். ஒருவனுவது எனனிடததிலவந்து கேட்கவில்லை. குணங்களால் உனக்குத் தகுந்த கணவனை நீயே வரிப்பாயாக. உனனுல் விரும் பபபட்டவனை எனக்குததெரிவி; நான நன்குஆராய்ந்து கொடுப பேன். நீ உன்னிஷடப்படி ஒருவனை வரிபபாயாக. தர்மசாஸ் திரங்களில் பிராமமணர்களால சொல்லப்படுவது என்னுல் கேட் கப்பட்டிருக்கிறதன்ருே? கல்யாணி! நீயும அதன்படிசொல்லு

[1] அவளுடையகாநதிககுத தான இணையில்லாமையாலெனபது.

[2] 'வராரோஹா' என்பது மூலம்.

கின்ற என னுடையவசனததைக் கேள். (தகுந்தஸமயததில் பெண்ணைத தக்கவரனுக்குக்) கொடாத பிதா இகழுபபடததக்கவன. ருதுகாலததில மனைவியை அடையாத பதியும இகழபபடததக்கவன. பிதா பரலோகமபோனபிறகு, தாயைககாப்பாறருதபுத்திரனும இகழப்படததக்கவன. இந்த என்னுடையவசனததைக கேட்டுக் கணவனைததேடுவதில நீ விரைவுசெய. தேவதைகளுககு நான் இகழபபடததகாதவனுகும்படிசெய்' என்று சொனனுன. பெணணையும பிராயமுதிர்ந்த மநதிரிகளையும் பாாதது, இவ்வண்ணமுரைதது, 'பிரயாணததுக்குவேண்டிய வாகனமுதலியவைகளும் உடன்செல்லவேண்டும்' என்று கட்டளையிட்டான். பெரியமனமுள்ள அந்த ஸாவித்ரியானவள வெடகமுள்ளவளாகப் பிதாவின அடிகளில வணஙகி அவனுடைய சொல்லை நனகு அறிநது ஆலோசியாமல் புறபபட்டாள். அவள் பொன்னுலாகிய தேரிலேறிககொண்டு வயதுமுதிாநதவர்களான மநதிரிகளால சூழபபட்டு ராஜரிஷிகளுடைய அழகிய தபோவனஙகளை அடைநதாள். ஐயா! அங்கே பூஜ்யர்களான முதியவாகளுடைய பாதஙகளில வநதனமசெய்துகொணடு வரிசையாக எலலா வனஙகளையுமே அடைந்தாள். ராஜபுததிரியானவள் இவவணணம எலலாத தீாததஙகளிலும பிராமமணஸரேஷ்டர்களுககுப பொருள்களை ஏராளமாககக்கொடுததுககொண்டு அந்த அந்த இடததை அடைநதாள.

இருநூற்றுத்தோண்ணூற்றைந்தாவது அத்யாயம்.

பதிவ்ரதாமாஹாத்ம்யபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அஸ்வபதி நாரதருடன் பேசிக்கோண்டிருக்கையில், ஸாவித்ரி வந்து அவ்விருவரையும் வணங்கி ஸத்யவானைக் கணவனுகநிச்சயித்ததைத் தேரிவித்ததும், அரசன் ஸத்யவான் அற்பாயுளுள்ளவனேன்பதை நாரதராலறிந்து வேறேருவனைவரிக்கும்படி ஸாவித்ரிக்குச் சோல்லியும் அவள் ஸத்யவான்விஷயத்தில் உறுதியாயிருந்ததும், அரசனும் அவளுடைய நிர்ப்பந்தத்தாலும் நாரதர்சோல்லாலும் அவளை ஸத்யவானுக்கே கோடுக்க நிச்சயித்ததும்)

பாரத! பிறகு, மதரதேசாதிபனுன அரசன் (ஒருஸமயம) நாரதருடன்சேர்ந்து ஸபையின்நடுவில பேசிககொணடு உட்

கார்ந்திருந்தான். ஸாவித்ரியானவள், பிறகு, எல்லாத்தீர்த்தங்களையும் அப்படியே எல்லா ஆஸ்ரமங்களையும் அடைந்து மந்திரிகளோடு பிதாவின் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தாள். அழகிய அந்த ஸாவித்திரியானவள், நாரதரோடு உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிற பிதாவைப்பார்த்து, இருவருக்குமே தலையினால் பாதங்களில் வந்தனம்பண்ணினாள். நாரதர், 'அரசனே! உன்னுடைய இந்தப் பெண் எங்கே போயிருந்தாள்? எவ்விடத்திலிருந்து வந்தாள்? அப்பா! யௌவனப்பருவத்தை அடைந்திருக்கிற இந்தப் பெண்ணை ஏன் தகுந்தவனுக்குக் கொடாமலிருக்கிறாய்?' என்று வினவ, அஸ்வபதி, 'மஹரிஷியே! இந்தக்காரியமாகவே அனுப்பப்பட்டிருந்த இந்தப்பெண் இப்பொழுதுதான் வந்தாள். மஹரிஷியே! இவளால் வரிக்கப்பட்ட பர்த்தாவை இவளிடமிருந்து கேளும்' என்றான்.

'விஸ்தாரமாகச்சொல்' என்று பிதாவினால் ஏவப்பட்ட அந்த அழகிய ஸாவித்ரியானவள் அவனுடைய வசனத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அப்பொழுதே, 'ஸால்வதேசத்தில் தார்மிகமாவும் த்யுமத்ஸேனனென்கிற பெயருள்ளவருமான ஒரு க்ஷத்திரியர் பூமிக்கு அரசராயிருந்தார். பிரஸித்தரான அந்த த்யுமத்ஸேனர், பிறகு, குருடரானார். புத்திமானான அவர் கண்களை இழந்து சிறுவரான ஒருபுத்திரருடனிருந்தமையால், இந்த ஸமயத்தில் அவருடைய ராஜ்யமானது ஸமீபத்தில் வஸிக்கின்ற பழம்பகைவனால் கவரப்பட்டது. அவர் சிறுகுழந்தையையுடைய மனைவியுடன் கானகம் சென்றார். பெரியகாட்டை அடைந்த த்யுமத்ஸேனர் பெரியவிரதமுள்ளவராகத் தவம்புரிந்தார். அவருக்குப் பட்டணத்தில் பிறந்தவரும் தபோவனத்தில் வளர்ந்துவருகிறவருமான ஸத்யவானென்கிற பெயருள்ள புத்ரர் எனக்கு ஒத்தகணவராக மனத்தினால் வரிக்கப்பட்டார்' என்று இங்ஙனம் கூறினாள். நாரதர், 'அரசனே! அந்தோ! கஷ்டம்! ஸாவித்ரியினால் பெரிய தவறு செய்யப்பட்டது. அறியாதவளான இந்தப் பெண்ணால் ஸத்யவான் குணசாலியாயிருந்தமையால் கணவனாக வரிக்கப்பட்டான். இந்த ஸத்யவானுடையபிதா ஸத்யத்தைச் சொல்லுகிறான்; மாதாவும் ஸத்யத்தையே சொல்லுகிறாள். அதனால், பிராம்மணர்கள் இவனுக்கு ஸத்யவானென்று பெயரிட்டார்கள். இந்தச் சிறுவனுக்குக் குதிரைகள் பிரியமானவை. இவன் மண்ணால் குதிரைகளைச் செய்கிறான்; சித்திரத்திலும் குதிரைகளை எழுதுகிறான்.

அதனால், சித்திராஸ்வன் என்றும் சொல்லப்படுகிறான்' என்று சொல்ல, அரசன், 'இப்பொழுது அந்த ராஜகுமாரன் தேஜஸ்வியாக இருக்கிறானா? சிறந்த புத்தியுள்ளவனா? பொறுமையுள்ளவனா? சூரனா? ஸத்யவாதியா? பிதாவினிடத்தில் அன்புள்ளவனா?' என்று வினவினான். நாரதர், 'ஸத்யவான் சூரியனைப்போன்ற தேஜஸுள்ளவன்; புத்தியில் ப்ருஹஸ்பதிக்கொப்பானவன்; மகேந்திரன் போன்ற வீரன்; பூமிபோலப் பொறுமையுள்ளவன்' என்று சொன்னார். அஸ்வபதி, 'ராஜகுமாரன் கொடையாளியா? பிராமணர்களுக்கு நன்மையைச் செய்பவனா? ஸத்யவாக்கியமுள்ளவனா? சிறந்த அழகுள்ளவனா? பெருந்தன்மையுள்ளவனா? இனிய தோற்றமுள்ளவனா?' என்று வினவினான். நாரதர், 'பலசாலியான த்யுமத்ஸேனகுமாரன் தனது சக்திக்குத்தக்கபடி கொடுப்பதில் ஸங்க்ருதிக்குப் புத்திரனான ரந்திதேவனுக்கு ஒப்பானவன்; உசீநரகுமாரனான சிபியைப்போலப் பிராமணர்களுக்கு நலத்தைச் செய்பவனும், உண்மைசொல்பவனும்; யயாதிபோலப் பெருந்தன்மையுள்ளவன்; சந்திரன்போல இனியதோற்றமுள்ளவன். ரூபத்தினால் அஸ்வினீதேவர்களைத் தனித்தனி ஒத்தவன். அவன் பேசுந்திறமையுள்ளவன். அவன் தேஜஸ்வி; நல்லபுத்தியுள்ளவன்; பொறுமையுள்ளவன். அவன் மனத்தை அடக்கினவன். அவன் ம்ருதுஸ்வபாவமுள்ளவன். அவன் சூரன். அவன் மெய்ம்மையுடையவன்; இந்திரியங்களை அடக்கினவன்; நல்லநட்புடையவன். அவன், (குணமுள்ளவற்றிலும் குற்றத்தை ஏற்றிக்கூறுதலாகிய) அஸூயை இல்லாதவன். அவன் அகார்யத்தில் வெட்கமுள்ளவன். அவன் காந்தியுள்ளவன். தவத்திற்சிறந்தவர்களும் ஒழுக்கத்திற்சிறந்தவர்களும், சுருக்கமாக, 'எப்பொழுதும் அவனிடத்தில் உள்ளும்புறமும் ஒத்திருத்தல் இருக்கிறது; தைர்யம் அவனிடத்திலேயே நிலைபெற்றிருக்கிறது' என்று சொல்லுகிறார்கள்' என்றார்.

அஸ்வபதி, 'பகவானே! அந்த ஸத்யவானைத் தேவரீர் எல்லாக் குணங்களோடும் கூடியவனென்று எனக்குச் சொல்லுகிறீர். அவனிடத்தில் எவையேனும் தோஷங்கள் உண்டாயின், அவைகளையும் எனக்குச் சொல்வீராக' என்று வினவ, நாரதர், 'ஒரே ஒரு தோஷமானது அவனுடைய எல்லாக்குணங்களையும் மீறிநிற்கிறது. அந்தத் தோஷமானது முயற்சியினால் தாண்டமுடியாதது. அவனுக்கு ஒரு தோஷமே இருக்கிறது. வேறுதோஷம் இல்லை. அந்த ஸத்யவான் இன்றுமுதல் ஒருவருஷத்துடன் ஆயுள்முடிந்தவனாகத்

தேகத்தை இழக்கப்போகிறன்' என்று சொன்னர். அரசன், 'ஸாவித்ரி! வா. கல்யாணி! வேறுவரனை வரி. போ. நீ வரனாக வரித்திருக்கிற ஸத்யவானுடைய எல்லாக்குணங்களையுமீறிக் கொண்டு ஒருபெரிய தோஷமிருக்கிறது. தேவர்களால் பூஜிக்கப் பட்ட நாரதபகவான், 'அற்பஆயுளுள்ள அந்தஸத்யவான் ஓர் ஆண்டில் தேகத்தைஇழப்பான்' என்று என்னிடத்தில் சொல்லு கிறார்' என்று சொன்னன்.

ஸாவித்ரி, '[1] (தந்தை முதலியோரால் கிடைத்த பொருளை ஸஹோதரர்கள் நியாயப்படி) [2] பங்கிட்டுக்கொள்வது ஒரேதடவை; கன்னிகை (தந்தை முதலியோரால்) கொடுக்கப்படுவது ஒரே தடவை; (பசு முதலியவற்றைத்) தானம் செய்வதும் ஒரே தடவை; இந்த மூன்றும் ஒவ்வொரு தடவையே என்கிறார் கள். நீண்டஆயுளுள்ளவனே குறைந்த ஆயுளுள்ளவனே குண முள்ளவனே குணமில்லாதவனே என்னல் கணவன் ஒரு தடவை வரிக்கப்பட்டுவிட்டான். நான் இரண்டாமவனை வரிக் கமாட்டேன். மனத்தினல் நிச்சயம்செய்து, பிறகு, வாக் கினல் சொல்லப்படுகிறது. பிறகு, சொன்னவண்ணம் அது செய்கையினல் அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது. ஆகையால், எனக்கு மனமானது பிரமாணம்' என்றுசொன்னள். நாரதர், 'புருஷ ஶ்ரேஷ்டனே! உன்னுடைய புத்திரியாகிய ஸாவித்ரியின்புத்தி ஸ்திரமானது. இந்தத்தர்மத்தினின்று இவள் எவ்விதத்தாலும் திருப்பப்படமுடியாதவள். ஸத்யவானிடத்திலுள்ள குணங்கள் வேறுமனிதனிடத்திலில்லை. ஆகையால், உன்னுடையபெண்ணை அந்தஸத்யவானுக்குக்கொடுப்பதே எனக்கு ருசிக்கிறது' என்று சொன்னர். அரசன், 'இவளுடைய இந்தநிச்சயம் அசைக்கப்பட முடியாததென்று தேவரீரால் உரைக்கப்பட்டது. தேவரீருடைய வசனம் உண்மை. இதனை இப்படியே செய்வேன். பகவானுன தேவரீர் எனக்குக்குருவன்றே?' என்றுசொன்னன். நாரதர், 'உன்பெண்ணுன ஸாவித்ரியைக்கொடுப்பதில் தடைவேண்டாம். நான் செல்வேன். உங்களனைவருக்கும் மங்களம் உண்டாகுக' என்று சொன்னர். இவ்வண்ணம்கூறி நாரதர் ஆகாயத்தில்

---

[1] இந்த ஶ்லோகம் மனுஸ்மிருதியிலுள்ளது; அத. 9. ஶ்லோ 47.

[2] 'மரம் கல் முதலியவற்றின் துண்டு ஒரேமுறை விழுகிறது' என் பது பழையவுரை.

எழுமபி ஸ்வர்க்கததிற்குச் சென்றுர். அரசனும புத்திரியின் விவாஹமஙகளததை ஸித்தஞசெயவித்தான.

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்ருறுவது அத்யாயம்.

பதிவ்ரதாமாஹாத்ம்யபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(அமைவபதி த்யுமத்ஸேனனுடைய ஆமைரமத்திற்குப்போய் ஸத்யவானுக்கு ஸாவித்திரியைக்கொடுத்து விவாஹத்தைநிறைவேற்றித் தன் நகரத்திற்குவந்தது)

பிறகு, அந்த அம்வபதிமகாராஜன கன்னிகையை ஸதயவானுக்குக்கொடுபபதில், அந்தவிஷயத்தையே சிந்திககிறவனுகி விவாஹததிற்குவேண்டிய அநத உபகரணஙகளனைததையும சேகரிததான். பிறகு, அரசன் முதியவர்களான எலலாபபிராமமணாகளையும ரிதவிக்குக்களையும ஸபையோர்களையும் புரோஹிதர்களையும் அழைததுககொணடு நலலநாளில கனனியுடன் புறபபடடான். அந்த அரசன், பரிசுததமான வனததிலுள்ள த்யுமதஸேனனுடைய ஆமைரமததை அடைந்து காலகளாலேநடநது பிராமமணாகளோடு அநதராஜரிஷியை அணுகினுன். அந்த ஆமைரமததில மகாபாககியமுளளவனும ஆசசாமரததினடியிலிருபபவனும தருபபையினுலாகிய ரிஷிகளுககுரிய ஆஸனததில உடகார்நதிருபபவனும் கணணிலலாதவனுமான தயுமதஸேனராஜனை அபபொழுது கணடான். அநத அரசன, அந்தராஜரிஷிககுத தககபடி பூஜையைசசெயது நலலநியமமுளளவனுகி வாககினுல், 'நான் அமவபதி' என்று தன்னைத தெரிவிததுக்கொணடான. தர்மஙகளை அறிநதவனுன அநததயுமதஸேனராஜன அந்த அம்வபதிககு ஆரகியததையும ஆஸனததையுமகொடுததுக [1] கோவையும (கொடுபபதாகத) தெரிவிதது, 'வநதக்தற்குக் காரணம யாது?' என்று அநத அரசனை வினவினுன. அவன அநத தயுமத ஸேனனுககு ஸதயவானை உததேசிததுத தனனுடைய எலலா அபிபராயங்களையும செய்யவேணடிய விஷயததையும முழுமையுமே தெரிவிககலானுன. 'ராஜரிஷியே! அழகியவளான ஸாவிதரி எனகிற என்னுடையபெண இதோ இருக்கிறுள். தாமஙகளை அறிந்தவரே! நீர இநதபபெணணை உமககு மருமகளாக நமககுரியமுறைப்படி என்னிடததினின்று பெறறுககொளளும' என்றுசொனனுன்.

---

[1] பெரியோாகள வருமபொழுது மதுபாககததுடன கொடுக்கபபடுவது, ஸபாபாவம 74-ம பககம குறிபபுககளிற காணக.

த்யுமத்ஸேனன், 'நாங்கள் ராஜ்யத்தினின்று நழுவினவர்களும் வனவாஸத்தை அடைந்தவர்களும் நியமமுள்ளவர்களும் தவஞ் செய்பவர்களுமாகத் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கிறோம். துன்பப்படத் தகாதவளான உம்முடைய குமாரியானவள் ஆஸ்ரமத்தில் இந்த வனவாஸத்துன்பத்தை எவ்வாறு ஸகிப்பாள்?' என்றுசொல்ல, அஸ்வபதி, 'உண்டாவனவும் அழிவனவுமான ஸுகத்தையும் துக்கத்தையும் என்பெண்ணும நானுமே அறிந்திருத்தலால், என்னைப்போன்றவனிடத்தில் இப்படிப்பட்ட வாக்கியம் பொருத்தமுள்ளதாகாது. அரசரே! நல்ல நிச்சயத்துடனே உம்மிடம் வந்திருக்கிறேன். ஸ்நேஹத்தினால் நமஸ்கரிக்கின்ற என்னுடைய ஆசையை நீர் கெடுக்கலாகாது. அன்புடன் உம்மை நோக்கி வந்திருக்கிற என்னை நீர் மறுப்பது தகாது. ஏனெனில், எனக்கு நீர் ஸம்பந்தத்திற்குத் தகுந்தவர். உமக்கும் நான் ஒத்தவன். ஆதலால், என்னுடைய பெண்ணை ஸத்யவானுக்கு மனைவியும் உமக்கு மருமகளுமாக ஏற்றுக்கொள்ளும்' என்று வேண்டினன். த்யுமத்ஸேனன், 'முந்தியே உம்மோடு ஸம்பந்தமானது என்னால் விரும்பப்பட்டிருந்தது. நான் இப்பொழுது ராஜ்யத்தை இழந்தவனாக இருக்கிறேன். அதனால், இது ஆலோசிக்கப்பட்டது என்றால் முந்தியே விரும்பப்பட்டிருந்த என்னுடைய இந்த அபிப்ராயமானது இப்பொழுதே நிறைவேறட்டும். நீர் என்னால் விரும்பப்பட்ட அதிதியாக இருக்கிறீர்' என்று சொன்னன.

பிறகு, இரண்டு அரசர்களும், ஆஸ்ரமத்தில்வஸிக்கின்ற எல்லாப் பிராமமணர்களையும் வருவித்து, முறைப்படி விவாகத்தை நடைபெறச்செய்தார்கள். அந்த அஸ்வபதி கன்னிகையைத் தகுதிப்படி வேண்டிய ஸதிரீதனங்களோடு ஸத்தியவானுக்குக் கொடுத்து ஒப்பற்ற மகிழ்ச்சியுடனே தன் வீட்டைக்குறித்துச்சென்றான. ஸத்யவானும எல்லாக்குணங்களுமுள்ள அந்தப்பெண்ணை மனைவியாகக்கொண்டு ஸந்தோஷமடைந்தான. ஸாவித்ரியும மனத்தினால் விரும்பப்பட்ட அந்த ஸத்யவானைக் கணவனாக அடைந்து ஸந்தோஷித்தாள். அந்த ஸாவித்ரியானவள், தந்தை நகரத்திற்குச் சென்ற பிறகு, எல்லா ஆபரணங்களையும் கழற்றிவைத்துவிட்டு மரவுரிகளையும் காஷாயவஸ்திரங்களையுமே தரித்துக்கொண்டாள். பணிவிடைகளாலும் குணங்களாலும ஸ்நேஹத்தாலும இந்திரியங்களுடைய அடக்கத்தாலும

எல்லாருக்கும் வேண்டியவற்றைச் செய்வதாலும் ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணினாள். வஸ்திரம் முதலிய சரீரத்துக்குச்செய்யும் எல்லா உபசரணைகளாலும் மாமியாரையும், [1] தேவபூஜைகளாலும் வாக்கினுடைய அடக்கத்தாலும் மாமனாரையும், அப்படியே இன்சொல்லாலும் காரியத்திறமையாலும் அடக்கத்தினாலும் ஏகாந்தோபசாரங்களாலும் பர்த்தாவையும் ஸந்தோஷிக்கச் செய்தாள். பாரத! இவ்வண்ணம் அந்த ஆஸ்ரமத்தில் அப்பொழுது வஸித்துக்கொண்டிருக்கிற அவர்களுக்குத் தவஞ்செய்து கொண்டே சிலகாலம் சென்றது. வாட்டமடைகின்றவளும், அல்லும் பகலும் நின்றுகொண்டேயிருப்பவளுமான ஸாவித்திரிக்கு நாரதரால் சொல்லப்பட்ட வாக்கியம் மனத்தில் இருந்து கொண்டே வந்தது.

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றேழாவது அத்யாயம்.

பதிவ்ரதாமாஹாத்ம்யபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(நாரதரால் குறிப்பிடப்பட்ட மரணதினத்தில் ஸத்யவான் கோடாலியை எடுத்துக்கொண்டு வனத்திற்குச் சென்றதும், சாவித்திரியும் அவனைத் தொடர்ந்து சென்றதும்.)

வேந்தே! பிறகு, அனேக தினங்களடங்கின காலம் செல்லவே, ஒரு ஸமயத்தில், ஸத்யவான் மரிக்க வேண்டிய காலம் வந்தது. (நாட்களை) எண்ணிக்கொண்டிருக்கிற ஸாவித்திரிக்கு, நாட்கள் செல்லச்செல்ல, நாரதரால் சொல்லப்பட்ட வாக்கியமும் உள்ளத்தில் உறுதிபெற்று வந்தது. ஸாவித்திரியானவள், நான்காவது நாள் பர்த்தா மரிக்கும் நாளென்று நன்றாக ஆலோசித்து, மூன்று நாட்களால் நிறைவேற்றத்தக்க ஒரு விரதத்தை உத்தேசித்து இரவும் பகலும் நியமத்தில் நிலைபெற்றிருந்தாள். பாரத! த்ரயோதசியில் உபவாஸாரம்பம். பிரதமையில் பாரணை செய்கிறது. இந்த விரதத்தினால் பர்த்தாவுக்கு ஆயுள்விருத்தியடைகிறது. அந்த ஸாவித்திரியினுடைய அந்த நியமத்தைக்கேட்டு அரசன் (த்யுமத்ஸேனன்) மிகவும் மனவருத்தமுள்ளவனாகி எழுந்திருந்து, ஸாவித்திரியை இன்சொற் கூறிக்கொண்டு, 'ராஜபுத்ரி! உன்னால் மிகக்கடுமையான இந்தக்காரியம் தொடங்கப்பட்டிருக்கிறது. மூன்றுநாட்கள் போஜன

---

[1] 'தெய்வத்தைப்பூஜிப்பதுபோலப் பூஜிப்பதனாலும்' என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

மிலலாமலிருப்பதென்பது ஒருவராலும அனுஷ்டிககமுடியாதது' எனறுசொனனன. ஸாவிதரி, 'பிதாவே! நீங்கள் மனவருததபபட வேண்டாம. நான விரததகைதச்செய்துமுடிப்பேன். இது விடா முயற்சியினல் செய்யப்பட்டதன்றே? (காரியம்நிறைவேறுதற்கு) விடாமுயற்சியே காரணம' என்றுசொன்னள். த்யுமதஸேனன், 'நான், 'விரததகைத விட்டுவிடு' என்று உன்னைப்பார்த்துச்சொலவ தற்கு எவவிததாலும சக்தியுள்ளவனலலேன. எனனைப்போன றவன், 'விரததகைத முடிவுபெறச்செய' என்கிற பொருத்தமான வசனத்தைச சொலலவேண்டும்' என்றுசொனனன.

பெரியமனமுளள த்யுமதஸேனன் இவவண்ணமுரைததுவிட்டுப் பேசாமலிருந்தான். நிற்கின்ற ஸாவிதரியானவள், கட்டையானவள்போலக காணப்பட்டாள. பாரதர்களுளசிறந்தவனே! பர்ததாவின் மரணமானது நாளை நேர்வதாக இருக்கையில், துக்கதகைதயுடையவளும நினறுகொண்டே இருபபவளுமான ஸாவித்ரிககு அநத இரவானது மிக்கவருததததுடன சென்றது. கீர்ததியுள்ளவளான ஸாவிதரியானவள், ஸ்நானம்செயது சுத்தமாக இருந்துகொணடு, 'நாரதரால்குறிப்பிடபபட்ட அந்தப் பாததாவின் மரணதினம் இனறு' என்று நிச்சயிதது, ஜ்வலிக்கின்ற அக்னியில் ஹோமமசெய்து, ஸூர்யன் உதித்து நான்குமுழ உயரம் மேலேவந்தவுடன் காலைக்கடன்களைச்செய்து விரததகைத முடிதது, பிறகு, எலலாபபிராம்மணாகளையும வயதுமுதிர்ந்தவர்களான மாமியாரையும மாமனரையும் வரிசையாக நமஸ்கரித்து, இருகாங்களையும குவிததுககொண்டு நியமததுடன் நின்றள். தபோவனததிலவஸிககின்ற அந்த எல்லாததவசிகளும ஸாவிதரியின்பொருட்டு ஸௌமஙகல்யத்தைக கொடுககக்கூடியவைவயும் ஹிதமானவைவயும மஙகளகரமானவைவயுமான ஆசீர்வாதங்களைச் செய்தார்கள். தியானயோகததில பற்றுதலுள்ளவளும் தவமுள்ளவளுமான ஸாவிதரியானவள், 'மனததினல் இவ்வண்ணம் ஆகட்டும்' என்று அந்த ஆசீாவசனஙகளனைததைதயும ஏறறுக்கொண்டாள். ராஜகுமாரியானவள், அந்தககாலததைதயும அந்த முகூர்ததததைதயும் எதிர்பார்ககினறவளும் நாரதரால சொல்லப்பட்ட வசனத்தைச் சிந்திககின்றவளுமாகி மிகுந்த துக்கததைத அடைந்தாள். பாரதவமசத்திலுதித்தவர்களுள் மிகசசிறந்தவனே! பிறகு, மாமியார் மாமனர்களிருவரும ஏகாந்தமான இடத்திலிருககிற அந்தராஜகுமாரியைப்பார்த்து, 'விரதம் எபபடி உபதேசிக்கப்

பட்டதோ அப்படியே அது உன்னால் நிறைவேற்றப்பட்டது. ஆகாரஞ்செய்துகொள்ளுகிற ஸமயம் வந்துவிட்டது. அடுத்துச் செய்யவேண்டியதைச்செய்' என்று அன்புடன் சொன்னார்கள். ஸாவித்ரி, 'ஸூர்யன் அஸ்தமயத்தை அடைந்த பிறகு, விரும்பம்நிறைவேற்றப்பட்டு நான் புஜிக்கவேண்டும். இது என்மனத்திலுள்ள எண்ணம். என்னால் சபதமும் செய்யப்பட்டிருக்கிறது' என்றுசொன்னாள். இவ்வண்ணம் போஜனத்தைக்குறித்து ஸாவித்ரியானவள் பேசிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே, ஸத்யவான் தோளில் கோடாலியைவைத்துக்கொண்டு காட்டிற்குப் புறப்பட்டான்.

ஸாவித்ரி, பர்த்தாவைப்பார்த்து, 'நீர் ஒருவராகச் செல்லலாகாது. நான் உம்மோடுகூடவருவேன். ஏனெனில், உம்மை விட்டுப்பிரிதலை நான் பொறுக்கமாட்டேன்' என்று சொன்னாள். ஸத்யவான், 'நீ இதற்குமுன் காட்டில் சென்றதில்லை. பெண்ணே! வழியும் துன்பமானது. விரதத்தாலும் உபவாஸத்தாலும் இளைத்தவளான நீ கால்களால் எவ்வாறு நடப்பாய்?' என்றான். ஸாவித்திரி, 'உபவாஸத்தால் எனக்கு வாட்டமில்லை; களைப்புமில்லை. காட்டுக்கு வருவதில் விருப்பமுள்ள என்னை நீர் தடுக்கலாகாது' என்று சொன்னாள். ஸத்யவான், 'உனக்குவருவதில் விருப்பமிருந்தால், உன் விருப்பப்படி செய்வேன். என்னுடைய பெற்றோர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொள். இந்தத்தோஷம் என்னை அணுகாது' என்று சொன்னான்.

பெரியவிரதமுள்ள அந்தஸாவித்ரியானவள் மாமனாரையும் மாமியாரையும் நமஸ்காரஞ்செய்து, 'இதோ என்பர்த்தா பழங்களைக் கொண்டுவருவதற்காகப் பெருங்காட்டிற்குச் செல்லுகிறார். உங்களிருவர்களாலும் அனுமதிகொடுக்கப்பட்டு இவரோடு போக விரும்புகிறேன். இப்பொழுது பிரிதல் எனக்குத் தகாதது. குருவின் அக்னிஹோத்திரத்திற்குவேண்டியவைகளைக் கொண்டுவருவதற்காகப் புறப்பட்டிருக்கலால், உங்களுடையபுத்திரர் தடுக்கப்படத்தக்கவரல்லர்; வேறுகாரியத்துக்காக வனத்துக்குப்புறப்பட்டால் தடுக்கப்படத்தக்கவராகலாம். நான்வந்து கொஞ்சங்குறைய ஒருவருஷகாலம் ஆகிவிட்டது. நான் ஆஸ்ரமத்திலிருந்து இதுவரையில் வெளியில்சென்றதில்லை. மேலும், பூத்திருக்கிறகாட்டைப் பார்ப்பதற்கு எனக்கு மிக்க ஆசையிருக்கிறது' என்றுசொன்னாள். த்யுமத்ஸேனன், 'இந்த ஸாவித்ரியானவள், அவளுடைய பிதாவினால் எனக்கு மருமகளாகக் கொடுக்கப்பட்டகாலமுதல்,

இதுவரையில், (தனக்கென ஒன்றையும்) பிரார்த்தித்ததாக எனக்கு நினைவில்லை. ஆகையால், இந்தப்பெண் விரும்பினதை விரும்பின படி அடையட்டும். பெண்ணே! ஸத்யவானுடையவழியில் கவனம் வைப்பாயாக' என்றுசொன்னனர்.

மாமியார் மாமனரிருவராலும் அனுமதிகொடுக்கப்பட்ட வளும் புகழுள்ளவளுமான அந்தஸாவித்ரியானவள் துயரப்படு கின்ற மனத்துடன் சிரிப்பவளபோலப் பர்த்தாவோடு சென் ருள். விசாலமானகண்களுள்ள அந்த ஸாவித்ரியானவள் விசித்திரமானவையும் எங்கும் அழகாயிருப்பவையும் மயில்களின் கூட்டங்களாலடையப்பட்டவையுமான காடுகளைக் கண்டாள். ஸத்யவான், ஸாவித்ரியைப்பார்த்து, 'பரிசுத்தமாக ஓடுகின்ற நதிகளையும் பூத்திருக்கிற சிறந்தமரங்களையும் பார்' என்று இனிய சொல்லைச் சொன்னன. குற்றமற்ற ஸாவித்ரியானவள் எல்லா நிலைமைகளிலும் பர்த்தாவை நன்குபார்த்துவந்தாள்; காலத்தில் நாரதமுனிவருடையவசனத்தை நினைத்து அந்தஸத்யவானை மாண்டவனாகவே எண்ணினாள் அவள், உள்ளத்தை இரண்டு போலச் செய்துகொண்டு, அந்தக்காலத்தை எதிர்பார்க்கின்றவளாகவும் பர்த்தாவை அனுஸரிக்கின்றவளாகவும் மெல்ல நடந்து சென்றாள்.

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றெட்டாவது அத்யாயம்.
பதிவ்ரதாமாஹாத்ம்யபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸத்யவான் பழங்களைப்பறித்து வைத்துவிட்டுக் கட்டையைப்பிளந்ததும், அவன் தலைவலிபொறுக்கமுடியாமல் ஸாவித்ரியின்மடியில் தலைவைத்துப்படுத்ததும், அருகில் யமனைப்பார்த்த ஸாவித்ரி அவனுடைய வரவுக்குக் காரணத்தை வினவியதும், யமன் தான்வந்தகாரணத்தைக் கூறிப் பாசத்தால் ஸத்தியவானைக் கட்டி அவனுடைய தேகத்தினின்று அவனை இழுத்துக்கொண்டு சென்றதும், ஸாவித்ரி யமனைப் பின்தொடர்ந்து சென்று துதித்ததும், அவன் அவளுக்கு வரங்களைக்கொடுத்து ஸத்யவானை அவிழ்த்து விட்டதும், ஸத்யவான் ஸாவித்ரியோடு திரும்பிவந்ததும்)

பிறகு, மிக்கசக்தியுள்ள அந்தஸத்யவான் மனைவியுடன் பழங்களைப்பறித்துக் கூடையை நிரப்பினன்; பிறகு, கட்டை

களைப் பிளந்தான். கட்டையைப்பிளக்கின்ற அந்தஸத்யவானுக்கு வேர்வை உண்டாயிற்று. அந்த ச்ரமத்தினால் அவனுடைய தலையில் வலி உண்டாயிற்று. சிரமத்தினால் பீடிக்கப்பட்ட அந்த ஸத்யவான், ப்ரியமான மனைவியை அணுகி, 'இந்தக்கட்டையைப் பிளந்ததனால் எனக்குத் தலைவலி உண்டாயிற்று. ஸாவித்ரியே அங்கங்கள் சோர்வடைகின்றன. ஹ்ருதயமானது பரிதாபத்தை அடைகிறதுபோலும். மிதமாகப்பேசுகிறவளே! என்னை நிலைமை தப்பினவன்போலக் காண்கின்றேன். நான், இந்தத்தலையைச் சூலங்களால் குத்தப்பட்டதைப்போலக் காண்கிறேன். திசைகளனைத்தும் சுற்றுகின்றனபோலும். என்னுடைய மனமானது சக்கரத்தில் ஏறி இருக்கிறது. கல்யாணி! ஆதலால், தூங்குவதற்கு விரும்புகிறேன். எனக்கு நிற்கச்சக்தியில்லை' என்று சொன்னான். அந்தஸாவித்ரி கிட்டவந்து பர்த்தாவை அடைந்து மடியில் அவனுடையதலையை வைக்கும்படிசெய்து பூமியில் உட்கார்ந்தாள். பிறகு, தவமுள்ள அந்தஸாவித்ரியானவள் நாரதருடையவசனத்தை ஆலோசிக்கின்றவளாக அந்தத்தினத்தையும் அந்தமுகூர்த்தத்தையும் அந்தக்ஷணத்தையும் அந்தவேளையையும் நினைத்துக்கொண்டாள். 'கஷ்டம்! அந்தக்காலம் இதோவந்துவிட்டதே' என்று கவலையுற்றவளான அந்தப்பதிவ்ரதை, ஒரு முகூர்த்தகாலத்திற்குள்ளாகவே, சிவப்புவஸ்திரம் உடுத்தவனும் கிரீடந்தரித்தவனும் நல்லதேகமுள்ளவனும் சூரியனுக்கொப்பான ஒளியுள்ளவனும் கருமைநிறமுள்ளவனும் சிவந்தகண்களையுடையவனும் பாசத்தைக்கையில்வைத்திருப்பவனும் பயத்தைஉண்டுபண்ணுகிறவனுமான ஒரு புருஷன் ஸத்தியவானுடைய பக்கத்தில் அவனையே உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டு நிற்பதைக் கண்டாள்.

ஸாவித்ரியானவள், அவனைக்கண்டு உடனே எழுந்திருந்து கணவனுடையதலையை மெதுவாகக் கீழேவைத்துவிட்டு, கை குவித்துக்கொண்டவளும் துன்பமுற்றவளும் உள்ளத்தாலமிக நடுங்குகின்றவளுமாகி, 'உம்மைத் தேவரென்று அறிகிறேன். இந்தச்சரீரமானது மானிடர்க்குரியதாயில்லை. தேவேசரே! உம்மை அறியவிரும்புகிறேன். சொல்லும். நீர் யார்? எதைச்செய்யவிரும்புகிறீர்?' என்றுவினவினாள். யமன், 'ஸாவித்ரி! நீ பதிவ்ரதையாயிருக்கிறாய். அப்படியே, தவமுடையவளுமாயிருக்கிறாய். அதனால், உன்னோடு பேசுகிறேன். கல்யாணி! நீ என்னை யமனென்று அறி. உன்னுடைய பர்த்தாவும் ராஜகுமாரனுமான இந்த ஸத்யவான

ஆயுள் முடிந்தவனாக இருக்கிறான். நான் அவனைப் பாசத்தால் கட்டிக்கொண்டுபோவேன். இதனை நான் செய்ய விரும்புகிறேனென்று நீ அறிவாயாக' என்று சொன்னான்.

ஸாவித்ரி, 'பகவானே! மனிதர்களைக் கொண்டுபோவதற்கு உம்முடைய தூதர்கள் வருவார்களென்றன்றோ கேட்டிருக்கிறேன். பிரபுவே! அவ்வாறிருக்க, யாதுகாரணம்பற்றி நீரே நேரில் வந்திருக்கிறீர்?' என்று வினவினாள். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட பகவானான யமதர்மராஜன், ஸாவித்ரிக்குப் பிரியத்தைச் செய்வதின்பொருட்டு, அவளை நோக்கித் தன் எண்ணம் முழுமையையும் உள்ளபடி சொல்லத்தொடங்கினான். 'இவன் தர்மத்தோடு கூடினவன், நல்ல ரூபமுள்ளவன்; குணக்கடல்; என்னுடைய தூதர்களாலே கொண்டுபோவதற்குத் தகாதவன். ஆதலால், நானே நேரில் வந்தேன்' என்று சொன்னான். பிறகு, யமன் ஸத்யவானுடைய தேகத்திலிருந்து பாசத்தால் கட்டப்பட்டவனும் தனக்கு வசப்பட்டவனும் ஒருகட்டைவிரலளவுள்ளவனுமான புருஷனை வலிந்து இழுத்தான். பிறகு, உயிர்வாங்கப்பெற்றதும் மூச்சுப்போனதும் ஒளிகெட்டதும் அசைவற்றதுமான அந்தச் சரீரமானது விரும்பத்தகாத தோற்றமுள்ளதாயிற்று. யமனோ, அவனைக் கட்டிக்கொண்டு அங்கிருந்து தெற்குநோக்கிச் சென்றான். தவத்தையுடையவளும் அப்படிப்பட்ட நிலைமையை அடைந்திருக்கிற பர்த்தாவைப் பின்தொடர்பவளும் அழகிய இடையுள்ளவளும் நியமத்தாலும் விரதத்தாலும் நன்கு ஸித்தி பெற்றவளும் மிக்க பாக்யமுள்ளவளும் பதிவ்ரதையுமான ஸாவித்ரியும், துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டவளாகப் பர்த்தாவினுடைய சரீரரக்ஷணத்தைச் செய்து, யமனையே பின்தொடர்ந்து சென்றாள். யமன், 'ஸாவித்ரி! திரும்பு; போ. இவனுக்குச் செய்யவேண்டிய பிரேதக்ருத்யங்களைச் செய்வாயாக. பர்த்தாவிஷயத்தில் கடனி யாகாதிருத்தல் உன்னால் செய்துகொள்ளப்பட்டது. நீ வரத்தக்கவரையில் வந்துவிட்டாய்' என்று சொன்னான்.

ஸாவித்ரி, 'எந்த இடத்துக்கு என்பர்த்தா கொண்டுபோகப்படுகிறாரோ, அல்லது, தாம் எங்குப் போகிறாரோ, அந்த இடத்தில் நானும் செல்லவேண்டும். இதுதான் சாச்வதமான தர்மம். தவத்தினாலும் குருபக்தியினாலும் பர்த்தாவினிடத்திலுள்ள நேசத்தாலும் விரதத்தாலும் உம்முடைய அனுக்கிரஹத்தாலும் நான் வருவது தடுக்கப்படவில்லை. தத்துவார்த்தத்தைக் கண்டறிந்த பண்டி-

தர்கள் ஸ்நேகத்தை [1] ஏழுபதங்களால் அடையத்தக்கதென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆகையால், நட்பை முன்னிட்டு ஒருவிஷயத்தைச் சொல்வேன். அதனைக் கேட்பீராக. இந்திரியங்களை ஜயிக்காதவர்கள், வனத்தில் (கிருகஸ்தர்களுக்கும் வானப்ரஸ்தர்களுக்குமுரிய யஜ்ஞம்முதலிய வைதிக) தர்மத்தையும், (பிரம்மசாரிகளுக்குரிய குருகுல) வாஸத்தையும், (ஸர்வஸங்கபரித்யாகரூபமான) ஸந்யாஸத்தையும் அநுஷ்டிக்கிறதில்லை. ஆத்மஜ்ஞானத்திற்காகத் தர்மத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆகையால், ஸாதுக்கள் தர்மத்தை முதன்மையாகக் கூறுகிறார்கள். ஸாதுக்களுக்கு ஸம்மதமான ஓர் ஆச்ரம தர்மத்தால் எல்லாரும் அந்த ஜ்ஞானமார்க்கத்தை அடைகிறார்கள். ஆகையால், ஸாதுக்கள் ஆத்மஜ்ஞானத்திற்கு (கிருகஸ்த வானப்ரஸ்த) தர்மத்தைப் ப்ரதானமாகச் சொல்லுகிறார்கள். நான், (மேலேசொல்லப்பட்ட) இரண்டாவதான நைஷ்டிக ப்ரம்மசர்யத்தையும் மூன்றாவதான ஸந்யாஸத்தையும் விரும்பவில்லை' என்றாள் யமன், 'நீ திரும்பு (உதாத்தம்முதலிய) ஸ்வரங்களோடும் உயிரெழுத்துக்களோடும் மெய்யெழுத்துக்களோடும் யுக்திகளோடும் கூடின உன்னுடைய இந்த வாக்கினால் ஸந்தோஷமுள்ளவனாக இருக்கிறேன். இச்சமயத்தில் இவனுடைய உயிரைத் தவிர வேண்டியவரத்தை வரிப்பாயாக. இகழப்படாதவளே! எல்லா வரன்களையும் உனக்குக் கொடுக்கிறேன்' என்று சொன்னான்.

ஸாவித்ரி, 'தர்மராஜரே! என்னுடைய மாமனார் தம்முடைய ராஜ்யத்தினின்று நழுவினவராகவும் அரண்யவாஸத்தை அடைந்தவராகவும் கண்களை இழந்தவராகவும் ஆச்ரமத்திலிருக்கிறார். அந்த அரசர் உம்முடைய அநுக்கிரஹத்தினால் கண்களைப் பெற்றவரும் நல்லபலசாலியும் அக்னிக்கும் ஸூர்யனுக்கும் ஒப்பானவரும் ஆகவேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தாள். யமன், 'இகழப்படாதவளே! நான் உனக்கு அந்த வரத்தைக் கொடுக்கிறேன். உன்னால் சொல்லப்பட்டது அப்படியே ஆகும். வழிநடையினால் உனக்கு வாட்டத்தைக் காண்கிறேன். திரும்பிச்செல். உனக்கு ச்ரமம் வேண்டாம்' என்று சொன்னான்.

ஸாவித்ரி, 'பர்த்தாவினுடைய ஸமீபத்தில் எனக்கு ச்ரமம் ஏது? பர்த்தா இருக்குமிடமே எனக்குச் சாச்வதமான கதி. எந்த இடத்திற்கு என்பதியைக் கொண்டுபோவீரோ அந்த இடமே

---

[1] அநுசாஸனபர்வம் 550-ம் பக்கம் குறிப்பிறகாண்க.

னக்குக் கதி. தேவநாதரே! மீண்டும் என்னுடைய வசனத்தை நீர் அறிந்துகொள்ளும். ஸாதுக்களுடன் ஒருதரம் சேர்க்கையும் சிறந்ததென்று விரும்பப்படுகின்றது; ஸ்நேகத்தையோ அதனை விடச் சிறந்ததென்று சொல்லுகிறார்கள். ஸத்புருஷர்களோடு ஸ்நேகமானது வீணாகாது. ஆகையால், ஸாதுக்களுடைய கூட்டத்திலேயே வஸிக்கவேண்டும்' என்று சொன்னாள். யமன், 'பெண்ணே! உன்னால் சொல்லப்பட்ட வசனமானது மனத்துக்கு அநுகூலமானது; பண்டிதர்களுக்குப் புத்தியை விருத்திபண்ணக்கூடியது; நன்மைக்கு ஆதாரமாக இருக்கிறது. மறுபடியும், இந்த ஸத்யவானுடைய உயிரைத்தவிர வேறான இரண்டாவது வரத்தை வரிப்பாயாக' என்றான்.

ஸாவித்ரி, 'முற்காலத்தில், பகைவர்களால் கவரப்பட்டதும் தம்முடையதுமான ராஜ்யத்தையே சிறந்த புத்தியை உடைய வரும் அரசருமான அந்த என் மாமனார் அடையவேண்டும். என்னுடைய மாமனார் ஸ்வதர்மங்களைவிடாமலிருக்கும்படி அருள் புரியவேண்டும். இரண்டாவதான இந்த வரத்தை உம்மிடத்தி லிருந்து வரிக்கிறேன்' என்று சொன்னாள். யமன், 'ராஜகுமாரி! த்யுமத்ஸேனமகாராஜன் தன்னுடைய ராஜ்யத்தைச் சீக்கிரமாகவே அடைவான் தன்னுடைய தர்மத்தினின்று தவறமாட்டான். என்னால் உன் விருப்பம் நிறைவேற்றப்பட்டது ஆதலால், திரும்பிச்செல் உனக்கு ச்ரமமுண்டாகவேண்டாம்' என்று சொன்னான்.

ஸாவித்ரி, 'உம்மால் இந்தப்ராஜைகள் விதிப்படி ஸம்யமனம் (= அடக்குதல்) செய்யப்படுகின்றன. இந்தப்ராஜைகளை நீர் விதியைச் செய்து கொண்டுபோகிறீர். உமது இச்சையினால் கொண்டுபோகிறதில்லை. தேவரே! அதனால், உமக்கு யமனென்கிற பெயர் பிரஸித்தமாக இருக்கிறது என்னால் சொல்லப்பட்ட இந்த வசனத்தையும் அறிந்து கொள்ளும். எல்லாப்பிராணிகளிடமும் செய்கையினாலும் மனத்தினாலும் வாக்கினாலும் த்ரோகஞ்செய்யாமையும் அநுக்ரஹமும் கொடையும் ஸாதுக்களுடைய பழமையான தர்மம். இந்த உலகமானது பெரும்பான்மையாக இவ்வண்ணமிருக்கிறது. மனிதர்கள் சக்தியினால் குறைந்தவர்கள். ஸத்துக்கள்மட்டுமே தம்மை வந்தடைந்திருக்கிற பகைவர்களிடமும் கருணைபுரிகிறார்கள்' என்று சொன்னாள். யமன், 'தாகங்கொண்டவனுக்குத் தண்ணீர் போல உன்னால் இந்த வாக்கியம் உரைக்கப்பட்டது. கல்யாணி!

இந்த ஸத்யவானுடைய உயிரைத்தவிர வேறு விரும்புகிற வரத்தை இந்த ஸமயத்தில் வரிப்பாயாக' என்று சொன்னான்.

ஸாவித்ரி, 'என்னுடைய பிதாவான அச்வபதிமகாராஜர் புத்திரபாக்கியமில்லாதவர். அப்படிப்பட்ட என்பிதாவுக்குக் குலத்தின் ஸந்தானத்தை விருத்திசெய்கிற நூறு ஔரஸபுத்திரர்கள் உண்டாகவேண்டும். இந்த மூன்றாவது வரத்தை உம்மிடத்திலிருந்து வரிக்கிறேன்' என்றாள். யமன், 'கல்யாணி! குலத்திற்கு இடையறாத கொடாசக்தியை உண்டுபண்ணுகிறவர்களும் நல்ல ஒளியுள்ளவர்களுமான நூறு புத்திரர்கள் உன்பிதாவுக்கு உண்டாகட்டும். ராஜபுத்திரி! என்னால், உன்விருப்பம் நிறைவேற்றப்பட்டது. ஆதலால், திரும்புவாயாக. வழியினின்று நெடுந்தூரமல்லவோ வந்துவிட்டாய்' என்றான்.

ஸாவித்ரி, 'கணவருக்கருகிலிருத்தலால் எனக்கு இது தூரமன்று. என்மனமானது நெடுந்தூரம் ஓடுகிறதன்றோ? (என் மனத்தில்) தோன்றியதும் என்னால் சொல்லப்படுகின்றதுமான இந்த வார்த்தையை நீர் போய்க்கொண்டே கேட்பீராக. பிரதாபமுள்ள நீர் விவஸ்வானுடைய (=ஸூர்யனுடைய) புத்ரர். அதனாலன்றோ சாறறிந்தவர்களால் வைவஸ்வதரென்று சொல்லப்படுகிறீர்? ஈச்வரரே! அந்தப்பிரஜைகள் (பகை நட்பு என்னும் வேறுபாடில்லாத) ஸமமான உமது ஆட்சியினால் வசப்பட்டு நடக்கின்றன. அதனால், உமக்கு இந்த உலகத்தில் தர்மராஜரென்னப்படுதல் ஸித்தித்திருக்கிறது. ஸாதுக்களிடம் உண்டாகிறதுபோன்ற நம்பிக்கை தன்னிடத்திலும் உண்டாகிறதில்லை. ஆகையால், எல்லாரும் ஸாதுக்களிடம் ஸ்நேகத்தை விசேஷமாக விரும்புகிறார்கள். அன்பிருப்பதனால் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் நம்பிக்கையென்பது உண்டாகிறது. ஆகையால், ஜனங்கள் ஸாதுக்களிடம் விசேஷமாக நம்பிக்கைவைக்கின்றார்கள்' என்று சொன்னாள். யமன், '(பெண்ணே!) கல்யாணி! உன்னால் சொல்லப்பட்டது போன்ற வசனத்தை உன்னைத்தவிர மற்றவர்களிடத்தினின்று நான் இதற்குமுன் கேட்டதில்லை. இதனால் நான் ஸந்தோஷமுள்ளவனாக இருக்கிறேன். இவனுடைய பிராணனைத்தவிர வேறான நான்காவது வரத்தைக் கேட்டுக்கொள்; போ' என்றான்.

ஸாவித்ரி, 'எனக்கும் ஸத்யவானுக்கும் குலத்தை உத்தாரணம் செய்கிறவர்களும் பலமும் சக்தியுமுள்ளவர்களுமான நூறு ஔரஸபுத்திரர்கள் உண்டாகவேண்டும். இந்த நான்காவது

வரத்தை உம்மிடத்தினின்று வரிக்கிறேன்' என்றாள். யமன், 'பெண்ணே! பலமும் சக்தியுமுள்ளவர்களும் ப்ரீதியை உண்டுபண்ணுகிறவர்களுமான நூறு புத்திரர்கள் உனக்கு உண்டாவார்கள். ராஜகுமாரியே! உனக்குப் பரிச்ரமமுண்டாகவேண்டாம். திரும்பிப் போ. வழியினின்று நெடுந்தூரம் வந்துவிட்டாய்' என்றான்.

ஸாவித்ரி, 'என்னைப்போன்ற பதிவ்ரதைகளுக்கு எப்பொழுதும் பதியினிடத்திலிருந்து குழந்தைகளை உண்டுபண்ணிக்கொள்வதே ஸநாதன தர்மவ்ருத்தியாக இருக்கிறது. பெரியோர்கள் வரத்தைக்கொடுத்துவிட்டு ஏன்கொடுத்தோமென்று வாட்டமடையமாட்டார்கள்; மனவருத்தத்தையுமடையமாட்டார்கள். ஸாதுக்களுக்கு ஸாதுக்களோடு சேர்க்கையானது பயனற்றதாகாது. ஸாதுக்கள் ஸாதுக்களிடத்தினின்று பயத்தை அடையமாட்டார்கள். அரசரே! ஸாதுக்கள் ஸத்தியத்தினால் ஸூர்யனை நடத்துகிறார்கள். ஸாதுக்கள் தவத்தினால் பூமியைத் தாங்குகிறார்கள். ஸாதுக்கள் சென்றதற்கும் இனிவருவதற்கும் கதியாக இருக்கிறார்கள். ஸாதுக்களுடைய மத்தியில் ஸாதுக்கள் கார்யம் நடைபெறாமையினால் வருந்துகிறதில்லை. 'இது பெரியோர்களால் ப்ரீதியோடு அடையப்பட்ட சாச்வதமான நடை' என்று அறிந்து ஸாதுக்கள் பிறருக்கு உபகாரத்தைச் செய்து அதற்கு ப்ரதிப்ரயோஜனத்தை எதிர்பார்க்கிறதில்லை. ஸத்புருஷர்களிடம் உண்டாகிற ஸந்தோஷம் வீணாகிறதில்லை; அர்த்தமும் அழிகிறதில்லை; கௌரவமும் அழிகிறதில்லை. இந்த மூன்றும் ஸத்புருஷர்களிடம் நிலைத்திருப்பதால் அவர்கள் காப்பவர்களாகிறார்கள்' என்று சொன்னாள். யமன், 'பதிவ்ரதையே! தர்மங்களோடு கூடியதும் மனத்துக்கு அனுகூலமானதும் நல்ல பதங்களுள்ளதும் அதிகமான அர்த்தங்களையுடையதுமான வசனத்தைச் சொல்லச் சொல்ல எனக்கு உன்னிடத்தில் உத்தமமான பக்தி உண்டாகிறது. நிகரில்லாதவரத்தைப் பெற்றுக்கொள்வாயாக' என்று சொன்னான்.

ஸாவித்ரி, 'கௌரவத்தைக் கொடுப்பவரே! (நீர் முன்னரே எனக்குக் கொடுத்த) புத்ரபலப்ராப்தியென்னும் வரமானது தம்பதிகளின் சிறந்த சேர்க்கையின்றி [1] மற்ற வரங்

---

1 'அநேந்ருஷ்டம் வஸிஷ்டம்' என்பது மூலம், 'கொண்டவனல்லாத மற்றவரைக் கணவராக அடைந்து, மதயந்தி வஸிஷ்டரைக்கொண்டு ஸந்ததியை அடைந்ததுபோல, நான் அடையவிரும்பவில்லை' என்பது பழையவுரை. ஆதிபர்வம் 469, 710-பக்கங்கள் பார்க்க.

களிறபோல நிறைவேறுது. ஆதலால், இந்தவரத்தையும் வேண்டுகிறேன். இந்தஸத்யவான் பிழைக்கவேண்டும். நான இவவண்ணம பதியைவிட்டிருந்தால மரித்தவள்போனறவளே. நான பர்த்தாவைவிட்டுபபிரிக்கப்பட்டு ஸுகத்தையும ஸவர்க்கத்தையும் ஸம்பத்தையும உயிரோடிருபபதையும விருமபவிலலை. எனக்கு நூறுபுத்திரர்கள் உண்டாவார்களென்கிறவரம உமமாலேயே கொடுக்கப்பட்டது. என்னுடையபதியோ உம்மால கொண்டுபோகபபடுகிறார். வரத்தை வரிக்கிறேன. இந்த ஸத்யவான பிழைக்கக்கடவர். உமமுடையவசனம ஸத்யமே ஆகுக’ என்று சொன்னாள்.

தர்மராஜனும் வைவஸவதனுமான யமன், ‘அப்படியே’ என்றுசொல்லி மனமகிழ்ந்து அந்தப்பாசத்தை அவிழ்த்து விட்டு ஸாவித்திரியைபபார்த்து, ‘கல்யாணி! குலத்தை மகிழ்விபபவளே! இதோ உன்னுடையபர்த்தா என்னால் அவிழ்த்துவிடப்பட்டான். பதிவ்ரதையே! நான் உன்னால தாமங்களோடும நல்ல அர்த்தங்களோடும்கூடின வாக்கியங்களால ஸந்தோஷத்தை அடையும்படி செய்யப்பட்டேன இந்த ஸத்யவான, ரோகமில்லாதவனாக அழைத்துச்செல்லத்தக்கவன, புருஷார்த்தங்கள் நிறைவேறினவனுவான்; உன்னோடுகூடி நானூறு வர்ஷங்கள வாழ்நாளை அடைவான; யஜ்ஞங்களால தேவர்களைப பூஜித்து உலகத்தில தர்மத்தால புகழை அடைவான; உன்னிடத்தில நூறுபுத்திரர்களை உண்டுபண்ணுவான. க்ஷத்திரியர்களான அவர்களனைவரும, அரசர்களும பிள்ளைபேரன்களுள்ளவர்களும பிரஸித்தியுள்ளவர்களும (ஸாவித்திரர்களென்னும) உன பெயருள்ளவர்களும இவ்வுலகில சாஸ்வதர்களுமாயிருபபார்கள். உன் பிதாவுக்கு உன்மாதாவான மாளவியினிடத்தில நூறுபிள்ளைகள உண்டாவார்கள். உன்னுடைய தமபிமார்கள் மாலவர்களென்கிறபிரஸித்திபெற்றவர்களும சாஸ்வதர்களும புத்திரர்களுடனும பௌத்திரர்களுடனுமகூடியவர்களும தேவதைகளுக்கொப்பான க்ஷத்திரியர்களும ஆவார்கள்’ என்றுன பிரதாபசாலியான யமன, ஸாவித்திரிக்கு இவவண்ணம வரத்தைக்கொடுத்து அவளைத் திருமபிப்போகும்படிசெய்து தன்னுடைய இருப்பிடமேசென்றான்.

ஸாவித்திரியும, யமனசென்றபிறகு, பாத்தாவைத் திரும்ப அடைந்து தனபர்த்தாவின் உயிரில்லாதசரீரமிருக்கிற இடம சென்றாள். அவள தரையில் பாத்தாவைபபார்த்துக் கிட்ட

நெருங்கிக் கட்டி எடுத்துத் தன்மடியில் அவனுடைய தலையைத் தூக்கிவைத்துக்கொண்டு பூமியில் உட்கார்ந்தாள். அந்த ஸத்ய வான், மீண்டும் நினைவை அடைந்து, தேசாந்தரம்போய்த் திரும்பி வந்தவன்போல அன்போடு ஸாவித்திரியை மறுபடியும் மறுபடியும் நிமிர்ந்துபார்த்து, 'நெடுநேரம் தூங்கிவிட்டேன். என்னகாரணத்தினால நீ என்னை எழுப்பவில்லை? என்னை இழுத்த கறுத்த புருஷன் எங்கே?' என்று வினவினான். ஸாவித்ரி, 'புருஷஶ்ரேஷ்டரே! நீர் நெடுநேரம் என்மடியில உறங்கினீர். பிராணிகளை அடக்குகிறவரும் பகவானுமான அந்த யமதேவா புறப்பட்டுப் போய்விட்டார். மகாபாக்கியமுள்ளவரே! களைப்பாறிவிட்டீர். ராஜகுமாரரே! விழித்துக்கொண்டீர். கூடுமானல், எழுந்திரும். இரவு இருளாலடர்ந்திருப்பதைப் பாரும்' என்றுசொன்னாள்.

ஸத்யவான், பிறகு, நினைவை அடைந்து, ஸுகமாகத் தூங்கினவன்போல எழுந்திருந்து எல்லாத்திசைகளையும் வனப்ரதேசங்களையும் பார்த்து, 'நல்ல இடையுள்ளவளே! பழங்களைக்கொண்டு வருதற்காக உன்னுடன் நான் புறப்பட்டேன். பிறகு, கட்டையைப்பிளக்கையில எனக்குத் தலைவலி உண்டாயிற்று. கல்யாணி! தலைவலியினால வருத்தப்பட்டநான் நெடுநேரம் நிற்பதற்குச் சக்தியற்றவனாகி உன மடியில உறங்கினேன. இவையெல்லாம எனக்கு நினைவிருக்கின்றன. உன்னால் தழுவிக்கொள்ளப்பட்ட என்னுடைய மனமானது நித்திரையினால கவரப்பட்டது. பிறகு, கோரமான இருட்டையும அதிகதேஜஸுள்ள ஒரு புருஷனையும பார்த்தேன. அழகிய இடையுள்ளவளே! அதனை நீ நன்றாக அறிகிறாயாகில சொல அது என்ன? என்னால காணப்பட்டது கனவோ? அல்லது, அது உண்மைதானோ?' என்று ஸாவித்திரியை வினவினான. ஸாவித்ரி, பிறகு, அவனைப்பார்த்து, 'ராஜகுமாரரே! ராத்திரியானது விசேஷமாக விருத்தியடைகிறது. எல்லாவற்றையும நடந்தபடி உமக்கு நாளைத்தினம சொல்வேன். எழுந்திரும; எழுந்திரும. உமக்கு மங்களம். நல்லவிரதமுள்ளவரே! உம்முடையமாதாபிதாக்களைப் பார்க்கக்கடவீர். சூரியன் அஸ்தமனத்தை அடைந்துவிட்டான். இந்த ராத்திரியானது நடுநிசியாகிறது. இதோ ராக்ஷஸர்கள் சந்தோஷத்துடன் பயங்கரமாகப்பேசிக்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கின்றார்கள். காட்டில்திரிகின்ற மிருகங்களுடையகால்களால மிதிக்கப்படுகின்ற சருகுகளின் சத்தங்களும் கேட்கப்படுகின்றன. இதோ நரிகள் உக்கிரமாக என்

னுடைய மனத்தை நடுங்கச் செய்துகொண்டும் தென்மேற்குத் திசையை அடைந்து கோரமான ஒலிகளை வெளியிட்டுக்கொண்டும் ஊளையிடுகின்றன' என்றாள்.

ஸத்யவான், 'வனமானது நெருங்கின இருளால் மூடப்பட்டுப் பயங்கரமான தோற்றமுள்ளதாக இருக்கிறது. வழியை நீ அறியவும் முடியாது. நடந்துசெல்வதற்கும் சக்தியுள்ளவளாகமாட்டாய்' என்றுசொன்னான். ஸாவித்ரி, 'இவ்விடத்தினின்று நீர் செல்வதற்கு விரும்பாவிட்டால், எரிக்கப்பட்ட இந்தக்காட்டில் ஓர் உலர்ந்தமரமானது கீழேவிழாமல் இப்பொழுது எரிந்துகொண்டிருக்கிறது. அங்கே சிலசிலவிடங்களில் அக்னியானது காற்றினால் வீசப்பட்டுக் காணப்படுகிறது. அங்கிருந்து நெருப்பைக்கொண்டுவந்து இந்த இடத்தில் நாற்புறங்களிலும் மூட்டி எரியச்செய்வேன். இங்கே விறகுகளிருக்கின்றன. மனவருத்தத்தை விட்டுவிடும். உம்மை நோயுள்ளவராகக் காண்கிறேன். இருளால் மூடப்பட்டிருக்கிறகாட்டில் வழியையும் நீர் அறியமாட்டீர். நாளைக்காலையில் காடு காணத்தக்கதாக இருக்கும்போது, உம்முடைய அனுமதியினால் செல்வோம். தோஷமற்றவரே! உமக்கு இஷ்டமிருக்குமாகில், இந்த ஓர் இரவுமுழுமையும் இங்கு வஸிப்போம்' என்றுசொன்னாள்.

ஸத்யவான், 'என்னுடைய தலைவலி போய்விட்டது. அங்கங்கள் தத்தம் நிலைமையை அடைந்திருப்பதைக் காண்கிறேன். மாதாபிதாக்களோடு சேர்க்கையை உன்னுடைய உதவியால் உண்டாகவேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். ஒருபொழுதிலாவது அகாலத்தில் நான் ஆஸ்ரமத்தினின்று இதற்குமுன் வெளியில்சென்றவனல்லேன். மாலைக்காலம் வாராமலிருக்கும்பொழுதே என்னுடைய தாய் என்னைத் தடுப்பாள். பகலிற்கூட நான் வெளியில்போயிருந்தால் என்னுடையதாய்தந்தைகள் பரிதபிப்பார்கள். பிதா ஆஸ்ரமத்திலவஸிப்பவர்களோடுகூட என்னைத் தேடுவாரன்றோ? முற்காலத்தில் மிக்க துக்கத்தை அடைந்திருக்கிற மாதாபிதாக்களால், 'நீ தாமதித்துவருகிறாய்' என்று பலவாறாக நான் நிந்திக்கப்பட்டிருக்கிறேன். இப்பொழுது என்நிமித்தமாக அவ்விருவருக்கும் என்னநிலைமை ஏற்பட்டிருக்குமோ என்று கவலைப்படுகிறேன். நான் காணப்படாதபொழுது அவ்விருவருக்கும் அதிகதுக்கம் உண்டாகும். முன்பு ஒருகாலத்தில் முதியோர்களான தாய்தந்தைகளிருவரும், இரவில் கண்

களில் நீர்பெருக்குகின்றவர்களும் அதிக துக்கமுள்ளவர்களும் அன்புள்ளவர்களுமாகி, 'அருமைக்குழந்தாய்! உன்னைவிட்டு ஒரு முகூர்த்தகாலங்கூட நாங்கள் ஜீவித்திருக்கமாட்டோம். புத்திர! நீ ஜீவித்திருக்கும்வரையில்தான் எங்களுடைய ஜீவனம் நிச்சயம். பிராயமுதிர்ந்த குருடர்களான எங்களிருவருக்கும் (நீ தான்) கண். உன்னிடத்தில் வம்சம் நிலைபெற்றிருக்கிறது. எங்களிருவருக்கும் பிண்டமும் கீர்த்தியும் ஸந்தானமும் உன்னைச்சார்ந்திருக்கின்றன' என்று என்னைப்பார்த்துப் பலமுறை சொன்னார்கள். தாய் முதியவள்; தந்தையும் முதியவர்; அவ்விருவருக்கும் நான் ஊன்றுகோலல்லலேனோ? அவ்விருவரும் ராத்திரியில் என்னைப் பாராமையால் என்ன நிலைமையை அடைவார்களோ? எந்த நித்திரையினால் என்னுடைய தந்தையும் அபகாரஞ்செய்யாதவளான என் தாயும் என்நிமித்தமாக ஸம்சயத்தை அடைந்தார்களோ, நானும் ஸம்சயத்தை அடைந்து கஷ்டமான ஆபத்தையும் அடைந்தேனே, அந்தநித்திரையை வெறுக்கிறேன். மாதாபிதாக்களைவிட்டு நான் உயிரோடிருக்க விரும்பவில்லை. கண்ணில்லாத என்பிதா குழப்பமுள்ள புத்தியுடன் இந்தஸமயம் ஆஸ்ரமத்தில் வஸிக்கின்ற ஒவ்வொருவரையும் என்னைப்பற்றி வினவுவார்; இது நிச்சயம். கல்யாணி! நான் எப்படி பிதாவைப்பற்றியும், பர்த்தாவை அனுஸரித்தவளும் மிக்க துக்கமுள்ளவளுமான மாதாவைப்பற்றியும் துயரப்படுகிறேனோ அப்படி என்னைப்பற்றித் துயரப்படவில்லை. எனக்காக அவ்விருவரும் இப்பொழுது அதிகமான ஸந்தாபத்தை அடையமாட்டார்களா? உயிருடனிருக்கிற அவர்கள் என்னால் போஷிக்கப்படத்தக்கவர்களென்று நான் அவர்களுக்காகவே ஜீவிக்கிறேன். அவர்களுக்கு ப்ரியம் என்னால் செய்யத்தக்கதென்றும் நான் உயிரோடிருக்கிறேன். அவர்கள் எனக்கு முக்கியமான தெய்வங்கள், என்னால் எப்பொழுதும் பூஜிக்கப்படத்தக்கவர்கள். அவர்கள் விஷயத்தில் இப்படிப்பட்ட இந்தப் பழமையான விரதமானது எப்பொழுதும் எனக்கு இருக்கிறது' என்று சொன்னான்.

தர்மாத்மாவும் குருபக்தியுள்ளவனும் குருக்களுடைய பரீக்ஷித்தப்பாத்திரனுமான அந்த ஸத்யவான் இவ்வண்ணம் உரைத்துவிட்டுத் துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டவனாக இருகைகளையும் உயர எடுத்துக்கொண்டு உரத்தகுரலுடன் அழுதான். பிறகு, அவ்வாறு அழுகின்றவனும் துயரத்தால் பீடிக்கப்பட்டவனு

மான பர்த்தாவைப்பார்த்து, தானத்தை அனுஷ்டிப்பவளான ஸாவித்ரியானவள், தன்னிருகைகளாலும் பர்த்தாவின் கண்ணீரைத் துடைத்து, 'என்னால் தவமானது செய்யப்பட்டிருந்தால், என்னால் தானமும் ஹோமமும் செய்யப்பட்டிருந்தால், என்னுடைய மாமியாருக்கும் மாமனாருக்கும் பர்த்தாவுக்கும் இந்த ராத்ரியானது நல்லதாகட்டும். விளையாட்டுகளிலும் பொய்யான சொல் என்னால் இதற்குமுன் சொல்லப்பட்டதாக எனக்கு நினைவில்லை. அந்த ஸத்தியத்தினால் என்னுடைய அந்த மாமனார் மாமியார் இருவரும் இப்பொழுது உயிரோடிருக்கவேண்டும்' என்று சொன்னாள். ஸத்யவான், ' 'ஸாவித்ரி! மாதாபிதாக்களுடைய தர்சனத்தை விரும்புகிறேன். விளம்பியாமல் செல்வாயாக. அந்த மாதாபிதாக்கள் உயிரோடிருப்பதை நான் பார்ப்பேனா? [1] சிறந்த இடையுள்ளவளே! மாதாவுக்காவது பிதாவுக்காவது தீங்கு நேர்ந்திருக்கக்கண்டால், நான் ஜீவித்திருக்கமாட்டேன், என்னைத் தொட்டு ஸத்யம்பண்ணுகிறேன். உனக்குத் தர்மத்தில் எண்ணமிருந்தால், நான் உயிரோடிருக்க நீ விரும்பினால், எனக்கு ப்ரியத்தைச்செய்ய வேண்டுமென்று உனக்கு விருப்பமிருந்தால், விரைவாக ஆச்ரமம் செல்வோம்' என்று சொன்னான்.

உத்தமியான ஸாவித்ரி, பிறகு, எழுந்திருந்து கூந்தல்களை முடிந்துகொண்டு கணவனை இருகைகளாலும் தழுவித் தூக்கி நிறுத்தினாள். ஸத்யவானும் எழுந்திருந்து கையினால் அங்கங்களைத் துடைத்துக்கொண்டு எல்லாத்திசைகளையும் பார்த்துப் பழக்கூடையைப் பார்த்தான். பிறகு, ஸாவித்ரியானவள், அந்த ஸத்யவானைப் பார்த்து, 'நாளைத்தினம் பழங்களைக் கொண்டுபோவீர். நான் யோக க்ஷேமார்த்தமான உம்முடைய இந்தக் கோடாலியைக் கொண்டு வருவேன்' என்று சொன்னாள். அவள், பழம்நிறைந்த கூடைச் சுமையை ஒரு மரத்தின்கிளையில் தொங்கவிட்டுக் கோடாலியை எடுத்துக்கொண்டு பர்த்தாவின் ஸமீபத்தில் மீண்டும் வந்தாள். அழகிய தொடையுள்ளவளும் யானைபோல நடப்பவளுமான ஸாவித்திரி, இடத்தோளில் பர்த்தாவினுடைய கையை வைக்கும்படி செய்துகொண்டும் வலக்கையினால் அவனைக்கட்டிக்கொண்டும் சென்றாள். ஸத்யவான், 'பயந்தவளே! நடந்து பழக்கமிருப்பதால் வழிகள் என்னால் அறியப்பட்டிருக்கின்றன. மரங்களின் நடுவில் காணப்படுகிற நிலவினாலும் வழியைக் காண்கிறேன்.

---

[1] மூலம் வேறு.

கல்யாணி! எந்தவழியினால் வந்தோமோ, பழங்களும் பறிக்கப்பட்டனவோ, அந்த வழியில் வந்தபடி செல்வாயாக. ஆலோசியாதே. இந்தப் பலாசமரங்களடர்ந்த தோப்பில் வழியானது இரண்டாகப் பிரிகிறது. அதற்கு வடக்கே எந்தவழி இருக்கிறதோ அந்தவழியினால் விரைவாகச்செல். நான் ஸ்வஸ்தனாக இருக்கிறேன்; நல்ல பலமுள்ளவனாக இருக்கிறேன். மாதாபிதாக்களிருவரையும் நான் பார்க்கவிரும்புகிறேன்' என்று சொல்லிக்கொண்டே விரைவுடன் ஆஶ்ரமத்தை நோக்கிச் சென்றான்.

இருநூற்றுத்தொண்ணூற்றேழாவது அத்யாயம்.

பதிவ்ரதாமாஹாத்ம்யபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(கண்கிடைத்ததனால் மகிழ்ச்சியும் புத்திரன் வராமையால் துயரமுங் கொண்ட த்யுமத்ஸேனன் புத்திரனைத்தேடியதும், ரிஷிகள் நல்ல நிமித்தங்களைத் தெரிவித்து அவனைத் தேற்றியதும், ஸாவித்ரியுடன் ஸத்யவான் ஆஶ்ரமத்திற்கு வந்ததும், ஸாவித்ரி நடந்த விருத்தாந்தத்தை ரிஷிகளுக்குச் சொல்லியதும்)

இதே ஸமயத்தில், த்யுமத்ஸேனன் மகாபலசாலியும் கண்களைப் பெற்றவனுமாகி, பார்வைதெளிவுபடவே, எல்லாவற்றையும் பார்த்தான். பரதர்களுள் சிறந்தவனே! அவன் பார்யையாகிய ஶைப்யையுடன் எல்லா ஆஶ்ரமங்களிலும் சென்று புத்திரனைத் தேடி அதிகமான துக்கத்தை அடைந்தான். அந்தத் தம்பதிகளிருவரும், அந்த இரவில் புத்திரனைத் தேடிக்கொண்டு, ஆஶ்ரமங்களையும் நதிகளையும் வனங்களையும் தடாகங்களையும் அடைந்தார்கள்; ஏதாவது ஒருசத்தத்தைக்கேட்டால் புத்திரனுடைய சத்தமோ என்கிற ஸந்தேகத்தால் அந்தச்சத்தமுண்டான இடத்தை நோக்கி, 'ஸாவித்ரியோடு ஸத்யவான் வருகிறான்' என்று பேசிக்கொண்டார்கள்; தாப்பங்களாலும் முட்களாலும் அங்கங்கள் கிழிப்பட்டவர்களாக, பிளக்கப்பட்டவைகளும் கடினமானவைகளும் காயமுள்ளவைகளும் இரத்தம் பெருகுகின்றவைகளுமான பாதங்களால் பைத்தியம்பிடித்தவர்கள்போல ஓடினார்கள். பிறகு, ஆஶ்ரமத்தில் வஸிக்கின்ற அந்த எல்லாப் பிராமமணர்களாலும் எதிரில் வந்து சூழ்ந்துகொண்டு நன்றாகத் தேறுதல்கூறி அவ்விருவர்களும் தங்களாஶ்ரமத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு வரப்பட்டார்கள்.

அந்த ஆஸ்ரமத்தில் பார்யையுடனிருக்கும் அந்த த்யுமத்ஸேனன், வயதுசென்ற தவசிகளால் சூழப்பட்டவனாகப் பண்டை அரசர்களுடைய கதைகளை அடுத்தவைகளான ஆச்சர்யகரமான பேச்சுக்களால் ஸமாதானப்படுத்தப்பட்டான். பிறகு, வயது சென்றவர்களான அவ்விருவரும் மறுபடியும் மனத்துக்கு ஆறுதலையடைவிக்கப்பட்டும் புத்திரனைப் பார்க்கவேண்டுமென்கிற விருப்பத்தால் அவனுடைய இளமைப்பருவங்கொண்டுள்ள சரித்திரங்களையும் ஸாவித்திரியின் கோற்றங்களையும் [1] ஒருவருக்கொருவர் நினைப்பூட்டுகின்றவர்களாகவும் மிக்க துக்கமுடையவர்களாகவும் சோகத்தை அடைந்தார்கள். துயரத்தால் வாட்டப்பட்ட அவ்விருவரும் 'ஆ! புத்ர! எங்கே இருக்கிறாய்? ஆ! பதிவ்ரதையே! மருமகளே! எங்கே இருக்கிறாய்?' என்று இரக்கமான சொல்லைச் சொல்லிக்கொண்டு மறுபடியும் அழுதார்கள்.

அங்கிருந்தவர்களுள், ஸத்யமானவாக்குள்ள ஸுவர்ச்சஸ் என்கிற ஒருபிராம்மணர், அவ்விருவரையும்பார்த்து, 'இந்த ஸத்யவானுடைய மனைவியான ஸாவித்ரியானவள் தவமும் இந்திரியநிக்கிரஹமும் ஆசாரமுமுள்ளவளாயிருந்தலால், இவன் ஜீவித்திருக்கிறான்' என்றார். கௌதமர், 'வேதங்கள் அங்கங்களுடன்கூடியவைகளாக என்னால் அத்தியயனம் செய்யப்பட்டன. பெரிய தவமும் என்னால் சேகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. [2] கௌமாரவஸ்தை தொடங்கியே பிரமசரியமும் அனுஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. குருக்களும் அக்கினியும் ஸந்தோஷப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். என்னால் மன அடக்கத்துடன் எல்லா விரதங்களுமே அனுஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எப்பொழுதும் என்னால் விதிப்படி வாயுபக்ஷணரூபமான உபவாஸமும் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்தத் தவத்தினால் பிறர்செய்யவிரும்பிய எல்லாவற்றையும் நான் அறிகிறேன். 'ஸத்யவான் உயிரோடிருக்கிறான்' என்று சொல்லுகிற இந்த வசனத்தை உண்மையென்று அறியுங்கள்' என்று சொன்னார். சிஷ்யன், 'என்னுடைய உபாத்தியாயருடைய வாக்கிலிருந்து வெளிப்பட்ட சொல்லின்படியே ஸத்யவான் ஜீவித்திருக்கிறான். (இது) ஒருகாலும் பொய்யாகாது' என்று சொன்னான். ரிஷிகள், 'இந்த ஸத்யவானு

1 '[illegible]' என்பது மூலம்.

2 'பிறந்ததுமுதல் ஏழுவயதுவரையில்' என்று சிலரும், 'பதினைந்து வயதுவரையில்' என்று சிலரும் கூறுவர், பதினாறு பிராயமுதல் முப்பதாவது பிராயமுடிய என்பர் வைத்யநூலார்.

டைய மனைவியான ஸாவித்ரியானவள் ஸௌமங்கல்யத்தை உண்டு பண்ணுகிற எல்லா நல்ல லக்ஷணங்களோடுங் கூடியிருப்பதால் இவன் ஜீவித்திருக்கிறான்' என்றார்கள். பாரத்வாஜர், 'இந்த ஸத்ய வானுடைய மனைவியான ஸாவித்ரியானவள் தவமும் இந்த்ரிய நிக்ரஹமும் ஆசாரமுமுள்ளவளாயிருப்பதால் இவன் ஜீவித்திருக் கிறான்' என்றார். தால்ப்யர், 'உமக்குக் கண் உண்டானமையாலும், ஸாவித்ரியானவள் விரதத்தைச் செய்து ஆஹாரமில்லாமற்கொண் டாமலே நான்கும் சென்றமையாலும், ஸத்யவான் ஜீவித்திருக் கிறான்' என்று சொன்னார். ஆபஸ்தம்பர், 'எதனால் மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் தெளிந்திருக்கிற திசையில் உரக்கப் பூமிஸம்பந்த மான பெருக்கத்தைச் சொல்லுகின்றனவோ அதனால் ஸத்யவான் உயிரோடிருக்கிறான்' என்று சொன்னார். தௌம்யர், 'எல்லாக் குணங்களுமுள்ளவனும் ஜனங்களுக்குப் பிரியமானவனும் லக்ஷணங் களுள்ளவனுமாக இருப்பதால், உன்னுடைய புத்ரனான ஸத்யவான் நீண்ட ஆயுளுள்ளவனாக ஜீவித்திருக்கிறான்' என்றார்.

ஸத்யவாக்குள்ளவர்களான அந்தத் தவசிகளால் இவ்வா றாக ஸமாதானம் செய்யப்பட்ட த்யுமத்ஸேனன், அவை அவைகளை முழுமையும் ஆராய்ந்து உறுதியுள்ளவனாய்ப் போனான். பிறகு, ஒரு முஹூர்த்தகாலம் கழிந்தவுடன், ஸாவித்ரியானவள், பர்த்தா வான ஸத்யவானோடு அதிகஸந்தோஷமுள்ளவளாக இரவிலேயே வந்து ஆச்ரமத்தில் புகுந்தாள். அந்த எல்லாப் பிராமணர்களும் பார்த்தவுடன் மகிழ்ந்திருந்தார்கள், ஸந்தோஷத்தையும் அடைந் தார்கள். அந்த ஸத்யவானுடைய மாதாவும் பிதாவும் அவனுடைய கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு அழுதார்கள். பிராமணர்கள், 'வேந்தே! புத்திரனோடு சேர்ந்தவனும் கண்களை அடைந்தவனு மான உன்னைப் பார்த்து நாங்களெல்லாரும் உன்னுடைய க்ஷேமத்தை வினவுகிறோம். அரசே! புத்திரனோடு சேர்க்கை, ஸாவித்ரி யின் தர்சனம், நீ கண்களை அடைந்தது இம்மூன்றினாலும் தெய்வாதீனமாக வ்ருத்தி அடைகிறாய். எங்களெல்லாராலும் எது சொல்லப்பட்டதோ அது அப்படியே ஆகும். இதில் ஸம்சயமில்லை. மேலும் மேலும் செல்வப்பெருக்கமானது உனக்கு விரைவாகவே உண்டாகும்' என்று சொன்னார்கள். குந்தீநந்தன! பிறகு, அந்தப் பிராம்மணர்களெல்லாரும் அந்த ஆச்ரமத்தில் அக்னியை நன்றாக ஜ்வலிக்கச்செய்து த்யுமத்ஸேனராஜனருகில் உட்கார்ந்தார்கள். சைப்யையும் ஸத்யவானும் ஸாவித்ரியும் ஒருபக்கத்தில் நின்றார்கள்.

அவர்கள் துயரம் நீங்கி அந்த எல்லாராலும் அநுமதி கொடுக்கப்பட்டு உட்கார்ந்தார்கள்.

பார்த்த! பிறகு, அரசனுடன் உட்கார்ந்த வனவாஸிகளான அந்த எல்லாரும், அவனுடன் கூடினவர்களாக ராஜபுத்திரனைப் பார்த்து, 'பிரபுவே! யாதுகாரணத்தால் பார்யையுடன் நீ முந்தியே வரவில்லை? ஏன் நடுநிசியில் வந்தாய்? உனக்கு என்ன தடை ஏற்பட்டது? ராஜபுத்திர! மாதாவும் பிதாவும் நாங்களும் வருத்தத்தை அடைவிக்கப்பட்டோம். என்னகாரணமென்று நாங்கள் அறியோம். அவை அனைத்தையும் நீ சொல்லக்கடவாய்' என்று வினவினார்கள். ஸத்யவான், 'பிதாவினால் அநுமதிகொடுக்கப்பட்டு நான் ஸாவித்ரியுடன் சென்றேன். பிறகு, காட்டில் விறகுகளைப் பிளக்கையில் எனக்குத் தலைவலி உண்டாயிற்று. வேதனையினால் நான் நெடுநேரம் தூங்கிவிட்டேனென்று எண்ணுகிறேன். இதற்கு முன் ஒருபொழுதும் நான் அவ்வளவுநேரம் தூங்கினவனல்லேன். உங்களனைவருக்குமே ஸந்தாபம் உண்டாகவேண்டாமென்கிற காரணத்தினால் நடுநிசியில் நான் இங்கு வந்தேன். இந்த விஷயத்தில் வேறு காரணம் இல்லை' என்றுசொன்னான்.

கௌதமர், 'உன்பிதாவான த்யுமத்ஸேனனுக்கு அகஸ்மாத்தாகக் கண்கிடைத்திருக்கின்றது. இதற்குக் காரணத்தை நீ அறியாய். ஸாவித்ரி சொல்வதற்குத் தகுதியுள்ளவள். ஸாவித்ரி! கேட்கவிரும்புகிறேன். நீயன்றோ நன்மைதீமைகளை அறிவாய்? ஸாவித்ரி! தேஜஸினால் உன்னை ஸாவித்ரீதேவியைப் போலவன்றோ அறிகிறேன்? இந்தவிஷயத்தில் நீ காரணத்தை அறிகிறாய். ஆகையால், உண்மையைச்சொல். இதுவிஷயத்தில் உனக்கு ரஹஸ்யம் ஒன்றுமில்லாமலிருந்தால் எங்களுக்குத் தெளிவாகச் சொல்' என்றுவினவினார். ஸாவித்ரி, 'நீர் அறிந்தது சரிதான். உங்களுடையஸங்கல்பம் வேறுவிதமாகாது. எனக்கு ரஹஸ்யம் ஒன்றுமில்லையன்றோ? உண்மையையே என்னிடத்தினின்று கேட்கக்கடவீர். மஹாத்மாவான நாரதரால் என்பர்த்தாவுக்கு மரணம் கூறப்பட்டது. அந்தநாளும் இன்று வந்துவிட்டது. அதனால், நான் இவரை (தனியாக) விடவில்லை. உறங்கிக்கொண்டிருக்கிற இந்த என்பர்த்தாவின்பக்கத்தில் யமனார் கிங்கரர்களோடு வந்தார். அவர், இவரைக்கட்டி, பிதருக்களாலடையப்பட்ட திசையில் கொண்டுபோனார். பிரபுவான அந்தத் தேவரை நான் ஸத்தியமான வசனத்தால் துதித்தேன். அவரால் எனக்கு ஐந்து வரன்கள்

கொடுக்கப்பட்டன. அவைகளை என்னிடத்தினின்று தேருங்கள். இரண்டு கண்களும் தர்மராஜ்யமுமாகிய இரண்டு வரன்கள் என் மாமனாருக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. என் பிதாவுக்கு நூறு புத்திரர்களுண்டாவதும் எனக்கு நூறு புத்திரர்களுண்டாவதும் அடையப்பட்டன. என் கணவரான ஸத்யவான் நானூறு வருஷம் ஆயுளை அடைந்தார். பர்த்தாவினுடைய உயிருக்காக என்னால் இந்த விரதம் செய்யப்பட்டது. இந்தக் காரணமனைத்தும் என்னால் விஸ்தாரமாக உங்களுக்கு நடந்தபடி சொல்லப்பட்டன. இந்த எனது பெரிய துக்கமானது முடிவில் ஸுகமாயிற்று' என்று சொன்னாள்.

ரிஷிகள், 'பதிவ்ரதையே! நற்குலத்திற்பிறந்தவளும் நல்லொழுக்கத்தையும் விரதத்தையும் புண்யத்தையுமுடையவளுமான உன்னால் இருள்மயமான மடுவில்முழுகுகின்றதும் வியஸனங்களால் எதிர்த்துத் தாக்கப்பட்டதுமான அரசனுடைய குலமானது மீண்டும் நன்கு மேலே தூக்கிவிடப்பட்டது' என்று சொன்னார்கள். ஒன்றுசேர்ந்திருக்கின்ற ரிஷிகள், அந்த உத்தம ஸ்திரீயை அவ்வாறு புகழ்ந்தும் பூஜித்தும் புத்திரனுடன் கூடின அரசனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு மகிழ்ச்சியுடன் தங்கள் வீடுகளுக்கு ஸுகமாக விரைந்து சென்றார்கள்.

முந்நூறாவது அத்யாயம்.

பதிவ்ரதாமாஹாத்ம்யபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(ஸால்வதேசத்து ஜனங்கள் த்யுமத்ஸேனனிடம்வந்து அவனுடைய மந்திரியினால் அவனுடையபகைவர்கள் கொல்லப்பட்டதைத் தெரிவித்து நகருக்கு மீண்டுவரவேண்டினதும், த்யுமத்ஸேனன் ஸாவித்ரீயோடும் ஸத்யவானோடும் முனிவர்களைவணங்கித் தன் நகரத்திற்குவந்ததும்.)

அந்த இரவுகழிந்து ஸூர்யமண்டலமும் உதித்தவுடன், அந்த எல்லாத் தவசிகளும் காலைக்கடன்களை முடித்துக்கொண்டு ஒன்றுகூடினார்கள். மகரிஷிகள் ஸாவித்ரியினுடைய அப்படிப்பட்ட மகாபாக்கியமனைத்தையுமே த்யுமத்ஸேனனுக்கு அடிக்கடி சொல்லியும் திருப்தியை அடையவில்லை. பிறகு, ஸால்வதேசத்தினின்று எல்லா ஜனங்களும் அரசனை வந்தடைந்தார்கள்; அவனுடைய மந்திரியினாலே அந்தப்பகைவன் கொல்லப்பட்டானென்ப

தையும் சொன்னார்கள். ஸஹாயங்களோடும் பந்துக்களோடும்
பகைவன் மந்திரியினால் கொல்லப்பட்டானென்பதைச் சொல்லி,
பகைவனுடைய படை துரத்தப்பட்டதையும் நடந்தவண்ணம் தெரி
வித்தார்கள். 'எல்லாஜனங்களுக்கும், 'கண்ணுள்ளவரோ குரு—
ரோ அந்த த்யுமத்ஸேனரே நமக்கு அரசராக இருக்கவேண்டும்'
என்று நாங்கள் அரசனைப்பற்றி ஒரே எண்ணம் இருக்கிறது.
அரசரே! இந்த நிச்சயத்துடன் இங்கே நாங்கள் அனுப்பப்பட்
டோம். இதோ வாகனங்களும் உம்முடைய நால்வகைச்சேனை
களும் வந்திருக்கின்றன. வேந்தே! புறப்படுவீராக. உமக்கு
மங்களம். உம்முடைய ஜயமானது நகரத்தில் கோஷிக்கப்பட்
டது. தகப்பன்பாட்டனமார்களுடையதான ராஜ்யபதவியை
அடைந்து நெடுங்காலம் ஸிம்மாஸனத்தில் வீற்றிருப்பீராக'
என்றுசொன்னார்கள். கண்களை அடைந்தவனும் நல்லதேகத்
தோடுகூடியவனுமான அந்த அரசனைக்கண்டு எல்லாரும் ஆச்
சர்யத்தினால் மலர்ந்தகண்களுடன் முடியினால் வணங்கினார்கள்.

பிறகு, அரசன், ஆச்ரமத்தில் வஸிக்கின்றவர்களும் வயது
முதிர்ந்தவர்களுமான அந்தப்பிராம்மணர்களை நமஸ்கரித்து, அவர்
களனைவராலும் கௌரவிக்கப்பெற்று, நகரத்தைக்குறித்துச் சென்
றான். சைப்யையும் ஸாவித்ரியோடுகூட சேனையினால் சூழப்பட்டவ
ளாக நல்லவிரிப்புக்களுள்ளதும் நல்லகாந்தியையுடையதும் மனிதர்
களால் தூக்கப்பட்டதுமான பல்லக்கினால் நகரஞ்சென்றாள்.
பிறகு, புரோஹிதர்கள் த்யுமத்ஸேனனை ப்ரீதியோடு ராஜ்யத்தில்
பட்டாபிஷேகம்செய்தார்கள்; மஹாத்மாவான இந்த த்யுமத்
ஸேனனுடைய குமாரனை ஸத்யவானை இளவரசில் அபிஷேகம்
செய்தார்கள். பிறகு, நீண்டகாலத்தில் ஸாவித்ரிக்குப் புகழை
வளர்க்கிற அந்த நூறுபிள்ளைகள் உண்டானார்கள் அப்படியே,
மத்ராதிபனான அச்வபதிக்கு மாளவியினிடம் சூரர்களும் போரில்
பின்வாங்காதவர்களும் மிக்கபலசாலிகளும் ஒருதாயினிடத்தில்
பிறந்தவர்களுமான இவளுடைய நூறுதம்பிமார்கள் உண்டானார்கள்.
இவ்வண்ணம் ஸாவித்ரியினால் தான், தகப்பன், தாய்,
மாமியார், மாமனார், பர்த்தாவினுடைய குலம் ஆகிய அனைவரும்
கஷ்டத்தினின்று கரையேற்றப்பட்டனர். அப்படியே, கல்யாணியும்
சீலத்தால் நன்குமதிக்கப்பட்டவளுமான இந்தத்திரௌபதியும்
குலஸ்திரீயான ஸாவித்ரீபோல உங்களனைவரையும் கரை
யேற்றுவாள்' என்றுசொன்னார். வேந்தரே! மஹாத்மாவான

அந்த மார்க்கண்டேயரால் இவ்வண்ணம் தேற்றப்பட்ட அந்த யுதிஷ்டிரர், துயரத்தையும் மனவருத்தத்தையும்விட்டு, அப்பொழுது காம்யகவனத்தில் வஸித்தார். எந்தமனிதன் உத்தமமான இந்த ஸாவித்ரியின் உபாக்யானத்தைப் பக்தியுடன் கேட்பனே அவன் ஸுகமுடையவனும் விரும்பின வெல்லாம் கைகூடின வனுமாகித் துக்கத்தை அடையமாட்டான்" என்றுகூறினர்.

பதிவ்ரதாமாஹாத்ம்யபர்வம் முற்றிற்று.

முந்நூற்றோராவது அத்யாயம்.

குண்டலாஹரணபர்வம்.

(ஸூர்யன் கர்ணனிடம் இந்திரன் கவசகுண்டலங்களை யாசிக்கவருவதையும் அவற்றைக் கொடுக்கக்கூடாதென்பதையும் ஸ்வப்னத்தில் சொல்லியதும், கர்ணன் காரணங்களைக்கூறி அவைகளைக் கொடுப்பதாகப் பிரதிஜ்ஞைசெய்ததும்.)

ஜனமேஜயர், "பிராம்மணரே! (மந்திரங்களை) ஜபிக்கிறவர்களுள் சிறந்தவரே! 'உன்மனத்திலிருக்கிறதும் மிகப்பெரிதும் ஒருவரிடத்திலும் நீ சொல்லாததுமான பயத்தையும் தனஞ்சயன் இவ்விடத்திலிருந்து புறப்பட்டுப்போனவுடன் போக்குவேன்' என்று இந்திரன் சொல்லியதாகப் பாண்டுபுத்திரரான யுதிஷ்டிரரைக்குறித்து அப்பொழுது லோமசர் பெரியவாக்கியமாகக்கூறியதும் கர்ணனைப்பற்றியதும் பெரிதுமானபயம் என்ன இருந்தது? அந்தப் பயத்தைத் தர்மாத்மாவான யுதிஷ்டிரர் ஏன் ஒருவருக்கும் சொல்லாமலிருந்தார்?" என்றுவினவ, வைசம்பாயனர் சொல்லலானர்.

"ராஜச்ரேஷ்டரே! நான், கேட்கின்ற உமக்கு இந்தக்கதையைச் சொல்லுகிறேன். பரதர்களுள் சிறந்தவரே! என்னுடைய வசனத்தைக் கேளும். பன்னிரண்டுவருஷங்கள் சென்று பதின்மூன்றாவது வருஷம் வந்தவுடன், பாண்டவர்களுக்கு நன்மையைச் செய்பவனான இந்திரன், கர்ணனை யாசிப்பதற்காக முயன்றான். மகாராஜரே! மஹேந்திரனுடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்து, பிறகு, மிக்க ஒளியைப்பொருளாகவுடைய ஸூர்யன், குண்டலங்களை இந்திரனுக்குக்கொடாமலிருக்கும்படி செய்வதற்காகக் கர்ணனை அடைந்தான். ஆசைப்படத்தக்க விரிப்பினால் மூடப்பட்ட

தும் மிகச்சிறந்ததுமான படுக்கையில் படுத்திருப்பவனும் வீரனும் அதிகவிஸ்வாஸமுள்ளவனும் பிராமணர்களுக்கு நன்மைசெய்பவனும் ஸத்யவாதியுமான கர்ணனுக்கு இரவில் ஸ்வப்னத்தில் சூரியன் காட்சியளித்தான். பாரதரே! ஸூர்யன் புத்திரனிடமுள்ள அன்பினால் கர்ணனிடத்தில் கருணைமிகமேலிட்டவனாக யோகபலத்தினால் நல்லரூபமுள்ளவனும் வேதங்களை அறிந்தவனுமான பிராமணனாகித் தானே அணுகி அவனுக்கு ஹிதத்தைச் செய்வதற்காக இன்சொல்லை முன்னிட்டு இந்தவசனத்தைக் கூறலானான். 'கர்ணா! அப்பா! ஸத்தியத்தைப்பாதுகாப்பவர்களுள் சிறந்தவனே! மிகக்கொள்வலியமைந்தவனே! அன்பினால் மிகநன்மையைச்சொல்லுகின்ற என்னுடையவசனத்தை இப்பொழுது கேள். கர்ணா! இந்திரன் பாண்டவர்களுக்கு நன்மையைச்செய்யவேண்டுமென்கிற விருப்பத்தால் குண்டலங்களைக் கவர எண்ணிப் பிராமணவேஷத்தோடு உன்னிடம் வருவான். நீ ஸாதுக்களால் யாசிக்கப்பட்டால் கொடுக்கவே கொடுக்கிறாயென்பதும் நல்லவையும் நீ யாசிக்கிறதில்லையென்பதுமான உன்னுடைய இயற்கையானது அவனாலும் அப்படியே உள்ளதாகவும் அறியப்பட்டிருக்கிறது. ஐயா! நீ பிராமணர்களுக்குத் தனத்தையோ, அல்லது, வேறு எந்தவஸ்துவையோ யாசிக்கப்பட்டதைக் கொடுக்கவே கொடுக்கிறாயென்றும் ஒருவருக்காவது இல்லை என்று மறுக்கிறதில்லையென்றும் எல்லாரும் சொல்லுகிறார்கள். உன்னை இப்படிப்பட்டதன்மையுள்ளவனென்று தெரிந்துகொண்டு, இந்திரன், தானே உன்னுடைய குண்டலங்களையும் கவசத்தையும் யாசிக்க வரப்போகிறான். யாசிக்கின்ற அந்த இந்திரனுக்கு உன்னால் குண்டலங்கள் கொடுக்கத்தக்கவைகளல்ல. அவன், உன்னால் இயன்றவரை இன்சொல்சொல்லத்தக்கவன். இதுவே உனக்கு மிகநன்மையானது. ஐயா! குண்டலங்களுக்காக வந்ததைச்சொல்லாமலே குண்டலங்களைக் கவர எண்ணமுள்ள புரந்தரன், உன்னால் பல காரணங்களைச்சொல்லியும், வேறு பலவிதத் தனங்களையும் ரத்தினங்களும் ஸ்திரீகளும் பசுக்களுமாகிய பலவகைப்பொருள்களையும் கொடுத்தும், பல உதாரணங்களைக்காட்டியும், மீண்டும் மீண்டும் நன்றாக மறுக்கத்தக்கவன். கர்ணா! உன்னோடுகூடப் பிறந்திருக்கின்ற மங்களமான குண்டலங்களை நீ கொடுப்பாயாகில் ஆயுளின் குறைவை அடைந்து மரணத்தை அடைவாய். சத்துருக்களுடைய கர்வத்தைப்போக்குகிறவனே! நீ கவசத்தோடும் குண்டலங்

குண்டலங்களோடும் சேர்ந்திருந்தால், யுத்தத்தில் பகைவர்களால் கொல்லப்படத்தகாதவனாகிற என்னுடைய பலத்தை உண்மை என்று அறிவாயாக. சத்துருக்களைப் பீடித்துக்கொண்டிருக்கிற இந்த இரண்டும் அமிருதத்தினின்று உண்டாயின. கர்ண! ஆதலால், உயிரானது உனக்குப் பிரியமாக இருந்தால் உன்னால் இவை காப்பாற்றப்படத்தக்கவை' என்று சொன்னான்.

கர்ணன், 'சிநேகத்தைக் காண்பித்துக்கொண்டு தேவரீர் என்னை நோக்கி இவ்வண்ணம் சொல்லுகிறீர். தேவரீர் யார்? பகவானே! இஷ்டப்படி சொல்லும். பிராமணவேஷத்தைத் தரித்திருக்கிற தேவரீர் யார்?' என்று வினவ, பிராமணன், 'ஐயா! நான் ஸூர்யன். சிநேகத்தால் (செய்யவேண்டிய காரியத்தை) உனக்குக் கற்பிக்கிறேன். என் சொற்படி நீ செய்வாயாக. இது உனக்கு மிக்க நன்மையானது' என்று சொல்ல, கர்ணன், 'பிரபுவான [1] கோபதியே இப்பொழுது எனக்கு ஹிதத்தைக் கோருகிறவருமான சுடர்களின் தேவரையே பார்த்துக் கூறுகிறவனுமாயிருக்கிறேன். எனக்குப் பிரியமானவரே! என்னுடைய இந்த வார்த்தையைக் கேளும். வரங்கொடுப்பவனான உம்மை அன்புடனே யாசிக்கின்றேன். நான் சத்தியத்தால் சொல்லுகிறேன். நான் தேவரீருக்கு அன்பனாக இருந்தால் இந்த விரதத்தினின்று தடுக்கப்படத்தக்கவனல்லேன். தேஜோநிதியான ஸூர்யபகவானே! என்னைப் பரிசுத்தமான பிராமணோத்தமர்களுக்கு உயிரையும் தியாகமாகக் கொடுப்பேன் என்கிற என்னுடைய விரதத்தை இவ்வுலகம் முழுமையும் அறிந்திருக்கின்றது. ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கின்றவர்களுள் சிறந்தவரே! தேவர்களுள் மேன்மையானவரே! இந்திரன் பிராமணவேஷத்தால் மறைக்கப்பட்டுப் பாண்டவர்களுக்கு நன்மையைச் செய்யும்பொருட்டுக் கவசகுண்டலங்களை யாசிப்பதற்கு என்னிடம் வருவானாகில், குண்டலங்களையும் உத்தமமான கவசத்தையும் கொடுப்பேன். மூவுலகங்களிலும் பிரசித்திபெற்ற என்னுடைய கீர்த்தி ஒருநாளும் குன்றக்கூடாது. என்னைப் போன்றவனுக்குக் கீர்த்தியைப் பாதுகாப்பதே தகும்; அபகீர்த்தியை உண்டாக்கின ஜீவிதத்தால் என்ன பலம்? கீர்த்தியுடன் கூடின மரணமானது உலகத்தில் எல்லாஜனங்களுக்கும் ஸம்மதமானது. அது குறித்தன்றோ? பலவானாயுள்ள விருத்திராஸுரனையும்கொன்று இந்திரன் பாண்டுபுத்திரர்களுக்கு நன்மையைச்செய்

[1] கிரணங்களுக்குப்பதி; ஸூர்யன்

யும்பொருட்டு என் குண்டலங்களையாசிப்பதென்றால் பிக்ஷைக்காக என்னிடம்வந்தால் அப்படிப்பட்டநான் குண்டலங்களைக் கவசத்துடன் இந்திரனுக்குக் கொடுப்பேன். அது எனக்கு உலகத்தில் புகழை வளர்க்கும். அவனுக்கு அபகீர்த்தி உண்டாகும். கிரணங்களையுடையவரே! உயிரைக்கொடுத்தும் உலகத்தில் நான் புகழையன்றோ விரும்புகிறேன்? புகழுள்ளவன் ஸ்வர்க்கத்தை அனுபவிக்கிறான்; புகழையிழந்தவன் நாசமடைகிறான். கீர்த்தியானது உலகத்தில் தாய்போல் மனிதனை நன்கு உயிர்வாழச்செய்கிறது. அபகீர்த்தியோ, உயிருடனிருக்கும்மனிதனுக்கும் உயிரைவாங்கிவிடுகிறது. ஒளியைத் தனமாகக் கொண்டவரே! லோகநாதரே! கீர்த்தியானது மனிதனுக்கு ஆயுளென்கிற விஷயத்தில், பிரம்மதேவர், 'மனிதனுக்கு மறுமையுலகத்தில் (நற்பயனை அடைவதற்குக்) கீர்த்தியே பிரதானமானது. இந்தவுலகத்திலும் பரிசுத்தமான கீர்த்தியானது ஆயுளை வளர்க்கிறது' என்கிற (பொருளுள்ள) பழமையான ஸ்லோகத்தைத் தாமே கானஞ்செய்திருக்கிறாரன்றோ? அப்படிப்பட்டநான், சரீரத்தோடுண்டான கவசகுண்டலங்களைக்கொடுத்து அழியாதகீர்த்தியை அடைவேன். பிராம்மணர்களுக்கு விதிப்படி தானத்தைக்கொடுத்தும் சாஸ்திரத்தில் சொல்லியமுறைப்படி யுத்தத்தில் சரீரத்தை ஹோமஞ்செய்தும் யுத்தத்தில் செய்யமுடியாதகாரியத்தைச் செய்து பகைவர்களை ஜயித்தும் சுத்தமானகீர்த்தியை அடைவேன். யுத்தத்தில், பயந்து உயிரைவேண்டுகிறவர்களுக்கு அபயங்கொடுத்தும் முதியவர்களையும் இளைஞர்களையும் பிராம்மணர்களையும் மகாபயத்திலிருந்து விடுவித்தும் உலகத்தில் ஸ்வர்க்கத்தைக்கொடுக்கக்கூடியதும் நிகரற்றதும் சிறந்ததுமான கீர்த்தியை அடைவேன். உயிரைக் கொடுத்தாவது என்னால் கீர்த்தியானது காப்பாற்றத்தக்கது. அதனை என்னுடைய விரதமென்று அறிவீராக. தேவரே! அப்படிப்பட்டநான் பிராம்மணவேஷம்பூண்ட இந்திரனுக்கு நிகரற்ற இந்தப் பிக்ஷையைக்கொடுத்து உலகத்தில் சிறந்தகதியை அடைவேன்' என்றான்.

முந்நூற்றிரண்டாவது அத்யாயம்.

குண்டலாஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(ஸூர்யன் மறுபடியும் காரணங்களைக்கூறி இந்திரனுக்குக் கவசத்தையும் குண்டலங்களையும் கொடுக்கக்கூடாதென்று சொல்லியது.)

ஸூர்யன், 'கர்ண! உனக்கும் நண்பர்களுக்கும் புத்திரர்களுக்கும் மனைவிகளுக்கும் மாதாவுக்கும் பிதாவுக்கும் தீமையை நீ செய்யாதே. மனிதர்களுள் சிறந்தவனே! மனிதர்களால் சரீரத்திற்கு விரோதமில்லாமல் இவ்வுலகில் யசஸையடைவதும் ஸ்வர்க்கத்தில் ஸ்திரமான கீர்த்தியும் விரும்பப்படுகின்றன. நீ பிராணனுக்கு விரோதமாகச் சாசுவதமான கீர்த்தியை விரும்புகிறாயாதலால், அது உன்னுடைய பிராணனை எடுத்துக்கொண்டுபோய்விடும்; ஸம்சயமில்லை. புருஷஸ்ரேஷ்டனே! இவ்வுலகில் பிதாவும் மாதாவும் புத்திரர்களும் இன்னும் மற்றுமுள்ள உறவினர்களும் உயிரோடிருக்கிற (புத்திரன்முதலிய) வர்களுடைய ஆலிங்கனமுதலியவைகளால் உண்டாகிற ஸுகத்தையடைகிறார்களென்பதையும், அரசர்களும் (அவர்களுடைய) ஆண்மையினாலே அந்தப்பயனை அடைகிறார்களென்பதையும் நீ தெரிந்துகொள். அதிககாந்தியுள்ளவனே! உயிரோடிருக்கிற மனிதர்களுக்குக் கீர்த்தியானது நன்மையை உண்டுபண்ணுகிறது. மாண்டு சாம்பலாய்ப்போன மனிதனுக்குக் கீர்த்தியினால் செய்யத்தக்கது என்ன இருக்கிறது? மிருதனானவன் கீர்த்தியை அறிகிறதில்லை. உயிரோடிருப்பவன் கீர்த்தியை அனுபவிக்கிறான். மிருதமனிதனுக்குக் கீர்த்தியானது சவத்திற்கு மாலைபோன்றது. கர்ணா, நீ பக்தனாக இருக்கிறாயென்பதாலும், பக்தியுள்ளவர்கள் என்னால் ரக்ஷிக்கத்தக்கவர்களென்கிற இந்தக்காரணத்தாலும், ஹிதத்தில் விருப்பத்தால் உனக்கு இதைச்சொல்லுகிறேன். பருத்ததோள்களுள்ளவனே! 'மிகுந்தபக்தியோடு இவன் என்னை அடைந்தவன்' என்பதனாலேயே எனக்கும் அன்பு உண்டாயிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட நீ நான்சொன்னதைச் செய். இந்தவிஷயத்தில் தெய்வத்தாலேற்படுத்தப்பட்டதும் சிறந்ததுமான ஆத்மஸம்பந்தமான (ரஹஸ்யம்) ஒன்றிருக்கிறது. அதனாலும், இதை உனக்குச் சொல்லுகிறேன்; ஐயமின்றிச் செய். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! தேவரஹஸ்யம் உன்னால் (இப்பொழுது) அறியப்படத்தகாது. ஆகையால், அந்த ரகஸ்யத்தை நான் உனக்குச் சொல்லவில்லை; ஸமயம்வரும்போது,

நீ அறிவாய். சொன்னதையே நான் மறுபடியும் சொல்வேன். ராதா புத்திர! நீ அதனை அறிந்துகொள். உன்னுடைய குண்டலங்களை வஜ்ரபாணியான இந்திரன் யாசித்தால் கொடாதே. மிக்ககாந்தியுள்ளவனே! நீ அழகிய இரண்டுகுண்டலங்களாலும் நிர்மலமான ஆகாயத்தில் விசாகநக்ஷத்திரங்களின் நடுவை அடைந்திருக்கிற சந்திரனைப்போலப் பிரகாசிக்கிறாய். உயிரோடிருக்கிற மனிதனுக்குக் கீர்த்தியானது நன்மையைப்பயக்கக்கூடியதென்கிற அதனை நீ தெரிந்துகொள். ஐயா! பாண்டவர்களுக்கு நன்மையைச்செய்வதில் முயற்சியுள்ளவனும் பிராம்மணவேஷத்தைத் தரித்தவனும் யாசிப்பவனுமான தேவராஜனைக் குண்டலங்களின் விஷயத்தில் நீ மறுத்துவிடவேண்டும். குற்றமற்றவனே! தேவராஜனுக்குக் குண்டலங்களிலுள்ள விருப்பத்தை நீ தகுந்தகாரணங்களுடன் கூடிய பலவிதவாக்கியங்களால் மறுபடியும் மறுபடியும் இயன்று வரை கெடுக்கவேண்டும். கர்ண! யுக்திகளால் பொருட்பொருத்தமுள்ளவைகளும் இனிமையால் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளுமான சொற்களால் புரந்தரனுடைய இந்தப்புத்தியைப் போக்கிவிடுவாயாக. புருஷஸ்ரேஷ்டனே! நீ எப்பொழுதும் ஸவ்யஸாசியுடன் போட்டிபோடுகிறாய். சூரனான ஸவ்யஸாசியானவன் யுத்தத்தில் உன்னோடு எதிர்க்கப்போகிறான், இந்த அர்ஜுனனுக்கு இந்திரன் தானே பாணமாக இருந்தாலும், குண்டலங்களோடு சேர்ந்திருக்கிற உன்னை யுத்தத்தில் ஜயிப்பதற்கு வல்லமையுள்ளவனாகான். ஆகையால், கர்ண! யுத்தத்தில் அர்ஜுனனைஜயிப்பதற்கு நீ விரும்பினால், அழகான இந்தக்குண்டலங்கள் உன்னால் இந்திரனுக்குக் கொடுக்கத்தக்கவைகளல்ல' என்றான்.

முந்நூற்றுமூன்றாவது அத்யாயம்.

குண்டலாஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(கர்ணன் இந்திரனுக்குக் கவசகுண்டலங்களைக் கொடுக்க அனுமதியை ஸூர்யனிடம் வேண்டினதும், ஸூர்யன் இந்திரனிடத்தினின்று சக்தியாயுதத்தைப்பெற்றுக்கொண்டு குண்டலங்களையும் கவசத்தையும் கொடுக்கும்படி சொல்லி அனுமதிகொடுத்ததும்.)

கர்ணன், 'கோபதியே! என்னை நீர் எண்ணுகிறபடி நான் பகவானான உமது பக்தனே. மிக்கதீக்ஷ்ணமான கிரணங்களுள்ளவரே!

எவவிததததாலும கொடுக்கததகாதது எனககு ஒன்றுமிலலை. கோபதியே! பகதியினால எனககு எபபொழுதும எபபடி நீர வேணடினவராயிருககிறீரோ அபபடி எனககு மனைவிகளும புததிரா களும என ஆதமாவும நணபாகளும வேணடினவர்களலலர். இஷ் டாகளான பகதாகளிடம மகாதமாககள இஷ்டமான அனபை வைசகிறாகள. பாஸகரரே! நீரும அதனை அறிந்திருககிறீர்; ஐய மிலலை. 'கர்ணன எனககு இஷடனும பக்தனுமாவன்; தேவ லோகததில எனனைததவிரத தனககு வேறு தெயவம இலலை யெனறறிகிறான' எனறெணணிய பகவானான நீர எனனுடைய நனமையைபசசொலலுகிறீர. (உமமை) மீணடும மீணடும தலைபால வணஙகி அருள்வரசசெயது மறுபடியும யாசிககிறேனெனனும இதனைக கூறுகிறேன. தீக்ஷணமான கிரணஙகளுளளவரே! நீர எனவிஷயததில பொறுததருள்வீராக. நான பொயயினினறு எவவாறு பயபபடுகிறேனோ அவவாறு யமனிடததிலிருந்தும பயப படவிலலை. முககியமாக, தார்மிகாகளான எலலாபராமமணாகளுக கும எப்பொழுதும எனனுயிரைக கொடுபபதான இநத விஷயததி லுஙகூட எனககு ஆலோசிககவேணடியதிலலை. தேவரே! பாஸ கரரே! நீர பாணடுவின புதலவனான பலகுனனைபபற்றி எனனி டம சொலலுவதும உமமுடைய மனததிலுளளதும ஸந்தாபததா லுணடானதுமான துககம விலகடடும காாததவீயாாஜுனன் போனற அாஜுனனை யுததததில நான ஜயிபபேன தேவரே! பரசுராமரிடததினினறும அபபடியே மகாதமாவான துரோண ரிடததினினறும அடையபபடட எனனுடைய பெரிதான அஸ திரபலமும தேவரீராலும அறியப்படடிருககிறது. தேவஸரேஷ டரே! நீர எனனுடைய இநத விரதததுக்கு அனுமதிகொடுபபீ ராக. யாசிக்கிற இநதிரனுககு எனனுடைய உயிரையும கொடுப பேன' எனறுசொனனான்.

சூரியன, 'ஐயா! மிககவலிமை வாயநதவனே! அழகிய இநதககுண்டலஙகளை இநதிரனுக்கு நீ கொடுககிறதானால உன னுடைய வெறறிக்காக நீயும அநதஇந்திரனைக கேடடுககொள வாயாக. நீ இநதிரனுககுக குணடலஙகளை ஓா உடன்பாடடு டன் கொடுககககடவாய. குணடலஙகளோடு சேர்ந்திருந்தால, நீ எலலாப பிராணிகளுககும கொல்லத் தகாதவனாயிருககிறா யன்றோ? குழந்தாய! அஸுரர்களை அழிபபவனான இநதிரன யுத ததில அாஜுனனால உனனுடைய விநாசததை வேணடி உன

னுடைய குண்டலங்களைக் கவர விரும்புகிருன. அப்படிப்பட்ட நீயும், தேவாகளுக்குத தலைவனும விருமபியதைப் பெறுகினற வனுமான இந்த இந்திரனைப் பிரியமான ஸதய வசனஙகளால அடிக்கடி ஸந்தோஷிக்கசசெய்து, 'ஆயிரங் கண்களையுடையவனே! உனக்குக் குண்டலஙகளையும உத்தமமான கவசததையும கொடுப பேன். பகைவரைக் கொல்வதும வீணுகாததுமான சக்தியாயுதத தை நீ எனக்குக் கொடுப்பாயாக' என்று வேண்டிக்கொள. கர்ணு! இந்த உடனபாட்டினுலேயே இந்திரனுககுக குண்டலங்களைக கொடுப்பாயாக. அந்தச் சக்தியினுல யுதததததில் சததுருக்களைக கொலலுவாய. மிகக புஜபலமுள்ளவனே! தேவராஜனுடைய அந தச் சகதியானது நூறறுவர் நூற்றுவராகவும ஆயிரவர் ஆயிரவ ராகவும யுத்தததில பகைவர்களைக் கொல்லாமல் மீணடு கையை வந்து அடைகிறதிலலை' எனறு சொனனுன். சூரியன் இவவண்ண முரைதது உடனே மறைந்தான்.

அரசரே! கர்ணனே, கனவின் மததியில் அதிகத துனபமுள் ளவன்போல விழிததுக்கொணடான. பாரதரே! அரசரே! பேசு கிறவாகளுள சிறந்தவரே! பகைவாகளை வருததுபவரே! கர்ணனே, நிததிரையைவிட்டு விழிததுககொணடு கனவை நனகு நினைதது, 'குண்டலஙகளுககாக இநதிரன எனனிடம வந்தால சக்தியை அவனிடததிலிருந்து பெறறுக்கொண்டு குண்டலங்களையும கவசத தையும கொடுபபேன' எனறு சகதியைப பெற்றுககொளவதற்கு நிச்சயமசெயதான். பரதஶ்ரேஷ்டரே! அவன காலையிலெழுநது செய்யவேணடியவைகளைச்செயது பிராமமணாகளை ஸவஸதிவாச னங்களைச் சொலலுமபடி செயது வழக்கபபடி கார்யததைத தொடஙகினன. ராஜஶ்ரேஷ்டரே! அபபொழுது, விதிபபடி ஒரு முகூர்ததகாலம ஜபிததான. பிறகு, ஜபததின்முடிவில கர்ணன சூரியனுககு ஸவபனததைத தெரிவிததான கர்ணன இரவில கண்டதும இருவருககும பேசசு நடந்ததுமாகிய அனைததையும நடந்தபடி வரிசையாக அபபொழுது சூரியனுககுச சொனனுன. அதைககேட்டு, பகவானும பிரகாசிபபவனும ராகுவை நாசம செயபவனுமான சூரியன, புனனகையுடன அநதககர்ணனைப பாரதது, 'அபபடியே' எனறு சொனனுன. பகைவீரர்களை அழிபபவனுன கர்ணன, பிறகு, அதனை உணமை என்று அறிநது, சகதியையே விருமபி இந்திரனை எதிர்பாராததிருநதான" எனறு கூறினர.

முந்நூற்றுநான்காவது அத்யாயம்

குண்டலாஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(குந்திபோஜன் துர்வாஸரைத் தன்னுடைய அரண்மனையில் வஸிக்கச்செய்து குந்தியை அவருக்குப் பணிவிடை செய்யச்சொல்லியது)

ஜனமேஜயர், "ஸூர்யனால் கர்ணனுக்கு இச்சமயத்தில் சொல்லப்படாத அந்த ரஹஸ்யம் யாது? அந்தக் குண்டலங்கள் எப்படிப்பட்டவை? கவசமும் எப்படிப்பட்டது? மிகச் சிறந்தவரே! அவனுக்குக் கவசமும் குண்டலங்களும் எங்கிருந்து கிடைத்தன? தபோதனரே! இவைகளை நான் கேட்கவிரும்புகிறேன்" என்று வினவ, வைசம்பாயனர், "அரசரே! அந்தக்குண்டலங்களும் கவசமும் எப்படிப்பட்டவையென்பதையும், அந்த ஸூர்யனுடைய இந்த ரஹஸ்யத்தையும் நான் சொல்லுகிறேன். அரசரே! தீக்ஷ்ணமான தேஜஸ்ஸுள்ளவரும் மகானும் உயரமானவரும் மீசைதாடிகளையும் தண்டத்தையும் சடைகளையும் தரித்தவரும் இனியதோற்றமுள்ளவரும் குற்றமற்ற அங்கங்களுள்ளவரும் தேஜஸினால் ஜ்வலிப்பவரும் தேன்போலப் பிங்கவர்ணமுள்ளவரும் இன்சொல்லுள்ளவரும் தவத்தையும் வேதாத்தியயனத்தையும் பூஷணமாகக்கொண்டவருமான ஒரு பிராம்மணர் முன்னொருகாலத்தில் குந்திபோஜமகாராஜனிடம் வந்தார். மிகப்பெருந்தவமுள்ள அந்தத் துர்வாஸர், குந்திபோஜராஜனைப்பார்த்து, '[1] மாத்ஸர்யமில்லாதவனே! உன்னுடைய வீட்டில்சாப்பிடுவதற்குப் பிக்ஷையைவிரும்புகிறேன். நீயாவது உன்னைப்பின்பற்றியவர்களாவது எனக்கு விருப்பமில்லாததைச் செய்யலாகாது. தோஷமில்லாதவனே! உன் மனத்துக்கு ருசிக்குமானால், இவ்வண்ணம் உன் வீட்டில் வஸிப்பேன். என்னிஷ்டப்படி போவேன், அப்படியே வருவேன். வேந்தே! என்னுடைய படுக்கையிலும் ஆஸனத்திலும் ஒருவனும் அபராதியாகக்கூடாது' என்றுசொன்னார். குந்திபோஜன், அவரைப்பார்த்து, 'அப்படியே ஆகட்டும் இன்னும் சிறப்பாகவும் செய்வேன்' என்று ப்ரீதியுடன்கூடின இந்தவசனத்தை உரைத்தான்; மீண்டும் அந்த மஹரிஷியைப்பார்த்து, 'பேரறிவுள்ளவரே! புகழ்பெற்றவளும் சீலமும் ஒழுக்கமுமுள்ளவளும் உத்தமியும் இந்திரியங்களை

---

[1] மாத்ஸர்யம் = பிறர்நன்மையைப்பொறாமை

அடக்கினவளும் பிறரை அவமதியாதவளுமான பருதை என்கிற என்னுடைய பெண் இருக்கிறாள். அவள் அலக்ஷ்யம்செய்யாமல் பூஜையினால் உம்மை ஆராதிப்பாள். அவளுடைய சீலத்தாலும் நடையினாலும் ஸந்தோஷத்தை அடைவீர்' என்றுசொன்னான். இவ்வாறு அந்த ப்ராம்மணரைப்பார்த்துச் சொல்லிவிட்டு விதிப்படி அவரைப்பூஜித்து விசாலமானகண்களுள்ள ப்ருதையென்கிறபெண்ணிடம்போய், 'குழந்தாய்! மஹாபாக்யமுள்ள இந்தப்ராம்மணர் என்னுடையவீட்டில் வஸிப்பதற்கு விரும்புகிறார். என்னாலும் இவருக்கு, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று உறுதிகூறப்பட்டது பெண்ணே! ப்ராம்மணாராதனமானது உன்னைப்பொறுத்திருக்கிறது. ஆகையால், என்னுடையவாக்கியத்தை நீ ஒருபொழுதும் வீணாகச்செய்யலாகாது. தவமுள்ளவரும் பகவானும் தவறுமல் வேதங்களை ஓதுகிறவரும் மிக்க தேஜஸ்ஸுள்ளவருமான இந்தப் ப்ராம்மணர் எதனைச்சொல்லுவரோ அதனை வெறுப்பின்றிக் கொடுக்கவேண்டும். ப்ராம்மணர்கள் சிறந்த தேஜஸ்ஸன்றோ? ப்ராம்மணர்கள் சிறந்த தவமன்றோ? ப்ராம்மணர்களுடைய நமஸ்காரங்களால் ஸூர்யன் ஆகாயத்தில் விளங்குகிறான். ப்ராம்மணர்களைப் பூஜைசெய்யாமல்[1] நாண்டகயனும் வாதாபியென்கிற மகாஸுரனும் அப்படியே தாலஜங்கனும் ப்ராம்மணசாபத்தால் கொல்லப்பட்டார்கள், விந்தியமலையும் நஹுஷனும் ஸமுத்திரமும் துன்புறுத்தப்பட்டார்கள். குழந்தாய்! அப்படிப்பட்ட இந்தமகாபாரமானது இப்பொழுது உன்னிடத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. நீ எப்பொழுதும் அடக்கத்துடன் ப்ராம்மணருக்கு ஆராதனத்தைச் செய்வாயாக. பெண்ணே! இளமை தொடங்கியே உன்னுடையமனம் ஒரேவழியில்செல்வதை நான் அறிவேன் இந்த அரண்மனையில் ப்ராம்மணர்களிடமும் எல்லாக குருக்களிடமும் உறவினர்களிடமும் அப்படியே எல்லாவேலைக்காரர்களிடமும் நண்பர்களிடமும் ஸம்பந்திகளிடமும் மாதாக்களிடமும் என்னிடமும் நீ உள்ளபடி எல்லாவற்றையும் கவனித்துக்கொண்டிருக்கிறாய் தோஷமற்ற அங்கங்களுள்ளவளே! வேலைக்காரர்களிடம் நீ நன்கு நடந்துகொள்வதனால் இந்தப்பட்டணத்திலும் அந்தப்புரத்திலும் உன்மீது ஸந்தோஷமில்லாத மனிதர்கள் இல்லை. ப்ருதையே! சிறுமியென்றும் எனக்குப் பெண்ணாக இருக்கிற

---

[1] 'மாநாாஹாந' என்பது வேறுபாடம், 'பூஜைக்குரிய ப்ராம்மணர்களை' என்பது பொருள்

யென்றும் எண்ணிக் கோபமுள்ளவரான பிராம்மணருக்கு உன்னையே பணிவிடை செய்வதற்காக ஏற்படுத்தத்தக்கவளென்று நினைக்கிறேன். வ்ருஷ்ணிகளுடைய குலத்தில் நீ பிறந்தாய்; சூரனென்கிற மன்னனுக்குப் பிரியமான புத்திரி. ப்ரீதியுள்ள உன்பிதா இளமைப் பருவத்திலிருந்த உன்னை முற்காலத்தில் தானே எனக்குக் கொடுத்தான். நீ வஸுதேவனுடைய ஸஹோதரி. என் பெண்களுள் நீ மிகவும் மேன்மைபெற்றவள். சூரனால் (மூத்தகுழந்தை என்னால் உனக்குக் கொடுக்கத்தக்கது) என்று ப்ரதிஜ்ஞைசெய்யப்பட்டபடி நீ கொடுக்கப்பட்டாய். அதனால், எனக்கு நீ புத்திரியாகிறாய். அப்படிப்பட்ட குலத்திலன்றோ நீ பிறந்தாய்? என்னுடைய குலத்தில் நீ நன்றாக வளர்க்கப்பட்டாய். நதியானது ஒரு மடுவிலிருந்து மற்றொரு மடுவில் பாய்வதுபோல ஸுகத்தினின்று ஸுகத்தை அடைந்திருக்கிறாய். கல்யாணி! இழிகுலத்தில் பிறந்த பெண்கள் பிரயாஸத்தால் முக்கியமாக நிர்ப்பந்தத்துடன் பாதுகாக்கப்பட்டாலும் இளமைப்பருவத்தால் துஷ்டத்தனத்தைச் செய்கிறார்கள். பருத்தையே! உன் பிறப்போ ராஜகுலத்தில். உன்னுடைய அழகும் அத்புதமானது. பெண்ணே! மற்றும் வேண்டிய எல்லாவற்றுடனும் சேர்ந்து நிரம்பியிருக்கிறாய். பெண்ணே! பருத்தையே! அப்படிப்பட்ட நீ செருக்கையும் டம்பத்தையும் தன்னைத்தானே மதித்தலையும் விட்டு வரங்களைக் கொடுப்பவரான பிராம்மணரை ஆராதித்து நன்மையை அடைவாய். கல்யாணி! தோஷமில்லாதவளே! இவ்வண்ணம் மஹரிஷியை ஆராதிப்பாயாகில் நிச்சயமாக மங்களத்தை அடைவாய். பிராம்மணோத்தமர் கோபம்வரும்படி செய்யப்பட்டால் என்னுடையகுலம் முழுமையும் எரிக்கப்படும்' என்று சொன்னான்.

முந்நூற்றைந்தாவது அத்யாயம்.

குண்டலாஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(குந்தி கருத்துடன் பணிசெய்து துர்வாஸரை மகிழ்வித்தது)

குந்தி, 'அரசரே! நான் நியமத்துடன் பூஜையினால் பிராம்மணரை நீர் வாக்களித்தபடி ஆராதிப்பேன். நான் பொய்சொல்லவில்லை. பிராம்மணர்களைப் பூஜிக்கும் விருப்பமுடையேனென்னும் இதுவும் எனக்கு இயற்கையே. உம்முடையவிருப்பமும் செய்யவேண்டி

யதே. எனக்கும நிகரிலலாத நனமை உணடு. பகவானுன அவர் மாலையில வநதாலும காலையில வநதாலும இரவில வநதாலும நடு ராத்ரியில வநதாலும எனமீது [1] கோபம கொளளமாட்டார். ராஜேந்திரரே! பிராம்மணாகளைப பூஜிபபதற்கு நான ஏற்படுத்தப பட்டதாகிய இது எனக்கு லாபம. புருஷஶ்ரேஷ்டரே! உமமுடைய கட்டளைபபடி நினறு நனமையைச செயவேன். ராஜேந்திரரே! நீர் நமபிக்கையுளளவராக இரும. பிராமமணோத்தமா உமமுடைய வீட்டில வசித்து அப்ரியத்தை அடையமாட்டார். இது உணமை யெனறு உமக்குச் சொலலுகின்றேன. அரசரே! குற்றமற்றவரே! இநத பராமமணருக்குப பிரியமும உமக்கு நனமையுமான காரி யத்தில முயலவேன. உமமுடைய மனக்கவலை விலகட்டும. பூமிக்கு இறைவரே! மகாபாக்கியசாலிகளான பிராமமணாகள, பூஜிக்கப பட்டார்களானால (துனபத்தினினறு) தாண்டுவிபபதறகும, விப ரீதமாக நடநதுகொளளபபட்டால வதைசெய்வதற்கும வலலவ ராவாரகள. அப்படிபபட்ட நான இதனை அறிநது பிராமமணோத தமரை மகிழவிபபேன. அரசரே! என நிமித்தமாகப பிராமம ணோத்தமரிடமிருநது துனபத்தை நீர் அடையமாட்டீர். ராஜ ஶ்ரேஷ்டரே! முற்காலத்தில ஸுகனனியின (செயகை) காரண மாக சயவனர தீஙகிழைபபவரானதுபோலக குற்றம நேர்நதால பிராமமணாகள அரசாகளுக்குத தீஙகிழைபபவாகளும ஆகினற னா. அரசரே! நீர பிராமமணோத்தமரிடம சொலலியபடியே நான சிறநத நியமத்தோடு அவரை உபசரிபபேன்' எனறு சொன் னாள. அரசன, இவவணணம சொலலுகின்ற குநதியைப பலதட வை தழுவிக்கொணடும புகழநதும, 'கலயாணி! இகழத்தகாத வளே! என்னுடைய நனமைக்கும அப்படியே உனனுடைய க்ஷேம மத்துக்கும குலத்தின நனமைக்குமாக இபபடி இபபடி நீ எலலா வற்றையும ஆலோசியாமல செயயவேண்டும' எனறு செயயவேண டியதைக கட்டளையிட்டான அதிக கீர்த்தியுளளவனும பிராம மணாகளிடம அன்புளளவனுமான குநதிபோஜன, அநதப பெண ணைப பாாத்து இவவாறு கூறி, பிராமமணரைப பாாத்து, 'பிராம மணரே! இநதச சிறுமியானவள எனனுடைய புதலவி; ஸுக மாக வளாக்கபபட்டவள ஏதாவதொருகுற்றம செயதுவிட்டா லும அதனைத தேவரீா மனத்தில வைக்கலாகாது. மகாபாக்கிய சாலிகளான பிராமமணாகள பிராயம முதிர்நதவாகளிடமும சிறு

---

[1] கோபங்கொளளுமபடி நடவேனெனபது

வர்களிடமும் தவசிகளிடமும் அவர்கள் குற்றஞ்செய்தாலும் எப்பொழுதுமே பெரும்பாலும் கோபிக்கமாட்டார்கள். மிகப் பெரிய குற்றம் நேர்ந்தாலும் பிராம்மணர்கள் பொறுமை பாராட்டவேண்டும். பிராம்மணோத்தமரே! சக்திக்குத் தக்கபடியும் பெருமுயற்சிக்குத் தக்கபடியும் செய்யப்படுகிற பூஜையை ஏற்றுக்கொள்வீராக' என்று சொல்லிப் பிருதையைப் பிராம்மணரிடம் கொடுத்தான். பிராம்மணர், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொல்லியபின், அந்த அரசன் ப்ரீதியுள்ள மனத்துடன் [1] ஸூர்ய கிரணத்துக்கும் சந்திரகிரணத்துக்கும் ஒப்பான ஒரு மாளிகையை இவருக்குக் கொடுத்தான். அந்த வீட்டில் அக்னிக்ருகத்தில் அவருக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிற காந்தியுள்ள ஆஸனத்தையும் அப்படியே ஆகாரமுதலிய எல்லாவற்றையும் கொடுத்தான். ராஜபுத்திரியோ, சோம்பலையும் தன்னைத்தானே மதிப்பதையும் விலக்கிவிட்டுப் பிராம்மணருடைய ஆராதனத்தில் அதிகமுயற்சியைச் செய்தாள். சுத்தியைமுதன்மையாகக்கொண்டவளும் தாமத்தில் பற்றுதலுள்ளவளுமான அந்தப் பிருதை அங்கே பிராம்மணரை அடைந்து விதிப்படி பூஜிக்கத்தக்க அவரைத் தேவதையைப் போல(ப் பூஜித்து) மகிழ்வித்தாள்.

முந்நூற்றுருவது அத்யாயம்.

குண்டலாஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(குந்தியின்பணிவிடையினால் ஸந்தோஷமடைந்த துர்வாஸர் வரங்களைக்கேட்கச் சொல்லியதும், அவள் கேளாமலிருக்க, அவர் தாமே தேவதைகளை வசப்படுத்தும் மந்திரத்தை உபதேசித்து அரசனிடம் விடைபெற்று மறைந்ததும்)

மகாராஜரே! பரிசுத்தவிரதமுள்ள அந்தக்கன்னியானவள், கடுமையான விரதமுள்ள பிராம்மணரைச் சுத்தமானமனத்தினால் ஸந்தோஷமடையச்செய்தாள். ராஜேந்திரரே! பிராம்மணோத்தமர், ஒரு ஸமயத்தில், 'காலையில்வருவேன்' என்று சொல்லிவிட்டு, பிறகு, ஸாயங்காலத்தில் வருவார்; பிறகு, மீண்டும் இரவில் வருவார் அவரை எல்லாஸமயங்களிலும் அந்தக்கன்னியானவள் மிக அதிகமானபக்ஷ்யங்களாலும் போஜ்யங்களாலும் ஆஸனங்க

---

[1] 'ஹம்ஸ' என்பது மூலம்; 'அன்னப்பறவைக்கும்' என்பது இங்கிவிஷ மொழிபெயர்ப்பு.

ளாலும் படுக்கைகளாலும் எப்பொழுதும் பூஜித்தாள். அவருக்கு அன்னம் முதலியவைகளாலும் அப்படியே படுக்கையினாலும் ஆஸனத்தாலும் செய்யப்படுகிற உபசாரம் நாளுக்குநாள் வளர்ந்து வந்தது; குறைவடையவில்லை. அரசரே! அப்பொழுது குந்தியானவள் பிராம்மணருடைய அதட்டுதல்களாலும் வைதல்களாலும் அப்படியே அப்ரியமானசொல்லாலும் (துன்புறுத்தப்பட்டும்) அவருக்கு வேண்டாததைச் செய்யவில்லை. அந்தப்பிராம்மணர் மறுபடியும் தூங்கும்பொழுது வருவார்; பெரும்பாலும் வராமலுமிருப்பார். அவர் கிடைக்க மிகவும்அரிதாக இருக்கிற அன்னத்தைக்கொடு என்றுசொல்வார். அவள் அவையெல்லாம் ஸித்தமாக இருக்கின்றனவென்றே அவருக்குத் தெரிவிப்பாள். ராஜேந்திரரே! இகழப்படாதவளும் உத்தமகன்னிகையுமான அந்தப்ப்ருதையானவள், இந்திரியங்களை நன்றாக அடக்கிப் பிராம்மணோத்தமருக்குச் சிஷ்யன்போலவும் புத்ரன்போலவும் தங்கைபோலவும் அவரிஷ்டப்படிநடந்து மகிழ்ச்சியை விளைவித்தாள். பிராம்மணோத்தமர் அவளுடைய சமம் தமம் முதலிய குணங்களாலும் பணிவிடையினாலும் ஸந்தோஷமடைந்தார், மீண்டும், இவளுக்கு நன்மையைச் செய்வதற்காகத் தியானகாலத்தில் கருத்துடன் ஆலோசிப்பதில் மிக்கமுயற்சியைச் செய்தார். பாரதரே! பிதாவானவன், அவளைப்பார்த்து, 'புத்திரி! உன்னுடையபணிவிடையினால் பிராம்மணர் ஸந்தோஷிக்கிறாரா?' என்று காலையிலும் மாலையிலும் கேட்டுவந்தான். கீர்த்தியையுடையவளான அவள், 'அதிகமாக ஸந்தோஷிக்கிறார்' என்றே அவனுக்கு மறுமொழி உரைத்தாள். பிறகு, பெரியமனமுள்ள குந்திபோஜன் உத்தமமான ப்ரீதியை அடைந்தான். பிறகு, மந்திரஜபம்செய்பவர்களுள் சிறந்தவரும் ஸ்நேஹத்தில் பற்றுதலுள்ளவருமான அந்தப்பிராம்மணர், ஒருவருஷம் பூர்ணமாகியும் ப்ருதையினிடம் கெட்ட செய்கை ஒன்றையும் காணமற்போனபொழுது, மனமகிழ்ந்தவராகி, இவளைப்பார்த்து, 'கல்யாணி! மங்களமானவளே! உன்னுடைய பணிவிடையினால் மிக்கமகிழ்ச்சியடைகிறேன். கல்யாணி! எல்லா ஸ்திரீகளையும் கீர்த்தியினால் மீறக்கூடியவைகளும் இவ்வுலகில் மனிதர்களால் எவ்விதத்தாலும் அடையமுடியாதவைகளுமான வரங்களை நீ வரிப்பாயாக' என்றுசொன்னார். குந்தி, 'வேதங்களை அறிந்தவர்களுள் உத்தமரே! என்விஷயத்தில் தேவரீரும் என் பிதாவும் அருளுள்ளவர்களாக இருக்கிறீர்களாதலால் என்னு

டைய எல்லாக்காரியங்களும் செய்து முடிக்கப்பட்டவைகளே. பிராம்மணரே! எனக்கு வரங்கள் வேண்டாம்' என்றுசொன்னாள். பிராம்மணர், 'கல்யாணி! சுத்தமான புன்னகையுள்ளவளே! என்னிடத்தினின்று வரத்தை நீ விரும்பாவிட்டால், நீ தேவர்களை அழைப்பதற்காக இந்தமந்திரத்தைப்பெற்றுக்கொள். கல்யாணி! நீ இந்தமந்திரத்தினால் எந்தஎந்தத்தேவனை ஆவாஹனஞ்செய்வாயோ அந்தஅந்தத்தேவன் உன்வசத்திலிருக்கவேண்டியவனாவான். விருப்பமில்லாதவனோ விருப்பமுள்ளவனோ அந்தத்தேவன்[1] மந்திரத்தினால் பரபரப்புள்ளவனாகவும் வாக்கியங்களால் வேலைக்காரன்போல வணங்கினவனாகவும் உன்னுடையவசத்தில் வந்துசேருவான்' என்று சொன்னார். அரசரே! இகழப்படாதவளான அந்தக்குந்தியானவள் சாபபயத்தினால் அப்பொழுது அந்தப்பிராம்மணஶ்ரேஷ்டரை இரண்டாவதுதடவை மறுத்துச்சொல்வதற்குச்சக்தியற்றவளானாள். வேந்தே! பிறகு, அந்தப்பிராம்மணர் அப்பொழுது அதர்வசிரஸில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற பிரஸித்தமான மந்திரத்தொகுதியைக் குற்றமற்ற அங்கங்களுள்ள அந்தக்குந்திக்கு உபதேசித்தார். ராஜேந்திரரே! அந்தமந்திரத்தைக்கொடுத்துவிட்டு, குந்திபோஜனைப்பார்த்து, 'அரசனே! கன்னியினால் மகிழ்விக்கப்பட்டவனும் உன்னுடையவீட்டில் மிக்கதிருப்தி அடைந்தவனும் எப்பொழுதும் நன்றாகப் பூஜிக்கப்பட்டவனுமாக ஸுகமாக வஸித்தேன். செல்வேன்' என்று சொல்லி மறைந்தார். அந்த அரசனோ, அப்பொழுது அந்த இடத்திலேயே பிராம்மணர் மறைந்துபோனதைக்கண்டு ஆச்சரியம் மேலிட்டவனானான்; பருதையையும் மிக்கக்கொண்டாடினான்.

முந்நூற்றேழாவது அத்யாயம்.

குண்டலாஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(ஒரு ஸமயம் குந்தியானவள் மந்திரத்தைப்பரீக்ஷிப்பதற்காக ஸூர்யனை அழைத்ததும், சூரியன்வந்து தன்னோடு சேரவிரும்பாத குந்தியைப் பயமுறுத்தி இன்சொற்கூறியதும்)

அந்தப் பிராம்மணோத்தமர் சென்று சிறிதுகாலம் சென்றபின், கன்னியாக இருக்கிற அந்தக்குந்தியானவள், 'மகாத்மா

---

[1] 'மந்திரங்களால் சாந்தமானவனும் வேலைக்காரன்போல வணங்கினவனும் ஆவான்' என்பது வேறுபட்டத்தின்பொருள்

வான அவரால எனககுககொடுககபபட்ட இநதமநதிரததொகுதி எப்படிபபட்டது? அதனுடைய வலிமையை விரைவில அறிவேன்' என்று மநதிரததொகுதியின பலாபலஙகளைச சிநதிததாள். இவவண்ணம ஆலோசிககின்ற அநதபருதையானவள, தறசெயலாக ருதுவினசின்னததைககண்டாள். [1] கன்னியாக இருக்குமநிலைமையில வீட்டுககுவிலககான அநதசசிறுமியானவள வெட்கினவளானாள. பிறகு, உபபரிகையிலிருபபவளும [2] சிறநத படுககையிலிருநதவளுமான அநதககுநதியானவள, கீழததிசையில உதிக்கின்ற சூரியமண்டலததைப பாரததாள. அழகிய இடையுள்ள அநதககுந்தியானவள அநதஸூாயனிடததில மனததையும் கண்ணையும வைததாள. அவள ஸந்தியை அடைநதிருககிற சூரியனுடையரூபததினால (போதுமெனகிற) திருபதியை அடையவில்லை. அவளுககுத திவயதிருஷ்டி உண்டாயிறறு. அவள அறபுதமானகாட்சியுள்ளவனும கவசமணிந்தவனும குண்டலஙகளாலலங்கரிககபபட்டவனுமான ஒரு தேவனைக கண்டாள. அரசரே! மநதிரததைபபறறி அவளுககு(ப பரீக்ஷிகக)விருபபம உண்டாயிறறு பிறகு, அவள அநதஸூாயனை மநதிரததினால அழைததாள, அபபொழுது, (கணகாது முதலிய) உறுபபுககளை ஜலததினாலதொட்டு (= ஆசமனமசெயது) ஸூர்யனை அழைததாள. வேநதே! பிறகு, தேனபோலப பிஙகவாணமுளளவனும நீண்டகைகளையுடையவனும் சஙகுபோன்ற கழுததுளளவனும தோளவளைகளை அணிநதவனும கிரீடநதரிததவனுமான ஸூாயன, சிரிததுககொண்டும திசைகளை நனகுஜவலிககசசெயது கொண்டும விரைவாகவநதான ஸூாயன யோகததினால தன னுருவததை இரண்டாககசசெயது (ஒருவடிவததுடன) வநதான, (மற்றொருவடிவததால) காயவுமகாயநதான பிறகு, சூரியன், குநதியைபபாரதது, 'கலயாணி! உனனுடைய மநதிரததினால வலிநது அழைககபபட்டநான உனவசததை அடைநதிருககிறேன உனககு வசபபட்டிருககிறநான என்ன செயயவேண்டும'

---

1 ‘கந்யாஸாவெ’ எனபது மூலம, கன்னி = பததுவயதுபபெண எனபதும, கலயாணமாகாதபெண எனபதும பொருள இஙகே, ‘கலயாணமாகாதபெண’ எனபது இஙகிலிஷ மொழிபெயாபபு

2 ‘ஸோபாஸ்ரயநோசிதா’ எனபது மூலம, சிறநதபடுககைககுத தகுதியுளளவள எனபதும, சிறநதபடுககையிலபடுததுபபழகினவள எனபதும பொருள

அரசியே! சொல்வாயாக. உனக்கு எது இஷ்டமோ அதை நான் செய்பவனாக இருக்கிறேன்' என்று மிக அழகிய இன்சொல்லுடன் கூறினான். குந்தி, 'பகவானே! எங்கிருந்து வந்தீரோ அவ்விடத்திற்குச் செல்லலாம். பகவானே! (மந்திரத்தைப் பரீக்ஷிப்பதில்) ஆவலால் அழைக்கப்பட்டீர். க்ஷமைசெய்வீராக' என்று சொன்னாள். சூரியன், 'மெல்லிய இடையுள்ளவளே! நீ என்னைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறபடியே செல்வேன். ஆயினும், தேவனான என்னை அழைத்து வீணாகத் திருப்பி அனுப்புவது நியாயமன்று. நல்லபாக்கியமுள்ளவளே! ஸூர்யனிடத்தினின்று வீர்யத்தினால் உலகத்தில் ஒப்பற்றவனும் கவசமுள்ளவனும் குண்டலங்களுள்ளவனுமான புத்திரன் உண்டாகவேண்டுமென்று உனக்கு எண்ணம். யானைபோல நடப்பவளே! அப்படிப்பட்ட நீ உன்னைக்கொடுத்தலைச் செய்வாயாக. பெண்ணே! நீ எண்ணினவண்ணம் உனக்குப் புத்திரன் உண்டாவான் கல்யாணி! அழகிய புன்னகையுள்ளவளே! உன்னோடு சேர்ந்துவிட்டு, பிறகு, நான் போகிறேன். பெண்ணே! நீ இப்பொழுது என்னுடைய பிரியமான சொல்லைச் செய்யாமல் போவாயாகில், மறுத்ததனால் கோபங்கொண்ட நான் பிராமணனையும் உன் தகப்பனையும் சபிப்பேன். உனக்காக அவர்களனைவரையும் எரிப்பேன். ஸந்தேகமில்லை. உன்னுடைய அநீதியை அறியாத மூடனான உன் பிதாவுக்கும் உன்னுடைய இயற்கையையும் நடையையும் அறியாமல் உனக்கு மந்திரத்தைக்கொடுத்த பிராமணனுக்கும் இப்பொழுது கடுமையான தண்டத்தை விதிப்பேன் கல்யாணி! இந்திரனைத்தலைவனாகக்கொண்ட இந்தத் தேவர்களனைவரும், உன்னால் வஞ்சிக்கப்பட்டிருக்கிற என்னை ஆகாயத்தில் சிரித்துக்கொண்டு பார்க்கிறார்கள். இந்தத் தேவகணங்களைப் பார். உனக்கு இந்தத் தெய்வத்தன்மைபொருந்திய கண் இருக்கிறது. என்னை நீ பார்த்தற்குக் கருவியாயிருந்த திவ்யநேத்திரமானது முந்தியே என்னால் உனக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது' என்று சொன்னான். பிறகு, ராஜபுத்திரியானவள் தங்கள் தங்கள் விமானங்களில் ஆகாயத்தில் ஸூர்யனைப்போலப் பிரகாசிக்கிற எல்லாத் தேவர்களையும் ஒளியுள்ளவனும் மகானுமான ஸூர்யனையும் பார்த்தாள். சிறுமியான அந்தக் குந்திதேவியானவள், அந்தத் தேவர்களையும் சூரியனையும் பார்த்துப் பயந்தவளாக, சூரியனை நோக்கி, 'கோபதியே! நீர் உம்முடைய விமானத்தை நோக்கிச் செல்வீராக. கன்னியாக இருந்த

லால இநத முறைறத தவறு (எனககுத) துககததைதயே விளைவிக கிறது. பிதாவும மாதாவும இன்னும மறறப பெரியோாகளும, இநதச சரீரததைதக கொடுபபதில அதிகாரமுளளவாகளாக இருக கிருாகள. நான் தாமததை அழிக்கமாட்டேன. உலகததில ஸதிரிகளுக்கு நனனடையானது சரீரரக்ஷையாகப புகழபபடுகிறது ஒளியைப பொருளாகக்கொணடவரே! என்னால நீா மநதிரபலததை அறிவதற்காக அழைககபபட்டீா. பிரபுவே! 'சிறுமியானவள பால்யததால செயதுவிட்டாள' எனறு எணணி எனனுடைய இந்தக குற்றததைப பொறுககககடவீா' எனறு சொனனாள. ஸூாயன, 'சிறுமி எனறெணணி உன்னிடததில் நலலவாாததை சொலலு கிறேன. வேறு ஒருததியினிடமும நான் நல்லவாாததை சொலல மாட்டேன. குந்திபோஜனுடைய பெண்ணே! உனனுடைய தேகததை எனககுக கொடு. பயந்தவளே! உனனுடைய இந்தச செயகையினாலனறோ கோபததுக்குத தணிவு உணடாகும்? பயந தவளே! பெணணே! மநதிரததாலழைககபபட்ட நான உன்னோடு சேராமல உனனால வஞசிககபபட்டவனாகத திருமபிச செல்வது தகாதனறோ? குற்றமறற அஙகஙகளுளளவளே! உலகததில நனகு பரிகஸிககததக்க தனமையை அடைவேன அழகிய பினதட்டுக களுள்ளவளே! கலயாணி! செலலவே செலவேன. நான உன்னால நிராகரிககபபட்டுச சென்றால எலலாத தேவாகளாலும அபபடி நிநதிககததக்கவனாவேன. அபபடிபபட்ட நீ என்னோடு சேருவாயாக; எனனைபபோனற புததிரனை அடைவாய. எலலா உலகஙகளிலும மேனமை பெற்றவளாவாய; ஸமசயமிலலை' எனறு சொன்னான.

முந்நூற்றெட்டாவது அத்யாயம்.

குண்டலாஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(குந்தியானவள் அரிதில் ஸம்மதித்ததும், ஸூர்யன் மறுபடியும் கன்னியாகும்படி வரங்கொடுத்து அவளிடத்தில் கர்ப்பத்தை உண்டுபண்ணியதும்)

நிலைமையுள்ள அநதக கனனியானவள பலவிதமான இன சொலலைககூறியும ஸூாயனை ஸமாதானபபடுததுவதறகுச சகதி யுளளவளாகவிலலை. அரசனே! சிறுமியான குநதியானவள

சூர்யனை மறுக்கமுடியாமற்போனபொழுது, 'அவனிடத்திலிருந்து வரும் சாபத்துக்குப்பயந்து, பிறகு, 'கோபங்கொண்டிருக்கிற இந்தச் சூரியனிடத்திலிருந்து நிரபராதியான என் பிதாவுக்கும் பிராம்மணருக்கும் என்னிமித்தம் எவ்வாறு சாபம் நேராமலிருக்கும்? (ஸூர்யன் முதலிய) தேஜஸ்ஸுகளும் துர்வாஸர் முதலிய தவசிகளும் [1] தீமையற்றவர்களானாலும், சிறுவன் ஸாதுவாயிருந்தாலும், அறியாமையால் பழக்கமிருக்கிறதென்று அவர்களை அணுகலாகாது. (அவருடைய) கையில் [2] பிடிபட்டு மிக்க பயத்தை அடைந்திருக்கிறேன். அப்படிப்பட்ட நான் இப்பொழுது நானாகவே என் தேகத்தைப் பிறருக்குக் கொடுக்கிறதென்கிற மிக்க தீச்செயலை எவ்வாறு செய்வேன்?' என்று நெடுநேரம் ஆலோசித்தாள். ராஜஶ்ரேஷ்டரே! பிரஜைகளுக்குப்பதியே! [3]சாபத்தினின்று பயந்தவளும் மனத்தினால் பலவாறு சிந்திக்கின்றவளுமான அந்தக் குந்தியானவள், மோகம் மேலிட்ட அங்கங்களுள்ளவளும் அடிக்கடி புன்னகைசெய்பவளும் பந்துக்களிடம் பயந்தவளுமாகி அந்த ஸூர்யனைப்பார்த்து வெட்கத்தால் தழுதழுத்த சொல்லால், 'என் தகப்பனாரும் தாயாரும் மற்ற உறவினர்களும் உயிரோடிருக்கும்பொழுது இந்தச் சாஸ்திரத்தவறுதலானது எப்படி ஏற்படலாம்? தேவரே! சாஸ்திரவிதிக்கு விலக்கான சேர்க்கை உம்முடன் ஏற்படுமேயாகில் என் நிமித்தமாக இந்தக் குலத்திற்கு உலகத்தில் அபகீர்த்தியானது ஏற்படும்; ஸம்சயமில்லை. எவ்விதத்தாலும் அவமதிக்க முடியாதவரே! காய்பவர்களுள் சிறந்தவரே! நீர் இதைத் தர்மமென்று எண்ணினால், பந்துக்களால் கொடுக்கப்படாமலிருந்தும், காமத்தைச்செய்கிற நான் உமக்கு என்னுடைய தேகத்தைக்கொடுத்து உம்முடைய ஆசையை நிறைவேற்றுகிறேன். பிராணிகளுடைய தர்மமும் யசஸ்ஸும் கீர்த்தியும் ஆயுளும் உம்மிடத்திலிருக்கின்றன' என்று சொன்னாள். ஸூர்யன், 'சுத்தமான புன்னகையுள்ளவளே! உன்னைக் கொடுக்கும்விஷயத்தில் உன்னுடைய பிதாவோ உன்னுடைய மாதாவோ பெரியோர்களோ அதிகாரிகளல்லர். உனக்கு மங்களம்; என் சொல்லைக் கேள். பெண்ணே! சிறந்த காந்தியுள்ளவளே! காந்தியை (=விருப்பத்தைப்) பொருளாகக்கொண்ட 'கம்' என்கிற பகுதியினால்

---

[1] வேறு பாடம்

[2] 'க்ருஹீத்வா' என்பது மூலம், 'க்ருஹீதா' என்று மாற்றப்பட்டது

[3] இரட்டித்தலால் ஒருசொல் விடப்பட்டது

ஏற்பட்ட சுதையென்னும் சொல்லானது, 'எல்லாரையும் விரும்பு கிறுள்' என்கிற பொருளை உணர்த்துவதனுல் அழகிய இடையுள்ள கன்னியானவள் இவ்வுலகில் ஸ்வதந்த்ரமுள்ளவளாக இருக்கிறுள். பெண்ணே! உன்னல் ஒருவிதமான அதர்மமும் செய்யப்படலாகாது. காமங்காரணமாக நான் அதர்மத்தை எப்படி விரும்புவேன்? உத்தமமான காந்தியுள்ளவளே! எல்லா ஸ்திரீகளும் எல்லாப்புருஷர்களும் தடையற்றவர்கள். இதுவே பிராணிகளுக்கு இயற்கை, விவாஹநியமம் முதலியவை இதற்கு எதிரிடையானவையென்று கருதப்படுகின்றன அப்படிப்பட்ட நீ என்னோடு புணர்ந்தபின் மீண்டும் கன்னியாகிவிடுவாய். மகாபாகுபலமுள்ள புத்திரனும் உனக்கு உண்டாவான், ஸம்சயமில்லை' என்று சொன்னன.

குந்தி, 'எல்லா இருள்களையும் போக்குபவரே! தேவரே! உம்மிடத்தினின்று எனக்குப் புத்ரன் குண்டலங்களுடன் கூடியவனும் கவசமுள்ளவனும் சூரனும் நீண்டகைகளுள்ளவனும் மகாபலசாலியுமாக உண்டாவனேயாகில் எனக்குப் புத்திரனை உண்டாக்குதலென்கிற இந்த உடன்பாட்டுடன் எனக்கு உம்மோடு சேர்க்கை உண்டாகட்டும்' என்று சொன்னுள் ஸூர்யன், 'மிக்க தோள் வலிமையுள்ளவனும் குண்டலங்களுடன் கூடியவனும் அறப்புதமான கவசம்பூண்டவனுமான புத்திரன் உண்டாவான். கல்யாணி! அந்தப் புத்திரனுக்கு அமிருதத்தாலான கவசம் குண்டலம் இரண்டும் தேகத்தோடு உண்டாகும்' என்று கூறினன்

குந்தி, 'தேவரே! பகவானே! நீர் என்னிடத்தில் உண்டாக்கும் என்னுடைய புத்திரனுக்கு அமிருதத்தினின்று உண்டான இந்தக் குண்டலங்களும் உத்தமமான கவசமும் இருக்குமேயாகில், சொன்னவண்ணம் உம்மோடு எனக்குச் சேர்க்கை உண்டாகட்டும். அந்தப் புத்திரன் உம்முடைய வீர்யமும் ரூபமும் பலமும் சௌர்யமும் உள்ளவனுகவும் தர்மத்துடன் கூடியவனுகவும் உண்டாகட்டும்' என்று வேண்டினுள். ஸூர்யன், 'மதத்தால் பிரகாசிப்பவளே! அழகிய தொடைகளுள்ளவளே! அரசியே! அதிதியினுல் எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற குண்டலங்களையும் இந்த உத்தமமான கவசத்தையும் அந்தப் புத்திரனுக்குக் கொடுப்பேன்' என்று கூறினுன.

குந்தி, 'பகவானே! கோபதியே! நீர் சொல்லுகிறபடி எனக்குப் புத்திரனுண்டாவானுகில் உம்மோடுகூட இவ்வண்ணம்

நிகரற்றசேர்க்கையை அடைவேன்' என்று கூறினாள். ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிப்பவனும் ராகுவுக்குச் சத்துருவும் யோகஸ்வரூபனுமான ஸூர்யன், 'அப்படியே' என்று சொல்லிவிட்டு, அந்தக் குந்தியினிடம் பிரவேசித்தான், அவளை நாபியிலும் தொட்டான். பிறகு, அந்தக் கன்னியானவள் ஸூர்யனுடைய தேஜஸினால் நடுங்கினவள் போலானாள். அந்தக் குந்திதேவியானவள் மதிமயங்கிப் படுக்கையிலும் விழுந்தாள். ஸூர்யன், 'அழகிய பின்தட்டுக்களுள்ளவளே! நான் (உனது பிரார்த்தனையை) நிறைவேற்றுவேன். எல்லாச் சஸ்திரதாரிகளுள்ளும் சிறந்தவனான புத்திரனைப் பெறுவாய்; கன்னிகையுமாவாய்' என்று சொன்னான்.

ராஜஸ்ரேஷ்டரே! பிறகு, வெட்கமுள்ளவளான அந்தச் சிறுமியானவள், அப்பொழுது, சேரத்தொடங்குகிறவனும் மிக்க தேஜஸுள்ளவனுமான ஸூர்யனைப்பார்த்து, 'அப்படியே ஆகுக' என்று உரைத்தாள். இவ்வாறு உரைத்தவளும் குந்திபோஜனுடையகுமாரியுமான அந்தக்குந்தியானவள், ஸூர்யனைப் பார்த்து (புத்ரனை) வேண்டுகின்றவளும் லஜ்ஜையுடன்கூடியவளும் மயக்கத்தால் கவரப்பட்டவளுமாக, அசைகின்றகொடிபோலப் பரிசுத்தமான அந்தப்படுக்கையில் விழுந்தாள். உக்கிரமானகிரணங்களுள்ள ஸூர்யன், அவளைத் தேஜஸினால் மயங்கச்செய்து யோகத்தால் அவளிடம் பிரவேசித்து அவளைத் தனக்கு வசப்பட்டவளாகச் செய்தான். ஸூர்யன் (கன்னித்தன்மையை மீண்டும்கொடுத்ததனால்) அவளைத் தோஷத்துக்கு உட்பட்டவளாகச் செய்யவில்லை. பிறகே, சிறுமியான குந்தியானவள் நினைவை மறுபடியும் அடைந்தாள்.

முந்நூற்றேழ்பதாவது அத்யாயம்.

குண்டலாஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(குந்தியினிடம் கர்ணன் கவசகுண்டலங்களுடன்பிறந்ததும், அவள் அந்தக் குழந்தையை ஒரு பெட்டியில்வைத்து அஶ்வநதியில்விட்டதும், அந்தப்பெட்டி முறையே சர்மண்வதியிலும் யமுனையிலும் கங்கையிலும் சென்று சம்பாநகரி சேர்ந்ததும்)

அரசரே! குந்திக்கு [1] (வருஷத்தினுடைய) பதினோராவது மாதத்துக்குச்சார்ந்த சுக்லபக்ஷத்தில் அந்த ஸூர்யனிடத்தினின்று

---

[1] 'மாகமாதம் சுக்லபக்ஷபாதமையில்' என்பது பழையவுரை

ஆகாயத்தில் சந்திரன் உண்டாவதுபோலக் கர்ப்பம் உண்டா யிற்று. அழகிய பின் தட்டுக்களுள்ளவளும் சிறுமியுமான அந்தக் குந்திதேவியானவள் பந்துக்களிடத்தினின்று உண்டான பயத் தினால் அந்தக் கர்ப்பத்தை மறைத்துத் தரித்துவந்தாள். இவளை ஜனங்கள் அறியவில்லை. கன்யாந்தப்புரத்தை அடைந்திருப்பவளும் ரஹஸ்யத்தைக்காப்பதில் வல்லவளுமான அந்தச்சிறுமியை வளர்ப்புத்தாயைத் தவிர வேறு ஒரு ஸ்திரீயும் அறியவில்லை. பிறகு, சிறந்த காந்தியுள்ள அந்தப்பெண் அந்தத்தேவனுடைய அருளால் உரியகாலத்தில் தெய்வம்போலப் பிரகாசிக்கின்ற ஒரு குழந்தையைப் பெற்றாள்.

பாரதரே! அரசரே! அந்தப்பெண்ணானவள், அந்தச்சூரியன் சொன்னபடியே, கவசம்பூண்டவனும் ஸ்வர்ணத்தால் பிரகாசிக் கின்ற குண்டலங்களுள்ளவனும் சிங்கம்போன்ற கண்களையுடைய வனும் காளையினுடைய திமில்போன்ற தோள்களையுடையவனும் பிதாவான சூரியனைப்போலவே இருப்பவனுமான அந்தக்குழந் தையைப் பிறந்தவுடனே வளர்ப்புத்தாயோடு ஆலோசித்து விட்டு விட எண்ணி, சில்பிகளால் விரைவில் நன்கு இசைக்கப்பட்டதும் உறுதியானதும் ஜலத்தில் மிதப்பதற்காகப் பலவித மிதப்புகக ளோடு சேர்த்துக் கட்டப்பட்டதும் அப்படியே மெதுவான தோல் களால் இவ்வண்ணம் நன்றாக விரிக்கப்பட்ட படுக்கையுள்ளதுமான ஒருபெட்டியைச் செய்வித்தாள். எல்லாப்பக்கத்திலும் நல்ல விரிப்பு விரிக்கப்பட்டதும் தேன்மெழுகினால் நன்றாகப்பூசப்பட்டதும் ஸுகமாயிருப்பதும் மழமழப்புள்ளதும் நன்றாகமூடப்பட்டிருப் பதுமான பெட்டியில் அந்தக் குழந்தையை நன்றாகவைத்து மிகப் புலம்பிக்கொண்டே அச்வநதியில் விட்டுவிட்டாள் அரசரே! கன்னிகையினால் கர்ப்பத்தைத்தரித்தலானது செய்யத்தகாத தென்று அறிந்திருந்தும், அந்தக்குந்தியானவள், புத்திரவாத்ஸல் யத்தினால் தீனமாகப் புலம்பினாள். அப்பொழுது, அச்வநதியில் ஜலத்தில் பெட்டியை விடுகின்ற குந்திதேவியானவள் அழுது கொண்டே சொல்லிய வாக்கியங்களைக் கேளும் அரசரே! குந்தி, 'அடா! குழந்தாய்! உனக்கு அந்தரிக்ஷத்திலுள்ள பிராணிகளிடத்தி னின்றும் பூமியிலுள்ள பிராணிகளிடத்தினின்றும் தேவலோகத்தி லுள்ள பிராணிகளிடத்தினின்றும் அப்படியே ஜலசரங்களிடத் தினின்றும் மங்களம் உண்டாகட்டும். வழிகள் உனக்கு மங்களகர மாகட்டும். உனக்கு விரோதிகள் உண்டாகவேண்டாம். குழந்

தாய! அப்படியே, (துரோகசிந்தையுடன் எதிரில்) வந்தவர்களும துரோகசிந்தை இல்லாதவர்களாகட்டும. உன்னை ஜலத்தில ஜலாதிபதியானவருணராஜன பாதுகாக்கட்டும. ஆகாயத்தில அந்தரிக்ஷத்திலிருப்பவனும அப்படியே எங்கும செல்பவனுமான வாயு காக்கட்டும. புத்திர! எனக்குத்தேவர்களின்முறையினால உன்னைக் கொடுத்தவரும தேஜஸவிகளுள சிறந்தவரும உனக்குப பிதாவுமான சூரியர எல்லா இடங்களிலும உன்னைக் காக்கட்டும. ஆதித்யர்களும வஸுக்களும ருத்திரர்களும ஸாத்தியர்களும விஸ்வேதேவர்களும இந்திரனும மருத்துக்களும திக்குபபாலகர்களும் திசைகளும எல்லாத்தேவர்களும நல்லகாலங்களிலும ஸங்கடகாலங்களிலும உன்னைப பாதுகாக்கட்டும. நீ தேசாந்தரத்திலிருந்தாலும கவசத்தால காட்டப்பட்ட உன்னை நான அறிந்துகொளவேன. புத்திர! நதியை அடைந்திருக்கிற உன்னைத திவ்ய தருஷடியினால பார்ப்பவரும ஒளியைப்பொருளாகக்கொண்டவரும பிரகாசிப்பவரும உனக்குப பிதாவுமான சூரியர பாக்கியசாலி. தேவகுமார! புத்திர! நீ தாகம்கொண்டு எவளுடையபாலைக் குடிப்பாயோ, எவள உன்னைப புத்திரனாக அமைத்துக்கொளவளோ, அவள பாக்யவதி. எவள் ஆதித்யரைப்போலத தேஜஸுள்ளவனும திவ்யகவசத்தோடுகூடியவனும திவ்யகுண்டலங்களாலலங்கரிக்கப்பட்டவனும தாமரைமலர்போல நீண்டும அகன்றுமுள்ள கண்களையுடையவனும தாமரைமலரின சிவந்த இதழ்போல அதிககாந்தியுள்ளவனும அழகிய நெற்றியுள்ளவனும அழகிய மயிர்நுனிகளையுடையவனுமான உன்னைப புத்திரனாக ஏற்படுத்திக்கொளவளோ அவளால என்ன நற்கனவு காணப்பட்டதோ? புத்திர! பூமியில தவழுகிறவனும விளங்காத இனிமையான மழலைச்சொறகளைப பேசுகின்றவனும புழுதியினால பூசப்பட்டிருப்பவனுமான உன்னைப பாக்கியமுள்ளவர்கள பார்ப்பார்கள். புத்திரனே! பின்னும இளமைப்பருவத்தைக்கடந்து யௌவனத்தை அடைந்திருப்பவனும், இமயமலையின காட்டிலுண்டானதும பிடரிமயிர்களுள்ளதுமான சிங்கம்போனறவனுமான உன்னைப் பாக்கியமுள்ளவர்கள பார்ப்பார்கள்' என்று இப்படிப பலவாறு தீனமாகப்புலம்பிப பெட்டியை அப்பொழுது அஸ்வநதியில் ஜலத்திலவிட்டுவிட்டாள. வேந்தரே! தாமரைமலர்போன்ற கண்களுள்ளவளும புத்திரனைப்பார்ப்பதில் அதிக ஆவலுள்ளவளுமான குந்தியானவள நடுநிசியில புத்திரசோகத்தால பீடிக்கப்பட்டு அழுது

கொண்டு, பிதாவுக்குத் தெரிந்துவிடுமோ என்கிற பயத்தால் வளர்ப்புத்தாயுடன் சென்று பெட்டியை நதியில் விட்டுவிட்டுச் சோகத்தால் வருத்தமுற்று அந்த இடத்தினின்று மீண்டும் ராஜ மாளிகையில் பிரவேசித்தாள். அந்தப் பெட்டியோ அச்வநதியிலிருந்து சாமண்வதிநதியை அடைந்தது; சாமண்வதியிலிருந்து யமுனையையும் அந்த யமுனையிலிருந்து கங்கையையும் அடைந்தது. பெட்டியை அடைந்திருக்கிற சிசுவானது அலைகளால் செலுத்தப்பட்டதாகக் கங்கையினின்று ஸூதனால் ஆளப்படுகிற சம்பாநகரியின் ஸமீபம் சென்றது. அம்ருதத்தினின்று உண்டானதும் தெய்வத் தன்மைபொருந்தியதும் குண்டலங்களுடன் கூடியதுமான கவசமும் தெய்வத்தாலுண்டுபண்ணப்பட்ட அதிஷ்டமும் அந்தக் குழந்தையை உயிரோடிருக்கச் செய்தன மகாராஜரே! இது மகாத்மாவான ஸூர்யனுடைய ரஹஸ்யம். ஸூர்யனிடத்தினின்று உண்டான அந்தக் கர்ப்பமானது குந்தியினால் வயிற்றில் தாங்கப்பட்டது.

முந்நூற்றுப்பத்தாவது அத்யாயம்.

குண்டலாஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(மனைவியுடன் நீராடச்சென்ற அதிரதன் கங்கையில் மிதந்துவந்த பெட்டியை எடுத்து அதிலிருந்த குழந்தையைத் தனக்குப் புத்திரனாகப்பாவித்து நாமகரணமுதலியவைகளைச் செய்து வளர்த்ததும், கர்ணன் பரசுராமர்முதலியவர்களிடமிருந்து அஸ்திரங்களைப் பெற்றதும், துர்யோதனனோடு நட்புச்செய்து கொண்டதும்.)

இந்த ஸமயத்திலேயே, திருதராஷ்டிரனுக்கு நண்பனான அதிரதனென்கிற ஸூதன் மனைவியுடன் கங்கைக்குச் சென்றான் அரசரே! அவனுடைய மனைவியான ராதை என்பவள் அழகினால் பூமியில் நிகரற்றவளாயிருந்தாள். மகாபாக்கியவதியான அவள் புத்திரனை அடையவில்லை; குழந்தை உண்டாவதற்காக விசேஷித்து அதிகமான முயற்சியைச் செய்தாள். அவள், நூற் செய்யலாக (வெள்ளைத்தால்) கொண்டுவரப்படுகிறதும் ரக்ஷைக்காகக் கயிறு கட்டப்பட்டதும் (குங்குமச்சேற்றின்) பூச்சினால்

விளங்குவதும் கங்கையினுடைய பேரலைகளின் சிற்றலைகளால் தனக்கு அருகில்கொண்டுவரப்பட்டதும் இங்குமங்கும் அடிக்கடி மிகச் சுழலுகின்றதுமான பெட்டியைப் பார்த்தாள். வேந்தரே! பிறகு, அந்தப் பெட்டியானது, ஸூதன் மனைவியுடன் ஜலத்திலிருந்த இடத்திற்குப் பலமான வெள்ளத்தினாலும் காற்றினாலும் கொண்டுவரப்பட்டது. அந்தப்பெண், பக்கத்தில் வந்த பெட்டியை ஆவலுடன் பிடித்தாள்; பிறகு, அதிரதனென்கிற ஸூதனுக்குத் தெரிவித்தாள். அவன் அந்தப் பெட்டியைப் பிடித்து ஜலத்திற்குஸமீபத்தில் கரையிலெடுத்துவைத்து யந்திரங்களால் பெட்டியைத் திறக்கும்படிசெய்தான். அவன் அந்தப் பெட்டியில் பாலஸூர்யனுக்கொப்பானவனும் பொன்மயமான கவசத்தைத்தரித்தவனும் ஜ்வலிக்கின்ற குண்டலங்களோடு கூடின முகத்தால் பிரகாசிப்பவனும் வாடினமுகமுள்ளவனும் அழுதுகொண்டிருப்பவனும் மிக்கபசியுள்ளவனுமான ஒரு குழந்தையைக் கண்டான். அந்தஸூதனோ மனைவியுடன் சிறந்த காந்தியுள்ள உத்தமனான அந்தப்பாலகனைப் பார்த்து, ஆச்சர்யத்தினால் நன்குமலர்ந்திருக்கின்ற கண்களுடன், அந்தக்குழந்தையை மடியிலெடுத்துவைத்துக்கொண்டு மனைவியை நோக்கி, 'பயந்தவளே! பெண்ணே! கல்யாணி! நான் பிறந்ததுமுதல் (பார்த்தவற்றுள்) இதனை மிக்கஆச்சரியமாகக் காண்கிறேன். இந்தத் தேவகுமாரன் நமக்காக வந்திருக்கிறானென்று எண்ணுகிறேன். குழந்தைகளில்லாதவனான எனக்கு இந்தப்புத்திரன் நிச்சயமாகத் தேவர்களால் கொடுக்கப்பட்டான்' என்று சொன்னான்.

அரசரே! இவ்வாறுசொல்லிவிட்டு, அந்த அதிரதன், அந்தப் புத்திரனை ராதையிடம் கொடுத்தான். ராதையானவள் திவ்யரூபமுள்ளவனும் தாமரைமலரின் உட்பாகம்போன்ற காந்தியுள்ளவனும் ஒளியினால் சூழப்பட்டிருப்பவனுமான அந்தத்தேவகுமாரனை விதிப்படி பெற்றுக்கொண்டாள். பிறகு, மாதாவினிடத்தில் பால் பெருகியது; அது இந்தக்குழந்தையின் அதிர்ஷ்டத்தினால் என்பது நிச்சயம் (அவள்) இந்தப்பாலகனை விதிப்படி போஷித்தாள். அவனும் சிறந்தவல்லமையுள்ளவனாக வளர்ந்துவந்தான். அதுதொடங்கி, அந்த அதிரதனுக்கு வேறு ஔரஸபுத்திரர்களும் உண்டானார்கள். அந்தப் பாலகனுக்குக் குண்டலங்கள் காதுகளில் காணப்பட்டன. குண்டலங்களோடுகூடின கர்ணத்தைப் பார்த்து, அவர்கள் அந்தப்பாலனுக்குக் கர்ணனென்றே பெயர்

இட்டார்கள். ஸ்வர்ணமயமான கவசமணிந்தவனும் ஸ்வர்ண மயமான குண்டலங்களுடன் கூடினவனுமான அந்தப்பாலகனைப் பார்த்து ப்ராம்மணர்கள் அவனுக்கு வஸுஷேணனென்றும் பெயரிட்டார்கள். அளவுகடந்த வல்லமையுள்ளவனும் வஸு ஷேணனென்று பிரஸித்திபெற்றவனும் வ்ருஷனென்றே சொல்லப்படுகிறவனும் பிரபுவுமான அந்தக் குந்திபுத்திரன் இவ்வித மாக ஸூதபுத்திரனுதலை அடைந்தான். மிக்கவல்லமையுள்ள வனும் ஸூதனுடைய மூத்தகுமாரனுமான அவன் அங்கதேசத் தில் வளர்ந்தான். திவ்யகவசதாரியான அவன் குந்தியினல் சாரன்வாயிலாக அறியப்பட்டவனுமாஞன். ஸூதனன அதி ரதன் நாளடைவில் வளர்ச்சியடைந்திருக்கிற அந்தப்புத்திரனைப் பார்த்து ஹஸ்தினுபட்டணத்திற்கு அனுப்பினன்.

திறமையுள்ளவனன அவனும், அந்த ஹஸ்தினுபட்டணத்தில், பாணங்களையும் அஸ்திரங்களையும் கற்பதற்காகத் துரோணரை அடுத்தான்; துர்யோதனனேடு இவ்வண்ணம் ஸ்நேகத்தை அடைந்தான். அவன் துரோணரிடத்தினின்றும் க்ருபரிடத்தி னின்றும் பரசுராமரிடத்தினின்றும் நான்குவிதமான அஸ்திரங் களின் தொகுதியை அடைந்து உலகத்தில் பிரஸித்திபெற்று ஒப்பற்றவில்லாளியாக இருக்கும் தன்மையை அடைந்தான். திருதராஷ்டிரபுத்திரனேடு ஸ்நேகம்செய்துகொண்டு பாண்டவர் களுக்குத் தீங்குசெய்வதிலேயே பற்றுதலுள்ளவனுகி மகாபல சாலியான அர்ஜுனனேடு யுத்தம்செய்வதற்கு எப்பொழுதும் விருப்பங்கொண்டிருந்தான். அரசரே! அந்தக் கர்ணனுக்கு எப்பொழுதுமே அர்ஜுனனேடு போட்டி இருந்தது அர் ஜுனனுக்கும் கர்ணனேடு எப்பொழுதும் போட்டி இருந்து வந்தது. அதனுல், அவ்விருவரும் எதிரிகளாயினர். மகாராஜரே! இது சூரியனுடைய ரஹஸ்யமாக இருந்தது. ஸம்சயமில்லை. சூரியனிடத்திலிருந்து உண்டானவனும் எதிராளிகளுடைய கக்ஷி யில் பற்றுதலுடன் அபரியமான காரியத்தைச் செய்து வந்த வனும் குண்டலங்களுடன் கூடியவனும் கவசத்தோடு சேர்ந்திருப் பவனுமான கர்ணனைக்கண்டு யுதிஷ்டிரர் அவனை யுத்தத்தில் கொல்லப்படத்தகாதவனென்று எண்ணி மனவருத்தத்தை அடைந்தார். ராஜேந்திரரே! கர்ணன், மத்தியான்னகாலம் வந்த வுடனே, ஸ்நானம் செய்து கைகளைக்குவித்துக்கொண்டு அக்கினி தேஜஸ்வியான திவாகரனைத் துதிக்கும்பொழுது, பிராம்மணர்

கள் தனத்திற்காக இந்தக் கர்ணனை அடைவார்கள். அந்த ஸமயத்தில், அவனிடம் பிராம்மணர்களுக்குக் கொடுக்கத்தகாதது ஒன்றுமில்லை. இந்திரன், பிராம்மணனாகி, 'பிக்ஷையைக் கொடு' என்று சொல்லிக்கொண்டு அருகில் வந்தான். கர்ணன் அவனைப்பார்த்து, 'நல்வரவா?' என்று வினவினன்.

முந்நூற்றுப்பதினோராவது அத்யாயம்.

குண்டலாஹரண பர்வம். (தொடர்ச்சி)

(இந்திரன் பிராம்மணவேஷம்தரித்துக் கர்ணனிடம் வந்து, கவசகுண்டலங்களை யாசித்ததும், அவனை இந்திரனென்றறிந்த கர்ணன் அவனிடத்திலிருந்து சக்தியைப் பெற்றுக்கொண்டு கவசகுண்டலங்களைக் கொடுத்ததும்)

பிராம்மண வேஷத்தால் மறைக்கப்பட்டவனும் அருகில் வந்தவனுமான தேவராஜனைப்பார்த்து, கர்ணன் நல்வரவு கூறினன்; அவனுடையமனத்தை அறியவில்லை. பிறகு, அதிரதனுடைய குமாரனான கர்ணன், 'கழுத்தில் பொன்னாபரணங்களால் நிறைந்த யௌவனமத்முள்ள ஸ்திரீகளையோ அநேக பசுமந்தைகளுடன்கூடின கிராமங்களையோ எவைகளை நான் உமக்குக்கொடுக்கக்கடவேன்?' என்று அந்தப்பிராம்மணனை வினவினன். பிராம்மணன், 'பொன்னாபரணங்களைக் கழுத்திலணிந்த யுவதிகளையும் எனக்கு அன்பைப்பெருக்கக்கூடிய வேறுபொருளையும் நீ கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் விரும்பவில்லை. அவைகளை யாசிப்பவர்களுக்குக் கொடு. குற்றமற்றவனே! நீ ஸத்யவிரதமுள்ளவனாக இருப்பாயாகில், உன்னோடுகூடவே பிறந்த இந்தக்கவசத்தையும் குண்டலங்களையும் எனக்கு அறுத்துக்கொடுப்பாயாக. பகைவரை வாட்டுபவனே! உன்னால் இந்தப்பிக்ஷை கொடுக்கப்படநான் விரும்புகிறேன். இது எல்லா லாபங்களையுங்காட்டிலும் சிறந்த லாபமாக என்னால் எண்ணப்பட்டிருக்கிறது' என்று சொன்னான். கர்ணன், 'பிராம்மணரே! மனையையும் பசுக்களையும் வாழ்நாள் முழுதும் அனுபவிக்கத்தக்க நிலத்தையும் உமக்குக் கொடுப்பேன். குண்டலங்களோடுகூடின கவசத்தைக் கொடுக்கமாட்டேன்' என்றுசொன்னான். பரதஸ்ரேஷ்டரே! இவ்வண்ணம் கர்ணனால் பலவிதவாக்கியங்களால் மறுக்கப்படுகின்ற அந்தப்

பிராமமணன வேறுவரததை யாசிக்கவில்லை. கூடியவரையில நல வசனங்களால ஸமாதானம செய்யபபட்டவனும விதிபபடி பூஜிக கபபட்டவனுமான அந்தபபிராம்மணஸரேஷ்டன வேறுவரததை விருமபவில்லை. அரசரே! பிராமமணோததமன கர்ணனுடைய தேகததோடேதோனறின கவசததையும குணடலஙகளையுந்தவிர வேறு ஒரு வரததையும விருமபாமற்போனபொழுது, காணன், சிரிததுககொண்டு அநதப்பிராம்மணனைப பாரதது, 'பிராமம ணரே! கூடவேதோனறியிருக்கிற கவசமும குண்டலங்களும அமருததததினின்று உணடானவைகள். அதனால், உலகஙகளில கொலலபபடாததகாதவனாக இருக்கிறேன. அதனால், இவை களை நான விடமாட்டேன. பிராமமணோததமரே! விசாலமான தும பகைவாகளிலலாததும க்ஷேமததை உணடுபணணுகிறது மான பூமியின அரசாட்சியை நீா எனனிடததினினறு நன்று கபபெற்றுககொளவீராக. பிராமமணோததமரே! உடனபிறந திருககிற குணடலஙகளாலும கவசததாலும விடுபட்டிருக்கிற நான் பகைவாகளால கொலலததககவனாகிவிடுவேன' என்று சொனனான

பாகாஸனனைக் கொனறவனும பகவானுமான இந திரன வேறுவரததை வரிககாமற் போனபொழுது, காணன, உரககச்சிரிதது அநதப பிராமமணனைபபார்தது, 'தேவ தேவாகளுககெலலாம அதிபதியே! பிரபுவே! முந்தியே நீா எனனால அறியபபட்டிருககிறீர். இநதிரரே! உமககு நான பிரதி பரயோஜனமின்றி வரனைககொடுபபது நியாயமாகாது. நீா தேவாகளுககு ஈஸவரனல்லரோ? மகிமைபொருந்திய உமமால என ககு வரன் கொடுககததககது. பிராணிகளைப்படைககிற நீா மற்றப பிராணிகளுககும ஈஸவரராக இருககிறீர். தேவரே! குணடலங களையும கவசததையும உமககுக்கொடுபபேனாகில், பகைவாகளால கொலலததககதனமையை அடைவேன இநதிரரே! நீரும எலலா ராலும நகைககததககநிலைமையை அடைவீா சகரரே! ஆகை யால, இவைகளுககுப பிரதியாக வேறொனறைககொடுததுக குணட லஙகளையும உததமமான கவசததையும எனனிடததினினறு இஷ்டபபடி பெறறுககொள்ளும அபபடி இல்லாவிட்டால நான கொடுககமாட்டேன' என்று சொனனான.

இநதிரன, 'நான முந்தி உன்னிடம வருமபொழுதே சூரிய னால அறியபபட்டேன. அவனால உனககு இவவாறு இநத எல

லாம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன, ஸம்சயமில்லை. ஐயா! காண! நீ விரும்புவது உன்னிஷ்டப்படி ஆகுக. என்னுடைய வஜ்ராயுதத்தைத்தவிர மற்றதை உன்னிஷ்டப்படி வரிப்பாயாக' என்று சொன்னான். பிறகு, காணன் மிகமகிழ்ந்து வாஸவனை அணுகி முழுமனத்துடன் எதிரில் நின்று பயனற்றதாகாத சக்தியாயுதத்தை வரித்தான். காணன், 'வாஸவரே! கவசத்தையும் குண்டலங்களையும் பெற்றுக்கொண்டு, வீணாகாததும் ஸேனாமுகத்தில் பகைவர்களுடைய கூட்டங்களை நாசஞ்செய்கிறதுமான சக்தியை எனக்குக் கொடும்' என்று வேண்டினான். அரசரே! பிறகு, வாஸவன் சக்தியைக்கொடுக்கும் விஷயத்தில் மனத்தினால் ஒரு முகூர்த்தகாலம் நன்கு ஆலோசித்துக் காணனைப்பார்த்து, 'கர்ண! சரீரத்தோடுதோன்றின குண்டலங்களையும் கவசத்தையும் எனக்குக் கொடுத்துவிடு. இந்த உடன்பாட்டினால் நீயும் என்னிடமிருந்து சக்தியைப் பெற்றுக்கொள்வாயாக. பயனற்றதாகாத இந்தச்சக்தியானது என்னுடையகையிலிருந்து விடுபடுமேயாகில் நூற்றுவா நூற்றுவராகப் பகைவர்களைக் கொல்லுகிறது; மீண்டும், அஸுரர்களைக்கொல்லுகின்ற என்னுடைய கையை அடைகிறது. உன்னுடைய கையையடைந்திருக்கிற அப்படிப்பட்ட இந்தச் சக்தியாயுதமானது, பலமுள்ளவனும் காஜிக்கின்றவனும் (பகைவரை) மிகவாட்டுபவனுமான ஒரு சத்துருவைக்கொன்று என்னையே வந்தடையவேண்டும்' என்றான்.

காணன், 'நான், மஹாயுத்தத்தில் எவனிடத்தினின்று எனக்குப் பயமுண்டாகுமோ அப்படிப்பட்டவனும் காஜிப்பவனும் பிரதாபத்தால் சத்துருக்களைத் தபிக்கச்செய்பவனுமான ஒரே சத்துருவைக் கொல்லவிரும்புகிறேன்' என்று சொன்னான். இந்திரன், 'யுத்தத்தில் பலசாலியும் காஜிக்கின்றவனுமான ஒரு சத்துருவைக் கொல்லுவாய். நீ எவனொருவனை யுத்தஞ்செய்து கொல்லவேண்டுமென்று வேண்டுகிறாயோ அந்தச்சூரன் மகாத்மாவினால் காப்பாற்றப்படுகிறான். வேதங்களைக் கற்றறிந்தவர்கள் எவனை பஜனுவராகன என்றும் பிறரால் ஜயிக்கப்படாதவனென்றும் நாராயணனென்றும் சிந்திக்கப்படமுடியாதவனென்றும் சொல்லுகிறார்களோ, அந்தக்ருஷ்ணனால் அந்தவீரன் காக்கப்படுகிறான்' என்று சொன்னான்.

காணன், 'அஸுரர்களை நாசஞ்செய்பவரே! நீர் சொல்லுவது சரியே. எவன் யுத்தரங்கத்தில் என்னை எதிர்த்து நிற்பானோ

அவனைக்கொல்லவேண்ட பகவானே! இப்படி இருந்தாலும் இருக்கட்டும். பிரதாபமுள்ள ஒரு வீரனைக்கொல்லுவதில் வீணாகாத சக்தியை எனக்குக் கொடுப்பீராக. குண்டலங்களையும் கவசத்தையும் அறுத்து உமக்குக் கொடுப்பேன். அறுக்கப்பட்டிருக்கிற என்னுடைய அவயவங்களில் அருவருக்கப்படத்தக்கதன்மை உண்டாகக்கூடாது' என்று வேண்டினான். இந்திரன், 'கர்ண! நீ பொய்யை விரும்பவில்லையாதலால் உன்னுடைய அவயவங்களில் எவ்விதத்தாலும் அருவருக்கப்படத்தக்கதன்மையும் காயமும் உண்டாகா. பேசுகிறவர்களுள் சிறந்தவனே! கர்ண! உன்னுடையபிதாவுக்கு எப்படிப்பட்ட நிறமும் ஒளியுமுண்டோ அப்படிப்பட்ட நிறத்தோடும் ஒளியோடும் நீ மறுபடியும் சேர்ந்தவனாவாய். வேறு ஆயுதங்களிருக்கும்பொழுது உயிருக்கு ஸந்தேகம் வராமலிருக்கையில், வீணாகாத இந்தச்சக்தியை அஜாக்ரதையாகப் பிரயோகித்தால் இது உன்மீதே விழும்' என்றுசொன்னான். கர்ணன், 'இந்திரரே! நீர் எனக்குச்சொல்லுகிறபடியே அதிகமானபிராணஸம்சயத்தை அடைந்தால் இந்த இந்திரசக்தியைப் பிரயோகிப்பேன் இது உண்மை. உமக்குச் சொல்லுகிறேன்' என்று சொன்னான்.

பிரஜைகளுக்குப்பதியே! பிறகு, மிகப்பிரகாசிக்கின்றசக்தியை வாங்கிக்கொண்டு கூர்மையானகத்தியையெடுத்து எல்லா அவயவங்களையும் அறுத்தான். பிறகு, தேவர்களும் மனிதர்களும் தானவர்களும் ஆகிய அனைவரும் தன்னையே அறுக்கிற கர்ணனைப்பார்த்து ஸிம்மநாதம் செய்தார்கள். இவனுடைய முகத்தில் ஒருவிதமான விகாரமும் உண்டாகவில்லை பிறகு, கத்தியினால் சரீரத்தை அறுப்பவனும் அடிக்கடி மந்தஹாஸம்செய்பவனும் மனிதர்களுள் வீரனுமான கர்ணனைப்பார்த்துத் தேவதுந்துபிகள் முழங்கின திவ்யமான பூமாரியும் அதிகமாகவிழுந்தது பிறகு, அங்கத்தினின்று திவ்யகவசத்தை அறுத்து (ரக்தத்தால்) நனைந்திருக்கிற அந்தக்கவசத்தை அப்படியேஇந்திரனுக்குக் கொடுத்தான். அப்படியே, அந்தக்குண்டலங்களையும் அந்தக்காதினின்று அறுத்துக்கொடுத்தான்; அந்தச்செய்கையினால்[1] கர்ணன் ஆனான் பிறகு, தேவனான வஜ்ரபாணி, கத்தியினால் உடலறுக்கப்பட்ட கர்ணனைப்பார்த்து, ஸந்தோஷமுள்ளவனானான் பிறகு, இந்திரன் உரக்கச்சிரித்துக்கொண்டு, கர்ணனைவஞ்சித்தும் உலகத்தில் கீர்த்தியோடுசேர்ந்தும், 'பாண்ட

[1] ஆதிபர்வம் 444-ம் பக்கம் குறிப்பிற்காண்க

வர்களுடையகாரியம் செய்யப்பட்டது' என்று எண்ணினன். அதன் பிறகு, ஸ்வர்க்கத்தைநோக்கியே மேலே எழும்பிச்சென்றான். திருதராஷ்டிரகுமாரர்களனைவரும், கர்ணன் (கவசகுண்டலங்கள்) கவரப்பட்டதைக்கேட்டுத் தீனர்களாகிச் செருக்கழிந்தவர்கள் போலானார்கள். காட்டிலிருக்கின்றபார்த்தர்கள், ஸூதபுத்திரன் அப்படிப்பட்ட நிலைமையை அடைவிக்கப்பட்டதைக் கேட்டு ஸந்தோஷித்தார்கள்" என்று கூறினர்.

ஜனமேஜயர், "வீரர்களான அந்தப்பாண்டவர்கள் எங்கே இருந்தார்கள்? அவர்கள் அந்த ப்ரியமானசெய்தியை எங்கிருந்து கேட்டார்கள்? பன்னிரண்டாவதுவர்ஷம் சென்றபிறகு, எதைச் செய்தார்கள்? எனக்கு அவை அனைத்தையும் பகவானான தேவரீர் விரித்துச்சொல்லவேண்டும்" என்று வினவினர். வைசம்பாயனர், "அந்தப்பாண்டவர்கள் ஜயத்ரதனைத்துரத்தித் திரௌபதியை அடைந்து பிராம்மணர்களோடுகூட மார்க்கண்டேயரிடத்தினின்று பழமையான தேவர்கள் ரிஷிகளுடைய சரித்திரத்தை விஸ்தாரமாகக்கேட்டு, காம்யகவனத்திலுள்ள ஆஸ்ரமத்திலிருந்து ரதங்களும் உடன்வந்தவர்களும் ஸூதர்களும் சமையற்காரர்களுமாகிய எல்லாரோடும் திரும்பிவந்தார்கள். ஆண்மையிற் சிறந்தவர்களான அவர்கள் இவ்வண்ணம் வனவாஸத்தை முழுமையும் கடந்து, பிறகு த்வைதவனத்தை அடைந்தார்கள்" என்று கூறினர்.

குண்டலாஹரணபர்வம் முற்றிற்று

முந்நூற்றுப்பன்னிரண்டாவது அத்யாயம்.

ஆரணேயபர்வம்.

(யுதிஷ்டிரர்முதலியவர்கள் த்வைதவனத்திற்குத் திரும்பிவந்ததும், அங்கு ஒரு மானனது ஒருபிராம்மணனுடைய அரணி தற்செயலாகக் கொம்பில்மாட்டிக்கொள்ள அதனோடு ஓடியதும், பிராம்மணன் வேண்டப் பாண்டவர்கள் அந்தமானைப் பின்தொடர்ந்ததும், மான் மறைய அவர்கள் களைத்து ஓர் ஆலமரத்தினடியில் உட்கார்ந்ததும்)

ஜனமேஜயர், "பாண்டவர்கள் இவ்வண்ணம் பார்யையான கிருஷ்ணை கவரப்பட்டபொழுது மிக்கதுயரத்தை அடைந்து

அவளை மீட்டு, பிறகு யாது செய்தனர்?" என்று வினவ, வைசம்பாயனர், "(அடுத்தவரைக் காத்தலிலிருந்து) நழுவாதவரான யுதிஷ்டிரமகாராஜா இவ்வண்ணம் நிகரில்லாத கஷ்டத்தை அடைந்து, கிருஷ்ணையை மீட்டுவந்து பிராதாக்களோடு காம்யகவனத்தை விட்டு, அழகியதும் ருசியான கிழங்குகனிகளுள்ளதும் பலவகையான பல மரங்களையுடையதுமான த்வைதவனத்தை மீண்டுமவந்தடைந்தார். அவ்விடத்தில், பாண்டவர்கள், மனைவியான கிருஷ்ணையுடன், எல்லாருமே பழங்களை உணவாகக்கொண்டவர்களும் மிதமான ஆகாரமுள்ளவர்களுமாக வஸித்தார்கள். தாமாதமாக்களும் அடக்கத்தை விரதமாகக்கொண்டவர்களும் பகைவர்களை வாட்டுபவர்களுமான குந்தீபுத்திரரான யுதிஷ்டிரராஜரும் பீமஸேனனும் அர்ஜுனனும் மாத்ரீபுத்திரர்களான நகுல ஸஹதேவர்களும் பிராம்மணருக்கு உபகாரம் செய்வதற்காகப் பராக்கிரமத்தைச் செய்து ஸுகத்தை முடிவாகக்கொண்ட பெரிதான துன்பத்தை அடைந்தார்கள். அந்த வனத்தில் வஸிக்கின்ற அந்தக் கௌரவ ஸ்ரேஷ்டர்கள் அடைந்ததும் ஸுகத்தைப் பின்தினபலமாகக் கொண்டதுமான துன்பத்தை உமக்குச் சொல்வேன்; கேளும்.

தவசியான ஒரு பிராம்மணனுடைய [1] அரணியுடன் கூடின [2] கடைகோலானது, (மரத்தில் தேசத்தை) உரைந்துகொள்ளுகின்ற ஒரு மானின் கொம்பில் மாட்டிக்கொண்டது. அரசரே! அதிக வேகமுள்ளதும் விரைவுபடுவதுமான அந்தப் பெரிய மானானது அதனை எடுத்துக்கொண்டு சீக்கிரமாகத் தாவி ஓடி ஆஸ்ரமத்திலிருந்து நெடுந்தூரம் போய்விட்டது. கௌரவர்களுள் மிக்க சிறந்தவரே! அவை கொண்டுபோகப்படுவதைக் கண்டு அந்தப் பிராம்மணன் அக்னிஹோத்திர ஸாதனத்தை அடையும் விருப்பத்தால் விரைவுடன் அந்த இடத்தில் ஓடிவந்தான். அந்த வனத்தில் அந்தப் பாண்டவர்கள் வஸித்துக்கொண்டிருக்கையில் மகாரதரும் வனத்தில் தம்பிமார்களோடு உட்கார்ந்திருப்பவருமான அஜாதசத்ருவை விரைவாக அடைந்து, பிராம்மணன், மன்வருத்தத்துடன், 'வேந்தனே! மரத்தில் மாட்டப்பட்டிருந்த அரணியுடன் கூடின [3] கடைகோலானது உரைந்துகொள்ளுகின்ற ஒரு மானினுடைய கொம்பில் மாட்டிக்கொண்டது அரசரே! மிக்க வேகமுள்ள

---

[1] 'யாகத்தில் அக்னி யெடுப்பதற்காகக் கீழும் மேலும் வைத்துக் கடையப்படுகிற இரண்டு சட்டைகள்' என்பது பழையவுரை

[2], [3] வேறு பாடம்.

பெரியமானானது அதைக்கொம்பினால் எடுத்துக்கொண்டு விரைவுபடுவதாகி ஆஸ்ரமத்திலிருந்து சீக்கிரமாகத் துள்ளிக்குதித்து ஓடிவிட்டது.' அரசரே! பாண்டவர்களே! அந்தப் பெரிய மானினுடைய காலடியைப் பார்த்துச் சென்று அதனை அடைந்து, அக்னிஹோத்திரம் தடைப்படாதபடி, அந்த அரணியுடன்கூடின கடைகோலைக் கொண்டுவாருங்கள்' என்று சொன்னான்.

பிறகு, பிராம்மணனுடைய வசனத்தைக்கேட்டு ஸந்தாபத்தை அடைந்த யுதிஷ்டிரர், பிராதாக்களோடு வில்லை எடுத்துக்கொண்டு ஓடினார். புருஷஸ்ரேஷ்டர்களான அந்தப் பாண்டவர்கள் எல்லோரும் கவசம்பூண்டு விறப்பிடித்துப் பிராம்மணனுக்காக முயலுகின்றவர்களாகி மானைச் சீக்கிரமாகப் பின்தொடர்ந்து சென்றார்கள். மகாரதர்களான பாண்டவர்கள் அந்த வனத்தில் மானை ஸமீபத்தில் பார்த்துக் கர்ணிகளையும் நாளீகங்களையும் நாராசங்களையும் தொடுத்தும் அதனை அடிக்கமாட்டாமற் போயினர். அவர்கள் அடிக்க முயன்றுகொண்டிருக்கும்பொழுதே பெரிய மானானது மறைந்து போயிற்று. பெரிய மனமுள்ள பாண்டவர்கள் மானைக் காணமல் களைத்து வருத்தத்தை அடைந்தார்கள். அவர்கள் பசியினாலும் தாகத்தாலும் கவரப்பட்ட அங்கங்களுடன் புகமுடியாத காட்டில் குளிர்ந்த நிழலுள்ள ஓர் ஆலமரத்தை அடைந்து உட்கார்ந்தார்கள். அவர்கள் உட்கார்ந்திருக்கும் ஸமயத்தில், நகுலன், துக்கமுள்ளவனாக அப்பொழுது குருநந்தனரும் மிகச் சிறந்தவரும் தமையனுமான யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்துக் கோபத்தால் பின்வருமாறு கூறலானான்: 'இந்தக் குலத்தில் அஸ்ரத்தையினால் ஒரு காலத்திலாவது தர்மமானது அழிந்ததில்லை. ஆத்தமும் அழிந்ததில்லை. அரசரே! எல்லாப் பிராணிகள் விஷயத்திலும் மறுத்துச் சொல்லாத நாம், (பிராம்மணனுடைய காரியத் தடையை நிமித்தமாகக்கொண்ட) சங்கடத்தை அடைந்தவர்களாகிவிட்டோமே; இதென்ன?' என்று கூறினான்.

முந்நூற்றுப்பதின்மூன்றாவது அத்யாயம்.

ஆரணேயபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(பாண்டவர்கள் தாகங்கொண்டதும், யுதிஷ்டிரர் சொற்படி நகுலன் மரத்திலேறி ஒரு தடாகத்தைப் பார்த்ததும், தீர்த்தத்தைக் கொண்டு வருவதற்காக நகுலன் முதலியவர்கள் தடாகத்தை அடைந்து நீரைப்பருகி மரித்ததும், அவர்கள் திரும்பிவாராமையால் யுதிஷ்டிரரும் தடாகத்துக்குச் சென்றதும்)

யுதிஷ்டிரர், 'ஆபததுககளுககு எலலை இலலை; [1] பயனுமிலலை; காரணமுமிலலை. [2] தாமமோ புணயம பாபம இவவிரணடினுடைய பயனான ஸுகதுககஙகளைப பிரிககிறது' என்று கூறினா பீமன, 'பிராதிகாமியானவன திரௌபதியை வேலைககாரியைபபோல ஸபையில் எப்பொழுது இழுததுவநதானே அபபொழுது எனனால அவன் அந்த ஸபையில கொலலபபடவில்லை. அதனால, ஸஙகடததை அடைந்தோம' என்றான். அர்ஜுனன, 'கடுமையானவைகளும எலும்புகளைப பிளககின்றவைகளும ஸூதபுததிரனால சொலலப பட்டவைகளும மிகப பொறுக்கமுடியாதவைகளுமான சொறகள எனனால பொறுககபபட்டன. அதனால ஸஙகடததை அடைந தோம' என்று சொனனான். ஸஹதேவன், 'பாரதரே! சகுனி யானவன எபபொழுது உம்மைச சூதாட்டததால ஜயிததானே அபபொழுது என்னால அவன் கொலலபபடவிலலை. அதனால, ஸஙகடத்தை அடைநதோம' எனறான.

பிறகு, யுதிஷ்டிரராஜர், நகுலனைப பார்தது, 'மாதரீபுததிர! நீ மாததினமீதேறிப பததுததிசைகளையும் பார. ஸமீபததில ஜலததையோ ஜலததை அடுததிருககிற மரஙகளையோ பாரப பாயாக. அபபா! இநத உனனுடைய பராதாககள தாகங கொணடவாகளாகவும களைததவாகளாகவும இருககிறாாக ளனறோ!' எனறு சொனனா. சிறநத புததியுளள நகுலனே, 'அப்படியே' எனறு சொலலிவிட்டுத தமையனாருடைய கட்டளை யினால உடனே எழுந்திருந்து மாததின்மீது விரைவாக ஏறி நானகுபககஙகளிலும பாரதது, தமையனாரை நோககி, 'வேந்தரே!

---

[1] 'நிமித்தம்' எனபது மூலம, 'பலம' எனபது பழையவுரை

[2] 'பராரபத ரூபமான தாமம' எனபது பழையவுரை, 'தாமதேவதை' எனபது இஙகிலிஷ் மொழிபெயாபபு

ஜலத்தை அடுத்திருக்கிற ஏராளமான மரங்களைக் காண்கிறேன். ஸாரஸ பக்ஷிகளுடைய சத்தங்களையும் கேட்கிறேன். எந்த இடத்தில் ஸாரஸங்களுடைய சத்தமிருக்குமோ அங்கு ஜலமிருக்கும்; ஸம்சயமில்லை' என்று சொன்னான்.

பிறகு, ஸத்யத்தில் உறுதியுள்ள குந்தீபுத்திரரான யுதிஷ்டிரர், நகுலனைப் பார்த்து, 'அப்பா! நீ போ. அம்புப்பெட்டிகளால் விரைவாக ஜலத்தைக் கொண்டுவா' என்று சொன்னார். நகுலனோ, 'அப்படியே' என்று சொல்லிவிட்டு, தமையனாருடைய கட்டளையினால் தீர்த்தமிருக்கிற இடத்தை நோக்கி விரைந்து ஓடித் தீர்த்தத்தை விரைவாக அணுகினான். அவன், ஸாரஸங்களால் சூழப்பட்ட நிர்மலமான ஜலத்தைக் கண்டு அதைக் குடிக்கவிருப்பமுள்ளவனாகி, பிறகு, ஆகாயத்தினின்று உண்டான சொல்லைக் கேட்டான். யக்ஷன், 'அப்பா! ஸாஹஸம் செய்யாதே. இது[1] முன்னமே என் வசத்திலிருக்கிறது மாத்ரீநந்தன! என்னுடைய கேள்விகளுக்கு விடைகூறி, பிறகு, தண்ணீரைக் குடி; எடுத்துக்கொண்டும் போ' என்று சொன்னான். அதிக தாகமுள்ளவனான நகுலன் அந்த யக்ஷனுடைய வாக்கியத்தை அலக்ஷ்யம்செய்து குளிர்ந்த தீர்த்தத்தைக் குடித்தான்; குடித்துக் கீழே விழுந்தான்.

நகுலன் தாமதிக்கவே, குந்தியின் புதல்வரான யுதிஷ்டிரர், வீரனும் பகைவர்களை அடக்குகிறவனும் தம்பியுமான ஸஹதேவனைப் பார்த்து, 'ஐயா! ஸஹதேவ! உன்னுடைய தமையன் தாமதிக்கிறான். அந்த உன் ஸஹோதரனை அழைத்து வா; ஜலத்தையும் நீ கொண்டு வா' என்று சொன்னார். ஸஹதேவன், 'அப்படியே' என்று சொல்லி விட்டு, அந்தத் திசையைக் குறித்துச் சென்றான். அப்பொழுது, பூமியில் இறந்துகிடக்கிற தமையனான நகுலனைக் கண்டான். ப்ராதாவினுடைய சோகத்தால் மிக்க தாபத்தையடைந்தவனும் தாகத்தால் மிகப் பீடிக்கப்பட்டவனுமான ஸஹதேவன் தீர்த்தத்தை நோக்கி ஓடினான். பிறகு, ஆகாயத்தில் ஒரு வாக்கானது, 'ஐயா! ஸாஹஸத்தைச் செய்யாதே இது முன்னமே என் வசத்திலிருக்கிறது. என்னுடைய வினாக்களுக்கு மறுமொழி கூறி இஷ்டப்படி தீர்த்தத்தைப் பானம் பண்ணு; எடுத்துக்கொண்டும் போவாயாக' என்று சொல்லியது. அந்த வாக்கிய

---

1 'மா-ஸ்வ-பூர்வபரிக்ரஹ:' என்பது மூலம், 'முந்தியதான நியமம்' என்பது பழையவுரை. 'முன்னமே என்வசத்திலிருப்பது' என்பது இங்கிலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு

தத்தை அலக்ஷ்யம் செய்துவிட்டுத் தாகங்கொண்ட ஸஹதேவன் குளிர்ந்த தீர்த்தத்தைக் குடித்தான்; குடித்துக் கீழே விழுந்தான்.

பிறகு, குந்திபுத்திரரான யுதிஷ்டிரர், விஜயனைப் பார்த்து, 'பகைவரை அழிப்பவனே! பீபத்ஸுவே! உன்னுடைய பிராதாக்கள் சென்று நெடுநேரமாயிற்று அவர்களை அழைத்து வா. உனக்கு மங்களம். ஜலத்தையும் நீ கொண்டு வா. ஐயா! துக்கத்தில் அழுந்தியிருப்பவர்களான எங்களெல்லாருக்கும் நீ அல்லவோ ஆதாரமாக இருக்கிறாய்?' என்று சொன்னார். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட மேதாவியான அர்ஜுனன், அம்புகளையும் வில்லையும் எடுத்துக்கொண்டும் கத்தியைக் கட்டிக் கொண்டும் அந்தத் தடாகத்தை அடைந்தான். அவன் புருஷஸ்ரேஷ்டர்களான பிராதாக்களிருவரும் தீர்த்தம் கொண்டுவரச் சென்ற இடத்தில் இறந்துகிடப்பதைக் கண்டான். உயிர் துறந்து பூமியில் படுத்திருப்பவர்களும் தூங்குகிறவர்கள்போலிருப்பவர்களுமான அவ்விருவரையும் பார்த்து, குந்திபுத்திரனும் புருஷஸ்ரேஷ்டனுமான அர்ஜுனன் மிகுந்த துயரத்துடன் வில்லை எடுத்துக்கொண்டு அந்த வனத்தைச் சுற்றிப்பார்த்தான். அந்த ஸவ்யஸாசியானவன் அந்தப் பெருங்காட்டில் ஒரு பிராணியையும் காணவில்லை. அவன் தாகத்தால் பீடிக்கப்பட்டவனாகித் தீர்த்தத்தை நோக்கி ஓடினான். ஓடுகின்ற அந்த அர்ஜுனன், 'ஓ! கௌந்தேய! நீ குடிக்க விரும்புகிற இந்த ஜலமானது உன்னால் வலிந்து அடைவதற்கு இயலாதது. பாரத! என்னால் கேட்கப்படுகிற வினாக்களுக்கு நீ மறுமொழியை உரைப்பாயாகில், பிறகு, தீர்த்தத்தைக் குடிப்பாய்; எடுத்துக்கொண்டும் போவாய்' என்கிற சொல்லை ஆகாயத்தினின்று கேட்டான். தடுக்கப்பட்டவனான அர்ஜுனன், யக்ஷனை நோக்கி, 'கண்ணுக்குப் புலப்பட்டு நின்று தடு. என்னுடைய பாணங்களால் நன்குபிளக்கப்பட்டால் மீண்டும் இவ்வண்ணம் பேசமாட்டாய்' என்று சொன்னான். பிறகு, பார்த்தன் இவ்வண்ணம் கூறிவிட்டுச் சப்தத்தைக் கேட்டு லக்ஷ்யத்தை அடிக்கிற சக்தியைக் காண்பிக்கின்றவனாகி அஸ்திரமந்திரங்களால் அபிமந்திரணஞ்செய்யப்பட்டிருக்கிற அம்புகளால் எல்லாத் திக்குகளிலும் நன்குபொழிந்தான். பரதஸ்ரேஷ்டனான அந்த அர்ஜுனன், தாகத்தால் மிகப்பீடிக்கப்பட்டவனாகி வீணாகாதவைகளான கர்ணிகளையும் நாளீகங்களையும் நாராசங்களையும் அம்புகளையும் தொடுத்து ஆகாசத்தில் அநேக அம்புக் கூட்டங்களால் வர்ஷித்தான்.

யக்ஷன, ‘பாாதத! உன்னுடைய ஆயுதபரயோகங்களால யாதுபயன? என்னுடைய வினககளுக்கு விடை அளிதது விடடுத தணணீரைக குடிபபாயாக. வினக்களுக்கு விடை அளிககாமல தீர்தததைதபபருகினுல உடனே இறப்பாய’ என்று சொனனுன. அாஜுனன, பாணஙகள வீணுனதைக்கண்டு தாகததால அதிகமவருந்ததபபட்டவனுக இருபபதனுல், அந்த யக்ஷவசனதைந அலக்ஷயமசெய்தே தண்ணீரைக குடிதது உடனே கீழேவிழுந்தான.

பிறகு, குந்திபுததிரரான யுதிஷடிரா, பீமஸேனனைப பாாதது, ‘சததுருக்களைத தவிககச்செய்பவனே! பாரத! நகுல னும ஸஹதேவனும பீபதஸுவும தீர்தததிற்காக நெடுநோம முநதியே சென்ருாகள. திருமபிவரவிலலை அவாகளை நீ அழைததுவருவாயாக. உனககு மஙகளம. நீ தீாததததையும கொணடுவருவாயாக’ என்று சொனனுா. பீமஸேனன, ‘அப படியே’ என்றுசொலலிவிட்டு, அந்தபபுருஷஶரேஷ்டாகளான பிராதாககள வீழ்ததபபட்டிருககிறவிடததை அடைநதான. மகாபாகுபலமுள்ளவனுன பீமன, அவாகளைபபாாததுத துகக முளளவனுகவும தாகததால நன்குவருததபபட்டவனுகவும, ‘அது யக்ஷாகள ராக்ஷஸர்களுடையசெயகை’ என்று எண்ணினுன. குநதீபுதரனுன அநதவருகோதரன, அபபொழுது, ‘நிச்சயமாக இபபொழுது போாபுரியவேணடும அதற்குள தீாததததைக் குடிபபேன’ என்று எணணினுன. பிறகு, புருஷஶரேஷ்டனுன அவன் தாகமகொண்டவனுகத தீாததததைநோக்கி ஓடினுன். யக்ஷன, ‘அபபா! ஸாஹஸம் செயயாதே இது முன்னரே என் வசததிலிருக்கிறது. குந்தீநந்தன! வினககளுககு விடை கூறிவிட்டு, பிறகு, ஜலததைப பருகுவாயாக; எடுததுககொணடும செலவா யாக’ என்றுசொன்னுன. அளவுகடநத வலலமையுள்ள யக்ஷனுல இவ்வணணம சொலலப்பட்ட பீமன, அநதவினககளுககு விடை அளிககாமலே தண்ணீரைக்குடிதது உடனே கீழேவிழுந்தான்.

பிறகு, புருஷஶரேஷ்டருமகுநதியினபுதலவரும பிரபுவுமான தாமராஜா மிகக கவலையுற்றுத தமககுததாமே ஆலோசனைசெய தார். பிறகு, அவா, பிராதாககள நெடுநோம முநதிசசென்றதை யும வராமல தாமதிபபதையும அறிநது, பலவாருக மீணடும மீண டும உரைககலானுா. ‘இநதககாடு எரிககபபடடதோ? அவாகள பாாககபபடுவாாகளோ? உயிாதுறந்திருபபார்களோ? ஒரு மகா

பூததைத அடிதது அதனுல்சபிககபபடடு அவாகள கீழேவிழுந் திருபபாாகளோ? அலலது, அந்த வீரர்கள சென றஇடததில தீாததததைககாணுமல வனததில தீாததததைததேடிககொணடு தாமதிககிறுாகளோ? நெடுநேரம சென றுவிடடதே. யாதுகாரணம்? புருஷஶ்ரேஷடாகளான எனதம்பிகள வரவில்லையே? இவாகள இருககுமிடததைபபாாபபதறகு நான செலலுகிறேன' என று நிசசயமசெயது மகாபுததிசாலியான யுதிஷடிரா எரிககபபடுகின றமனததுடன எழுநதிருநது, ஜனஙகளுடையசததமிலலாததும புளளிமானகளாலும பனறிகளாலும பறவைகளாலும அடையபபடடதும ஒளிபொருநதிய பசுமைநிறமுளள மரஙகளால பிரகாசிக்கின றதும வணடுகளாலும பறவைகளாலும எலலாப்பககஙகளிலும ஓசையுள்ளதாகசசெயயபபடடதும மெலலிய இளமபுறகளால நிரமபிய இடஙகளுளளதும மனததைககவருகின றதுமான பெருஙகாட்டில் நுழைந்தாா. அநதக்காட்டில செலலுகின ற ஸ்ரீமானுன யுதிஷடிரர், பொனமயமான இதழ்களுள்ள மலர்களால் அலங்கரிககப்படடதும் விஶ்வகாமாவினுல ஸ்ருஷ்டிக்கபபடடதுபோன றதும தாமரைககொடிகளின கூடடஙகளாலும விநதுவாரஙகளாலும பிரமபுகளாலும தாழைகளாலும அலரிகளாலும அரசமரஙகளாலும சூழபபடடதுமான அநதககுளததைக கணடாா. பிறகு, ஸ்ரீமானும பிராதாககளைபபாாபபதில ஆவலுளளவருமான தாமபுததிரா ஶ்ரமததாலபீடிக்கபபடடு, அந்தககுளததை அடைந்து பாாததவுடன் ஆசசரியததை அடைநதாா.

முந்நூற்றுப்பதினன்காவது அத்யாயம்.

ஆரணேயபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(யுதிஷ்டிரர் குளக்கரையில் படுத்திருக்கிற பிராதாக்களைப்பார்த்துப் புலம்பியழுது தண்ணீரைப்பருகமுயன்றதும், யக்ஷன் தடுத்துத் தன்னுடைய வினுக்களுக்கு விடையளிக்கும்படி சொல்ல, யுதிஷ்டிரர் விடையளித்ததும், யக்ஷன் மகிழ்ந்து அவர்களைப் பிழைப்பித்ததும்)

அநத யுதிஷ்டிரா, இறநதுகிடபபவாகளும் யுகததின முடிவுக்காலததில நழுவிவிழுநதிருககிற லோகபாலர்கள் போனறவாக

ளுடம இநதிரனுககும குபேரனுககும ஒபபாக இருபபவர்களுமான தமபிமாாகளைக கணடாா. மிககதோளவலிமையுளள அநதத தாமபுகரா, சிதறிககிடககினற விலலும பாணஙகளுமுளளவனும மரிததவனுமான அர்ஜுனனையும உயிா துறந்து அசைவற்றுக கிடக்கிற பீமஸேனனையும நகுலஸகதேவாகளையும கணடு, நீணட உஷணமான பெருமூசசுவிடடுச சோகததால கணணீா ததுமபுகினறவருமம விழுநதிருககினற அநதபபிராதாககளனைவரையும பாாததுக கவலையுறறவருமாக மிகவும விஸதாரமாகப புலமபலானா

'அபபா! மிககபுஜபலமுள்ளவனே! வருகோதர! உன்னால, 'யுததததில கதாயுதததினால துரியோதனனுடையதொடைகளைப பிளபபேன' எனறு பிரதிஜஞை செயயபபடடது. மகா பாகுபலமுளளவனே! மகாதமாவும கௌரவாகளுடைய கீாததியை வளாபபவனும வீரனுமான நீ தள்ளபபடவே, எனககு அதுமுழுதும இபபொழுது வீணாகிவிடடது. பிரதிஜ்ஞை செயயபபடட மனிதனுடையவாககுககள பொயயாகலாம. உஙகளைப பறறித் தேவர்கள சொலலியவாககுககள எவவாறு பொயயாகலாம? தனஞசய! நீ பிறநதவுடன, தேவர்களும, உன்னைபபற்றி மாதாவான குநதியைபபாாதது, 'குந்தி! உனனுடைய இநதப் புததிரன இநதிரனைககாடடிலும குறையாதவன' எனறு சொனனாாகள. வடதிசையிலுளள பாரியாததிர மலையில எலலாப பிராணிகளும, 'இவாகளுடைய இழக்கப்பட்ட ஸமபததை மீண்டும சௌர்யததால இவன் கொண்டுவருவான. இவனை யுதததில ஒருவனாவது வெலலமாடடான. இவன ஒருவனையாவது வெலலாமலிருக்கமாடடான' எனறு பாடின. அபபடிபபட்ட இந்த மிககபலமுளள ஜிஷணுவானவன எவ்வாறு ம்ருதயுவின் வசததை அடைந்தான? நாங்கள எவனை நாதனாக அடைநது இநதத துககஙகளைப பொறுததோமோ அப்படிபபடட இநதத தனஞசயன எனனுடைய ஆசையை அடியோடு நாசம செயது பூமியில படுததிருககிறான. யுதததில திறமையுளளவாகளும் வீராகளும எபபொழுதும பகைவாகளை நாசமசெயபவாகளும மகாபலசாலிகளும எலலா அஸதிரஙகளாலும எதிர்தது அடிககபபடாதவாகளும குநதியின புதல்வாகளுமான பீமஸேனனும தனஞசயனும எவவாறு பகைவர்களுககு வசபபடடாாகள? கீழேவிழுந்திருககிற இந்த நகுலஸஹதேவர்களைப் பாாததும

வெடிக்காமலிருந்ததனால், கெட்ட எண்ணமுள்ளவனால் என்னுடைய மனமானது நிச்சயமாக உருக்கினால் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. சாஸ்திரங்களை அறிந்தவர்களே! தேசகாலங்களை அறிந்தவர்களே! தபோபலமுள்ளவர்களே! காமாக்களுள்ளவர்களே! புருஷஶ்ரேஷ்டர்களே! உங்களுக்குத் தக்கதான செய்கையைச் செய்யாமல் ஏன் படுத்திருக்கிறீர்கள்? பகைவர்களால் வெல்லப்படாதவர்களான நீங்கள் காயப்படாத சரீரங்களுள்ளவர்களும் நன்றாகத் துடைக்கப்படாதவிற்களுள்ளவர்களும் பிரஜ்ஞை இல்லாதவர்களுமாகப் பூமியில் கிடந்து ஏன் உறங்குகிறீர்கள்?' என்றார்.

மகாபுத்திசாலியான யுதிஷ்டிரர், மலையினுடைய தாழ்வரைகள் உறங்குவதுபோல் ஸுகமாக உறங்குகின்ற பிராதாக்களைப் பார்த்து, நன்றாக வேர்த்தவரும் வருத்தத்தை அடைந்தவருமாகி, கஷ்டமான நிலைமையை அடைந்தார். தர்மாத்மாவான அந்த அரசர், 'இது இவ்வண்ணமே' என்று சொல்லிவிட்டு, துயரக்கடலின் நடுவில் நிற்பவரும் மனக்குழப்பமுள்ளவருமாகிக் காரணத்தை ஆலோசித்தார். தேசகாலங்களின்பாகுபாட்டை அறிந்தவரும் மிக்கதோள்வலிமையுள்ளவரும் காரணத்தைச்சிந்திக்கின்றவரும் பேரறிவாளருமான யுதிஷ்டிரர் இன்னது செய்யத்தக்கதென்பதை அறியவில்லை. பிறகு, தர்மாத்மாவும் [1] தர்மநந்தனருமான யுதிஷ்டிரர் அப்பொழுது மனத்தை நன்றாக அடக்கி இவ்வண்ணம் பலபடப் புலம்பி, 'வீரர்கள் எவனால் வீழ்த்தப்பட்டார்கள்?' என்று புத்தியினால் நன்றாக ஆலோசிக்கலானார். 'இவர்களுக்கு ஆயுதங்களால் அடியில்லை. இந்த இடத்தில் வேறு (ஒருவனுடைய) காலடியுமில்லை. என் பிராதாக்களைக்கொன்ற இந்தப்பிராணியை ஒருபெரிய பூதமாயிருக்கலாமென்று நினைக்கிறேன். மகாத்மாக்களான பிராதாக்களுக்கு ஒரேஸமயத்தில் நேர்ந்திருக்கிற கோரமான துன்பத்தைப்பற்றி மனத்தை ஓரிடத்தில் செலுத்தி ஆலோசிப்பேன். நீரைப் பருகியாவது பார்ப்பேன். துர்யோதனனால் இது ரஹஸ்யமாகச் செய்யப்பட்டிருக்குமோ? எவனுக்குக் காரியம் அகாரியம் இரண்டும் ஸமமாகவே இருக்கின்றனவோ எப்பொழுதும் கபடபுத்தியுள்ளவனான அந்தக் காந்தாரராஜனால் இது செய்யப்பட்டிருக்குமோ? பாவச்செயலுடையவனும் கெட்ட புத்தியுள்ளவனுமான அந்தச்சகுனிவிஷயத்தில் எந்த வீரன் நம்பிக்கைவைப்பான்? அல்லது, கெட்ட மனமுள்ள அவனுடைய

[1] பொருள் இரட்டித்ததனால் ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

ரஹஸ்யமான ஆடகளால இது செயயபபடடிருககுமோ ?' என்று மகாபுத்திசாலியான தர்மநநதனர் பலவாறு ஆலோசித்தார். 'ஆசாரியரான துரோணரைபபார்தது நான் என்ன சொலலு வேன? கிருபரைப்பாாதது என்ன சொலலுவேன? பீஷ்ம ரைப பாரதது நான என்ன சொலலுவேன்? நீதியில பரு ஹஸபதிபோன்ற விதுரரைபபாரதது நான என்ன சொல்லு வேன? எபபொழுதும துககததை அடைநதிருபபவரும புததிரா களிடததில மிகக அன்புளளவருமான மாதா, பிராதாக்களால் விடுபட்டிருககிற என்னைபபாாதது, 'இந்திரனுககொபபான பராக் கிரமமுளளவாகளும வீரர்களுமான எலலாபராதாககளுடனும் காட்டுககுசசென்ற நீ எவவாறு ஒருவனாக வந்தாய்?' என்று கேட டால, அவளைபபாாதது நான என்ன சொலவேன? இநதத தணணீர யாருடையது? விஷததினால கெடுககபபடடிருககுமோ? உயிரதுறநதவர்களாக இருநதும இவாகளுககு விகாரமுணடா கவே இலலையே? என பிராதாககளுடைய முகவாணங்கள தெளிவாக இருககின்றன. ஒவவொருவரும மகாபரவாஹததின வேகமுளளவாகளான இந்தப புருஷஶ்ரேஷ்டாகளைக் காலம வந்த போது முடிவைச்செய்கிற யமனைத தவிர, வேறு எவன எதிர்தது யுததம செயவான?' என்று ஆலோசிததார். இநத நிசசயததோடு அந்தத தணணீரில இறஙகினா. அந்தத தீாததததைப பருகவும எணணின அவா, அச்சமயததில ஆகாயததிலிருநது பினவரும சொலலைக கேடடார.

யக்ஷன், 'நான பாசியையும் மீனகளையும் பக்ஷிக்கிற கொக்கு. என்னால உன்னுடைய தமபிமாாகள யமனுககு வசப்படுததப்படடார்கள். ராஜபுததிர! நான கேட்கிற வினாக்க ளுககு நீ விடை அளிககாமறபோனால நீ (இவாகளோடு) ஐந்தா மவனாவாய. ஐய! ஸாஹஸம செயயாதே. இது முன்னமே என வசததிலிருககிறது. குநதீநநதன! வினாக்களுககு விடைகளை ககூறிய பிறகு, தணணீரைப பருகுவாயாக; எடுததுக்கொணடும செலவா யாக' என்று சொனனான. யுதிஷ்டிரர், 'நீ ருததிரர்களுக்குத் தலைவனா? வஸுககளுககுத தலைவனா? மருததுக்களுககுத தலைவனா? எநத தேவனா? நான வினவுகிறேன. இது பக்ஷியினால செய்யப படடதன்று. ஹிமவான், பாரியாதரம, விந்தியம, மலயம் இந்த நானகு பர்வதஙகளும் எவனால வலலமையினால் பூமியில விழுமபடி செயயப்படடன? பலசாலிகளுள சிறந்தவனே! சிறநத விலலாளி

களான என்னுடைய நான்கு ஸஹோதரர்களையும கொன்றமை யால, உன்னால மிகபபெரியகாரியம செயயபபட்டது. எவர்களைத தேவர்களும கந்தர்வர்களும அஸுரர்களும ராக்ஷஸர்களும் மகா யுத்தத்தில் எதிர்த்துத்தாங்கமாட்டார்களோ அவர்கள விஷயத்தில அதிக ஆச்சரியமான காரியம் உன்னால செயயபபட்டது. நீ செயயவேண்டியதை நான அறியேன. உனனுடைய விருப்பத்தை யும நான அறியேன. அதிகமான ஆவலும மகாபயமும எனக்கு உண்டாகிவிட்டன. பகவானே! நான பயத்தினால மனங்கலங்கின வனும் மிகக தலைவலியுள்ளவனுமாயிருத்தலால வினவுகிறேன இந்த இடத்தில இருக்கிற நீ யார்?' என்று வினவினார்.

யக்ஷன, 'நான யக்ஷன; உனக்கு மங்களம. நான ஜலத்தில ஸஞ்சரிக்கிற பறவையலலேன. உன்னுடைய இந்தப பிராதாக்களனை வரும் என்னால முந்தித தடுக்கபபட்டார்கள; பிறகு, கொலலப பட்டார்கள' என்று சொன்னான. அரசரே! பிறகு, பேசுகிற யக்ஷனுடைய அமங்களகரமானதும கரூரமான அக்ஷரங்களுள் ளதுமான அந்த வாக்கைக்கேட்டு அந்த யுதிஷ்டிரர அப்பொழுது நடுக்கமடையவிலலை; உறுதியாக இருந்தார. பரதஸரேஷ்டரான தாமநந்தனா, பயங்கரமான கண்களுள்ளவனும பருத்த தேகமுள்ள வனும பனைமர அளவு உயரமுள்ளவனும நெருப்புக்கும ஸூர்ய னுக்குமொப்பானவனும எவ்விதத்தாலும ஜயிக்கமுடியாதவனும மலைபோலிருப்பவனும கரையில்நிற்பவனும் மேகமபோன்ற கமபீர நாதத்தினால வெருட்டுகின்றவனும பேரொலியுள்ளவனுமான யக்ஷனைக கண்டார்.

யக்ஷன, பிராதாக்களுடைய சோகத்தால நன்றாகப பீடிக்கப பட்டவரான யுதிஷ்டிரரைபபார்த்து, 'அரசனே! இந்த உன னுடைய பிராதாக்கள என்னால அடிக்கடி தடுக்கபபட்டும், பலாத காரத்தால தீர்த்தத்தை எடுக்க எண்ணமகொண்டார்கள. அதனால், என்னால கொலலப்பட்டார்கள அரசனே! இவவிடத்தில பிராணனை விருமபுகிறவனால தீர்த்தம பருகத்தக்கதன்று. பார்த தனே! நீ ஸாஹஸத்தைச செயயாதே. இது முன்னரே என் வசத்திலிருக்கிறது. குந்தீநந்தன! வினாக்களுக்கு விடை அளித்து, பிறகு, நீரைப பருகுவாயாக; எடுத்துக்கொண்டும செலவாயாக' என்று சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், 'யக்ஷ! நான உன் வசத்திலிருக்கிற தீர்த்தத்தை விருமபவிலலை. புருஷஸரேஷ்டனே! தற்புகழ்ச்சியைப பெரியோர்கள எபபொழுதும கொண்டாடுகிறதிலலை. எனனுடைய

அறிவுக்குத் தக்கபடி உன்னுடைய வினாக்களுக்கு விடை அளிப்பேன். என்னை வினவுவாயாக' என்று கூறினார்.

யக்ஷன், [1] 'எவன் ஆதித்யனை உதிக்கச்செய்கிறான்? எவர்கள் அவனுக்கு இருபக்கங்களிலும் ஸஞ்சரிக்கிறார்கள்? எவன் அவனை அஸ்தமனத்தை அடையச்செய்கிறான்? எதில் அவன் நிலைபெற்றிருக்கிறான்?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், '[2] பிரம்மம் [3] ஆதித்யனை உதிக்கச் செய்கிறது. [4] தேவர்கள் அவனுக்கு இருபுறத்திலும் ஸஞ்சரிக்கின்றார்கள். தர்மமானது அவனை [5] அஸ்தமனத்தை அடையச்செய்கிறது. அவன் ஸத்தியத்தில் நிலைபெற்றிருக்கிறான்' என்றார்.

---

[1] பின்வரும் வினாவிடைகளுக்கு வெளிப்படையாகத் தோற்றுகிற பொருள் தவிரப் பலவற்றுக்கு அத்வைதபரமாகவும் பழையவுரை பொருள் கூறுகிறது. அது கூறுகிறபடியே பெரும்பாலன இங்கே ஏற்ற இடங்களில் எழுதப்படுகின்றன.

பின்வரும் வினாக்களும் விடைகளும் ஆத்மதத்வத்தை நிச்சயிக்கத் தொடங்கியுள்ளன. 'ஆத்மாவை அறிந்தவன் துக்கத்தைத் தாண்டுகிறான்' என்று வேதம் கூறுகிறபடி, ஆத்மஜ்ஞானம் பயனுள்ளதென்று கேள்விப்படுவதனால் அது ஸித்திப்பதற்குப் பலவிதமான ஸாதனங்கள் நிரூபிக்கப்படுகின்றன.

[2] பரமம் = வேதம். [3] ஆதித்யன் = ஜீவன். சப்தமுதலியவைகளைக் காதுமுதலியவைகளால் (கூஉ௦தூ) அறிகிறான். ஆதலால், ஜீவன் ஆதித்யனென்று சொல்லப்படுகிறான். அந்த ஜீவன், 'வெண்மையாயிருக்கிறேன்; குருடனாயிருக்கிறேன்' என்பது முதலிய அனுபவத்தால் தேகம் முதலியவைகளாகவே விளங்கிக்கொண்டும் மதவாதிகளால் பலவிதமாக வேறுபடுத்திக் கூறப்பட்டும் இருக்கிறான். அவனை வேதமானது சரீரமுதலியவற்றைக்காட்டிலும் வேறானவனென்று காட்டுகிறது. 'வேதத்தை அறியாதவன் ஆத்மாவை அறியான்' என்று வேதமே கூறுதலால், வேதமே ஆத்மாவையறிவதில் பிரமாணமென்பது.

[4] வேதத்தால் எல்லாருமே ஆத்மாவை அறிகிறார்களோவெனின், இல்லை. தேவா: = சமமுதலிய குணங்கள், அவை அந்த அறிகிறவனுக்கு உதவியாகும்.

[5] அஸ்தம் = தன்னிருப்பிடம்; அதாவது அபஹதபாப்மத்வம் = பாவமில்லாமை, விஜரத்வம் = மூப்பில்லாமை, விசோகத்வம் = சோகமின்மை, விம்ருத்யுத்வம் = மரணமின்மை, விஜிகத்ஸத்வம் = பசியில்லாமை, அபிபாஸத்வம் = தாகமின்மை, ஸத்யகாமத்வம் = விரும்பியது நிறைவேறுதல், ஸத்யஸங்கல்பத்வம் = நினைத்தது கை

யக்ஷன், 'எதனால் மனிதன் ஶ்ரோத்ரியனாகிறான்? எதனால் மகத்தை அடைகிறான்? எதனால் மனிதன் துணையுள்ளவனாகிறான்? அரசனே! எதனால் மனிதன் புத்திமானாகிறான்?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், '[1] வேதம் ஓதுவதனால் [2] ஶ்ரோத்ரியனாகிறான். [3] தவத்தினால் மகத்தை அடைகிறான். [4] தைர்யத்தினால் [5] துணையுள்ளவனாகிறான். [6] பெரியோர்களை அடுத்தலால் புத்திமானாகிறான்' என்றார்.

கூடுதல் ஆகிய எட்டுக்குணங்களுள்ளதும் அதற்குக் காரணமுமான ஏற்றுத்யாகாசம் ப்ரத்யகாத்மா அந்த இடத்துக்குக் காமரூபமும் உபாஸனாரூபமுமான தாமமானது தான் நேரிலோ பரம்பரையாகவோ இந்த ஜீவனைக்கொண்டுபோகிறது அவன் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டபடி ஸ்வரூபமான ஸகுண பரமாத்மத்தன்மையை அடைந்து அதன் நிவ்ருத்தியினால் எல்லாவற்றின் நிவிர்த்திக்குமிடமான சுத்த சித்ரூபமான ஸத்யத்தில் நிலைபெற்றவனாகிறான் என்பது முதலில் சாஸ்திரத்தினால் அறிவுண்டாகிறது அதனால், சமாதி குணங்களை அடைந்தவனுக்குத் தேஹாதிகளில் ஆத்மா என்று தோன்றுகிற அத்யாஸம் (= விபரீதஜ்ஞானம்) நீங்குகிறது பிறகு, ஸ்வாகமென்று சொல்லப்படும் ஸகுண பரமாத்மாசனம் உண்டாகிறது பிறகு, கேவலீபாவம் என்பது

[1] ஜீவன் சுத்தசித்தில் நிலைபெறுதற்கு வேதம் காரணமென்பது சொல்லப்பட்டது அந்த விஷயத்தில் ப்ரத்யக்ஷமான காரணம் கூறப்படுகிறது

[2] ஶ்ரோத்ரிய := வேதமோதினவன்; 'ஶ்ருதேந' என்றதனால், ஆசார்யமுகமாக வேதார்த்தத்தை நன்கு அறிந்துகொள்வதனால் ஶ்ரோத்ரியனாகிறான்; அக்ஷரங்களை மட்டும் அறிவதனாலன்று என்பது

[3] யுக்தியினால், அதாவது கேட்ட பொருளை நன்கு மனனஞ்செய்வதனால் பிரமத்தை அறிகிறான். மஹத = பிரமம் ப்ரமாணத்திலும் ப்ரமேயத்திலும் அவநம்பிக்கை நீங்கிய பிரமத்தை நிச்சயிக்கிறான்

[4] த்ருதி = நிதித்யாஸனம். 'த்ருத்யா யா தாரயதே' என்று கீதையில் சொல்லப்பட்ட ஸாத்விகத்ருதியான நிதித்யாஸனத்தினால் என்பது

[5] 'த்விதீயவாந்' என்பது மூலம், தலைமையில்லாமை முதலிய குணங்களுள்ளதும் அவித்தையினாலுண்டானதும் முன்னிருந்ததுமான ஜீவரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறானதும், வித்தையினால் அடையத்தக்கதும், இரண்டாவதுமான ப்ரத்யகாத்ம ரூபமுள்ளவன் ஆகிறான்

[6] இந்த ஶ்ரவணமுதலிய மூன்றையும் நிச்சயிப்பதான புத்தியானது குருவின் உபதேசத்தினாலேயே கிடைக்கத்தக்கதென்பது

ஶ்ருதி வாக்யங்கள், ஶ்ரவண முதலிய மூன்றும் ஆசார்யனையுடையனாயிருத்தலும் ஆத்ம தாசனத்துக்கு ஸாதனமென்று கூறுகின்றன

யக்ஷன், 'பிராம்மணர்களுக்குத் தேவத்தன்மை எது? ஸாதுக்களுக்கிருப்பதுபோல் அவர்களுக்குத் தர்மம் எது? அவர்களுக்கு மனுஷ்யத்தன்மை எது? அஸத்துக்களுக்குப் போல் அவர்களுக்கு அதர்மம் எது?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், '[1] இவர்களுக்கு வேதாத்தியயனமானது [2] தேவத்தன்மை. ஸாதுக்களுக்குப்போல் இவர்களுக்குத் [3] தவமானது தர்மம். மரணம் இவர்களுக்கு [4] மனுஷ்யத்தன்மை. அஸத்துக்களுக்குப் போல் இவர்களுக்குப் [5] பரநிந்தை அதர்மம்' என்றார்.

யக்ஷன், 'க்ஷத்திரியர்களுக்குத் தேவத்தன்மை எது? ஸத்துக்களுக்குப்போல் இவர்களுக்குத் தர்மம் எது? இவர்களுக்கு மானிடத்தன்மை எது? அஸத்துக்களுக்குப்போல் இவர்களுக்கு அதர்மம் எது?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், 'இந்த க்ஷத்திரியர்களுக்குப் பாணங்களும் அஸ்திரங்களும் தேவத்தன்மை. ஸத்துக்களுக்குப்போல் இவர்களுக்கு யஜ்ஞமானது தர்மம். இவர்களுக்குப் பயமானது மனுஷ்யத் தன்மை. அஸத்துக்களுக்குப் போல் இவர்களுக்கு (துன்பமுற்றவர்களைக்) கைவிடுதல் அதர்மம்' என்று கூறினர்.

யக்ஷன், [6] 'யஜ்ஞத்திற்குரிய முக்கியமான ஸாமம் எது? யஜ்ஞத்திற்குரிய முக்கியமான யஜுஸ் எது? இவர்களுடைய யஜ்ஞத்தை எது வரிக்கிறது? யஜ்ஞமானது எதை மீறாமலிருக்கிறது?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், '[7] உயிரே யஜ்ஞத்திற்குரிய முக்கியமான

---

[1] பின்வரும் மூன்று விடை ச்லோகங்களால் ச்ரவணம் முதலியவற்றின் அதிகாரத்துக்கு ஹேதுவைச் சொல்லுகிறார்

[2] ஸ்வர்க்க லோகத்தை அடைவிப்பது

[3] தவம் = சமம் முதலியன அவை ஸாதுக்களின் ஆசாரம்; இதுவும் முன் சொன்ன வேதாத்யயனமும் கொள்ளத்தக்கவை

[4] தேக முதலியவற்றில் அபிமானம், அது மரணம் பிறப்பிறப்புக்களைக் கொடுப்பது

[5] தேவர்கள் பிராம்மணர்கள் முதலியவர்களை நிந்திப்பது. இது அஸாதுக்களின் ஆசாரம். இதுவும் முன் சொன்ன தேகமுதலியவற்றில் அபிமானமும் விடத்தக்கவை

[6] இதையும்விட நெருங்கின காரணத்தைச் சொல்லுகிறார்.

[7] யாகங்களில் ஸாமமும் யஜுஸும் உபகாரம் செய்வதுபோலப் பிராணனும் மனமும் அடக்கப்பட்டால் ஞானயஜ்ஞத்துக்கு உபகாரம் செய்பவையாகின்றன

ஸாமம. மனமானது யஜுஸ்ஸுக்குரிய முக்கியமான யஜுஸ். [1] ரிக்கொன்றே யஜுஸ்ஸை வரிக்கிறது [2] யஜுஸ்ஸும் அந்த ரிக்கை மீறுமலிருக்கிறது' என்றுர்.

யக்ஷன், 'பயிரிடுகிறவர்களுக்கு எது சிறந்தது? விதைப்பவர்களுக்கு எது சிறந்தது? பிரதிஷ்டையை விரும்புகிறவர்களுக்கு எது சிறந்தது? பெறுகிறவர்களுக்கு எது சிறந்தது?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், [3] 'பயிரிடுகிறவர்களுக்கு மழை சிறந்தது [4] விதைப்பவர்களுக்கு விதை சிறந்தது [5] பிரதிஷ்டையை விரும்புகிறவர்களுக்குப் பசுக்கள் சிறந்தவை. [6] பெறுகிறவர்களுக்குப் புத்திரன் சிறந்தவன்' என்று கூறினர்.

யக்ஷன், 'இந்திரியங்களால் விஷயங்களை அனுபவிக்கிறவனும் சிறந்த புத்தியுள்ளவனும் உலகத்தாரால் (செல்வமுள்ளவனென்று) பூஜிக்கப்பட்டவனும் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஸம்மதனுமான எந்த மனிதன், மூச்சுவிட்டுக்கொண்டிருந்தும் உயிரில்லாமலிருக்கிறன்?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், '[7] எவன் தேவதைகள், அதிதிகள், வேலைக்காரர்கள், பிதருக்கள், தான் இந்த ஐவர்களுக்கும் (ஹவிஸ் முதலியவைகளைக்) கொடுக்கவில்லையோ அவன் மூச்சுவிட்டுக்கொண்டிருந்தாலும் உயிரில்லாதவனே' என்று கூறினர்.

---

[1] ரிக்கு = வேதவாக்கு, யஜுஸ்ஸும் = ஆத்மஜ்ஞானம் வேதமே ஞானத்தை உண்டாக்குகிறது என்பது

மனம், வாக்கு, பிராணன் இந்த மூன்றும் ஆத்மஹிதத்துக்காகப் பிரமாவினல் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டன என்பது

[2] அது வேதவாக்கைக் கடப்பதில்லை யென்பது.

[3] சமமுதலியவைபும் பிராணஜயமுதலியவையும் செய்யமுடியாமற் போனல், பிரத்யக்ஷமான யாகமுதலியவைகளையே செய்யவேண்டுமென்பது சொல்லப்படுகிறது

க்ருஷ்டதாம் = தேவர்களுக்கு யாகஞ் செய்கிறவர்களுக்கு மழை பலன் ஸகலலோகங்களுக்கும் உபகாரகமாயிருத்தலால பலனென்றுர்

[4] நிவபதாம் = பித்ருதர்ப்பணம் செய்பவர்களுக்கு என்பது

பீஜம் = [illegible] தோட்டமுதலியன இவை தமக்கே உபகாரகமான பலன

[5] இவ்வுலக வாழ்க்கையில் மேம்பாடு

[6] ஸந்ததியை விரும்புகிறவர்களுக்கு

[7] இதனுல மேலேசொன்ன ஸாதனத்தினின்றும் நழுவினவனை நிந்திக்கிறுர்

யக்ஷன், 'பூமியைக்காட்டிலும் கனமானது எது? ஆகாயத்தைக்காட்டிலும் உயர்ந்தது எது? காற்றைக்காட்டிலும் விரைவுள்ளது எது? புல்லைக்காட்டிலும் அதிகமானது எது?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், 'தாய் பூமியைக்காட்டிலும் கனமானவள். அப்படியே, பிதா ஆகாயத்தைக்காட்டிலும் உயர்ந்தவர். மனமானது காற்றைக்காட்டிலும் விரைவானது. கவலை புல்லைக்காட்டிலும் [1] அதிகமானது' என்று சொன்னார்.

யக்ஷன், 'எது தூங்கும்பொழுது கண்களை மூடாமலிருக்கிறது? எது பிறந்தும் அசைவற்றிருக்கிறது? எதற்கு ஹ்ருதயம் இல்லை? எது வேகத்தால் வருத்தி அடைகிறது?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், '[2] மீன் தூங்கும்பொழுது கண்களை மூடாமலிருக்கிறது. [3] முட்டை பிறந்தும் அசைகிறதில்லை [4] கல்லுக்கு ஹ்ரு

---

[1] 'பஹுதரம்' என்பது மூலம் 'அற்பமானது' என்பது பழைய உரை, 'பஹுதரம்' இழிவின் மிகுதியைக் காட்டியது மேல்சொல்லிய ஸாதனத்துக்கும் அசக்தன் மாதருபிதருசுஶ்ருஷையையும் மனத்தை அடக்குதலையும் புல்லினும் இழிவான கவலையை விடுதலையும் செய்யவேண்டும் என்பது

[2] மனத்தை அடக்கிவிட்டால் சூன்யமே மிஞ்சுமன்றோ என்று ஆசங்கித்து அப்படி அன்றென்பதைத் தெரிவிக்கிறார் மீன் = ஜீவன் இரண்டு கரைகள்போன்ற ஜாகரத்ஸ்வப்னங்களிலோ இம்மை மறுமைகளிலோ அலைவதனால் ஜீவன் மீன்போன்றவனாகிறான்

தனக்கூடான ஸ்தரூபமான பரமத்தை அடைந்தபோது ஆத்மா மனம்போல அறிவற்றவனாவதில்லை, அறிகிறவன் நித்யனாதலால் அறிவுக்கு அழிவில்லை என்பது

[3] 'ஜீவன் அழிவற்றவனாதலால் பிறப்பதுமில்லை ஆதலால், பிறக்கிறவன் யார்?' என்று ஆசங்கித்துக் கூறுகிறார் முட்டை பிண்ட வடிவமான பரமாண்டம், அது பிறந்தும் அசைகிறதில்லை அதாவது, புருஷனால் பிரவிர்த்திக்கும்படி செய்யப்பட்டே, அகங்காரம் முதலிய ஜடவஸ்துக்களின் ஸமூகம் சேஷ்டிக்கிறது என்பது கருத்து

[4] ஆனால், பிறந்ததும் பிறவாததுமாகிய இந்த இரண்டின் சோகக்துக்கத்தைத் தருவது அதன் நிவிர்த்திக்கு உபாயம் கூறுகிறார் கல் = சரீரமற்றவன்; அதாவது, ஸ்தூலம் சூக்ஷ்மம் காரணம் என்கிற மூன்று சரீரங்களிலும் அத்யாஸமற்றயோகிக்குச் சோகத்துக்கு இருப்பிடமான ஹ்ருதயம் இல்லையென்பது

தயம இல்லை. [1] நதியானது வேகத்தால வருத்தி அடைகிறது' என்றார்.

யக்ஷன், 'தேசாந்தரம் போகிறவனுக்கு யார் தோழன்? வீட்டிலிருப்பவனுக்கு யார் தோழன்? நோயாளிக்கு யார் மித்திரன்? சாகப்போகிறவனுக்கு யார் நண்பன்?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், 'தேசாந்தரம் போகிறவனுக்கு [2] வித்தை தோழன். வீட்டிலிருப்பவனுக்கு மனைவி தோழி. நோயாளிக்கு வைத்தியன் மித்திரன். சாகப்போகிறவனுக்கு [3] தானம் நண்பன்' என்று கூறினார்.

யக்ஷன், 'எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் யார் அதிதி? எந்தத் தர்மம் சாஸ்வதமானது? ராஜேந்திரனே! எது அம்ருதம்? இந்த உலகமனைத்தும் எப்படியிருக்கிறது?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், [4] 'அக்னியானது எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் அதிதி. [5] ஸோமமாகும் பசுவின்பால் அம்ருதம் மோக்ஷஹேதுவான தர்மம் ஸநாதனமான தர்மம். இந்த உலகமனைத்தும் [6] வாயுவே' என்றார்.

---

[1] அப்படியானால், அவர்கள் ஸமாதியினின்று எப்படி எழுந்திருப்பார்கள் என்பதற்குச் சொல்லுகிறார் நதி = சித்தநதி, அது வேகத்தினால் வளர்கிறது அதாவது ஸுஷுப்தியில் இருப்பவனுக்கு ஸ்வப்னம் தோன்றுவதுபோல ஸமாதியிலிருந்து எழுந்திருப்பவனுக்கு இந்த ப்ரபஞ்சம் பார்க்கும் காலத்திலமட்டும் உண்டாகிறதென்பது.

[2] 'ஸார்த்த.' என்பது வேறுபாடம் வழிப்போக்கர்களின் கூட்டம் என்பது பொருள்

[3] யாத்திரை செய்பவருக்கு வழிப்போக்கர்கள் துணையாவதுபோல மரிப்பவனுக்குத் தானம் துணை மனத்தையடக்கச் சக்தியில்லாதவனுக்குத் தானமே சிறந்ததென்பது கருத்து

தானம் சித்தசுத்தியின் வழியாக யாகாதிகளில் ப்ரவிருத்திக்கச் செய்தும் யாகாதிகள் சித்தத்தை ஒருவழிப்படுத்தி ஸமஷ்டி உபாஸனையில் ப்ரவிருத்திக்கச்செய்தும் உபகாரகமாகின்றன என்பதைச் சொல்லினர்

[4] அக்னி = கார்ஹபத்யம், ஆஹவனீயம், தக்ஷிணம் என்பன

[5] இரண்டாவது மூன்றாவது விடுக்கள் பொருத்தம் நோக்கி முன் பின்னாகமாற்றி விடைகூறப்பட்டன 'ஸோமமென்னப்படும் பசுவின் பாலைக்கொண்டு ஹோமம் செய்வது ஸநாதன தர்மம் அது அம்ருதம் = மோக்ஷஹேது' என்பது பழையவுரை

[6] அந்த மோக்ஷ விஷயத்தில் வழியைச் சொல்லுகிறார் இந்த உருண்டையான ப்ரமமாண்டத்தை உருவமாகக் கொண்ட வாயுவின் ரூபத்தை அடைவதே மோக்ஷத்திற்கு வழி

யக்ஷன், 'எவன ஒருவனுக ஸஞசரிககிறுன ? பிறநதவன் எவன மறுபடியும பிறககிறுன ? பனிககு எது மருநது ? எது (எல்லாவறறையும அடககககூடிய) பெரிய பாதரம ?' என்று வினவ, யுதிஷடிரா, [1] 'ஸூாயன [2] ஒருவனுக ஸஞசரிககிறுன். [3] சநதிரன மறுபடியும பிறககிறுன. [4] அகனியானது பனிககு மருநது. [5] பூமியானது (எல்லா வஸதுககளையும அடககிககொணடிருககிற) பெரிய பாதரம' என்று சொனனுா [6]

யக்ஷன, [7] 'தாமம எதில முககியமாக நிலைபெறுகிறது ? புகழ

---

[1] மேலேசொனனன இலககணம அமைநத வாயுவுககும அழிவுநேருங் காலததில எது மிஞசுகிறதெனபதைச சொலலுகிறுா

ஸூாயன = ஆதமா　விளககககூடிய பொருளகள இருநதாலும இலலாவிட்டாலும ஸூாயன பிரகாசிபபதுபோல, ஜாகரத, ஸவபனம, ஸுஷுபதி ஆகிய மூனறு அவஸதைகளும இருநதாலும இலலாவிட்டாலும சிததததைபபிரகாசிககசசெயகிற ஆதமா பிரகாசிககிறுன

[2] பிறிதொனறன உதவியினறித தானே பிரகாசிககிறுனெனபது

[3] ஆனல, பரபஞசம எதனுல விளஙகுகிறதெனபதை விளககுகிறுா சநதிரன எனபது மனம　மனம அவிததையினுலுணடாகி ஸுகதுககத தைக கொடுககும உலகததைக கலபிககிறது　மனததின ஸஙகலபததினுல அறியபபடுகிறதெனபது

[4] அநத அவிததையின நிவருததிககு உபாயம சொலலுகிறுா அகனி = வேதவாககு　ததவமஸி முதலிய வாககே, ஸூாயனைமறைககும பனிபோல ஆதமாவை மறைககும அவிதயாஜாட்யததை நிவாததிசெயயும மருநது

[5] பூமி = சரீரம　அதுவே விததையையும அவிததையையும வைக கும பெரியபாததிரம　அதாவது, இவவுலகிலேயே பிறபபிறபபுககளில கட்டுபபடுவதாகிய பததநிலைமையைக காணபதுபோல அவறறில கட்டுப படாத முகத நிலைமையையும காண இடமாவது

[6] இஙகே முதல இரணடு வினுவிடைகளால பிரமமவிதயா ஸூததர மானது ஸாதனஙகளுடன சுருககிச சொலலபபட்டது. பிறகு, எழு வினு விடைகளால ததவம எனற பதததின பொருள சோதிககபபட்டது　பிறகு, மூனறு வினுவிடைகளால, தத எனற பதததின பொருள ஸாதனங்க ளுடன சோதிககபபட்டது　பிறகு, வேறுமுறையாக ஸாதனஙகளையே விதிததது, தத, ததவம எனற பதபபொருளகளின வேறுபாடினமை, 'ததவமஸி' 'அஹமபரமமாஸ்மி' முதலிய மஹா வாககியஙகளால நிருபிககப படுவதைப பின ஒனபது வினுவிடைகளால விளககுகிறுா.

[7] 'தாமயம' எனபது மூலம

எதில் முக்யமாக நிலைபெறுகிறது? [1] ஸ்வர்க்கம் எதில் முக்யமாக நிலைபெறுகிறது? ஸுகம் எதில் முக்யமாக நிலைபெறுகிறது?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், 'தர்மம் [2] ஸாமர்த்தியத்தில் முக்யமாக நிலைபெறுகிறது. புகழ் தானத்தில் முக்யமாக நிலைபெறுகிறது. ஸ்வர்க்கம் ஸத்யத்தில் முக்யமாக நிலைபெறுகிறது. ஸுகம் நல்லொழுக்கத்தில் முக்யமாக நிலைபெறுகிறது' என்று உரைத்தார்.

யக்ஷன், 'மனிதனுக்கு ஆத்மா எது? தெய்வத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்ட துணை யார்? இந்த மனிதனுடைய பிழைப்புக்கு ஸாதனம் எது? இவனுக்கு முக்யமான [3] கதி எது?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், 'மனிதனுக்கு ஆத்மா புத்திரன். தெய்வத்தாலேற்படுத்தப்பட்ட துணை மனைவி. பிழைப்புக்கு ஸாதனம் மேகம். இவனுக்கு முக்கியமான கதி [4] தானம்' என்றார்.

யக்ஷன், 'செல்வத்தைக் கொடுப்பவற்றுள் எது உத்தமமானது? பொருள்களுள் எது உத்தமமானது? லாபங்களுள் எது உத்தமமானது? ஸுகங்களுள் எது உத்தமமானது?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், 'செல்வத்தைக் கொடுப்பவற்றுள் ஸாமர்த்தியம் உத்தமமானது. பொருள்களுள் சாஸ்திரஜ்ஞானம் உத்தமமானது. லாபங்களுள் [5] நோயின்மை உத்தமமானது. ஸுகங்களுள் திருப்தி உத்தமமானது' என்றனர்.[6]

---

[1] 'ஸ்வர்க்யம்' என்பது மூலம்.

[2] தாக்ஷ்யம் = ஸாமர்த்யம். ஸாமர்த்யமாவது முயற்சி. ஸாமர்த்தியத்திலேயே எல்லாத் தர்மங்களும் முடிவுபெறுகின்றன என்பது பொருள். தாக்ஷ்யம், தானம், ஸத்யம், நல்லொழுக்கம் இந்த நான்கும் கொள்ளத்தக்கவை.

[3] 'பராயணம்' என்பது மூலம் 'முடிவாக அடையும் இடம், எல்லாவற்றுக்குமமேலான பரம புருஷார்த்தம்' என்பது.

[4] தானம் மோக்ஷத்துக்குக் காரணமென்பது, ஈநாத்ருக்ஷா விநுதெ வுாரு என்பதனாலும் அறிக. புத்ரன் பார்யை மேகம் இந்த மூன்றையும்போல், முறையே, ஆத்மஜ்ஞானத்தைக் கொடுப்பதாலும், நற்பயனுள்ளதாயிருப்பதாலும், கொடாதது வருவதில்லை என்ற வாக்யத்தை அனுஸரித்துப் பிழைப்புக்குக் காரணமாயிருத்தலாலும் தானமே சிறந்ததென்று சொல்லுகிறார்.

[5] ஆரோக்யம் தர்மஸாதனமாதலால் சிறந்த லாபமாயிற்று.

[6] ஸாமர்த்யமும் சாஸ்திரஜ்ஞானமும் ஆரோக்யமும் திருப்தியும் ப்ரத்யக்ஷமாகவே ஞானத்துக்கு உபகாரகமாகின்றனவென்பது.

யக்ஷன், 'எது உலகத்தில் சிறந்த தர்மம்? எந்தத் தர்மம் எப்பொழுதும் பலனுள்ளது? எதை அடக்கினால் (மனிதர்கள்) துயரமடையார்கள்? எவர்களோடு ஏற்படும் நட்புக் குறைவடையாமலிருக்கிறது?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், '[1] அஹிம்சை சிறந்த தர்மம். [2] மூன்று அக்நிகளால் செய்யப்படும் தர்மம் எப்பொழுதும் பலனுள்ளது. [3] மனத்தை அடக்கினால் (மனிதர்கள்) துயரமடையார்கள். [4] ஸாதுக்களோடு ஏற்படும் நட்புக் குறைவடைகிறதில்லை' என்று உரைத்தனர்.

யக்ஷன், 'எதைவிட்டால் (மனிதன் மற்றவர்க்கு) ப்ரியனாகிறான்? எதைவிட்டால் துயரத்தை அடைகிறதில்லை? எதை விட்டால் பொருளுள்ளவனாகிறான்? எதைவிட்டால் ஸுகியாவான்?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், '[5] காவத்தைவிட்டால் ப்ரியனாகிறான். கோபத்தைவிட்டால் துயரத்தை அடைகிறதில்லை. [6] காமத்தை விட்டால் பொருளுள்ளவனாகிறான். லோபத்தைவிட்டால் ஸுகியாகிறான்' என்றார்.[7]

யக்ஷன், 'எதற்காகப் பிராமமணனிடத்தில் கொடுப்பது? எதற்காக நடனிடத்திலும் நர்த்தகனிடத்திலும் கொடுப்பது? எதற்காக வேலைக்காரர்களிடம் கொடுப்பது? எதற்காக அரசர்க

---

[1] எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அபயம் கொடுப்பது, அதாவது ஸந்யாஸம் என்பது.

[2] 'த்ரயீ' என்பது வேறு பாடம். த்ரயீ என்பது மூன்று வேதங்கள், இங்கு, மோக்ஷமாத்ரம் த்ரயீ என்னும் ச்ருதியை அநுஸரித்து மூன்று மாத்திரையுள்ள ப்ரணவமே சொல்லப்படுகிறது. அதன் தாமமாவது அகாரம், உகாரம், மகாரம் இவைகளின் பொருளான ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம காரண உபாதிகளை முறையே முன் முன் உள்ளவைகளைப் பின் பின் உள்ளவைகளில் அடங்கச்செய்து அரைமாத்திரையின் பொருளான துரீயப்ரம்மத்தில் நிலைத்திருப்பது. அது மோக்ஷஹேதுவானதால் அழியாப்பலனுள்ளது.

[3] அந்தத் தாமத்தை அடைய உபாயம் மனத்தை அடக்குவதே. அவ்வளவினாலேயே ஆத்மதத்வத்தை அறிந்தவனாகி ஸம்ஸாரதுக்கத்தைத் தாண்டுகிறான். [4] மனத்தை அடக்கவழியும் கிருபையுள்ள ஸாதுக்களாலதான் காட்டத்தக்கது என்பது கருத்து.

[5] மனத்தை அடக்குவதற்குக் காவம் முதலிய நான்கையும் விடுவது நேரானவழி என்பதைத் தெரிவிக்கிறார்.

[6] தர்மவிரோதமான பலவித விஷயபோக இச்சை.

[7] காவம் முதலியவைகளை விடுவது தருமபலன.

ளிடம் கொடுப்பது?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், 'தாமத்துக்காகப் பிராமணர்களிடம் கொடுப்பது. புகழுக்காக நடனிடத்திலும் நர்த்தகனிடத்திலும் கொடுப்பது. வசப்படுத்துவதற்காக வேலைக்காரர்களிடம் கொடுப்பது. பயநிவிருத்திக்காக அரசர்களிடம் கொடுப்பது' என்றார்.[1]

யக்ஷன், 'எதனால் உலகமானது மூடப்பட்டிருக்கிறது? எதனால் (உலகம்) பிரகாசிக்கிறதில்லை? யாதுகாரணத்தால் (மனிதன்) மித்திரர்களை விடுகிறான்? எதனால் (மனிதன்) ஸ்வர்க்கத்தை அடைகிறதில்லை?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், [2]'உலகம் அஜ்ஞானத்தால் மூடப்பட்டிருக்கிறது. [3]தமோகுணத்தால் பிரகாசிக்க

---

[1] அப்படிக் கொடுப்பதிலும், பிராமமணனுக்குக் கொடுப்பது உலகக்ஷேமத்துக்காகச் செய்யப்படும் (யாகம் முதலிய காரியமாகிய) தாமத்துக்குக் காரணமாதலால் உபகாரகமாகிறதென்பதும், வேறிடங்களில் கொடுப்பது அப்படி உபகாரகமாகிறதில்லையென்பதும் சொல்லப்பட்டன.

[2] தானத்தின் வன்மையாலேயே காம முதலியவைகளை ஜயித்து மனத்தை அடக்குகிறவனுக்கே முற்றிலுமுள்ள துக்கநாசமாகிய மோக்ஷம் வருகிறதென்றும் அப்படியானால் முன்சொல்லிய தரயீதாமத்தினால் என்ன பலன் என்றும் ஆசங்கித்துச் சொல்லுகிறார்

ஜராமரணங்களுக்கும் சோகமோகங்களுக்கும் இருப்பிடமான ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம சரீரங்கள் அஜ்ஞானத்தின் காரியங்கள்

லோகம் = ஆத்மா பாம்பு என்ற விபரீதஜ்ஞானத்தினால் ரஜ்ஜு மறைக்கப்படுவதுபோல ஆத்மா மறைக்கப்படுகிறது ஆதலால், அஜ்ஞானம் நாசமடைவதற்கு தரயீதாமத்தை அவசியம் அனுஷ்டிக்க வேண்டும்

தூக்கத்தில் ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம சரீரங்கள் இல்லாமையால் அஜ்ஞான நாசம் ஏற்படுகிறதே? ஆகையால், தரயீதாமம் எதற்கு என்று ஆசங்கித்துக் கூறுகிறார்

[3] தமஸ = மூல அஜ்ஞானம் அதனால், ஆத்மா தூக்கத்திலும் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது, பிரகாசிக்கவில்லை ஆகையால், மூன்று சரீரங்களையும் லயமடையச் செய்யவேண்டும் ஞானத்துக்கும் அஜ்ஞானத்துக்கும் விரோதமானதால், அஜ்ஞானத்தினால் ஏற்பட்ட ஸம்ஸாரமானது மனத்தை அடக்குவதாலமட்டும் நசிப்பதில்லை ஆனால், விபரீதஜ்ஞானமெல்லாம் நீங்கி, கயிறென்று அறிந்தே ஸர்ப்பப்ரமம் அடியோடு அழிவதுபோல மூன்று சரீரங்களிலுமுள்ள அத்யாஸ நிவிருத்தியினால் ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறிந்தே ஸம்ஸாரத்துக்கு அடியோடு நாசம் ஏற்படுகிறது என்பது கருத்து

விலலே. (மனிதன) [1] லோபததிஞல மிதரர்களே விடுகிருன் ; பற்று தலால ஸவாககததை அடைகிறதிலலே ' என்ருர்.

யக்ஷன, 'மனிதன எவவாருஞல மாணடவஞவான? ராஜய மானது எவவாருஞல உயிரிலலாததாகும? ஶ்ராததம் எவவா ருஞல அழிநததாகும? யஜஞமானது எவ்வாருஞல பயனிலலாத தாகும?' எனறு வினவ, யுதிஷ்டிரர், [2] 'மனிதன தரிததிரஞல மாணடவனே [3] ராஜயம அரசனிலலாததாஞல உயிரிலலாதது. ஶ்ராததம வேதாதயயனமசெயத பிராமணாகளே வைததுச செயயாததாஞல அழிநததாகும யாகம தக்ஷிணையிலலாததாஞல பயனிலலாதது' எனருா.

யக்ஷன, 'பாாதத! எது திககு? எது ஜலம? எது அனனம? எது விஷம? ஶ்ராததததிறகு எது காலம? சொல. பிறகு, தணணீரைப பருகு, எடுததுககொணடும செல' எனறு சொல்ல, யுதிஷ்டிரா, ' [4] ஸாதுககள [5] திககு. ஆகாசம [6] ஜலம. [7] பசுவா

---

[1] ஆகையால, லோபததைபும பறறையுமவிட்டு ஞானததை அடைய வேணடும எனகிருா.

[2] லோபததையும பறறையும விடாமையாலுணடாகும குறறததைக கூறுகிருா தரிதரன = லோபசிததமுள்ளவன அவன தாஞதிகளில திறமையிலலாமையால இறநதவனே.

[3] அதறகு தருஷடாநதம அரசனே இழநத ராஜயம போனறதெனபது, இஙகு, அரசன பிராணன, ராஜயம அது வஸிககும சரீரம; ஆகவே பிராணனே யிழநத சரீரம உவமை.

[4] லோபம முதலியவறறை விடுவதாலும தாஞதிகளேச செயவதா லும சமாதி குணஙகளேயுடையவனும ஶ்ரவஞதிகளேச செயதவனுமான புருஷஞல அறியவேணடிய பரமம ஆதம ஐகயததைச சொலலுகிருா. ஸநத := ஸாதுககள, வேதததையே பரமாணமாகக கொணடவாகள.

[5] திக = வழி; திக = உபதேசிபபவாகள, ஆசாாய உபதேசததிஞலேயே பரமமததை அறியவேணடுமெனபது பொருள

[6] ஜலம = அதன காரியமான பிணடபரமமாணடமும அதில அபி மானியான ஜீவனும. அதஞல, ஸமஷ்டியும வயஷ்டியுமான ஜீவன சொலலபபடடது இஙகே, ஆகாசம எனபது அவயாகருதம எனனும காரணமும அதன அபிமானியாகிய ஈஶ்வரனும. 'ஆகாசமே ஜலம்' எனறு வேதம கூறுதலால இரணடிறகும அபேதம கூறபபடடது

[7] வேறுபடுததுகிற உபாதிகள விளஙகிக்கொணடிருககும்போது இரணடிறகும அபேதம எபபடி கூடுமெனறு ஆசஙகிததுக கூறுகிருா கெள: = இநதரியஙகளும அவைகளிஞலே கரஹிககககூடிய சபதம

னது அன்னம். [1] பிராம்மணனுடைய பொருள் விஷம். [2] பிராம்மணனை ஶ்ராத்தத்துக்குக் காலம். [3] யக்ஷ! நீ தான் எவ்வாறு எண்ணுகிறாய்?' என்றார்.

யக்ஷன், 'தவமானது எந்த லக்ஷணமுள்ளதென்று சொல்லப்படுகிறது? எது தமமென்று சொல்லப்படுகிறது? எது சிறந்த பொறுமையென்று சொல்லப்படுகிறது? எது வெட்கமென்று சொல்லப்படுகிறது?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், [4] 'தனனுடைய தர்மத்தில் நிலைபெற்றிருத்தல் தவமென்று சொல்லப்படுகிறது. மனத்தை அடக்குதல் தமமென்று சொல்லப்படும். (ஸுகம் துக்கமுதலிய) த்வந்த்வங்களைப் பொறுத்துக்கொண்டிருத்தல் சிறந்த பொறுமையென்று சொல்லப்படும். அகார்யத்தினின்று திரும்புதல் [5] லஜ்ஜையென்று சொல்லப்படும்' என்றனர்.

யக்ஷன், 'அரசனே! எது ஞானமென்று சொல்லப்படுகிறது? எது சமமென்று சொல்லப்படுகிறது? எது சிறந்த

முதலிய விஷயங்களும்; அன்னம் = லயம் அடையும்படி செய்யத்தக்கன உபாதிகள் பொய்யானமையால் ரஜ்ஜுஸர்ப்பம்போல லயமடையச் செய்வது எளிதிற் செய்யத்தக்கது என்பது கருத்து.

[1] 'ப்ராம்மணம்' என்பது மூலம். 'ப்ரார்த்தநா' என்பது வேறு பாடம்; 'யாசித்தல்' என்பது அதன்பொருள். ப்ரார்த்தனை = ஆசை. அது விஷம், ஏனென்றால், அது ஜனனமரணத்துக்குக் காரணம். ஆகையால், ஆசையைவிட்டுக் குருவின் உபதேசத்தினால் ப்ரபஞ்சத்தை லயப்படுத்தி ஜீவஸ்வரூபத்துக்கும் பரமாத்மஸ்வரூபத்துக்கும் அபேதத்தை ஸாக்ஷாத்காரம் செய்யவேண்டும் என்பது கருத்து.

[2] ப்ராம்மணன் = ப்ரமத்தை அறிந்தவன். ஶ்ராத்தம் = ஶ்ரத்தையோடு கொடுப்பது; யோகயாகம் கிடைக்கும்போதே தானத்தைச் செய்ய வேண்டும், ஞானத்தைக் கற்கவேண்டும் என்பது.

[3] இதுவரை ஸாதனங்களுடன் ப்ரமவித்தை சொல்லி முடிக்கப் பட்டது.

'யக்ஷன் வேறான ஞானஸாதனங்களையும் அவற்றின் லக்ஷணங்களையும் கேட்க விரும்பித் தம்பிமார்களை எழுப்புதல் முதலிய பூர்ணவரனைக் கொடுக்கவில்லை' என்று யுதிஷ்டிரர் ஆலோசித்து, அவனைக் கேட்கிறார்.

'இவ்வளவு விடைகளால் உன் கேள்விகளுக்கு ஸமாதானம் உண்டாயிற்று' என்பது கருத்து.

[4] ஞானத்துக்கு ஸாதனமான தவமுதலிய எட்டுக் குணங்களுக்கும் இரண்டு ஶ்லோகங்களால் லக்ஷணம் கூறுகிறார்.

[5] அகாரியத்தினின்று திரும்புதற்குக் காரணமான குணம்.

கருணை என்று சொல்லப்படுகிறது? எது ருஜுஸ்வபாவமென்று சொல்லப்படுகிறது' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், 'உண்மைப் பொருளை நன்கு அறிதல் ஞானம். சித்தத்தில் மிக்க சாந்தி யுடைமை சமம். எல்லாருக்கும் ஸுகத்தை விரும்புதல் தயை. எங்கும் ஸமமான எண்ணம் ஆர்ஜவம்' என்று கூறினர்.

யக்ஷன், 'மனிதர்களால் வெல்லமுடியாத பகைவன் யார்? எது முடிவில்லாத வியாதி? எப்படியிருப்பவன் ஸாது என்று எண்ணப்படுகிறன்? எப்படியிருப்பவன் அஸாது என்று எண்ணப் படுகிறன்?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், 'கோபமானது எவ்வித்த தாலும் ஜயிக்கமுடியாத பகைவன். பேராசையானது முடிவில்லாத வியாதி. எல்லா ப்ராணிகளிடமும் ஹிதமாயிருப்பவன் ஸாது. தயையற்றவன் அஸாதுவாக எண்ணப்படுகிறன்'[1] என்று விடையளித்தார்.

யக்ஷன், 'வேந்தனே! எது மோஹமென்று சொல்லப்படு கிறது? எது மானமென்று சொல்லப்படுகிறது? எது ஆலஸ்ய மென்று அறியத்தக்கது? எது சோகமென்று சொல்லப்படுகிறது?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், [2]'தர்மத்தை அறியாமை மோஹ மென்று சொல்லப்படுகிறது. நான் என்னும் அகங்காரம் மான மென்று சொல்லப்படுகிறது. தர்மத்தைச் செய்யாமை ஆலஸ்ய மென்று அறியத்தக்கது. அஜ்ஞானமானது சோகமென்று கூறப்படுகிறது' என்று சொன்னர்.

யக்ஷன், 'ரிஷிகளால் எது உறுதியான நிலைமையென்று சொல்லப்படுகிறது? எது தைர்யமென்று கூறப்படுகிறது? எது சிறந்த ஸ்நாநமாகக் கூறப்படுகிறது? இவ்வுலகில் எது தானமென்று சொல்லப்படுகிறது?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், 'ஸ்வதர்மத்தில் நிலைத்திருத்தல் உறுதியான நிலைமையென்று கூறப்படுகிறது. பொறி களை அடக்குதல் தைர்யமென்று கூறப்படுகிறது. மனத்திலுள்ள அழுக்கைப் போக்குவது ஸ்நாநமென்று சொல்லப்படுகிறது. பிராணி களை ரக்ஷிப்பது தானமென்று சொல்லப்படுகிறது' என்று கூறினர்.

---

[1] க்ரோதம் லோபம் நிர்த்தயை இவைகளைவிட்டு ஸர்வபூதங்களுக்கும் ஹிதனயிருக்கவேண்டும் என்பது கருத்து.

[2] மூன்று ஶ்லோகங்களால் மோஹமுதலியவற்றிற்கு லக்ஷணங்களைக் கூறுகிறார்.

யக்ஷன், 'எந்த மனிதன் பண்டிதனென்று அறியத்தக்கவன்? எவன் நாஸ்திகனென்று சொல்லப்படுகிறான்? எவன் மூர்க்கன்? எது காமம் (= இச்சை) ஆகும்? எது மத்ஸரமென்று எண்ணப்படுகிறது?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், 'தர்மங்களை அறிந்தவன் பண்டிதனென்று அறியத்தக்கவன். [1] நாஸ்திகன் மூர்க்கனென்று சொல்லப்படுகிறான். பிறப்பிறப்புக்குக் காரணமானது காமமென்று கூறப்படுகிறது. மனக்கொதிப்பானது மத்ஸரமென்று எண்ணப்பட்டிருக்கிறது' என்று கூறினார்.

யக்ஷன், 'எது அஹங்காரமென்று சொல்லப்படுகிறது? எது டம்பமென்று சொல்லப்படுகிறது? எது அப்படிப்பட்ட சிறந்த [2] தெய்வமாகச் சொல்லப்படுகிறது? எது அப்படிப்பட்ட [3] பிசுனஸ்வபாவமென்று கூறப்படுகிறது?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், 'பெரிதான அஜ்ஞானமானது அஹங்காரமென்று கூறப்படுகிறது. [4] தர்மத்தைத் தான் அநுஷ்டிப்பதாக எல்லாருக்கும் தெரிவித்தல் டம்பமென்று சொல்லப்படுகிறது. தான பலமானது தெய்வமென்று சொல்லப்படுகிறது. அயலாரைத் தூஷிப்பது பிசுனஸ்வபாவமாகும்' [5] என்று சொல்லினர்.

யக்ஷன், 'தர்மமும் அர்த்தமும் காமமும் ஒன்றோடொன்று விரோதமுள்ளவை. எப்பொழுதும் விரோதமுள்ள இவைகளுக்கு ஓரிடத்தில் சேர்க்கை எவ்வண்ணமுண்டாகும்?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், '[6] எப்பொழுது [7] தர்மமும் மனைவியும்

---

[1] பரலோகமில்லையென்று சொல்லுபவன் நாஸ்திகன், அவனே மூர்க்கனுதலால், ஐந்துவினக்களுக்கு நான்கு விடைகளே கூறப்பட்டன.

[2] அதிருஷ்டம்

[3] பிசுனன் = கோள் சொல்லுகிறவன், புறங்கூறுபவன்

[4] 'தர்மோத்வஜோச்சரய.' என்பது மூலம் தர்மஞ் செய்ததைக் கொடிகட்டித் தெரிவிப்பது

[5] அகங்காரம் டம்பம் பிசுனத்தன்மை ஆகிய இவற்றைவிட்டு, தெய்வத்துக்கு அடங்கிக் கிடைத்ததைக்கொண்டு திருப்தியடைந்து டம்பமில்லாமல், பயனில் இச்சையில்லாத் தர்மத்தை அநுஷ்டிக்க வேண்டுமென்பது

[6] 'அர்த்தமும் காமமும் தர்மத்துக்கு விரோதமாகையால் தர்மம் அநுஷ்டிக்க முடியாதது அன்றோ' என்று ஆசங்கித்துக் கூறுகிறார்.

[7] தர்மம் = அக்னிஹோத்ரம் முதலியன. அந்தத் தர்மம் ஸந்யாஸம் போல மனைவியோடு சேர்ந்திருப்பதற்கு விரோதமாவதில்லை. மனைவி

ஒருவருக்கொருவர் வசபபடடு நடபபார்களோ அபபொழுது தாமாாததககாமஙகள மூனறுககும சோககை உணடாகிறது' எனறனா.

யக்ஷன, 'பரதாகளுள சிறநதவனே! அழிவிலலாத நர கம எநத மனிதனால அடையபபடுகிறது? இநத வினாவை வினவு கினற எனககு விரைவில விடையளிபபாயாக' எனறு வினவ, யுதிஷடிரா, [1] 'பொருள சிறிதுமிலலாதவனான யாசகபபிராமமண னைத தானே கூபபிடடு, பிறகு இலலையெனறு எநதமனிதன சொல லுகிறானே அவன [2] அழிவிலலாத நரகததைத அடைகிறான. எவன வேதஙகளிலும தாமசாஸதிரஙகளிலும பிராமமணாகளிடமும தேவாகளிடமும பிதருகாரியஙகளிலும பொயயைச சொலவானோ அவன அழிவிலலாத நரகததை அடைவான. தனமிருககும்பொ ழுதே பேராசையினால பிறருககுக கொடாமலும தானும அனுபவி யாமலும (யாசிபபவனுககுக கொடுபபதாகச சொலலி,) பிறகு, இலலை எனறு எவன சொலவானோ அவன அழிவிலலாத நரகததை அடைவான' [3] எனறு விடைகூறினா.

யக்ஷன, 'அரசனே! பிராமமணயமானது குலததினாலே யா, ஒழுககததினாலேயா, வேதமோதுவதனாலேயா, சாஸதிரஜஞா னததினாலேயா எதனாலுணடாகிறது? இதனை நனறாக நிசசயிதது சொலவாயாக' எனறு வினவ, யுதிஷடிரா, 'யக்ஷனே! ஐயா! கேள. பிராமமணயததில குலமும [4] வேதமோதலும

தாரைதிகளில தடைசெயயாமல தாமவிரோதியாகாமலிருபபாளானால தாமம ஆததஙகளை உணடாககும. மனைவி விருமபியதைச செயவாள அதனால, தாமாாதத காமஙகள சோககைபெறும ஆகையால, கருஹ ஸதனுககும தாமததினவழியாக மோக்ஷததில அதிகாரமுணடெனபது சொலலபபடடது

[1] அழிவிலலாத நரகததுககுக காரணமான அஸததியததனமையைக கூறுகிறா

[2] அழிவிலலாத நரகமாவது நிதயஸமஸாரியாயிருததல, அதாவது ஜனனமரணஙகளில் இடைவிடாமல் உழலவது

[3] இஙகே விஷயததின இழிவு தோனற ஒரு வினாவுககு மூனறு வகையாக விடைகூறபபடடது

[4] ஸவாதயாயம = வேதமோதுதல, வேதததில் மூலபாடததை ஓது வது ஶருதம = சாஸதிரபபயிற்சி; வேதததின் பொருளை அறிதல, வேதததை அதன ஆததததோடு தெரிநதுகொளளுதல எனபது கருதது

சாஸ்திரப்பயிற்சியும் காரணமாகா ; ஒழுக்கமே காரணம். ஸம்சய மில்லை. ஆதலால், பிராம்மணனால் ஒழுக்கமானது முயற்சியினால் பெரிதும் பாதுகாக்கத்தக்கது. ஒழுக்கம் குன்றாத (பிராம்மணன்) குறைவுடையான். ஒழுக்கத்தினால் கெட்டுப்போனவன் கெட்டுப் போனவனே. படிக்கிறவர்கள், படிப்பிக்கிறவர்கள், இன்னும் மற்றுமுள்ள சாஸ்திரசிந்தைசெய்பவர்கள் ஆகிய எல்லாரும், [1] வ்யஸனமுள்ளவர்களாக இருப்பாராகில், மூடர்களே. எவன் [2] கிரியைகளைச் செய்கிறானோ அவன்தான் பண்டிதன். நான்கு வேதங்களையும் அத்தியயனம் செய்தவனாக இருந்தாலும் கெட்ட நடையுள்ளவன் சூத்திரனைக்காட்டிலும் கீழ்ப்பட்டவனாகிறான். அக்னிஹோத்திரத்தில் பற்றுதலுள்ளவனாகவும் இந்திரியங்களை அடக்கினவனாகவுமிருப்பவன் பிராம்மணனாக எண்ணப்படுகிறான்' என்று கூறினார்.

யக்ஷன், 'இன்சொற்சொல்லுபவன் எதை அடைகிறான்? ஆலோசித்துக் கார்யத்தைச் செய்பவன் எதை அடைகிறான்? அநேகர்களை மித்திரர்களாகச் செய்துகொள்பவன் எதை அடைகிறான்? தர்மத்தில் பற்றுதலுள்ளவன் எதை அடைகிறான்? சொல்வாயாக' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், 'இன்சொற் சொல்லுபவன் (எல்லாருக்கும்) அன்பனாகிறான். ஆலோசித்துக் கார்யத்தைச் செய்பவன் மிக்க ஜயத்தை அடைகிறான். அநேகர்களை மித்திரர்களாகச் செய்துகொள்பவன் ஸுகமாக வஸிக்கிறான். தர்மத்தில் பற்றுதலுள்ளவன் நல்ல கதியை அடைகிறான்' என்றார்.

யக்ஷன், 'எவன் ஸந்தோஷத்தை அடைகிறான்? எது ஆச்சர்யம்? எது வழி? எது தினமும் நடக்கிற நிகழ்ச்சி? இந்த நான்கு வினாக்களுக்கும் விடைகொடுப்பாயாக. மாண்டவர்களான உன்னுடைய பிராதாக்கள் உயிரோடு எழுந்திருப்பார்கள்' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், [3] 'ஜலத்தில் ஸஞ்சரிக்கிற யக்ஷனே! எந்த மனிதன் கடனில்லாதவனாகவும் தேசாந்தரப்ரயாணமில்லாதவனாகவும் பகலில் [4] ஐந்தாவதுகாலத்திலோ ஆறாவதுகாலத்திலோ

---

[1] அதுவே பரமப்ரயோஜனமென்று அதிலேயே பற்றி நிற்றல்.

[2] கற்றபடி நடப்பவன்.

[3] காமம், உபாஸநம், ஞானம் இந்த மூன்றுக்கும் நெருங்கிய ஸாதனம் வைராக்யமென்பதை நான்கு ச்லோகங்களால் கூறுகிறார்.

[4] ஒரு பகலை எட்டாகப் பகுத்து அதில் ஐந்தாவது காலத்திலோ ஆறாவது காலத்திலோ என்பது.

தீரையையாவது தன வீட்டில சமைததுப புஜிபபனே அவன் தான ஸநதோஷததை அடைகிறன. இவவுலகில [1] நாளதோறும் பிராணிகள யமனுடைய வாஸஸ்தானததைககுறிததுச் சென்று கொணடே இருககின்றன. மிகுதி உள்ளவைகள (தாங்கள்) ஸதிரமாக இருததலை விருமபுகினறன. இதைக்காட்டிலும் அதிகமான ஆசசரியம வேறு எது இருககிறது? யுக்தியானது நிர்ணயமிலலாதது. [2] வேதஙகளோ ஒனறோடொன்று மாறுபட்டவை. எந்த ரிஷியினுடைய மததைப பரமாணமாகக கொள்வோமோ அநத ரிஷி ஒருவரலலர். தர்மததின உண்மையானது மறைவான இடததில வைககபபட்டிருககிறது. எநத வழியினல் [3] பெரியோாகள சென்றுகொண்டிருககிருர்களோ அதுதான் நாம செலலவேண்டிய வழி. [4] பூமியானது (சமையல செய்யககூடிய) பெரிய பாணடம. ஆகாயம (அதற்குத தகுந்த) மூடி. காலமானது, ஸதாவரஜஙகமஙகளான எலலா வஸதுககளையும் (அதில போட்டு) இரவுபகலாகிற விறகை வைதது ஸூாயனுகிற அகநியை மூட்டி மாதஙகளும ருதுககளுமாகிற கரணடிகளால நன்ருகக கிளறிப பககுவம பணணுகிறதெனபதுதான, தினமும நடநது வருகிற நிகழசசி [5] " என்று கூறினா.

யக்ஷன, 'சதுருககளைத தவிககசசெய்பவனே! உன்னல என்னுடைய வினுக்கள [6] உளளபடி விரிதது விடையளிக்கப

---

[1] ஒவவொருநாளும தேகம அழிவுளளதெனபதை நனருகநினைதது, கிடைததிருககிற ஸுகானுபவஙகளையும விட்டு மோக்ஷததை அடைவதறகு விரைநது முயலவேணடுமெனபது

[2] வேதஙகள மாறுபடுதலாவது ஒன்றுககொனறு விரோதமான பொருளைச் சொலலுவன எனபது அவறறை விளஙகவுரைககும ரிஷிகளும அபபடிபபட்டவாகளே அளவுபடாத தாமசாஸதிரம முதலிய விததைகளில சிரமபபடாமல பஹுஜனஸமமதமான மாாககததையே அனுஸரிககவேணடும எனபது பொருள.

[3] 'மஹாஜந:' எனபது மூலம. பாகவதம 6-ம ஸ்கந்தம, 3-ம அதயாயம, 25-ம ஶ்லோகததின வயாகயானததில, 'மஹாஜந.' என்னும பதததுககு, 'மனு முதலானவாகள' என்று ஸ்ரீதரா பொருளசெய திருததல காணக

[4] 'அஸமிந மஹாமோஹமயே கடாஹே' எனபது வேறுபாடம

[5] மனைவி முதலியவாகள அனுபவிககபபட்டாலும நிலையுளளவாகளலலா என்று நினைதது எல்லா விஷயங்களிலிருநதும் வைராகயததையே அடையவேணடுமெனபது.

[6] 'யாதாதத்யம்' எனபது வேறுபாடம.

பட்டன. [1] எவன் புருஷன்? எவன் எல்லாப்பொருளுமுள்ளவன்? இப்பொழுது விரித்துக் கூறுவாயாக' என்று வினவினன். யுதிஷ்டிரர், [2] 'நல்வினையினால் (உண்டாகிற) புகழ்ச்சொல் பூமியிலும் ஸ்வர்க்கத்திலும் [3] பரவுகிறது. அந்தச் சொல்லானது எது வரையில் இருக்கிறதோ அதுவரையில் ஒருவன் புருஷனென்று சொல்லப்படுகிறான். எந்த மனிதனுக்கு விருப்பு வெறுப்புக்கள் ஸுகதுக்கங்கள் சென்றது வருவது ஆகிய இரட்டைகள் ஸமமாக இருக்கின்றனவோ [4] அவனும் புருஷனென்று சொல்லப்படுகிறான். [5] எந்த மனிதன் எல்லா வஸ்துக்களிடத்திலும் ஸமபுத்தியுள்ளவனும் ஆசையற்றவனும் சாந்தமான மனமுள்ளவனும் மிக்க தெளிவுள்ளவனும் எப்பொழுதும் பிரம்மத்தைத் தியானிப்பவனுமாயிருக்கிறானோ அந்த மனிதனே எல்லாப்பொருளுமுள்ளவனென்று கூறப்படுகிறான்' என்றார்.

யக்ஷன், 'அரசனே! புருஷனும் எல்லாப்பொருளுமுள்ளவனும் உன்னால் விரித்துக் கூறப்பட்டனர். ஆகையால், நீ பராத்தாக்களுள் [6] எவனொருவனை விரும்புகிறாயோ அவன் பிழைக்கட்டும்' என்றான். யுதிஷ்டிரர், 'எவன் கறுத்த நிறமுள்ளவனும் சிவந்த கண்களுள்ளவனும் உயர்ந்து வளர்ந்த பெரிய ஆச்சாமரம்

---

[1] 'எவன் ஜீவித்திருப்பவன்? எவன் எல்லா விருப்பங்களையும் அடைந்தவன்?' என்பது.

[2] பயனில் பற்றில்லாமலோ பற்றுடனோ செய்யும் புண்யகாமாவினால் உண்டாகும் புகழ் ஸ்வர்க்கத்திலும் பூமியிலும் பரவுகிறது அந்தக் கீர்த்தியுள்ளவரையில் அவன் ஜீவிக்கிறான் என்பது பொருள்.

பிறகு, பூர்வவாஸனைக்கு ஒத்த காமாக்களைச் செய்கிறான் அவைகளில் நிஷ்காமமுக இருந்தால் படியில் ஏறுகிற முறையாக மோக்ஷத்தை அடைகிறான் ஸகாமமுக இருந்தால் இறங்குகிறமுறையாக வாஸனுபாசத்தினால் மிகவும் மிகவும் கட்டப்படுகிறான் என்பது ஆராயத்தக்கது.

[3] 'ஸ்ப்ருசதி' என்பது மூலம் 'தொடுகிறது' என்பது சொற்பொருள்.

[4] பரமஜ்ஞானியே எல்லாப்பொருளும் உள்ளவன் 'ஸவெவ ஸவ-ஷயநீ நர:' என்பது வேறுபாடம்.

[5] இந்த ஶ்லோகம் வியாக்யான பாடத்திலில்லை.

[6] யக்ஷன் புத்திரருடைய ஞானத்தைப் பரீக்ஷித்தது தர்மத்தின் நிலைமையைப் பரீக்ஷிப்பதற்காக, 'எவன் ஒருவன் பிழைக்கட்டும்' என்று கேட்கிறான்.

போன்றவனும் அகன்ற மார்புள்ளவனும் நீண்ட கைகளையுடையவனுமாக இருக்கிறானே அந்த நகுலன் உயிரோடு எழுந்திருக்க வேண்டும்' என்று கூறினார்.

யக்ஷன், 'இந்தப் பீமஸேனன் உனக்கு அன்பன். இந்த அர்ஜுனன் உங்களுக்குக் கதி. வேந்தனே! நீ யாது காரணத்தால் மாற்றாந்தாயின் மகனான நகுலனைப் பிழைப்பதை விரும்புகிறாய்? எவனுக்குப் பதினாயிரம் யானைகளுக்கு ஸமமான பலமிருக்கிறதோ அப்படிப்பட்ட பீமஸேனனைவிட்டு யாதுகாரணத்தால் நகுலனைப் பிழைப்பதை விரும்புகிறாய்? அப்படியே, மனிதர்கள் இந்தப்பீமஸேனனை உனக்கு அன்பனாகக் கூறுகின்றனர். அப்படி இருக்க, எந்த [1] ஸாமர்த்தியம் காரணமாக மாற்றாந்தாயின் மகனைப் பிழைப்பதை விரும்புகிறாய்? எவனுடைய தோள்வலிமையை எல்லாப் பாண்டவர்களும் அடுத்திருக்கிறார்களோ அந்த அர்ஜுனனைவிட்டு ஏன் நகுலனைப் பிழைப்பதை விரும்புகிறாய்?' என்று வினவினன்.

யுதிஷ்டிரர், 'தர்மமே, கெடுக்கப்பட்டால் (மனிதனைக்) கொல்லுகிறது. தர்மமே, பாதுகாக்கப்பட்டால் (மனிதனைப்) பாதுகாக்கிறது. ஆகையால், தர்மத்தை நான் விடவில்லை. தர்மம் கெடுக்கப்பட்டு எங்களைக் கொல்லவேண்டாம். [2] வேற்றுமையில்லாமை ஸத்யத்தைக்காட்டிலும் சிறந்த தர்மமென்று என்னால் எண்ணப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால், வேற்றுமையில்லாமையை நான் செய்யவிரும்புகிறேன். யக்ஷ! நகுலன் பிழைக்கட்டும். மனிதர்கள் என்னை எப்பொழுதும் தர்மசீலனான அரசனென்று நினைக்கிறார்கள். ஸ்வதர்மத்திலிருந்து நான் சலிக்கமாட்டேன். யக்ஷ! நகுலன் பிழைக்கட்டும். என்பிதாவுக்குக் குந்தியும் மாத்ரியுமாகிய இருவரும் மனைவியர். இருவர்களும் புத்திரனுள்ளவர்களாக இருக்கவேண்டும் என்று என்னுடைய மதியானது நிச்சயிக்கிறது. எப்படி குந்தியோ அப்படியே மாத்ரி. அவ்விருவருள் எனக்கு வேற்றுமை இல்லை. இரண்டு தாயார்களுக்கும் ஸமமாயிருத்தலை விரும்புகிறேன். யக்ஷ! நகுலன் ஜீவிக்கட்டும்' என்று கூறினார்.

---

[1] 'ஆந்ருசம்ஸ்யம்' என்பது மூலம்; பெருமை அல்லது சிறப்பு; 'நகுலனிடமுள்ள ஸாமர்த்தியம்' என்பது பழையவுரை

[2] 'ஆந்ருசம்ஸ்யம்' என்பது மூலம்; 'அவைஷம்யம்' என்பது பழையவுரை

யக்ஷன், 'பரதஸ்ரேஷ்டனே! உன்னால் அர்த்தத்தையும் காமத்தையுங்காட்டிலும் பக்ஷபாதமில்லாமலிருத்தல் சிறந்ததென்று எண்ணப்பட்டதாதலால், உன்னுடைய எல்லாத் தம்பிமார்களும் ஜீவிக்கட்டும்' என்றான்[1].

மூந்நூற்றுப்பதினைந்தாவது அத்யாயம்.

ஆரணேயபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(யக்ஷன் யுதிஷ்டிரநுக்குத் தான் தர்மதேவனென்பதைத் தெரிவித்து அவரைச் சோதிப்பதற்காக அரணிமுதலியவற்றைத் தானே கொணர்ந்ததாகக் கூறி அவருக்கு வரன்களைக் கொடுத்தது)

பிறகு, அந்தப்பாண்டவர்கள் யக்ஷனுடைய வசனத்தினால் எழுந்திருந்தார்கள். எல்லாருக்கும் பசியும் தாகமும் அந்த க்ஷணத்தில் விலகிவிட்டன. யுதிஷ்டிரர், 'குளத்தில் ஒருகாலை வைத்துக்கொண்டு நிற்பவனும் சத்துருக்களால் ஜயிக்கப்படாதவனுமான உன்னை நான் கேட்கிறேன். நீ யார்? நீ தேவனே. நீ யக்ஷனாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. நீ வஸுக்களுள் ஒருவனோ? அல்லது, ருத்திரர்களுள் ஒருவனோ? அல்லது, தேவர்களுள் மிக்கசிறந்த வஜ்ரபாணியான தேவராஜனோ? லக்ஷம் சூரர்களை எதிர்த்துப்போர்புரிய வல்லமையுள்ளவர்களான இந்த என்னுடைய ப்ராதாக்கள் எல்லாரும் எவனால் கீழே வீழ்த்தப்பட்டார்களோ அப்படிப்பட்ட யுத்தவீரனை நான் காணவில்லை. ஸுகமாகத் தூங்கி எழுந்தவர்களுடைய இந்திரியங்கள் தெளிவாயிருப்பதைப்போல இவர்களுடைய இந்திரியங்கள் தெளிவாயிருப்பதைக் காண்கிறேன். நீர் எங்களுடைய ஒப்பற்ற நண்பரோ? அல்லது, எங்களுடைய பிதாவோ?' என்று வினவினர்.

யக்ஷன், 'ஐயா! நான் உன்னுடைய தகப்பனான தர்மதேவன். மெதுவான பராக்கிரமமுள்ளவனே! பரதர்களுள் சிறந்தவனே!

---

[1] இப்படி தர்மதேவதை யுதிஷ்டிரருடைய ஞானத்தையும் அனுஷ்டானத்தையும் பரீக்ஷிப்பதற்காக நூற்றிருபத்துநான்கு கேள்விகள் கேட்டது. யுதிஷ்டிரர் அவற்றுக்கெல்லாம் தக்கபடி விடைகூறினர். அந்த யுதிஷ்டிரர் கூறிய விடைகளெல்லாம் வேதத்தையும் ஸ்மிருதிகளையும் ஆதாரமாகக் கொண்டவைகளாயிருத்தலால் அவருக்கு அவைகளிலுள்ள சிறந்த பாண்டித்யம் நன்கு விளங்கும்.

உன்னைப்பார்க்கக்கருதி இங்கேவந்தேனென்று என்னை அறிந்து கொள். புகழும் ஸத்யமும் பொறிகளினடக்கமும் தூய்மையும் கபடமின்மையும் அகாயத்தில் வெட்கமும் சபலமில்லாமையும் கொடையும் தவமும் பிரம்மசர்யமும் என்னுடைய சரீரங்கள். அஹிம்ஸையையும் ஸமத்வத்தையும் சாந்தியையும் தவத்தையும் சுத்தியையும் மத்ஸரமில்லாமையையும் எனக்கு வாயில்களாக அறிந்துகொள். நீ எனக்கு பிரியனான புதல்வனல்லையோ? பாக்கிய விசேஷத்தால் ஆத்மாவையறிய ஸாதனமான சமம், தமம், ஒழிவு, பொறுமை, மனவமைதி இந்த ஐந்திலும் பற்றுதலுள்ளவனாக இருக்கிறாய். முன்செய்த நல்வினையினால்[1] ஆறு ஊர்மிகளும் ஜயிக்கப்பட்டன. அவற்றுள், இளம்பிராயத்தில் வருகிற (பசி தாகம்) இரண்டும் நடுவயதில்நோகிற (சோகம்மோகம்) இரண்டும் பரலோகத்தை அடையச்செய்கின்ற (ஜரைமரணம்) இரண்டும் ஒழிந்துவிட்டன. நான் தர்மராஜன். உனக்கு மங்களம். உன் ஸ்வபாவத்தை அறியக்கருதி இங்குவந்தேன். உன்னுடைய ஸமத்வபுத்தியினால் ஸந்தோஷமடைகிறேன். குற்றமற்றவனே! உனக்கு வரங்களைக் கொடுப்பேன். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! குற்றமற்றவனே! நான் உனக்கு வரங்களைக் கொடுப்பவனாக இருத்தலால் வரங்களைக் கேட்டுக்கொள். எந்த மனிதர்கள் என்னுடைய பக்தர்களோ அவர்களுக்குக் கெட்ட கதி இல்லை' என்றான்.

யுதிஷ்டிரர், 'பேசுகிறவர்களுள் சிறந்தவரே! எவருடைய அரணியானது மானால் கவரப்பட்டதோ அவருடைய அக்னிகள் லோபமடையாமலிருக்கவேண்டும். இது என்னுடைய முதல் வரமாகுக?' என்றார். தர்மதேவன், 'குந்தீநந்தன! தோஷமில்லாதவனே! அந்த பிராம்மணனுடைய இந்த அரணீஸம்புடமானது, உன்னுடைய ஸ்வபாவத்தை அறியும்விருப்பத்தால் மிருகவேஷம் கொண்ட என்னால் கவரப்பட்டது' என்றான். பகவானான தர்மதேவன், 'கொடுப்பேன்' என்றே உத்தரமளித்து, 'தேவனுக்கொப்பானவனே! நீ வேறுவரத்தை வரிப்பாயாக. உனக்கு மங்களம்' என்றும் சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், 'பன்னிரண்டு வருஷங்கள் காட்டில் கழிந்தன. பதின்மூன்றாவது வருஷம் வந்துவிட்டது. அந்தப் பதின்மூன்றாவது வருஷத்தில் வஸிக்கின்ற எங்களை மனிதர்கள் ஒருகாலும் அறியாமலிருக்கவேண்டும்' என்று வேண்டிக்கொண்டார். பகவானான தர்மதேவன், 'கொடுப்பேன்' என்றே உத்தர

---

[1] 'ஷட்பதீ' என்பது மூலம்; 'ஷடூர்மிகள்' என்பது பழையவுரை.

மளித்தான்; மீண்டும் [1] உண்மையான பராக்கிரமமுள்ள யுதிஷ்டிரரைத் தேறுதலடையச்செய்தான். 'பாரத! நீங்களனைவரும் உங்களுடைய ரூபத்தோடுகூடவே இந்தப்பூமியில் ஸஞ்சரித்தாலும் உங்களை மூவுலகத்தவருள்ளும் ஒருவனாவது அறியப்போகிறதில்லை. குருவம்சத்தைத் தாங்குபவர்களே! நீங்கள் என்னுடைய அனுக்கிரகத்தினால் இந்தப் பதின்மூன்றாவதுவருஷம் முழுவதும் விராடநகரத்தில் மறைந்தும் ஒருவராலும் அறியப்படாமலும் ஸஞ்சரிப்பீர்கள். உங்களுள் எவனெவனுக்கு மனத்தினால் எவ்வித எவ்வித உருவம் எண்ணப்பட்டிருக்கிறதோ அவ்வித அவ்வித உருவத்தை நீங்களனைவரும் இஷ்டப்படி தரிப்பீர்கள். உன்னுடைய ஸ்வபாவத்தை அறியவேண்டுமென்ற விருப்பத்தால் மிருகவேஷம்பூண்ட என்னால் அபகரிக்கப்பட்ட அரணியுடன் கூடின [2] இதனைப்பிராமணனுக்குக் கொடுங்கள். அனபனே! வேறு வரத்தை வரிப்பாயாக. உனக்கு இஷ்டமான வரத்தை நான் கொடுக்கக்கடவேன். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! அப்படி வரங்களைக்கொடுக்கின்ற நான் உன்விஷயத்தில் (போதுமென்ற) திருப்தியை அடையவில்லை. புத்ர! ஒப்பற்றதும் பெரிதுமான மூன்றாவது வரத்தைக் கேள். வேந்தனே! நீயும் விதுரனும் என்னுடைய அம்சத்தினால் உண்டானவர்களல்லீரோ?' என்று சொன்னான்.

யுதிஷ்டிரர், 'ஸாமவதமானவரும் தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவருமான தேவரீர் என்னால் நேரில் பார்க்கப்பட்டீர். தந்தையே! நீர் ஸந்தோஷமுள்ளவராக எந்தவரத்தைக் கொடுக்கிறீரோ அந்தவரத்தை நான் பெற்றுக்கொள்வேன். பிரபுவே! நான் எப்பொழுதும் லோபத்தையும் மோகத்தையும் கோபத்தையும் ஜயிக்கக்கடவேன். தானத்திலும் தவத்திலும் ஸத்யத்திலும் என் மனமானது எப்பொழுதும் பற்றுதலுள்ளதாயிருக்கவேண்டும்' என்று வேண்டினார். தர்மதேவன், 'பாண்டவ! இயற்கையிலேயே இந்தக் குணங்களுள்ளவனாயிருக்கிறாய். நீ தர்மஸ்வரூபியே. இன்னும் நீ சொன்னவண்ணம் உனக்கு எல்லாம் உண்டாகும்' என்று சொன்னான்.

உலகங்களைப் பாதுகாப்பவனான தர்மபகவான் இவ்வாறு சொல்லி மறைந்துவிட்டான். கம்பீர ஸ்வபாவமுள்ளவர்களும் ஸுகமாக உறங்கினவர்களும் வீரர்களுமான பாண்டவர்களை

---

[1] ஸத்யத்தையே பராக்கிரமமாகவுடையவர் எனினுமாம்.

[2] வேறு பாடம்.

வருமே ஒன்று சேர்ந்து ஆஶ்ரமத்தையடைந்து களைதீர்ந்து தவசியின அந்த ப்ராம்மணனுக்கு அரணீஸம்புடத்தைக் கொடுத்தார்கள்.

(பாண்டவர்கள்) எழுந்ததும் பிதாவும் புத்ரரும் சேர்ந்ததும் புகழைப் பெருக்குவதும் பெரிதுமான இந்தக் கதையைப் படிக்கிறவன், ஜிதேந்திரியனும் தன்வசமுள்ளவனும் புத்திரர்களும் பௌத்ரர்களுமுள்ளவனும் நூறு வருஷகாலம் ஆயுளைப்பெற்றவனும் ஆவான். இந்த நல்ல கதையை அறிகின்ற மனிதர்களுடைய மனமானது, எப்பொழுதும் அதர்மத்திலும் மித்ரபேதத்திலும் பிறர்பொருளைக் கவாவதிலும் பரதாரங்களைத் தொடுவதிலும் அற்பத்தனத்திலும் பற்றுதலுள்ளதாகாது" என்று சொன்னார்.[1]

ஆ ர ணே ய ப ர் வ ம் மு ற் றி ற் று.

வ ன ப ர் வ ம் மு ற் றி ற் று.

---

[1] இங்கே நீலகண்ட வியாக்யானத்துடன் கூடிய பம்பாய்ப் பதிப்பில், மேலே ஓர் அத்யாயம் உள்ளது. அதிலுள்ள ஶ்லோகங்கள், கிருஷ்ணாசாரியார் பதிப்பு விராடபர்வம் முதல் அத்யாயத்தில், 10 வது ஶ்லோக முதல் சில பாடபேதங்களுடன் காணப்படுகின்றன. அந்த அத்யாயத்தின் கடைசியில் பின்வரும் பலஶ்ருதியும் இந்தப் பர்வத்திலடங்கிய முக்கிய கதைகளின் பெயர்களும் உள்ளன. அவை வருமாறு:—

ப ல ஶ் ரு தி.

இந்த ஆரண்யபர்வத்தை ஒருவன் கேட்டால் மஹா பாபங்களினின்று விடுபடுகிறான்; பொருளில்லாதவன் பொருளை அடைகிறான்; புத்ரர்களுடனும் பௌத்ரர்களுடனும் கூடினவனாகிறான்; ஸ்த்ரீயானாலும் புருஷனானாலும் சுத்தமாகவும் மனவடக்கத்துடனுமிருந்து (இதனைக் கேட்டால்) எந்த எந்த இஷ்டத்தை வேண்டுகிறார்களோ அதை அதை அடைகிறார்கள்; ஸம்சயமில்லை. அரண்யபர்வத்தைக் கேட்டாலும் படித்தாலும் பிராம்மணர்களை ஆடைகளையும் பசுக்களையும் பொன்களையும், ரத்னங்களையும் கொடுத்து நன்கு பூஜித்துப் பாயஸ முதலியவற்றால் பூஜிப்பிக்கவேண்டும். பிராம்மணர்கள் திருப்தியடைந்தால் பாண்டுகுமாரர்களும் பிரமமாவும் விஷ்ணுவும் ருத்ரரும் இந்திரனும் தேவக்கூட்டங்களும் பூதங்களும் முனிவர்களும் பெண்தெய்வங்களும் பிதருக்களின் கூட்டங்களும் திருப்தியடைகிறார்கள். இதனைச் சொல்லுபவனை ஆடைகளாலும் அன்னங்களாலும் பொன்னாபரணங்களாலும் சக்திக்குத் தக்கபடி பூஜிக்கவேண்டும். படிப்பவனுக்கும் படிப்பிப்பவனுக்கும் கறக்க வெண்கலப்பாத்திரமுள்ளதும் வெள்ளிகட்டிய குளம்புள்ளதும் பொன்

கட்டிய கொம்புள்ளதும மறறும ஆபரணஙகளை அணிநததுமான கபிலைப் பசுவை முகயமாகக கொடுககவேணடும. பாணடவாகளுடைய திருபதிக்காகப பிராமமணனுககு அனனமளிககவேணடும. ஆரணயகமெனனும கதையைக கேட்கும நரோததமன விருமபின எலலாவறறையும அடைநது பினபு ஸ்வாககலோகததையும அடைவான. இபபடி அரணயபாவததைக் கேட்டலின மகிமையும் தானததின முறையும முறறுபபெறறன.

இந்தப்பர்வத்திலடங்கியவை.

பாணடவர்கள் வனததுக்குப புறபபட்டது; நகரமாந்தா உடனசென றது; நகரமாந்தாபேசசும அவாகளைத திருப்பியனுபபியதும; பிராம்மணாகள உடனசெனறது; யுதிஷடிராகவலை, சௌனகாபேச்சு; தௌமயா உபதேசிதத ஸ்தோதரம; ஆதிதய அஷ்டோததர சதநாமஙகள, விதுரா அஸதினபுரததை விட்டுபபோனது; விதுரா திருமபிவநதது; திருதராஷ்டிரன வருநதியது; திருதராஷ்டிரனிடம வியாஸா வரவு, ஸுரபிககும இநதிரனுககும் ஸம்வாதம்; அாஜுனன் பேசசு, பீமஸேனன பேச்சு; யுதிஷ்டிரருககு வியாஸதாசனம; அாஜுனன சென றது, லோகபாலாகள வரவு; விதயாலாபம; சஸ்திரபராபதி; கிராதயுததம்; இநதிரலோககமனம; நளோபாகயானம; சூதாடும விததையை அறிநதது; நாரதா வரவு, புலஸதியதீாததயாதரை; லோமசா வரவு; அவருடன தீாததயாதரை சென றது; அகஸ்தியா பிரபாவம; விநதியமலையினகதை; வாதாபியை அழிததது; கடலை வறறச செய்தது; காலேயவதம; ஸகரபுதரா அழிவு; கஙகாவதாரம்; ரிஶ்யஶ்ருஙகோபாக்யானம், வருஷ்ணிகளும பாஞசாலாகளும வந்தது; பலராமரின பேச்சு; வாஸுதேவரின பேசசு; பரசுராமா சரிதம்; ஸுகன்யோபாக்யானம; சேனகபோதோபாகயானம்; அஷ்டாவகரோபாகயானம, கநதமாதனபரவேசம்; உதபாதம்; கடோதகசன் தூக்கிச்செனறது; ஜடாஸுரவதம; ஆாஷ்டிஷேணுஶ்ரமததில் வாஸம், அனுமானைப பீமன ஸநதித்தது; ஸௌகநதிகமலா கொணாநதது; யக்ஷயுததம்; குபேரனை ஸந்திததது; நிவாதகவசவதம; அர்ஜுனன வரவு, சஸ்திரஙகணடது, அஜகரததின கதை, காமயகததுககு வருதல்; வாஸுதேவரும் ஸதயபாமையும வருதல; நாரதா வரவு; மாாககணடேயா வரவு; மாாக்கணடேயஸமாஸ்யை நடைபெறுதல; பிராமமண மகிமை; துநதுமாரோபாகயானம; ஸரஸ்வதிக்கும தாாக்ஷயருககும ஸம்வாதம, மனுசரிதம; மணடூகோபாகயானம; பதிவரதோபாகயானம, தாமவயாதோபாகயானம; மதுகைடபோபாகயானம, திரௌபதீ ஸதயபாமா ஸமவாதம; கோஷயாதரையும துரியோதனன செயலும; மாரிககணவாணனை; இநதிரதயுமநோபாகயானம; ஆஙகிரஸோபாக்யானமும் ஸ்கநத ஜனனமும, துரியோதனன் வேள்வி; வியாஸதாசனம்; மிருகஸ்வபனதாசனம்; வரீஹிதரௌணிகம; தரௌபதீஹரணம; துர்வாஸ உபாக்யானம், ராமோபாகயானம; ஸாவிதரி உபாகயானம; குணடலாஹரணம; அரணி ஸமபந்தமான யக்ஷபரஶ்னஙகள.

(ஆக அச.)